ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΣΟΥΖΑΝ ΚΡΑΜΕΡ

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ

Η γυναίκα ΜΕ ΤΟ ΡΑΝΤΑΡ

«Μοῦ τὰ ἔχει δώσει ὅλα, δίχως νὰ μὲ θεωρῆ δεσμευμένο...»

ΓΡΑΜΜΑ πολὺ σύντομο. Ἴσως γιατὶ προέρχεται ἀπὸ ἄντρα. Καὶ μάλιστα, Πειραιώτη. Κέντρο ἐργασίας καὶ δραστηριότητας ὁ Πειραιᾶς, δὲν ἀφήνει καιρὸ γιὰ πολυλογία. Δίνει ὅμως ἀφορμὴ σὲ σκέψεις, στοχασμούς, καὶ αἰσθήματα.

Ντρίτα θέτει τὸ θέμα του ὁ ἐπιστολογράφος, χωρὶς προλόγους καὶ περιστροφὲς ποὺ σὲ κάνουν νὰ ψάχνης νὰ βρῆς στὴν οὐσία. Στὸ στόχο του αὐτός. Σταράτα, μὲ σαφήνεια, δίχως κορδελάκια. Πρὶν ἀπὸ καιρὸ συνδέθηκε μὲ μιὰ κοπέλλα. Δὲν τῆς ἔλειπαν τὰ προσόντα. Μόρφωσι καὶ ὀμορφιὰ εἶναι τὰ δυὸ βασικά της χαρίσματα. Ἂν οἱ δυὸ αὐτὲς ἰδιότητές της ἦταν ἀρκετές, γιὰ ν' ἀνάψη ἡ ἐρωτικὴ φλόγα, ἐρωτευμένος τρελλὰ θὰ ἦταν ὁ νέος. Εἶναι ὅμως τόσο ἀστάθμητοι οἱ παράγοντες ποὺ προκαλοῦν τὴν ἔκρηξι τοῦ ἐρωτικοῦ ἡφαίστειου. Πολλὰ βρῆκαν οἱ ἄνθρωποι. Βρῆκαν τὸ Σποῦτνικ. Πηγαίνουν κι' ἔρχονται στὴν Ἀμερικὴ μέσα σὲ λίγες ὧρες. Ταξίδια γιὰ τὸ φεγγάρι προετοιμάζονται. Πολλὰ καταπληκτικὰ ἀνακαλύφθηκαν στὸν αἰῶνα μας. Ἕνα μόνο δὲ βρέθηκε ἀκόμα: Τὸ μυστικὸ τοῦ ἔρωτα. Ἡ συνταγή του, γιὰ τὴν ἀκρίβεια. Ποιὰ εἶναι τὰ ἐφόδια ποὺ χρειάζονται στὸν καθένα; Τί σὲ κάνει κι' ἐρωτεύεσαι; Τί βλέπουν κ' ἐρωτεύονται; Τὴν ὀμορφιά. Πόσες ὅμως ὡραῖες καὶ ὡραῖοι ποὺ δὲν προκάλεσαν τὸ ἐρωτικὸ ἐνδιαφέρον, ἢ ποὺ ἐλάχιστα ἀγαπήθηκαν καὶ πόσοι ἄσχημοι καὶ ἄσχημες ποὺ ξύπνησαν ἐρωτικὸ σίφουνα.

Ἡ μόρφωσι;... Ἀστεῖα πράματα. Πολλὲς γυναῖκες μορφωμένες ποὺ μένουν στὸ περιθώριο τοῦ ἔρωτα κι' ἄλλες πάλι ποὺ χωλαίνουν καὶ στὴν ἀνάγνωσι καὶ ὅμως θριαμβεύουν. Δὲ θριαμβεύουν δὲ κοντὰ σὲ ἀγράμματους ὅπως αὐτές. Θὰ γνωρίσετε καλλιτέχνες, θὰ γνωρίσετε σοφούς, θὰ γνωρίσετε καθηγητὲς τοῦ Πανεπιστημίου ποὺ ἐρωτεύονται καὶ παίρνουν γυναῖκες τους πρόσωπα ἀναλφάβητα. Πόσα τέτοια!...

Πρᾶγμα ποὺ δὲ σημαίνει ὅτι ἀπαραίτητος ὅρος γιὰ νὰ σ' ἐρωτευθοῦν εἶναι νὰ μὴ ξεχωρίζης τὸ ἄλφα ἀπὸ τὸ βῆτα. Σημαίνει ὅτι δὲν ὑπάρχει ὁ ὁδηγὸς ποὺ ὅταν τὸν ἀκολουθήσης πιστὰ θὰ φτάσης ἀσφαλῶς στὴν ἐρωτικὴ γῆ. Ἀγαπᾶτε καὶ σᾶς ἀγαποῦν χωρὶς νὰ ξέρετε τὸ γιατί. Μήπως ὑπάρχει «γιατί» γιὰ νὰ τὸ ξέρετε;

Δὲν ὑπάρχει, λέμε. Δὲν ὑπάρχει αὐτὴ τὴ στιγμή. Κανεὶς ὅμως δὲν ξέρει τί γίνεται αὔριο. Μπορεῖτε μήπως ν' ἀποκλείσετε ὅτι ἡ ἐπιστήμη—ἡ ἰατρική, ἡ βιολογία, ἡ χημεία, ἡ ψυχολογία—κάποια μέρα θὰ μᾶς ἀποκαλύψουν τὸ μυστικὸ καὶ θὰ μᾶς ποῦνε γιατὶ ἀγαποῦμε, γιατὶ δὲν ἀγαποῦμε, γιατὶ μᾶς ἀγαποῦν, γιατὶ δὲ μᾶς ἀγαποῦν; Οὔτε ὀμορφιά, οὔτε λεφτά, οὔτε ἡλικία, οὔτε ἀνατροφή, οὔτε χαρακτήρας. Βλέπετε φτωχοὺς μὲ θύματα, βλέπετε ἡλικιωμένους μὲ θαυμάστριες, βλέπετε κακομαθημένους γουρούνια ὄρθια νὰ χαλοῦν τὸν κόσμο στὶς κατακτήσεις.

Καὶ τὸ ἄλλο ποὺ λένε δὲν εἶναι σωστό: ὅτι δηλαδὴ στὸ σφρῖγος ὀφείλονται οἱ ἐπιτυχίες. Θὰ σᾶς τύχουν περιπτώσεις ὅπου οἱ ταῦροι μένουν ἀζήτητοι, ἐνῶ ἀντίθετα ἄντρες ὑποθερμικοὶ ἐμπνέουν τὸ ἐρωτικὸ πάθος.

Πολὺ σκοτεινὴ σελίδα. Ὅσοι θέλησαν νὰ τὴ φωτίσουν—καὶ τὸ ἐπεχείρησαν πολλοὶ—ἔπεσαν ἔξω. Καθένας μὲ τὶς ὁδηγίες του. Κάνε τοῦτο, κάνε ἐκεῖνο. Κάνετε τὰ πάντα καὶ πέφτετε ἔξω· δὲν κάνετε τίποτα καὶ θριαμβεύετε. Μιλοῦμε συχνὰ γιὰ ταλέντο. Πρέπει νἄχης τὸ ταλέντο τοῦ κατακτητῆ, λέμε. Ἀλλὰ μήπως εἶναι ἐξήγησι κι' αὐτό; Μιὰ λέξι γιὰ νὰ τακτοποιηθοῦμε.

Τὸ μυστικὸ θὰ τὸ πῆ κάποτε ἡ ἐπιστήμη. Ποιὸς ξέρει σὲ ποιὰ γενεά; Μὴ τὴ μακαρίζετε. Γιατί, ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ θὰ πέσουν οἱ προβολεῖς τῆς ἐπιστήμης πάνω στὸ ἐράσμιο αὐτὸ θῦμα, πολὺ φοβοῦμαι ὅτι θὰ κλονισθοῦν τὰ βάθρα τοῦ ἔρωτα. Ἐκεῖνο ποὺ τὸν κρατᾶ μέσα στοὺς αἰῶνες εἶναι τὸ μυστήριο. Ὅταν ἀποκαλύψετε τὸ μυστήριο, ὅταν καθορίσετε μὲ μαθηματικὴ ἀκρίβεια τὰ στοιχεῖα ποὺ χρειάζονται γιὰ νὰ σᾶς κάνουν ἐρωτικὴ προσωπικότητα, τότε τὸ μέγιστο μέρος τῆς γοητείας θὰ καταρρεύση.

Ἀλλὰ μᾶς πῆρε ἡ φόρα. Ἴσως νὰ εὐθύνεται λίγο σ' αὐτὸ καὶ ὁ ἐπιστολογράφος μας, ποὺ λιτὸς καθὼς εἶναι, δὲ μᾶς δίνει ὑπόθεσι ν' ἀφηγηθοῦμε· μᾶς δίνει θεωρία ν' ἀναπτύξουμε.

Εἴπαμε γιὰ ἕνα σύνδεσμό του μὲ τὴ μορφωμένη καὶ τὴν ὡραία. Σκοπὸς τοῦ συνδέσμου του ἡ περιπέτεια. Σχέσεις ἐρωτικὲς χωρὶς ἔρωτα, θυμίζουν τὴ σκορδαλιὰ χωρὶς σκόρδο. Καὶ εἶναι πολλὲς οἱ σκορδαλιὲς αὐτὲς στὸν καιρό μας. Δυὸ χρόνια συνεχίζεται αὐτὴ ἡ ἱστορία. Δὲν ἔμειναν τὰ παιδιὰ στὰ αἰσθηματικά, ἀφοῦ ἄλλωστε ἐκ μέρους τοῦ νέου αἴσθημα δὲν ὑπάρχει. Προχώρησαν σὲ ὁλοκληρώσεις. Χωρὶς νὰ τὴν ἀγαπᾶ μένει κοντά της. Μένοντας ὅμως δὲν δυσφορεῖ, δὲν πλήττει, δὲν ψάχνει νὰ βρῆ ἔξοδο κινδύνου γιὰ νὰ τὸ στρίψη, γιὰ ν' ἀπαλλαγῆ ἀπὸ ἕνα σύνδεσμο ποὺ δὲν τοῦ ζεσταίνει τὴν ψυχή. Δὲν τὴν ἀγαπᾶ, ἀλλὰ καὶ δὲ φαίνεται νὰ εἶναι δυσαρεστημένος ἀπὸ τὴ γνωριμία. Ἡ μεγάλη της ἐπιτυχία. Ἔχει τὴν τέχνη νὰ μὴ κουράζη τὸν ἄντρα ποὺ μένει κοντά της, ἔστω καὶ χωρὶς νὰ τὴν ἀγαπᾶ. Αὐτὸ εἶναι τὸ πιὸ ἐνδιαφέρον σημεῖο τῆς ἐπιστολῆς. Ἡ παρουσίασι τῆς κοπέλλας ποὺ κατέχει τὴν τέχνη νὰ μὴ γίνεται βαρετή. «...Ἔχει ἕνα ἰδιαίτερο τρόπο νὰ μὴ γίνεται φορτική. Μοῦ τὰ ἔχει δώσει ὅλα δίχως νὰ μὲ θεωρῆ δεσμευμένο. Ξέρει νὰ σὲ τραβᾶ πίσω ἀπὸ τὸ ἅρμα της χωρὶς νὰ νοιώθης κούρασι. Σὲ ξεκουράζει μὲ τὰ λόγια της. Μὲ τὴν ὥρα της ἡ σιωπή, μὲ τὴν ὥρα της ἡ κουβέντα. Ἔρχεται κοντά μου τὴν ὥρα ποὺ τὴ ζητῶ, σὰ νὰ διαβάζη μέσα στὴν ψυχή μου πότε πρέπει νἄρθη...». Καὶ ὅμως.. «Δὲν τὴν ἀγαπῶ». Οὔτε οἰκονομικοί, οὔτε κοινωνικοί, οὔτε ἠθικοὶ λόγοι ἐμποδίζουν τὴν ἕνωσί τους. Κάθε ἄλλος στὴ θέσι του θὰ ἦταν εὐτυχὴς καὶ θὰ νομιμοποιοῦσε τὸ σύνδεσμό του. Αὐτὸς ὄχι. «Δὲν τὴν ἀγαπῶ». Τὸ ξέρει ἐκείνη. Ἴσως νὰ μὴ τὸ καταλάβαινε μόνη. Τῆς τὸ εἶπε ὁ ἴδιος. Οὔτε σκηνὲς τοῦ ἔκανε, οὔτ' ἔδειξε νὰ εἶναι ἀπελπισμένη. Ξέροντας ὅτι δὲν τὴν ἀγαπᾶ ἐπιμένει ἐν τούτοις νὰ μὴ διαλυθῆ ὁ σύνδεσμός τους...

Ἀποφεύγουμε νὰ δίνουμε συμβουλές. Γιὰ ν' ἀποφασίσης νὰ ὑποδείξης στὸν ἄλλο τὸ δρόμο ποὺ ὀφείλει ν' ἀκολουθήση, πρέπει νὰ εἶσαι βέβαιος ὅτι ὁ δρόμος αὐτὸς εἶναι ἡ ὁδὸς τῆς σωτηρίας, ἤ, τουλάχιστον, ὅτι δὲν τὸν παίρνεις στὸ λαιμό σου. Χρειάζεται πολὺ κουράγιο καὶ πεποίθησι στὸν ἑαυτό σου γιὰ νὰ πιστέψης τὸ ἕνα ἢ τὸ ἄλλο καὶ νὰ ἐπιμένης νὰ σὲ ἀκολουθήσουν. Μᾶς λείπουν καὶ τὰ δύο. Ἀναλώσαμε τὴ ζωή μας ψάχνοντας καὶ διστάζοντας. Ἔρχονται ὅμως καὶ περιπτώσεις, ὅπως ἡ σημερινή, ποὺ αἰσθάνεται κανεὶς τὴν ἀνάγκη ν' ἀπωθήση τὶς ἐπιφυλάξεις του, νὰ πάρη μιὰ θέσι καὶ νὰ πῆ: Βρὲ παλληκάρι μου, σοῦ ἔπεσε ὁ πρῶτος λαχνὸς καὶ δὲν τρέχεις νὰ τὸν εἰσπράξης; Ἔχεις τὴν εὐτυχία στὰ χέρια καὶ μιλᾶς γιὰ ἔρωτα; Τί θὰ πῆ ἔρωτας καὶ πόση εἶναι ἡ διάρκειά του; Ξέρεις πολλὰ ζευγάρια νὰ συνεχίζουν τὶς ἐρωτικὲς ἐκστάσεις καὶ ὕστερ' ἀπὸ τὸ γάμο τους; Βραχύβιος ὁ ἔρωτας. Νὰ εἶναι εὐχαριστημένοι ὅσοι βλέπουν πάνω στὸν τάφο τοῦ ἔρωτα ν' ἀνθίζη ἡ στοργή, ἡ φιλία, ἡ ἐκτίμησι, ὁ ἀλληλοσεβασμός, ἡ ἀμοιβαία κατανόησι. Τέτοια εὐτυχία δὲν τὴν ἔχουν ὅλοι. Τὸν ἔρωτα πολλὲς φορὲς διαδέχεται ἡ δυσαρμονία, ἡ φαγομάρα, ἡ βαναυσότητα, ἡ χυδαιότητα, οἱ προστριβές. Χειρότερο δὲ ἀπ' ὅλα ὁ κόρος καὶ ἡ πλῆξι. Δύσκολο νὰ συναντήσετε ἀντρόγυνο, κι' ἀπὸ τὰ πιὸ ἁρμονικά, ποὺ δὲ σκύβει κάτω ἀπὸ τὸ βάρος τῆς ἀνίας. Ἴσως νὰ σᾶς ἀνέφερα κι' ἄλλη φορὰ τὸ ἀνέκδοτο: Ἕνας Γάλλος καθηγητὴς ποὺ ρωτοῦσε τὸ μαθητή του:

— Οἱ Μουσουλμᾶνοι ἔχουν τὸ θεσμὸ τῆς πολυγαμίας. Ἐμεῖς οἱ Χριστιανοὶ ποιὸ θεσμὸ ἔχουμε;

— Τὴ μονοτονία, κύριε καθηγητὰ ἀπάντησε ὁ μαθητής.

Ἡ μονοτονία, τὸ μεγάλο φάσμα τῆς συζυγικῆς στέγης. Κι' ἐσύ, κύριε, πέτυχες τὸ ἰδανικό: Τὴν κοπέλλα ποὺ δὲν κουράζει, δὲν προκαλεῖ πλῆξι, δὲ γίνεται φορτική, δὲ σὲ πλησιάζει, ὅταν νοιώθης τὴν ἀνάγκη τῆς μονώσεως, δὲ σ' ἀφήνει μόνο ὅταν θέλης νὰ μείνης συντροφευμένος, δὲν κουβεντιάζει σὲ ὧρες ποὺ θέλεις τὴ σιωπή, δὲ σωπαίνει ὅταν λαχταρᾶς κουβέντα. Τί ἀνεκτίμητο ραντάρ! Τί σπουδαῖο ψυχογράφος ποὺ ἔχει τὴν ἱκανότητα νὰ βλέπη στὰ βάθη τοῦ εἶναι σου καὶ νὰ πετυχαίνη τὴν ὥρα!

Πολλὲς γυναῖκες γνωρίζει κανεὶς στὴ ζωή. Γυναῖκες ὅμως μὲ τέτοια χαρίσματα δὲν ἀποκλείεται νὰ μὴ γνωρίση ποτέ του.

Τὴ γνώρισες ἐσύ, κι' ἀκόμα τὸ σκέπτεσαι. Δυὸ χρόνια χωρὶς ἀγάπη, ἀλλὰ καὶ χωρὶς δυσαρέσκεια, δίχως πλῆξι. Δὲν τὴν ἀγαπᾶς. Ναί, ἀλλὰ καὶ δὲν τὴ βαριέσαι. Μικρὸ τὄχεις; Ἔτσι κι' ἀλλοιῶς ὁ ἔρωτας κάποτε θἄσβυνε γιὰ νὰ σοῦ μείνη ἡ βαριεμάρα. Νὰ ὅμως ὅτι αὐτὴ κατέχει τὴν ἀτομικὴ βόμβα ποὺ τινάζει στὸν ἀέρα τὴν ἀνία. Γιὰ τέτοιο εὕρημα ἐλάχιστοι στὸν πλανήτη μας μποροῦνε νὰ καυχηθοῦν.

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

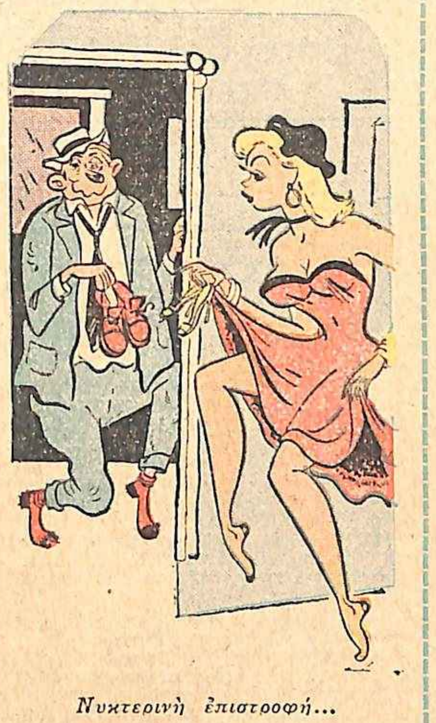

Νυκτερινὴ ἐπιστροφή...

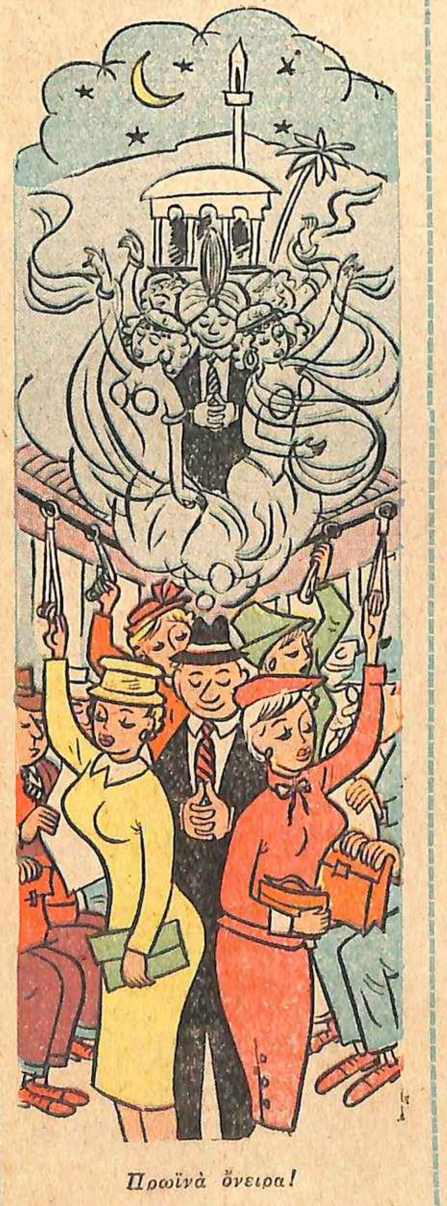

Πρωϊνὰ ὄνειρα!

ΕΤΟΣ Κ — ΑΘΗΝΑΙ, 30 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1958—ΑΡ. 1001

Θησαυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

ΓΡΑΦ. ΔΡΑΓΑΤΣΑΝΙΟΥ 4—ΤΗΛ. 36.781 ΤΙΜΗ ΔΡΧ 6

Η κυρία ἦταν λεπτεπίλεπτη. Ἀλλὰ εἶχε καὶ τὸ δίκηο της. Διότι ὁ πελάτης ποὺ καθόταν ἀπέναντί της στὸ ζαχαροπλαστεῖο ἦταν ἕνας τύπος χοντράνθρωπου, μὲ τρόπους κάθε ἄλλο παρὰ εὐγενικούς. Μὲ μεγάλη ἀπάθεια ἔξυνε τὴ μύτη του καὶ δὲν ἔδινε οὔτε τὴν ἐλάχιστη σημασία στὴν κυρία ποὺ βρισκότανε ἀπέναντί του καὶ εἶχε ἀηδιάσει μὲ ὅλο της τὸ δίκηο. Σὲ μιὰ στιγμὴ λοιπόν, ἡ καϋμένη —ἦταν, προφανῶς, καὶ νευρικὴ — ἔχασε τὴν ὑπομονή της καὶ τὸν παρετήρησε:

— Μὰ ἐπὶ τέλους, κύριε, βρίσκεστε σὲ δημόσιο κέντρο! Μπορεῖτε νὰ ἔχετε ὑπομονὴ καὶ νὰ ἐπιδοθῆτε στὴ δουλειὰ αὐτὴ στὸ σπίτι σας!

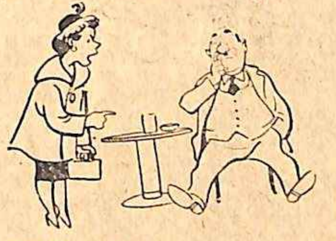

Ὁ χοντράνθρωπος ἀπόρησε:

— Ποιὰ δουλειά, μοῦ λές, μαντάμ;

— Μπᾶ; Δὲν καταλάβατε ἀκόμα γιὰ ποιὰ δουλειὰ σᾶς λέω; Ὁρίστε! Ἐξακολουθεῖτε ἀκόμα!

Καταγανακτισμένη καὶ ἀηδιασμένη εἶπε τὰ λόγια αὐτὰ καὶ ἐπὶ τέλους ὁ χοντράνθρωπος κατάλαβε:

— Ἄ, γι' αὐτὸ θύμωσες, μαντάμ; Γιατί; Σάμπως σοῦ εἶπα νἄρθης νὰ... μὲ βοηθήσης;

Ὁπότε ἡ κυρία ἔξαλλη τινάχτηκε ἀπάνω καὶ φώναξε:

— Γκαρσόν! Γκαρσόν! Φέρε γρήγορα τὸ λογαριασμὸ νὰ φύγω.

Κι' ἐνῶ σὲ λίγο ἀποχωροῦσε βιαστικά, ὁ χοντράνθρωπος ἐξεδήλωσε μὲ ἀπάθεια τὴν ἀπορία του:

— Τρελλὴ εἶναι; Σάμπως ἔξυνα τὴ... δική της μύτη;

★

ΣΕ σοῦπερ-κοσμικὴ ταβέρνα ἐνσκήπτει ζεῦγος, μ' ἔκδηλα τὰ φαινόμενα τῆς «λαϊκότητός» του.

Ὁ «μαῖτρ», μὲ κεκτημένη ἐπαγγελματικὴ ταχύτητα, ἀλλὰ καὶ μὲ καταφανῆ ἀπροθυμία, σπεύδει νὰ περιποιηθῆ τοὺς ἀνεπιθύμητους πελάτες.

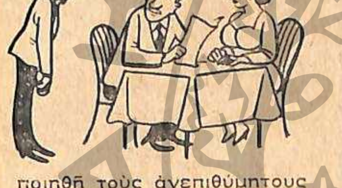

Ὑποκλίνεται ,λοιπόν, μὲ παγερὸ μειδίαμα καὶ τοὺς ἐγχειρίζει ἀπὸ ἕνα ἀπαστράπτοντα «ἰλλουστρὲ» κατάλογο φαγητοῦ.

Οὔτε, ὅμως, ἐκείνη, οὔτε κι' ἐκεῖνος καταδέχονται νὰ διεξέλθουν τὴν ξενόγλωσση ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, λίστα. Καὶ προτιμοῦν νὰ φτάσουν στὸν πρὸς ὃν ὅρον, διὰ τῆς... μεθόδου τῶν ἐρωταποκρίσεων.

— Στιφάδο ἔχει;

— Δυστυχῶς ὄχι, κυρία μου.

— Σπληνάντερο;

— Ἀτυχῶς ὄχι, κύριέ μου.

— Ἔχει μπακαλιάρο σκορδαλιά;

— Δυστυχῶς ὄχι, κυρία μου.

— Τζατζίκι;

— Ἀτυχῶς ὄχι, κύριέ μου.

— Ἔμ τί ἔχει, τὸ λοιπόν;

— Ὅ,τι γράφει ὁ κατάλογος κύριέ μου.

Καὶ ὁ «παρείσακτος», δύσθυμος καὶ ἐκνευρισμένος, ἀποφθέγγεται:

— Μπῆκες, Ἑλενάκι; Γιὰ νὰ φάη κανεὶς ἐδῶ μέσα πρέπει νἆναι... γραμματιζούμενος!

★

Η σκηνὴ στὸ σταθμὸ Πελοποννήσου.

Φίλος συναντᾶ φίλον, ἀποβιβάζοντα ἀπὸ ταξὶ... ἑαυτὸν καὶ μία μεγάλη βαλίτσα.

— Ταξιδάκι τέτοιο καιρό, ἀγαπητέ;

— Ναί, πῆρα σήμερα τὴν ἄδειά μου.

— Τὴν ἄδειά σου; ἀπορεῖ ὁ ἄλλος. Μὲς στὸ καταχείμωνο παίρνεις ἐσὺ τὴν ἄδειά σου;

— Βεβαίως!

— Καὶ γιατί, παρακαλῶ;

Σκίτσα ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

Εὔθυμα ἐνσταντανὲ

— Γιατί μένω σὲ πολυκατοικία.

— Καὶ τί σχέσι ἔχει αὐτό; Δὲν καταλαβαίνω!

— Ἔχει καὶ παραέχει. Διότι ὅλοι οἱ ἔνοικοι τῆς πολυκατοικίας — πλὴν ἐμοῦ — ἔχουν παιδιά. Καὶ ὅλα τὰ παιδιὰ αὐτὲς τὶς ἡμέρες εἰσπράττουν τοὺς μπουναμάδες τους. Τρομπέττες, καραμοῦζες, σφυρίχτρες, ροκάνες, ταμποῦρλα καὶ ἄλλα... ἐπαγωγὰ τῆς νευρασθενείας! Κάθε τέτοιο καιρὸ λοιπόν, παίρνω τὰ μάτια μου καὶ φεύγω!

— Καὶ ποῦ πηγαίνεις, νἄχουμε καλὸ ρώτημα;

— Σ' ἕνα ὁποιοδήποτε ἥσυχο καὶ «ἀπολίτιστο» χωριουδάκι.

— Καὶ τί κάνεις ἐκεῖ;

— Τί κάνω ἐκεῖ;

Ἀναστενάζει, ξεροβήχει καί, μὲ ὠμὴ εἰλικρίνεια, συμπληρώνει:

— Προσεύχομαι νὰ ἐπανέλθη στὴ γῆ... ὁ Ἡρώδης, μὲ θηριωδέστερες διαθέσεις καὶ πιὸ ἐκτεταμένες βλέψεις!...

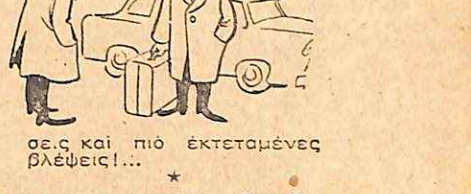

★

Η προσωποποιησι τῆς τζαναμπετιᾶς, τοῦ μαχμουρλικιοῦ, τῆς ἰδιοτροπίας κλπ.

Τὰ μάτια του ἐκτοξεύουν φλόγες κακίας. Οἱ φρυδάρες του τρεμοπαίζουν, σαν νὰ ἐγκυμονοῦν κεραυνούς. Καὶ ἡ χεροῦκλα του πέφτει βαρειὰ καὶ... ἐπαναληπτικῶς στὸ ἀθῶο μάρμαρο τοῦ συνοικιακοῦ καφενείου.

— Ἔφτασεεε, τσιρίζει τὸ γκαρσόνι.

Ὁ τζαναμπέτης τοποθετεῖται καλύτερα στὴν καρέκλα του καὶ παραμένει σὲ ...στάσιν ἀγωνιώδους ἀναμονῆς.

Καὶ σὲ λίγο ἡ χεροῦκλα ξαναπέφτει βαρυτέρα.

— Ἔφθασεεεε, ξεφωνίζει πλησιάζοντας τὸ γκαρσόνι.

— Ἄντε λοιπόν, δυσφορεῖ ὁ «μυστήριος».

— Διαταγάς.

— Ἄκου καὶ δῶσε βάσι: ἕνα καφὲ ὀθωμανικὸ ὄχι πολλὰ βαρύ, μὲ ὀλίγη ζάχαρη, μὲ μπόλικο καϊμάκι, χωρὶς φουσκάλες, σὲ πολὺ χοντρὸ φλυτζάνι, ὄχι ἐντελῶς γεμάτο, μέ...

Ὁπότε τὸ γκαρσόνι κάνει κανονικὴ μεταβολὴ καὶ ἀπέρχεται.

— Ποῦ πᾶς, βρέ; ὠρύεται ὁ τζαναμπέτης.

Καὶ τὸ γκαρσόνι ἀπαθέστατα:

— Πάω νὰ... προσλάβω ἕνα γραμματέα γιὰ νὰ γράψη τὴν παραγγελία σου!

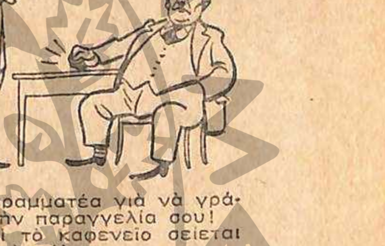

Καὶ τὸ καφενεῖο σείεται ἀπὸ τὰ γέλια...

Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

ΑΠΟΡΙΑΣ ΑΞΙΟΝ

Τὸ κοινὸν τῆς Κατερίνης νὰ καλμάρη δὲν μπορεῖ
ἐξ αἰτίας κάποιου τύπου, ποὺ παντοῦ κυκλοφορεῖ
καὶ μπροστά του ὅποιον βρίσκει, μὲ μανία τὸν γρα(πώνει
καὶ προτοῦ νὰ πῆ κρεμμύδι, ἐντελῶς τόν... τσιτσι(δώνει!

★

Ἐνεοὺς κι' ἐμᾶς ἀφήνει τέτοιος τύπος φυσικὰ
κι' ἀποροῦμε—κάθε τόσο—καὶ ρωτᾶμε τακτικά:
«Πῶς συμβαίνει αὐτὸς ὁ ἄντρας, ποὺ τὸν κόσμο...κα(ταδύνει,
καὶ λαμπρὸς καὶ ἰδεώδης... φορατζῆς δὲν ἔχει γί(νει;»

Γ. Θ—ς

Τὰ δράματα τῆς καρδιᾶς

Ο ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ ΑΠΟΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ

Ἡ Μίλλυ, ἡ ξανθὴ δακτυλογράφος εἶχε βρῆ τὸν ἔρωτα, ἀλλ' ἡ εὐτυχία της ἦταν σύντομη καί, στὸ τέλος, πέθανε ἀπ' τὸ μεγάλο της πόνο!... Τώρα πιὰ ἡ Μίλλυ δὲν εἶναι παρὰ ἕνα «ἀστρικὸ» σῶμα, ἕνα ρευστὸ μέσα στὴν ἀτμόσφαιρα, μιὰ πνοὴ μέσα στὸν ἀέρα, ἕνα ἀόρατο πνεῦμα, ἀλλὰ ζωντανό, ποὺ περιμένει νὰ τ' ὁδηγήση Ἐκεῖνος ποιὸς ξέρει ποῦ καὶ πότε...

Ἡ Μίλλυ, ἂν καὶ πνεῦμα, θέλει νὰ ζήση, ἔστω καὶ μιὰ στιγμή, ἐκεῖ ὅπου ζῆ καὶ ὁ ἄντρας ποὺ ἀγάπησε τόσο πολὺ καὶ ποὺ τόσο ὑπέφερε γι' αὐτόν... Παρ' ὅλο ποὺ ἡ Μίλλυ εἶναι πιὰ νεκρὴ στὸ σῶμα, παρ' ὅλο ποὺ εἶναι πιὰ ἕνα πνεῦμα, μιὰ ψυχὴ ποὺ πλανιέται στοὺς οὐρανούς, δὲ μπόρεσε νὰ ξεφύγη ἀπ' τὸ περιβάλλον της. Θέλει πάλι νὰ ξαναδῆ τὸ γραφεῖο, ὅπου τὰ πάντα μιλοῦν γιὰ τὶς παλιές, τὶς εὐτυχισμένες μέρες...

★

Νά τώρα ἡ ἱστορία τῆς Μίλλυ, τῆς μικρῆς ξανθῆς δακτυλογράφου.

Ὡραία κι' ἁπλή, ξανθὴ σὰ μιὰ κόρη τοῦ Βορρᾶ, γεμάτη καρδιὰ κι' εὐαισθησία. Εἶχε ζήσει στὸ κολλέγιο τὴν ἐποχὴ τοῦ πολέμου, ἐπειδὴ ἦταν ὀρφανή, καὶ κάθε συγκίνησι, κάθε στέρησι ἐπιδροῦσαν στὴν ὑγεία της. Ὅταν τέλειωσε τὶς σπουδές της, ἄρχισε τὴν καρριέρα της μὲ τὶς πιὸ μεγάλες ἐλπίδες. Ὁ προϊστάμενός της, ὅμως, ὁ πολιτικὸς μηχανικός, ὁ Ζάν, ἦταν πάρα πολὺ σοβαρός, πάρα πολὺ αὐστηρὸς καὶ ἡ Μίλλυ τἄχανε μπροστά του. Ἦταν τόσο τσιγκούνης στὰ λόγια του, στὶς ἐνθαρρύνσεις του! Ἡ Μίλλυ, στὴν ἀρχὴ σκέφτηκε νὰ τὰ παρατήση ὅλα καὶ νὰ φύγη. Μὰ σὰν πῆρε τὸν πρῶτο μισθό, κατάλαβε πὼς μὲ τὸν καιρό, θὰ κατάφερνε νὰ συνηθίση κι' ἂς εἶχε μπροστά της ἕναν ἄνθρωπο, ποὺ μόλις τῆς μιλοῦσε καὶ ποὺ δὲν τῆς χαμογελοῦσε ποτέ! Κι' ὅμως ἡ καϋμένη ἡ Μίλλυ εἶχε τόση ἀνάγκη ἀπὸ ἕνα χαμόγελο, ἀπὸ ἕνα τρυφερὸ λόγο. Πότε-πότε κύτταζε αὐτὸν τὸν ἄντρα, τὸν τόσο σοβαρό, αὐτὸν τὸ Ζάν, ποὺ ἦταν ἕνας σαραντάρης, ἀπορροφημένος πάντα ἀπ' τὴ δουλειά του καὶ ποὺ δὲν τὴν πρόσεχε ποτέ. Γιὰ νὰ μὴ μιλάη ποτέ, θὰ πῆ πὼς εἶχε ὑποφέρει κι' αὐτὸς στὴ ζωή του. Καί, πραγματικά, ἡ Μίλλυ ἔμαθε ἀργότερα ἀπὸ ἄλλους πὼς ὁ Ζὰν ἦταν χωρισμένος ἀπ' τὴν ὄμορφη, ἀλλ' ἄμυαλη γυναίκα του, ἀπὸ καιρό. Κι' ἔμαθε ἀκόμα πὼς ὅλοι τὸν ἐκτιμοῦσαν καὶ τὸν συμπονοῦσαν.

Μιὰ μέρα, ἡ Μίλλυ δούλεψε πάρα πολύ. Ὁ Ζὰν τὴν εὐχαρίστησε μὲ κάποια ἐγκαρδιότητα γιὰ τὴ δουλειά της καὶ τῆς χαμογέλασε γιὰ πρώτη φορά. Καὶ τὸ πρῶτο αὐτὸ χαμόγελο ἦταν ἀληθινὰ ἕνα βάλσαμο γιὰ τὴν εὐαίσθητη αὐτὴ κοπέλλα...

★

Τὸ πνεῦμα τῆς Μίλλυ ξαναβλέπει τώρα, σὰ νὰ εἶχε μάτια, τὸ γραφεῖο της καὶ θυμᾶται τὶς παλιὲς εὐτυχισμένες μέρες, ὅταν, μὲ σάρκα καὶ ὀστᾶ, ζοῦσε κάτω στὴ Γῆ. Βλέπει τὴ θεσούλα της κοντὰ στὸ παράθυρο, τὴ μικρὴ γραφομηχανή της, ὅπου ἔγραφε τὴν ἀλληλογραφία τοῦ Ζάν. Θυμᾶται τὰ «εὐχαριστῶ» του κι' ἔπειτα θυμᾶται καὶ τὸ πρῶτο φλογερὸ φιλὶ ποὺ τῆς ἔδωσε στὰ χείλη, καθὼς ἔγραφε στὴ γραφομηχανή της... Ἔπειτα, φούντωσε ὁ ἔρωτάς τους, ἡ ἀμοιβαία κατανόησι, οἱ ἐκμυστηρεύσεις τους. Ἦταν ἕνας μεγάλος ἔρωτας, ἀλλὰ μὲ τὰ φτερὰ κιόλας κομμένα, γιατὶ δὲν ὑπῆρχαν ἐλπίδες γιὰ τὸ μέλλον. Ἦταν, ὡστόσο, μιὰ μικρὴ εὐτυχία γιὰ τὴ Μίλλυ, ποὺ δὲν εἶχε γνωρίσει καμμιὰ ὡς τότε στοργή.

Ἡ Μίλλυ ζοῦσε τὴν εὐτυχία τοῦ παρόντος, ἀδιαφορῶντας γιὰ τὸ μέλλον. Πόσο ἔνοιωθε χαρούμενο τὸν ἑαυτό της, ὅταν ὁ Ζὰν τῆς χαμογελοῦσε, ὅταν τὴν ἔσφιγγε στὴν ἀγκαλιά του καὶ τὴ φιλοῦσε στὸ στόμα, στὰ μαλλιά, στὸ λαιμὸ ἢ ὅταν πάλι ξεκινοῦσαν μαζί, τὴν Κυριακή, γιὰ καμμιὰ ἐκδρομή... Ἔπειτα ὅμως ἔφτασε ἡ μέρα τῆς θύελλας στὸ γαλανὸ οὐρανό. Ἕνα τηλεφώνημα ἀπ' τὸ ἐξωτερικό, κι' ἀργότερα μιὰ ἄφιξι μὲ τὸ ἀεροπλάνο. Καὶ ἡ μεταστροφὴ ἔγινε στὴν ἐρωτικὴ ζωή της! Τὸ συνοφρυωμένο πρόσωπο τοῦ Ζὰν μαρτυροῦσε ὅλο τὸν ἀγῶνα τῆς ψυχῆς του... Ἔπειτα, ὅλα ἄλλαξαν καὶ γι' αὐτόν: ἀπὸ καθῆκον «ἔπρεπε» νὰ ξεχάση τὴ μικρή, τὴν ἀξιολάτρευτη Μίλλυ...

Τί πόνος γιὰ τὴ μικρή, ξανθή του φίλη... Ἔπρεπε κι' αὐτὴ νὰ συμμορφωθῆ μὲ τὶς περιστάσεις, γιὰ νὰ μὴ χάση τὴ θέσι της, νὰ κλίνη τὸ κεφάλι μπρὸς στὴ σύζυγο τοῦ προϊσταμένου της, ν' ἀνέχεται τὶς συναντήσεις τους στὸ γραφεῖο, νὰ τοὺς βλέπη νὰ βγαίνουν ἔξω μαζὶ κι' ἐκείνη νὰ κλαίη... Ἔτσι εἶχε προστάξει ἡ μοίρα...

Ὡστόσο, ὁ ἔρωτας αὐτὸς ἔτρωγε τὴν ὑγεία τῆς Μίλλυ, ποὺ ὁ ὀργανισμός της ἦταν τόσο εὔθραυστος. Καὶ ἡ Μίλλυ ἀρρώστησε ἀπὸ ἐξάντλησι καὶ μαρασμό. Ἔμεινε δυὸ μῆνες στὸ νοσοκομεῖο καὶ τῆς ἔκαναν ἐγχείρησι — ποῦ ἀλλοῦ; — στὴν καρδιά, γιατὶ εἶχε μιὰ πάθησι στὴν ἀορτή.

Τότε ἡ Μίλλυ ξαναεῖδε τὸ Ζὰν κοντὰ στὸ κρεβάτι της. Κι' ἔπειτα, ἔφτασε τὸ τέλος, ἕνα τέλος ἤρεμο, γαλήνιο, κι' ἡ μικρὴ βασανισμένη καρδιὰ τῆς Μίλλυ σταμάτησε γιὰ πάντα...

★

Τὸ πνεῦμα τῆς Μίλλυ γυρνάει τώρα μέσα στὸ γραφεῖο. Τὸ ρολόϊ δείχνει δέκα ἡ ὥρα... Σήμερα εἶναι Κυριακὴ κι' ὁ Ζὰν δὲν εἶν' ἐκεῖ. Μὰ ὄχι, ἡ πόρτα ξαφνικὰ ἀνοίγει καὶ νάτος ὁ Ζάν, ποὺ μπαίνει μὲ τὸ ἴδιο βῆμα, σὰν ἄλλοτε. Εἶναι πάντα ἕνας ὡραῖος ἄντρας, λίγο μόνο χλωμός. Τὰ βλέμματά του πέφτουν παντοῦ, σὰ νὰ γυρεύη κάτι. Ὑποφέρει, σὰν ὁ παλιὸς ἔρωτας νὰ ξαναφουντώνη στὴ βασανισμένη καρδιά του... Περνοῦν κάμποσες στιγμές. Ὁ Ζὰν ἀνάβει ἕνα τσιγάρο. Ἔπειτα, σὰ νὰ θυμᾶται κάτι, ἀνοίγει ἕνα συρτάρι τοῦ γραφείου του, βγάζει ἕνα κουτὶ καὶ παίρνει κάτι ἀπὸ μέσα.

Εἶναι μιὰ φωτογραφία τῆς Μίλλυ κι' ὁ Ζὰν τὴν κυττάζει μὲ δάκρυα στὰ μάτια... Τὸ πνεῦμα τῆς Μίλλυ τοῦ χαϊδεύει τὰ μαλλιά, ποὺ εἶναι τώρα λίγο γκρίζα. Ὁ Ζὰν κυττάζει, ὥρα πολλὴ τὴ φωτογραφία της καὶ τὰ δάκρυα τρέχουν ἀπὸ τὰ μάτια του. Ἔπειτα πλησιάζει τὴ φωτογραφία τῆς Μίλλυ στὰ χείλη του καὶ τὴ φιλεῖ...

Ὁ Ζὰν ἔπειτα φεύγει, ἀφοῦ κλείδωσε στὸ συρτάρι αὐτὴ τὴ φωτογραφία. Τὸ πνεῦμα τῆς Μίλλυ εἶναι ὅλο χαρά. Ὁ ἀγαπημένος της δὲν τὴν ξέχασε δὲ θὰ τὴν ξεχάση ποτέ!... Καὶ τὸ πνεῦμα τῆς Μίλλυ ξαναφεύγει ἀπὸ τὴ Γῆ... Νάτο πάλι, ψηλά, πολὺ ψηλὰ στοὺς αἰθέρες, περιμένοντας Ἐκεῖνον νὰ τὸ ὁδηγήση ποιὸς ξέρει ποῦ καὶ πότε...

ΑΝΤΡΕ ΑΡΝΟΥ

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Ἐνοικιαστήριον

Ἅπαξ τυγχάνω Δὸν Ζουὰν περιωπῆς μεγάλης
πρὸς δὲ προσόντα γόητος κατέχω σὺν τοῖς ἄλλοις
ἐσκέφθην τὴν σαγήνην μου σαφῶς νὰ ἐπισείω
καὶ νὰ προσφέρω οὖν αὐτὴν καὶ δὴ 'επ' ἐνοικίω.
Ἐφ' ᾧ κατάμεστος χαρᾶς καὶ πλέων εἰς ἐλπίδας
καὶ ἀγγελίαν ἔστειλον εἰς τὰς ἐφημερίδας:
«Γόης μεγίστης κλάσεως καὶ πολλαπλῆς σαγήνης,
ἐν ἄλλοις λόγοις Δὸν Ζουὰν κι' ἐξαίρετος τσαχπίνης
ὃν συνεχῶς εἰς τὰς ὁδοὺς σφοδρῶς ἀποθαυμάζετε
πρὸς χάριν δίδων καὶ χηρῶν κομψῶν ἐνοικιάζεται».
Κι' ἐγκαινιάσας οὕτω πως τὴν δρᾶσιν τὴν σωτήριον
καὶ εἰς τὸν οἶκον μου βαλὼν τὸ ἐνοικιαστήριον
ἀνέμενον τὴν ἄφιξιν πελατισσῶν ἐγκύρων
διὰ τὴν ἐνοικίασιν καὶ τὸν λοιπὸν τὸν τζίρον.
Κι' ὢ τύχη ἀκατάσχετος! Ὢ εὐκλεής μου μοῖρα!
Προσῆλθεν τὴν ἐπαύριον ἐστρομβουλώδης χήρα
πρὸς ἣν εὐθὺς ἐξήγησον χωρὶς ποσῶς (ν' ἀργῶ:
—Γόης πρὸς ἐνοικίασιν, ὦ χήρ, εἰμὶ (ἐγώ!
—Ἐσύ; ἐβόησεν αὐτὴ εἰποῦσα περαι- (τέρω
Ὥστε κι' ἐσὺ γιὰ Δὸν Ζουὰν περνιέ- (σαι, μωρὲ γέρο;
Καὶ βάζον πορσελανικὸν ἁδράξασα ἀ- (νέτως
εὐθὺς μοὶ τὸ κατήνεγκεν, ἀφ' ὑψη- (λοῦ, καθέτως
ἐφ' ᾧ τὸ «ἐνοικιαστήριον» τῆς αἴγλης (τῆς γνωστῆς μου
εὑρίσκεται φεῦ! σήμερον ἐπὶ τῆς.... (κεφαλῆς μου!

Ο ΓΕΡΟ ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκήνια

Πικάντικο ρεπορτάζ

✪ Τὸ θεατρικὸ ἔργο «Ὁ καλὸς στρατιώτης Σβέϊκ», συμπληρώνει, τὴν πρώτη ἑβδομάδα τοῦ Φεβρουαρίου, τὴν 400ὴ παράστασί του.

— Εἶναι ἡ πρώτη φορά, ποὺ παρουσιάζεται παρόμοιο ρεκὸρ τὴν τελευταία δεκαετία, μετὰ τὸ «Ἄνθρωποι, ἄνθρωποι».

✪ Ὁ «Σποῦτνικ» θὰ κάνη προσεχῶς γιὰ πρώτη φορὰ τὴν ἐμφάνισί του σὲ ἀθηναϊκὴ σκηνή.

— Στὴν ἔναρξι τῆς νέας ἐπιθεωρήσεως τοῦ «Ἀκροπόλ», ποὺ θὰ ἀνεβῆ τὴν ἐρχόμενη ἑβδομάδα, ὁ «Σποῦτνικ», σὲ μεγάλο σχῆμα, κατεβαίνει ἀπὸ τὸ ὕψος τῆς σκηνῆς καὶ ἀποβιβάζει συγχρόνως τὰ κορίτσια τοῦ μπαλλέτου, ποὺ εἶναι ντυμένα ἄσπρα, γιὰ νὰ δικαιολογήσουν τὸν τίτλο τῆς ἐπιθεωρήσεως «Ραντεβοῦ μὲ τ' ἄστρα».

✪ Ὁ Νῖκος Χατζῖσκος ἔχασε γιὰ φέτος τὸ θέατρο τοῦ Ἐθνικοῦ Κήπου, ὅπου σημείωσε, ἐπὶ τρία κατὰ συνέχεια χρόνια, τόσες ἐπιτυχίες.

— Ὁ Χατζῖσκος θ' ἀναγκασθῆ ἔτσι ν' ἀναζητήση ἄλλο θερινὸ θέατρο.

✪ Τὰ λαϊκὰ μπαλλέτα τῆς Ντόρας Στράτου, μετὰ τὴ Γερμανία, βρίσκονται τώρα στὴ Βουλγαρία.

— Σημειωτέον, ὅτι στὴ Γερμανία τὰ μπαλλέτα αὐτὰ γνώρισαν ἐξαιρετικὴ ἐπιτυχία.

— Ἰδιαίτερα στὸ Μόναχο «ἔκαναν» 22 αὐλαῖες, πρᾶγμα ποὺ προξένησε κατάπληξι καὶ σ' αὐτοὺς ἀκόμη τοὺς Γερμανούς.

— Τὸ θέατρο, ποὺ εἶχε δυὸ χιλιάδες θέσεις, ἦταν ἀσφυχτικὰ γεμᾶτο, κατόπιν δὲ εἰδικῆς ἀδείας τῆς ἀστυνομίας, ἐπετράπη ἡ εἴσοδος καὶ σὲ 30 ὀρθίους.

✪ Ἡ γνωστὴ τραγουδίστρια Κρίστιαν Κάρτερ, θὰ κάνη γιὰ πρώτη φορά, τὴν ἐμφάνισί της στὴν ὀθόνη.

— Ἡ Κάρτερ πρόκειται νὰ πρωταγωνιστήση σ' ἕνα νέο ἑλληνικὸ φίλμ, ποὺ φέρει τὸν τίτλο «Ὁ ἄνθρωπός μου» καὶ εἶναι ἐμπνευσμένο ἀπὸ τὸ ὁμώνυμο τραγοῦδι τῆς Σοφίας Βέμπο.

— Μὲ τὴ διαφορά, ὅτι, ἐνῶ ἡ Κρίστιαν Κόρτερ εἶναι τραγουδίστρια, θὰ παίξη μόνο στὸ φίλμ αὐτό, χωρὶς νὰ τραγουδάη καθόλου!...

✪ Ἡ Νινὴ Ζαχᾶ ἐπέστρεψε τελευταῖα ἀπὸ τὸ Κάϊρο, ὅπου σημείωσε ἕνα περίεργο ρεκόρ.

— Κατὰ τὴ διάρκεια μιᾶς μεγάλης δεξιώσεως, πρὸς τιμὴν ἑνὸς πρίγκηπος τῆς Σαουδικῆς Ἀραβίας, καὶ κατ' ἐπιθυμίαν τοῦ τελευταίου, τραγούδησε τὸ περίφημο αἰγυπτιακὸ τραγοῦδι «Ζανούμπα»

— Τὸ τραγοῦδι αὐτὸ ὅμως δὲν τὸ ἤξερε, ἀλλὰ τὸ ἔμαθε ἐπὶ τόπου καὶ μέσα σὲ 20 λεπτὰ τῆς ὥρας, μὲ τὴ βοήθεια τοῦ διασήμου Αἰγυπτίου τραγουδιστοῦ Μωχάμετ Ἀμπντουλαχάμπ, ποὺ παρευρισκόταν ἐπίσης στὴ δεξίωσι.

✪ Πραγματικὴ ἔκπληξι ἦταν γιὰ τοὺς Ἀθηναίους, ἡ ἐμφάνισι τῆς «Παιδικῆς Χορωδίας τῆς Βιέννης» σ' ὁλόκληρη ὄπερα, ἀπὸ τὴ σκηνὴ τοῦ «Κεντρικοῦ».

— Οἱ ἐξυπνότατοι μικροὶ καλλιτέχνες, φημισμένοι γιὰ τὴ μουσικότητά τους, διακρίθηκαν ἐπίσης καὶ ὡς ἠθοποιοί!

— Χαρακτηριστικὸ ἀκόμη ἦταν τὸ ὅτι, ἐνῶ ὅλοι οἱ μικροὶ αὐτοὶ καλλιτέχνες εἶναι ἀγόρια, ὑπεδύθησαν μὲ ἐξαιρετικὴ τέχνη γυναικείους ρόλους.

✪ Ὁ Ἑλληνοαμερικανὸς χορευτὴς Βολέκας, ποὺ ἐμφανίζεται σ' ἕνα ἀπὸ τὰ μεγάλα ἀθηναϊκὰ κέντρα, μαζὶ μὲ τὴν «Μὶς Τέξας», πρόκειται νὰ ἀνοίξη στὴν Ἀθήνα ἕνα κατάστημα, ποὺ θὰ τὸ διευθύνη, γιὰ λόγους διαφημιστικούς, ἡ γυναίκα του, δηλαδὴ ἡ «Μὶς Τέξας»

✪ Γιὰ πρώτη φορά, ὁ Τζίμης Μακούλης πρόκειται νὰ ἠχογραφήση στὴ Γερμανία 4 τραγούδια, μὲ ἑλληνικοὺς στίχους σὲ δίσκους «λὸγκ πλαΐϋ».

✪ Ἀντίθετα, στὴν Ἀθήνα, ὁ Γιάννης Νικολαΐδης, γνωστὸς ὡς ὁ τραγουδιστὴς μὲ τὴ «χρυσῆ φωνή», ἠχογράφησε τελευταίως σὲ δίσκους «λόνγκ πλαΐϋ» 4 ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα ἰταλικὰ σουξέ.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

ΤΟ ΚΡΥΟ ΚΑΙ Η ΖΕΣΤΗ ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ

Μετεωρολογικὲς παρατηρήσεις 100 χρόνων

ΔΙΚΟΙ μας καὶ ξένοι, ἀρχαῖοι καὶ νεώτεροι, ἔχουν ἐξυμνήσει τὸ κλῖμα τῆς Ἀττικῆς ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ποὺ ὁ Πίνδαρος ἔγραφε μ' ἐνθουσιασμό:

> «... ἰοστέφανοι καὶ ἀοίδημοι
> Ἑλλάδος ἔρεισμα, κλειναὶ Ἀθῆναι, δαιμόνιον πτολίεθρον».

Ἀφίνοντας τοὺς «διθυράμβους», ποὺ ἀφιέρωσαν στὸ «δαιμόνιον πτολίεθρον» καὶ στὸ κλῖμα του οἱ ἀνὰ τοὺς αἰῶνες θαυμαστές του, θὰ περιοριστοῦμε στὸ σημείωμα αὐτὸ σὲ κάτι πεζότερο. Νὰ δώσουμε μερικὲς πληροφορίες γιὰ τὸ κλῖμα τῆς Ἀθήνας, βγαλμένες ἀπὸ τὶς παρατηρήσεις, ποὺ ἔγιναν στὸ διάστημα ἑνὸς αἰῶνος ἀπὸ τὸ Ἀστεροσκοπεῖο καὶ τοὺς ἐπιστήμονες, ποὺ ἀσχολήθηκαν μὲ τὸ θέμα.

Τὸ κυριώτερο χαρακτηριστικὸ τοῦ ἀθηναϊκοῦ κλίματος εἶναι τὸ εὐμετάβλητο, ποὺ φυσικὰ ἐπιδρᾶ καὶ στὴν ἰδιοσυγκρασία τῶν ἀνθρώπων ποὺ τὸ... ἀπολαμβάνουν. Ὁ ἥλιος μὲ τὰ σύννεφα ἐναλλάσσονται στὸν ἀττικὸ οὐρανὸ καὶ σπάνια θὰ συμβῆ νὰ βρέχη ὁλημερὶς στὴν Ἀθήνα, ἔστω καὶ τὸ χειμῶνα.

Οἱ ἀπότομες καιρικὲς μεταβολὲς εἶναι τὸ χειμῶνα συχνότερες. Ἀκολουθεῖ ἡ ἄνοιξι καὶ ἕπεται τὸ φθινόπωρο. Τὸ καλοκαῖρι ἔχουμε σταθερώτερο καιρό. Καὶ ἀπὸ τοὺς χειμωνιάτικους μῆνες ὁ Ἰανουάριος παρουσιάζει τὴ μεγαλύτερη «ἀστασίαν κλίματος» κατὰ τὴν ἐπιστημονικὴ ἔκφρασι.

Ἀπότομες μεταβολὲς σημειώνει καὶ ἡ θερμοκρασία στὴν Ἀθήνα. Ὑπάρχει ἰδίως μεγάλη διαφορὰ θερμοκρασίας μεταξὺ χειμῶνα καὶ καλοκαιριοῦ. Ἡ ψυχρότερη ἡμέρα τοῦ χειμῶνα ἀπὸ τὴ ζεστότερη τοῦ καλοκαιριοῦ, τὸν ἴδιο χρόνο, παρουσιάζει διαφορὰ θερμοκρασίας γύρω στοὺς 40 βαθμούς. Πολλὲς φορὲς ὅμως καὶ περισσότερο. Ἡ μεγαλύτερη διαφορὰ παρουσιάστηκε τὸ 1864, ποὺ ἔφτασε τοὺς 46 βαθμούς! Ἡ ἐλαχίστη θερμοκρασία τοῦ 1864 ἦταν στὶς 15 Ἰανουαρίου 4,8 ὑπὸ τὸ μηδὲν καὶ ἡ μεγίστη στὶς 14 Ἰουλίου 40,7 βαθμούς. Καλοπέρασαν, δηλαδή, οἱ Ἀθηναῖοι καὶ τὸ χειμῶνα καὶ τὸ καλοκαῖρι τοῦ 1864...

Ἡ μεγάλη αὐτὴ διαφορὰ θερμοκρασίας μεταξὺ χειμῶνα καὶ καλοκαιριοῦ ὀφείλεται στὸ ὅτι ἡ Ἀττικὴ γιὰ λόγους διαμορφώσεως τοῦ ἐδάφους, ἔχει πολὺ ψυχρότερο κλῖμα ἀπὸ τὸ γεωγραφικὸ πλάτος, ποὺ βρίσκεται, καὶ πολὺ ζεστότερο τὸ καλοκαῖρι ἀπ' ὅτι θὰ ἔπρεπε νὰ ἔχη. Ἡ Ἀθήνα ἔχει τὴν ἴδια θερμοκρασία τὸ χειμῶνα, μὲ τὴν Αὐλῶνα, τὴ Ραγούζα, τὴ Νεάπολι, τὴ Νίκαια, τὴ Βαρκελώνη, μολονότι οἱ πόλεις αὐτὲς βρίσκονται πολὺ βορειότερα. Καὶ τὸ καλοκαῖρι ξεροψήνεται σὰν τὴ Βηρυττό, τὴ Λευκωσία καὶ τὴν Τύνιδα, ποὺ εἶναι τόσο νοτιώτερα.

Ὁ ψυχρότερος μήνας τοῦ χρόνου εἶναι ὁ Ἰανουάριος, ὅπως βγαίνει ἀπὸ παρατηρήσεις τοῦ ἀστεροσκοπείου, ποὺ ἔγιναν ἐπὶ 59 χρόνια συνεχῶς, πρωΐ, μεσημέρι καὶ βράδυ.

Συμβαίνει ὅμως κάποτε καὶ ὁ Δεκέμβριος νὰ μᾶς ταράξη στὸ κρύο καὶ ὁ Κουτσοφλέβαρος νὰ μὴν ὑστερῆ. Γι' αὐτὸ καὶ ὁ λαὸς δὲν ἔχει μεγάλη ἐμπιστοσύνη στὸ Φεβρουάριο:

> «Ὁ Φλεβάρης κι' ἂν φλεβίση
> καλοκαῖρι θὰ μυρίση.
> Καὶ ἂν σώση καὶ κακιώση,
> μὲς τὸ χιόνι θὰ μᾶς χώση...»

Γενικὰ ὅμως ὁ ἀθηναϊκὸς χειμώνας εἶναι ἤπιος καὶ σπάνια τὸ θερμόμετρο κατεβαίνει κάτω ἀπὸ τὸ μηδέν. Μετεωρολογικὲς παρατηρήσεις 100 χρόνων ἔδειξαν πὼς μονάχα οἱ μισοὶ χειμῶνες εἶχαν χιόνια καὶ θερμοκρασία κάτω ἀπὸ τὸ μηδέν.

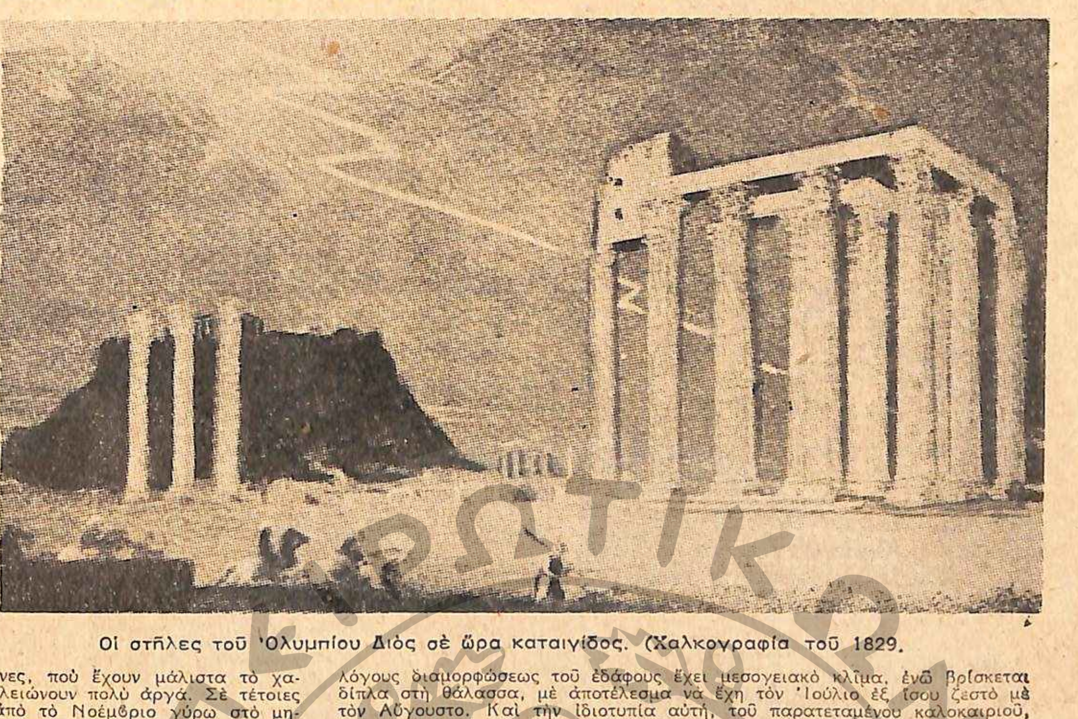

Οἱ στῆλες τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς σὲ ὥρα καταιγίδος. (Χαλκογραφία τοῦ 1829.

Ὑπάρχουν ὅμως καὶ ψυχρότατοι χειμῶνες, ποὺ ἔχουν μάλιστα τὸ χαρακτηριστικὸ πὼς ἀρχίζουν πρώϊμα καὶ τελειώνουν πολὺ ἀργά. Σὲ τέτοιες βαρυχειμωνιὲς τὸ θερμόμετρο κατεβαίνει ἀπὸ τὸ Νοέμβριο γύρω στὸ μηδὲν καὶ οἱ ἀνοιξιάτικοι μῆνες εἶναι ψυχρότατοι. Ὁ Ἀπρίλιος σημειώνει κατωτάτη θερμοκρασία 2—3 βαθμοὺς καὶ ὁ Μάϊος 5—6.

Ἕνας τέτοιος χειμώνας, ποὺ θὰ τὸν ἐνθυμοῦνται πάντοτε «τρέμοντες» οἱ Ἀθηναῖοι, ἦταν στὴν Κατοχὴ τὸ 1941—42, ὅταν σημειώθηκαν οἱ περισσότεροι θάνατοι ἀπὸ κρύο καὶ πεῖνα στὰ ἀθηναϊκὰ χρονικά.

Θὰ ἀναφέρωμε ἀκόμα μερικὲς ἀπὸ τὶς ψυχρότερες ἡμέρες τοῦ ἀθηναϊκοῦ μετεωρολογικοῦ δελτίου: Στὶς 15 Μαρτίου 1880 τὸ θερμόμετρο κατέβηκε σὲ 6,9 βαθμοὺς ὑπὸ τὸ μηδέν. Στὶς 26 Ἰανουαρίου 1898 σὲ 6,5 ὑπὸ τὸ μηδέν. Στὶς 2 Φεβρουαρίου 1882 σὲ 6,3 ὑπὸ τὸ μηδέν. Ὑπάρχουν ἀκόμα καὶ ἄλλες ψυχρὲς ἡμέρες τοῦ ἀθηναϊκοῦ χειμῶνα, ποὺ τὸ θερμόμετρο κατέβηκε σὲ 4,5 καὶ 6 βαθμοὺς ὑπὸ τὸ μηδέν. Τὸ ρεκὸρ τὸ ἀποδίδουν στὸν Ἰανουάριο τοῦ 1859, ποὺ ἡ θερμοκρασία ἔφτασε —κατὰ τὶς ἐφημερίδες— στοὺς 10 βαθμοὺς ὑπὸ τὸ μηδέν.

Σύμφωνα μὲ τὶς ἐπιστημονικὲς παρατηρήσεις, τὸ μεγαλύτερο κρύο τὸ χειμῶνα παρατηρεῖται τὶς πρωϊνὲς ὧρες καὶ μάλιστα κατὰ τὴν ἀνατολὴ τοῦ ἥλιου. Ἀλλὰ καὶ μιὰ ὥρα μετὰ τὴν ἀνατολὴ τὸ κρύο ἐξακολουθεῖ, γιατὶ ὁ Ὑμηττός, ποὺ βρίσκεται στὰ ἀνατολικὰ τῆς πόλεως ἐμποδίζει γιὰ κάμποση ὥρα τὶς ἀχτίδες νὰ ζεστάνουν τὴν πόλι τῆς Παλλάδος. Τὸ λιγώτερο κρύο παρατηρεῖται στὶς 2—3 τὸ ἀπόγευμα.

Ὁ μέσος ὅρος θερμοκρασίας τὶς τέσσερις ἐποχὲς τοῦ ἔτους εἶναι ὁ ἑπόμενος ἀπὸ παρατηρήσεις 50 χρόνων:

Χειμώνας (Δεκ. Ἰαν. Φεβρ.)	9,49 βαθμοὶ
Ἄνοιξι (Μάρτιος Ἀπριλ. Μάϊος)	15,74 βαθμοὶ
Καλοκαῖρι (Ἰούν. Ἰούλ. Αὔγουστος)	26.19 βαθμοὶ
Φθινόπωρο (Σεπτ. Ὀκτωβρ. Νοέμβρ.)	19,01 βαθμοὶ

Ἀπὸ τὸν πίνακα αὐτὸ φαίνεται πὼς ἡ γλυκύτερη ἐποχὴ τῆς Ἀθήνας εἶναι τὸ φθινόπωρο, ποὺ κρατάει καὶ περισσότερο. Ἡ ἄνοιξι δὲ διαρκεῖ πολύ. Πολλὲς φορὲς μπαίνουμε ἀπότομα ἀπὸ τὸ κρύο στὴ ζέστη τοῦ καλοκαιριοῦ.

Καὶ τὸ καλοκαῖρι στὴν Ἀθήνα δὲν ἀστειεύεται. Ὁ Ἰούνιος δὲν εἶναι πολὺ ζεστὸς μήνας. Ἔχει μέση θερμοκρασία 22ο, ὅση καὶ ὁ Σεπτέμβριος. Οἱ ζεστότεροι μῆνες εἶναι ὁ Ἰούλιος καὶ ὁ Αὔγουστος, ποὺ ἔχουν τὴν ἴδια μέση θερμοκρασία 27ο ὑπὸ σκιάν. Τὴ μέση αὐτὴ θερμοκρασία τὴ βρίσκουν ἀπὸ παρατηρήσεις ποὺ κάνουν στὶς 8 τὸ πρωΐ, στὶς 2 μετὰ τὸ μεσημέρι καὶ στὶς 9 τὸ βράδυ καὶ παίρνουν τὸ μέσον ὅρο. Φυσικὰ ἡ ζέστη στὴν Ἀθήνα τὴν ἡμέρα εἶναι πολὺ μεγαλύτερη ἀπὸ τὴ μέση θερμοκρασία καὶ φτάνει κάποτε τοὺς 40 βαθμούς. Οἱ μεγαλύτερες θερμοκρασίες ποὺ σημειώθηκαν τὸν περασμένο αἰῶνα ἦταν στὶς 11 Αὐγούστου 1861 μὲ 40,6 βαθμούς, τὴν 14 Ἰουλίου 1864 μὲ 40,7 βαθμούς, στὶς 13 Ἰουλίου 1888 μὲ 40,5 βαθμοὺς καὶ στὶς 12 Αὐγούστου 1806 μὲ 41,4 βαθμούς, ποὺ εἶναι καὶ ἡ μεγαλύτερη ποὺ σημειώθηκε ὑπὸ σκιάν. Στὸν αἰῶνα μας ἔχουμε ἐπίσης ἐλάχιστες ἡμέρες ποὺ τὸ θερμόμετρο ὑπερέβη τοὺς 40 βαθμούς. Ἡ ζέστη ὅμως σήμερα γίνεται ἀσφυκτικώτερη ἀπὸ τὶς νέες πολεοδομικὲς συνθῆκες, τὴν ἄσφαλτο τῶν δρόμων, τὸ μπετὸν-ἀρμὲ τῶν πολυκατοικιῶν καὶ τὶς ἐξατμίσεις πάσης φύσεως.

Ἡ ἀθηναϊκὴ ἐν τούτοις ζέστη, παρ' ὅλη τὴν ἔντασι ποὺ παρουσιάζει, δὲν εἶναι οὔτε πνιγηρή, οὔτε ἀνυπόφορη. Κι' αὐτὸ ὀφείλεται στοὺς ἀνέμους ποὺ λούζουν τὴν Ἀθήνα ἀπὸ βοριὰ καὶ νότο. Τὰ δροσερώτατα μελτέμια καὶ ὁ πρωϊνὸς μπάτης —ἡ «τροπαία» τῶν ἀρχαίων— κατεβάζουν ἀρκετοὺς βαθμοὺς τὴ θερμοκρασία.

Στὴν Παλιὰ Ἀθήνα, ὁ μπάτης καὶ τὸ μελτέμι ἔφταναν σ' ὅλα τὰ σπίτια, χωρὶς νὰ τοὺς ἐμποδίζουν οἱ ὄγκοι τῶν πολυκατοικιῶν. Γι' αὐτὸ καὶ οἱ περιηγητὲς ποὺ ἦρθαν στὴν Ἀθήνα τοὺς περασμένους αἰῶνες, παραπονοῦνται γιὰ πολλὰ καὶ διάφορα, ὄχι ὅμως γιὰ ζέστη!

Ἐκτὸς ἀπὸ εὐεργετικοὺς ἀνέμους, ὑπάρχει κι' ἕνας ἄλλος λόγος ποὺ κάνει πιὸ ὑποφερτὴ τὴ ζέστη: ἡ ξηρασία τῆς ἀτμοσφαίρας, αὐτὸ τὸ θεῖο δῶρο τοῦ ἀθηναϊκοῦ κλίματος, στὸ ὁποῖο ὀφείλονται καὶ οἱ πολυϋμνημένες ἀττικὲς νύχτες, ποὺ ἀποζημιώνουν τοὺς Ἀθηναίους.

Σὲ μῆνες, ποὺ ἔχουν μεγαλύτερη ὑγρασία, ὅπως ὁ Σεπτέμβριος, ἔχουμε καὶ τὴν ἀποπνικτικώτερη ζέστη, μολονότι ἡ θερμοκρασία εἶναι πολὺ πιὸ χαμηλὴ ἀπὸ τὸν Ἰούλιο καὶ τὸν Αὔγουστο.

Στὸ ζήτημα τῆς ζέστης ἡ Ἀθήνα παρουσιάζει καὶ μιὰ ἰδιοτυπία: ἔχει δύο μῆνες πολὺ ζεστούς. Συνήθως στὰ παραθαλάσσια κλίματα ὁ θερμότερος μήνας εἶναι ὁ Αὔγουστος καὶ στὰ μεσόγεια ὁ Ἰούλιος. Ἡ Ἀττικὴ ἀπὸ λόγους διαμορφώσεως τοῦ ἐδάφους ἔχει μεσογειακὸ κλῖμα, ἐνῶ βρίσκεται δίπλα στὴ θάλασσα, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ ἔχη τὸν Ἰούλιο ἐξ ἴσου ζεστὸ μὲ τὸν Αὔγουστο. Καὶ τὴν ἰδιοτυπία αὐτή, τοῦ παρατεταμένου καλοκαιριοῦ, τὴν πληρώνουν οἱ κάθιδροι Ἀθηναῖοι.

Οἱ διακυμάνσεις ποὺ παρουσιάζονται στὴ θερμοκρασία τῆς ἴδιας ἡμέρας εἶναι διαφορετικὲς στὶς διάφορες ἐποχὲς τοῦ ἔτους. Τὸ χειμῶνα, ἡ ἀνώτερη ἀπὸ τὴν κατώτερη θερμοκρασία τῆς ἴδιας ἡμέρας ἀπέχει, συνήθως, 6—7 βαθμούς, ἐνῶ τὸ καλοκαῖρι ἡ διαφορὰ φτάνει τοὺς 9—10 βαθμούς. Τὶς μεγαλύτερες αὐξομοιώσεις τὶς παρουσιάζει ὁ Σεπτέμβριος, ποὺ τὴν ἡμέρα κάνει ζέστη καὶ τὸ βράδυ αἰσθητὴ δροσιά.

Οἱ ἀριθμοὶ ποὺ δώσαμε γιὰ τὶς ἡμερήσιες διακυμάνσεις τῆς θερμοκρασίας, προέκυψαν ἀπὸ μακροχρόνιες παρατηρήσεις καὶ ὡς μέσος ὅρος τῶν μεταβολῶν. Ὑπῆρξαν ὅμως περιπτώσεις ποὺ παρουσιάστηκε τὴν ἴδια ἡμέρα διαφορὰ θερμοκρασίας 20 καὶ 21 βαθμῶν!

Αὐτὸ γίνεται, κυρίως τοὺς καλοκαιρινοὺς μῆνες καὶ στὰ κυνικὰ καύματα, ὅταν τὰ εὐεργετικώτατα μελτέμια σαρώνουν τοὺς νοτιάδες καὶ ἀναζωογονοῦν τὴν ταλαιπωρημένη Ἀθήνα. Καὶ τότε βλέπομε ἀπότομα τὸ θερμόμετρο νὰ πέφτη ἀπὸ τοὺς 40 βαθμοὺς στοὺς 20!

Ἕνα ἄλλο ζήτημα ποὺ ἀπασχόλησε τὴν ἐπιστήμη εἶναι, ἂν τὸ κλῖμα τῆς Ἀθήνας ἄλλαξε ἀπὸ τὴν ἀρχαιότητα ὡς σήμερα. Ἄν, δηλαδή, ἔκανε καὶ τότε τὴν ἴδια ζέστη καὶ τὸ ἴδιο κρύο μὲ τὴν ἐποχή μας.

Οἱ εἰδικοὶ ποὺ ἀσχολήθηκαν μὲ τὸ θέμα συμφωνοῦν στὴ «σταθερότητα τοῦ ἀθηναϊκοῦ κλίματος». Καὶ γράφει ὁ ἀκαδημαϊκὸς καὶ καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου Δημ. Αἰγινήτης ὅτι: «δυνάμεθα νὰ δεχθῶμεν ὡς λίαν πιθανόν, ὅτι ἡ θερμοκρασία τῶν Ἀθηνῶν, δὲν μετεβλήθη οὐδὲ κατὰ 1ο ἀπὸ τῆς ἀρχαίας ἐποχῆς μέχρι σήμερον». Ἄλλο ζήτημα, ἂν τοπικοὶ λόγοι καὶ οἱ νέες πολεοδομικὲς συνθῆκες ἔχουν κάνει τὴν Ἀθήνα πολὺ ζεστότερη τὸ καλοκαῖρι στὰ χρόνια μας ἀπ' ὅ,τι ἦταν σὲ περασμένες ἐποχές.

Ἀλλὰ ἡ σταθερότης τοῦ ἀθηναϊκοῦ κλίματος φαίνεται ἀκόμα κι' ἀπὸ τὴν ξηρασία, ποὺ χαρακτηρίζει τὴν Ἀττικὴ ἀπὸ τὰ πανάρχαια χρόνια. Ἡ νεώτερη Ἀθήνα, ὅπως καὶ ἡ ἀρχαία, ἔχει τὸ μέγα προνόμιο, ἂν καὶ εἶναι κοντὰ στὴ θάλασσα, νὰ ἔχη χερσαῖο ξηρὸ κλῖμα. Ἡ ὑγρασία τῆς ἀθηναϊκῆς ἀτμοσφαίρας εἶναι ἡ ἰδανική, ποὺ μπορεῖ νὰ ἐπιθυμήση ἕνας τόπος. Ἡ μεγαλύτερη ὑγρασία παρατηρεῖται τὸ χειμῶνα, ὅπου τὸ ὑγρόμετρο παρουσιάζει, τὸ Δεκέμβριο, Ἰανουάριο καὶ Φεβρουάριο, μέση ὑγρασία 72—75 βαθμοὺς καὶ ἡ λιγώτερη, τὸν Ἰούλιο καὶ Αὔγουστο μὲ 45—46 βαθμούς. Τὴν ἴδια ἡμέρα, ἡ μεγαλύτερη ὑγρασία εἶναι τὸ πρωΐ, ὅταν ἀνατέλλη ὁ ἥλιος, καὶ ἡ μικρότερη τὸ μεσημέρι.

ΕΠΑΜΕΙΝ. Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

'Αθηναϊκὸ αἰσθηματικὸ μυθιστόρημα ὑπὸ Χρ. Κ. Χαιροπούλου

Πεταλοῦδες στὸ φῶς

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ἕνας ἀκατανίκητος γόης τῶν παλαιοτέρων 'Αθηνῶν, ὁ Στέφανος Χαλαζῆς, γέρος πιά, θυμᾶται τὰ παλιά του, τὶς ἐρωτικὲς ἐπιτυχίες του — τότε ποὺ οἱ γυναῖκες πέφτανε στὴν ἄπληστη ἀγκαλιά του γιὰ νὰ καοῦνε σὰν πεταλοῦδες στὸ φῶς: Πρῶτο θῦμα του ἡ μικρὴ Λουΐζα Μπαλτζάνη, ποὺ αὐτοκτονεῖ στὸ μοναστῆρι τῆς Τήνου, ὅπου τὴν ἔχουνε κλείσει οἱ γονεῖς της γιὰ νὰ ξεχάση τὸν μοιραῖο διαλεχτὸ τῆς καρδιᾶς της. Δεύτερα θύματά του, οἱ δυὸ κόρες τοῦ 'Αλκιβιάδη Γιαννέλη, ἡ Κλειὼ καὶ ἡ 'Ιωάννα, ποὺ μιὰ νύχτα, ἔξαλλος ὁ πατέρας τους τὶς σκοτώνει καὶ τὶς δύο! Καὶ ἡ ἀλυσίδα τῶν θυμάτων τοῦ μοιραίου κατακτητῆ συμπληρώνεται μὲ τὴ Λουκία Γραβενῆ, ποὺ ξεχνάει ἄντρα καὶ παιδί, γιὰ ν' αὐτοκτονήση, ὅταν ὁ ἄντρας ποὺ τὴν ἔκανε νὰ τὰ ξεχάση ὅλα τὴν ἐγκαταλείπει βαρυεστημένος ἀπὸ τὴν ἀγάπη της. Δυὸ ἀδερφικὲς φίλες, ἡ Ὄλγα καὶ ἡ 'Ελπίς, ἀντίζηλες τραγικές, λύνουν μονομαχῶντας τὴ διαφορά τους μὲ τὴ διεκδίκησι τοῦ ἴδιου ἄντρα, ἡ μιὰ σκοτώνεται κι' ἡ ἄλλη πεθαίνει φυματικὴ στὴν 'Ελβετία... Μιὰ μάνα καὶ μιὰ κόρη, ἡ Ἔλλη καὶ ἡ 'Αλίκη Μπρατσέλη, βρίσκονται κι' αὐτὲς ἀντιμέτωπες! Ἡ 'Αλίκη αὐτοκτονεῖ, καὶ ἡ Ἔλλη τρελλαίνεται μπροστὰ στὸ πτῶμα τῆς μοναχοκόρης της... Ὕστερα ἀπὸ μιὰ ἀποτυχία — τὴ μοναδικὴ στὴν πολυκύμαντη ἐρωτικὴ ζωή του — ὁ Χαλαζῆς σημειώνει καινούργια θύματα: τὴ μικρὴ Χριστίνα ποὺ πεθαίνει φυματικὴ στὸ Μαροῦσι, τὴ Βέρα Μαρκίδη, πού, ξετρελλαμένη γι' αὐτόν, ἐγκαταλείπει τὸν ἀρραβωνιαστικό της γιὰ νὰ δοθῆ στὴ δική του καταστρεπτικὴ γοητεία... Ὁ πατέρας τῆς Βέρας ζητεῖ εὐθῦνες ἀπὸ τὸ Χαλαζῆ μὲ σκληρὰ καὶ προσβλητικὰ λόγια, κι' ὁ Χαλαζῆς τὸν σκοτώνει σὲ μονομαχία! Ὕστερα ἀπὸ λίγες μέρες βρίσκουνε σκοτωμένο καὶ τὸν ἀρραβωνιαστικὸ τῆς Βέρας, ποὺ δὲ μπόρεσε νὰ ὑποφέρη τὸ χωρισμό της... Μιὰν ἄλλη γυναῖκα ποὺ τὸν ἔχει τρελλὰ ἀγαπήσει, τὴ Μαίρη, ὁ Χαλαζῆς τὴ βρίσκει μιὰ νύχτα στὸ δρόμο, ἐρείπιο σωματικὸ καὶ ψυχικό, τὴν περιμαζεύει τὴν ἀναγνωρίζει μὲ κόπο — τὰ γερασμένα της χαρακτηριστικὰ ἔχουνε θάψει κάτω ἀπὸ τὶς ρυτίδες τὴν παλιά της ὀμορφιὰ — καὶ ὕστερα, μιὰν ἄλλη νύχτα, τὴ βρίσκει νεκρὴ στὴν εἴσοδο τοῦ σπιτιοῦ του! Μιὰ ἀκόμα γυναῖκα, ἡ Λουΐζα Ξενίδη, ξετρελλαμένη μὲ τὸ Χαλαζῆ, δὲν ἀνέχεται τὸν ἄντρα της, τὸν ἀσήμαντο Χάρη Ξενίδη, ποὺ τῆς τὰ συχωρεῖ ὅλα, τῆς ἐπιβάλλει ὅμως τὴν παρουσία του, ποὺ τῆς στερεῖ τὴν ἐλπίδα νὰ ζήση ὁλοκληρωτικὰ δοσμένη στὸν ἄντρα ποὺ λατρεύει...

6ον

Ἔτσι, ἡ ἀπιστία εἶχε γίνει γιὰ τὴ Λουΐζα κάτι κοινὸ καὶ χωρὶς σημασία: Μιὰ καὶ δὲν ὑπῆρχε τὸ συζυγικὸ φόβητρο, ριχνότανε στὶς περιπέτειές της χωρὶς προφύλαξι καμμιά, προσπαθῶντας νὰ ξεδιψάση τὸ φλογερό της γυναικεῖο ὀργανισμὸ καὶ νὰ μετριάση τὴν πλῆξι ποὺ τῆς προκαλοῦσε ὁ ἀσήμαντος ἐπίσημος ἄντρας της.

Ὅλα αὐτὰ ὅμως τὰ ἄλλαξε σὲ μιὰ στιγμὴ ἡ εἴσοδος—ἡ εἰσβολὴ εἶναι ἡ πιὸ σωστὴ ἔκφρασι...— τοῦ Στέφανου Χαλαζῆ στὴ ζωή της: Μόλις τὸν γνώρισε, ἀμέσως ὁ ἄστατος κι' ἐπιπόλαιος χαρακτήρας της ὑποδουλώθηκε μόνιμα στὸν ἕνα καὶ μοναδικό, ποὺ τὴν ὑπέταξε μὲ τὴν δικτατορία τῆς γοητείας του! Ὅλοι οἱ ἄλλοι ἄντρες σβύσανε ἀπὸ τὰ θαμπωμένα μάτια τῆς μαγεμένης γυναίκας, γιὰ νὰ μείνη μόνον αὐτὸς—ἀποκλειστικὰ αὐτός... Αὐτὸν συλλογιζότανε μὲ πάθος, σ' αὐτὸν ἔλπιζε μὲ μανία, αὐτὸς ἀποτελοῦσε τὴ μοναδική της προοπτική, τὴν ἀποκλειστική της σκέψι!.. Ὅσο τὸν ἔβλεπε, τόσο δίψαγε νὰ τὸν δῆ πιὸ πολύ.. Ὁ ἔρωτάς του, ὅμοιος μὲ τὰ δραστικὰ ναρκωτικά, ὅσο σὲ πιὸ μεγάλες δόσεις τῆς προσφερότανε, τόσο πιὸ πολὺ τὴν ἄφινε διψασμένη γιὰ πιὸ μεγάλη δόσι!

Γι' αὐτό, σιγὰ-σιγά, ὁ ἀσήμαντος ἐπίσημος σύζυγος, ὁ Χάρης Ξενίδης, ἄρχισε νὰ γίνεται γιὰ τὴ Λουκία ἀφόρητα κι' ἀνυπόφορα ἐνοχλητικός... Ἦτανε, βέβαια, πάντα καλόβολος, κι' ἐξακολουθοῦσε νὰ κάνη τὸ ἴδιο ἐπίμονα τὰ στραβὰ μάτια, ἦταν ὅμως καὶ τὸ μόνιμο ἐμπόδιο γιὰ τὴν παντοτεινή της ἕνωσι μὲ τὸν ἄντρα ποὺ λάτρευε!... Ἂν δὲν ἦταν αὐτὸς,—σκεφτότανε μὲ ἀσυγκράτητη ἀγανάκτησι ἡ Λουΐζα—ἴσως τὸ εἰδύλλιό της μὲ τὸ Στέφανο νὰ ἐξελισσότανε σὲ μόνιμη καὶ νόμιμη συζυγικὴ σχέσι... Κι' αὐτὸ δὲν παρέλειπε νὰ τονίζη κάθε φορὰ στὸν ἀγαπημένο της. Τὴν ἄκουγε ἐκεῖνος, καὶ σήκωνε τοὺς ὤμους του. Καταλάβαινε ὅτι αὐτὸ ποὺ ὀνειρευότανε μὲ τόση μανία ἡ ξετρελλαμένη γυναῖκα, ἤτανε τὸ μόνο ποὺ μὲ κανέναν τρόπο δὲ μποροῦσε αὐτὸς νὰ ἀνεχτῆ!...Ὁ γάμος ἤτανε κάτι ποὺ δὲ μποροῦσε νὰ τὸ συλλάβη τὸ μυαλό του. «Γιατί νὰ παντρευτῶ ἐγώ», ἀποροῦσε συχνά, «ὅταν ἔχουνε τὴν ἀσυχώρητη βλακεία νὰ παντρεύουνται οἱ ἄλλοι;...» Κι' ἤτανε φυσικὸ νὰ σκέπτεται ἔτσι, ἀφοῦ αὐτοὶ οἱ ἄλλοι ποὺ παντρευόντουσαν δὲ διαφωνούσανε συχνὰ νὰ τοῦ παραχωρήσουνε γενναιόδωρα τὶς γυναῖκες τους...

Ἄσχετα ὅμως μὲ τὶς ἀντιλήψεις τοῦ Στέφανου, ἡ Λουΐζα ἔβλεπε στὸν ἄντρα της τὸ ἐμπόδιο ποὺ τὴ χώριζε ἀπὸ αὐτὸν ποὺ τῆς εἶχε ὑποδουλώσει τὰ αἰσθήματα καὶ τὶς αἰσθήσεις.

Γι' αὐτὸ πῆρε τὴν ἀπόφασι νὰ ἐξηγηθῆ μὲ τὸν ἀνάξιο κι' ἀσήμαντο αὐτὸν σύζυγο, ἀποφασισμένη νὰ τοῦ ζητήση τὴν ἐλευθερία της, καὶ νὰ τὴν κερδίση μὲ κάθε τρόπο—νόμιμο, ἢ παράνομο...

Πρῶτα δοκίμασε τὸ νόμιμο τρόπο:

—Ἄκου... τοῦ εἶπε ξερά, χωρὶς περιττοὺς προλόγους, μιὰ μέρα. Δὲ μπορῶ πιὰ νὰ ζήσω μαζί σου!...

Ὁ φουκαρᾶς ὁ Ξενίδης ἄνοιξε διάπλατα τὰ ἀνόητα μάτια του—ποὺ μεγαλώνανε τὴν ἀνοησία τους δυὸ χοντρὰ μυωπικὰ γυαλιά...—γεμάτα ὀδυνηρὴ ἔκπληξι:

—Δὲ μπορεῖς νὰ ζήσης μαζί μου;... ψιθύρισε σὰ χαμένος.

—Ὄχι. Κι' αὐτό, βέβαια, δὲν εἶναι καινούργιο... Χρόνια τώρα δὲν κάνουμε ἄλλο ἀπὸ τὸ νὰ ζοῦμε μόνο κάτω ἀπὸ τὴν ἴδια στέγη, χωρὶς συνεννόησι ὅμως καμμία, χωρὶς ἀγάπη, φυσικά, μὲ ἁπλὴ ἀνοχή...

—Χωρὶς ἀγάπη;... διαμαρτυρήθηκε ὁ ἄντρας. Γιατί τὸ λὲς αὐτό;... Ἐγὼ σ' ἀγαπάω!...

—Κι' ἐγὼ σὲ μισῶ καὶ σὲ περιφρονῶ! τοῦ πέταξε μὲ δύναμι.

—Γιατί, Λουΐζα;... ἀπόρησε ὁ σύζυγος μ' ἕνα ὕφος δαρμένου σκύλου... Μήπως δὲ σοῦ φέρομαι καλά;... Μήπως σὲ ἐνοχλῶ σὲ τίποτα;...

Ἡ γυναῖκα ἔκανε μιὰ περιφρονητικὴ γκριμάτσα:

—Ναί, δὲ λέω.. τοῦ πέταξε μ' ἕνα σαρκαστικὸ χαμόγελο. Εἶσαι καλόβολος, ἀνεχτικός... Πολλὲς φορὲς ἔκανες τὰ στραβὰ μάτια...

—Λοιπόν;... ρώτησε ὁ ἄντρας χωρὶς διόλου νὰ προσβληθῆ.

—Λοιπόν, αὐτὸ δὲ φτάνει!... Ἤ, πιὸ καλά, αὐτὸ διώχνει ἀκόμα πιὸ σίγουρα μιὰ γυναῖκα μακρυὰ ἀπὸ ἕναν ἄντρα ποὺ δὲν εἶναι ἄντρας!

—Γιατί δὲν εἶμαι ἄντρας, Λουΐζα;... τῆς παραπονέθηκε. Ἐπειδή, γιὰ νὰ μὴ σοῦ χαλάσω τὸ χατήρι, δὲ μιλάω ὅ,τι κι' ἂν κάνης;...

—Γι' αὐτὸ τοῦ ἀποκρίθηκε γεμάτη μῖσος ἀνακατωμένο μὲ ἀηδία. Ὁ ἄντρας πρέπει νᾶναι ἄντρας γιὰ νὰ ἀγαπιέται ἀπὸ μιὰ γυναῖκα.. Ὅταν εἶναι ρεζιλεμένος ὅμως κι' ἐξευτελισμένος— νά, ὅπως ἐσύ!—δὲ μπορεῖ, βέβαια, ν' ἀγαπηθῆ!... Γιατὶ δὲν προκαλεῖ ἔρωτα, ἀλλὰ περιφρόνησι!...

—Ὥστε... δὲ μ' ἀγαπᾶς ἀλλὰ μὲ περιφρονεῖς, Λουΐζα;... τὴ ρώτησε μὲ τὸ ἴδιο του γλοιῶδες χαμόγελο...

—Πόσες φορὲς θὲς νὰ στὸ πῶ ἀκόμα, γιὰ νὰ τὸ πιστέψης, νὰ τὸ καταλάβης, νὰ τὸ χωνέψης;.. Σὲ περιφρονῶ! Σὲ συχαίνουμαι!...

—Κρῖμα... ψιθύρισε ὁ ἄντρας. Γιατί ἐγὼ... σ' ἀγαπάω!

Ἔξαλλη ἡ γυναῖκα τοῦ φώναξε:

—Μ' ἀγαπᾶς, γελοῖε, ἐνῶ σ' ἔχω ἀπατήσει τόσες φορές; Μά, δὲν εἶναι μιὰ καὶ δυό· εἶναι πολλές, εἶναι ἀμέτρητες οἱ φορὲς ποὺ ἔχω ζητήσει παρηγοριὰ ἀπὸ ἄλλους ἄντρες...

—Παρηγοριὰ ἀπὸ τί;... τόλμησε νὰ ρωτήση ὁ ἄντρας.

—Ἀπὸ τὸ νὰ σ' ἔχω πλάϊ μου, νὰ σὲ νοιώθω στὸ πλευρό μου, νὰ ἀνέχουμαι κάπου-κάπου τὰ χάδια σου, τὰ φιλιά σου! Δὲ μπορῶ πιά! Ἀκοῦς;... Δὲ μπορῶ! Δὲ σὲ θέλω! Δὲ σὲ ὑποφέρω! Δὲ σὲ ἀνέχομαι!...

Ὁ Ξενίδης, διαλλακτικός, ὑποχωρητικός, προσπάθησε νὰ τὴν καθησυχάση:

—Μὴν κάνης ἔτσι Λουΐζα... τῆς εἶπε, κι' ἔκανε νὰ τὴν χαϊδέψη.

Ἀπομακρύνθηκε αὐτὴ ὁρμητικά, βίαια:

—Φύγε!... τοῦ φώναξε. Μὴ μὲ πλησιάζης!... Μὴ μὲ πιάνης!... Νομίζω πὼς μὲ πλησιάζει φίδι!...

Ὁ ἄντρας σήκωσε τοὺς ὤμους του:

—Καλά, τότε... τῆς εἶπε. Δὲ σὲ πλησιάζω... Ὅμως, ξέρε το. δὲ θὰ σὲ χωρίσω!...

—Δὲ θὰ μὲ χωρίσης;!...

—Ὄχι...

—Τί θὰ μὲ κρατήσης νὰ μὲ κάνης;...

—Θὰ σ' ἔχω γυναῖκα μου! Δική μου εἶσαι, δική μου θὰ μείνης!...

Μ' ἕνα σαρκαστικὸ γέλιο τοῦ φώναξε:

—Δική σου;... Νομίζεις πὼς εἶμαι δική σου;... Μά, ἀγαπάω ἄλλον!... Ἀνήκω σὲ ἄλλον καὶ σωματικὰ καὶ ψυχικά!...

—Ἀγαπᾶς ἄλλον;...

—Ναί... Ὡς τώρα ὅ,τι ἔκανα ἤτανε περισσότερο κέφι καὶ λιγώτερο ἀνάγκη γιὰ μένα... Ὅ,τι ἔκανα ἤτανε πιὸ πολὺ δίψα γιὰ νὰ ρεζιλέψω ἐσένα ποὺ μισῶ, νὰ σὲ ἐξευτελίσω!... Τώρα ὅμως ἀγαπάω πραγματικά! Ζῶ γιὰ τὴν ἀγάπη μου...

—Καὶ γι' αὐτὸ θὲς νὰ χωρίσης;... τὴ ρώτησε μὲ ζήλεια. Γιὰ νὰ τὸν πάρης;...

—Ναί, γιὰ νὰ τὸν πάρω!... τοῦ δήλωσε ἀποφασιστικά. Παράξενο εἶναι, ἀφοῦ τὸν ἀγαπάω, ἀφοῦ τὸν λατρεύω, νὰ θέλω νὰ τὸν πάρω ἄντρα μου;...

Γιὰ πρώτη φορὰ ἀποφασιστικός, ὁ Ξενίδης τῆς πέταξε:

—Ἔ, λοιπόν, δὲ θὰ τὸν πάρης!

—Δὲ θὰ τὸν πάρω;...

—Ὄχι...

—Γιατί;... Ποιὸς θὰ μ' ἐμποδίση;...

—Ἐγώ!

—Ἐσύ;... Εἶσαι ἱκανὸς ἐσὺ νὰ μ' ἐμποδίσης;...

—Εἶμαι... Πῶς δὲν εἶμαι;... Ἅμα δὲ σὲ χωρίσω, δὲ σοῦ δώσω διαζύγιο, πῶς θὰ τὸν πάρης;...

Τότε μόνο κατάλαβε ἡ ἔξαλλη γυναῖκα ὅτι εἶχε παρατραβήξει τὸ σκοινί... Μὲ τὸν προκλητικό της τρόπο εἶχε ἐξαγριώσει, εἶχε πεισματώσει αὐτὸν τὸν τόσο ἀνεχτικὸ ἄνθρωπο...

Προσπάθησε νὰ διορθώση τὴ γκάφα της. Ἄλλαξε ἀπότομα ὕφος, τοῦ χαμογέλασε μάλιστα μ' ἕνα ὑποκριτικὰ τουφερὸ χαμόγελο, καὶ τοῦ εἶπε:

—Δὲν εἶναι δυνατὸ νὰ εἶσαι τόσο κακός, ἐσὺ ποὺ μ' ἀγαπᾶς...

—Δὲν εἶμαι κακός, τῆς εἶπε σταθερά, ἀντίθετα, μάλιστα, ἔχω μιὰν ἀπέραντη καλωσύνη γιὰ σένα—καὶ τὴν ξέρεις, στὴν ἔχω δείξει. Ὅμως, σ' ἀγαπάω, στὸ εἶπα, στὸ ξαναλέω... Σ' ἀγαπάω μ' ἕναν ἔρωτα ρεζίλικο κι' ἐξευτελισμένο, ὅπως λές, μὰ μεγάλο, ὅπως λέω ἐγώ... Ναί, ὅσα ἔκανες ὡς τώρα τὰ ἤξερα, κι' ὅσα δὲν ἤξερα τὰ καταλάβαινα! Ὅμως, δὲν ἤθελα νὰ σὲ χάσω καὶ γι' αὐτὸ δὲ μιλοῦσα... Τώρα ποὺ σὲ χάνω θὰ μιλήσω!... Θὰ φωνάξω, θὰ σκίσω μὲ τὰ δυό μου αὐτὰ ἀπελπισμένα χέρια ἐκεῖνον ποὺ πάει νὰ σὲ στερήση γιὰ πάντα ἀπὸ μένα!... Δὲν τοῦ φτάνει ποὺ σ' ἔχει δική του, θέλει νὰ σὲ πάρη κι' ἀπὸ μένα. Αὐτὸ δὲ θὰ τὸν ἀφίσω νὰ τὸ κάνη! Ὄχι! Δὲ θὰ τὸ κάνη...

Ἄφριζε ὁ ἄνθρωπος! Τὰ κοντὰ μυωπικά του ματάκια πετάγανε γιὰ πρώτη φορὰ φωτιὲς ἀσυγκράτητου θυμοῦ!...

Ἡ Λουΐζα φοβήθηκε. Ὄχι αὐτόν, βέβαια, πού, ὑπεροπτική, ἐξακολουθοῦσε νὰ μὴν τὸν λογαριάζη. Φοβήθηκε ὅμως τὸ πεῖσμα του... Γιατὶ τὸ πεῖσμα του θὰ εἶχε γιὰ ἀποτέλεσμα τὸ νὰ μὴν ἑνωθῆ ποτὲ μὲ τὸν ἄντρα ποὺ λάτρευε...

Προσπάθησε πάλι νὰ τὸν πάρη μὲ τὸ καλό:

—Μὴ θυμώνης, Χάρη... τοῦ ψιθύρισε. Ἀφοῦ δὲ θὲς νὰ χωρίσουμε, ἂς μὴ χωρίσουμε...

—Ἄκου... τῆς εἶπε αὐτὸς ἀσυνήθιστα ἐχθρικός, ἀποφασιστικός. Μὴ μοῦ κάνης τώρα τὴν καλὴ γιὰ νὰ κερδίσης καιρό... Στὸ λέω καὶ κατάλαβέ το καλά: Δὲ θὰ χωρίσουμε ποτέ! Ὅ,τι καὶ νὰ γίνη ὅσα χρόνια καὶ νὰ περάσουνε!... Κι' αὐτὸ εἶναι ἡ ἐκδίκησί μου γιὰ ὅσα μοῦχεις κάνει!... Δὲ θὰ σὲ κρατήσω κοντά μου μόνο γιατὶ δὲ μπορῶ νὰ ζήσω μακρυά σου· μὰ καὶ γιὰ νὰ σὲ ἐκδικηθῶ!... Ἀγάπα ὅποιον θές, κάνε ὅ,τι θές· ἦσουν ὅμως, εἶσαι καὶ θὰ μείνης γυναῖκα δική μου!

Ἡ Λουΐζα ἔσφιξε μὲ λύσσα τὶς γροθιές της... Μπόρεσε ὅμως νὰ συγκρατηθῆ, γιὰ νὰ κερδίση ὅ,τι εἶχε χάσει μὲ τὸ ἀπότομο ὕφος της:

—Καλά... ψιθύρισε μὲ χαμηλωμένα μάτια. Θὰ κάνω ὅ,τι θές...

—Ἔτσι μπράβο! τῆς ἀποκρίθηκε εὐχαριστημένος.

Ἐκείνη, βλέποντας ὅτι ἄρχισε νὰ κερδίζη ἔδαφος πάλι—ἔτσι νόμισε δηλαδή...—συνέχισε τὸ ὠφέλιμο θέατρο... Εἶχε, μάλιστα, τὸν ἡρωϊσμὸ νὰ χωθῆ στὴν ἀγκαλιά του, νὰ δεχτῆ τὰ χάδια του καὶ τὰ φιλιά του... Γοητευμένος αὐτός, μεθυσμένος ἀπὸ τὸν ἔρωτά της, τὴν ἔσφιξε μὲ διπλῆ μανία—τώρα ποὺ εἶχε κινδυνέψει νὰ τὴ χάση ὁριστικά, γιὰ πάντα!... Καὶ μέσα του συλλογιζότανε, κάτι πιὸ πολὺ ἀπὸ εὐχαριστημένος — ἐνθουσιασμένος ἀπὸ τὸν ἑαυτό του: «Οἱ γυναῖκες ὅμως θέλουνε λιγάκι πυγμή!... Ἔτσι τὶς κερδίζεις πιὸ καλά· ἀλλοιῶς τὶς χάνεις ὅπως πῆγα νὰ χάσω ἐγὼ τὴ δική μου...»

*

Ἀπὸ τότε ἡ κατάστασι συνεχίστηκε ἀφόρητα ἐκνευριστικὴ γιὰ τὴ Λουΐζα: Γιὰ χωρισμὸ ὁ ἄντρας της οὔτε ἤθελε νὰ ἀκούση... Ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά, ὁ Χαλαζῆς ἀρνιότανε κάθε βίαια λύσι— τὴν ἀπαγωγή της τὴν εἶχε ἀποκλείσει ἀπὸ τὴν ἀρχή.

—Καλά, τί θὰ γίνη;... τὸν ρώτησε μιὰ μέρα αὐτὴ ἀπελπισμένη.

—Θὰ συνεχιστῆ ὅ,τι γίνεται... τῆς ἀποκρίθηκε ἥσυχα ἐκεῖνος. Δὲν περνᾶμε καλά;... Δὲ ζοῦμε ἀνεμπόδιστα τὸν ἔρωτά μας;...

—Τὸν ζοῦμε, δὲ λέω... Μὰ ὡς πότε θὰ τὸν ζοῦμε παράνομα;...

—Τί θὰ πῆ παράνομα καὶ νόμιμα;... Αὐτὲς εἶναι προλήψεις γιὰ ἀρσακειάδες! Εἶσαι μήπως κανένα κοριτσόπουλο καὶ ἐκτίθεσαι μαζί μου;... Ἄντρα ἔχεις, ὁ ἄντρας αὐτὸς σοῦ χαρίζει, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ ὄνομά του, καὶ τὴν ἀνοχή του, ἐραστὴ ἔχεις ποὺ τὸν ἀγαπᾶς καὶ σ' ἀγαπάει, τί ἄλλο θέλεις;...

Ἡ κυνικὴ λογική του δὲν τὴν ἔπεισε:

—Θέλω νὰ γίνω γυναῖκα σου! τοῦ εἶπε μὲ πεῖσμα.

—Μὰ πῶς θὰ γίνη αὐτό, ἀφοῦ εἶσαι γυναῖκα ἑνὸς ἄλλου;...

—Αὐτὸς ὁ ἄλλος πρέπει νὰ ὑποχωρήση, θέλει καὶ δὲ θέλει!...

—Ἀφοῦ δὲν ὑποχωρεῖ;... Πῶς νὰ τὸν ἀναγκάσουμε; Νὰ τὸν πιάσουμε ἀπὸ τὸ λαιμό;...

Αὐτὸ βασάνιζε τώρα τὴ Λουΐζα: Πῶς νὰ ἀναγκάση τὸν ἄντρα της νὰ τὴ χωρίση, γιὰ νὰ μπορέση ἔτσι νὰ παντρευτῆ τὸν ἐραστή της, ποὺ λάτρευε;... Τῆς εἶχε γίνει ἀληθινὴ ἰδεοληψία! Καί, κάθε μέρα ποὺ περνοῦσε, μισοῦσε ὅλο καὶ πιὸ πολὺ τὸν ἀνεκτικὸ ὅσο καὶ πεισματάρη νόμιμο σύζυγό της, ποὺ ἐξακολουθοῦσε νὰ τῆς ἐπιβάλλη τὴν παρουσία του, ἀδιαφορῶντας ἂν ἡ ψυχή της, ἡ σκέψι της, τὸ ἴδιο ὅπως καὶ τὸ σῶμα της, ἀνῆκα ὁλοκληρωτικὰ κι' ἀνεπιφύλαχτα σ' ἕναν ἄλλον...

Κι' ἔτσι ἀποφάσισε τὸ ἄλλο μέσο ποὺ τῆς ἔμενε, τὸ παράνομο, τὸ ἐγκληματικό! Ἕνα ἄγριο σχέδιο ὠρίμασε σιγὰ-σιγὰ μέσα στὸ μυαλό της... Καὶ τὸ σχέδιο αὐτὸ τὸ ἔβαλε ἀδίστακτα σὲ ἐφαρμογή!...

Μιὰ νύχτα, ἀργά, τὴν ὥρα ποὺ ὁ Χαλαζῆς διάβαζε μέσ' στὸ γραφεῖο του, τὸ ρόπτρο τῆς ἐξώπορτας χτύπησε δυνατά. Ἡ πόρτα ἄνοιξε σπρωγμένη μὲ δύναμι, καὶ ἡ Λουΐζα, κατάχλωμη, μὲ τὰ ξανθά της μαλλιὰ ἀναστατωμένα, τυλιγμένα σ' ἕνα πρόχειρο πανωφόρι, παραμέρισε τὸν ὑπηρέτη ποὺ τῆς εἶχε ἀνοίξει νυσταγμένος καὶ χύμηξε μέσα στὸ γραφεῖο, πού, μπαίνοντας, ἔκλεισε τὴν πόρτα του καὶ τὴν κλείδωσε...

—Τί συμβαίνει;... τὴ ρώτησε ἀνήσυχος ὁ Χαλαζῆς, ἐνῶ σηκωνόταν ἀπὸ τὴν καρέκλα του.

Ἐκείνη ἔπεσε μὲ λυγμοὺς στὴν ἀγκαλιά του:

—Εἶμαι δική σου πιά! τοῦ φώναξε, ἀπολυτρωμένη. Ὁλότελα δική σου!... Ἔσπασα κάθε μισητὸ δεσμὸ μὲ τὸ παρελθόν, κι' εἶμαι πιὰ ἐλεύθερη νὰ ζήσω γιὰ πάντα κοντά σου, γυναῖκα σου νόμιμη κι' εὐτυχισμένη!...

Ὁ Χαλαζῆς τὴν ἀπομάκρυνε λίγο ἀπὸ κοντά του, γιὰ νὰ τὴν κυττάξη στὰ μάτια:

—Ἐλεύθερη;... Πῶς εἶναι δυνατό, ἀφοῦ εἶσαι παντρεμένη; τὴ ρώτησε.

—Ὁ ἄντρας μου σὲ λίγο θᾶναι πεθαμένος!... τοῦ ψιθύρισε βραχνά.

Ὁ Χαλαζῆς τὴν ἔσπρωξε ἀπότομα, γεμάτος φρίκη:

—Πεθαμένος;! φώναξε. Τί εἶναι αὐτὰ ποὺ λές;..

—Ἡ ἀλήθεια... τοῦ μουρμούρισε ἀνάμεσα σὲ δυὸ λυγμούς...

—Τί ἔκανες;... τὴν ρώτησε μὲ ἀγωνία. Ὁμολόγησέ το μου, δυστυχισμένη...

Γρήγορα-γρήγορα, σὰ νὰ μετάνοιωσε γι' αὐτὰ ποὖλεγε, ἡ Λουΐζα τοῦ διηγήθηκε μὲ τὴ φωνή της κομμένη ἀπὸ τὴ συγκίνησι:

—Στὸ κομμοδῖνο κάθε βράδυ βρίσκεται ἡ καράφα μὲ τὸ μεταλλικὸ νερὸ γιὰ τὴ νύχτα... Μόλις κοιμήθηκε ἀπόψε, ἔριξα μέσα τὶς παστίλιες τοῦ σουμπλιμέ! Ὕστερα σηκώθηκα, φόρεσα κάτι ἀπάνω μου — αὐτὸ τὸ πανωφόρι ποὺ βλέπεις— καὶ τὄσκασα... Τὄσκασα γιὰ νὰ τρέξω σὲ σένα ἀγαπημένε μου!...

Ὁ Χαλαζῆς, χλωμός, ἀναστατωμένος, τὴν ἔπιασε ἀπὸ τοὺς ὤμους καὶ τὴν κούνησε δυνατά:

—Τὄκανες αὐτό;!... οὔρλιασε. Τρελλή! Μ' αὐτὸ εἶναι ἡ καταστροφὴ καὶ γιὰ τοὺς δυό μας!... Ἕνας τέτοιος θάνατος

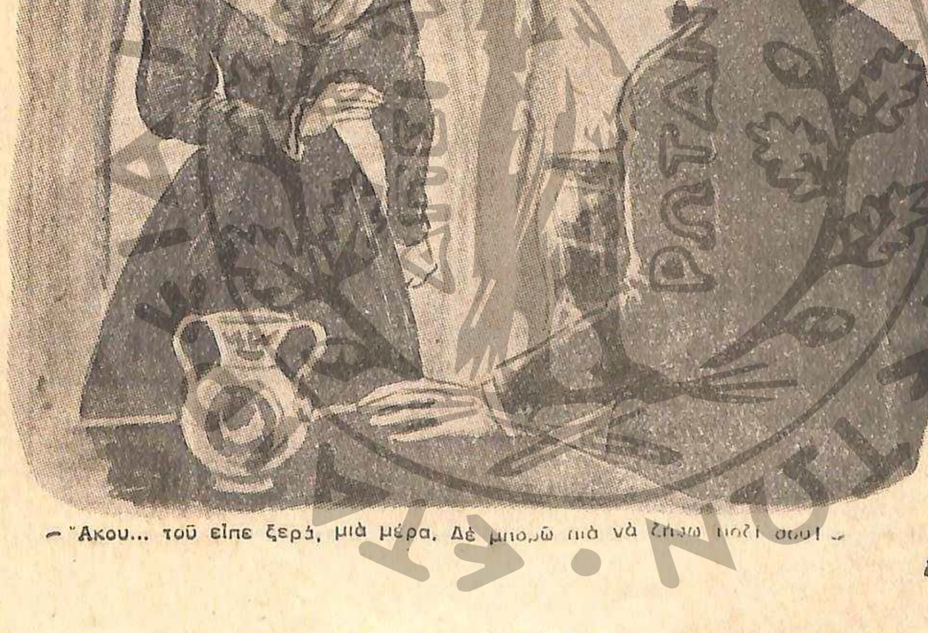

—Ἄκου... τοῦ εἶπε ξερά, μιὰ μέρα. Δὲ μπορῶ πιὰ νὰ ζήσω μαζί σου!...

Ἐνσταντανέ

Τὸ κοστοῦμι

Ὅλο παράπονα καὶ γκρίνια εἶναι ὁ κ. Παραξενίδης μὲ τὸν ράφτη του.

— Πέρασαν οἱ γιορτὲς καὶ μ' ἄφησες χωρὶς ροῦχα!... τοῦ λέει. Τώρα τί νὰ τὰ κάνω;

— Ὡς τὸ καλοκαῖρι, ἔχετε τόσους μῆνες γιὰ νὰ τὰ φορέσετε!... προσπαθεῖ νὰ τὰ μπαλώση ὁ ράφτης.

— Δὲν ξέρω τίποτα!... φωνάζει. Τὸ σφάλμα σου εἶναι μεγάλο κι' ἔτσι μοὔρχεται ν' ἀλλάξω μαγαζί!... ἐξακολουθεῖ νὰ γκρινιάζη ὁ κ. Παραξενίδης.

— Μὰ γιατί; Ἔχετε κανένα σοβαρὸ λόγο;

— Πῶς δὲν ἔχω!... ἐξεγείρεται ἀκόμη περισσότερο ὁ Παραξενίδης. Ἐδῶ ὁ Θεὸς χρειάστηκε ἔξη μέρες γιὰ νὰ φτιάξη τὸν κόσμο κι' ἐσένα σοῦ χρειασθήκανε ὀχτὼ βδομάδες γιὰ νὰ φιάξης τὸ κοστούμι μου!...

Κι' ὁ ράφτης τότε γιὰ νὰ δώση ἕνα τέλος, ξεσπάει:

— Ναί, ἀλλὰ κυττάξτε τί χάλια ἔχει ὁ κόσμος καὶ ρίξτε καὶ μιὰ ματιὰ στὸ κοστοῦμι σας γιὰ νὰ δῆτε τί τέλειο ποὺ εἶναι!...

Ο ΦΑΚΟΣ

εἶναι πιὸ πολὺ ἀπὸ ἔγκλημα—εἶναι βλακεία! Ἀντὶ νὰ μᾶς ἑνώση πιὸ πολύ, θὰ μᾶς χωρίση γιὰ πάντα... Ἐκτὸς ἂν μᾶς ἑνώση στὴ φυλακή!...

Παγωμένη ἐκείνη τὸν ἄκουγε:

— Δὲ μ' ἀγαπᾶς, Στέφανε... τοῦ παραπονέθηκε...

— Νὰ σ' ἀγαπῶ ὕστερα ἀπὸ αὐτὸ ποὔκανες;... Γίνεται;...

— Τὄκανα γιὰ νὰ σὲ κερδίσω γιὰ πάντα, ἀγαπημένε μου...

— Καὶ μ' ἔχασες γιὰ πάντα! τῆς πέταξε ὁρμητικά, μὲ μῖσος. Φύγε!

— Μὲ διώχνεις;...

— Ναί, σὲ διώχνω! Μοῦ προξενεῖς φρίκη! Κατάφερες νὰ κάνης τὸν ἔρωτά μας, ἀπὸ φτερωτὸ ἀγγελοῦδι, κοινὸ δολοφόνο! Δὲ μπορῶ νὰ σὲ βλέπω μπροστά μου!

Αὐτὴ κρεμάστηκε γεμάτη ἀπόγνωσι ἀπάνω του:

— Ὄχι!... Μὴ μὲ διώχνης! τὸν ἱκέτεψε. Εἶμαι τρελλὴ ἀπὸ ἀγάπη γιὰ σένα!...

Ξαφνικά, ἐκεῖνος τὴν ἔπιασε ἀπὸ τὸ πηγοῦνι, καὶ τὴν κύτταξε βαθειὰ στὰ μάτια, μ' αὐτὸ τὸ βλέμμα του ποὔξερε ὅλες νὰ τὶς γοητεύη κι' ὅλες νὰ τὶς ὑποτάζη:

— Ἂν μ' ἀγαπᾶς πραγματικά, τῆς εἶπε ἐνεργητικά, τρέξε... Πρόφτασε, ὅσο εἶναι καιρός!... Πήγαινε στὸ σπίτι σου καὶ χύσε τὸ δηλητηριασμένο νερό... Σῶσε τὸν ἄντρα σου καὶ τὸν ἑαυτό μας.

Ἡ γυναίκα, πειθήνια, τὸν ἄφισε νὰ τὴ σπρώξη πρὸς τὴν ἔξοδο. Στὴν ἐξώπορτα, ὁ Χαλαζῆς ἔστειλε τὸν ὑπηρέτη του νὰ φωνάξη ἕνα λαντώ. Πρὶν φύγη, τρελλὴ ἀπὸ ἔρωτα, ἡ Λουΐζα κόλλησε διψασμένα τὰ χείλια της ἀπάνω στὰ δικά του. Κι' ἐκεῖνος δὲν τὴν ἔσπρωξε, ὅπως εἶχε κάθε διάθεσι, γιατὶ καταλάβαινε ὅτι μὲ τὸ φιλὶ αὐτὸ ἐξασφάλιζε τὴ σωτηρία του...

★

Ἡ Λουΐζα πρόφτασε. Τὸ νερὸ τῆς καράφας χύθηκε, κι' ὁ ἄντρας της, ὁ εὔπιστος ἀνθρωπάκος Χάρης Ξενίδης, ποτὲ δὲν ἔμαθε τὸν κίνδυνο ποὔχε διατρέξει καὶ ποὺ τὸν εἶχε γλυτώσει ἀπὸ ἕνα θαῦμα...

Κι' ὁ Χαλαζῆς, γιὰ νὰ σωθῆ ἀπὸ τὴν ἐπικίνδυνη ἀγαπημένη του, ἔφυγε ὕστερα ἀπὸ λίγες μέρες σ' ἕνα μακρυνὸ ταξίδι, χωρὶς νὰ τῆς πῆ οὔτε ἀντίο...

ΙΑ΄.

Μέσα σὲ ὅλες τὶς γυναῖκες ποὔχε γνωρίσει, ὁ Χαλαζῆς τὴν εἶχε ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ ξεχωρίσει. Καὶ τὴν εἶχε βγάλει «Κυκλάμινο». Γιατί, πραγματικά, ἔμοιαζε μὲ κυκλάμινο, καὶ σὲ ἁγνότητα, καὶ σὲ ἐμφάνισι: Μέσα στὸ κατάλευκο προσωπάκι της ποὔμοιαζε σὰν ἀλαβάστρινο, λάμπανε τὰ ὁλόμαυρα μάτια της, σὰ σεληνολουσμένες νύχτες τοῦ καλοκαιριοῦ. Τὰ σκοτεινόχρωμα μετάξια τῶν μαλλιῶν της, πλαισιώνοντας τὴν ἁγνὴ ὀμορφιά της, ὑπογραμμίζανε περισσότερο τὴ διάφανή της λευκότητα.

— Εἶσαι ἕνα μικρό, ὁλόδροσο κυκλάμινο!... τῆς ἔλεγε συχνά, γοητευμένος ὁ Χαλαζῆς, ἐνῶ τῆς χάϊδευε ἀπαλὰ τὰ μαλλιά.

Ἡ Ματούλα χαμογελοῦσε εὐτυχισμένη, περήφανη, μισοκλείνοντας τὰ μάτια... Ἔνοιωθε τὸ ζεστὸ χάδι του νὰ φτάνη ὣς βαθειά, μέσ' στὴ διψασμένη ψυχή της, καὶ νὰ τὴ γεμίζη χαρά... Ὕστερα, ξανάνοιγε τὰ μάτια της, τὸν κύτταζε μὲ λατρεία καὶ τὸν ρωτοῦσε·

— Μ' ἀγαπᾶς, Στέφανε;...

Γεμᾶτος ἐνθουσιασμό, ἐκεῖνος τῆς ἀπαντοῦσε:

— Σ' ἀγαπῶ καὶ σὲ καμαρώνω!...

Τὄνοιωθε πραγματικὰ αὐτὸ ποὔλεγε. Ἡ ὀμορφιά της τὸν ἐξάγνιζε, τὸν ἀναβάφτιζε μέσα σὲ μιὰ παράξενη ἁγνότητα... Αὐτός, ὁ μεγάλος ἁμαρτωλὸς τῆς ζωῆς καὶ τοῦ ἔρωτα, στὸ πλησίασμά της ἔνοιωθε τὸν ἑαυτό του νὰ ξαναγεννιέται, τὴν ψυχή του νὰ παίρνη μιὰ κρυστάλλινη παιδικότητα... Νόμιζε πὼς ἀνάσαινε τὸν πιὸ καθαρὸ ἀέρα ἀπὸ τὸ πιὸ διάφανο ψυχικὸ ὑψόμετρο!

Ἡ σχέσι του μὲ τὴ μικρούλα Ματούλα δὲ θὰ μποροῦσε νὰ ὀνομαστῆ ἔρως· ἦταν ἕνα ὄνειρο, ἀραχνοΰφαντο, ἀχνό, ἀπαλό... Ἡ ἱστορία αὐτὴ δὲν εἶχε τίποτα κοινὸ μὲ τὶς πιὸ παλιὲς ἐρωτικὲς ἱστορίες τοῦ μεγάλου καταχτητῆ· ἤτανε γεμάτη ρωμαντισμὸ καὶ εὐγένεια. Στοὺς μακρυνοὺς περιπάτους, ποὺ ἔκαναν ἀγκαλιασμένοι οἱ δυό τους στὰ περίχωρα τῆς Ἀθήνας, τὴν ὥρα τοῦ δειλινοῦ, οἱ δυὸ ψυχές τους μιλοῦσαν ἡ μιὰ στὴν ἄλλη μὲ τὴ βουβὴ γλῶσσα τοῦ πιὸ ἁβροῦ ἔρωτα... Πολλὲς φορὲς ὁ Χαλαζῆς, ἔκπληκτος γιὰ τὴν παράξενη μεταβολή του, ποὔχε τόσο ἀπρόοπτα συντελεστῆ, στὸ πλευρὸ αὐτῆς τῆς χλωμῆς μικρούλας μὲ τὴ ντεντελλένια εὐαισθησία, τῆς ἔλεγε:

— Ξέρεις ὅτι μ' ἄλλαξες, καλή μου Ματούλα;...

Τὸν κύτταζε ἐκείνη συγκινημένη, κι' ἀπαντοῦσε σιγά:

— Τὸ ξέρω... Παρακαλάω μόνο νἄχης ἀλλάξει γιὰ πάντα...

Ἤτανε τὸ τελευταῖο παιδὶ ἑνὸς διασήμου γιατροῦ. Δὲν εἶχε ἀδέρφια· ὅλα εἴχανε πεθάνει. Κι' εἶχε ζήσει μονάχα αὐτή, ἡ μικρὴ Ματούλα, τριγυρισμένη ἀπὸ τὴν ἀπελπισμένη στοργὴ τῶν δικῶν της, ποὺ βλέπανε σ' αὐτὸ τὸ χλωμὸ κορίτσι συγκεντρωμένα σὲ μιὰ δραματικὴ συμπύκνωσι ὅλα τὰ στερνά τους ὄνειρα... Ὅταν πέθανε ὁ πατέρας της, ἡ Ματούλα ἔμεινε μόνη της στὴ ζωή, μὲ ἀποκλειστικὴ τελευταία της συντροφιὰ καὶ προστασία τὴ μητέρα της, μιὰ ἡλικιωμένη κυρία μὲ κάτασπρα μαλλιὰ καὶ μαδημένες ἐλπίδες. Ἡ περιουσία της ἦταν ἀρκετὰ σημαντική. Μὲ τὸ ὄνομά της, γνωστὸ σ' ὅλη τὴν Ἀθήνα τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, καὶ τὴν τέλεια μόρφωσί της — κι' ὅλ' αὐτὰ ὅμως πλαισιώματα λαμπρὰ τῆς ἁγνῆς ὀμορφιᾶς της — ἡ μικρὴ Ματούλα θὰ μποροῦσε νὰ κερδίση τὴν παντοτεινὴ εὐτυχία στὸ πλευρὸ τοῦ πιὸ καλοῦ γαμπροῦ. Ἡ τύχη — ἡ κακή της τύχη — θέλησε νὰ γνωρίση τὸ Χαλαζῆ καὶ νὰ σκλαβωθῆ ἀπὸ τὴ γοητεία του. Εἰλικρινὴς καθὼς ἤτανε, δὲ θέλησε νὰ κρύψη τὸ αἴσθημά της ἀπὸ τὴ μητέρα της. Κι' ἐκείνη πάλι, ποὺ ἄκουσε μὲ ἀνήσυχο ἐνδιαφέρο τὸ μυστικὸ τῆς λατρεμένης της μοναχοκόρης, κούνησε συλλογισμένα τὸ κατάλευκο κεφάλι της, καὶ μουρμούρισε:

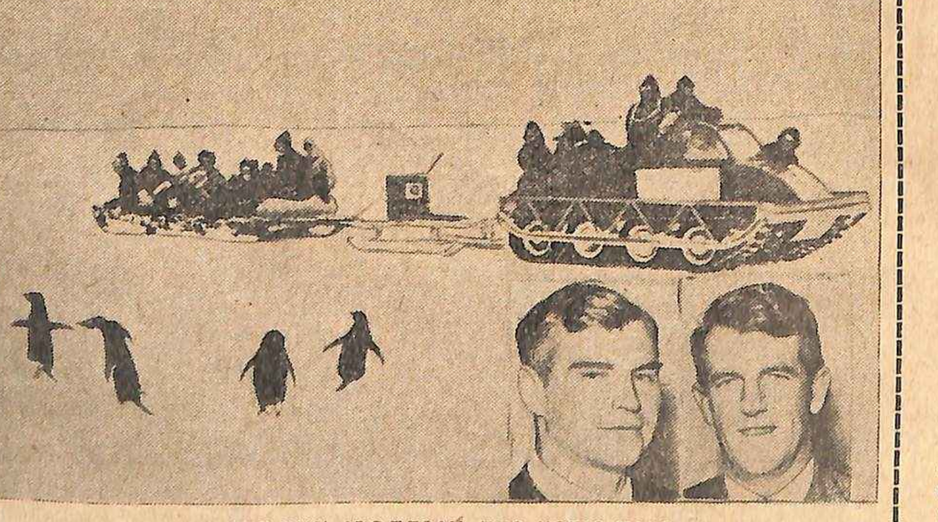

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΠΟΣΤΟΛΗ ΣΤΟ ΝΟΤΙΟ ΠΟΛΟ

Μιὰ φωτογραφία ἀπὸ τὴν τολμηρὴ ἐξόρμησι τῆς ἀποστολῆς Χίλλαρυ γιὰ τὴν κατάκτησι τοῦ Νοτίου Πόλου. Ὡς γνωστὸν τὰ μηχανοκίνητα τῆς ἀποστολῆς κινδύνεψαν λόγω ἐλλείψεως καυσίμων νὰ μὴ φτάσουν στὸν προορισμό τους, τελικὰ ὅμως τὸ κατώρθωσαν καὶ τοὺς ὑποδέχτηκαν ἐκεῖ ἐνθουσιωδῶς οἱ 17 Ἀμερικανοὶ ἐπιστήμονες τῆς βάσεως «Μικρὴ Ἀμερική». Στὴ φωτογραφία μας διακρίνονται ἐπίσης ἀριστερὰ ὁ καθηγητὴς Βίβιαν Φοὺκς καὶ δεξιὰ ὁ θριαμβευτὴς σὲρ Ἔντμοντ Χίλλαρυ.

— Ἀφοῦ λές, ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶναι ἡ εὐτυχία σου, μικρή μου Ματούλα, νὰ τὸν πάρης... Πρῶτα ὅμως πρέπει, φυσικά, νὰ τὸν γνωρίσω κι' ἐγώ...

Πρὶν τὸν γνωρίση, ρώτησε κι' ἔμαθε. Ἡ φήμη αὐτοῦ ποὺ ἀγαποῦσε μὲ ἁγνὸ πάθος ἡ μοναχοκόρη της, ἤτανε φρικτή! Γύρω ἀπὸ τὸ ὄνομά του, οἱ ἀναρίθμητες ἐρωτικές του περιπέτειες εἴχανε δημιουργήσει ἕνα θλιβερὸ φωτοστέφανο...

Γεμάτη ἀγωνία, ἡ γριὰ κυρία, φώναξε τὴν κόρη της καὶ τῆς εἶπε σοβαρά, λυπημένα·

— Φοβᾶμαι, μικρή μου Ματούλα, ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς δὲ θὰ σὲ κάνη εὐτυχισμένη...

Ὕψωσε τὰ ὁλοκάθαρα ματάκια της ἡ ἁγνὴ κοπέλλα καὶ κύτταξε ἔκπληκτη τὴ μητέρα της:

— Γιατί, μαννούλα;...

Ἡ γριὰ κυρία δὲ θέλησε νὰ ἐπεκταθῆ σὲ λεπτομέρειες. Εἶχε κρατήσει ὣς ἐκεῖνο τὸν καιρὸ τὴ Ματούλα της μακρυὰ ἀπὸ τὶς κακίες καὶ τὶς βρωμιὲς τῶν ἀνθρώπων. Δὲν ἤθελε, λοιπόν, τώρα νὰ τὴν ἀνακατώση στὶς ἐλεεινὲς διαδόσεις τῶν τριόδων.

— Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ τὰ λέμε... ψιθύρισε στενοχωρημένη. Μιὰ φορά, γιὰ τὸν ἄνθρωπο αὐτόν, ὁ κόσμος μιλάει πολὺ ἄσχημα...

— Ὁ κόσμος!... Δὲν ξέρεις, μανούλα, ὅτι ὁ κόσμος εἶναι κακός;...

— Ὄχι· μπορεῖ νὰ μεγαλώνη τὴν πραγματικότητα, ὅμως δὲν τὴ φτιάνει... Κάτι εἶναι ἀλήθεια στὸ βάθος...

Ἡ Ματούλα κούνησε τὸ κεφάλι της:

— Γιὰ τὸ Στέφανο μιὰ εἶναι ἡ ἀλήθεια: Ὅτι εἶναι ὁ πιὸ τίμιος κι' ἀξιολάτρευτος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου!...

— Μακάρι νἆναι ἔτσι ὅπως τὰ λές... Καὶ πρέπει νἆναι ἔτσι γιατὶ ἐσύ, ἐκτὸς ἀπὸ ὀμορφιὰ καὶ μόρφωσι, διαθέτεις — πρῶτο καὶ κύριο προσόν — τὴν ἀλάνθαστη εὐθυκρισία... Δὲν εἶναι δυνατὸ σὲ ἕνα τόσο ζωτικὸ ζήτημα νὰ πέφτης ἔξω...

Ἔπνιξε ἕνα στεναγμό της καὶ πρόσθεσε:

— Μακάρι νἄχη ὁ κόσμος ἄδικο καὶ δίκιο ἐσύ, κορούλα μου...

— Ἄλλωστε, θὰ τὸν γνωρίσης, μαμᾶ, τὸ Στέφανο, καὶ θὰ δῆς ποιὸς εἶχε δίκιο καὶ ποιὸς ἄδικο...

— Φυσικά, θὰ τὸν γνωρίσω! Εἶναι δυνατὸ νὰ μὴ γνωρίσω αὐτὸν ποὺ θὰ πάρη τὴν εὐτυχία σου στὰ χέρια του;...

Καὶ τὸν γνώρισε. Ἕνα ἀπόγευμα, ὁ Χαλαζῆς, ἐπίσημος, σοβαρός, γεμᾶτος συγκινημένο σεβασμό, φιλοῦσε τὸ χέρι τῆς εὐγενικιᾶς ἐκείνης κυρίας, ποὺ εἶχε πάει νὰ γνωρίση σὰ μητέρα τῆς ἀγαπημένης του...

— Καθῆστε, κύριε... τοῦ εἶπε σιγά, εὐγενικά.

Κι' ὕστερα, γυρίζοντας στὴ Ματούλα, ποὺ εἶχε μπῆ γιὰ νὰ συστήση στὴ μητέρα της τὸν ἀγαπημένο της, πρόσθεσε:

— Ἐσύ, μικρό μου, ἄφησέ μας γιὰ λίγο μόνους...

Ἔρριξε μιὰ ἐρωτικὴ ματιὰ στὸν ἀγαπημένο της ἡ Ματούλα, καὶ βγῆκε ἀπὸ τὸ σαλόνι. Γιὰ λίγο ἡ γριὰ κυρία κι' ὁ νέος ἄντρας μείνανε σιωπηλοί. Ὕστερα, πρώτη, μίλησε αὐτή:

— Δὲ θἄθελα μὲ κανένα τρόπο νὰ σᾶς προσβάλω, κύριε... Ἀλλὰ ἡ φήμη σας κάθε ἄλλο παρὰ προκαλεῖ τὴν ἐξασφάλισι μιᾶς μητέρας ποὺ θέλει νὰ ἀποκαταστήση τὸ παιδί της. Τὸ παρελθόν σας εἶναι γεμᾶτο περιπέτειες... Δὲ θἄθελα ἡ Ματούλα νἆναι δυστυχισμένη... Ἂν δὲν εἶστε βέβαιος, ὅτι θὰ τῆς ἐξασφαλίσετε τὴν εὐτυχία, θὰ σᾶς παρακαλοῦσα νὰ φύγετε ἀπὸ τὴ ζωή της!

Ἐπηρεασμένος ἀπὸ τὸν ἀποφασιστικὸ τόνο τῆς σεβάσμιας κυρίας, ὁ Χαλαζῆς ἀπάντησε, συγκινημένος:

— Ἀγαπῶ τὴ Ματούλα, κυρία... Καὶ ἡ ἐκτίμησί μου δὲ στηρίζεται μόνο ἀπάνω σὲ μιὰ περαστικὴ ἐντύπωσι· στηρίζεται πολὺ πιὸ βαθειὰ καὶ σταθερά, πάνω στὴν ἐκτίμησι... Ἡ κόρη σας μοὔδειξε τὴ ζωὴ μ' ἕνα καινούργιο πρῖσμα... Δὲν ἔχετε ἄδικο γι' αὐτὸ ποὺ εἴπατε πρίν: Ἡ ζωή μου ἦταν ὣς τώρα γεμάτη περιπέτειες. Ἡ κόρη σας ὅμως ἦρθε νὰ τὰ ἀλλάξη ὅλα αὐτά. Ἡ ἁγνότητά της σάρωσε ὅλο τὸ ἁμαρτωλὸ παρελθόν μου! Ἡ τρυφερή της ἀθωότητα ἦρθε νὰ ἀνανεώση μὲ ὀξυγόνο τὴ δηλητηριασμένη ἀτμόσφαιρα ποὺ μέσα της ζοῦσα — ἀσφυκτιοῦσα πιὸ καλὰ — τόσον καιρό... Εἶναι τόσο ἁγνή, ποὺ κατάφερε νὰ μεταδώση καὶ σὲ μένα τὴν παιδική της ἁγνότητα... Κι' ἔτσι, βρίσκομαι σήμερα στὴν εὐχάριστη θέσι νὰ σᾶς βεβαιώσω: Τὸ παρελθόν μου σβύστηκε, ἡ παλιὰ ζωή μου διαγράφτηκε! Ὁ ἄνθρωπος ποὺ δικαιολογημένα μποροῦσε νὰ προκαλῆ τὶς ἔντονες ἀνησυχίες μιᾶς λογικῆς μητέρας, δὲν ὑπάρχει πιά! Ἤ, πιὸ καλά, ἀναγεννήθηκε, ἀναβαπτίστηκε! Μπορεῖτε νὰ μείνετε ἥσυχη, ὅτι ἡ κόρη σας θὰ γίνη εὐτυχισμένη μαζί μου!

Ἡσυχασμένη, ἀπὸ τὸν τόνο του, ἡ γριὰ κυρία τοῦ χαμογέλασε καὶ τοὔδωσε τὸ χέρι της, ποὺ πάνω του ἐκεῖνος ἀκούμπησε πάλι τὰ χείλια του μὲ σεβασμὸ καὶ ἀγάπη... Ὕστερα, ἡ γριὰ κυρία σηκώθηκε, βγῆκε γιὰ μιὰ στιγμὴ καὶ ξαναγύρισε μ' ἕνα μικρὸ κουτάκι:

— Ἐπιτρέψτε μου τώρα νὰ σᾶς χαρίσω αὐτό... τοῦ εἶπε. Εἶναι κάτι ποὺ χάρισα ἄλλοτε στὸ μακαρίτη τὸν ἄντρα μου... Ξανάρθε μετὰ τὸ θάνατό του στὰ χέρια μου... Ἂς τὄχετε τώρα ἐσεῖς γιὰ νὰ σᾶς θυμίζη τὴν ὑπόσχεσί σας γιὰ τὴν εὐτυχία τῆς Ματούλας...

Ἄνοιξε τὸ κουτάκι ὁ Χαλαζῆς κι' ἔβγαλε ἀπὸ μέσα μιὰ καρφίτσα μ' ἕνα μεγάλο μαργαριτάρι. Ἡ γριὰ κυρία τὴν πῆρε καὶ τοῦ τὴν κάρφωσε στὴ γραβάτα του:

— Αὐτὴ ἡ καρφίτσα, τοῦ εἶπε μ' ἕνα χαμόγελο, ἐλπίζω νὰ σᾶς κεντάη κάθε φορὰ ποὺ θὰ εἴχατε διάθεσι νὰ ξεχάσετε αὐτὸ ποὺ μοῦ ὑποσχεθήκατε — τὴν εὐτυχία τῆς Ματούλας...

Ὁ Χαλαζῆς τὴν εὐχαρίστησε συγκινημένος, ὄχι μόνο ἀπὸ τὸ δῶρο της, μὰ κι' ἀπὸ τὸν τρυφερὰ εὐγενικὸ τρόπο ποὺ τὸ συνώδευε· κι' ἡ γριὰ κυρία τὸν ἔσφιξε στοργικὰ στὴν ἀγκαλιά της...

Καὶ ἡ συμφωνία τους ὑπογράφτηκε — γιὰ τὴν εὐτυχία τῆς Ματούλας, ποὺ τὴ ζητοῦσε ἡ μιά, ποὺ τὴν ὑποσχόταν ὁ ἄλλος...

★

Ἀλλοίμονο! Ἡ γριὰ κυρία δὲν πρόφτασε νὰ χαρῆ τὴν εὐτυχία τῆς μοναχοκόρης της: Ἀπότομα, μιὰ νύχτα, ὁ θάνατος τὴν πῆρε στὰ μαῦρα του φτερά... Κι' ἔτσι ἔμεινε ἡ μικρὴ Ματούλα μόνη της στὸν κόσμο. Μόνη της μὲ τὸ Χαλαζῆ.

Πέρασε λίγος καιρός. Σιγὰ-σιγά, ὅμως, ἡ ἀδιόρθωτη καρδιὰ τοῦ μεγάλου κατακτητῆ, ἄρχισε, γιὰ ἄλλη μιὰ φορά, νὰ κουράζεται... Γεμᾶτος πανικό, ὁ Χαλαζῆς διαπίστωσε, ὅτι ὁ ἔρωτας τῆς Ματούλας εἶχε γίνει γι' αὐτὸν ὑποχρέωσι... Γρήγορα, ὅμως, τὸ κατάλαβε αὐτὸ κι' ἡ Ματούλα ἡ ἴδια. Δὲν τοῦ παραπονέθηκε, δὲ θέλησε νὰ τοῦ θυμίση αὐτὸ ποὔδειχνε, ὅτι εἶχε ξεχάσει — τὴν ὑπόσχεσί του στὴν πεθαμένη πιὰ μητέρα της... Ἤξερε, ὅτι ὁ Χαλαζῆς θὰ ἐκτελοῦσε τὴν ὑπόσχεσί του — θὰ τὴν ἔπαιρνε γυναίκα του. Ὄχι ὅμως ἀπὸ διάθεσι ἐσωτερική, ἀπὸ πραγματικὴ ἀνάγκη. Ἐκτὸς ποὺ τὴ λύσι μιᾶς ἑνώσεως ἀπὸ οἶκτο τὴν ἀπωθοῦσε ἀγανακτισμένη ἡ πληγωμένη της καρδιά, ἡ Ματούλα ἤτανε ἀρκετὰ ἔξυπνη, γιὰ νὰ καταλαβαίνη, ὅτι μιὰ τέτοια ἕνωσι δὲν τὴν ἐξυπηρετοῦσε αἰσθηματικά: Τί νὰ τὸν ἔκανε τὸν ἀγαπημένο της ἀπὸ ὑποχρέωσι: Σὲ τί θὰ τὴν ἐξυπηρετοῦσε νὰ τὸν κρατήση κοντά της, χωρὶς διάθεσι ψυχική, ἀπὸ ἁπλῆ ὑποχρέωσι;... Ὁ γάμος δὲν εἶναι φυλακή, οὔτε ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς συζύγους δεσμοφύλακας, μὲ τὸν ἄλλο δεσμώτη... Κι' ἔτσι, ἡ μικρή, περήφανη Ματούλα, ἀποφάσισε, χωρὶς περιττοὺς δισταγμούς, μὲ παλληκαριά, νὰ δώση τὴ λύσι. Καὶ ἡ λύσι αὐτὴ δὲν ἤτανε ἄμεσα δραματική· γιατὶ ἡ εὐγενικιὰ κοπέλλα δὲν ἤθελε νὰ δηλητηριάση γιὰ πάντα τὴ ζωὴ ἐκείνου ποὔχε λατρέψει μὲ τόσο τρυφερὸ πάθος. Γι' αὐτὸ νόμισε, ὅτι ἔπρεπε νὰ τοῦ δώση τὴν αὐταπάτη, ὅτι ἡ ἴδια ἦταν ἡ αἰτία γιὰ τὸ τέλος τοῦ ἔρωτά τους. Κι' ἔτσι, μιὰ μέρα, ὁ Χαλαζῆς πῆρε, ἀνακουφισμένος, ἀπολυτρωμένος, ἕνα γράμμα της:

«Καλέ μου Στέφανε,

»Εἶναι τόσο εἰλικρινής, ἀληθινὴ κι' ἐγκάρδια ἡ σχέσι μας, ποὺ δὲν ἀξίζει νὰ συνεχιστῆ μὲ ὑποκρισία, θεατρισμὸ καὶ ψέμα... Κι' αὐτὸ ὑπάρχει κίνδυνος νὰ γίνη: Νομίζω, ὅτι, ἀντίθετα μὲ τὴν ὑποχρέωσι ποὺ ἔχουμε κι' ἐσὺ κι' ἐγὼ ἀπέναντι στὸν ἔρωτά μας, ἀρχίσαμε τώρα τελευταῖα νὰ τοῦ φερνώμαστε ὑποκριτικά... Κι' αὐτὸ γιατὶ διστάζαμε νὰ ὁμολογήσουμε, ὅτι κι' οἱ δυό μας ἔχουμε πιὰ βαρεθῆ! Ὅλα τελειώνουνε κάποτε στὴ ζωή... Πρέπει νἄχουμε τὸν ὠφέλιμο ἡρωϊσμὸ νὰ ἀντιμετωπίζουμε μὲ μοιρολατρικὴ ἀξιοπρέπεια τὸ τέλος, τὸ ἴδιο ὅπως ζοῦμε γεμᾶτοι μεθυστικὴ εὐτυχία καὶ τὴν ἀρχή...

»Ἐμεῖς τὴ ζήσαμε τὴν ἀρχή· μένει τώρα νὰ γράψουμε, χωρὶς ἀκρότητες καὶ δισταγμούς, τὸ τέλος! Γιατί, ναί, εἶναι τὸ τέλος, παλιέ μου ἀγαπημένε... Τὸ μοιραῖο τέλος, ποὺ ἔφτασε γιὰ νὰ μᾶς ἀγκαλιάση παγερά!... Ἂς τὸ ὑποστοῦμε, μιὰ καὶ δὲν ὑπάρχει τρόπος νὰ τὸ ἀποφύγουμε...

»Πρώτη κάνω ἐγὼ τὴν ἀρχή — βέβαιη, ὅτι θὰ εἶχες κάθε διάθεσι κι' ἐσὺ νὰ μὲ ἀκολουθήσης, ἢ ἴσως καὶ νὰ προηγηθῆς... Ἡ λύσι ποὺ δίνω ἐγὼ πρώτη, εἶναι — τὸ ξέρω... — ἀπολύτρωσι καὶ γιὰ σένα! Μιὰ καὶ δὲν ὑπάρχει τρόπος, οὔτε καὶ λόγος, νὰ ζητοῦμε πιὰ μαζί, ἂς χωρίσουμε... Ἂς τραβήξουμε ἀποφασιστικὰ τὸ δρόμο μας καθένας, προσπαθώντας νὰ βροῦμε — ἂν γίνεται... — τὴν εὐτυχία... Κι' ἂς μὴν κυττάξουμε πίσω μας... Ἂς τραβήξουμε μπροστὰ χωρὶς λύπη καὶ τύψεις... Ὁ χωρισμὸς εἶναι καὶ γιὰ τοὺς δυό μας ἡ ὠφέλιμη, ἡ ἐπιβεβλημένη λύσι...

»Ἀντίο, παλιέ μου ἀγαπημένε!... Εὔχομαι μ' ὅλη μου τὴν καρδιὰ τὴν παντοτεινή σου εὐτυχία, μακρυά μου...

»Δέξου τὸ τελευταῖο μου φιλὶ—τὸ φιλὶ τοῦ πιὸ τρυφεροῦ ἀποχαιρετισμοῦ...

»Ματούλα»

Τί βάρος ἔφυγε ἀπὸ τὸ στῆθος τοῦ Χαλαζῆ ὅταν διάβασε αὐτὸ τὸ γράμμα!.. Ἔτσι, δὲν εἶχε πιὰ ὑποχρέωσι νὰ κρατήση τὸ λόγο του, νὰ παντρευτῆ τὴν κοπέλλα ποὺ δὲν ἀγαποῦσε πιά... Ἔτσι μποροῦσε νὰ φύγη χωρὶς λύπη καὶ τύψεις — ἀφοῦ κι' ἀπὸ τὴ λύπη καὶ τὶς τύψεις τὸν εἶχε τόσο πρόθυμα ἀπαλλάξει ἡ ἴδια... Ἔβγαλε, λοιπόν, ἕναν βαθὺ ἀνακουφισμένο στεναγμό, καὶ πέταξε τὸ ἀποχαιρετιστήριο γράμμα τῆς Ματούλας στὸ συρτάρι του, κατατάσσοντας κι' αὐτὴν στὸ ἐρωτικὸ ἀρχεῖο του...

Κι' ἡ Ματούλα χάθηκε ἀπὸ παντοῦ — κι' ἀπὸ τὴ ζωή του, κι' ἀπὸ τὴν Ἀθήνα... Ποτὲ δὲν ἔμαθε αὐτὸς — κι' οὔτε φρόντισε, ἄλλωστε, νὰ μάθη... — τί ἀπόγινε ἡ μικρὴ ἀγαπημένη του... Ἕνας συγγραφέας ὅμως κάπως εὐσυνείδητος, εἶναι ὑποχρεωμένος νὰ τὸ μάθη καὶ νὰ πληροφορήση τοὺς ἀναγνῶστες του: Λοιπόν, ἡ Ματούλα ὑπόφερε σκληρὰ ἀπὸ τὴ στέρησί του... Δὲ θέλησε μὲ κανένα τρόπο νὰ προσπαθήση νὰ τὸν ἀντικαταστήση — ἀφοῦ, ἄλλωστε, τὸν εὕρισκε ἀναντικατάστατο... Μιὰ μακρυνή, ἀσήμαντη ἐπαρχιακὴ πόλι, ἀγκάλιασε παγερὰ τὸν ἀγιάτρευτο πόνο της... κι' ἐκεῖ, ἄγνωστη, μόνη της, ἡ μικρὴ ἀπογοητευμένη, δὲν ἄργησε νὰ ἀφίση τὴν τελευταία της πνοή, ποὺ ἦταν ἕνας τρισύλλαβος ἀναστεναγμός, τὸ ὄνομά του: «Στέφανε»..

.. ..

Κι' ἐκεῖνος, ἀδιάφορος, μοιραῖος, γοητευτικός, ἐξακολούθησε τὸν ἀσταμάτητο δρόμο του πρὸς τὶς ἐναλλασσόμενες ἐρωτικὲς ἐπιτυχίες ποὺ διαρκῶς ἀνανεώνονταν, μὲ γυναῖκες ποὺ ἐρχόντουσαν καὶ φεύγανε σὰν ἀμέτρητα κύματα μιᾶς θάλασσας, ποὺ ποτὲ δὲ σταματάει τὴν ἀέναη κίνησί της...

Ἡ μικρὴ Ματούλα ξεχάστηκε. Κι' ἔμεινε μόνο πάνω στὴ γραβάτα τοῦ Χαλαζῆ τὸ μεγάλο μαργαριτάρι, σὰν ἀπολιθωμένο δάκρυ μιᾶς φτωχιᾶς μητέρας, ποὺ δὲν εἶχε καταφέρει νὰ δῆ τὴ μοναχοκόρη της εὐτυχισμένη...

ΙΒ΄.

Οἱ πιὸ δυνατὲς καὶ μόνιμες φιλίες εἶναι αὐτὲς ποὺ γεννιοῦνται στὰ θρανία τῶν σχολείων. Γιατὶ ἐκεῖ, τὸν καιρὸ ποὺ οἱ καρδιὲς τῶν παιδιῶν εἶναι ἁγνὲς κι' ἄδολες, τὰ αἰσθήματα καταγράφονται ἀνεξίτηλα πάνω στὴ λευκή τους ἀθωότητα καὶ μένουνε διαρκεῖς κι' ἀνεξάλειπτες γιὰ ὅλη τὴ ζωή...

Ἔτσι ξεκίνησε κάποτε κι' ἡ φιλία τοῦ Στέφανου Χαλαζῆ καὶ τοῦ Γιώργου Χαλέλη: Ἀπὸ τὰ θρανία τοῦ σχολείου. Ἐκεῖ, κοντὰ-κοντὰ πάντα οἱ δυό τους, εἶχαν ἀρχίσει μαζὶ νὰ γνωρίζουνε, σὰ δειλὰ μαθητούδια, τὴν πρώτη σοφία τῆς ζωῆς.

Ὅπως ἤτανε κοντὰ-κοντὰ στὸ θρανίο, ἔτσι ἤτανε πλάϊ-πλάϊ καὶ στὸν κατάλογο — Χαλαζῆς ὁ ἕνας, Χαλέλης ὁ ἄλλος — κι' ἔτσι μείνανε πλάϊ-πλάϊ καὶ σὰν ἔφηβοι καὶ σὰν ἄντρες.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια

ΤΑ «ΜΠΛΟΥ ΜΠΕΛ ΓΚΕΡΛΣ» ΣΤΟ «ΛΙΝΤΟ»

Ἡ νέα ἐπιθεώρησι ποὺ ἀνέβασε τὸ παρισινὸ κέντρο «Λίντο» τὴν ἡμέρα τῆς Πρωτοχρονιᾶς εἶναι ἀπὸ τὶς πιὸ πλούσιες καὶ πιὸ θεαματικὲς ποὺ εἶδαν ποτὲ οἱ Παριζιάνοι. Ἰδιαίτερα φαντασμαγορικὲς εἶναι οἱ ἐμφανίσεις τοῦ μπαλέτου «Μπλοῦ Μπὲλ Γκὲρλς» ποὺ ἀποτελοῦν τριάντα καλλίγραμμες καὶ ὡραιότατες νεαρὲς χορεύτριες. Ἀπ' αὐτὲς οἱ περισσότερες εἶναι Ἀγγλίδες καὶ Γερμανίδες, ὑπάρχουν δὲ μονάχα δυὸ Γαλλίδες. Τὸ μπαλέτο πρόκειται νὰ κάνη τὴν ἄνοιξι μιὰ μεγάλη τουρνὲ στὴν Εὐρώπη. Ἡ ἐπιχείρησι τοῦ «Λίντο» ἐλπίζει ὡς τότε νὰ ἔχη καλύψει τὰ ἔξοδα τῆς νέας της ἐπιθεωρήσεως, τὸ ἀνέβασμα τῆς ὁποίας τῆς στοίχισε 250.000 δολλάρια.

Γύρω ἀπ' τὸ ΠΡΑΣΙΝΟ ΤΡΑΠΕΖΙ

Κατασκοπεῖες καὶ αὐτοκτονίες στὸ Μοντεκάρλο

ΑΠΟ τὴν ἀρχὴ ἀκόμα ποὺ ἵδρυσε τὸ Καζῖνο τοῦ Μοντεκάρλο, ὁ Φρανσουὰ Μπλὰν στήριξε τὴν κανονικὴ λειτουργία του σὲ μιὰ ὑπηρεσία κατασκοπείας.

Ἕνα ἀπ' τὰ κυριώτερα ἔργα τῶν κατασκόπων αὐτῶν εἶναι ἡ ἐπίβλεψι τῶν ὀλίγων ἐκείνων παικτῶν ποὺ ἰσχυρίζονται πὼς ἔχασαν ὁλόκληρη περιουσία στὴ ρουλέτα καὶ ζητᾶνε ἕνα ποσόν, γιὰ νὰ μπορέσουν νὰ γυρίσουνε στὸ σπίτι τους.

Γιατὶ ἡ διεύθυνσι τοῦ Καζίνου κάνει τὸ μικρὸ αὐτὸ «δῶρο» σ' ὅσους ὑπῆρξαν πραγματικὰ πολὺ ἄτυχοι. Ὑπάρχουν ὅμως μεροικαὶ ποὺ ἐκμεταλλεύονται αὐτὴ τὴν καλὴ θέλησι.

Ἐνῶ δηλαδὴ ἔχουν κερδίσει στὴ ρουλέτα, δίνουν κρυφὰ τὰ κέρδη τους σὲ κάποιο σύντροφό τους καὶ παρουσιάζονται ὕστερα σὰν «ξετιναγμένοι». Παίρνουν τὰ ἔξοδα τοῦ ταξιδιοῦ τους ὡς τὸ Παρίσι, καὶ μὲ τὰ λεφτὰ αὐτὰ πηγαίνουν στὴ Νίκαια καὶ ξαναπαίζουν στὸ ἐκεῖ Καζῖνο!

Μεταξὺ ἄλλων, ἀναφέρεται ἡ περίπτωσι ἑνὸς πλουσιώτατου ξένου, ποὺ μεταχειρίστηκε αὐτὸ τὸ κόλπο, ἀπὸ τσιγκουνιά. Εὐτυχῶς ἔτυχε νᾶναι παρὼν τότε ὁ Καμὶλ Μπλάν, ὁ γυιὸς τοῦ ἱδρυτοῦ τοῦ Καζίνου, ὁ ὁποῖος ὑποπτεύτηκε καὶ ζήτησε ἀπ' τὸν «χαμένο» παίκτη νὰ τοῦ ὑποδείξη τὰ τραπέζια, ὅπου εἶχε παίξει. Οἱ κρουπιέρηδες λοιπὸν τῶν τραπεζῶν αὐτῶν τὸν ἀναγνώρισαν ἀμέσως καὶ βεβαίωσαν πὼς εἶχε κερδίσει ἕνα σεβαστὸ ποσόν!

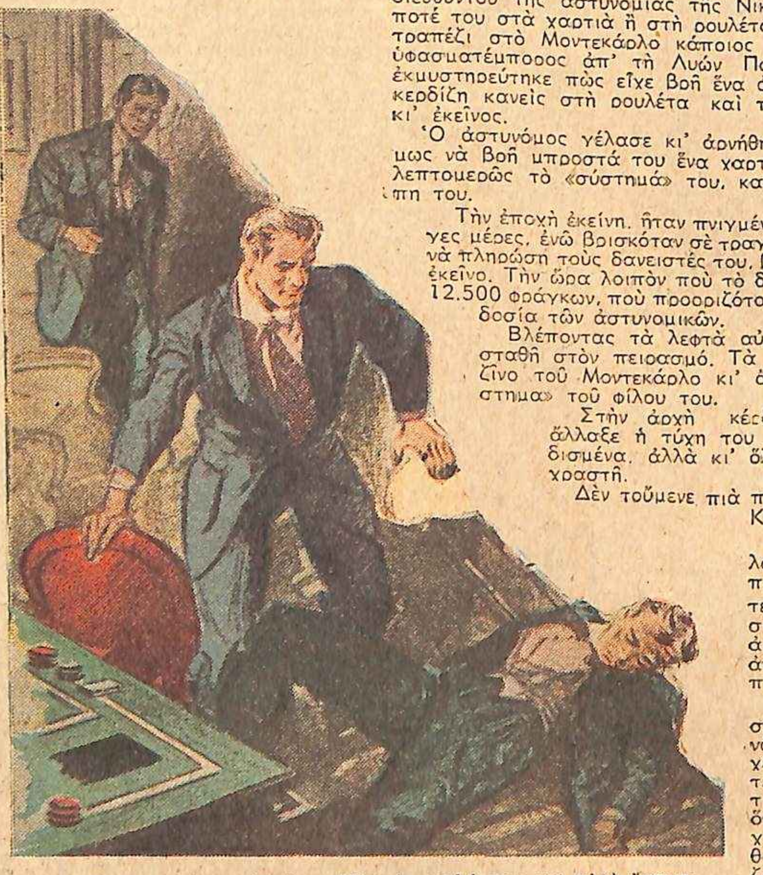

Δὲν τοῦμενε πιὰ παρὰ νὰ τινάξη τὰ μυαλά του, κι' αὐτὸ ἔκανε...

Συνήθως, γιὰ ν' ἀποφεύγη αὐτοῦ τοῦ εἴδους τὶς ἀπάτες, τὸ Καζῖνο δὲ δίνει χρήματα στὸν παίκτη, ἀλλὰ στέλνει μαζί του ἕναν ὑπάλληλο στὸ σιδηροδρομικὸ σταθμό, γιὰ νὰ τοῦ βγάλη ἕνα εἰσιτήριο τρίτης θέσεως γιὰ τὸν προορισμό του.

Κι' ὅμως, παρ' ὅλη αὐτὴ τὴν προφύλαξι, ἡ διεύθυνσι τοῦ Καζίνου ξεγελάστηκε κάποτε ἀπὸ ἕνα διαβολεμένο Σκωτσέζο, ποὺ κατάφερε νὰ πάρη μ' ἕνα κόλπο 1250 φράγκα. Ὁ παίκτης αὐτὸς εἶχε χάσει στὴ ρουλέτα, ὄχι ὅμως τόσα πολλὰ ὅσα νόμιζαν οἱ κρουπιέρηδες. Ὅταν ζήτησε βοήθεια γιὰ νὰ γυρίση στὴν πατρίδα του, τοῦ εἶπαν νὰ βρίσκεται τὸ ἄλλο πρωῒ στὸ σιδηροδρομικὸ σταθμό, ὅπου θὰ τοῦ παραδίδανε τὸ εἰσιτήριό του.

Ὁ Σκωτσέζος ἔφυγε, λίγο ἀπογοητευμένος. Ξαναγύρισε ὅμως τὸ ἴδιο βράδυ ἀργά καὶ εἶπε ὅτι ὁ σκληρόκαρδος ξενοδόχος του δὲν τὸν ἄφινε νὰ φύγη ἀπ' τὸ Μοντεκάρλο, ἂν δὲν πλήρωνε πρῶτα τὰ 2.500 φράγκα ποὺ τοῦ χρωστοῦσε.

Ἔπειτα ἀπὸ μιὰ σύντομη σύσκεψι τῶν ἁρμοδίων ὑπαλλήλων τοῦ Καζίνου, ἕνας ἀπ' αὐτοὺς πῆγε μαζὶ μὲ τὸν Σκωτσέζο ὡς τὸ ξενοδοχεῖο του, γιὰ νὰ ἐξελέγξη τὸν ἰσχυρισμό του. Ὅταν ξαναγύρισε, βεβαίωσε ὅτι ἦταν ὅλα ἐν τάξει: Εἶχε ἤδη πραγματικὰ τὸν ἀπλήρωτο λογαριασμὸ τοῦ ξενοδοχείου καὶ τὸν εἶχε ξοφλήσει.

Πέρασε καιρὸς ὥσπου νὰ μάθη ἡ ὑπηρεσία τοῦ Καζίνου ὅτι ὁ Σκωτσέζος κι' ὁ ξενοδόχος εἶχαν συνεννοηθῆ κι' εἶχαν μοιράσει μεταξύ τους τὶς 2.500 φράγκα!..

Οἱ κατάσκοποι τοῦ Καζίνου εἶναι ντυμένοι σὰν κοινοὶ ἐπισκέπτες καὶ τριγυρίζουν συνεχῶς στὶς αἴθουσες, στοὺς κήπους, στὰ μαγαζιά, στὰ ξενοδοχεῖα καὶ στὰ καφενεῖα

Μάλιστα, οἱ αἴθουσες τοῦ Καζίνου ἔχουν κρυφὲς τρύπες στὰ ὡραῖα διακοσμημένα ταβάνια τους, ἀπ' ὅπου μπορεῖ νὰ παρακολουθῆ κανεὶς ὅ,τι γίνεται ἀπὸ κάτω

Μιὰ ἄλλη σοβαρὴ ἀποστολὴ τῶν κατασκόπων τοῦ Καζίνου εἶναι νὰ προλαμβάνουν τὰ σκάνδαλα ποὺ μπορεῖ νὰ προκαλέσουν οἱ αὐτοκτονίες τῶν χαμένων παικτῶν

Γύρω ἀπ' τὶς λίγες αὐτὲς αὐτοκτονίες ἔχουν γραφῆ ἕνα σωρὸ ὑπερβολικὲς ἱστορίες. Κυκλοφορεῖ μάλιστα ἡ φήμη ὅτι ὑπάρχει κάποιο κρυφὸ νεκροταφεῖο, ὅπου θάβουν ὅσους αὐτοκτονοῦν!

Τὸ ἐπιβεβαιώνουν καὶ μερικοὶ κάτοικοι τοῦ τόπου, ποὺ θέλουν νὰ κάνουν τοὺς καλὰ πληροφορημένους, καὶ προσθέτουν ὅτι ξέρουν τὴν τοποθεσία του. Ἂν ὅμως ὁ ξένος ἐπιμείνη καὶ τοὺς ζητήση νὰ τοῦ τὸ δείξουν, ξεφεύγουν μὲ κάποια πρόφασι...

Ὑπάρχει στὸ Μονακὸ ἕνα μικρὸ τετράτροχο ὄχημα, ποὺ τὸ ἔσερνε ἄλλοτε ἕνα ἀλογάκι καὶ σήμερα ἔχει γίνει μηχανοκίνητο. Ὁ προορισμός του εἶναι νὰ περισυλλέγη τὰ ἀδέσποτα σκυλιὰ καὶ γάτες.

Κάποτε λοιπόν, ἐνῶ μιὰ Ἀμερικανίδα πήγαινε μὲ τ' αὐτοκίνητο ἀπὸ τὸ σιδηροδρομικὸ σταθμὸ στὸ ξενοδοχεῖο της, πρόσεξε αὐτὸ τὸ ὄχημα καὶ ρώτησε τί ἦταν.

Ὁ σωφὲρ της εἶπε τότε, θέλοντας ν' ἀστειευτῆ:

— Μ' αὐτὸ μαζεύουνε τὰ πτώματα ἐκείνων ποὺ αὐτοκτονοῦν γιατὶ χάσανε στὴ ρουλέτα!

Ἡ Ἀμερικάνα τὸ πίστεψε καὶ τὸ ἔγραψε στοὺς δικούς της. Τὸ γράμμα της ἔπεσε στὰ χέρια ἑνὸς Νεοϋορκέζου δημοσιογράφου, ὁ ὁποῖος τὄδειξε στὸ διευθυντή του. Κι' ἐκεῖνος ἔστειλε ἀμέσως στὸ Μοντεκάρλο ἕνα ρεπόρτερ, γιὰ νὰ γράψη γιὰ τὶς αὐτοκτονίες... Ἔτσι ἐξογκώθηκε αὐτὴ ἡ ἱστορία, γιὰ λόγους κυκλοφορίας τῆς ἐφημερίδος!

Ἀνάμεσα στὶς λίγες πραγματικὲς αὐτοκτονίες ἦταν κι' ἑνὸς διευθυντοῦ τῆς ἀστυνομίας τῆς Νικαίας. Αὐτὸς δὲν εἶχε παίξει ποτέ του στὰ χαρτιὰ ἢ στὴ ρουλέτα. Κάποτε ὅμως τοῦ ἔκανε τὸ τραπέζι στὸ Μοντεκάρλο κάποιος παλιὸς φίλος του, πλούσιος ὑφασματέμπορος ἀπ' τὴ Λυών. Πάνω στὸ φαγητὸ λοιπόν, τοῦ ἐκμυστηρεύτηκε πὼς εἶχε βρῆ ἕνα ἀλάνθαστο «σύστημα», γιὰ νὰ κερδίζη κανεὶς στὴ ρουλέτα καὶ τοῦ πρότεινε νὰ τὸ ἐφαρμόση κι' ἐκεῖνος.

Ὁ ἀστυνόμος γέλασε κι' ἀρνήθηκε τὴν προσφορά. Ἔτυχε ὅμως νὰ βρῆ μπροστά του ἕνα χαρτὶ ὅπου ὁ φίλος του ἐξηγοῦσε λεπτομερῶς τὸ «σύστημά» του, καὶ τὄβαλε μηχανικὰ στὴν τσέπη του.

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, ἦταν πνιγμένος στὰ χρέη. Ὕστερα ἀπὸ λίγες μέρες, ἐνῶ βρισκόταν σὲ τραγικὸ ἀδιέξοδο, μὴ ξέροντας πῶς νὰ πληρώση τοὺς δανειστές του, βρῆκε στὴν τσέπη του τὸ χαρτὶ ἐκεῖνο. Τὴν ὥρα λοιπὸν ποὺ τὸ διάβαζε, τοῦ φέρανε ἕνα ποσὸν 12.500 φράγκων, ποὺ προοριζότανε γιὰ τὴν ἑβδομαδιαία μισθοδοσία τῶν ἀστυνομικῶν.

Βλέποντας τὰ λεφτὰ αὐτά, δὲ μπόρεσε πιὰ ν' ἀντισταθῆ στὸν πειρασμό. Τὰ πῆρε, πῆγε ἀμέσως στὸ Καζῖνο τοῦ Μοντεκάρλο κι' ἄρχισε νὰ παίζη μὲ τὸ «σύστημα» τοῦ φίλου του.

Στὴν ἀρχὴ κέρδισε πολλά. Ξαφνικὰ ὅμως ἄλλαξε ἡ τύχη του κι' ἔχασε, ὄχι μόνο τὰ κερδισμένα, ἀλλὰ κι' ὅλα τὰ λεφτὰ ποὺ εἶχε καταχραστῆ.

Δὲν τοῦμενε πιὰ παρὰ νὰ τινάξη τὰ μυαλά του. Κι' αὐτὸ ἔκανε, πραγματικά...

Ἐνῶ στὰ χρόνια ποὺ μεσολάβησαν στοὺς δυὸ μεγάλους πολέμους τὸ Καζῖνο τοῦ Μοντεκάρλο ἔκανε χρυσὲς δουλειές, σήμερα ἡ πελατεία του εἶναι ἀραιὴ —κι' αὐτὴ δὲ ἀκόμα δὲν ἀποτελεῖται πιὰ ἀπὸ μεγάλους παῖκτες, σὰν ἄλλοτε.

Ἡ διεύθυνσί του ἔχει βάλει σ' ἐνέργεια κάθε τρόπο, γιὰ νὰ προσελκύση πελατεία. Ἔχει ἐφαρμόσει διάφορους νεωτερισμούς, ἀληθινὰ ἐπαναστατικοὺς γιὰ τὸ Μοντεκάρλο — ὅπως π.χ. τὶς αὐτόματες «μηχανὲς μὲ νόμισμα», ποὺ ἐνθουσιάζουν καὶ... ξεπενταριάζουν τοὺς Ἀμερικανούς. Υἱοθέτησε ἀκόμα κι' ἕνα ἀμερικανικὸ παιγνίδι μὲ ζάρια δίπλα στὴν παλιὰ καὶ «ἀριστοκρατικὴ» ρουλέτα.

Κι' ὅμως τὸ Καζῖνο ἐξακολουθεῖ πάντα νὰ βρίσκεται σὲ μαρασμό.

Ἴσως μπορέση ὡστόσο νὰ τοῦ δώση καινούργια ζωὴ ὁ νέος ἰδιοκτήτης του, ὁ κ. Ὠνάσης, ἂν τὸ θελήση πραγματικά.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ὁ χαρτοπαίκτης, ποὺ πούλησε τὴ Διώρυγα τοῦ Σουέζ.

✪✪

Καὶ οἱ γάτοι ἔχουν τὴν ὑπόληψί τους!...

Σὲ μιὰ ἐπαρχιακὴ γαλλικὴ ἐφημερίδα, δημοσιεύτηκε τελευταῖα ἡ ἀκόλουθη ἀγγελία:

«Ὁ Λ. Περόν, διαμένων στὴν πόλι μας, στὴν ὁδὸ Μπουλὰρ ἀριθμ. 11, παρακαλεῖ μερικοὺς ἀπὸ τοὺς γείτονές του νὰ σταματήσουν τὶς σπερμολογίες τους σὲ βάρος τοῦ γάτου του, γιατί, διαφορετικά, θὰ βρεθῆ στὴ δυσάρεστη θέσι νὰ τοὺς μηνύση ἐπὶ συκοφαντικὴ δυσφημίσει. Πάνω στὸ θέμα αὐτὸ συνεννοήθηκε μὲ τὸ δικηγόρο του».

Ὁ Ἔντυ Κωνσταντὶν ΕΓΙΝΕ ΚΤΗΜΑΤΙΑΣ!

Ἕνα ἀγρόκτημα ἦταν πάντα τὸ μεγάλο ὄνειρο τοῦ «σκληροῦ» τῆς γαλλικῆς ὀθόνης

Ο Ἔντυ Κωνσταντίν, τὸ μεγάλο εἴδωλο τῆς νεολαίας μὲ τὶς «δυναμικὲς» κλίσεις, ὁ ἀσυναγώνιστος ἄσσος τῆς γροθιᾶς ὁ δαιμόνιος ντέτεκτιβ τῆς ὀθόνης, ποὺ κατακτάει τὶς γυναικεῖες καρδιὲς τόσο γρήγορα, ὅσο γρήγορα λύνει κι' ἕνα περίπλοκο ἀστυνομικὸ αἴνιγμα, βρῆκε τὴν ἰδανικὴ εὐτυχία... σ' ἕνα ἥσυχο καὶ ἀπομονωμένο ἀπὸ τὸν κόσμο ἀγρόκτημα!

Ὁ Ἔντυ Κωνσταντὶν μὲ τὸν γυιό του, τὸν Λάμμυ, τεσσάρων μηνῶν.

Τὸ πρᾶγμα, φυσικά, δὲ μπορεῖ παρὰ νὰ φανῆ παράξενο γιὰ ὅποιον δὲν ξέρει πὼς ὅλοι σχεδὸν οἱ στὰρ τοῦ κινηματογράφου ἀποτελοῦν, στὴν ἰδιωτική τους ζωή, τὸν ἐντελῶς ἀντίθετο τύπο ἀπὸ ἐκεῖνο, ποὺ ἐκπροσωποῦν στὴν ὀθόνη, καὶ πὼς ὁ κανόνας αὐτὸς ἰσχύει γιὰ τὸν Ἔντυ Κωνσταντὶν ὅσο γιὰ κανέναν ἄλλο. Στὶς ταινίες του, ὁ Ἔντυ ἐμφανίζεται ὡς ὁ αὐθεντικὸς «σκληρὸς ἄντρας» — ὁ... σκληρότερος, ἴσως, ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τοῦ Τζέημς Κάγκνεϋ ὡς τώρα. Καί, ὅμως, εἶναι χρυσὴ καρδιὰ καὶ... αἰσθηματικὸς σὰν κοριτσόπουλο! Ἐμφανίζεται, ἐπίσης, ὡς τρομερὸς γυναικοκατακτητής Καὶ εἶναι πιὸ πιστὸς σύζυγος καὶ οἰκογενειάρχης κι' ἀπὸ τὸν τελευταῖο εἰρηνοδίκη τῆς πιὸ μακρυνῆς ἐπαρχίας!

Γιὰ τὸν... δεύτερο, λοιπόν, Ἔντυ Κωνσταντίν, ἐκεῖνον ποὺ δὲν ξέρει ὁ πολὺς κόσμος, τὸ ἀγρόκτημα ἦταν, ἀπὸ καιρό, τὸ μεγάλο του ὄνειρο. Ποθοῦσε τόσο ζωηρὰ νὰ γίνη κτηματίας, ὅσο ἕνας κτηματίας θὰ ποθοῦσε νὰ γίνη... Ἔντυ Κωνσταντίν! Ἤθελε μιὰ ἥσυχη γωνιά, μακρυὰ ἀπὸ τὸν θόρυβο τῶν μεγαλουπόλεων καὶ τὴν ἐντατικὴ κίνησι τῶν στούντιο, ὅπου νὰ ζήση ἀνάμεσα στὴν οἰκογένειά του, στὰ ζῶα του καὶ στὰ πουλερικά του, ἀνενόχλητος ἀπὸ παραγωγούς, σκηνοθέτες, θαυμαστὲς καὶ θαυμάστριες...

Καθυστέρησε κάπως νὰ πραγματοποιήση τὸ σχέδιό του, τόσο γιατὶ ἡ συνεχὴς ἀπασχόλησί του στὸν κινηματογράφο, δὲν τοῦ ἄφηνε καιρό, ὅσο καὶ γιατὶ οἱ διαπραγματεύσεις του γιὰ τὴν ἀγορὰ ἑνὸς ἄλλου ἀγροκτήματος ναυάγησαν τὴν τελευταία στιγμή, ὅταν ἀνακάλυψε πὼς τὸ ἀγρόκτημα αὐτό, θαυμάσιο καθ' ὅλα τ' ἄλλα, γειτόνευε μὲ μιὰ φυλακή, μ' ἕνα φρενοκομεῖο καὶ μ' ἕνα ἐργοστάσιο.

— Δηλαδή, μὲ τὰ τρία χειρότερα πράγματα τοῦ κόσμου! δήλωσε ὁ Ἔντυ Κωνσταντίν, γυρίζοντας στὸ Παρίσι, ἀφοῦ διέκοψε τὶς σχετικὲς συζητήσεις.

Τὸ ἀγρόκτημα, ποὺ ἀγόρασε τώρα, δὲ γειτονεύει μὲ κανένα μελαγχολικὸ ἵδρυμα. Εἶναι ἕνας ἀληθινὸς παράδεισος στὸ Ὠτουγέ, κοντὰ στὴν πόλι Μονφὸρ-λ'-Ὠμουρύ, ἕνα μέρος, ποὺ θὰ τὸ ζήλευε ἀκόμη κι' ὅποιος δὲ θἆχε τὸ ὄνειρο τοῦ ἀγροκτήματος

Ἀμέσως μόλις ὑπέγραψε τὸ συμβόλαιο τῆς ἀγορᾶς του, ὁ Ἔντυ ἔστειλε ἐκεῖ τὸ γραμματέα του, τὸν Ζὰν Μαίτρ, καὶ τέσσερις ἄντρες, ἐπιφορτισμένους νὰ περιποιηθοῦν τὰ σαράντα ἐκτάρια γῆς, ποὺ ἀποτελοῦν τὸ εἰδυλλιακὸ αὐτὸ ἀγρόκτημα καὶ νὰ ἐφοδιάσουν τοὺς σταύλους του μὲ τὸ ἀπαραίτητο ἔμψυχο ὑλικό. Ἔτσι, ὅταν ὁ στὰρ ἔφτασε ἐκεῖ, «σὺν γυναιξὶ καὶ τέκνοις» ὅλα ἦταν ἕτοιμα γιὰ νὰ τὸν ὑποδεχτοῦν καὶ νὰ τοῦ δώσουν τὴν ἐντύπωσι πὼς σ' ὅλη του τὴ ζωή, δὲν ἔκανε τίποτε ἄλλο, πρὰ νὰ κάθεται σταυροπόδι κοντὰ στὸ τζάκι μιᾶς ἀγροικίας καὶ ν' ἀκούη τοὺς κολλήγους του νὰ τοῦ μιλᾶνε γιὰ τὴ σοδειά!

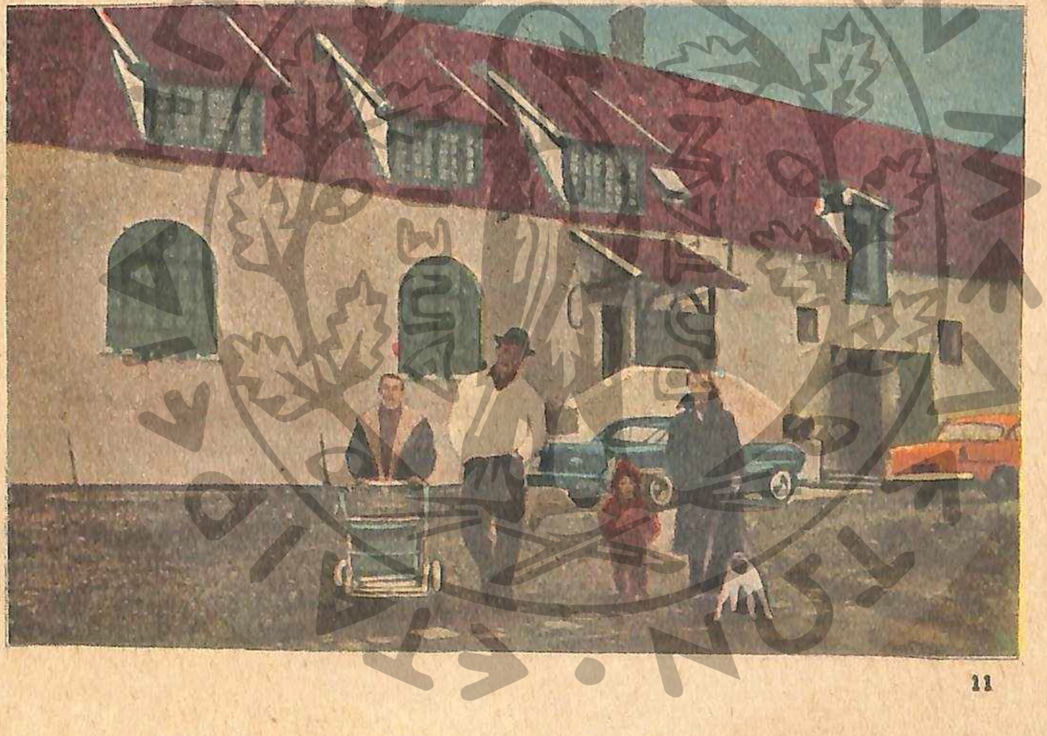

Τὸ ἀπογευματινὸ ξεκίνημα μὲ τὴν οἰκογένεια ἀπὸ τὴν ἀγροικία εἶναι τὸ ὡραιότερο μέρος τοῦ προγράμματος.

Ὁ Ἔντυ, ὅμως, δὲν ἤθελε τὸ ἀγρόκτημα, γιὰ νὰ κάθεται καὶ νὰ ξεκουράζεται, μὰ γιὰ τὸν ἐντελῶς ἀντίθετο λόγο: Γιὰ νὰ ξοδεύη ἐκεῖ τὸν —ὑπαρκτότατο— δυναμισμό του, ἀλλὰ... χωρὶς γροθιὲς καὶ χωρὶς πιστόλια!

Μέσα σὲ λίγον καιρό, μυήθηκε σ' ὅλα τὰ μυστικὰ τῆς κηπουρικῆς, τῆς λαχανοκαλλιέργειας, τῆς δεντροκομίας καὶ τῆς ζωοκομίας κι' ἔγινε τέτοιο ξεφτέρι, ὥστε νὰ τὸν θαυμάζουν σήμερα οἱ χωρικοὶ τοῦ Ὠτουγέ, μ' ὅλο ποὺ δὲν τὸν ἔχουν δῆ ποτὲ στὸν κινηματογράφο! Στὴν ἀρχή, περιώρισε τὴ δραστηριότητά του στὸ νὰ μπογιατίση ἀπὸ πάνω ὡς κάτω τοὺς τοίχους τῆς ἀγροικίας ἑνὸς ἁπλοῦ καὶ χαριτωμένου χωριάτικου σπιτιοῦ, μὲ ἀψιδωτὰ παράθυρα, ποὺ δὲν ἔχει τὴν παραμικρὴ πολυτέλεια. Ἔπειτα, ἔμαθε καὶ τὶς ἄλλες τέχνες, ποὺ τοῦ ἦταν ἄγνωστες. Φυτεύει μόνος του τὰ λάχανα, ξεριζώνει τὶς πατάτες, ταΐζει τὰ γουρούνια, ἀρμέγει τὶς ἀγελάδες!

Τὸ τελευταῖο αὐτὸ ἦταν ἐκεῖνο, ποὺ ἔμαθε δυσκολώτερα κι' ἡ ἐξοικείωσί του μὲ τὰ εἰρηνικὰ μαστοφόρα ἄργησε νὰ γίνη Στὴν ἀρχὴ ὁ Ἔντυ πλησίαζε τὶς ἀγελάδες μὲ τὸ ὕφος... τορεαντὸρ κι' ἐκεῖνες καταλαμβανόντουσαν ἀπὸ πανικὸ στὴν προσέγγισί του. Σιγὰ-σιγά, ὅμως, ἀποκαταστάθηκαν οἱ ἀγαθὲς σχέσεις μεταξύ τους.

Στὸ ἀγρόκτημα τοῦ Ὠτουγέ, ὁ Ἔντυ Κωνσταντὶν ἔμαθε ἐπίσης καὶ ἱππασία, ἕνα σπόρ, ποὺ τὸ ἀγνοοῦσε, κι' ἂς εἶχε τὸν ἀέρα ἑνὸς γνήσιου κάου-μπόϋ! Σήμερα πραγματοποίησε τέτοιες προόδους στὴ ράχη τῶν ἀλόγων τοῦ ἀγροκτήματός του, ὥστε οἱ παραγωγοὶ θὰ μποροῦν στὸ μέλλον, ἂν θέλουν, νὰ τὸν χρησιμοποιήσουν καὶ σὲ ταινίες τύπου «γουέστερνς», φτάνει μονάχα νὰ μάθη νὰ ρίχνη καὶ τὸ λάσσο!

Ἡ πιὸ εὐτυχισμένη, ὅμως, ὥρα τοῦ Ἔντυ Κωνσταντὶν στὸ ἀγρόκτημά μου εἶναι ὅταν, κουρασμένος ἀπὸ τὶς δουλειές, βγαίνει τὸ ἀπόγευμα περίπατο μὲ τὴν οἰκογένειά του.

Πλάϊ του, βρίσκεται πάντα ἡ μικρούλα κόρη του, ἡ Μπάρμπαρα, ποὺ ἔχει ξεσηκώσει κατὰ γράμμα τὸ πατρικὸ στὺλ —τὰ χέρια στὶς τσέπες καὶ τὸ βλοσυρὸ καὶ συγχρόνως μπερμπάντικο ὕφος τοῦ Ἔντυ, ποὺ ἔχομε δῆ σὲ τόσες ταινίες— ἐνῶ στὸ καροτσάκι ἀκολουθεῖ ὁ γυιός του, ὁ Λάμμυ τεσσάρων μηνῶν, ποὺ ὁ Ἔντυ σκέπτεται νὰ τὸν προπονήση... ἀπὸ τώρα στὶς γροθιές, γιὰ νὰ τὸν διαδεχτῆ μιὰ μέρα στὸν κινηματογράφο!

Τὸ μόνο σκοτεινὸ σημεῖο στὴν εἰδυλλιακὴ αὐτὴ εἰκόνα, ποὺ ὁ Ἔντυ Κωνσταντὶν τὴν ἀπολαμβάνει ὅσο πιὸ συχνὰ μπορεῖ νὰ τὸ σκάη ἀπὸ τὸ στούντιο καὶ τὶς ἐπαγγελματικές του ὑποχρεώσεις, εἶναι τὸ ὅτι ὁ Ζὰν Γκαμπέν, ὁ ἄλλος στὰρ-κτηματίας τῆς γαλλικῆς ὀθόνης, ἔχει, στὸ δικό του ἀγρόκτημα, περισσότερες ἀγελάδες ἀπ' τοῦ Κωνσταντίν.

Ὁ Ἔντυ, μολονότι ὑπερέχει ὁ ἴδιος σὲ... πουλερικά, δὲν ἐννοεῖ νὰ συγχωρήση στὸν διάσημο πρωταγωνιστὴ τοῦ «Λιμανιοῦ τῶν Ἀποκλήρων» τὴν ὑπεροχή του στὰ μαστοφόρα! Καὶ ἀγόρασε τελευταῖα μερικές, φημιζόμενες γιὰ τὴν παραγωγικότητά τους, δανικὲς ἀγελάδες, ποὺ ἐλπίζει πὼς θὰ τοῦ γεννήσουν ὅσα μοσχαράκια χρειάζεται γιὰ ν' ἀποκτήση καὶ σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα τὰ πρωτεῖα, ἔπειτα ἀπὸ μερικὸ καιρό.

Η
ΚΩΜΩΔΙΟΥΛΑ
ΜΑΣ

«ΖΗΤΕΙΤΑΙ ΠΡΟΙΚΑ...»

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΝΕΛΛΗ: Νόστιμη, εὔχυμη, χαριτωμένη, σχεδὸν γοητευτική. Τριάντα δύο χρονῶν. ΠΟΠΗ: Ἄσχημη, «πρόωρη γεροντοκόρη», στεγνή, ξερακιανὴ κι' ὄχι, φυσικά, συμπαθητική. Σαράντα χρονῶν. ΧΑΡΜΑΝΤΑΣ: Σοβαρός, ἀρρενωπός, «τετράγωνος» καὶ στὸ ἐξωτερικὸ καὶ στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ κεφαλιοῦ.
ΑΛΛΑ ΠΡΟΣΩΠΑ: Βοηθητικά.

ΣΚΗΝΗ 1η

(Στὸ κομψὸ σαλονάκι τῆς Νέλλης).

ΝΕΛΛΗ (συνεχίζει διάλογο): Μὴ βιάζεσαι νὰ βγάζης συμπεράσματα. Ξαναδιάβασε τὴν ἀγγελία.

ΠΟΠΗ: Μὰ τί νὰ ξαναδιαβάσω, ἀγαπητή μου; Ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἀνισόρροπος! Δηλαδή... «ἀνισόρροπος» τὸ λέω ἐπιεικῶς! Τρελλὸς γιὰ τὰ σίδερα ἔπρεπε νὰ πῶ!

ΝΕΛΛΗ: Μὰ ξαναδιάβασε τὴν ἀγγελία, κάνε μου τὴ χάρι.

ΠΟΠΗ: Ὁρίστε, νὰ τὴν ξαναδιαβάσω ἀφοῦ θέλεις! Γιὰ νὰ διασκεδάσουμε δηλαδή!

ΝΕΛΛΗ: Ἔστω, γιὰ νὰ διασκεδάσουμε!

ΠΟΠΗ (διαβάζει): «Ζητεῖται προῖκα... τριῶν χιλιάδων λάμβδα κάππα...»

ΝΕΛΛΗ: Λιρῶν καθαρῶν.

ΠΟΠΗ: Μάλιστα... (συνεχίζει τὸ διάβασμα) «... παρὰ σοβαροῦ κυρίου, καλοῦ καὶ εὐγενοῦς χαρακτῆρος, ὅστις χρειάζεται τὸ ἀνωτέρω ποσὸν διὰ τὴν ἀξιοποίησιν τῆς προσωπικότητός του καὶ τὴν ἀπρόσκοπτον ἄνοδον εἰς τὴν ἐπαγγελματικὴν καὶ κοινωνικήν του σταδιοδρομίαν. Ἦθος ἄψογον καὶ παρελθὸν ἀνεπίληπτον. Ἡ προῖκα δύναται νὰ συνοδεύεται ἀπὸ δεσποινίδα ἢ κυρίαν, ἄσχημον ἢ σχεδὸν ἄσχημον ἢ μεγάλης ἡλικίας, ἀλλ' ἀπαραιτήτως ἀξιοπρεπῆ καὶ στοιχειωδῶς μορφωμένην. Γράψατε κλπ.».

ΝΕΛΛΗ: Ἔ, λοιπόν, ἐμένα αὐτὴ ἡ ἀγγελία μοῦ φαίνεται πολὺ πρωτότυπη καὶ ἐνδιαφέρουσα!

ΠΟΠΗ: Μπορεῖ νὰ εἶναι καὶ κανένας τυχοδιώκτης, ποὺ ἀκριβῶς θέλει νὰ κινήση τὴν προσοχὴ κάποιας ἀφελοῦς γεροντοκόρης.

ΝΕΛΛΗ: Μὰ γιατί τὸ παίρνεις ἔτσι; Στὴν ἐποχὴ τοῦ «Σπούτνικ» ζοῦμε! Τῶν «πυραύλων» καὶ τῶν «δορυφόρων»! Στὴν Ἀμερική, Πόπη μου, ἡ ἀγγελία δὲ θὰ προξενοῦσε καμμιὰ ἰδιαίτερη ἐντύπωσι. Ἐσένα σ' ἐνοχλεῖ ἡ ὠμότης! Ποὺ ἐγὼ τὴ λέω «εἰλικρίνεια»!

ΠΟΠΗ (βγαίνει ἀπ' τὰ ροῦχα της): Μὰ τώρα εἶναι σοβαρὰ πράγματα αὐτά; Νὰ δημοσιέψης στὴν ἐφημερίδα «ζητεῖται.. προῖκα»; Καὶ νὰ λές, «ἂς εἶναι ἡ νύφη κι' ἄσχημη καὶ γριά»; «Ἀδιαφορῶ, γιατὶ ἐγὼ θέλω νὰ κάνω τὴν καρριέρα μου»;

ΝΕΛΛΗ: Μάλιστα! Τί τὸ παράξενο βρίσκεις; Ἢ μᾶλλον τί τὸ ἄσχημο; Ἀνδρικὰ καὶ θαρραλέα, λέει ὁ ἄνθρωπος τὴν ἀλήθεια. Τί θὰ προτιμοῦσες δηλαδή; «Ζητεῖται δεσποινὶς ἢ κυρία, ἀρίστης οἰκογενείας, ἠθική, μορφωμένη, μὲ ποιητικὴν ψυχὴν καὶ ρωμαντικὴν διάθεσιν, μὲ ἀνθρωπιστικὰ αἰσθήματα καὶ ἀγαπῶσα... τὰ ἄνθη καὶ τὰ ζῶα, διὰ νὰ γίνη ἡ σύντροφος τοῦ βίου ἰδεολόγου ἀνθρώπου μὲ βαθυτάτην φιλοσοφικὴν σκέψιν. Προτιμητέα ἡ διαθέτουσα διὰ τὸν κοινὸν βίον 3.000 λάμβδα κάππα!» Αὐτὸ θὰ σ' ἄρεσε Πόπη μου, περισσότερο;

ΠΟΠΗ: Ἔχεις μιὰ περίεργη τάσι νὰ τυλίγης τὰ πάντα μὲ εἰρωνεῖες!.. Στὸ κάτω-κάτω τῆς γραφῆς, μιὰ ἀγγελία σὰν αὐτὴν ποὺ εἶπες ἢ περίπου σὰν αὐτήν, θὰ τηροῦσε τὰ προσχήματα!

ΝΕΛΛΗ: Μὰ νὰ βράσω τὰ προσχήματα! Μπροστὰ στὴν ἀλήθεια καὶ τὸ θάρρος!.. Ἐγὼ θὰ τοῦ γράψω!

ΠΟΠΗ: Εἶσαι τρελλή!

ΝΕΛΛΗ: Πιθανόν! Κι' αὐτὸς τρελλός, θὰ ταιριάξουμε!

ΣΚΗΝΗ 2η

(Σὲ δυὸ μέρες, στὸ ἴδιο σαλονάκι).

ΝΕΛΛΗ (ἀρκετὰ συγκινημένη): Καθῆστε, παρακαλῶ.. Ἔχετε «τράκ»;

ΧΑΡΜΑΝΤΑΣ: Διόλου. Ἁπλῶς δοκιμάζω ἔκπληξι! Ἐννοῶ... εὐχάριστη ἔκπληξι.

ΝΕΛΛΗ: Δηλαδή;

ΧΑΡΜΑΝΤΑΣ (ἁπλά): Εἴσαστε πολὺ ὄμορφη.

ΝΕΛΛΗ: Δὲ θὰ μὲ προτιμούσατε ἄσχημη, βέβαια!

ΧΑΡΜΑΝΤΑΣ: Ἀσφαλῶς, ὄχι! Θὰ ἤμουν διατεθειμένος... νὰ τὸ ὑποστῶ, ἀλλὰ τώρα.. εἶναι ἀκόμη καλύτερα. (Βγάζει τὸ πακέττο του). Καπνίζετε;

ΝΕΛΛΗ: Μερσί. (Παίρνει).

ΧΑΡΜΑΝΤΑΣ: Θάρθῶ ἀμέσως, στὸ θέμα... Δηλαδή... στὶς λεπτομέρειες τοῦ θέματος. Νομίζω πὼς θὰ τελειώσουμε. Ἀκοῦστε. Ἐγὼ ὡς ἐπιστήμων, θεωροῦμαι κάτι. Ἴσως γίνω καὶ καθηγητής, ἂν δὲ μὲ προλάβουν τὰ γεγονότα.

ΝΕΛΛΗ: Ποιά «γεγονότα»;

ΧΑΡΜΑΝΤΑΣ: Πολιτεύομαι. Στὴν ἐπαρχία μου μὲ ψηφίζουν σχεδὸν ὅλοι ἄσχετα μὲ τὴν πολιτική τους τοποθέτησι. Θὰ εἶμαι ὑπουργὸς αὔριο ἑκατὸ τοῖς ἑκατὸ λόγῳ τῆς ἐπιστημονικῆς μου χρησιμότητος καὶ τῆς πρακτικῆς εὐφυΐας μου. Ἀλλὰ δὲ δέχομαι νὰ ὑποδουλωθῶ σὲ χρηματοδότες! Γι' αὐτὸ θέλω τὶς τρεῖς χιλιάδες λίρες.

ΝΕΛΛΗ: Γιὰ νὰ τὶς φᾶτε!

ΧΑΡΜΑΝΤΑΣ: Περίπου!... Σεῖς θὰ μοῦ ἐξασφαλίσετε τὴν ἀμεριμνησία μου καὶ τὴν ἀξιοπρέπειά μου. Κι' ἐγὼ θὰ σᾶς δώσω τὴν αἴγλη καὶ τὴν «πολυτέλεια» τοῦ ὀνόματος...

ΝΕΛΛΗ (σὰν νὰ ὀνειροπολῆ): Χαρμαντᾶ, ἔ; Νέλλη Χαρμαντᾶ!...

ΧΑΡΜΑΝΤΑΣ: Ναί.. «Ὁ ὑπουργὸς καὶ ἡ κυρία Χαρμαντᾶ» στὴν «κοσμικὴ κίνησι»... Σᾶς λέει τίποτε αὐτό;

ΝΕΛΛΗ: Ὄχι καὶ πολλὰ πράμματα.. Θὰ πάρετε τσάϊ κύριε Χαρμαντᾶ; Ἢ καφέ;

ΧΑΡΜΑΝΤΑΣ: Προτιμῶ καφέ. Μερσί!... Μὲ λίγη ζάχαρη.

ΝΕΛΛΗ: Νὰ μοῦ τὰ λέτε αὐτὰ γιὰ νὰ μάθω τὶς συνήθειές σας!

ΧΑΡΜΑΝΤΑΣ: Προβλέπετε ...ὅτι θὰ σᾶς χρειαστῆ αὐτό;

ΝΕΛΛΗ: Μᾶλλον! Μοῦ εἴσαστε πολὺ συμπαθητικός.

ΧΑΡΜΑΝΤΑΣ: Ἂν δὲν φοβόμουνα πὼς θὰ γινόμουνα γελοῖος, θὰ σᾶς ἔλεγα ὅτι εἴσαστε ἀξιολάτρευτη!

ΝΕΛΛΗ: Καὶ γιατὶ θὰ γίνετε γελοῖος; Ἂν ἔτσι τὸ αἰσθάνεστε, νὰ τὸ πῆτε!..

ΧΑΡΜΑΝΤΑΣ: Μὰ τὸ εἶπα!.. Θέλω κι' ἄλλα πολλὰ νὰ πῶ... ἀλλά...

ΝΕΛΛΗ: Χάσατε τὸ θάρρος σας;

ΧΑΡΜΑΝΤΑΣ: Ναί!

ΝΕΛΛΗ: Καλὸ σημάδι αὐτό!

ΧΑΡΜΑΝΤΑΣ: Δὲν ἔχετε ἄδικο!.... (Παῦσις).

ΝΕΛΛΗ: Τὸ μικρό σας ὄνομα;

ΧΑΡΜΑΝΤΑΣ: Κωνσταντῖνος.

ΝΕΛΛΗ (παιδικοχαριτωμένα): Πολὺ σοβαρό. Θὰ σᾶς λέω «Κοκό»! (Γελοῦν κι' οἱ ματιές τους «φιλιοῦνται»...).

ΣΚΗΝΗ 3η

(Στὸ ἴδιο σαλόνι μετὰ ἔξη μῆνες).

ΝΕΛΛΗ: Κοκό! Ἔλα, χρυσό μου, κάνε μου τὴ χάρι νὰ πιῆς τὸ γάλα σου.

ΧΑΡΜΑΝΤΑΣ: Μά... ἀγάπη μου, δὲ μπορῶ.

ΝΕΛΛΗ (τρυφερά): Ἔλα, γιὰ τὸ χατῆρι μου! Στὸ ζητάει τὸ Νελλάκι σου!...

ΧΑΡΜΑΝΤΑΣ: Πιὲς ἐσὺ μιὰ γουλιὰ νὰ τὸ πιῶ.

ΝΕΛΛΗ: Ἀμέσως! (Πίνει καὶ τοῦ δίνει τὸ ποτῆρι). Ὁρίστε, κύριε!

ΧΑΡΜΑΝΤΑΣ (μόλις πιῆ τὸ γάλα): Ξέρεις...

ΝΕΛΛΗ: Τί, χρυσέ μου;

ΧΑΡΜΑΝΤΑΣ: Μεγάλη ὑπόθεσις ἡ γυναῖκα στὴ ζωή!

ΝΕΛΛΗ: Μπᾶ;

ΧΑΡΜΑΝΤΑΣ: Ναί! Τὸ διάβαζα καὶ δὲν τὸ πίστευα!... (Ἀνάβει τσιγάρο). Εἶμαι πολὺ εὐτυχισμένος!... Καὶ θ' ἀκούσω τὴ γνώμη σου. Δὲ θὰ πολιτευτῶ! Τί νὰ τὶς κάνω τώρα τὶς θυελλώδεις σταδιοδρομίες; Ἔχω τὴ γυναικούλα μου καὶ τὸ σπιτάκι μου. Αὔριο θὰ πιάσω καὶ γραφεῖο: «Κωνσταντῖνος Χαρμαντᾶς, δικηγόρος». Μὲ ὅσα θὰ βγάζω καὶ μὲ τὸ εἰσόδημα τῆς προῖκας σου, θὰ ζήσουμε μιὰ χαρά. Ἔλα νὰ σὲ φιλήσω... (Χτυπάει τὸ τηλέφωνο). Μπρός!... Μὰ μωρὲ Σταῦρο, ὅλο σὲ ἀκατάλληλες ὧρες τηλεφωνεῖς! ...Τί; Πρόεδρος συνδικαλιστῶν;... Βράστονε!... Ναί, ἀδιαφορῶ!... Καὶ ἄκου, Σταῦρο... μὴ μ' ἀπασχολήσης πιὰ μὲ τέτοιες ἀηδίες. Θὰ σοῦ ἐξηγήσω τὸ βράδυ... Ἔλα νὰ σὲ φιλήσω. Ὄχι, ἐσένα, μωρὲ Σταῦρο! Στὴ γυναῖκα μου μιλάω!...

(ΑΥΛΑΙΑ)

ΞΨΙΛΟΝ

Η ΑΓΑΠΗ, Η ΤΕΧΝΗ ΚΑΙ Η ΟΜΟΡΦΙΑ

★ Εἶναι δόξα γιὰ τὸ ζωγράφο νὰ δημιουργήση πλάσματα, ποὺ ὁδηγοῦν στὸν ἔρωτα.

Λεονάρντο ντὰ Βίντσι

★ Μέσα στὸν ἔρωτα βρίσκονται τὰ ἁγνότερα προϊόντα τῆς ὀμορφιᾶς, ποὺ μποροῦμε νὰ προσφέρουμε στὴν ψυχή.

Μ. Μαίτερλιγκ

★ Δὲν ὑπάρχει μεγαλύτερο ἀντίδοτο γιὰ τὸν αἰσθησιασμό, ἀπὸ τὴ λατρεία τῆς ὀμορφιᾶς. Καὶ ἡ δημιουργία τῆς λατρείας αὐτῆς εἶναι δουλειὰ τῶν ζωγράφων.

Ντιντερὸ

★ Ἡ ἀποστολὴ τῆς τέχνης μοιάζει μὲ τὴν ἀποστολὴ τῆς γυναίκας Δὲν τῆς ζητοῦμε νὰ κρατήση τὰ βάρη τῆς ζωῆς, ἀλλὰ νὰ τυλίξη τὸν κόσμο μὲ ἕνα πέπλο ὀμορφιᾶς.

Πελαντὰν

★ Ὅλες οἱ τέχνες καὶ ὅλα τὰ ποιήματα περιστρέφονται γύρω ἀπὸ τὸν ἔρωτα, ὅπως οἱ πλανῆτες γύρω ἀπὸ τὸν ἥλιο.

Εὐγένιος Ραμπὲρ

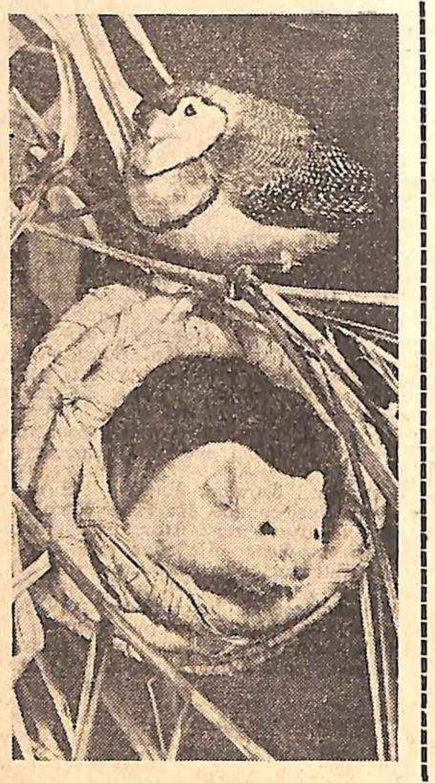

ΚΡΙΣΙ ΣΤΕΓΗΣ ΚΑΙ ΣΤΑ ΖΩΑ

Ἡ κρίσι τῆς στέγης δὲν εἶναι φαίνεται πρόβλημα ποὺ ἀπασχολεῖ μονάχα τοὺς κατοίκους τῶν μεγαλουπόλεων. Ἕνας πλούσιος Γάλλος εἶχε πάρει στὴ βίλλα του, στὴν Κυανῆ Ἀκτή, ἕνα ἄσπρο ποντικάκι καὶ τὸ ἐγκατέστησε σὲ μιὰ τεχνητὴ φωλιά. Λίγες μέρες ἀργότερα τὸ ποντικάκι αὐτὸ κατέφυγε στὴ φωλιὰ ἑνὸς πουλιοῦ, ποὺ ἀναγκάστηκε στὸ τέλος νὰ ὑποχωρήση καὶ νὰ δεχτῆ νὰ τὴ μοιράζεται μαζί του!

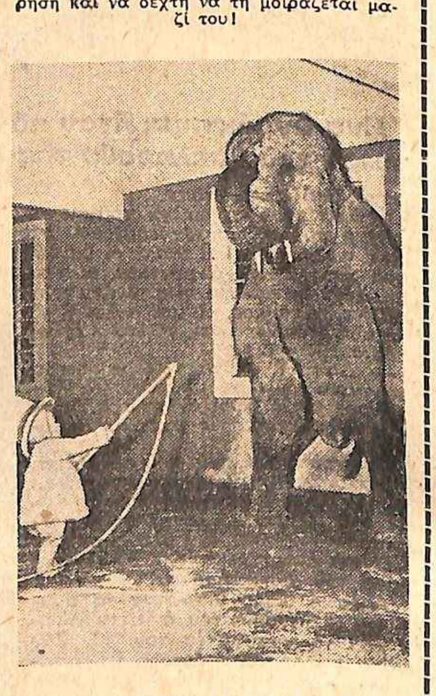

Η ΠΙΟ ΜΙΚΡΗ ΘΗΡΙΟΔΑΜΑΣΤΡΙΑ

Ἡ μικρὴ Ὑβὸν Κρούζε, ἡλικίας 18 μηνῶν, μπορεῖ νὰ θεωρηθῆ ἡ πιὸ μικρὴ θηριοδαμάστρια ποὺ ὑπάρχει σήμερα στὸν κόσμο. Ἡ Ὑβὸν εἶναι κόρη τοῦ Σουηδοῦ θηριοδαμαστῆ Γκόστα Κρούζε καὶ πρὸ μηνῶν συνεδέθη μὲ φιλία μὲ τὸν ἐλέφαντα Μπάλια τοῦ τσίρκου Μίλς, στὸ ὁποῖο ἐργάζεται ὁ πατέρας της. Τώρα ἡ Ὑβὸν καὶ ὁ Μπάλια ἐμφανίζονται μαζὶ στὴν πίστα, σ' ἕνα νούμερο ποὺ καταχειροκροτεῖται ἀπὸ τοὺς θεατές.

Τὰ μικρὰ ἐμπορικὰ ΤΗΣ ΑΘΗΝΑΣ

Οἱ σύμβουλοι τῆς κομψῆς Ἀθηναίας καὶ οἱ συντελεστὲς τῆς κομψότητός της

Ἡ Ἀθηναία, ποὺ θεωρεῖται σήμερα μιὰ ἀπὸ τὶς κομψότερες γυναῖκες τῆς Εὐρώπης, συγκεντρώνει βέβαια πολλὰ χαρίσματα καὶ μ' αὐτά, ἀναμφισβήτητα, ἐπέτυχε νὰ κατακτήση τὴ ζηλευτή της θέσι ἀνάμεσα στὸν διεθνῆ γυναικόκοσμο.

Γενικά, ἡ Ἀθηναία, εἶναι νόστιμη καὶ καλοφτιαγμένη σὰν γυναίκα, παράλληλα ὅμως ἔχει πολὺ γοῦστο καὶ ἐκλεκτικότητα. Ἀκολουθεῖ τὴ μόδα χωρὶς ἐξωφρενισμοὺς καὶ χωρὶς τυφλὴ μίμησι, φροντίζοντας νὰ φορῆ κυρίως ὅ,τι τῆς πηγαίνει.

Παράλληλα ὅμως μὲ τὴν ἐξαιρετικὴ καλαισθησία της ἡ σημερινὴ κομψὴ Ἀθηναία εἶναι ἁπλῆ καὶ οἰκονόμα στὸ ντύσιμό της.

Εἶναι ὅμως δίκαιο νὰ ἀναφέρουμε, σχετικὰ μὲ τὸ κατόρθωμα αὐτὸ τῆς Ἀθηναίας καὶ ἕναν ἀφανῆ σπουδαῖο συνεργάτη της: Τὸ κατάστημα ἢ καλύτερα τὸ καταστηματάκι ὅπου ψωνίζει. Τὸ μικρό, ἀλλὰ θαυμαστὸ ἀθηναϊκὸ ἐμπορικὸ κατάστημα καὶ τὸν καταστηματάρχη του ἢ τοὺς δύο-τρεῖς ὑπαλλήλους του, ποὺ εἶναι οἱ πολύτιμοι συνεργάτες καὶ συχνὰ οἱ σύμβουλοι γιὰ τὶς ἀγορὲς τῆς Ἀθηναίας.

Πραγματικά, τὸ κύριο χαρακτηριστικὸ τῶν ἐμπορικῶν δρόμων τῆς Ἀθήνας, εἶναι τὸ μικρὸ ἐμπορικό. Δὲν ἔχει ἡ ἑλληνικὴ πρωτεύουσα τὰ ἐμπορικὰ καταστήματα—μεγαθήρια τῶν μεγάλων πρωτευουσῶν τοῦ ἐξωτερικοῦ, ὅπως τοῦ Παρισιοῦ, τῆς Νέας Ὑόρκης, τῆς Βιέννης ἢ τοῦ Λονδίνου μὲ τὰ πολλὰ πατώματα, τὶς ἠλεκτρικὲς σκάλες, ποὺ ὁδηγοῦν στὰ ἀτελείωτα τμήματα ἐμπορευμάτων κάθε λογῆς. Ἀκριβῶς ὅμως τὸ μικρὸ ἀθηναϊκὸ ἐμπορικὸ εἶναι στ' ἀλήθεια θαυματουργὸ γιὰ τὴ γυναῖκα τῆς Ἀθήνας. Κι' ἀξίζει νὰ τὸ προσέξουμε λίγο περισσότερο καὶ νὰ δοῦμε ποιὲς ὑπηρεσίες προσφέρει.

Πρῶτ' ἀπ' ὅλα ἡ Ἀθηναία δὲν εἶναι, γιὰ τὸ ἀθηναϊκὸ ἐμπορικό, ἡ ἄγνωστη πελάτισσα ἀπὸ τὶς χιλιάδες ποὺ περνοῦν μπρὸς ἀπ' τὸν πάγκο τῆς πωλήτριας τῶν μεγάλων καταστημάτων, ἀλλὰ ἡ γνώριμη πελάτισσα, ποὺ θὰ τὴν προσέξη καὶ θὰ τὴν περιποιηθῆ ὁ ἴδιος ὁ καταστηματάρχης. Ὁ Ἀθηναῖος μικρέμπορος εἶναι ἐκεῖνος ποὺ τὴ γνωρίζει προσωπικά, ποὺ τὴν ὑποδέχεται φιλικά, ποὺ ξέρει τὶς προτιμήσεις της, τὶς ἰδιοτροπίες της καὶ πολλὲς φορές, τὸ... χρηματικὸ περιεχόμενο τῆς τσάντας της. Συζητώντας μαζί της γιὰ τὰ ψώνια της, ὄχι μόνο θ' ἀκούση μὲ κατανόησι τὶς ἐπιθυμίες της καὶ τὰ παζάρια της στὴν τιμή, ἀλλὰ θὰ δώση πρόθυμα τὶς ὠφέλιμες συμβουλές του, τὶς ἰδέες του, ποὺ πάντα συνηθίζει νὰ τοῦ ζητᾶ ἡ Ἀθηναία, ποὺ δὲν παραγνωρίζει τὴν πολύτιμη πεῖρα του.

Καὶ δὲν εἶναι ὑπερβολὴ νὰ εἰπωθῆ, ὅτι συχνὰ ἡ Ἀθηναία γιὰ νὰ καταλήξη στὶς ἀγορές της περιμένει καὶ τὴν γνώμη τοῦ ἐμπόρου της.

Ὁ μικρὸς ἔμπορος τῆς Ἀθήνας, ποὺ ἔχει τὴ φήμη ὅτι εἶναι ἀπ' τοὺς καλύτερους ἐμπόρους τοῦ κόσμου, προσέχει ἐπίσης κάθε πελάτισσα καὶ γιατὶ κυρίως στὴν τακτικὴ πελατεία βασίζει τὴν προκοπὴ τοῦ καταστήματός του. Κι' ἀκόμη ἐπειδὴ ὑπολογίζει στὸ νὰ ξανάρθη ὁ πελάτης, φροντίζει νὰ φέρνη, ὅταν μπορῆ, τὰ πιὸ καλὰ εἴδη, στὶς πιὸ μεγάλες ποικιλίες, καὶ μὲ τὶς πιὸ καλὲς τιμές.

Ἔτσι, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ προηγούμενο χαρακτηριστικὸ πλεονέκτημα τοῦ μικροῦ ἀθηναϊκοῦ ἐμπορικοῦ, ὅπου ἡ Ἀθηναία θὰ βρῆ ἕναν πολύτιμο συνεργάτη καὶ σύμβουλο γιὰ τὸ ντύσιμό της, ἔρχεται καὶ τὸ ἄλλο: Τὸ ὅτι τὸ ἀθηναϊκὸ καταστηματάκι εἶναι σὰν ἕνα μαγικὸ κουτί, ὅπου ὁ πελάτης μπορεῖ νὰ βρῆ τὸν πλοῦτο, τὴν ποικιλία καὶ τὰ ἐμπορεύματα τῆς προτιμήσεώς του μὲ τὶς καλύτερες τιμές. Αὐτὸ τὸν συνδυασμό, δὲν τὸν βρίσκει κανεὶς στὰ ἐπιβλητικὰ καταστήματα τοῦ ἐξωτερικοῦ, ποὺ τὰ τροφοδοτοῦν κατὰ ποσότητες ὡρισμένα μόνον ἐργοστάσια κι' ἔχουν μόνο ὡρισμένα μοντέλα καὶ ἀκατέβατες τιμές. Ἐπίσης τὸ μικρὸ ἀθηναϊκὸ κατάστημα ἔχοντας μικρότερα γενικὰ ἔξοδα ἀπὸ ἕνα μεγάλο, ἐπιβαρύνει λιγώτερο τὸ ἐμπόρευμα καὶ κάνει παζάρια στὶς ἀγορές του ἐξασφαλίζοντας γιὰ τὴν Ἀθηναία τὶς μικρότερες δυνατὲς τιμές, παρ' ὅλα τὰ ἐμπόδια ποὺ συναντάει ἐδῶ στὴν Ἑλλάδα ἀπὸ διάφορους, πρὸ παντὸς κρατικοὺς περιορισμοὺς καὶ τὸν αἰώνιο ἐφιάλτη του, τὴν... Ἐφορία.

Κι' ἀκόμη ὁ μικρὸς ἔμπορος εἰδικεύεται σὲ ὡρισμένα μόνον εἴδη μὲ ὅ,τι τὸ καλύτερο, ἐνῶ τὸ μεγάλο κατάστημα ἔχει κυρίως πράγματα, ὅπως λέμε, «τῆς σειρᾶς». Καὶ κάτι ἀκόμη σπουδαῖο. Πουλάει καὶ «ἐπὶ παραγγελίᾳ», μὲ τιμὲς σχεδὸν ἑτοίμων. Μὲ τὴν παραγγελία, ἡ Ἀθηναία πετυχαίνει νὰ ἀγοράση ὅ,τι πηγαίνει στὸ σῶμα της, στὸν τύπο της καὶ στό... πορτοφόλι της. Ἐνῶ στὸ ἐξωτερικό, ὅπου τὰ πάντα εἶναι ἕτοιμα, ἡ παραγγελία εἶναι κάτι σπάνιο καὶ πανάκριβο καὶ μόνο γιὰ τοὺς πλουσίους. Γι' αὐτὸ πολλὲς ξένες γυναῖκες ποὺ ἔρχονται στὴν Ἀθήνα σπεύδουν νὰ ἀγοράσουν εἴδη «ἐπὶ παραγγελίᾳ».

Τέλος οἱ μικρὲς βιτρίνες τῶν ἀθηναϊκῶν καταστημάτων, παρ' ὅλα τὰ μικρὰ οἰκονομικὰ μέσα τῶν ἐμπόρων μας, εἶναι ἀπ' τὶς πιὸ καλαίσθητες τῆς Εὐρώπης.

Ὅπως λοιπὸν φαίνεται, ὁ ρόλος τοῦ μικροῦ ἀθηναϊκοῦ ἐμπορικοῦ γιὰ τὶς ἀγορὲς τῆς Ἀθηναίας καὶ τοῦ καταστηματάρχη του σὰν συνεργάτη καὶ συμβούλου γιὰ τὸ ντύσιμό της, εἶναι μεγάλος καὶ θὰ μπορούσαμε νὰ ποῦμε, ἀπὸ ἐκείνους, ποὺ σπανίζουν γιὰ τὶς ἄλλες εὐρωπαϊκὲς πρωτεύουσες.

Καὶ γιὰ νὰ φανῆ καὶ πάλι πόσο ἰδεῶδες εἶναι τὸ ἀθηναϊκὸ ἐμπορικάκι, θὰ ἀναφέρουμε ποιὰ εἶναι κατὰ τοὺς Γάλλους εἰδικοὺς τὰ γνωρίσματα τοῦ καλοῦ μικροῦ ἐμπορικοῦ καταστήματος, ἀπὸ σχετικὸ ἄρθρο ποὺ δημοσιεύτηκε τελευταῖα σὲ γαλλικὸ περιοδικό.

Στὴ Γαλλία, ὅπου ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐμπόρων φτάνει τὸ 1.000.000, ὑπάρχουν εἰδικὲς σχολὲς ἐμπόρων καὶ πωλητῶν, ποὺ παρακολουθοῦνται ἀπὸ χιλιάδες μαθητές. Κατὰ τοὺς Γάλλους ἐμπειρογνώμονες τὰ 85% ἀπὸ τὶς καθημερινὲς ἐμπορικὲς ἀγορὲς γίνονται ἀπὸ τὶς γυναῖκες, ποὺ κατὰ 90% δὲν ἔχουν τελείως... ἀποφασίσει πάνω σ' ὅ,τι σκοπεύουν ν' ἀγοράσουν. Ἑπομένως:

1) Ὁ ἔμπορος εἶναι ὁ φυσικὸς συνεργάτης καὶ σύμβουλός τους στὶς ἀγορές τους.

2) Ἡ πελάτισσα πρέπει νὰ βρῆ στὸ ἐμπορικὸ ἐνδιαφέρον γιὰ τὸ ἄτομό της, προσωπικὲς συμβουλές, ἀτμόσφαιρα ποὺ νὰ τῆς ἐμπνέη ἐμπιστοσύνη.

3) Τὸ κατάστημα νὰ ἔχη μεγάλη ποικιλία εἰδῶν, ὅσο τὸ δυνατὸ ἀπὸ περισσότερα ἐργοστάσια καὶ χῶρες, φτηνὰ καὶ ἀκριβὰ ἐμπορεύματα.

4) Πάντα στὴν βιτρίνα νὰ ὑπάρχουν τιμές, γιατὶ ἡ πελάτισσα διστάζει νὰ ρωτήση, ἐπειδὴ φοβᾶται μήπως δὲν τῆς φτάνουν τὰ χρήματα ν' ἀγοράση ἐκεῖνο ποὺ τῆς ἀρέσει.

5) Ὁ ἔμπορος νὰ εἶναι ὑπομονητικὸς καὶ νὰ μὴν ἀναγκάζη τὴν πελάτισσα ν' ἀγοράση κάτι.

6) Τὰ ἐμπορεύματα πρέπει νὰ εἶναι ἐκτεθειμένα μὲ μέθοδο στὰ ράφια. Νὰ μὴ χρειάζεται νὰ κατεβαστῆ ἕνα ὁλόκληρο ράφι γιὰ ἕνα εἶδος, γιατὶ ἡ πελάτισσα διστάζει νὰ τὸ ζητήση.

7) Σύνθημα τοῦ καλοῦ ἐμπόρου πρέπει νὰ εἶναι: «Διευκόλυνε μὲ κάθε τρόπο τὴν πελατεία σου».

Ὅλ' αὐτά, ὅπως βλέπουμε, τὰ συγκεντρώνει καὶ μὲ τὸ παραπάνω τὸ ἐμπορικό, τὸ μικρὸ μὰ θαυματουργὸ ἐμπορικὸ τῆς Ἀθήνας.

ΣΠ. Μ.

Παρακολουθῆστε ἀπὸ τὸ σημερινὸ τεῦχος τοῦ «ΘΗΣΑΥΡΟΥ» (σελ. 14—15) τὰ κατατοπιστικὰ ἄρθρα—μαθήματα τοῦ διασήμου Ἄγγλου καθηγητοῦ τοῦ χοροῦ κ.

ΑΡΘΟΥΡ ΜΟΥΡΑΙΗ

ΜΑΘΕΤΕ ΝΑ ΧΟΡΕΥΕΤΕ

Ποιὸ εἶναι τὸ πιὸ ἐπίκαιρο θέμα, αὐτὴ τὴν ἐποχή; Ὁ χορός, φυσικά! Γιατὶ Ἀποκριὰ καὶ χορὸς εἶναι δυὸ πράγματα ἀλληλένδετα καὶ ἀχώριστα.

Ἂν ξέρετε νὰ χορεύετε...τόσο τὸ καλύτερο γιὰ σᾶς! Μπορεῖ ὡστόσο νὰ κάνετε ὡρισμένα λάθη ποὺ θὰ σᾶς τὰ ὑποδείξωμε ἕνα-ἕνα γιὰ νὰ τὰ διορθώσετε. Ἂν πάλι δὲν ξέρετε χορό, θ' ἀναλάβωμε νὰ σᾶς βοηθήσωμε, ὥστε νὰ μὴν αἰσθάνεστε μειονεκτικὸ τὸν ἑαυτό σας στὰ πάρτυ καὶ στὶς χορευτικὲς συγκεντρώσεις. Τὸ ἁπλὸ καὶ πρακτικὸ σύστημα τοῦ Ἄγγλου καθηγητοῦ τοῦ χοροῦ κ. Ἄρθουρ Μούραιη, θὰ σᾶς κάνη, ὄχι βέβαια «ἄσσους» τῆς πίστας, τουλάχιστον ὅμως ὑποφερτοὺς καβαλιέρους καὶ ντάμες!...

Ἐπίκαιροι στίχοι

ΞΕΝΟΜΑΝΙΑ

Ἀρκετοὶ ἁρμόδιοί μας συσκεφθῆκαν, ὅπως-ὅπως,
γιὰ νὰ βροῦνε τὶς μεγάλες τὶς ἀνάγκες ποὔχει ὁ
(τόπος
κι' ἀποφάσισαν νὰ κάνουν γαϊδουριῶν εἰσαγωγή,
μὲ σκοπὸ νὰ ἐνισχύσουν τὴν... ὀνοπαραγωγή!

★

Ἀπὸ ξένες χῶρες, ἤγουν, θὰ μᾶς φέρουν πλείστους
(ὄνους,
μολονότι, ἐν Ἑλλάδι, συναντᾶμε ὑπεραφθόνους,
ἴσως γιατὶ ἡ ἐποχή μας, ἡ μοντερνοποιημένη,
θέλει καὶ τὴν.. γαϊδουριά μας νἆναι... ἐξευρωπα-
(ϊσμένη!

«ΤΑ ΜΕΣΑ.., ΕΞΑΓΙΑΖΕΙ»

Μὲ τὴν ἁγιογραφία κάποιος Ρίκος ἠσχολεῖτο,
μὰ σωτὴρ καὶ τῶν πασχόντων τῶν Ρωμηῶν ἀπεκα-
(λεῖτο,
γιατὶ ὑπέθαλπε τὸ χόρτο καὶ τὸ βότανο ἐκεῖνο
ποὺ μποροῦσε, ἄψε-σβῦσε, νὰ γιατρέψη τὸν καρκίνο!

★

Ἀφελεῖς μὲ λόγους ἄλλους ἀρκετοὺς ἐξεγελοῦσε
κι' ἕνα χόρτο τιποτένιο γιὰ πανάκεια πουλοῦσε,
γιατὶ σάν... ἁγιογράφος φήμη ἔτρεφε μεγάλη
καί... θαυματουργὸ μποροῦσε καὶ τὸ χόρτο του νὰ
(βγάλη!

ΑΠΡΟΣΔΟΚΗΤΕΣ ΛΑΧΤΑΡΕΣ

Πλὴν ἀπ' τ' ἄλλα μας τὰ εἴδη ποὺ ψηλά, συνήθως,
(πᾶνε
κι' ἀδιάκοπα καὶ κάτι πεννηντάλεφτα τσιμπᾶνε
καὶ τὰ εἴδη καφενείου ἑτοιμάζονται κι' αὐτὰ
νὰ τσιμπήσουν, ὅσονούπω, κάτι... πρόχειρα λεφτά!

★

Ἑτοιμάζεται τουτέστιν, στῆς ἀκρίβειας μας τὴν δίνη
κι' ὁ κοινότατος καφές μας τὴν τιμή του ν' ἀκριβήνη
κι' ὁ φτωχόκοσμος, ἐν γένει, σὲ λιγάκι θὰ τὸν
(βλέπη,
«ἐλαφρὸν πολὺ» στὴ γεῦσι καὶ «πολλά... βαρὺ» στὴν
(τσέπη!

ΙΣΤΟΡΙΚΗ.. ΑΝΑΠΑΡΑΣΤΑΣΙΣ

Δικαστήριον, ἐκ νέου, τὴν Λολὸ τὴν ἀναμένει
γιατὶ κάποια της ταινία παρατάει ἐκτεθειμένη,
ἐπειδὴ ρητῶς ἀρνεῖται νὰ πεισθῆ καὶ νὰ ἐνδώση
τὶς περικαλλεῖς γραμμές της στὸ φακὸ νὰ τσιτσι-
(δώση!

★

Κι' ὅμως ὁ παραγωγός της τζάμπα, λέει τὴν κα-
(τακρίνει
καὶ χωρὶς καμμιὰν αἰτία τὴν καθίζει στὸ σκαμνὶ
καὶ στὴ δίκη της, πιστεύω πὼς θὰ μιμηθῆ τὴν Φρύνη
γιὰ νὰ δείξη στοὺς ἐνόρκους τὴν ἀλήθεια τὴ γυ-
(μνή!

ΘΛΙΒΕΡΕΣ ΔΙΑΠΙΣΤΩΣΕΙΣ

Συνελήφθη κι' ἄλλη σπεῖρα πιτσιρίκων, δυστυχῶς,
ποὺ ἐδιάβαζε ὅλη μέρα... γκανγκστερόπνοα βιβλία
κι' ὅταν ἔπεφτε ἡ νύχτα ξεκινοῦσε ὁλοταχῶς
νὰ γυμνώση μαγαζάκια κι' εἰδικῶς καπνοπωλεῖα...

★

Θραῦσι ἔκανε στὰ πέριξ, μετ' ἀνέσεως πολλῆς της
κι' ἕνας κάποιος... Χαραλάμπους ἦταν ἐπὶ κεφαλῆς
(της,
πρᾶγμα ποὺ μᾶς δίνει αἰτία γιὰ νὰ ποῦμε μὲ ὀδύνη,
ὅτι «κλάφτα... Χαραλάμπη» ἡ νεότης ἔχει γίνει!

ΣΗΜΕΙΑ ΤΩΝ ΚΑΙΡΩΝ..

Τὰ καινούργια μισοφόρια, βάσει νέων μελετῶν,
ἐνισχύονται ἀπὸ φέτος καὶ μὲ «κλῖμα τεχνητὸν»
καὶ στὸ μέλλον οἱ γυναῖκες θὰ μποροῦν ὅπως νομί-
(ζουν
τὴ δροσιὰ τοῦ σώματός τους καὶ τὴ ζέστη νὰ ρυθ-
(μίζουν.

★

Δηλαδὴ τὰ θήλεά μας θὰ μποροῦν, κατὰ κανόνα
τὴ δροσιὰ νἄχουν τὸ θέρος καὶ τὴ ζέστη τὸν χει-
(μῶνα
κι' ὅλοι οἱ ἄντρες, παραλλήλως, ποὺ θὰ σκᾶνε πα-
(ραδάκια,
θἄχουν μόνιμη λαχτάρα καί... «φουρτούνα στὰ μπα-
(τζάκια»!

ΠΑΙΔΕΙΑΣ.. ΤΡΟΠΑΙΑ

Μαθητὴς ἑνὸς συγχρόνου καὶ πασίγνωστου σχολείου,
ὅπως ἤτανε σκυμμένος στὶς σελίδες τοῦ βιβλίου,
κάτι ἀδέσποτοι... σοβάδες τοὔρθαν, αἴφνης στὸ κε-
(φάλι
καὶ γιὰ τό... νοσοκομεῖον ὁ καϋμένος ἀπεστάλη!

★

Τὰ ἐκπαιδευτήριά μας ἑπομένως καμαρώνεις,
ποὺ μὲ δίδακτρα βαρέα καὶ μὲ φόρους τὰ πληρώ-
(νεις...
Κι' ὅταν πᾶς στὴν αἴθουσά τους ἐπιστῆμες νὰ σπου-
(δάσης
ἢ ἁπλῶς τὸ Ἄλφα—Βῆτα νὰ σὲ μάθουν νά... δια-
(βάσης
ἀπειλεῖ κάθε σοβᾶς τους καὶ ντουβάρι, ἂν ἀγαπᾶς,
νὰ σ' ἀφήση ἐπὶ τόπου καί.. «ἀδιάβαστος» νὰ πᾶς!

Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

1

2

3

4

Ὁ χορὸς — καὶ δὲν ἐννοοῦμε βέβαια τοὺς ἔξαλλους ρυθμοὺς ποὺ ἐπικρατοῦν γιὰ λίγο κι' ὕστερα ξεχνιοῦνται, ἀλλὰ τὸ ταγκό, τὸ βὰλς καὶ τὶς ἄλλες ἀποχρώσεις τους — ἔχει τοὺς δικούς του κανόνες καλῆς συμπεριφορᾶς. Κι' αὐτοὶ οἱ κανόνες ἰσχύουν πάντα, ὅσο κι' ἂν πολλοὶ καὶ πολλὲς δὲν προσέχουν μερικοὺς καὶ τοὺς παραβαίνουν. Σᾶς παρουσιάζουμε, λοιπόν, τοὺς τρεῖς σπουδαιότερους ἀπ' αὐτούς, καθὼς καὶ τὶς κυριώτερες ἀπροσεξίες κι' ἀπρέπειες ποὺ πρέπει νὰ ἀποφεύγετε. Καὶ πρῶτα-πρῶτα ἂς ποῦμε δυὸ λόγια γιὰ τὴν πρόσκλησι τῆς ντάμας ἀπὸ τὸν καβαλιέρο.

Κυττᾶξτε τὴν εἰκόνα 1. Ὁ καβαλιέρος σκύβει ἐλαφρὰ κι' ἡ στάσι του δείχνει εὐγένεια καὶ λεπτότητα. Ἡ ντάμα τὸν κυττάζει καὶ δέχεται τὴν πρόσκλησί του μ' ἕνα χαμόγελο. Τίποτα, καὶ στοὺς δυό, δὲ χτυπᾶ ἄσχημα στὸ μάτι. Δὲν μποροῦμε, ὅμως, νὰ ποῦμε τὸ ἴδιο καὶ γιὰ τὸ ζευγάρι τῆς εἰκόνας 2. Ἐκείνη ἔχει τὸ ὕφος μιᾶς κοπέλλας, ποὺ ἀπουσιάζει ψυχικὰ ἀπὸ τὴν πίστα, δηλαδὴ πλήττει, δὲν διασκεδάζει. Ἐκεῖνος ἐκμεταλλεύεται τὴν κατάστασι αὐτὴ γιὰ νὰ πάρη μιὰ στάσι πολὺ κακοῦ γούστου κοντά της. Τὸ τσιγάρο στὸ χέρι εἶναι κάτι ποὺ ἀπαγορεύεται σὲ κάθε περίπτωσι.

Νὰ τώρα τὸ ζευγάρι, ποὺ κατευθύνεται στὴν πίστα. Ἡ στάσι καὶ τῶν δυό τους, ὅπως βλέπετε, εἶναι ἄψογη, ἔστω κι' ἂν ὑπάρχη μιὰ σχεδὸν παιδικὴ νότα στὸ σύμπλεγμά τους: τὸ ὅτι δηλαδὴ κρατιοῦνται μ' ἐγκαρδιότητα ἀπὸ τὸ χέρι. (Εἰκόνα 3).

Ἀντίθετα, τὸ μπλαζὲ ὕφος καβαλιέρου καὶ ντάμας στὴν εἰκόνα 4, ποὺ δείχνει μιὰ σοβαρότητα ἄξια γιὰ... γέλια, εἶναι ἕνα θέαμα ἀνυπόφορο. Τὸ ζευγάρι αὐτὸ δίνει τὴν ἐντύπωσι πὼς δὲν κατευθύνεται στὴν πίστα, ἀλλὰ στὴν πολυθρόνα τοῦ... ὀδοντιάτρου!

Πῶς πρέπει νὰ ἔχη πιασμένη τὴ ντάμα του ὁ καβαλιέρος κι' ἡ ντάμα τὸν καβαλιέρο της, ὅταν χορεύουν; Κυττᾶξτε τὴν εἰκόνα 5. Ἐκείνη στηρίζει τὸ ἀριστερό της χέρι στὸ μπράτσο του κι' ἐκεῖνος λυγίζει ἐλαφρὰ τὸ ἀριστερὸ χέρι του καὶ κρατάει τὸ χέρι της στὸ δικό του. Τὸ δεξί του χέρι στηρίζεται ἐλαφρὰ κάτω ἀπὸ τὰ ἀριστερὰ πλευρὰ τῆς ντάμας. Αὐτὴ ἡ στάσι εἶναι ἡ πιὸ ἄψογη ἀλλὰ κι' ἐκείνη ποὺ ἐξασφαλίζει στὸ ζευγάρι τὴν τέλεια ἰσορροπία στὸ χορό.

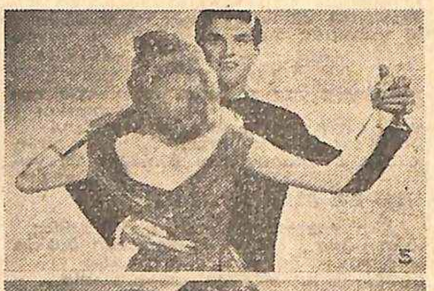
5

6

Ἀποφύγετε, ἀπεναντίας, ὅ,τι βλέπετε στὴν εἰκόνα 6. Μὴ τυλίγετε τὸν λαιμὸ τοῦ καβαλιέρου σας μὲ τὸ ἀριστερό σας χέρι καὶ μὴν κρατᾶτε μὲ τὸ ἀριστερό σας χέρι ἐκεῖνο τῆς ντάμα σας ψηλά. Μὴν τοποθετῆτε τὸ δεξί σας χέρι στὴν πλάτη τῆς ντάμας. Ὅλα αὐτὰ εἶναι ἀντιαισθητικὰ κι' ἄκομψα, δὲν ἐξασφαλίζουν δὲ στὸ ζευγάρι ἄνεσι κινήσεων.

Ἂς ἔρθουμε τώρα σὲ ἄλλες ἔξη στὴ σειρὰ κακὲς στάσεις τοῦ ζευγαριοῦ, ποὺ πρέπει νὰ τὶς ἀποφύγετε.

Τὸ νὰ χορεύετε μάγουλο μὲ μάγουλο καὶ γέρνοντας ὁ ἕνας στὸν ἄλλο εἶναι ἀδιακρισία γιὰ τὸν κόσμο, ποὺ βρίσκεται γύρω σας καὶ δὲν ἐπιτρέπεται οὔτε σὲ οἰκογενειακὰ πάρτυ, ὅπου ὑποτίθεται ὅτι κανεὶς δὲν θὰ παρεξηγήση δυὸ ἀρραβωνιασμένους, λόγου χάρι, ποὺ ἀγαπιοῦνται καὶ δείχνουν τὴν ἀγάπη τους μ' αὐτὴ τὴ στάσι. Καὶ στὴν περίπτωσι, λοιπόν, αὐτὴ ἀπαγορεύεται τέτοια διαχυτικότης. (Εἰκ. 7).

Ἀπεναντίας, ὑπάρχουν ἄλλα ζευγάρια, ποὺ χορεύουν ἀποσπασμένα, σὲ ἀπόστασι, σὰ νὰ μισῆ ὁ ἕνας τὸν ἄλλο ἢ νὰ ἐκτελοῦν ἕνα ἀνιαρὸ καθῆκον. Τὸ θέαμα τους εἶνε ἐξοργιστικό. (Εἰκ. 8).

Μὴ παρασυρθῆτε, ἐξ ἄλλου κι' ἐγκαταλειφτῆτε στὴ στάσι ποὺ δείχνει ἡ εἰκόνα 9. Ἐκτὸς ἀπὸ τὸ γεγονὸς ὅτι ἡ στάσι αὐτὴ παραλύει τὶς κινήσεις σας στὸ χορό, εἶναι ἄχαρη καὶ κωμικὴ πρὸ παντὸς γιὰ τὸν ἄντρα.

Τὰ ἑνωμένα χέρια, ποὺ εἶναι καὶ τὰ δυὸ τεντωμένα πρὸς τὰ κάτω (εἰκόνα 10) εἶναι θέαμα, ποὺ δὲν προκαλεῖ παρὰ εἰρωνικὰ μειδιάματα σὲ ὅσους σᾶς βλέπουν κι' ἔχουν, εἴτε γοῦστο εἴτε ἀρκετὴ ἰδέα ἀπὸ χορό.

Μάθετε

Τὰ «Θανάσιμα» ἁμαρτήματα

Ἕνας μεγάλος κίνδυνος γιὰ τὸν κόσμο ποὺ χορεύει γύρω σας εἶναι ὅταν σᾶς κατεβῆ ἡ ἔμπνευσι νὰ κάνετε φιγοῦρες καὶ χωριστὲς στροφὲς ἐσεῖς κι' ἡ ντάμα σας. Θὰ προκαλέσετε σύγχυσι στ' ἄλλα ζευγάρια, ἀναγκάζοντας μερικὰ νὰ σταματήσουν κι' ἄλλα νὰ στριμωχτοῦν στὶς κινήσεις τους. Αὐτὸ ἐπιτρέπεται μονάχα ὅταν ὑπάρχη διαθέσιμος χῶρος στὴν πίστα. (Εἰκόνα 11).

Ἂς ἔρθουμε τώρα στὴν τελευταία περίπτωσι, ποὺ παρουσιάζει ἡ εἰκόνα 12. Ἡ ντάμα πρόκειται νὰ πέση ἀνάσκελα; Ὄχι! Εἶναι μονάχα ἕνας τρόπος γιὰ νὰ τραβήξη τὴ γενικὴ προσοχὴ καὶ νὰ γίνη... γελοία. Προσοχή! Χορεύοντας, πρέπει νὰ κρατᾶτε ὅσο εἶναι δυνατὸν μεγαλύτερη φυσικότητα καὶ ἁπλότητα. Ὅλοι οἱ κανόνες τῆς καλῆς συμπεριφορᾶς στὸ χορὸ βρίσκονται συνωψισμένοι σ' αὐτὲς τὶς δυὸ λέξεις.

ΟΙ «ΜΑΓΙΚΕΣ ΦΙΓΟΥΡΕΣ»

Δὲν ξέρετε νὰ χορεύετε; Στὰ πάρτυ, μένετε ἀναγκαστικὰ στὸ περιθώριο, «κάνοντας ταπετσαρία», κατὰ τὴν κοινὴ ἔκφρασι καὶ νοιώθοντας πλῆξι καὶ ταπείνωσι γι' αὐτὴ τὴ μειονεκτικὴ θέσι σας;

Ὡστόσο, μπορεῖτε μιὰ χαρὰ νὰ γίνετε καὶ σεῖς ἕνας καλούτσικος καβαλιέρος (ἢ ντάμα). Δὲ θὰ τὸ εἴχατε, βέβαια, ὑπ' ὄψι σας, κι' αὐτὸ ἐξηγεῖ γιατὶ δὲν προσπαθήσατε ὡς τώρα ν' ἀξιοποιήσετε τὶς δυνατότητές σας. Τώρα ὅμως ποὺ τὸ μάθατε, τίποτα πιὰ δὲ θὰ σᾶς δικαιολογῆ, ἂν συνεχίσετε τὴν ἴδια κατάστασι.

Μελετῆστε μὲ προσοχὴ τὶς ὁδηγίες ποὺ θὰ σᾶς δώσουμε, συνοδευόμενες κι' ἀπὸ τὶς σχετικὲς εἰκόνες, ἐφαρμόστε τις στὴν πρᾶξι, ἐξασκηθῆτε λίγο... καὶ θὰ δῆτε πὼς θὰ μπορῆτε πιὰ νὰ τὰ βγάλετε πέρα ἀρκετὰ καλὰ στὴ χορευτικὴ πίστα!

Ἐκεῖνο ποὺ χρειάζεται βασικὰ εἶναι νὰ μάθετε νὰ χορεύετε μὲ χρόνο μουσικῆς τεσσάρων τετάρτων. Τὰ 80% τῶν συνηθισμένων χορευτικῶν κομματιῶν ἀκολουθοῦν αὐτὸ τὸ χρόνο, (τὸν ἴδιο ποὺ εἶχε τὸ προπολεμικὸ φὸξ-τρότ, ἀλλὰ λίγο πιὸ γρήγορο ἢ πιὸ ἀργό).

7

8

9

10

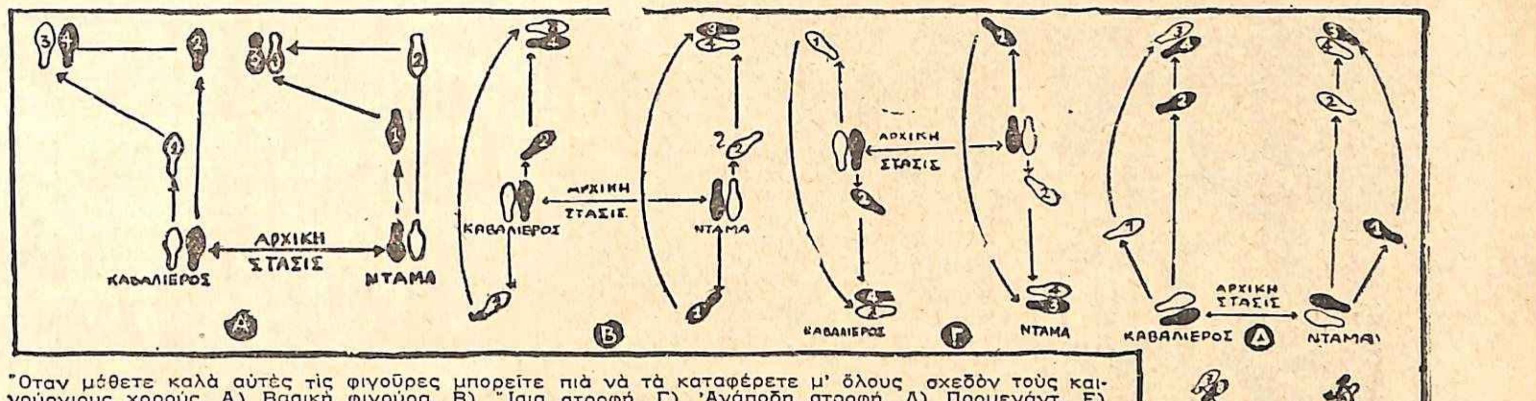

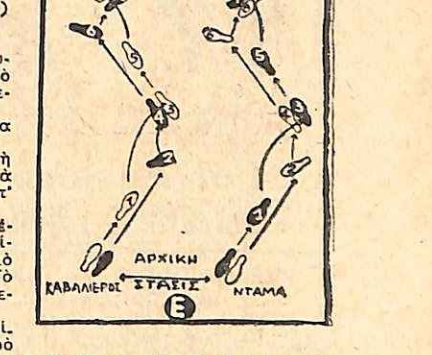

Ὅταν μάθετε καλὰ αὐτὲς τὶς φιγοῦρες μπορεῖτε πιὰ νὰ τὰ καταφέρετε μ' ὅλους σχεδὸν τοὺς καινούργιους χορούς. Α) Βασικὴ φιγούρα. Β) Ἴσια στροφή. Γ) Ἀνάποδη στροφή. Δ) Προμενάντ. Ε) Τέταρτο στροφῆς.

Πάνω σ' αὐτὸ λοιπὸν τὸ ρυθμὸ γίνεται μιὰ ἁπλὴ καὶ βασικὴ χορευτικὴ «φιγοῦρα», ποὺ μπορεῖ νὰ ἐμφανιστῆ μὲ διάφορες παραλλαγές, ἀλλὰ κατὰ βάθος μένει πάντα ἡ ἴδια. Ἀποτελεῖται ἀπὸ τέσσερα βήματα, ποὺ μπορεῖτε νὰ τὰ μάθετε εὐκολώτατα καὶ νὰ τὰ χορέψετε μὲ κάθε μουσικὴ φὸξ-τρότ, παιγμένη εἴτε γρήγορα εἴτε ἀργά.

Πρὶν ἀρχίσετε ὅμως νὰ ἐκτελῆτε τὴ φιγούρα αὐτή, προσέξετε πρῶτα τὴ στάσι σας. Ὁ καβαλιέρος πρέπει νὰ κρατάη τὸ κορμί του ἴσιο, ἀλλ' ὄχι ἀλύγιστο, καὶ τὸ κεφάλι ψηλά. Θἄχη τ' ἀριστερὸ μπράτσο σηκωμένο τόσο ὥστε τὸ χέρι του νὰ βρίσκεται λίγο παραπάνω ἀπ' τὸ ὕψος τοῦ ὤμου κι' ὁ ἀγκῶνας νὰ εἶναι λυγισμένος μὲ χάρι. Κρατάει τὸ χέρι τῆς ντάμας του μέσα στὴν ἀριστερὴ χοῦφτα του, γυρισμένη πρὸς τὰ κάτω. Τὸ ἀριστερὸ ἀντιβράχιο, ὁ καρπὸς καὶ τὸ χέρι θὰ βρίσκωνται σὲ εὐθεία γραμμή.

Τὸ δεξιὸ χέρι του θὰ πιάνη τὴ ντάμα ἀπὸ τὴ μέση. Θὰ ἔχη ψηλὰ τὸν ἀγκῶνα του, χωρὶς ὅμως νὰ τραβάη πρὸς τὰ πάνω τὴν ὠμοπλάτη τῆς ντάμας.

Τὸ κράτημα αὐτὸ εἶναι ἄνετο καὶ γιὰ τοὺς δυό, τὸν καβαλιέρο καὶ τὴ ντάμα. Ὁ καβαλιέρος θὰ κρατάη τὴ ντάμα μπροστά του, κοντά του, ἀλλ' ὄχι σφιγμένη ἀπάνω του. Αὐτὸς θὰ τὴν ὁδηγήση στὸ χορὸ καὶ θὰ τῆς δώση νὰ καταλάβη κάθε φιγοῦρα ποὺ κάνει, διευθύνοντάς την μὲ τὸ δεξιὸ χέρι του.

Προσοχή! Ποτὲ δὲν πρέπει νὰ ἐπιχειρήση νὰ τὴν ὁδηγήση μὲ τὸ ἀριστερὸ χέρι.

Κι' οἱ δυό τους, καβαλιέρος καὶ ντάμα, θὰ διατηροῦν μιὰ στάσι ἴσια καὶ φυσική, φέρνοντας τὸ βάρος τοῦ σώματός τους πρὸς τὰ ἐμπρός, ἀλλὰ χωρὶς νὰ πέφτουν ὁ ἕνας πάνω στὸν ἄλλο.

ΝΑ ΧΟΡΕΥΕΤΕ

τῶν χορευτικῶν ζευγαριῶν

Μὴν ξεχνᾶτε ποτὲ τοὺς ἑξῆς δυὸ κανόνες:

1) Ὁ καβαλιέρος ξεκινάει πάντα μὲ τ' ἀριστερὸ πόδι, ὅταν ἀρχίζη τὸ χορό. Ἡ ντάμα ξεκινάει μὲ τὸ δεξιό.

2) Ὅταν κάνετε ἕνα βῆμα, φέρνετε ἀμέσως τὸ βάρος τοῦ σώματός σας πάνω σ' αὐτὸ τὸ πόδι, ὥστε νὰ μείνη ἐλεύθερο τ' ἄλλο πόδι κι' ἕτοιμο γιὰ τὸ ἑπόμενο βῆμα.

Καὶ τώρα ἂς ἀρχίσουμε τὴ διδασκαλία τῆς πρώτης, ἁπλούστερης καὶ βασικώτερης φιγούρας.

Καβαλιέρος.— 1) Ἀφοῦ ἔχει ἀρχικὰ τὰ δυό του πόδια ἑνωμένα, φέρνει τὸ ἀριστερὸ πόδι πρὸς τὰ ἐμπρός. 2) Φέρνει τὸ δεξιὸ πόδι μπροστά. 3) Κάνει ἕνα πλάγιο βῆμα πρὸς τ' ἀριστερὰ μὲ τὸ ἀριστερὸ πόδι 4) Πλησιάζει τὸ δεξιὸ πόδι δίπλα στὸ ἀριστερό.

Ντάμα.— 1) Κάνει ἕνα βῆμα πίσω μὲ τὸ δεξιὸ πόδι. 2) Κάνει δεύτερο βῆμα πίσω μὲ τ' ἀριστερό. 3) Φέρνει τὸ δεξιὸ πόδι πρὸς τὰ δεξιά. 4) Φέρνει τὸ ἀριστερὸ πόδι δίπλα στὸ δεξιό.

Τὰ δυὸ πρῶτα βήματα γίνονται ἀργὰ καὶ τ' ἄλλα δυὸ γρήγορα (στὸ μισὸ χρόνο ἀπὸ τὰ δυὸ πρῶτα. Τὰ τέσσερα μαζί, ἀποτελοῦν τὴ βασικώτερη φιγοῦρα τοῦ φὸξ-τρότ, στὴν ὁποία στηρίζονται σχεδὸν ὅλοι οἱ νεώτεροι χοροί.

Μιὰ δεύτερη φιγούρα εἶναι ἡ στροφή, ἡ ἴσια πρὸς τὰ δεξιὰ καὶ ἡ ἀνάποδη πρὸς τ' ἀριστερὰ (γιὰ τὸν καβαλιέρο).

ΙΣΙΑ ΣΤΡΟΦΗ. **Καβαλιέρος**.— 1) Τὸ ἀριστερὸ πόδι πίσω, γυρισμένο ἐλαφρὰ πρὸς τὰ δεξιά. 2) Τὸ δεξιὸ πόδι μπροστά, γυρισμένο ἐλαφρὰ πρὸς τὰ δεξιά. 3) Τὸ ἀριστερὸ πόδι πλάγια ἀριστερά. 4) Τὸ δεξιὸ κοντὰ στ' ἀριστερό.

Ντάμα.— 1) Τὸ δεξιὸ πόδι μπροστά, γυρισμένο ἐλαφρὰ πρὸς τὰ δεξιά. 2) Τὸ ἀριστερὸ πόδι πίσω, γυρισμένο ἐλαφρὰ πρὸς τὰ δεξιά. 3) Τὸ δεξιὸ πόδι πλάγια δεξιά. 4) Τὸ ἀριστερὸ κοντὰ στὸ δεξιό.

Τὰ δυὸ πρῶτα βήματα ἀργά, τ' ἄλλα δυὸ γρήγορα.

Ἐπαναλαμβάνετε δυὸ-τρεῖς φορὲς στὴ σειρὰ τὴ στροφή, ὥστε στὸ τέλος νὰ βλέπετε πρὸς τὴν ἴδια κατεύθυνσι ἀπ' τὴν ὁποία ξεκινήσατε.

ΑΝΑΠΟΔΗ ΣΤΡΟΦΗ. **Καβαλιέρος**.— 1) Τὸ ἀριστερὸ πόδι ἐμπρός, λίγο γυρισμένο ἀριστερά. 2) Τὸ δεξιὸ πίσω, λίγο γυρισμένο ἀριστερά. 3) Τὸ ἀριστερὸ πλάγια ἀριστερά. 4) Τὸ δεξιὸ κοντὰ στ' ἀριστερό.

Ντάμα.— 1) Τὸ δεξιὸ πόδι πίσω, λίγο γυρισμένο ἀριστερά. 2) Τὸ ἀριστερὸ πόδι μπροστά, λίγο γυρισμένο πρὸς τ' ἀριστερά. 3) Τὸ δεξιὸ πόδι πλάγια δεξιά. 4) Τὸ ἀριστερὸ πόδι κοντὰ στὸ δεξιό.

Τὰ δυὸ πρῶτα βήματα ἀργά, τ' ἄλλα δυὸ γρήγορα.

ΠΡΟΜΕΝΑΝΤ. Ἡ τρίτη αὐτὴ φιγούρα ἀπαιτεῖ μιὰ μικρὴ μεταβολὴ τῆς στάσεως τοῦ ζευγαριοῦ: Ὁ καβαλιέρος στρίβει λίγο ἀριστερὰ κι' ἡ ντάμα δεξιά. Ἀλλ' ἡ ἐπαφή τους διατηρεῖται μὲ τὸ δεξιὸ γοφὸ τοῦ καβαλιέρου ποὺ πλησιάζει στὸν ἀριστερὸ γοφὸ τῆς ντάμας. Αὐτὸ ἐπιτρέπει καὶ στοὺς δυὸ νὰ σταυρώσουν τὸ ἕνα πόδι πάνω καὶ μπροστὰ ἀπὸ τ' ἄλλο.

Καβαλιέρος. — 1) Τὸ ἀριστερὸ πόδι ἀριστερὰ πλάγια. 2) Τὸ δεξιὸ σταυρωτὰ πάνω καὶ μπροστὰ ἀπ' τὸ ἀριστερό. 3) Τὸ ἀριστερὸ ἀριστερὰ πλάγια. 4) Τὸ δεξιὸ δίπλα στ' ἀριστερό.

Ντάμα. — 1) Τὸ δεξιὸ πόδι δεξιὰ πλάγια. 2) Τὸ ἀριστερὸ σταυρώνει πάνω καὶ μπροστὰ ἀπ' τὸ δεξιό. 3) Τὸ δεξιὸ δεξιὰ πλάγια. 4) Τὸ ἀριστερὸ δίπλα στὸ δεξιό.

Τὰ δυὸ πρῶτα βήματα ἀργά, τ' ἄλλα δυο γρήγορα.

ΤΕΤΑΡΤΟ ΣΤΡΟΦΗΣ. Ἡ φιγούρα αὐτὴ φαίνεται δυσκολώτερη ἀπὸ τὶς προηγούμενες, γιατὶ ἔχει ὀχτὼ βήματα. Δὲν εἶναι ὅμως παρὰ ἕνας συνδυασμὸς τῶν βημάτων ποὺ ἔχετε μάθει ἤδη. Ὅταν ξεκινάη τὸ ζευγάρι γι' αὐτὴ τὴ φιγούρα, ὁ καβαλιέρος βλέπει πάντα λίγο δεξιά.

Καβαλιέρος. — 1) Τὸ ἀριστερὸ πόδι μπροστά. 2) Τὸ δεξιὸ μπροστά, γυρισμένο πρὸς τὰ δεξιά. 3) Τὸ ἀριστερὸ πλάγια ἀριστερά, γυρισμένο πρὸς τὰ δεξιά. 4) Τὸ δεξιὸ δίπλα στ' ἀριστερό. 5) Τὸ ἀριστερὸ πίσω. 6) Τὸ δεξιὸ πίσω, γυρισμένο ἀριστερά. 7) Τὸ ἀριστερὸ πλάγια ἀριστερά, γυρισμένο πρὸς τ' ἀριστερά. 8) Τὸ δεξιὸ δίπλα στ' ἀριστερό.

Ντάμα. — 1) Τὸ δεξιὸ πίσω. 2) Τ' ἀριστερὸ πίσω, γυρισμένο δεξιά. 3) Τὸ δεξιὸ πλάγια δεξιά, γυρισμένο δεξιά. 4) Τ' ἀριστερὸ δίπλα στὸ δεξιό. 5) Τὸ δεξιὸ μπροστά. 6) Τ' ἀριστερὸ μπροστά, γυρισμένο ἀριστερά. 7) Τὸ δεξιὸ πλάγια δεξιά, γυρισμένο ἀριστερά. 8) Τὸ ἀριστερὸ δίπλα στὸ δεξιό.

Δυὸ βήματα ἀργά, δυὸ γρήγορα, δυὸ ἀργά, δυὸ γρήγορα.

Οἱ εἰκόνες ποὺ δημοσιεύομε, σᾶς ἐξηγοῦν καλλίτερα τὰ διάφορα βήματα. Παριστάνουν τὸ ἀριστερὸ πόδι ἄσπρο καὶ τὸ δεξιὸ μαῦρο, μὲ τοὺς ἀριθμοὺς τῶν βημάτων γραμμένους πάνω στὸ καθένα πόδι.

Ὅταν μάθετε καλὰ αὐτὲς τὶς φιγοῦρες, μπορεῖτε πιὰ νὰ τὰ καταφέρετε μ' ὅλους σχεδὸν τοὺς καινούργιους χορούς.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Τὸ βὰλς καὶ ἡ ροῦμπα.—Σάμπα μάμπο καὶ τσὰ-τσά.

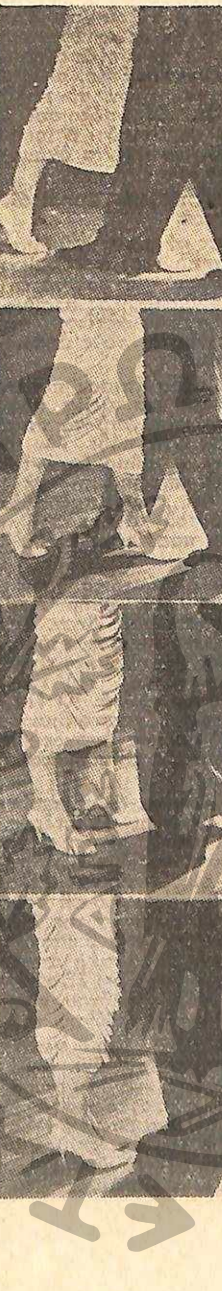
Τὰ 4 βήματα τῆς βασικῆς φιγούρας.

11

12

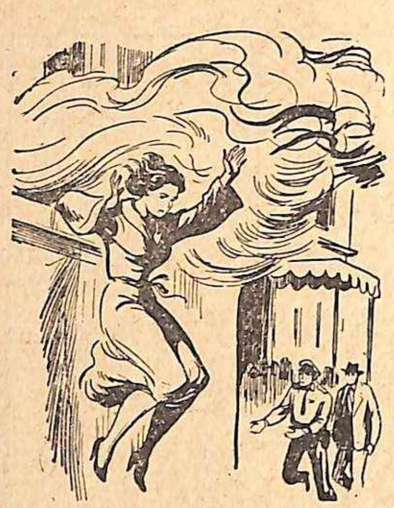

Μιὰ κυρία πήδησε ἀπὸ τὸ παράθυρο καὶ χτύπησε στὸ πόδι.

Πῶς οἱ Ἀμερικανοὶ ΑΠΟΜΥΖΟΥΝ ΤΟ ΔΗΜΟΣΙΟ

Ἑκατομμύρια δολλαρίων σὲ ἀποζημιώσεις

Σὲ καμμιὰ χώρα τοῦ κόσμου οἱ πολῖτες δὲν ἀγωνίζονται μὲ τόση μανία γιὰ ν' ἀποσπάσουν χρήματα ἀπὸ τὸ κράτος ἢ τοὺς δήμους, ὅσο στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες. Ὁ Ἀμερικανὸς πολίτης βλέπει τὸ κράτος σὰν ἐχθρὸ καὶ πιστεύει πὼς ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ τὸ ἀπομυζᾶ μὲ ὅλα τὰ μέσα. Αὐτὴ ἡ ἀπομύζησι εἶναι μιὰ «μπίζινες» σὰν ὅλες τὶς ἄλλες. Γιὰ νὰ ἐπιτύχη κανεὶς σ' αὐτή, χρειάζεται νὰ ἔχη θράσος, νὰ μὴ διστάζη ἐμπρὸς σὲ τίποτα καὶ πρὸ παντὸς νὰ βρῆ ἕναν δικηγόρο, ποὺ νὰ εἶναι ἄσσος στὴν κατεργαριὰ καὶ στὸ δόλο. Κάθε χρόνο, ὑποβάλλονται χιλιάδες αἰτήσεις ἀποζημιώσεως ἐναντίον τῆς πολιτείας τῆς Νέας Ὑόρκης καὶ τὰ ποσὰ ποὺ πληρώνονται, ἔπειτα ἀπὸ συμβιβασμοὺς ἢ ἀποφάσεις δικαστηρίων, ξεπερνοῦν τὰ πέντε ἑκατομμύρια δολλαρίων.

Νά, ὅμως, μερικὰ παραδείγματα, ποὺ θὰ σᾶς κάμουν νὰ καταλάβετε καλύτερα ὡς ποιὸ σημεῖο φτάνει αὐτὴ ἡ ἀπομυζητικὴ μανία τῶν Ἀμερικανῶν πολιτῶν.

Ἕνας κάποιος Ναθαναὴλ Μπέκερ συνήθιζε νὰ πηγαίνη κάθε μέρα στὴ δημοτικὴ βιβλιοθήκη... γιὰ νὰ κοιμᾶται. Τὰ 95%, ἄλλωστε ἐκείνων ποὺ πηγαίνουν στὶς ἀμερικανικὲς βιβλιοθῆκες δὲν ἔχουν ἄλλο σκοπό. Ὁ Μπέκερ, ὅμως, ἄρχισε μιὰ μέρα νὰ ροχαλίζη τόσο δυνατά, ποὺ οἱ ἄλλοι... ἀναγνῶστες ξύπνησαν. Οἱ ὑπάλληλοι ἐπενέβησαν τότε καὶ τὸν ἔβγαλαν ἔξω. Ὁ Μπέκερ βρῆκε ἀμέσως ἕνα δικηγόρο καὶ ἐνήγαγε τὸ δῆμο... ἐπὶ διαταράξει τῆς κοινῆς ἡσυχίας, ζητῶντας ἕνα τεράστιο ποσὸ ὡς ἀποζημίωσι.

Σὲ κάποια ἄλλη περίπτωσι, ἔπεσε ἕνας βράχος στὸν αὐτοκινητόδρομο Μπρούκλιν-Κουὴνς καὶ ἔθαψε ἕξη παιδάκια. Οἱ γονεῖς τους ζήτησαν ἀποζημίωσι 3 ἑκατομμυρίων δολλαρίων, ἀπὸ τὰ ὁποῖα κατάφεραν νὰ πάρουν περισσότερα ἀπὸ τὰ μισά. Μερικοὺς μῆνες ἀργότερα, ἕνας πατέρας πρόσεξε ὅτι ὁ γυιός του, ἡλικίας 9 χρόνων πάθαινε στὸν ὕπνο του ἐφιάλτες. Ἀντὶ νὰ καταφύγη, ὅμως, στὸ γιατρό, πῆγε σ' ἕνα δικηγόρο, ποὺ τοῦ συνέταξε μιὰ ἀγωγὴ ἀποζημιώσεως ἐναντίον τοῦ δήμου. Γιὰ ποιά αἰτία; Τὸ παιδὶ πάθαινε ἐφιάλτες, γιατὶ βρισκόταν ὑπὸ τὴν ἐπήρεια τοῦ δυστυχήματος, ποὺ εἶχε γίνει στὸν αὐτοκινητόδρομο! Γιὰ τὸ δυστύχημα, ὅμως εὐθυνόταν ὁ δῆμος, ποὺ δὲν ἔφτιαξε καλὰ τὸ δρόμο. Ὁ δῆμος, συνεπῶς, ἔπρεπε νὰ πληρώση.

Στὸ Τσιντσινάτι πρὶν ἀπὸ μερικοὺς μῆνες, ἡ ἀστυνομία ἔπιασε κατὰ λάθος κάποιον Λώρενς Ροῦτερ καὶ τὸν κράτησε μιὰ ὥρα. Στὸ διάστημα αὐτῆς τῆς ὥρας, ὁ Ροῦτερ ἔβγαλε τὸ σημειωματάριό του καὶ βρῆκε ὅτι ἡ πολιτεία τοῦ χρωστοῦσε γιὰ ψυχικὴ ὀδύνη 31 δισεκατομμύρια 110 χιλιάδες δολλαρίων καὶ 99 σέντς καὶ χωρὶς νὰ χάνη καιρὸ ἔτρεξε στὸ δικηγόρο του.

Στὶς 26 Δεκεμβρίου τοῦ 1937 ἔπεσε στὴ Νέα Ὑόρκη τόσο ἄφθονο χιόνι, ποὺ ὁ δῆμος ἀναγκάστηκε νὰ διαθέση 30.000 ἄτομα γιὰ νὰ καθαρίσουν τοὺς δρόμους. (Τὸ χιόνι ποὺ εἶχε πέσει ὑπολογίστηκε σὲ 22 ἑκατομμύρια τόννων) Παρὰ τὴ μέριμνα αὐτή, 1000 ἄτομα ἐνήγαγαν τὸ δῆμο στὰ δικαστήρια, ζητῶντας ἀποζημίωσι 28 ἑκατομμυρίων δολλαρίων γιατὶ δὲ μποροῦσαν νὰ πᾶνε στὶς δουλειές τους ἢ γιατὶ γλύστρησαν κλπ.

Στὶς 17 Δεκεμβρίου 1950, κάποια Κατερίνα Χότζ, καθὼς περπατοῦσε σ' ἕνα δρόμο τοῦ Μπρούκλιν, χτύπησε σὲ μιὰ πλάκα ποὺ δὲν ἦταν ἐφαρμοσμένη καλὰ στὸ πεζοδρόμιο κι' ἔβγαλε τὸ πόδι της. Τὸ δικαστήριο ὑποχρέωσε τὸ δῆμο νὰ τῆς πληρώση ἀποζημίωσι 100 χιλιάδων δολλαρίων.

Κάθε πρόσχημα φαίνεται στοὺς Ἀμερικανοὺς καλὸ γιὰ νὰ ἀποσπάσουν χρήματα ἀπὸ τὸ κράτος, τοὺς δήμους κλπ.

Πρὶν ἀπὸ μερικὰ χρόνια, ἕνα δημοτικὸ λεωφορεῖο συγκρούστηκε μ' ἕνα τρὰμ στὴ Βοστώνη. Τὴν ἄλλη μέρα 240 ἄτομα κατέφυγαν στὰ δικαστήρια ζητῶντας ἀποζημίωσι. Ἀλλ' ὅπως ἐξακριβώθηκε, οἱ ἐπιβάτες τοῦ λεωφορείου ἦταν μόνο 68 καὶ τοῦ τρὰμ 34. Οἱ ὑπόλοιποι 138 ὡρκίστηκαν ψέματα ὅτι βρίσκονταν μέσα στὰ συγκρουσθέντα ὀχήματα κι' ὅτι τραυματίστηκαν.

Ἀλλὰ νὰ καὶ μερικὰ ἄλλα παραδείγματα:

Ἕνας κάτοικος τοῦ Μπρούκλιν ζήτησε σημαντικὴ ἀποζημίωσι ἀπὸ τὸ δῆμο μὲ τὸν ἰσχυρισμὸ ὅτι ὁ δημοτικὸς ραδιοφωνικὸς σταθμὸς ἐξέπεμπε.. κοσμικὲς ἀκτῖνες, ποὺ ἔκαναν ἐντονώτερους τοὺς ἀρθριτικοὺς πόνους του.

Μιὰ μέρα ἔπιασε πυρκαϊὰ σ' ἕνα σπίτι καὶ μιὰ κυρία ποὺ ἔμενε σ' αὐτὸ πήδησε ἀπὸ τὸ παράθυρο καὶ χτύπησε στὸ πόδι. Τὴν ἄλλη μέρα, ἐνήγαγε τὸ δῆμο ζητῶντας μιὰ σημαντικὴ ἀποζημίωσι μὲ τὴν αἰτιολογία ὅτι... ἂν οἱ πυροσβέστες ἔφταναν προτοῦ ἀναγκαστῆ νὰ πηδήση ἀπὸ τὸ παράθυρο, δὲ θὰ ἔσπαζε τὸ πόδι της.

Πρὶν ἀπὸ μερικὰ χρόνια, κάποιος Μπέρνετ Πάϊλ, στὴν Ἀριζόνα ἔζεβε τὸ μουλάρι του, ὅταν, ξαφνικά, ἕνα ἀεροπλάνο πέρασε στὸν οὐρανό. Τὸ μουλάρι ξαφνιάστηκε ἀπὸ τὸ θόρυβο τοῦ κινητῆρος καὶ κλώτσησε τὸν Πάϊλ στὴν κοιλιά. Ὁ Πάϊλ ἐνήγαγε τότε τὴν ὁμοσπονδιακὴ κυβέρνησι καὶ τὸ κράτος ὑποχρεώθηκε νὰ τοῦ πληρώση ὡς ἀποζημίωσι 6000 δολλάρια.

Σὲ κάποια ἄλλη περίπτωσι, ἕνας μαθητευόμενος ἀεροπόρος, κατὰ τὶς ἐκπαιδευτικὲς πτήσεις ποὺ ἔκανε, περνοῦσε συχνὰ πάνω ἀπὸ ἕνα σπίτι κι' ἡ οἰκοδέσποινα ξελαιμιαζόταν, γιὰ νὰ παρακολουθῆ τοὺς ἑλιγμούς του. Ὁ σύζυγός της ἐνήγαγε τότε τὸ δημόσιο στὰ δικαστήρια, ζητῶντας μιὰ σημαντικὴ ἀποζημίωσι, μὲ τὸν ἰσχυρισμὸ ὅτι ἐξ αἰτίας τῶν πτήσεων τοῦ πιλότου εἶχε χάσει τὴ στοργὴ τῆς συζύγου του.

Σὲ μιὰ ἀκόμη περίπτωσι, ἕνας ἄνθρωπος ποὺ εἶχε πεθάνει σ' ἕνα νοσοκομεῖο, ἐνταφιάστηκε κατὰ λάθος μὲ διαφορετικὸ ὄνομα. Ἡ οἰκογένειά του ζήτησε γι' αὐτὸ τὸ λάθος ἀποζημίωσι 300 χιλιάδων δολλαρίων καὶ τὰ δικαστήρια τῆς ἐπιδίκασαν 25 χιλιάδες.

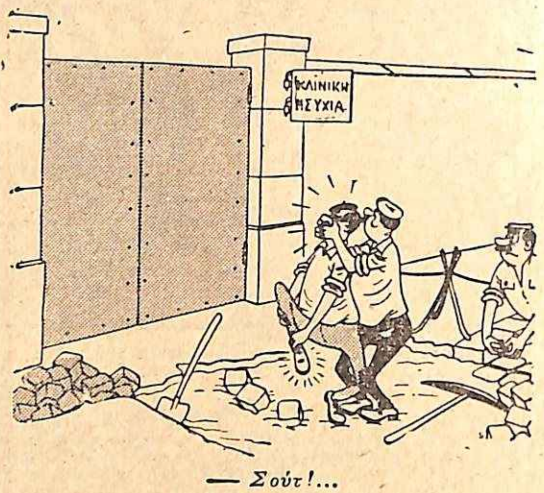

— Σούτ!...

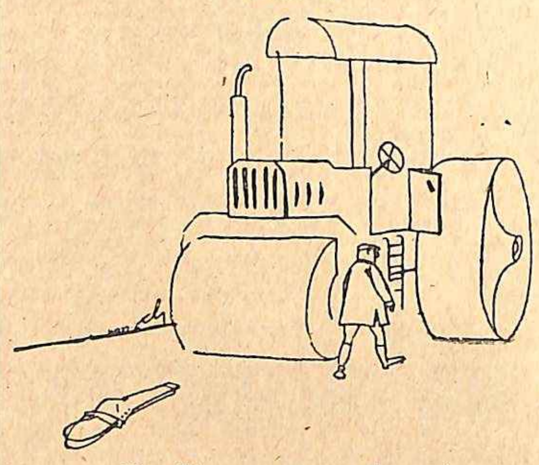

Τὸ σιδέρωμα τοῦ παντελονιοῦ.

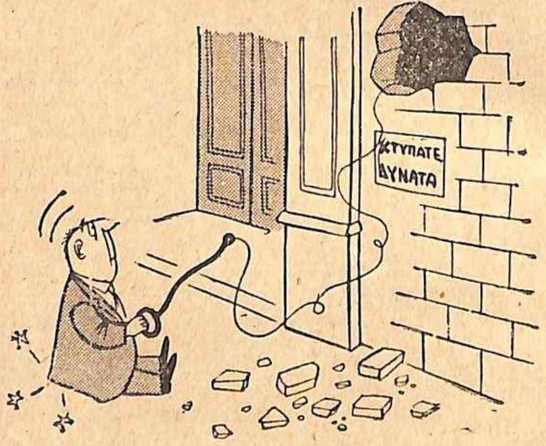

Χωρὶς λόγια.

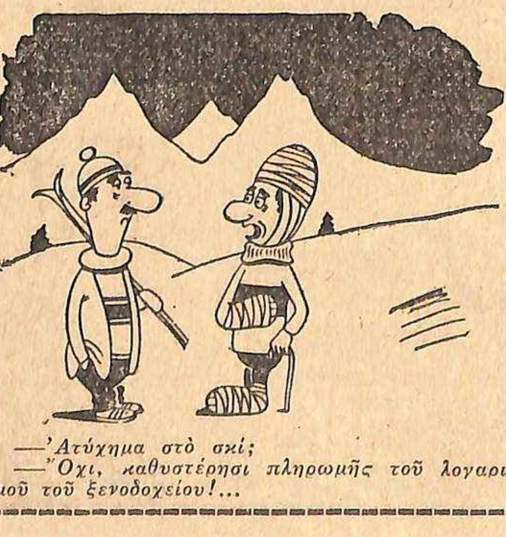

—Ἀτύχημα στὸ σκί;
—Ὄχι, καθυστέρησι πληρωμῆς τοῦ λογαριασμοῦ τοῦ ξενοδοχείου!...

Πῶς νὰ στολίζετε τοὺς τοίχους ΜΕ ΚΑΔΡΑ

Χρήσιμες ὁδηγίες γιὰ τὴ μοντέρνα οἰκοδέσποινα

ΔΕΝ χρειάζεται νὰ πῆ κανεὶς πολλὰ λόγια, γιὰ ν' ἀποδείξη τὴ διακοσμητικὴ ἀξία τῶν κάδρων στοὺς τοίχους ἑνὸς μοντέρνου σπιτιοῦ. Ἀντίθετα μὲ τὶς παληότερες ἐποχές, ὁπότε οἱ τοῖχοι ἦταν σκεπασμένοι μὲ πολύχρωμες ταπετσαρίες, στὶς μέρες μας οἱ ἐπιφάνειες τῶν τοίχων εἶναι μονόχρωμες κι' ἀπαιτοῦν ὁπωσδήποτε κάποιο πρόσθετο στόλισμα.

Τὸ πρόσθετο αὐτὸ στόλισμα, ποὺ σπάζει τὴ μονοτονία καὶ τὴ γυμνότητα τῶν τοίχων, εἶναι ἀκριβῶς τὰ καλοβαλμένα κάδρα. Πολλὲς φορές, ἕνα ἢ δυὸ μονάχα ἀρκοῦν γιὰ νὰ δώσουν «τόνο» σ' ἕνα δωμάτιο καὶ νὰ τὸ στολίσουν. Ἀρκεῖ νὰ ξέρουμε ποῦ πρέπει νὰ τὰ τοποθετήσουμε καὶ τὶ εἴδους ζωγραφικὴ ταιριάζει στὸ δωμάτιο αὐτό.

Φυσικά, ὅταν λέμε κάδρα, δὲν ἐννοοῦμε μονάχα ζωγραφικοὺς πίνακες. Ἐννοοῦμε γενικὰ κάθε «εἰκόνα», ὅπως ξυλογραφίες, λιθογραφίες σὲ καλὴ ἐκτύπωσι, ἀκόμα δὲ καὶ φωτογραφίες εἴτε προσώπων τῆς οἰκογένειας εἴτε τοπίων, ἀρχαιολογικῶν μνημείων κλπ.

Οἱ ξυλογραφίες καὶ γενικὰ τὰ ἔργα χαρακτικῆς ταιριάζουν περισσότερο σὲ γραφεῖα καὶ κομψὰ καταστήματα, ἐνῶ τὰ ὑπόλοιπα εἴδη κάνουν γιὰ κάθε περιβάλλον καὶ φυσικὰ πρῶτα-πρῶτα γιὰ τὸ σπίτι.

Σᾶς δίνουμε παρὰ κάτω μερικὲς χρήσιμες ὑποδείξεις γιὰ τὴν καλαίσθητη τοποθέτησι τῶν διαφόρων αὐτῶν κάδρων στοὺς κάθε λογῆς χώρους τοῦ σπιτιοῦ· Προτοῦ προχωρήσουμε, ὅμως, πρέπει νὰ σᾶς ποῦμε τὸ ἑξῆς: Μεγάλη αἰσθητικὴ ἀξία, πλάϊ στὸ πῶς θὰ τοποθετήσετε ἕνα κάδρο καὶ στὸ «θέμα», ποὺ ἔχει τὸ κάδρο αὐτό, δίνει κι' ἡ ἐκλογὴ τῆς κορνίζας του. Μπορεῖ νὰ πῆ κανεὶς χωρὶς καμμιὰ ὑπερβολή, ὅτι ἡ ἐντύπωσι ποὺ θὰ προκαλέσουμε, ἐξαρτᾶται κατὰ τὸ ἥμισυ ἀπὸ τὸ εἶδος τῆς κορνίζας. Σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα, λοιπόν, σᾶς δίνουμε τὴν ἑξῆς συμβουλή: Περιοριστῆτε στοὺς κλασσικοὺς τύπους κορνίζας, ποὺ εἶναι κι' οἱ πιὸ ἀσφαλεῖς. Γιὰ ζωγραφικοὺς πίνακες ποὺ ἔχουν σοβαρὸ θέμα, χρησιμοποιῆστε τὶς ἐπίχρυσες καὶ σκαλιστὲς κορνίζες, ποὺ ἔχουν διαδοθῆ κι' ἐπικρατήσει ἀπὸ τὸν περασμένο αἰῶνα. Γιὰ τὰ ὑπόλοιπα εἴδη, προτιμᾶτε τὶς λεπτὲς ξύλινες ἢ μετάλλινες κορνίζες, ποὺ δίνουν τὸν τόνο τῆς ἐλαφρότητος καὶ τῆς χάριτος.

Ἂς ἔρθουμε τώρα στὰ εἴδη τῶν κάδρων καὶ στὴν τοποθέτησί τους.

Οἱ ζωγραφικοὶ πίνακες, ἀπὸ τὰ πιὸ σοβαρὰ εἴδη ὡς τὶς ἀκουαρέλλες, ἔχουν τὴ θέσι τους στὸ σαλόνι καὶ στὸ λίβιγκ ροὺμ κατὰ κύριο λόγο. Μπορεῖ, ὅμως, νὰ βάλετε κι' ἕνα-δυό, στὴν τραπεζαρία, στὴν κρεβατοκάμαρα, ἢ ἀκόμα καὶ στὸ διάδρομο ἢ τὸ χώλλ. Σ' αὐτοὺς τοὺς δυὸ τελευταίους χώρους ταιριάζουν καλύτερα τὰ πιὸ ἐλαφρὰ εἴδη ζωγραφικῆς, καθὼς κι' οἱ φωτογραφίες μὲ καλλιτεχνικὸ περιεχόμενο (ὄχι ὅμως μὲ πρόσωπα τῆς οἰκογένειας)

Οἱ φωτογραφίες ἔχουν τὴ θέσι τους πιὸ πολὺ στὸ λίβιγκ ροὺμ καὶ—ἂν αὐτὸ ὑπάρχη σὲ ἰδιαίτερο δωμάτιο—στὸ γραφεῖο τοῦ συζύγου

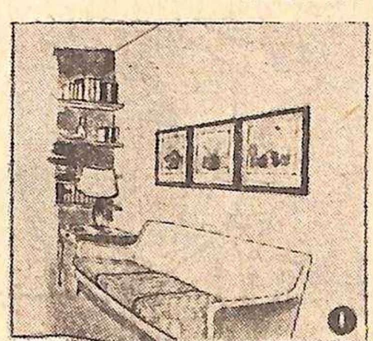

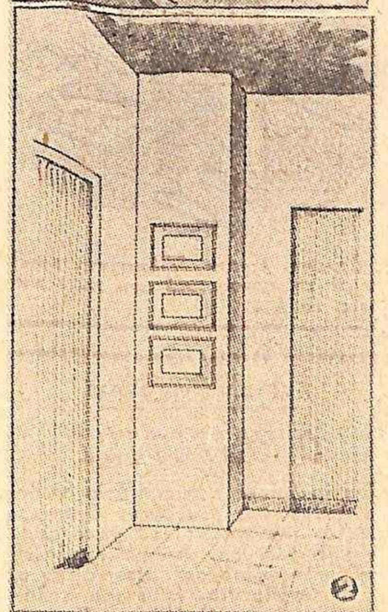

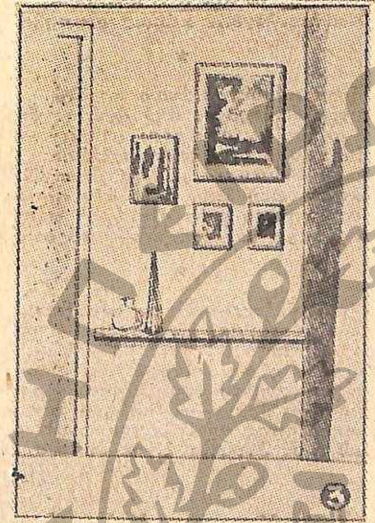

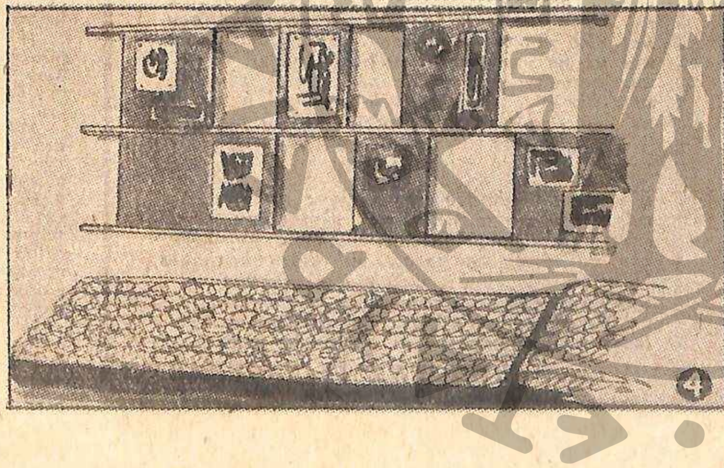

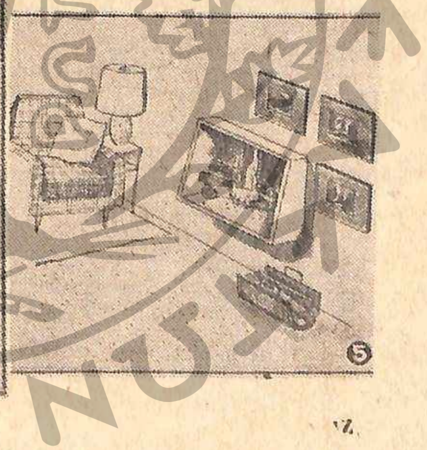

Τέλος τὰ κάδρα, ποὺ ἔχουν ὡς περιεχόμενό τους ἕνα ἔργο χαρακτικῆς, μποροῦν νὰ τοποθετηθοῦν σὲ κάθε ἕναν ἀπὸ τοὺς χώρους ποὺ ἀναφέραμε. Περισσότερο, ὅμως, ταιριάζουν στὸ λίβιγκ ροὺμ καὶ στὸ γραφεῖο.

Γιὰ νὰ τοποθετήσουμε μὲ καλὸ αισθητικὸ ἀποτέλεσμα κάδρα σ' ἕνα δωμάτιο, πρέπει νὰ λάβουμε ὑπ' ὄψι μας κυρίως δυὸ πράγματα: Τὰ σημεῖα τῶν τοίχων, ὅπου θὰ γίνη ἡ τοποθέτησι, καὶ τὸν ἀριθμὸ τῶν κάδρων, ποὺ πρέπει νὰ χρησιμοποιήσουμε.

Ὡς πρὸς τὸ πρῶτο ζήτημα, πρέπει νἄχετε ὑπ' ὄψι σας, ὅτι τὸ κάδρο ἢ τὰ κάδρα ποὺ θὰ βάλετε, εἶναι ἀνάγκη νὰ φέρουν κάποια ἰσορροπία ἀνάμεσα στὴ γυμνὴ ἐπιφάνεια τοῦ τοίχου καὶ σ' ἐκείνη ποὺ σκεπάζεται κατὰ ἕνα μέρος ἀπὸ κάποιο μεγάλο ἔπιπλο. Εἶναι δηλαδὴ προτιμώτερο νὰ μὴ κρεμάσετε κανένα κάδρο πάνω ἀπὸ τὸ μπουφὲ ἢ τὴν κονσόλα καὶ νὰ βάλετε ἀπὸ ἕνα γύρω ἀπ' αὐτὰ τὰ ἔπιπλα. Ὅταν, ὅμως, ἔχουμε νὰ κάνουμε μὲ χαμηλὰ ἔπιπλα, ὅπως λόγου χάρι μὲ ἕνα ντιβάνι ἢ καναπέ, τότε μποροῦμε νὰ κρεμάσουμε ἀπὸ πάνω τους ἕνα κάπως βαρύτιμο ζωγραφικὸ πίνακα ἢ ἀκόμα καὶ τρία κάδρα στὴ σειρά, ἀλλὰ ἐλαφροῦ περιεχομένου (εἰκ. 1).

Μὴ παραφορτώνετε τοὺς τοίχους μὲ κάδρα, ὅση ἀξία κι' ἂν ἔχουν.

Ἡ εἴσοδος κι' οἱ διάδρομοι—ὅσο κι' ἂν αὐτὸ φαίνεται παράξενο ἐκ πρώτης ὄψεως—εἶναι χῶροι τοῦ σπιτιοῦ, ποὺ ἔχουν μεγάλη ἀνάγκη ἀπὸ ἕνα τέτοιο στόλισμα. Θὰ τοποθετήσετε ἐδῶ μικρὰ κάδρα, μ' ελαφρὸ περιεχόμενο, κρεμῶντας τα σὲ κάθετη ἢ ὁριζόντια σειρά, ἀνάλογα μὲ τὴν ἔκτασι τῶν τοίχων. Οἱ κορνίζες πρέπει νὰ εἶναι ὅλες ὅμοιες καὶ λεπτὲς (εἰκ. 2).

Ἂν διαθέτετε στὴν εἴσοδο ἢ στὸ λίβιγκ ροὺμ ἕνα μέρος τοῦ τοίχου, ποὺ θὰ θέλατε νὰ τοῦ δώσετε ἕνα ἰδιαίτερο τόνο, στολίστε το μὲ κάδρα διαφορετικοῦ μεγέθους καὶ στύλ. Προσοχὴ μόνο στὸ γοῦστο σας, γιατὶ πρόκειται γιὰ μιὰ χαριτωμένη ἀκαταστασία, ποὺ πρέπει νὰ μείνη... χαριτωμένη (εἰκ. 3).

Στὸ δωμάτιο τῶν παιδιῶν, ἀπαγορεύονται τὰ κάδρα κάθε λογῆς. Ἀφῆστε τα μόνα τους νὰ κρεμάσουν ὅποια εἰκόνα τοὺς ἀρέσει καὶ βάλτε γι' αὐτὸ τὸ σκοπὸ πάνω ἀπὸ τὸ κρεβάτι ἢ τὸ γραφειάκι ἕνα πλαίσιο ἀπὸ τσόχα, ὅπου οἱ πιτσιρίκοι θὰ καρφιτσώνουν κάθε φορὰ τὶς εἰκόνες ἀπὸ περιοδικά, τὶς κὰρτ-ποστὰλ κι' ὁ,τιδήποτε ἄλλο σχετικό, ποὺ βρίσκουν καὶ προτιμοῦν νὰ τὸ βλέπουν γιὰ ἕνα χρονικὸ διάστημα (εἰκ.4).

Ἂν τέλος ἔχετε τζάκι σὲ μοντέρνο στύλ, στολίστε το μὲ τρία μικρὰ κάδρα, ὅπως δείχνει ἡ (εἰκ. 5). Οἱ κορνίζες αὐτῶν τῶν κάδρων πρέπει ὁπωσδήποτε νἆναι λεπτές.

ΤΟ ΓΕΛΙΟ μακραίνει τὴ ζωὴ

Ἂν ἤξερε...

— Ἔ, φίλε μου, πῶς σοῦ φαίνεται τώρα ποὺ παντρεύτηκες;

— Ἂν ἤξερα τί ξοδεύουν οἱ γυναῖκες γιὰ τὸ ντύσιμό τους...

— Τί θἄκανες; Δὲ θὰ παντρευόσουνα;

— Ὄχι, ἀλλὰ θὰ ἔπαιρνα... μιὰ μοδίστρα!

★

Στὶς δύο τὴ νύχτα, ἕνας μεθυσμένος προσπαθεῖ νὰ βάλη τὸ κλειδὶ στὴν κλειδαρότρυπα τοῦ σπιτιοῦ του. Ἕνας πόλισμαν τὸν πλησιάζει, γιὰ νὰ τὸν βοηθήση στὴ δύσκολη αὐτὴ δουλειά.

— Θέλεις νὰ σὲ βοηθήσω νὰ βρῆς τὴν τρύπα τῆς κλειδαριᾶς; τὸν ρωτᾶ.

— Ὄχι, εὐχαριστῶ, ἀπαντᾶ ὁ μεθυσμένος. Κράτα ἐσὺ ἀκίνητο τὸ σπίτι κι' ἐγὼ θὰ βρῶ τὴν κλειδαρότρυπα!...

★

Ὁ διευθυντὴς τῆς ἐπιχειρήσεως μπαίνει πρωῒ στὸ γραφεῖο καὶ συναντᾶ μόνο τὴν καθαρίστρια. Κανένας ὑπάλληλος δὲν ὑπάρχει

— Πῶς αὐτό; ρωτᾶ τὴν καθαρίστρια ἀνήσυχος. Μήπως συνέβη τίποτα στοὺς ὑπαλλήλους;

Καὶ ἡ καθαρίστρια τὸν καθησυχάζει:

— Τίποτα ἀπολύτως κύριε διευθυντά. Ἐκεῖνο ποὺ συνέβη εἶναι ὅτι ἐξαιρετικὰ σήμερα ἤρθατε μιὰ ὥρα νωρίτερα ἀπὸ τὴν κανονική σας!

★

Δυὸ γνωστοὶ συναντῶνται στὰ βάθη τῆς Ἀφρικῆς, κατὰ τὴ διάρκεια ἑνὸς κυνηγιοῦ ἐλεφάντων.

— Εἶσαι καιρὸ ἐδῶ; ρωτάει ὁ ἕνας.

— Τρία χρόνια περίπου, τοῦ ἀπαντάει ὁ ἄλλος. Στὴν ἀρχὴ ἦρθα γιὰ νὰ κυνηγήσω πεταλοῦδες. πρὸ καιροῦ ὅμως ἔχασα τὰ μυωπικὰ γυαλιά μου καὶ τὄρριξα στὸ κυνήγι τῶν ἐλεφάντων!

★

— Ποῦ πᾶς, Κώστα;

— Στὸ γιατρό μου!

— Καταλαβαίνω ἀπ' τὴν ἔκφρασί σου πῶς θὰ ὑποφέρης πολύ.

— Ἀσφαλῶς! Φαντάσου ὅτι σήμερα θὰ τὸν πληρώσω!...

★

— Ἡ γυναῖκα μου παίρνει κάθε μῆνα ἕνα καλὸ μισθό..

— Μπᾶ. Δὲν ἤξερα πὼς ἐργάζεται.

— Μὰ ὄχι! Ἐννοῶ... τὸ δικό μου μισθό!

★

Ἐκείνη: Γιατί δὲν πιστεύεις πὼς θὰ φτάσω ἑκατὸ ἐτῶν;

Ἐκεῖνος: Μά, ἀγάπη μου, ἀργεῖς τόσο πολὺ νὰ φτάσης... στὰ σαράντα!...

★

— Μπαμπᾶ, πόσων χρονῶν εἶναι σήμερα ἕνα πρόσωπο ποὺ γεννήθηκε στὰ 1927;

— Ἐξαρτᾶται... Ἄντρας ἢ γυναῖκα;

★

Μεταξὺ φιλενάδων:

— Τὸ πιστεύεις, Ρίτα μου; Ρώτησα τὸν ἄντρα μου τί θὰ προτιμοῦσε, ἐμένα ἢ ἕνα ἑκατομμύριο δραχμές, καὶ μοῦ ἀπάντησε πὼς θὰ προτιμοῦσε τὸ ἑκατομμύριο!

— Μὰ φυσικά Ἄννα μου. Γιατὶ εἶναι βέβαιος πώς, ἂν εἶχε τὸ ἑκατομμύριο, θὰ εἶχε κι' ἐσένα!

★

Στὸ δικαστήριο:

— Ἀποδείχτηκε, κατηγορούμενε, πὼς εἶσαι μέθυσος, λωποδύτης καὶ ἀπατεών!

— Τί τὰ θέλετε, κύριε πρόεδρε, ποιός δὲν ἔχει σήμερα ἕνα μικρὸ ἐλαττωματάκι;...

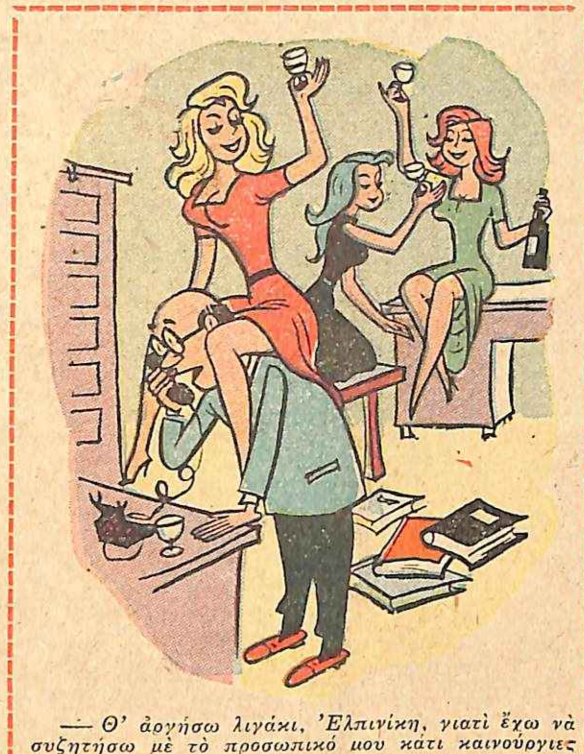

— Θ' ἀργήσω λιγάκι, Ἐλπινίκη, γιατὶ ἔχω νὰ συζητήσω μὲ τὸ προσωπικό μου κάτι καινούργιες διεκδικήσεις του!...

ΛΥΡΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Ο ΚΑΤΡΕΦΤΗΣ

Μόνον ἕνα γνώρισες ποὺ δὲν ἦταν ψεύτης:
Ἦταν ὁ κατρέφτης σου, ἦταν ὁ κατρέφτης
ποὺ ὅταν τὸν ἀντίκρυζες τοῦ χαμογελοῦσες
κι' ὅταν χτενιζόσουνα, τοῦ γλυκομιλοῦσες.
Καὶ αὐτὸς σὰν φίλος σου, πάντα τὴν ἀλήθεια
—πότε γιὰ δυσάρεστα, πότε γιὰ καλὰ—
ἔτσι ἀπὸ ὑποχρέωσι καὶ ἀπὸ συνήθεια,
τὴν ἀλήθεια σοὔλεγε... κάπως σιωπηλά.

★

Καὶ θυμήσου κάποτε, κάποιο πρωϊνὸ
ποὺ ὅταν τὸν ἐρώτησες, ἀπὸ ἀγάπης ἔννοια
—ἦτανε τὸ χρῶμα σου τόσο φωτεινὸ—
καὶ σὲ εἶπε: Ἄνοιξι τριανταφυλλένια.
Πῶς τὸν εὐχαρίστησες μ' ἕνα μόνο βλέμμα,
τὸν καλὸ κατρέφτη σου, φίλο σου πιστὸ
ἔβλεπες μονάχη σου πὼς δὲν ἦταν ψέμμα
κι' ὁ κατρέφτης σοὔλεγε πάντα τὸ σωστό.

★

Καὶ θυμήσου ἄλλοτε—θἄχανε περάσει
ἀπὸ τ' ἄλλο κύτταγμα, λίγα χρόνια ἴσως—
ποὺ τὸ στοματάκι σου δίχως νὰ γελάση
ἄφησε τὸ βλέμμα σου νἄχη λίγο μῖσος.
Μῖσος στὸν κατρέφτη σου, τὸν καλό σου φίλο
γιατὶ κάποιο ἀπόβραδο—λύπη ποὺ τὴν εἶχες—
σοὖπε ὁ κατρέφτης σου: Ἄκου, γιατὶ ὀφείλω
νὰ σοῦ πῶ πὼς ἔβγαλες λίγες ἄσπρες τρίχες

★

Πῆγες καὶ τὶς ἔβαψες... κι' εἶχες ἡσυχάσει
κι' ἔλεγες πὼς θἄδιωχνες τὰ γεράματά σου
καὶ τὸν χρόνο—πίστευες—εἶχες ξεγελάσει
καὶ μὲ τὰ χαρούμενα, πάλι, βλέμματά σου
τὸν κατρέφτη κύτταζες μὲ βαθειὰν ἐλπίδα
πὼς δὲν σ' ἐγκατέλειψε ἡ χαρὰ κι' ἡ νειότη
κι' ἕνα βράδυ ἀντίκρυσες μιὰ μικρὴ ρυτίδα
κι' ἦτανε ἡ πρώτη...

★

Μὲ τὸν ἀδυσώπητο χρόνο εἶχες μπλέξει
κι' ἡ ἀλήθεια φάνηκε, στὰ γλυκά σου μάτια
κάποιο δάκρυ κύλησε... καὶ χωρὶς μιὰ λέξι
τὸν κατρέφτη ἔσπασες... κι' ἔγινε κομμάτια
Ἡ ζωὴ μᾶς ἔμαθε, ψέμματα ν' ἀκοῦμε
καὶ νὰ εὐχαριστιόμαστε μόνο μὲ ψευτιὲς
κι' ἂν μᾶς τύχη κάποτε καὶ ἀλήθεια ποῦμε
ἴσως ν' ἀντικρύσωμε κι' ἐχθρικὲς ματιές...

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

Γρουσουζιὰ ἢ γοῦρι ΦΕΡΝΕΙ ΤΟ 13;

Ἡ πιὸ διαδεδομένη πρόληψι

Μιὰ χειμωνιάτικη μέρα, ἔφτασε σὲ κάποιο ξενοδοχεῖο τῆς Ν. Ὑόρκης ἕνα ζευγάρι Ἰρλανδῶν, ποὺ ἔκαναν τὸ ταξείδι τοῦ γάμου τους. Ἦταν κι' οἱ δυὸ 25 χρόνων, ἐρωτευμένοι κι' εὐτυχισμένοι.

Ὅταν ὅμως ἔμαθε πὼς θὰ μένανε στὸ δωμάτιο 13, ἡ νύφη σκυθρώπασε.

—Τὸ θεωρῶ γρουσουζιά! εἶπε στὸν ἀντρούλη της.

Ἐκεῖνος, γιὰ νὰ τὴν εὐχαριστήση, ζήτησε ἕν' ἄλλο δωμάτιο. Τὸ μόνο ποὺ ἔμενε ἀκόμα ἀδειανό, ἦταν τὸ 58. Καὶ τὸ ἀντρόγυνο μεταφέρθηκε σ' αὐτό.

Πέρασαν ἕνα ὑπέροχο μῆνα τοῦ μέλιτος, μὲ γλέντια κι' ἐκδρομές, κι' ὕστερα ἐγκαταστάθηκαν στὸ σπίτι ποὺ εἶχαν ἀγοράσει.

Ἔπειτα ἀπὸ ἀρκετοὺς μῆνες, ἡ νύφη σκέφτηκε ξαφνικὰ μιὰ μέρα πὼς τὰ ψηφία τοῦ ἀριθμοῦ 58 δίνουν ἄθροισμα 13!.. Πῶς δὲν τὸ εἶχε προσέξει ἀμέσως;...

—Ὡστόσο, δὲ φαίνεται νὰ μᾶς ἔφερε γρουσουζιὰ αὐτὸ τὸ 13! ὡμολόγησε χαμογελῶντας.

Κι' ὁ ἄντρας της τὴ φίλησε τρυφερὰ καὶ συμφώνησε μαζί της...

Πάντως, ἡ πρόληψι τοῦ 13 εἶναι τόσο διαδεδομένη, ὥστε τὰ περισσότερα μεγάλα ξενοδοχεῖα τῆς Ἀμερικῆς δὲν ἔχουν δωμάτια μ' αὐτὸ τὸν ἀριθμό. Ἄλλα τὸν ἔχουν καταργήσει τελείως κι' ἄλλα τὸν ἔχουν ἀντικαταστήσει μὲ τὸ 12α. Ὑπάρχουν δὲ καὶ μερικὰ ποὺ λύσανε τὸ πρόβλημα, ἀρχίζοντας τὴν ἀρίθμησι τῶν δωματίων τους ὄχι ἀπ' τὸ 1, ἀλλὰ ἀπ' τὸ 101!

Ἡ πρόληψι αὐτὴ ὑπάρχει σ' ὅλο τὸν κόσμο, ἰδίως δὲ στὴ Γαλλία. Πολλὲς γαλλικὲς πόλεις δὲν ἔχουν καθόλου στοὺς δρόμους τους σπίτια μὲ τὸν ἀριθμὸ 13.

Ἀλλὰ καὶ σὲ κάποια ἀγγλικὴ κωμόπολι, μιὰ γυναῖκα χάλασε τὸν κόσμο, ὅταν τῆς βάλανε στὴν πόρτα της αὐτὸ τὸν ἀριθμό. Ἀφοῦ δὲ οἱ τοπικὲς ἀρχὲς δὲ λάβαιναν ὑπ' ὄψι τὶς διαμαρτυρίες της, κατέφυγε στὸ Ἀνώτατο Δικαστήριο. Οἱ κτηματομεσίτες ποὺ παρουσίασε ὡς μάρτυρες, κατέθεσαν ὅτι ὁ ἀριθμὸς 13 τὴ ζημίωνε ἀναμφίβολα, γιατὶ ἦταν σχεδὸν ἀδύνατο νὰ νοικιαστῆ ἕνα σπίτι μ' αὐτὸ τὸν ἀριθμό.

Ἔτσι κέρδισε τὴν ὑπόθεσί της. Τὴν ἄλλη μέρα ὅμως, πέθανε ξαφνικὰ ἀπ' τὴν καρδιά της! Κι' οἱ προληπτικοὶ εἶπαν πὼς τὸ 13 τὴν εἶχε ἐκδικηθῆ...

Οἱ ναυτικοὶ δὲ συμπαθοῦν καθόλου τὸ 13. Τελευταίως, ἀνεβλήθη τὸ ξεκίνημα ἑνὸς καινούργιου πετρελαιοφόρου τῶν 45.000 τόννων ἀπ' τὸ Ἀμβοῦργο, γιὰ δοκιμὲς τῆς ταχύτητός του, γιατὶ ὁ πλοίαρχος καὶ τὸ πλήρωμα δὲ δέχονταν μὲ κανένα τρόπο ν' ἀρχίσουν τὰ ταξείδια τους μ' αὐτὸ στὶς 13 τοῦ μηνός.

Ἀκόμα πιὸ γρουσούζικη θεωρεῖται ἡ 13η ἑνὸς μηνός, ὅταν συμπέση νὰ εἶναι Παρασκευή. Αὐτὸ συνέβη τὸ Δεκέμβριο τοῦ 1957. Τὴν ἡμέρα ἐκείνη, μιὰ Λονδρέζα προληπτικὴ δὲ σηκώθηκε καθόλου ἀπ' τὸ κρεβάτι της, γιατὶ δὲν τολμοῦσε νὰ βγῆ στὸ δρόμο καὶ νὰ κινδυνέψη ἀπ' τὴ γρουσουζιά!

Ὕστερα ἀπὸ μιὰ ἔκρηξι ἑνὸς ἐργοστασίου πυροτεχνημάτων, στὴ Νότιο Ἀμερική, στὴν ὁποία σκοτώθηκαν 8 ἄτομα, ὁ ἐργοστασιάρχης εἶπε ὅτι ὁ ἀριθμὸς 13 εἶχε παίξει σπουδαῖο ρόλο στὴν τραγωδία: Τὸ ἐργοστάσιο βρισκότανε στὴ 13η Ὁδό, ἡ ἔκρηξι ἔγινε στὶς 13 τοῦ μηνὸς κι' ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐργατῶν εἶχε αὐξηθῆ ἀπὸ 11 σὲ 13 τὴν ἡμέρα ἐκείνη.

Ἡ πρόληψι τοῦ 13 ἔχει πάρει τὴν ἐπιστημονικὴ ὀνομασία «τρισκαιδεκαφοβία». Πρόκειται γιὰ ἕνα ὅρο διεθνῆ, ποὺ ἔχει σχηματιστῆ ἀπὸ ἑλληνικὲς λέξεις.

Ὑπάρχουν ὡστόσο καὶ περιπτώσεις ποὺ τὸ 13 ἀποδεικνύεται ἀπεναντίας τυχερώτατος ἀριθμός! Μιὰ χήρα, ποὺ πέθανε πρὸ ἐτῶν στὸ Μπερκσάιρ, ἦταν ἡ πιὸ εὐτυχισμένη γυναῖκα τοῦ τόπου της. Κι' ὅμως εἶχε γεννηθῆ στὶς 13 τοῦ μηνός, ἔμενε σ' ἕνα σπίτι μὲ ἀριθμὸ 13 καὶ εἶχε 13 παιδιὰ — ποὺ πέρασαν κι' αὐτὰ τὴ ζωή τους χωρὶς καμμιὰ ἀτυχία. Πεθαίνοντας, ἄφισε κληρονομία 13 χιλιάδες λίρες.

Τέλος, κάποιος θεατρώνης τῆς Ν. Ὑόρκης, κάθε 13 τοῦ μηνός, δίνει ἕνα εἰσιτήριο δωρεὰν στὸ 13ο πρόσωπο ποὺ θὰ παρουσιαστῆ στὸ ταμεῖο τοῦ θεάτρου του!

Ἱστορίες τῆς ζωῆς

Γεῦμα ΣΕ ΦΑΡΜΑΚΕΙΟ!

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

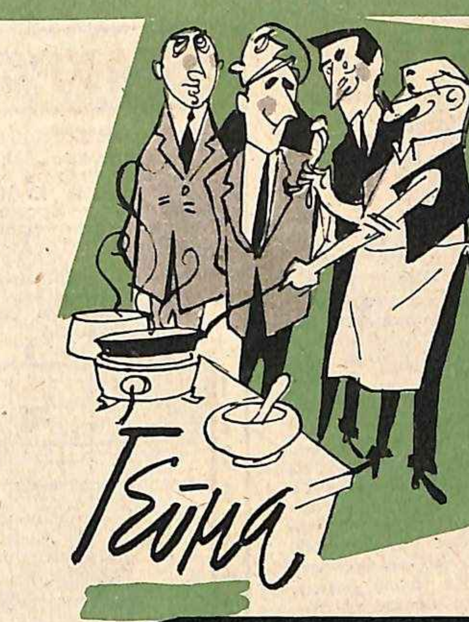

—Τὸ βράδυ θὰ φᾶμε μαζί, εἶπε ὁ κύριος Σόλων, σὲ τόνο συνταγματάρχη ποὺ δίνει διαταγὲς καὶ δὲ σηκώνει ἀντίρρησι.

—Ποῦ, κύριε Σόλων; ρώτησε ὁ Ἀλέκος, ἕνας ἀπὸ τὴν παρέα μας.

—Στὸ φαρμακεῖο μου! ἀπάντησε ὁ προσκαλεστής μας, μὲ τὸ πιὸ ἁπλὸ ὕφος τοῦ κόσμου.

Οἱ τέσσερις φίλοι, ἀλληλοκυτταχτήκαμε παραξενεμένοι. Γεῦμα σὲ φαρμακεῖο; Πρώτη φορὰ μᾶς τύχαινε πρόσκλησι γιὰ φαΐ σὲ τέτοιο ἀκατάλληλο τόπο. Βέβαια, συμβαίνει καμμιὰ φορὰ νὰ χρειάζωνται καὶ τὰ φαρμακεῖα σ' ἕνα γεῦμα, ἀλλὰ μετά.

—Στὸ φαρμακεῖο σας; ρώτησα ἐγώ.

—Ναί, ναί. Γιατί νὰ τρέχουμε στὶς ταβέρνες καὶ νὰ τρῶμε ὅ,τι μᾶς σερβίρουν; Θὰ βάλω ἐγὼ ἕνα γκιουβέτσι, θὰ σᾶς ἑτοιμάσω καὶ κάτι μεζεδάκια τῆς ὥρας, ποὺ θὰ σᾶς μείνουν ἀλησμόνητα. Ἄσε ἀπὸ κρασὶ καὶ πιοτά. Ἔχω ἀπ' ὅλα. Καὶ θὰ κάτσουμε ὅσο μᾶς ἀρέσει. Μέχρι ξημερώματα. Ἐνῶ οἱ ταβέρνες ἐδῶ κλείνουν ἀπὸ τὶς ἕντεκα. Λοιπόν, στὶς ἐννιὰ σᾶς περιμένω. Ἐν τάξει;

—Ἐν τάξει.

Ὁ κύριος Σόλων σηκώθηκε καὶ πῆγε ὡς τὴν πόρτα. Ἐκεῖ στάθηκε γιὰ λίγο, μᾶς ἔρριξε ἕνα βλέμμα ἀνήσυχο καὶ πολὺ ἀστραφτερό, πάνω ἀπὸ τὰ γυαλιά του, καὶ εἶπε:

—Μὴ μοῦ τὴ σκάσετε, γιατὶ θἄχετε κακὰ ξεμπερδέματα. Κύριε Ἀλέκο, σὲ καθιστῶ προσωπικῶς ὑπεύθυνο!

★

Ἀλλὰ ποιὸς ἦταν ὁ κύριος Σόλων, ποιοὶ ἤμαστε μεῖς καὶ σὲ ποιὸ γεωγραφικὸ σημεῖο γινόταν αὐτὴ ἡ πρόσκλησι σὲ γεῦμα; Ἂς ἀρχίσουμε ἀπὸ τὸ τέλος. Τόπος τοῦ γεύματος ἦτανε μιὰ κάποια συμπαθητικὴ ἐπαρχιακὴ πόλι, ὅπου, περαστικοὶ ἕνα δροσερὸ καλοκαῖρι, ἔτυχε νὰ βρεθοῦμε τέσσερις φίλοι. Ὁ Ἀλέκος, ὁ Γιάννης, ὁ Φώτης καὶ ὁ ὑποφαινόμενος. Ὁ Ἀλέκος εἶχε κάποια παραγγελία γιὰ τὸν κύριο Σόλωνα, ποὺ διατηροῦσε τὸ κεντρικὸ φαρμακεῖο, στὴν πλατεῖα. Ἔτσι τὸν γνωρίσαμε κι' ἐμεῖς. Ἦρθε στὴ σάλλα τοῦ ξενοδοχείου γιὰ νὰ δώση κι' αὐτὸς τὴν ἀπάντησι τῆς παραγγελίας, κι' ἔγιναν οἱ συστάσεις. Ὁ κύριος Σόλων ἦταν ἕνας παχύς, ἡλικιωμένος κι' ἐγκάρδιος τύπος, κεφᾶτος, ἐκδηλωτικὸς καὶ φωνακλᾶς, ὅπως ὅλοι οἱ καλόκαρδοι ἄνθρωποι. Κι' ἂν ἔβγαζε κανεὶς συμπέρασμα ἀπὸ τὴν κόκκινη καὶ κάπως πρησμένη μύτη του—ὅπου ἀκουμποῦσε ἕνα ζευγάρι πρεσβυωπικὰ γυαλιὰ σὲ πολὺ χαμηλὴ θέσι—φαίνεται πὼς ὁ κύριος Σόλων τὸ ἔτσουζε κανονικά. (Σ' αὐτὸ μόνο ὁ Φώτης, ἀπὸ μᾶς, μποροῦσε νὰ τὸν συναγωνισθῆ, γιατὶ κι' ἐτοῦτος ὁ φίλος μας ἔπινε ὅσο οἱ ἄλλοι οἱ τρεῖς μας μαζὶ καὶ κάτι περισσότερο). Τέλος πάντων, ὁ καλόκαρδος φαρμακοποιὸς χάρηκε πολὺ γιὰ τὴ γνωριμία μας κι' ἐμεῖς γιὰ τὴ δική του. Κι' ὕστερα μᾶς ἔκανε τὴν εὐγενικὴ πρόσκλησι σὲ γεῦμα στὸ φαρμακεῖο του.

Τραπέζι σὲ φαρμακεῖο!

—Τί σημασία ἔχει; εἶπε ὁ Ἀλέκος. Σὲ τέτοια μέρη, γίνονται καμμιὰ φορὰ τὰ πιὸ γερὰ γλεντάκια. Κι' ἔπειτα τὸ πρᾶγμα ἔχει καὶ τὴν πρωτοτυπία του!

Ναί, βέβαια, ἔτσι εἶναι. Μόνο ποὺ δὲν εἴχαμε ὑποψιαστῆ ὅλη τὴν πρωτοτυπία ποὺ μᾶς περίμενε.

★

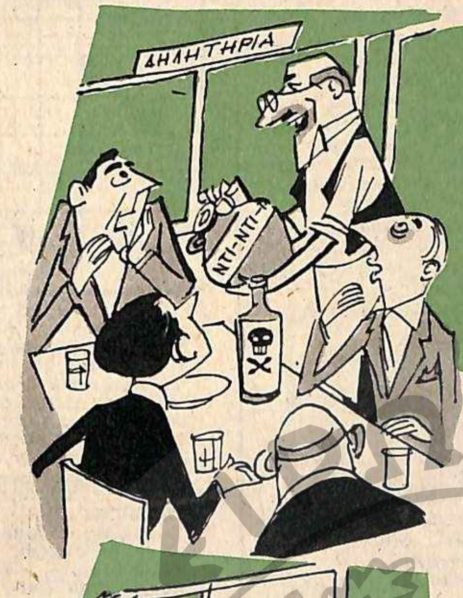

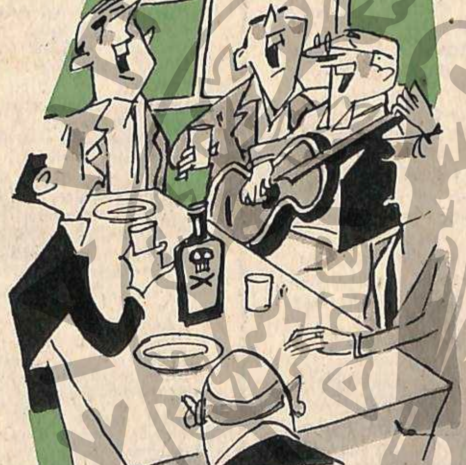

«Φαρμακεῖον Σόλωνος Στραβοπάτη». Τὸ ρολλὸ τῆς μιᾶς βιτρίνας κατεβασμένο ἐντελῶς. Τῆς ἄλλης μισοκατεβασμένο γιὰ νὰ φαίνεται μιὰ γυάλα μὲ τὸν Ὄφι—σύμβολο τῆς θεραπευτικῆς, καθιερωμένο ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τοῦ Ἀσκληπιοῦ. Μισοκατεβασμένο καὶ τὸ ρολλὸ τῆς πόρτας. Μπήκαμε. Μιὰ μυρουδιὰ ἀπὸ ἰώδιο, καμφορὰ καὶ ἀμμωνία, ἀνακατεμένη μὲ τσίκνα ποὺ ἐρχόταν ἀπὸ τὸ «λαμπορατουάρ», μᾶς χτύπησε εὐχαριστοδυσάρεστα στὴ μύτη. Τὸ φαρμακεῖο ἦτανε πολὺ παληοῦ στύλ. Οἱ τοῖχοι γεμᾶτοι ντουλάπια, ποὺ ἔκλειναν μὲ φύλλα ἀπὸ θολὰ τζάμια. Κι' ἀπάνω στὰ τζάμια, λατινικὰ γράμματα μὲ τὰ ὀνόματα τῶν φαρμάκων. Σὲ τρία - τέσσερα, ἡ λέξι «Δηλητήρια». Ὅ,τι χρειάζεται γιὰ νὰ κάνης κέφι.

—Καλησπέρα κύριε Σόλων! φωνάξαμε.

Καὶ ὁ φαρμακοποιὸς βγῆκε ἀπὸ τὸ «λαμπορατουὰρ» κρατῶντας ἕνα πηροῦνι στὸ χέρι. Φοροῦσε μιὰ ἄσπρη μπλούζα, λαδωμένη.

—Καλῶς τὰ παιδιά! εἶπε γελαστός. Σᾶς ἑτοιμάζω κάτι μεζεδάκια!... Περᾶστε νὰ ἰδῆτε!

Τὸν ἀκολουθήσαμε στὸ «λαμπορατουὰρ»—τὸ ἰδιαίτερο αὐτὸ διαμέρισμα, ὅπου γίνεται ἡ κουζίνα τῶν συνταγῶν. Ἀπάνω σ' ἕνα μεγάλο μάρμαρο, ἀνάμεσα σὲ βάζα καὶ μπουκάλια, ἄλλα κλειστὰ κι' ἄλλα ἀνοιχτά, ἕνα ἠλεκτρικὸ μάτι. Κι' ἀπάνω στὸ ἠλεκτρικὸ μάτι, ἕνα τηγάνι. Καὶ δίπλα ἀπὸ τὸ τηγάνι, μιὰ πιατέλλα, ὅπου ὁ κύριος Σόλων ἔρριχνε τὰ σηκωτάκια. Μᾶς ἔδωσε δυὸ πηρούνια.

—Δοκιμᾶστε νὰ ἰδῆτε. Ἄ! Μιὰ στιγμή.

Βούτηξε τὸ χέρι του σ' ἕνα βάζο ποὺ ἔγραφε «Στρυχνίνη» πῆρε μιὰ πρέζα ἀπὸ τὴ λευκὴ σκόνη ποὺ εἶχε μέσα καὶ πασπάλισε τὰ σηκωτάκια.

—Ὁρίστε!...

Κανεὶς δὲν τολμοῦσε νὰ τ' ἀγγίξη. Ἐκεῖνος μᾶς κύτταξε εἰρωνικὰ πάνω ἀπὸ τὰ πρεσβυωπικά του γυαλιά:

—Μὴ φοβόσαστε, εἶπε γελαστά. Ἁλάτι εἶναι!...

Δοκίμασε πρῶτος, γιὰ νὰ μᾶς βγάλη κάθε κακὴ ἰδέα. Κάναμε τὸ ἴδιο, ὄχι χωρὶς κάποιο δισταγμό. Πραγματικὰ ἤτανε νόστιμα.

Ἔπειτα ξαναπεράσαμε στὸ κύριο φαρμακεῖο. Ὁ φαρμακοποιὸς ἔβγαλε ἀπὸ ἕνα ντουλάπι τραπεζομάντηλα, πετσέτες, πιάτα, ποτήρια, μαχαιροπήρουνα, καὶ τἄστρωσε ἀπάνω στὸ γραφεῖο. Βοηθήσαμε κι' ἐμεῖς. Καθήσαμε. Ἔφερε τὴν πιατέλα μὲ τὰ σηκωτάκια. Ὕστερα ἄνοιξε ἕνα ντουλάπι ποὺ ἔγραφε «δηλητήρια», ξεχώρισε ἕνα ἀπὸ κεῖνα τὰ γαλακτόχρωμα μπουκάλια τῶν φαρμακείων καὶ τὄφερε κι' αὐτὸ στὸ τραπέζι. Ἀνατρίχιασα. Ἡ μπουκάλα ἔγραφε «Ἄκουα φόρτε» καὶ εἶχε καὶ μιὰ νεκροκεφαλή. Ἔβγαλε τὸ πῶμα κι' ἔβαλε στὰ μικρὰ ποτήρια. Τὸν παρατηρούσαμε ὅλοι μὲ μιὰ ἔκφρασι παγωμάρας. Ὁ κύριος Σόλων σήκωσε τὸ δικό του ποτῆρι:

—Ἐβίβα τὸ πρῶτο, εἶπε καὶ τὸ ἄδειασε.

Ἐμεῖς ποὺ ν' ἀγγίξουμε τὰ δικά μας ποτήρια. Ὁ φαρμακοποιὸς σὰν νὰ κατάλαβε τὴν ψυχική μας τραγωδία, μᾶς κύτταξε χαμογελαστὸς ἀπάνω ἀπὸ τὰ γυαλιά του καὶ μᾶς καθησύχασε:

—Μὴ φοβόσαστε. Οὖζο εἶναι! Τέτοιο οὖζο δὲν ἔχετε ξαναπιῆ!

Τὴν ἀρχὴ τὴν ἔκανε ὁ Φώτης.

—Μάλιστα, εἶπε. Πρώτης γραμμῆς οὖζο! Πιέτε, ἄφοβα. Κύριε Σόλων, ἕνα ποτηράκι ἀκόμα!

Δοκιμάσαμε μὲ κάποια ἀμφιβολία τὴν πρώτη γουλιὰ καὶ ἦρθε ἡ καρδιά μας στὸν τόπο της.

—Καλά, ἐκεῖ τὸ βάζετε τὸ οὖζο κύριε Σόλων; τὸν ρώτησε ὁ Ἀλέκος.

—Καὶ τὸ οὖζο καὶ τὸ κονιὰκ καὶ τὰ λικὲρ καὶ ὅλα.

—Καὶ τὰ φάρμακα;

—Δίπλα εἶναι κι' αὐτά!

—Καὶ γιατί τἄχετε σὲ μπουκάλια φαρμάκων; ρώτησα ἐγώ.

—Αἴ, δὲν πάει σὲ μιὰ βιτρίνα φαρμακείου νἄχω μπουκάλια ποτῶν. Ἔτσι κανένας δὲν καταλαβαίνει τί ἔχει τὸ καθένα.

—Κι' ἂν γίνη κανένα λάθος;

—Δὲν γίνεται. Τὰ ξέρω.. Νά, σ' αὐτὸ τὸ μπουκάλι ποὺ γράφει «Βορικὸν» π. χ. ἔχω οὐΐσκυ.

—Καὶ τὸ βορικὸ ποῦ τὄχετε;

—Στὴ διπλανή, ποὺ δὲ γράφει τίποτα! Τρώγετε, κύριοι. Τρώγετε καὶ πίνετε.

Πήραμε μεζεδάκια καὶ ἤπιαμε καὶ τὸ δεύτερο. Ὁ φαρμακοποιὸς καὶ ὁ Φώτης τὸ τρίτο. Καὶ ὕστερα ὁ κύριος Σόλων εἶπε:

—Ὥρα νὰ πᾶμε νὰ πάρουμε τὸ γκιουβέτσι. Ποιὸς θἄρθη μαζί μου;

—Ἐγώ, προσφέρθηκε ὁ Φώτης καὶ σηκώθηκε.

—Ἂν τραβάη τὸ κέφι σας καὶ κανένα βερμουτάκι, εἶπε ὁ κύριος Σόλων, εἶναι σ' αὐτὴ τὴ μπουκάλα ποὺ γράφει «Ἰώδιον».

Οἱ ἀπεσταλμένοι ἔφυγαν καὶ ἀπομείναμε οἱ τρεῖς.

—Τέτοιο πρᾶγμα δὲν μοὔχει ξανασυμβῆ, εἶπε ὁ Γιάννης.

—Ἔχει ὅμως τὸ γοῦστο του, παρατήρησε ὁ Ἀλέκος, ποὺ ὤφειλε νὰ δικαιολογήση τὸν προσκαλεστή μας.

Χρειάστηκα τὸ μαντῆλι μου καὶ εἶδα πὼς δὲν εἶχα μαζί μου.

—Θὰ πεταχτῶ ὣς τὸ ξενοδοχεῖο, εἶπα στοὺς φίλους μου. Σὲ δυὸ λεπτά, ἔφτασα.

Ὅπως κατέβαινα ἀπὸ τὸ δωμάτιό μου, ὁ νυκτερινὸς θυρωρὸς τοῦ ξενοδοχείου μὲ ρώτησε:

—Ποῦ θὰ φᾶτε ἀπόψε;

—Μᾶς ἔχει τραπέζι ὁ κύριος Σόλων στὸ φαρμακεῖο του, ἀπάντησε. Πολὺ περιποιητικός.

—Ὁ κύριος Σόλων; ἔκανε ὁ θυρωρὸς καὶ σούφρωσε τὰ φρύδια του καὶ κούνησε τὸ κεφάλι του καὶ χαμογέλασε ὕποπτα.

— Ναί, γιατί;

— Πρέπει νὰ προσέχετε.

— Γιὰ ποιὸ λόγο;

— Εἶναι τρελλός!

— Τί; Τρελλός; ρώτησα καὶ μ' ἔκοψε κρῦος ἱδρῶτας.

— Δηλαδή, τώρα δὲν εἶναι. Ἦτανε κάποτε κι' ἔμεινε κλεισμένος τρία χρόνια σὲ κλινική. Τώρα ἔχει χαρτὶ ποὺ λέει πὼς εἶναι καλά. Θὰ τὸ βρῆτε κορνιζαρισμένο μέσα στὸ ἐργαστήριο. Ἀλλὰ γιὰ καλὸ καὶ γιὰ κακό, προσέχετε!...

Μὲ κομμένα γόνατα, ἔφτασα στὸ φαρμακεῖο. Ὁ φαρμακοποιὸς καὶ ὁ Φώτης δὲν εἶχαν ἔρθει ἀκόμα. Ὁ Ἀλέκος καὶ ὁ Γιάννης κουτσόπιναν εὔθυμοι καὶ ἀνύποπτοι.

— Κύριοι, τοὺς δήλωσα, μέγας κίνδυνος μᾶς ἀπειλεῖ. Ὁ φαρμακοποιὸς εἶναι τρελλός!..

— Σῶπα ἀδερφέ! πετάχτηκε ὁ Ἀλέκος.

— Τώρα θὰ ἰδῆτε!

Μπῆκα στὸ «λαμποερατουάρ». Νὰ μιὰ κορνίζα κρεμασμένη μ' ἕνα δακτυλογραφημένο χαρτί: «Νευρολογικὴ Κλινικὴ ὁ Ἅγιος Τρύφων.—Βεβαιοῦμεν ὅτι ὁ Σόλων Στραβοπάτης, νοσηλευθεὶς εἰς τὴν ἡμετέραν κλινικήν, ἐξῆλθεν ἐντελῶς θεραπευμένος.—Ἀθῆναι, τῇ...., 1951». Ξεκρέμασα τὸ «δίπλωμα» καὶ τὄδειξα στὴν παρέα:

—Ὁρίστε, κύριοι!

Ὁ Γιάννης κιτρίνισε. Ὁ Ἀλέκος ἔπεσε σὲ συλλογή.

— Σ' αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο μᾶς ἔφερες! φώναξα. Ἔτσι ἐξηγοῦνται ὅλα τὰ παράξενα ποὺ συμβαίνουν ἐδῶ μέσα. Τώρα τί γίνεται; Προτείνω νὰ δραπετεύσουμε.

— Αὐτὸ δὲ γίνεται! ἀπάντησε ὁ Ἀλέκος.

— Γιατί δὲν γίνεται; μὲ σιγκοντάρησε ὁ Γιάννης.

— Γιατὶ θἄχουμε κακὰ ξεμπερδέματα μαζί του—τὸ εἶπε καὶ ὁ ἴδιος, θυμόσαστε. Κι' ἔπειτα δὲ νομίζω ὅτι ὑπάρχει λόγος ἀνησυχίας.

— Καὶ τοῦτο ἐδῶ;

—Ἀκριβῶς γι' αὐτό. Γιατὶ αὐτὸ πιστοποιεῖ ὅτι ὁ ἄνθρωπος τώρα εἶναι καλά. Νὰ φοβώσαστε ἀπὸ κείνους ποὺ δὲν ἔχουν τέτοιο χαρτί. Ἐγὼ εἶμαι ἀπολύτως ἥσυχος... (Ἀλλὰ δὲ φαινόταν νὰ εἶναι). Κι' ἐξ ἄλλου τὸ γκιουβέτσι θὰ τὸ φέρη ἀπὸ τὸ φοῦρνο!

— Καλὰ τὸ γκιουβέτσι, τὸν ἀντέκρουσα. Ἀλλὰ τὰ πιοτά; Ποιὸς μᾶς ἐγγυᾶται ὅτι, ὅπως θὰ ζαλιστῆ τὸ μυαλό του μὲ τὸ οἰνόπνευμα, δὲ θὰ κάνη λάθος σὲ καμμιὰ μπουκάλα καὶ δὲ θὰ μᾶς σερβίρη ποντικοφάρμακο ἀντὶ γιὰ κρασί; Βρὲ τί πάθαμε.

— Νὰ σᾶς πῶ ἐγὼ τί θὰ γίνη, πρότεινε ὁ Γιάννης. Ὁ Φώτης ἔτσι κι' ἔτσι δὲν ξέρει τὸ μυστικό. Λοιπόν, θὰ τὸν κάνουμε δοκιμαστή, ἐν ἀγνοίᾳ του. Θὰ τὸν ἀφήνουμε νὰ πίνη πρῶτος. Θὰ περιμένουμε νὰ περνάη ἕνα τέταρτο, εἴκοσι λεπτὰ κι' ἅμα θὰ βλέπουμε ὅτι δὲν ἔπαθε τίποτα, θὰ πίνουμε κι' ἐμεῖς!

Ἡ σοφὴ αὐτὴ πρότασι ἔγινε δεκτή. Κρέμασα τὴν κορνίζα στὴ θέσι της καὶ γύρισα στὸ τραπέζι, ἀπάνω ποὺ ἐρχότανε τὸ γκιουβέτσι.

*

— Κι' ἔχω ἕνα κοκκινέλι ρουμπίνι! εἶπε ὁ κύριος Σόλων, μόλις τὸ γκιουβέτσι στρώθηκε ἀχνιστὸ στὸ τραπέζι.

Κουβάλησε ἀπὸ μέσα μιὰ νταμιζάνα ποὺ εἶχε μιὰ ἐτικέττα: «Ντὴ-Ντὴ-Τή». Ἔβαλε στὰ ποτήρια. Τσουγγρίσαμε. Ὁ φαρμακοποιὸς καὶ ὁ Φώτης ἄδειασαν τὰ ποτήρια τους. Ἐμεῖς κάναμε δῆθεν ὅτι τραβήξαμε μιὰ γουλιὰ καὶ τ' ἀκουμπήσαμε. Τρώγαμε μιὰ πηρουνιὰ καὶ παρατηρούσαμε τὸ Φώτη, ποὺ ἄδειαζε καὶ τὸ δεύτερο ποτῆρι. Μᾶς ἔκανε ἐντύπωσι μελλοθανάτου.

— Ἔξοχο, κύριε Σόλων. Συγχαρητήρια.

— Μπᾶ! ἔκανε ὁ φαρμακοποιός, κυττάζοντας τὰ ποτήρια μας. Γιατί δὲν πίνετε;

— Θὰ πιοῦμε κι' ἐμεῖς, θὰ πιοῦμε! τὸν βεβαίωσα ἐγώ. Ἀλλὰ νὰ φᾶμε λίγο πρῶτα.

Καὶ τὰ μάτια μας στὸ Φώτη, γιὰ νὰ ἰδοῦμε τὶς ἀντιδράσεις του. Εὐτυχῶς κανένα σημεῖο ὕποπτο. Κι' ὅταν ἐκεῖνος ἄδειαζε τὸ τρίτο, ἔδωσε τὸ σύνθημα ὁ Ἀλέκος καὶ σὲ μᾶς.

Μετὰ τὸ φαΐ, ὁ κύριος Σόλων ἄνοιξε ἄλλο ντουλάπι καὶ ξεδιάλεξε δυὸ μπουκάλια. «Νιτρικὸς ἄργυρος» καὶ «Φαινικὸν ὀξύ». Ἦταν ἡ ὥρα τῶν λικέρ! Καὶ πάλι παρακολουθούσαμε τὸ θῦμα μας, τὸν καϋμένο τὸ Φώτη, ποὺ ἔπινε πρῶτος. Φοβόμαστε νὰ μὴν τὸν δοῦμε νὰ πιάνη ξαφνικὰ τὴν κοιλιά του καὶ νὰ σωριάζεται χάμω ξερός. Ὅμως, ὄχι. Καὶ ἀκολουθούσαμε κι' ἐμεῖς, μὲ ἀπόστασι πάντα εἴκοσι λεπτῶν, κυττάζοντας τὰ ρολόγια μας.

— Τί διάολο, φωνάζει ὁ κύριος Σόλων. Ὅλο τὰ ρολόγια σας κυττᾶτε. Δὲν πιστεύω νὰ φύγετε ἀπὸ τώρα!

— Ὄχι, κύριε Σόλων. Ἄλλος εἶναι ὁ λόγος!

— Ἄειντε τώρα νὰ ποῦμε κι' ἕνα τραγουδάκι!

Κι' ἔφερε ἀπὸ τὸ «λαμποερατουὰρ» καὶ μιὰ κιθάρα.

*

Τὸ πρωῒ ἤμαστε στὸ σταθμό. Δυὸ λεπτὰ πρὶν φύγη τὸ τραῖνο, ἕνας μικρὸς μὲ μιὰ μπουκάλα στὸ χέρι, τυλιγμένη σὲ ἄσπρο χαρτί, φάνηκε τρέχοντας καὶ ψάχνοντας:

— Κύριε Ἀλέκο! φώναξε. Ποιὸς εἶναι ὁ κύριος Ἀλέκος καὶ ὁ κύριος Φώτης;

—Ἐδῶ! ἀπαντᾶ ὁ Φώτης καὶ προβάλλει στὸ παράθυρο.

— Αὐτὸ σᾶς τὸ στέλνει ὁ κύριος Σόλων, ὁ φαρμακοποιός. Καὶ σᾶς εὔχεται καλὸ ταξίδι.

Ὁ Φώτης ξετυλίγει τὸ μπουκάλι. Ἡ ἐτικέττα γράφει «Ἀρσενικὸν» κι' ἔχει καὶ τὴ νεκροκεφαλή. Ὁ φίλος τὴν ξεβουλώνει μὲ θάρρος, τὴ φέρνει στὸ στόμα του, δοκιμάζει καὶ συνεχίζει. Μιὰ γρηὰ κυρία, ποὺ εἶναι στὸ ἴδιο βαγόνι, τὸν βλέπει καὶ βάζει τὶς φωνές:

— Γιὰ τὸ Θεό! Βοήθεια! Φαρμακώνεται!...

Εἴδαμε καὶ πάθαμε νὰ τὴν καθησυχάσουμε καὶ νὰ ἐξηγήσουμε στὸν κόσμο ποὺ μαζεύτηκε ὅτι ἄλλο τὸ ἀπόξω καὶ ἄλλο τὸ ἀπομέσα. Στὸν τρίτο σταθμὸ τὸ δοκιμάσαμε κι' ἐμεῖς. Ἦταν ἕνα ροῦμι, φωτιὰ καὶ λαῦρα.

— Λοιπόν, εἶπε ὁ Ἀλέκος, βλέπετε ὅτι ἀδίκως φοβηθήκατε γιὰ τὸ φίλο μας τὸ Σόλωνα. Ὁ Σόλων ἦταν ἐν τάξει. Λέω μάλιστα νὰ τοῦ στείλουμε ἕνα εὐχαριστήριο.

— Ναί, συμφώνησα ἐγώ. Καὶ νὰ βάλουμε στὸ φάκελλο: «Κύριον Καίσαρα Βοργίαν!»

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡΙΘ. 678

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1 Ὑπερδιέγερσι, ἔξαψι.—Στὴν Εὐρώπη, τέτοιο κράτος εἶναι μόνο ἡ Ἑλβετία.

2 Πάντοτε. — Χρονικὸ ἐπίρρημα.—Ἔτσι ὀνομάζεται χαϊδευτικὰ ἡ Τζίνα Λολομπριτζίντα.

3 Τροπικὸ ἐπίρρημα. — Ὅρος στὴν ἠλεκτρολογία.—Ὁ Χίλλαρυ σημείωσε ἐκεῖ μιὰ μεγάλη ἐπιτυχία.

4 Ἔχει τὴν ἴδια ἀκριβῶς ἀξία μὲ ἄλλο.—Ἀλκαλοειδὲς δηλητήριο ποὺ ἔδωσε τὸ ὄνομά του σὲ πολλὰ φυτά.

5 Τὸ χρηματικὸ ποσὸν ποὺ ἀναλογεῖ στὸν καθένα ὕστερα ἀπὸ ἕνα γλέντι (τουρκ.) —Νῆσοι τῶν Κυκλάδων.

6 Ἄρθρο.—Πρόγονοι τῶν Ρώσων. — Δὲν συγκινεῖται εὔκολα. — Χαρακτηρίζουν ἑταιρεῖες.

7 Ταυτότης αἰσθημάτων, ἀμοιβαία ἀγάπη. — Μαῦρος φύλαρχος. — Ἕνα ἀπὸ τὰ πολλὰ ποὺ ἔχει τὸ σκάκι.

8 Μικρὸς στὴν ἡλικία. — Ἐλέγχονται ἀπὸ τὴν ἀγορανομία. — Ζῶα ποὺ ἀποτελοῦν τὸ στόχο πολλῶν κυνηγῶν.

9 Ἀρχὴ ὑποθέσεως.— Σάκκος τῶν χωρικῶν. — Ἡ μητέρα τοῦ Ἑρμοῦ. — Κτητικὴ ἀντωνυμία (πληθ.).

10 Γυιὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Αἰγίνης. — Βάν...: φλαμανδὸς ζωγράφος τοῦ 17ου αἰῶνος. —Δηλωτικὸ γάμου.

11 Ἆσμα τῶν ἀρχαίων πρὸς τιμὴ τοῦ Ἀπόλλωνος. — Ντὸν ντέ...: ἀστέρι τοῦ Χόλλυγουντ. — Δὲν φαίνονται.

12 Ἄρθρο. — Προσφυγὴ στὰ δικαστήρια.— Ἡ Φλαβιούπολις τῶν βυζαντινῶν χρόνων. — Ἐπώνυμο Ἄγγλου συγγραφέως.

13 Δὸν Ζουὰν τῆς ἀρχαιότητος. — Θεὸς τῶν ἀρχαίων Βαβυλωνίων, τὸν ὁποῖο ὁ Μ. Ἀλέξανδρος σκέφτηκε ν' ἀνακηρύξῃ μεγαλύτερο θεὸ τοῦ κράτους του.

14 Δάμασμα. — Σύζυγος τοῦ Ἀλῆ πασᾶ.

15 ... Σεβαλιέ: περίφημος Γάλλος ἠθοποιός. — Ἰσχύς. —Οὐράνιο φαινόμενο τῶν πολικῶν περιοχῶν.

16 Λιμάνι τῆς Β. Ἀφρικῆς. — Προορίζεται γιὰ ἀσθενεῖς καὶ τραυματίες. — Ὄργανο αἰσθήσεως.

17 Ἐπιστρώνω μὲ σανίδια. — Μᾶς φέρει σὲ ὑψηλότερο στρώματα.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1 Νεοσύστατο ἀσιατικὸ κράτος. — Βρίσκεται στὰ ξένα.

2 Ὁμηρικὸς ἥρως.— Διαρκοῦν μιὰ ὥρα (θηλ.).— Νεογέννητα.

3 Ἀθλητικὸς θρίαμβος (ξεν.) — Μοναστήρια. — Συνοικία τῆς Κωνσταντινουπόλεως.

4 Τοῦ ὀφείλομε ὑπακοὴ καὶ σεβασμό. — Ὑπάρχει σὲ κάθε θέατρο.

5 Σιγμοειδὴς σωλήν.—Μὲ τρόπο δόλιο.

6 Ἀναφορικὴ ἀντωνυμία.—Μᾶς βοηθάει νὰ βροῦμε σπίτι.— Πόλις τῆς Ν. Γαλλίας (ὅπως προφέρεται). — Διπλασιαζόμενο γίνεται γυναικεῖο ὄνομα.

7 Γνωμικό. — Ὄασι τῆς Σαχάρας. — Ἀπροσποίητο.

8 Τραγοῦδι ὅλο μεράκια. — Ἑορτάζει τὴν ἐπομένη τῶν Χριστουγέννων. — Ἕλκω.

9 Ἀρχικὰ τοῦ στρατοῦ μας.— Βουνὸ τῆς Μακεδονίας. — Ποσοτικὸ ἐπίρρημα.—Νότα.

10 Ματικάπι.— Ἑνώνουν τὸ σῶμα μὲ τὸ κεφάλι (δημ.). — Περιοχή, στὰ σύνορα Ἑλβετίας, Ἰταλίας καὶ Γαλλίας.

11 Κάθε τι ποὺ μπορεῖ νὰ μετρηθῆ. — Χώρα στὴν ὁποία βρισκόταν τὸ χρυσόμαλλο δέρας.—Δὲν κάνει τὸν παπᾶ.

12 Ὕπαρξις.—Ἥρως τοῦ Σαίξπηρ. — Εἴκοσι μονάδες.—Τὸ χρησιμοποιοῦμε δείχνοντας.

13 Πλήρως ἐξοπλισμένα.—Βεντάλια.

14 Ἀρρώστια. — Δύσις.

15 Χρονικὸ ἐπίρρημα. — Σύστημα ἐκτυπώσεως ποὺ χρησιμοποιεῖ τὸ περιοδικό μας.— Ἰουδαῖος ποὺ συνόδευσε τὸν Ἀπόστολο Παῦλο.

16 Σύνολο. — Προκαλεῖ πλῆξι. —Ἀόριστη ἀντωνυμία.

17 Περιποίησι ἀρρώστου.—Κούνημα.

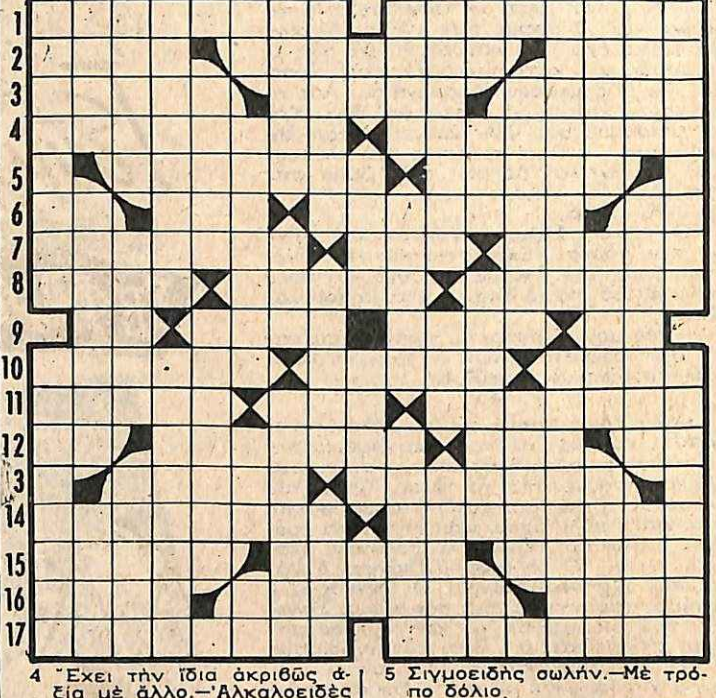

ΓΕΩΡΓ. Ν. ΚΑΤΣΑΝΗΣ

Ἡ λύσις τοῦ 677

στὴ σελ. 90

⁂

Μὲ λίγες γραμμὲς

Μὲ μιὰ νέα μέθοδο ἐξετάσεως, γίνεται ἡ διάγνωσι τῆς ἀρθρίτιδος σὲ 20 λεπτὰ τῆς ὥρας.

*

Οἱ ψυχοπαθεῖς παρουσιάζουν συχνὰ μεγάλη αὔξησι ἢ ἐλάττωσι τοῦ βάρους των, χωρὶς φανερὴ αἰτία.

Καλοριφέρ...

ΤΟΥ Β. ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΥ

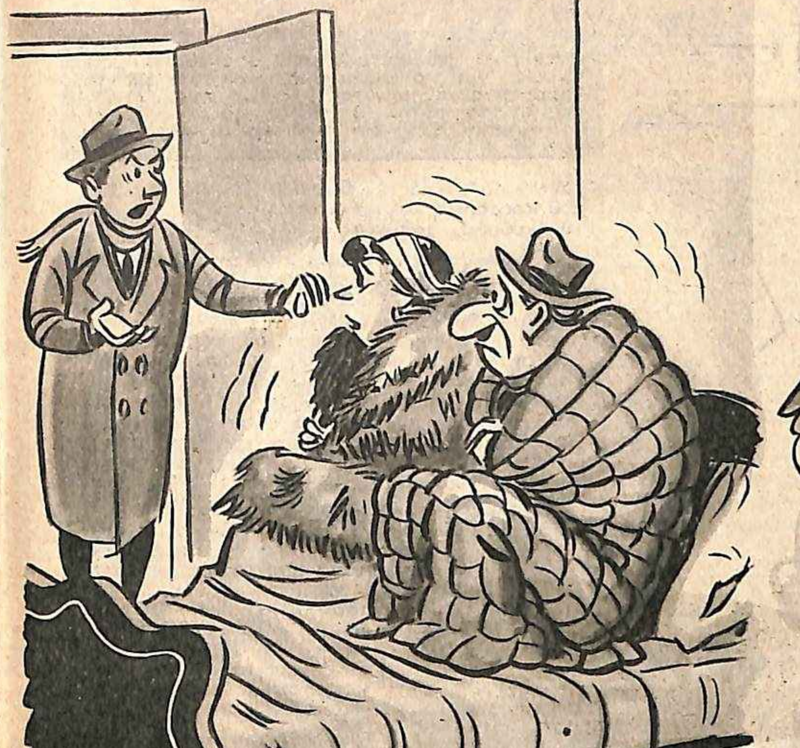

— Ἔχει καὶ καλοριφέρ!
— Ὁρκίσου!...

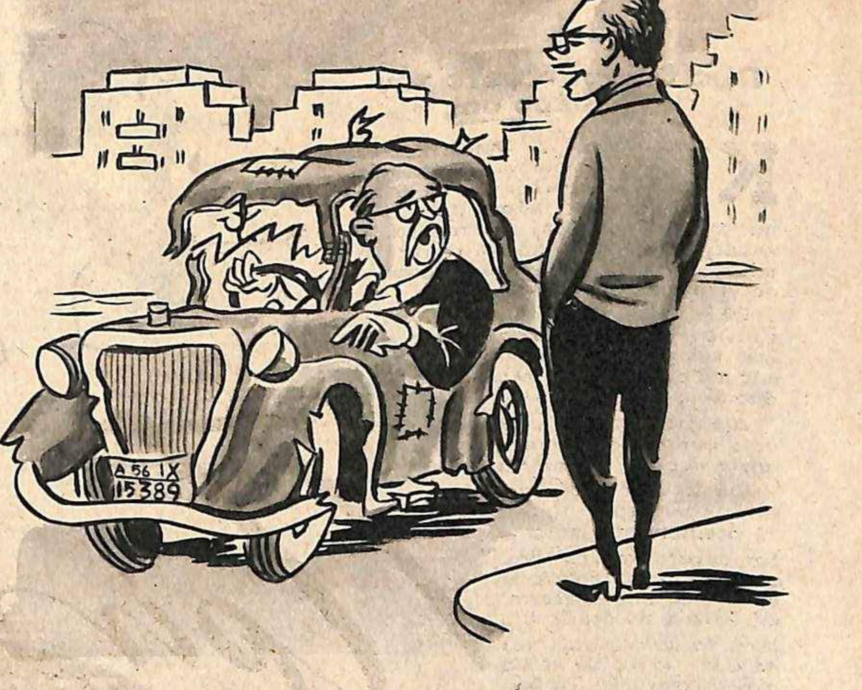

— Πάλι χάλασε;.

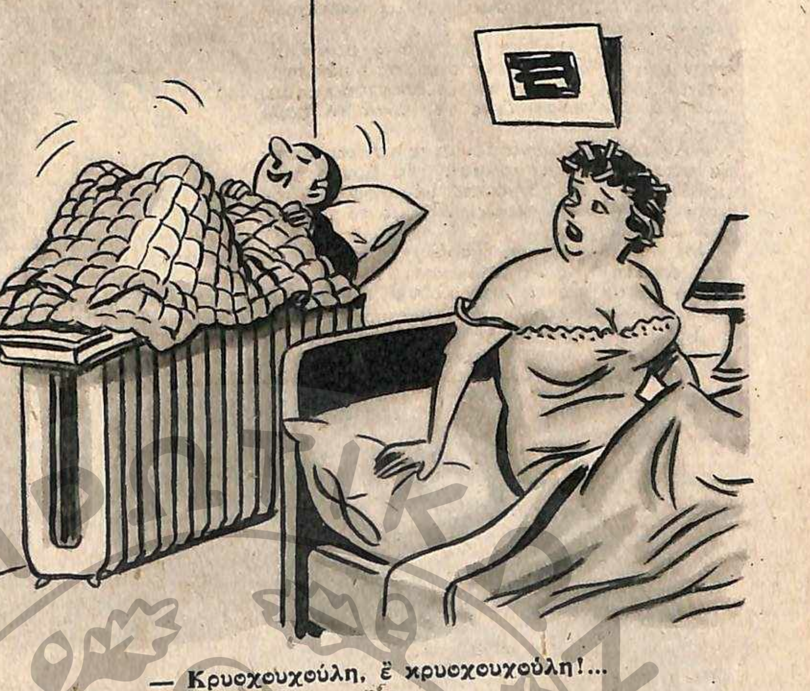

— Κρυοχουχούλη, ἔ κρυοχουχούλη!...

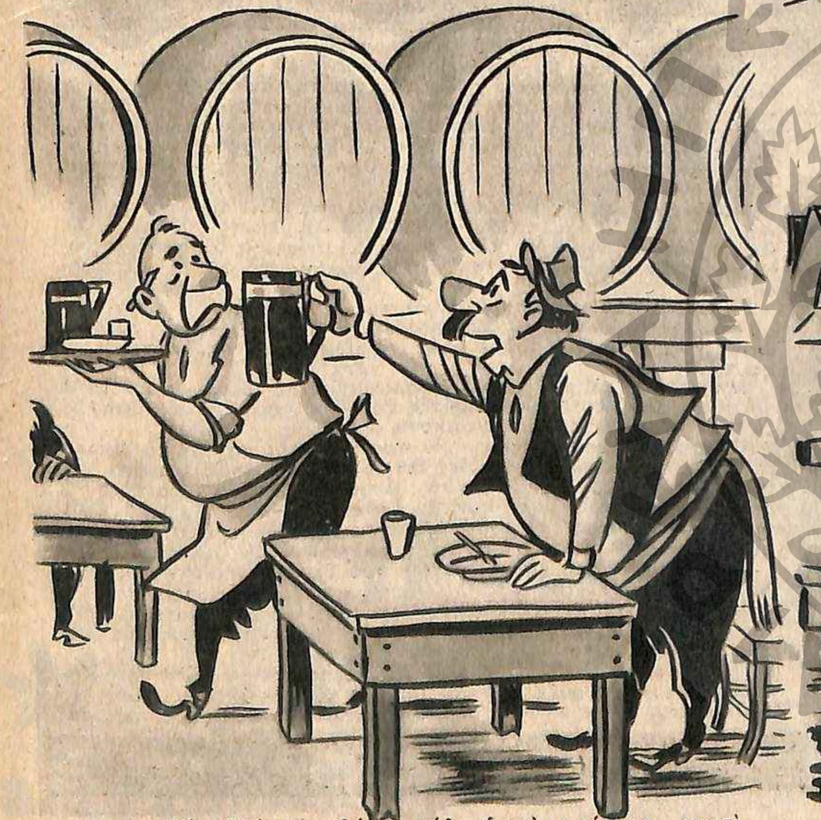

— Κὺρ-Γιώργη, βάλε πάλι ὑγρὰ καύσιμα, γιατὶ θὰ σβύση τὸ καλοριφέρ!...

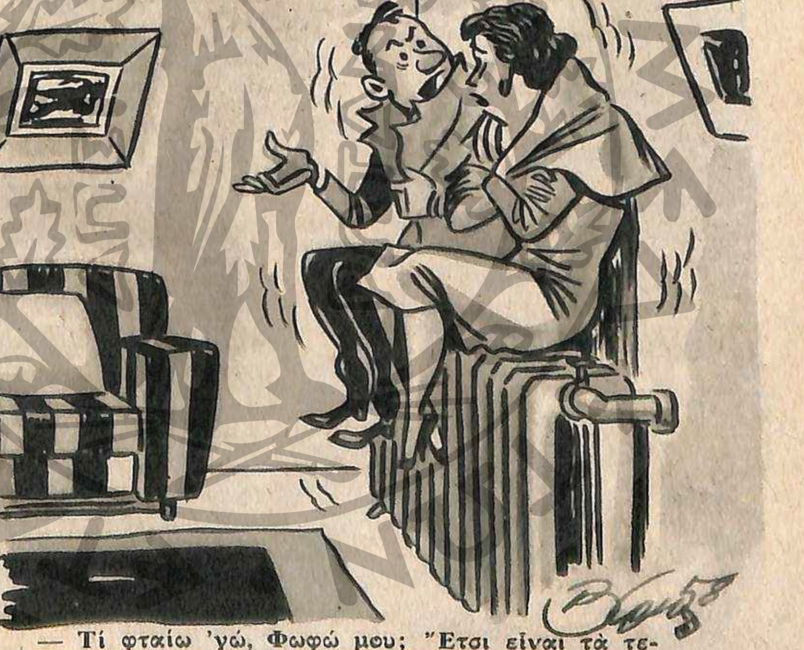

— Τί φταίω 'γώ, Φωφώ μου; Ἔτσι εἶναι τὰ τελευταῖα πατώματα. Δὲν ἔχει δύναμι!...

Πρίν ΞΕΚΙΝΗΣΕΤΕ γιά τό χορό

Πῶς θὰ γοητέψετε τὸν καβαλιέρο σας

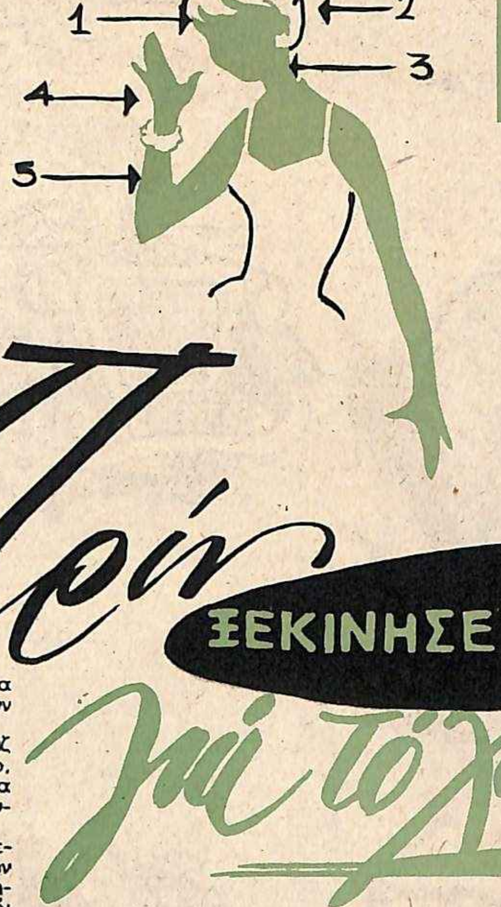

Αὐτὰ εἶναι τὰ πέντε σημεῖα ὅπου θὰ βάλετε ἄρωμα, γιὰ νὰ ἐξατμισθῆ σιγὰ-σιγὰ μὲ τὴ θερμότητα τοῦ αἵματος: 1) Κρόταφοι. 2) Πίσω ἀπ' τὰ αὐτιά. 3) Βάσι τοῦ λαιμοῦ. 4) Καρποί. 5) Ἐσωτερικὸ τῶν ἀγκώνων.

Κοντοζυγώνουν οἱ Ἀποκρηές. Εἶναι καιρὸς λοιπὸν νὰ σκεφτῆτε πὼς οἱ καβαλιέροι ποὺ θὰ χορεύουν μαζί σας θὰ σᾶς βλέπουν ἀπὸ πολὺ κοντὰ κι' ἐπὶ ἀρκετὴ ὥρα, κι' ἐπομένως θὰ ἔχουν τὴ δυνατότητα νὰ προσέξουν τόσο τὰ φυσικὰ προσόντα σας, ὅσο καὶ τὶς ἐλλείψεις σας.

Θὰ παρατηρήσουν ἂν τὰ μαλλιά σας εἶναι στιλπνά, ἂν τὸ δέρμα σας εἶναι λεῖο καὶ καθαρό, ἂν σκορπίζετε γύρω σας μιὰ εὐχάριστη κι' ἐλαφρὰ μυρωμένη ἀπόπνοια...

Δὲν εἶναι δύσκολο ὡστόσο ν' ἀποκτήσετε αὐτὰ τὰ ὅπλα τῆς γοητείας. Ἂς ἀρχίσουμε ἀπ' τὰ μαλλιά.

Γιὰ νὰ εἶναι ὁλοκάθαρα καὶ γυαλιστερά, τρίβετε τὴ βοῦρτσα σας πάνω σ' ἕνα μεγάλο κομμάτι βαμπάκι, ὥστε νὰ κολλήσουν οἱ ἶνες του στὶς τρίχες της, κι' ὕστερα βουρτσίζετε μ' αὐτὴ τὰ μαλλιά σας, πολλὴ ὥρα, ὥσπου νὰ κουραστῆ τὸ χέρι σας. Τὸ βαμπάκι θὰ πάρη κάθε σκόνη ἢ λέρα καὶ θὰ ἀφίση τὰ μαλλιὰ τελείως καθαρά. Τὰ περνᾶτε ἔπειτα μ' ἕνα μεταξωτὸ ὕφασμα, γιὰ νὰ γυαλίσουν περισσότερο.

Ἂν ἔχουν κολλήσει ἴχνη ἀπὸ μακιγιὰζ στὴν ἀρχὴ τῶν μαλλιῶν σας στὸ μέτωπο, τὰ ἀφαιρεῖτε μὲ μιὰ παλιὰ ὀδοντόβουρτσα — ποὺ τὴν προορίζετε γι' αὐτὴ τὴ δουλειά.

Ἂν χρειάζεται νὰ τονίσετε καὶ νὰ κάνετε σαφέστερη τὴ γραμμὴ τῆς ἀρχῆς τῶν μαλλιῶν, τὸ ἐπιτυγχάνετε μὲ μερικὲς γρήγορες κι' ἐλαφρὲς κραγιονιὲς μὲ τὸ μολύβι τῶν φρυδιῶν σας.

Μὲ τὸ ἴδιο μολύβι διορθώνετε καὶ τὰ φρύδια σας. Προτιμῆστε μιὰ ἁπαλὴ γκρίζα ἀπόχρωσι.

Τὴ νύχτα φορᾶτε μπιγκουντί, κι' ἀπὸ πάνω ἕνα φιλὲ βρεγμένο μὲ λοσιὸν φιξατέρ, γιὰ νὰ διατηρηθῆ τὸ χτένισμά σας.

Τὸ μακιγιάζ σας θὰ φαίνεται θερμότερο, ἁπαλώτερο καὶ ὡραιότερο, ἂν μεταχειρίζεστε φὸν-ντὲ-τὲν τῆς ἴδιας ἀποχρώσεως μὲ τὸ δέρμα σας ἀλλὰ κατὰ ἕνα τόνο σκουρότερο. Ἔτσι, σκεπάζονται καλύτερα οἱ διάφοροι μικροὶ λεκέδες τοῦ προσώπου καὶ κρύβεται ἡ ὠχρότης του ἀπ' τὴν κούρασι τοῦ χοροῦ.

Τὸ φὸν-ντὲ-τὲν στρώνει καλύτερα, ὅταν τὸ δέρμα σας εἶναι ἐλαφρὰ ὑγρό. Περνᾶτε λοιπὸν προηγουμένως τὸ πρόσωπό σας μ' ἕνα γάλα καλλονῆς. Ὕστερα ἁπλώνετε παντοῦ ὁμοιόμορφα τὸ φὸν-ντὲ-τέν, φροντίζοντας νὰ «σβύνη» ἁπαλὰ στὴ γραμμὴ τῶν μαλλιῶν, πίσω ἀπ' τὰ αὐτιὰ καὶ κάτω ἀκριβῶς ἀπ' τὸ γῦρο τοῦ ντεκολτέ. (Περιττὸ νὰ ποῦμε, βέβαια, ὅτι ὅλ' αὐτὰ τὰ σημεῖα πρέπει νὰ εἶναι ὁλοκάθαρα). Περιμένετε δυὸ λεπτὰ γιὰ ν' ἀπορροφηθῆ κι' ὕστερα ἀφαιρεῖτε τὸ περίσσευμα, στυπώνοντάς το μ' ἕνα τσιγαρόχαρτο.

Ἀκολουθεῖ ἕνα ἐλαφρὸ πουντράρισμα. Ἐπειδὴ τὰ λάδια ποὺ ὑπάρχουν στὴν κρέμα σας, γίνονται λίγο σκουρότερα πάνω στὸ δέρμα, μεταχειρισθῆτε πούντρα κατὰ ἕνα τόνο ἀνοιχτότερη. Τὴ βάζετε μ' ἐλαφρὰ χτυπήματα, κι' ὄχι μὲ τρίψιμο, ἂν δὲ θέλετε νὰ κολλήση τόπους-τόπους καὶ νὰ σβωλιάση.

Κυττάζετε πρὸς τὰ πάνω, ὅταν πουντράρετε τὸ κάτω μέρος τῶν ματιῶν σας, ἀλλοιῶς μπορεῖ νὰ σχηματιστῆ ἕνας κύκλος, ποὺ θὰ δείχνη τὸ πρόσωπό σας κουρασμένο — χωρὶς νὰ εἶναι στὴν πραγματικότητα.

Ἔχετε ὑπ' ὄψι ὅτι ἕνα πολὺ παχὺ στρῶμα κρέμας φὸν-ντὲ-τὲν σχηματίζει σκασίματα, κι' ὅτι ἡ πολλὴ πούντρα δίνει ἕνα κίτρινο χρῶμα στὸ γῦρο τῆς μύτης καὶ τοῦ πηγουνιοῦ σας.

Ἂν παρουσιαστῆ ἕνας ξαφνικὸς λεκὲς στὸ πρόσωπό σας καὶ τὸν ἀντιληφτῆτε μόνο τὴν ὥρα ποὺ ἑτοιμάζεστε γιὰ τὸ χορό, καμουφλάρετέ τον μὲ λοσιὸν καλαμίνας, ἀφίνοντας γι' ἀργότερα τὴ ριζικὴ ἐξαφάνισί του.

Ὅταν θὰ βάψετε τὰ χείλια σας, προσέξετε πολὺ νὰ μὴν προχωρῆ τὸ κραγιόνι πέρα ἀπ' τὶς ἄκρες τους, μεγαλώνοντας ἀφύσικα τὸ στόμα σας.

Ἂν παρουσιάζετε σημάδια ἀπὸ διπλοσάγονο (προσγοῦλι), μὴ ξεχνᾶτε νὰ κρατᾶτε πάντα τὸ κεφάλι σας ψηλὰ καὶ πρὸς τὰ πίσω. Ἄλλωστε, αὐτὸ καλυτερεύει καὶ τὴ στάσι σας γενικά.

Μιλήσαμε στὴν ἀρχὴ γιὰ τὴν εὐχάριστη ἀπόπνοια, ποὺ πρέπει νὰ σκορπίζετε γύρω σας. Αὐτὴ ἐξαρτᾶται ἀπὸ πολλοὺς παράγοντες. Πρῶτα ἀπ' ὅλα, ἀπὸ τὴν ἀναπνοή σας, ποὺ πρέπει νὰ μυρίζη «μέλι καὶ λουλούδια», ὅπως ἔλεγε κάποιος ποιητής. Φροντῖστε λοιπὸν νὰ περιποιῆστε τὰ δόντια σας, νὰ τὰ διατηρῆτε ὁλοκάθαρα καὶ νὰ μὴν ἔχετε κανένα χαλασμένο. Ξεπλένετε δὲ τακτικὰ τὸ στόμα σας μ' ἕνα ὑγρὸ ἀντισηπτικὸ καὶ ἀρωματικό, ποὺ θὰ ἐξαφανίση κάθε ἴχνος δυσάρεστης μυρωδιᾶς του.

Γιὰ τὸν ἱδρῶτα, θὰ μεταχειριστῆτε ἕνα ἀπ' τὰ προϊόντα ποὺ ἐλαττώνουν τὴν ἐφίδρωσι, ἢ δὲν ἀφίνουν τὸν ἱδρῶτα ν' ἀλλοιωθῆ καὶ ν' ἀποκτήση τὴ χαρακτηριστικὴ ἐκείνη δυσοσμία. Εἶναι ἀπαραίτητο ὅμως νὰ μὴ τὸ χρησιμοποιήσετε τὴν τελευταία στιγμή, πρὶν ξεκινήσετε γιὰ τὸ χορό. Πρέπει νὰ τοῦ ἀφίσετε τὸν καιρὸ νὰ στεγνώση τελείως πάνω στὸ δέρμα σας γιὰ νὰ φέρη τὸ ἀποτέλεσμά του.

Προηγουμένως, θὰ πάρετε τὸ μπάνιο σας. Θὰ προσθέσετε στὸ νερὸ λίγο εἰδικὸ ἀρωματισμένο λάδι καὶ θὰ μείνετε 10 λεπτὰ τῆς ὥρας μέσα σ' αὐτό. Μπορεῖτε ὅμως, ἁπλούστερα νὰ περάσετε ὅλο τὸ σῶμα μας μ' ἕνα σφουγγάρι, βουτηγμένο σὲ ἀρωματισμένο νερό.

Ὕστερα, ἀφοῦ σκουπιστῆτε, θὰ πουντράρετε ὅλο τὸ σῶμα σας μὲ ἀρωματικὸ τάλκ, ποὺ ἀπορροφάει τὸν ἱδρῶτα καὶ σᾶς βοηθάει ἐπίσης νὰ φορέσετε πιὸ εὔκολα τὴ ζώνη σας, τὶς κάλτσες, τὸ σουτιέν.

Μπορεῖτε, πρὶν ἀπ' τὸ πουντράρισμα μὲ τὸ τάλκ, νὰ ψεκάσετε τὸ σῶμα σας μὲ τὴν κολώνια τῆς ἀρεσκείας σας, μ' ἕνα βαποριζατέρ. Θὰ νοιώσετε μιὰ εὐχάριστη φρεσκάδα.

Θὰ συμπληρώσετε, τέλος, τὴν προετοιμασία σας μὲ τὸ ἄρωμά σας. Βάζετε μερικὲς σταγόνες ἀπ' αὐτὸ στὰ σημεῖα ἐκεῖνα τοῦ σώματος, ὅπου ὑπάρχει σφυγμός, ὥστε νὰ ἐξατμίζεται σιγὰ-σιγὰ ἀπὸ τὴ θερμότητα τοῦ αἵματος. Τὰ σημεῖα αὐτὰ εἶναι τὰ ἑξῆς πέντε: οἱ κρόταφοι, τὸ πίσω μέρος τῶν αὐτιῶν, ἡ βάσι τοῦ λαιμοῦ, οἱ καρποὶ τῶν χεριῶν καὶ τὸ ἐσωτερικὸ τῶν ἀγκώνων.

Δὲ θἆναι ἄσχημο ἐπίσης νἄχετε προσθέσει λίγες σταγόνες κολώνιας στὸ τελευταῖο νερὸ ποὺ ξεπλύνατε τὰ ἐσώρρουχα καὶ τὶς κάλτσες σας, καθὼς καὶ στὸ νερό, μὲ τὸ ὁποῖο ξεπλύνατε τὰ μαλλιά σας μετὰ τὸ λούσιμο. Πρόκειται γιὰ δυὸ μικρὰ «τούκ», μὲ ἄριστα ἀποτελέσματα.

Τέλος, φροντῖστε νἄχετε μαζί σας μέσα στὴν τσάντα σας ἕνα κραγιόνι «ντεοντοράν» γιὰ νὰ περνᾶτε κάπου-κάπου μ' αὐτὸ τὶς φοῦχτες σας, ὥστε νὰ μὴν εἶναι ἱδρωμένες καὶ γλυστερὲς στὸ χορό.

Μετὰ τὸ μπάνιο, ψεκάζετε τὸ σῶμα σας μὲ τὴν κολώνια τῆς ἀρεσκείας σας.

Ἀφοπλισμοί

Γιὰ νὰ λείψη ἀπὸ τὸν κοσμο τοῦ πολέμου ἡ ἀγωνία
καὶ προτοῦ νὰ γίνη λίμπα καὶ...μπαροῦτι ἡ κοινωνία,
οἱ μεγάλες οἱ δυνάμεις καὶ τὰ Κράτη τὰ μεγάλα,
τίς... δυνάμεις τους ἐντείνουν νὰ κάνουν «μέλι-γάλα»!
Προσπαθοῦν νὰ ἐπιτύχουν, δηλαδή, κατευνασμό,
γιὰ εἰρήνη νὰ μιλήσουν καὶ γιὰ πλήρη... «ἀφοπλισμό»,
πρᾶγμα ποὖναι ὅλου τοῦ κόσμου καὶ ὁλόκληρης τῆς γῆς,
ὁ θερμότερος ὁ πόθος κι' ὁ... ὑπερπεριφλεγής!

★

Ἀλλὰ μιὰ καὶ συζητᾶνε, μὲ τὰ ὅπλα σχετικά,
τὰ καινούργια, τὰ συνήθη καὶ τὰ προπολεμικά,
ἐπιβάλλεται, νομίζω, νὰ βρεθῆ καὶ κάποια λύσι
ποὺ τὶς σύγχρονες γυναῖκες καταλλήλως θ' ἀφοπλίση!
Γιατὶ πράγματι κι' οἱ Εὖες τῶν προσφάτων τῶν ἐτῶν
ἔχουν ὅπλα, σὰν κι' ἐκεῖνα τῶν μεγάλων τῶν Κρατῶν
κι' εἶναι ἀδύνατον, τελείως, τὴ γαλήνη ν' ἀσφαλίσης,
ἂν δὲν ἐξουδετερώσης τῶν θηλέων τὶς «προκλήσεις»!

★

Γιὰ νὰ μὴν πολυλογοῦμε, ἡ γυναίκα τοῦ συρμοῦ
σὲ στιγμὲς θὰ σ' ἔχη πάντα «γενικοῦ...συναγερμοῦ»,
ἀφοῦ δίπλα σου, πλειστάκις, θὰ περνᾶ γεμάτη φούρια
καὶ θὰ σὲ ἀναστατώνουν τὰ «γεμᾶτα της... κουμπούρια».
Ψυχραιμίαν
οὐδεμίαν
νὰ τηρῆς,
δὲ θὰ μπορῆς,
γιατὶ ὅλο καὶ θὰ βρίσκης κοπελλάρες καὶ μαντάμ,
ποὺ θὰ φέρνουν στὸ μυαλό σου τό: «Ἀπόψε κάνεις...
(μπάμ!»

★

Διαρκῶς μὲ καρδιοχτύπια τὸν καιρό σου θὰ περνᾶς
καὶ τὴν εἰρηνοφιλία, ἐντελῶς θὰ τὴν ξεχνᾶς,
γιατὶ οἱ δρόμοι θἆναι πλήρεις ἀπὸ γόησσες ποικίλες,
ποὺ σὲ κάνουνε μπουρλότο μὲ τίς... «εὔφλεκτές τους
(ὗλες»!

Μ' ἕνα βλέμμα τους καὶ μόνον, ἱκανὲς εἶναι ἀκόμα
νὰ σὲ κάνουνε ν' ἀλλάξης τοῦ προσώπου σου τὸ χρῶμα,
γιατὶ οἱ λάγνες οἱ ματιές τους εἶναι τόσο θελκτικές,
ποὺ θυμίζουνε ἀκτῖνες «ἠλεκτρομαγνητικές»!

★

Ἡσυχία καὶ γαλήνη δὲ θὰ νοιώσης τί ἐστί,
ἡ μοντέρνα ἡ γυναῖκα ἐὰν δὲν ἀφοπλιστῆ,
καὶ στὸ κάθε σου τὸ βῆμα, θὰ σκοντάφτης σὲ μαριόλες,
ποὖναι σ' ὅλες τὶς γραμμές τους, ἴδιες βόμβες... φλογο-
(βόλες!

Θἄχης ὅλες τὶς ἡμέρες καὶ τὶς πιὸ πολλὲς βραδυές,
συναντήσεις μὲ καμπόσες κοντοφουστανοποδιὲς
καὶ σιγανοπαπαδιὲς
ποὺ σοῦ γίνονται, στὸ τέλος... νάρκες ὕπουλες στὴν ξέρα
καὶ χωρὶς νὰ καταλάβης σέ... τινάζουν στὸν ἀέρα!

★

Δὲ χωράει ἀμφιβολία καὶ ἀντίρρησι καμμιά,
ὅτι πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν σου θὰ περνοῦν κάτι κορμιά,
ποὺ καθὼς θὰ τ' ἀντικρύζης στὴ γωνιὰ τοῦ κάθε δρόμου,
θὰ παθαίνης βουρλισία καί... «διάσπασιν ἀτόμου»!
Θὰ περνοῦν, ἐπίσης, Εὖες μὲ τὴ φοῦστα ἀνεμιστή,
σὰν ἐπίγειοι πλανῆτες, ἢ σάν... πύραυλοι σωστοὶ
καὶ θὰ σὲ ὑποχρεώνουν νὰ συχνοκαρδιοχτυπᾶς
καὶ κοντά τους σὰν σκυλάκι καὶ σάν... «λάϊκα» νὰ πᾶς!

★

Μιά, λοιπὸν καὶ οἱ μεγάλοι κάνουν, πιά, ὑπαινιγμοὺς
γιὰ κατάργησι τῶν ὅπλων καὶ γιὰ νέους ἑλιγμούς,
ἡ κατάλληλή μας ὥρα κι' ἡ στιγμὴ ἐπέστη πλέον
νὰ φωνάξουμε τό: «Κάτω καὶ τὰ ὅπλα τῶν θηλέων»...
Γιατί, ὄντως, ἀπεδείχθη καὶ κυριολεκτικά,
ὅτι ὅλες οἱ γυναῖκες ἔχουν ὅπλα «μυστικὰ»
κι' ἀφθονοῦν, κατὰ τὸ μᾶλλον, τὰ θερμοπυρηνικά τους
καὶ τὰ πλᾶνα τους ἰδίως τὰ διαπλανητικά τους!

★

Μὰ κι' αὐτὰ τὰ θηλυκά μας τὰ μεστά, ἐν κατακλεῖδι,
ποὺ φοροῦν στὸ δάχτυλό τους ἀρραβῶνος δαχτυλίδι,
ἢ στεφάνι λεμονέας πρὸ πολλοῦ ἔχουν φορέσει,
πρέπει, πιά, νὰ σταματήσουν μὲ τὰ ὅπλα νἄχουν σχέσι.
Κι' ὅποιος εἶναι παντρεμένος κι' ὅποιος ἔχει πεθερὰ
ἀπὸ δῶ κι' ἐμπρὸς ὀφείλει νὰ μὴ συχνολαχταρᾶ
καὶ στὸ ξύπνιο του νὰ πάψη καὶ στὸν ὕπνο του περίπου,
«μάχης... ἅρματα» νὰ βλέπη παλαιοῦ καὶ νέου τύπου!

Εἰκονογράφησις
Νικ. Γάλλια

ὁ [illegible] Γ.

ΜΕ ΤΟ ΣΤΑΥΡΟ ΚΑΙ ΤΟ ΤΟΥΦΕΚΙ

ΕΝΑΣ ΤΟΛΜΗΡΟΣ ΗΓΟΥΜΕΝΟΣ

ΠΕΡΙΕΡΓΑ πράγματα συνέβαιναν τὶς μέρες ἐκεῖνες στὴ Μυτιλήνη. Μόλις ἄρχισε νὰ φουντώνη ἡ ἄνοιξι, κάτι ἄγνωστα πρόσωπα ἔκαναν τὴν ἐμφάνισί τους στὸ νησί. Πρόσωπα ἄγνωστα καὶ παράξενα. Κανεὶς δὲν τολμοῦσε νὰ τὰ πλησιάση, γιατὶ ὁ τόπος εἶχε γεμίσει ἀπὸ χαφιέδες. Οἱ ὑπηρεσίες διώξεως τοῦ ἐχθροῦ, εἶχαν στείλει πράκτορές τους ἀπὸ τὴν Ἀθήνα. Ἤξεραν πὼς ὅσοι ἤθελαν νὰ τὸ σκάσουν γιὰ τὴ Μ. Ἀνατολή, προσπαθοῦσαν νὰ φτάσουν στὴ Μυτιλήνη κι' ἀπὸ κεῖ νὰ περάσουν ἀπέναντι, στὰ τουρκικὰ παράλια. Οἱ φιλόξενοι νησιῶτες ἔκαναν ὅ,τι μποροῦσαν γιὰ νὰ διευκολύνουν τοὺς φυγάδες. Μὰ ὁ φόβος νὰ συλληφθοῦν ἀπὸ τὴ Γκεστάπο, τοὺς ἔκανε προσεχτικούς. Τὸν Ἀπρίλιο τοῦ 1942, πιάστηκαν στὸ Πλωμάρι ὁ Βασίλης Μακρῆς, ὁ Φώτης Δράκος κι' ὁ Γιάννης Δεμέστιχας, ἀξιωματικοὶ κι' οἱ τρεῖς. Κανεὶς ὅμως σχεδὸν δὲν πῆρε εἴδησι τὴ σύλληψί τους, γιατὶ οἱ προδότες ἔκαναν καλὰ τὴ δουλειά τους. Γιὰ νὰ μὴ μαρτυρηθῆ ἡ ταυτότητά τους, τοὺς ὑπέδειξαν ἁπλῶς στοὺς Γερμανοὺς κι' αὐτοὶ πῆγαν νύχτα στὸ «στέκι» τους καὶ τοὺς συνέλαβαν ἐντελῶς ἀθόρυβα.

Οἱ τρεῖς ἀξιωματικοὶ στάλθηκαν ἁλυσοδεμένοι στὴ Σάμο. Τοὺς κράτησαν ἐκεῖ περισσότερο ἀπὸ ἕνα μῆνα κι' ὕστερα τοὺς ἔβαλαν σ' ἕνα πλοιάριο γιὰ νὰ τοὺς φέρουν στὸν Πειραιᾶ. Μεσοπέλαγα ὅμως τοὺς τορπίλλισε ἕνα συμμαχικὸ ὑποβρύχιο καὶ τοὺς ἔστειλε αὔτανδρα στὸ βυθό. Ἀπὸ τὸ πλήρωμα σώθηκε μονάχα ἕνας κι' ἀπὸ τοὺς κρατούμενους ὁ ὑπολοχαγὸς Βασίλης Μακρῆς. Ὁ Γερμανὸς δὲν ἤξερε κολύμπι. Τὸ κατάλαβε αὐτὸ ὁ Ἕλληνας κι' ἀδιαφορῶντας γιὰ τὸ ἀποτέλεσμα, τὸν βούτηξε ἀπὸ τὰ μαλλιὰ καί, παλεύοντας ὧρες ὁλόκληρες μὲ τὴ θάλασσα, κατάφερε νὰ τὸν βγάλη ζωντανὸ στοὺς Φούρνους. Τὸ νησάκι τὸ κατεῖχαν οἱ Ἰταλοί. Ἔτσι μόλις εἶδαν τοὺς δυὸ ναυαγούς, ἀντὶ νὰ σπεύσουν νὰ τοὺς βοηθήσουν, τοὺς συνέλαβαν καί, χωρὶς κἂν νὰ ἐξετάσουν ποιοὶ ἦταν, τοὺς ἔρριξαν — βρεμμένους ὡς τὸ κόκκαλο κι' ἄρρωστους ἀπὸ τὴν κούρασι καὶ τὴ συγκίνησι — σ' ἕνα ὑπόγειο μπουντροῦμι. Ἐκεῖ τοὺς παράτησαν μισοπεθαμένους μιὰ ὁλόκληρη μέρα.

Τέλος, ὁ ἐπὶ κεφαλῆς τῆς φρουρᾶς, ἀνθυπασπιστὴς Ρόκο Μουράτι, ἀποφάσισε νὰ τοὺς ἀνακρίνη. Τοὺς ἀνέβασε πάνω κι' ἀφοῦ τοὺς εἰρωνεύτηκε κάμποση ὥρα μὲ λόγια ταπεινὰ καὶ ὑβριστικά, τοὺς ρώτησε πῶς βρέθηκαν ναυαγοὶ στὸ Αἰγαῖο. Κάτι πῆγε ν' ἀπαντήση ὁ Βασίλης Μακρῆς, μὰ ὁ Γερμανὸς τὸν σταμάτησε μὲ μιὰ κίνησι τοῦ χεριοῦ. Ἄρπαξε κατόπιν ἀπὸ τὰ πέτα τὸ νεαρὸ φασίστα καὶ τὸν ταρακούνησε δεξιὰ κι' ἀριστερά.

— Εἶμαι Γερμανὸς ἀξιωματικὸς κι' ὀνομάζομαι Μὰξ Βάγκνερ. Ἂν μέσα σὲ πέντε λεπτὰ δὲν εἰδοποιηθῆ μὲ τὸν ἀσύρματο ἡ βάσι μου στὴ Σάμο, θὰ σοῦ ἀδειάσω τὸ πιστόλι ποὺ κρατᾶς στὸ κεφάλι...

Ὁ ἀνθυπασπιστὴς ἔγινε ἄσπρος σὰν κιμωλία. Προσπάθησε ὡστόσο νὰ τὰ μπαλώση καὶ ζήτησε χίλιες φορὲς συγγνώμη, ποὺ τοὺς ταλαιπώρησε.

— Πῶς μποροῦσα νὰ σᾶς γνωρίσω χωρὶς στολή; δικαιολογήθηκε. Νόμισα πὼς εἴσαστε Ἕλληνες ψαράδες, ἀπ' αὐτοὺς ποὺ κάνουν μαύρη ἀγορὰ στὰ νησιά. Γι' αὐτὸ ἤθελα νὰ σᾶς τιμωρήσω...

Ὁ Ἰταλὸς πρόσταξε καὶ τοὺς ἔφεραν στεγνὰ ροῦχα. Ἔτσι ὁ ὑπολοχαγὸς Μακρῆς βρέθηκε μὲ στολὴ καραμπινιέρου. Ἀλλὰ δὲν ἤξερε ἀκόμη ποιὰ θὰ ἦταν ἡ τύχη του, γιατὶ ὁ Βάγκνερ δὲν τοῦ εἶπε οὔτ' ἕνα εὐχαριστῶ, ποὺ τὸν εἶχε σώσει. Οὔτε ὅμως πρόδωσε στὸ Μουράτι ποιὸς ἀκριβῶς ἦταν. Ἔτσι, μόλις ὁ φασίστας ἐπικοινώνησε μὲ τὴ Σάμο, γύρισε κοντά τους. Θέλοντας νὰ τοὺς καλοπιάση, τοὺς πρόσφερε κονιάκ, ξεροὺς καρποὺς καὶ τσιγάρα.

— Αὔριο βράδυ θἄρθη μιὰ ἀτμάκατος νὰ σᾶς παραλάβη, τοὺς εἶπε. Ἀπόψε θὰ μείνετε στὸ δωμάτιό μου. Ἐγὼ θὰ κοιμηθῶ ἀλλοῦ...

Μόλις ἔφυγε ὁ Ρόκο κι' οἱ δυὸ ναυαγοὶ ἔμειναν μόνοι, ὁ Βάγκνερ γύρισε στὸν Ἕλληνα καὶ μὲ τὰ λίγα γαλλικὰ ποὺ μιλοῦσε, τὸν εὐχαρίστησε.

— Χωρὶς ἐσένα, θὰ ἤμουν τώρα πνιγμένος, τοῦ εἶπε. Σειρά μου, λοιπόν, νὰ σὲ σώσω κι' ἐγώ. Ἀπόψε ἢ τὸ πολὺ αὔριο τὸ πρωΐ, πρέπει νὰ φύγης ἀπ' αὐτὸ τὸ νησάκι. Γιατί, ὅταν θἄρθουν οἱ δικοί μου, θὰ σὲ ξαναπιάσουν. Ἀλλὰ δὲν ξέρω πῶς μπορεῖ νὰ γίνη.

Ἡ λύσι βρέθηκε τὴν ἑπομένη, κατὰ τὸ μεσημέρι. Ἕνα καΐκι ἀπὸ τοὺς Φούρνους, πήγαινε γιὰ τὴ Μυτιλήνη. Ὁ Βάγκνερ πῆρε παράμερα τὸν Ἰταλὸ καὶ τοῦ εἶπε ἐμπιστευτικὰ δῆθεν, ὅτι ὁ σύντροφός του ἦταν Ἕλληνας, ὅτι ἀνῆκε σὲ μυστικὴ γερμανικὴ ὑπηρεσία κι' ὅτι ὑπηρετοῦσε στὴ Μυτιλήνη. Ἔπρεπε, λοιπόν, νὰ τοῦ βρῆ ἕνα πολιτικὸ κοστοῦμι, νὰ τὸν ἐφοδιάση μὲ μιὰ ἰταλικὴ ταυτότητα καὶ νὰ τὸν στείλη, μὲ τὸ καΐκι ποὺ θἄφευγε, στὴ βάσι του.

— Στὴν ὑπηρεσία μου θ' ἀναφέρω γιὰ τὶς εὐγενικές σας φροντίδες, συνέχισε ὁ Γερμανός. Ἂν μᾶς φερθήκατε κάπως βάναυσα στὴν ἀρχή, αὐτὸ ἔγινε ἐπειδὴ δὲ γνωρίζατε ποιοὶ εἴμαστε...

Ὁ φασίστας ἔπεσε στὴν παγίδα. Κολακευμένος ἀπὸ τὰ λόγια τοῦ Βάγκνερ, ἔκανε ὅ,τι τοῦ εἶπε. Ὁ Βασίλης Μακρῆς φόρεσε ἕνα ἀρκετὰ ὑποφερτὸ κοστοῦμι, ἔλαβε ταυτότητα, ποὺ βεβαίωνε, ὅτι ὁ «εἰκονιζόμενος» ἀνῆκε σὲ ἰταλικὴ ὑπηρεσία καὶ κατὰ τὶς τρεῖς τὸ ἀπόγεμα, ξεκινοῦσε μὲ μιὰ ὁλοκαίνουργια ψαροπούλα — τὴ «ΛΕΝΙΩ», Ν. Φ. 19, ἰδιοκτησία Α. Λεβαντῆ — γιὰ τὴ Μυτιλήνη. Ὁ Γερμανός, ἄνθρωπος τίμιος κι' εὐγενικός, τοὔδωσε καὶ μερικὰ χρήματα, ὥστε νὰ μπορῆ νὰ κινηθῆ γιὰ μερικὲς μέρες. Ἦταν πιὰ Μάϊος κι' ἡ ἄνοιξι χαμογελοῦσε πάνω ἀπὸ τὸ γαλάζιο Αἰγαῖο. Ὁ Μακρῆς βέβαια δὲν εἶχε σκοπὸ νὰ μείνη γιὰ πάντα στὸ νησί. Ἀλλ' ὥσπου νὰ βρῆ τὸν τρόπο νὰ περάση στὰ μικρασιατικὰ παράλια, σκέφτηκε νὰ ζητήση βοήθεια ἀπὸ τοὺς καλοὺς νησιῶτες.

Σὲ ποιὸν ὅμως ν' ἀπευθυνθῆ, ποὺ ὅλοι τὸν κυττοῦσαν μὲ μισὸ μάτι; Ὁ ὑπολοχαγὸς εἶχε ἀναγκαστῆ μιὰ μέρα νὰ δείξη σὲ μιὰ γερμανικὴ περίπολο τὴν ταυτότητα, ποὺ τοῦ ἔδωσε ὁ Μουράτι. Ἀπὸ τότε ὅλοι τὸν ἀπόφευγαν, γιατὶ δὲν ἤξεραν ποιὸς εἶναι. Τί νὰ πῆ ὁ ἄνθρωπος καὶ πῶς νὰ τοὺς ἐξηγήση; Ὡστόσο ὁ Μακρῆς ἀποφάσισε νὰ τραβήξη σὲ κάποιο μοναστῆρι — στὴ Μονὴ Λειμῶνος, κοντὰ στὴν Καλλονή — ποὺ ὅπως εἶχε πληροφορηθῆ, ὁ θαυμαστός του ἡγούμενος Διονύσιος Χαραλάμπους, ἔδινε ἄσυλο σ' ὅλους τοὺς κατατρεγμένους. Κι' αὐτὴ ἦταν ἡ ἀλήθεια. Ὁ καλὸς ἐκεῖνος λευΐτης, παρ' ὅλο τὸ σκοτάδι καὶ τὴν ἀσέβεια τῆς κατοχῆς, ζοῦσε σιμὰ στὸ Θεό. Ἀφοσιωμένος στὸ ἔργο τῆς φιλανθρωπίας, εἶχε δημιουργήσει μὲ πενιχρὰ καὶ ἀσήμαντα μέσα, ἕνα ἐξαίρετο ὀρφανοτροφεῖο. Ἐκεῖ δὲν ἔσωζε μόνο ἀπὸ τὴν πεῖνα καὶ τὸν ἀφανισμὸ τὰ μικρὰ κι' ὀρφανὰ παιδάκια. Διέπλαττε καὶ τὶς ψυχές τους, σύμφωνα μὲ τὰ ἰδεώδη τῆς ἑλληνικῆς πατρίδας.

Ὡστόσο, ἕνα πρωΐ, κατεβαίνοντας ἀπὸ τὸ μοναστῆρι, γιὰ νὰ πάη στὴ μητρόπολι — στὴν Καλλονὴ — ἔπεσε τυχαῖα πάνω στὸν Ἐπιτηρητὴ τῶν Ἀλυκῶν, ποὺ τὸν πῆρε παράμερα γιὰ νὰ τοῦ πῆ ἕνα ἐπικίνδυνο μυστικό: Στὴν περιοχὴ εἶχε παρουσιαστῆ ἕνας Ἄγγλος φυγάς.

— Ἄγγλος φυγάς; ρώτησε ἀνήσυχος ὁ ἡγούμενος. Πῶς ξέρεις ὅτι δὲν εἶναι προδότης;

Ὁ ἄλλος ἀνασήκωσε τοὺς ὤμους του.

— Τοῦ βρήκαμε πάνω του ἕνα ἡμερολόγιο καὶ κάτι γράμματα, ποὺ δείχνουν πὼς δὲ λέει ψέμματα. Τὸν ἔπιασαν αἰχμάλωτο στὴν Πελοπόννησο καὶ τὸν ἔκλεισαν σὲ στρατόπεδο στὴν Καλαμάτα. Μὰ τὄσκασε μὲ κάτι ἄλλους. Στὴν ἀρχὴ πῆγε στὴν Ἀθήνα κι' ἔμεινε κάμποσο ἐκεῖ. Τοῦ εἶπαν ὅμως πὼς ἀπὸ δῶ μπορεῖ νὰ περάση στὴν Τουρκία. Τὰ κατάφερε νὰ φτάση ὡς τὸ Τσεσμέ. Τὰ ἐκεῖ ὅμως φυλάκια τὸν ξανάστειλαν πίσω. Ἔχει τὰ χάλια του. Τὸν ἔχω σπίτι μου, ἀλλὰ δὲν ξέρω τί θ' ἀπογίνη. Φοβᾶμαι μὴ μὲ μυριστοῦν οἱ Γερμανοί. Γι' αὐτὸ σκέφτηκα νὰ σοῦ τὸν στείλω στὸ μοναστῆρι, ὥσπου νὰ βρεθῆ ἡ εὐκαιρία νὰ τὸν διώξουμε γιὰ κάτω...

Ὁ Διονύσιος κύτταξε τὸν Ἐπιτηρητὴ μὲ μισόκλειστα μάτια κι' ἔμεινε γιὰ μερικὰ λεπτὰ σιωπηλός. Ἡ τολμηρή του ψυχὴ ἀναστατώθηκε. Μέχρι τότε εἶχε βοηθήσει καὶ περιθάλψει πολλούς. Μὲ Ἄγγλους ἀνακατευόταν γιὰ πρώτη φορά. Τί σημασία ὅμως εἶχε αὐτό; Ἄγγλος ἢ Ἕλληνας, Γερμανὸς ἢ Ἑβραῖος, ἦταν ἕνας ἄνθρωπος, ποὺ ζητοῦσε βοήθεια. Ἕνας ἄνθρωπος ποὺ ζητοῦσε νὰ σωθῆ ἀπὸ τοῦ Χάρου τὰ δόντια. Ὁ Διονύσιος, βέβαια, ἤξερε τὴ γερμανικὴ διαταγή: «Πᾶς ὅστις συλληφθῆ ἀποκρύπτων ἢ περιθάλπων Βρεταννὸν στρατιώτην, θὰ τιμωρῆται διὰ θανάτου». Ὥστε μόνο γι' αὐτὴ τὴν ἀπάνθρωπη διαταγή, θ' ἀρνιόταν νὰ προσφέρη ἄσυλο σ' ἕνα καταδιωκόμενο; Ὥστε θὰ γινόταν κι' αὐτὸς ἕνας λιποτάκτης ἀπὸ τὶς τάξεις τοῦ Χριστοῦ; Ὄχι, ἂς γινόταν ὅ,τι ἤθελε.

Ἔρριξε ἄλλη μιὰ ματιὰ στὸν Ἐπιτηρητὴ καὶ χαμογέλασε.

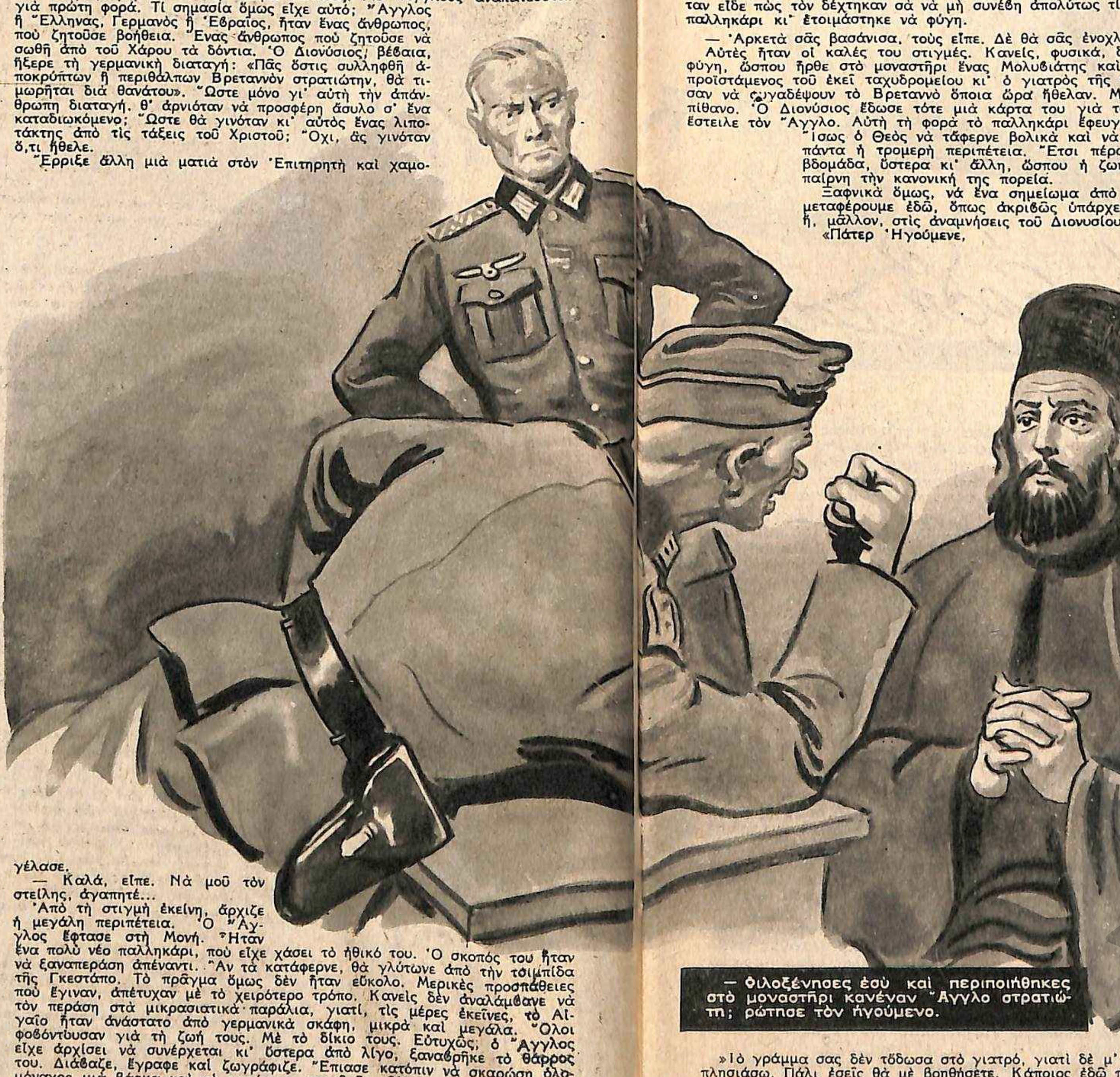

— Φιλοξένησες ἐσὺ καὶ περιποιήθηκες στὸ μοναστῆρι κανέναν Ἄγγλο στρατιώτη; ρώτησε τὸν ἡγούμενο.

— Καλά, εἶπε. Νὰ μοῦ τὸν στείλης, ἀγαπητέ...

Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ἄρχιζε ἡ μεγάλη περιπέτεια. Ὁ Ἄγγλος ἔφτασε στὴ Μονή. Ἦταν ἕνα πολὺ νέο παλληκάρι, ποὺ εἶχε χάσει τὸ ἠθικό του. Ὁ σκοπός του ἦταν νὰ ξαναπεράση ἀπέναντι. Ἂν τὰ κατάφερνε, θὰ γλύτωνε ἀπὸ τὴν τσιμπίδα τῆς Γκεστάπο. Τὸ πρᾶγμα ὅμως δὲν ἦταν εὔκολο. Μερικὲς προσπάθειες ποὺ ἔγιναν, ἀπέτυχαν μὲ τὸ χειρότερο τρόπο. Κανεὶς δὲν ἀναλάμβανε νὰ τὸν περάση στὰ μικρασιατικὰ παράλια, γιατί, τὶς μέρες ἐκεῖνες, τὸ Αἰγαῖο ἦταν ἀνάστατο ἀπὸ γερμανικὰ σκάφη, μικρὰ καὶ μεγάλα. Ὅλοι φοβόντουσαν γιὰ τὴ ζωή τους. Μὲ τὸ δίκιο τους. Εὐτυχῶς, ὁ Ἄγγλος εἶχε ἀρχίσει νὰ συνέρχεται κι' ὕστερα ἀπὸ λίγο, ξαναβρῆκε τὸ θάρρος του. Διάβαζε, ἔγραφε καὶ ζωγράφιζε. Ἔπιασε κατόπιν νὰ σκαρώση ὁλομόναχος μιὰ βάρκα καὶ τὰ κατάφερε σπουδαῖα. Ἦταν ἀφάνταστα ἐπιδέξιος μὲ ὅ,τι καταπιανόταν.

— Εἶμαι ἕτοιμος γιὰ ταξίδι, εἶπε ἕνα πρωΐ στὸ Διονύσιο καὶ τὸν ἀρχιμανδρίτη Εὐγένιο Χατζηλάμπρου, ποὺ μοιραζόταν κι' αὐτὸς τὸν κίνδυνο μαζὶ μὲ τοὺς ἄλλους. Ὅπου κι' ἂν πάω, ὅπου κι' ἂν βρίσκωμαι, δὲ θὰ σᾶς ξεχάσω ποτέ...

Ἡ πρώτη ἀπόπειρα διαφυγῆς ἔγινε ἀπὸ τὴν Ἀποθήκα, ἕνα μικρὸ ὁρμίσκο στὸν κόλπο τῆς Καλλονῆς. Ὅλα πῆγαν καλὰ μέχρι ἕνα ὡρισμένο σημεῖο. Ὅμως, τὴν τελευταία στιγμή, ὁ Ἄγγλος ἔχασε τὸ θάρρος του καὶ φοβήθηκε νὰ φύγη μόνος. Τὸν ἔπιασε ἕνα εἶδος πανικοῦ καὶ γύρισε πίσω στὸ μοναστῆρι. Τί νὰ τοῦ ποῦν οἱ καλοὶ λευΐτες, ποὺ τὸν ξανάδαν ἔτσι ἀναπάντεχα μπροστά τους; Αὐτοί, περισσότερο ἀπ' ὅλους τοὺς ἄλλους, ἤξεραν τὶς ἀνθρώπινες ἀδυναμίες. Τὸν κράτησαν πάλι κοντά τους. Σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα, ὁ Διονύσιος προσπαθοῦσε νὰ τοῦ τονώση τὸ ἠθικό. Μὲ λόγια ὡραῖα, πλημμυρισμένα ἀπὸ χριστιανικὴ ἀγάπη, γεμᾶτα ἁπλότητα καὶ καλωσύνη, τὸν ἔπεισε, ὅτι δὲν πρέπει νὰ φοβᾶται. Ὁ Θεὸς ἦταν στὸ πλευρό τους καὶ τοὺς παράστεκε ἄγρυπνα. Ἔτσι ἡ νέα ἀπόπειρα διαφυγῆς, ἔγινε τώρα ἀπὸ τὴ Φίλια. Ἀπέτυχε ὅμως κι' αὐτή, ὄχι ὅμως ἀπὸ ὑπαιτιότητα τοῦ Ἄγγλου. Καθὼς οἱ ἐργάτες μετέφεραν τὴν καινούργια βάρκα γιὰ νὰ τὴ ρίξουν στὴ θάλασσα, ξέφυγε ἄθελα ἀπὸ τὰ χέρια τους, κύλησε πάνω στοὺς βράχους κι' ἔγινε κομμάτια. Λαχτάρα! Τέτοια ἀναποδιὰ κανεὶς δὲν τὴν περίμενε.

Ὅταν τὄμαθε αὐτὸ ὁ Βρεταννός, ἔχασε πάλι τὸ ἠθικό του κι' ἔπεσε σὲ βαθειὰ μελαγχολία. Θύμωνε μὲ τὸ παραμικρό, ξέσπαγε σὲ κλάμματα κι' ἔλεγε πὼς θὰ πήγαινε ν' αὐτοκτονήση. Ὁ Διονύσιος προσπαθοῦσε νὰ τὸν παρηγορήση. Χαμένος κόπος. Πολλὲς φορὲς μάλιστα, ὁ νεαρὸς Ἄγγλος τἄβαζε μαζί του, λὲς κι' ἦταν αὐτὸς ὁ φταίχτης γιὰ ὅσα συνέβαιναν. Ὁ θαυμαστὸς ἡγούμενος χαμογελοῦσε ὑπομονετικὰ καὶ τὸν συγχωροῦσε. Ἡ ψυχή του ἦταν μεγάλη κι' ἔμεινε μεγάλη ὡς τὸ τέλος.

Ξάφνου, ἕνα μεσημέρι, στὴ Μονὴ φάνηκε ὁ παπᾶ-Εὐστράτιος Νιτσόπουλος, ἐφημέριος Μολύβου. Ὁ Διονύσιος τοῦ μίλησε τότε γιὰ τὸν φιλοξενούμενό του κι' αὐτὸς ἀνάλαβε νὰ τὸν συνδέση μὲ κάποιο γνωστό του, ποὺ ἔκανε μυστικὲς φυγαδεύσεις. Ἦταν βέβαιος πὼς θὰ τὰ κατάφερνε νὰ τὸν περάση μ' ἕνα ὁποιοδήποτε μέσο, ἀπέναντι στὴν Τουρκία. Ὁ παπᾶ-Εὐστράτιος τὸν πῆρε μαζί του γιὰ νὰ τακτοποιήση τὴν ὑπόθεσι. Μὰ ὁ Ἄγγλος ἔκανε μερικὲς ἀνοησίες καὶ παρ' ὀλίγο νὰ τὸν μυριστοῦν οἱ Γερμανοί. Γύρισε πίσω στὸ μοναστῆρι σὰν τιμωρημένο παιδί. Περίμενε νὰ τὸν μαλλώσουν ἢ καὶ νὰ τὸν διώξουν ἀκόμη. Γιατὶ δὲ γνώριζε, δὲ μποροῦσε νὰ φανταστῆ ὡς ποιὸ σημεῖο ἔφτανε τὸ μέγεθος τῆς ἑλληνικῆς φιλοξενίας. Ὅταν εἶδε πὼς τὸν δέχτηκαν σὰ νὰ μὴ συνέβη ἀπολύτως τίποτε, ντράπηκε τὸ παλληκάρι κι' ἑτοιμάστηκε νὰ φύγη.

— Ἀρκετὰ σᾶς βασάνισα, τοὺς εἶπε. Δὲ θὰ σᾶς ἐνοχλήσω ἄλλη φορά...

Αὐτὲς ἦταν οἱ καλές του στιγμές. Κανείς, φυσικά, δὲν τὸν ἄφησε νὰ φύγη, ὥσπου ἦρθε στὸ μοναστῆρι ἕνας Μολυβιάτης καὶ βεβαίωσε πὼς ὁ προϊστάμενος τοῦ ἐκεῖ ταχυδρομείου κι' ὁ γιατρὸς τῆς περιοχῆς, μποροῦσαν νὰ φυγαδέψουν τὸ Βρεταννὸ ὅποια ὥρα ἤθελαν. Μακάρι, ἂν καὶ ἀπίθανο. Ὁ Διονύσιος ἔδωσε τότε μιὰ κάρτα του γιὰ τὸ γιατρὸ καὶ τοῦ ἔστειλε τὸν Ἄγγλο. Αὐτὴ τὴ φορὰ τὸ παλληκάρι ἔφευγε γεμᾶτο ἐλπίδες.

Ἴσως ὁ Θεὸς νὰ τἄφερνε βολικὰ καὶ νὰ τελείωνε μιὰ γιὰ πάντα ἡ τρομερὴ περιπέτεια. Ἔτσι πέρασε μιὰ ὁλόκληρη βδομάδα, ὕστερα κι' ἄλλη, ὥσπου ἡ ζωὴ ἄρχισε πάλι νὰ παίρνη τὴν κανονική της πορεία.

Ξαφνικὰ ὅμως, νὰ ἕνα σημείωμα ἀπὸ τὸν Ἄγγλο! Τὸ μεταφέρουμε ἐδῶ, ὅπως ἀκριβῶς ὑπάρχει στὶς σημειώσεις ἤ, μᾶλλον, στὶς ἀναμνήσεις τοῦ Διονυσίου Χαραλάμπους:

«Πάτερ Ἡγούμενε,

»Τὸ γράμμα σας δὲν τὄδωσα στὸ γιατρό, γιατὶ δὲ μ' ἄφησε οὔτε νὰ τὸν πλησιάσω. Πάλι ἐσεῖς θὰ μὲ βοηθήσετε. Κάποιος ἐδῶ πουλάει μιὰ βάρκα. Δὲ θέλει ὅμως χρήματα. Ζητάει πενῆντα ὀκάδες σιτάρι καὶ δώδεκα ὀκάδες λάδι. Στεῖλτε τά μου, σᾶς παρακαλῶ, γιὰ νὰ τὴν ἀγοράσω καὶ νὰ φύγω μαζὶ μὲ κάποιον ἀξιωματικό, ποὺ εἶναι ἐδῶ.

»Εὐχαριστῶ πολύ».

Ὁ ἀξιωματικός, ποὺ ἀναφέρει στὸ σημείωμά του ὁ Ἄγγλος, δὲν ἦταν ἄλλος ἀπὸ τὸν ὑπολοχαγὸ Βασίλη Μακρῆ, ποὺ σημειώνει κι' αὐτὸς στὸ προσωπικό του ἡμερολόγιο: «Εἶχα ἀποφασίσει νὰ πάω νὰ ζητήσω ἄσυλο εἰς τὴ Μονὴ Λειμῶνος, ἕως ὅτου κατορθώσω νὰ διαπεραιωθῶ ἔναντι. Ἄλλαξα ὅμως γνώμη, διότι, ἐν τῷ μεταξύ, πληροφορήθηκα, ὅτι εὑρίσκετο ἐκεῖ ἕνας Ἄγγλος φυγάς. Δὲν ἦτο, λοιπόν, σωστὸ νὰ μεταβῶ καὶ ἐγὼ ἐκεῖ, διὰ πολλοὺς καὶ διαφόρους λόγους. Ἐκτὸς τοῦ ὅτι δὲν ἤθελα νὰ δώσω βάρος εἰς τοὺς μοναχούς, δὲν εἶχα κἂν ἕνα πιστοποιητικὸ διὰ ν' ἀποδείξω ὅτι ἤμουν Ἕλλην ἀξιωματικός. Ἀντιθέτως, κρατοῦσα πάνω μου ἰταλικὴ ταυτότητα, ποὺ οὔτε λίγο οὔτε πολύ, μὲ παρουσίαζε ὡς συνεργάτη τοῦ ἐχθροῦ. Ἡ κατάστασι ὅμως ἄλλαξε, διότι ἐντελῶς τυχαίως γνωρίστηκα μὲ τὸν Ἄγγλο τῆς Μονῆς, ὁ ὁποῖος εὑρίσκετο, τὰς ἡμέρας ἐκείνας, εἰς τὸν Μόλυβον. Τοῦ πρότεινα τότε νὰ δραπετεύσωμε καὶ ἐκεῖνος δέχτηκε τὴν πρότασί μου, διότι ἐφοβεῖτο νὰ περάση μόνος εἰς τὰ παράλια τῆς Μ. Ἀσίας. Κάποιος Ἀστέρης Τσάφος, διέθετε μιὰ βάρκα ἔναντι τροφίμων. Ἀλλὰ ποῦ νὰ τὰ βροῦμε; Ὁ Ἄγγλος ἀπεφάσισε νὰ γράψη εἰς τὸν ἡγούμενο τῆς Μονῆς Λειμῶνος καὶ νὰ ζητήση τὴ βοήθειά του...».

Τί νὰ κάνη ὁ Διονύσιος; «Φωνάζω τὸν πατέρα Εὐγένιο — ἀναφέρει στὶς σημειώσεις του — καὶ συμφωνοῦμε νὰ κάνουμε κι' αὐτὴ τὴ θυσία. Τοῦ τὰ στέλνομε. Μαζὶ καὶ τοῦτο τὸ σημείωμα: «Φίλε, στέλνουμε ὅ,τι ζητήσατε. Τὰ ἐξοικονομήσαμε πολὺ δύσκολα. Εἶναι ἀπόλυτη ἀνάγκη νὰ φύγετε. Ἔτσι ποὺ γυρίζετε ἐδῶ κι' ἐκεῖ, θὰ σᾶς συλλάβουν καὶ ὄχι μόνο θὰ ὑποφέρετε σεῖς, ἀλλὰ καὶ ὅλοι οἱ καλοὶ ἄνθρωποι ποὺ σᾶς βοήθησαν. Ὁ Θεὸς μαζί σας... »Μὰ πέρασε ὁ Ἰούλιος, μπῆκε ὁ Αὔγουστος κι' αὐτὸς βρισκόταν ἀκόμη στὸ νησί. Ἡ ἀλήθεια εἶναι πὼς αὐτὸς ποὺ θὰ τοὺς ἔδινε τὴ βάρκα, πῆρε τὰ τρόφιμα καὶ τὄσκασε. Ἦταν ἀπὸ τοὺς ἀσυνείδητους ἐκείνους, ποὺ δὲ λογαριάζουν τίποτε. Οὔτε τὸ Θεό.

— Καὶ τώρα τί γίνεται; ρώτησε τὸ Βρεταννὸ ὁ Μακρῆς. Τί θὰ κάνουμε;

— Εἶχα σκοπὸ νὰ ξαναγυρίσω στὸ μοναστῆρι, ἀποκρίθηκε ἐκεῖνος. Ἄλλαξα ὅμως γνώμη...

— Καὶ τί ἀποφάσισες;

— Θὰ κατεβῶ στὴ Μυτιλήνη. Ἴσως ἀπὸ κεῖ καταφέρω νὰ δραπετεύσω μὲ κανένα καΐκι. Στὴν ἀνάγκη θὰ πάω πάλι στὴν Ἀθήνα. Ἐκεῖ ἔχω φίλους ποὺ θὰ μὲ κρύψουν. Ἔρχεσαι μαζί μου;

— Ὄχι, δὲν ἔρχομαι. Θὰ μείνω ἐδῶ κι' ὁ Θεὸς βοηθός. Πρέπει νὰ προσέχης. Αὐτὸ ποὺ θὰ κάνης, εἶναι τρέλλα, μὰ δὲ θέλω νὰ σ' ἐμποδίσω. Πήγαινε στὴν εὐχὴ τῆς Παναγίας...

Χώρισαν. Κι' ἐνῶ ὁ Μακρῆς εὕρισκε τρόπο νὰ δραπετεύση καὶ νὰ φτάση στὴν Αἴγυπτο, ὁ Ἄγγλος ἔπεφτε στὰ χέρια τῆς Γκεστάπο στὴ Μυτιλήνη. Τὸ ἴδιο ἐκεῖνο βράδυ, ποὺ τὸν συνέλαβαν, ἡ πικρὴ εἴδησι φτερούγισε ὡς τὸ Μοναστῆρι. Ἦταν 21 Αὐγούστου 1942. Τὴν ἑπομένη τὴ νύχτα, τὸ τηλέφωνο τῆς Μονῆς ἀντήχησε παράξενα κι' ἐκνευριστικά. Ὁ Διονύσιος, ποὺ ἀγρυπνοῦσε ἀπὸ ἀγωνία, σήκωσε ὁ ἴδιος τ' ἀκουστικό. Καὶ νά τί τοῦ εἶπε μιὰ βραχνὴ φωνή, ἀπ' τὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ σύρματος:

— Κατ' ἐντολὴν τῆς γερμανικῆς ἀστυνομίας, νὰ κατεβῆτε μετὰ τοῦ ὑφηγουμένου ἀμέσως κάτω!

«Δὲ χρειάζονται περισσότερα—ἀναφέρει στὶς σημειώσεις του ὁ τολμηρὸς ἡγούμενος. Ἡ φυλακή, τὰ δεσμά, τὰ βασανιστήρια. Καὶ τὸ ἱεραποστολικό μου ἔργο; Τὸ ἀγαπημένο μου τὸ μοναστηράκι; Οἱ προσπάθειες, τὰ σχέδια; Ναί, ἀλλὰ βρίσκομαι στὸ βουνό. Ἔχω τόσους ἐμπίστους. Ἕνα βῆμα καὶ κρύβομαι μέσα στὶς σπηλιές. Κι' οἱ Γερμανοί; Τότε θἄρθουν αὐτοί, θὰ χτυπήσουν, θὰ βρίσουν, θὰ βασανίσουν τοὺς ἀδελφούς. Μπορεῖ νὰ κάψουν καὶ τὸ Μοναστῆρι. Τί θὰ τοὺς σταματήση; Λοιπόν; Μέσα σὲ πέντε λεπτά, εἴμαστε στὸ δρόμο. Στὴν Καλλονὴ περνῶ ἀπ' τὴ Μητρόπολι. Ὁ Δεσπότης τὰ ἔχει μάθει ὅλα. Εἶναι βαθειὰ συγκινημένος. Τὴν ὁσία μορφή του τὴ σκεπάζει ἡ λύπη, ἕνα πυκνὸ πέπλο. Κλαίει. Κλαίω κι' ἐγώ. Λέξι δὲ μπορῶ νὰ βγάλω ἀπὸ τὸ στόμα μου

»— Ὁ Θεὸς μαζί σας!

»Φεύγομε γιὰ τὴ Μυτιλήνη. Δὲ μιλοῦμε. Τὶς ψυχές μας τὶς βασανίζουν μαῦρες σκέψεις. Βλέπω ἕνα σωρὸ ἀνθρώπους δεμένους στὰ πευκάκια, μπροστὰ στὸ ἐκτελεστικό. Κρύος ἱδρώτας μὲ περιλούει ὁλόκληρο. Κατὰ τὶς δέκα τὴ νύχτα, εἴμαστε στὸ Πρῶτο Τμῆμα τῆς Μυτιλήνης».

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ τοὺς ἔκλεισαν σ' ἕνα γραφεῖο, χωρὶς νὰ τοὺς πάρουν κατάθεσι ἢ νὰ τοὺς κάνουν τίποτε ἐρωτήσεις. Χαράματα ὅμως τοὺς πῆραν μὲ συνοδεία στὸ γερμανικὸ κτίριο, μπρὸς στὸν ἀπαίσιο ἀνακριτὴ Χάλκο. Τὸ Γιούρι Χάλκο, τὸν Κροάτη μισέλληνα. Ἐκεῖ βρισκόταν κι' ὁ Λόχνερ, ὁ διερμηνέας. Μεσόκοπος, χοντρὸς καὶ φιλήδονος, γεμᾶτος σαρκασμὸ κι' εἰρωνεία, μιλοῦσε τὰ ἑλληνικὰ καλύτερα ἀπ' τοὺς ντόπιους. Ἦταν Φραγκολεβαντῖνος, ποὺ ἔπαιξε τὸν ἴδιο ρόλο καὶ στὸν πρῶτο πόλεμο. Αὐτὸς πῆρε τὸ λόγο καὶ ρώτησε τὸν ἡγούμενο:

— Φιλοξένησες ἐσὺ καὶ περιποιήθηκες στὸ μοναστῆρι κανένα Ἄγγλο στρατιώτη;

Πρὶν προλάβη ν' ἀπαντήση, δέχτηκε μιὰ κατακεφαλιά. Τὸ καλυμαῦχι του ἔπεσε καὶ κύλησε στὸ πάτωμα. Δὲν τόλμησε νὰ σκύψη νὰ τὸ πάρη. Ἀλλὰ δὲν ἔχασε τὸ θάρρος του. Μὲ φωνὴ σταθερή, χωρὶς νὰ τρέμη, ὁμολόγησε, ὅτι πραγματικὰ εἶχε φιλοξενήσει τὸ Βρεταννό. Ἔκανε ἁπλῶς τὸ χριστιανικό του καθῆκον. Προσπάθησε ὡστόσο νὰ κρύψη ὅλους τοὺς ἄλλους, ποὺ εἶχαν ἀναμιχθῆ στὴν ὑπόθεσι. Αὐτὸ ἦταν ἐκεῖνο ποὺ ἔκανε τὸ Χάλκο ν' ἀφρίση ἀπὸ τὸ κακό του.

— Λὲς ψέμματα! φώναξε, κατεβάζοντας τὴ γροθιά του στὸ πρόσωπο τοῦ ἱερέα. Ἂν δὲν ὁμολογήσης, θὰ σὲ στείλω στὸ ἀπόσπασμα...

— Εἶμαι ἕτοιμος νὰ πεθάνω. Κανεὶς ἄλλος δὲ φιλοξένησε τὸν Ἄγγλο...

Μ' ἕνα πήδημα, ὁ ἀνακριτὴς τὸν ἅρπαξε ἀπὸ τὰ γένια κι' ἄρχισε νὰ τοῦ χτυπᾶ τὸ κεφάλι στὸν τοῖχο. Ὕστερα τοῦ κατέβασε μερικὲς γροθιὲς ἀκόμη στὸ στομάχι, ὥσπου ἔπεσε ἀναίσθητος. Ὅταν συνῆρθε, βρισκόταν ὁλομόναχος σ' ἕνα κατασκότεινο μπουντροῦμι. Ἄρχισε νὰ προσεύχεται γιὰ νὰ πάρη δύναμι καὶ θάρρος. Ὡστόσο τὰ πραγματικὰ μαρτύρια δὲν εἶχαν ἀρχίσει. Μερόνυχτα ὁλόκληρα τὸν βασάνιζαν μὲ τὸν πιὸ ἀπάνθρωπο τρόπο. Ὕστερα τοῦ ἔβγαλαν τὸ ράσο καὶ τὸ ἀντερὶ καὶ τὸν ἄφησαν μὲ τὰ ματωμένα ἐσώρρουχα. Τὸν ἔδερναν, τὸν κοροΐδευαν, τὸν ἔβριζαν. Ὅ,τι κακὸ εἶχαν ἀκούσει γιὰ ἕνα ὁποιοδήποτε κληρικό, τοῦ τὸ φόρτωναν ἐκείνου. Χείμαρρος οἱ αἰσχρολογίες τὸν κατέκλυζαν. Αὐτὸ τὸν ἔκανε νὰ πονῆ πολὺ περισσότερο ἀπὸ τὰ σωματικὰ βασανιστήρια. Στὸ πρόσωπο τοῦ πατέρα Διονυσίου, χόρταιναν τὸ μῖσος τους πρὸς τὸν ἑλληνικὸ Κλῆρο.

— Μίλα! Μονάχα ἔτσι θὰ σωθῆς...

— Δὲν ἔχω νὰ πῶ τίποτα...

Ἡ φοβερὴ ἀνάκρισι ἔκλεισε ἔπειτα ἀπὸ δυὸ βδομάδες περίπου. Ὁ ἡγούμενος στάλθηκε στὴ φυλακή. Ἐκεῖ κατέφθασαν κι' ὅλοι ὅσοι περιέθαλψαν κατὰ καιροὺς τὸν Ἄγγλο. Στὶς 29 Σεπτεμβρίου πέρασαν ἀπὸ στρατοδικεῖο. Οἱ κατηγορούμενοι κηρύχτηκαν ἔνοχοι καὶ καταδικάστηκαν μὲ τὶς ἑξῆς ποινές: Ὁ Διονύσιος Χαραλάμπους κι' ὁ Ι. Ἀλεξίου, σὲ δέκα χρόνια εἱρκτή. Ὁ Δ. Καλλιγέρης καὶ ὁ Α. Κυριακοῦ σὲ πέντε. Ὁ Π. Καλαθάκης σὲ δεκαπέντε, ὁ ἐφημέριος Εὐστράτιος Νιτσόπουλος σὲ δύο κι' οἱ Ν. Μπαρδάνης καὶ Α. Λογοθέτης σ' ἑνὸς ἔτους φυλάκισι. Ὁ Γ. Καλλιγέρης ἀπαλλάγη τῆς κατηγορίας. Τὸν ἡγούμενο τὸν ἔστειλαν στὸ στρατόπεδο τοῦ «Παύλου Μελᾶ», στὴ Θεσσαλονίκη. Ἀπὸ τὸ Νοέμβριο τοῦ 1942, ποὺ μεταφέρθηκε ἐκεῖ, ὡς τὸν Ἀπρίλιο τοῦ 1944, τὰ μάτια του εἶδαν πράγματα φοβερά. Ὁ ἴδιος πέρασε χίλιες φορὲς μέσα ἀπὸ τοῦ Χάρου τὰ δόντια. Ὕστερα ἔγιναν μερικὲς ἐνέργειες μὲ θαυμαστὰ ἀποτελέσματα: Ὁ Διονύσιος Χαραλάμπους δὲ θὰ στελνόταν στὴ Γερμανία, ὅπως ἀποφασίστηκε νὰ γίνη μ' ὅλους σχεδὸν τοὺς αἰχμαλώτους τῆς Θεσσαλονίκης. Ὅταν ὅμως τὸ πληροφορήθηκε αὐτὸ ὁ τολμηρὸς λευΐτης, κούνησε ἀρνητικὰ τὸ κεφάλι του.

— Νὰ πῆς τοῦ δεσπότη, εἶπε στὸν ἀπεσταλμένο του, ὅτι τὸν εὐγνωμονῶ γιὰ τὸ ἐνδιαφέρον του. Μὰ τὸν παρακαλῶ νὰ σταματήση κάθε ἐνέργεια. Ἡ θέσι μου εἶναι μαζὶ μ' αὐτοὺς ἐδῶ, ποὺ ὁ Κύριος μ' ἔταξε κοντά τους...

Κι' ἔφυγε μαζὶ μὲ τοὺς ἄλλους γιὰ τὴν κόλασι τῶν γερμανικῶν στρατοπέδων. Ἐλευθερώθηκε στὶς 6 Μαΐου 1945, ἀπὸ τὰ συμμαχικὰ στρατεύματα. Σήμερα εἶναι Μητροπολίτης Λήμνου.

ΓΙΑΝΝΗΣ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

'Ο Ἔρρολ Φλὺν μπορεῖ νὰ μὴν ἔχη σήμερα περιουσία. 'Αλλὰ δείχνει τουλάχιστον ὅτι ἔχει οἰκογενειακὴ εὐτυχία.

ΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ καί τά κέρδη τους

Τί κάνουν οἱ ἀστέρες τὰ χρήματά τους;

Οἱ ἀστέρες τοῦ Χόλλυγουντ εἶναι σήμερα πολὺ προνοητικοὶ καί, ἀντίθετα μὲ ἄλλους ποὺ κερδίζουν πολλὰ χρήματα, δὲν ἀναπαύονται καθόλου στὴ δόξα καὶ στὴν περιουσία τους. Μὲ λίγα λόγια ἔπαυσαν πρὸ πολλοῦ νὰ ἀκολουθοῦν τὸ παράδειγμα τοῦ τζίτζικα τοῦ παραμυθιοῦ... Στὶς ἡμέρες μας, σὲ μιὰ ἐποχὴ δηλαδὴ ὅπου ἡ διασημότης εἶναι ἐφήμερη οἱ εὐνοούμενοι τοῦ διεθνοῦς κοινοῦ σκέπτονται μὲ φόβο τὸ μέλλον καὶ δὲν πετοῦν πιὰ τὰ χρήματά τους ἀπὸ τὰ παράθυρα. Ἂν ρίξουμε σήμερα μιὰ ματιὰ σὲ ὅλα τὰ ὀνόματα τῶν μεγάλων ἀστέρων τῆς ἐποχῆς 1935—1945 θὰ διαπιστώσουμε ὅτι ἐλάχιστοι ἀπὸ τοὺς ἠθοποιοὺς αὐτοὺς κατώρθωσαν νὰ περισώσουν ἕνα μέρος ἀπὸ τὶς ἀτράνταχτες περιουσίες ποὺ εἶχαν σχηματίσει ἀπὸ τὰ κέρδη τους. Ὅλοι οἱ ἄλλοι, εἴτε πέθαναν πάμπτωχοι, εἴτε ζοῦν ἄσημοι καὶ φτωχοὶ περιμένοντας ἀπὸ τοὺς νεώτερους συναδέλφους τους κάποια ἐνίσχυσι γιὰ νὰ ζήσουν.

Ἂς πάρουμε τὴν περίπτωσι ἑνὸς ἀπ' τοὺς «μεγάλους» αὐτούς, τοῦ Ἔρρολ Φλύνν. Μὲ τὶς «ἡρωϊκὲς» ταινίες ποὺ γύριζε συστηματικά, ὁ Ἔρρολ κέρδιζε τεράστια ποσά, πολὺ μεγαλύτερα ἀπὸ κάθε ἄλλον συνάδελφο τῆς ἐποχῆς του. 'Αλλὰ ἦταν σπάταλος καὶ ἡ λέξι «αὔριο» ἦταν γι' αὐτὸν χωρὶς καμμιὰ σημασία. Οἱ μόνες του σκέψεις ἦσαν πῶς θὰ κέρδιζε διαρκῶς περισσότερα χρήματα καὶ πῶς θὰ ξόδευε περισσότερα. Μὲ τὴν τακτικὴ αὐτὴ δὲν ἄργησε νὰ ἔρθη ἡ ἡμέρα κατὰ τὴν ὁποία οἱ φόροι ποὺ χρωστοῦσε εἶχαν ἐξανεμίσει τὶς τεράστιες καταθέσεις του στὶς τράπεζες, ὥστε γιὰ νὰ ἀποφύγη περιπέτειες μὲ δικαστήρια ἀναγκάστηκε νὰ δημιουργῆ τεράστια χρέη, ποὺ τὸν ἀνάγκασαν στὸ τέλος νὰ ἐγκαταλείψη γυναῖκα καὶ παιδιὰ καὶ νὰ κυττάξη νὰ σωθῆ δραπετεύοντας στὴν Εὐρώπη! Ἦταν ὅμως τίμιος καὶ φιλότιμος. Γι' αὐτό, κατὰ τὸ διάστημα τῆς τριετοῦς αὐτοεξορίας του, κατὰ τὴ διάρκεια τῆς ὁποίας γνώρισε μεγάλες στερήσεις, κατώρθωσε νὰ συνέλθη κάπως οἰκονομικῶς καὶ γυρίζοντας στὸ Χόλλυγουντ πρὶν δυὸ χρόνια περίπου νὰ ἀρχίση νὰ ἐξοφλῆ σιγὰ-σιγὰ ὅλα του τὰ χρέη. 'Αλλὰ στὸ διάστημα αὐτό, τὸ ἄλλοτε λαμπρὸ ἄστρο του εἶχε σβύσει. 'Απὸ τότε, ὡστόσο, μόνο 2—3 ταινίες κατάφερε νὰ γυρίση κι' ἐκεῖνες μὲ μέτρια ἀμοιβή. Ὁ πρώην ἔνδοξος καὶ πάμπλουτος Ἔρρολ Φλὺν εἶναι σήμερα φτωχὸς καὶ σχεδὸν ξεχασμένος καὶ ἁπλῶς γιὰ νὰ ζήση ἀναγκάσθηκε νὰ ζητήση δουλειὰ στὴν τηλεόρασι, παίζοντας σὲ μικρὲς ταινίες, χωρὶς ὅρους καὶ χωρὶς οἰκονομικὲς ἀξιώσεις...

'Αλλὰ δὲν εἶναι ὅλοι οἱ στὰρ καὶ οἱ βεντέττες τοῦ Χόλλυγουντ σπάταλοι, ὅπως ὁ Ἔρρολ Φλύν. Ἰδοὺ μιὰ ἀντίθετα χαρακτηριστικὴ περίπτωσι, τῆς ἐξ ἴσου διάσημης μὲ τὸν Φλὺν βεντέττας Αἴριν Ντάν. Ὅταν ἡ Αἴριν ἔφτασε σὲ ὥριμη ἡλικία καὶ εἶδε ὅτι τὸ ἄστρο της ἔσβυνε σιγὰ-σιγά, δὲν περίμενε νὰ τῆς ὑποδείξουν νὰ παραιτηθῆ, ἀλλὰ μιὰ μέρα ἔφυγε μόνη της ἀπὸ τὰ στούντιο. 'Αλλὰ ἔφυγε μὲ τὸ κεφάλι ψηλὰ καὶ βαθύπλουτη. Ὄχι μόνο διετήρησε τὴ μεγάλη περιουσία της, ἀλλὰ καὶ τὴν διπλασίασε μὲ διάφορες ἐπιχειρήσεις ποὺ ἔκανε. Σήμερα εἶναι 59 ἐτῶν, ἰδιοκτήτρια ἑνὸς καταπληκτικοῦ σὲ πολυτέλεια μεγάλου ξενοδοχείου σὲ μιὰ κοσμικὴ πλὰζ τῆς Καλιφόρνιας, ποὺ τῆς ἀποφέρει μεγάλα κέρδη. Τώρα τελευταῖα, μάλιστα, ὁ πρόεδρος 'Αϊζενχάουερ τὴν διώρισε ἀντιπρόσωπο τῆς 'Αμερικῆς σὲ μιὰ ἐπιτροπὴ τοῦ Ο.Η.Ε.

Μιὰ ἄλλη κινηματογραφικὴ δόξα τῆς τελευταίας δεκαπενταετίας, ἡ Λωρέττα Γιάγκ, εἶναι σήμερα ἰδιοκτήτρια στὸ Χόλλυγουντ 5 πολυκατοικιῶν, ποὺ ἡ συνολικὴ ἀξία τους ὑπερβαίνει τὰ τρία ἑκατομμύρια δολλάρια!... Κάτι ἀνάλογο συμβαίνει καὶ μὲ τὸν Ρόναλντ Κόλμαν. Ὅταν ἐγκατέλειψε τὴν ὀθόνη ἀρκετὰ πλούσιος, στράφηκε πρὸς τὶς ἐπιχειρήσεις ἀγροκτημάτων. Σήμερα εἶναι ἰδιοκτήτης τεσσάρων «ράντς», στὰ ὁποῖα ὑπάρχουν 60.000 κοττόπουλα, 10.000 αἰγοπρόβατα καὶ 3.000 βόδια καὶ ἄλογα!...

Ἕνας ἄλλος διάσημος στάρ, ποὺ ἔκανε καλὴ χρῆσι τῆς περιουσίας του, ὅταν ἐγκατέλειψε τὸν κινηματογράφο, εἶναι ὁ Μπίγκ Κρόσμπυ. Σήμερα θεωρεῖται ὡς ἕνας ἀπὸ τοὺς 5 πλουσιώτερους ἀστέρες τοῦ Χόλλυγουντ. Εἶναι μέτοχος σὲ πολλὲς μεγάλες ἐπιχειρήσεις καὶ ἰδιοκτήτης δυὸ πλούσιων πηγῶν πετρελαίου στὸ Τέξας, μὲ τεράστιο εἰσόδημα κάθε χρόνο. Χαρακτηριστικὲς εἶναι οἱ τελευταῖες δηλώσεις τοῦ Μπίγκ, ποὺ ἀναφέρονται στὸν γάμο του μὲ μιὰ στάρλετ κατὰ 30 χρόνια μικρότερή του, καὶ δὲν στεροῦνται χιοῦμορ:

— Χάρις στὴν εὔνοια τῆς τύχης καὶ στὴ δική μου πρόνοια, εἶπε ὁ Μπίγκ Κρόσμπυ, εἶμαι σήμερα τόσο πλούσιος, ὥστε πολλὲς φορὲς σκέπτομαι μήπως θὰ ἤμουν καλύτερα, ἂν εἶχα μικρότερη περιουσία καὶ λιγώτερες σκοτοῦρες. Παρ' ὅλο, ποὺ ἔχω 5 παιδιὰ γιὰ τὰ ὁποῖα διέθετα καὶ διαθέτω μεγάλα ποσά, ἡ περιουσία μου ὡστόσο αὐξάνει ἀντὶ νὰ λιγοστεύη. Γι' αὐτὸ κατέληξα στὴν ἀπόφασι τοῦ γάμου. Παντρεύτηκα μιὰ πολὺ νέα, πολὺ ὄμορφη, ἀλλὰ καὶ πολὺ τίμια κοπέλλα, ἀρχάρια στὸ ἐπάγγελμα τῆς στάρλετ, ποὺ εἶχε προφτάσει νὰ γνωρίση ὅλη τὴν πολυτέλεια καὶ τὶς ἀνέσεις τῆς σημερινῆς ζωῆς. Εἶμαι βέβαιος ὅτι αὐτὴ τουλάχιστον, σὰν γνήσια ἀντιπρόσωπος τοῦ ὡραίου φύλου ποὺ εἶναι, θὰ κάνη ὅ,τι μπορεῖ γιὰ νὰ ἐλαττώση κάπως τὴν περιουσία μου. Καὶ δὲ θὰ στενοχωρεθῶ διόλου ἂν συμβῆ κάτι τέτοιο!...

Ὁ Τζαίημς Στιούαρτ, πάλι, μὲ τὶς 150 καὶ πλέον ταινίες του, εἶναι σήμερα πάμπλουτος. 'Εκτὸς ἄλλων, εἶναι καὶ κάτοχος τριῶν πετρελαιοπηγῶν στὸ Τέξας καὶ μέτοχος πολλῶν ἀεροπορικῶν ἑταιριῶν.

— Τὸ περίεργο μὲ τὸν Τζίμμυ, λένε γι' αὐτὸν στὸ Χόλλυγουντ, εἶναι ὅτι οὔτε τότε, ποὺ ἦταν «φτωχός», οὔτε τώρα ποὺ εἶναι Κροῖσος διαθέτει μερικὰ δολλάρια γιὰ νὰ διασκεδάση. Εἶναι φοβερὰ τσιγκούνης!

'Ανάμεσα στὸν κατάλογο τῶν πραγματικὰ πλούσιων ἀστέρων τοῦ Χόλλυγουντ, ἐξαιρετικὴ θέσι ἔχουν ἀκόμη οἱ Κλὰρκ Γκέημπλ, Γκάρυ Κοῦπερ, Κλωντὲτ Κολμπέρ, Τζὼν Γουαίην καὶ Τζόαν Κράουφορντ.

Ὅλοι σχεδὸν οἱ ἀστέρες κάποτε ἦταν ἀμέριμνοι καὶ ξόδευαν ἀσυλλόγιστα τὰ χρήματά τους. Σήμερα δὲ συμβαίνει πιὰ τὸ ἴδιο. Τὸ πάθημα τοῦ Ἔρρολ Φλὺν τοὺς ἔκανε ὅλους τόσο προσεκτικούς, ὥστε νὰ γνωρίζουν καλὰ καὶ νὰ ὑπολογίζουν καλύτερα τὴν ἀξία καὶ ἑνὸς ἀκόμη δολλαρίου!...

ΦΡΕΝΤ ΚΛΑΡΚ

* * *

ΤΑ ΝΕΩΤΕΡΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

Σύντομες εἰδησοῦλες

★ Ὁ Μάϊκ Τὸντ πηγαίνει στὴ Μόσχα μαζὶ μὲ τὴ σύζυγό του 'Ελίζαμπετ Ταίηλορ. Σκοπὸς τοῦ ταξιδιοῦ του εἶναι νὰ πουλήση στοὺς Ρώσους τὴν ὑπερπαραγωγὴ τοῦ «Ὁ γύρος τοῦ κόσμου σὲ 89 μέρες» καὶ νὰ δῆ ἐπὶ τόπου κατὰ πόσον εἶναι δυνατὸν νὰ γυριστῆ στὴ Ρωσία μιὰ μεγάλη —ποὺ θὰ εἶναι συγχρόνως καὶ ἡ πρώτη— ἀμερικανο-ρωσικὴ κινηματογραφικὴ παραγωγή.

— Παίρνω μαζί μου, εἶπε ὁ Τὸντ ἀστειευόμενος καὶ δείχνοντας τὴ γυναῖκα του, τὸ μυστικό μου ὅπλο. Ἂν τὴν ἀφήσω στὴ Μόσχα ἕξη μῆνες, εἶναι βέβαιο πὼς ἡ σοβιετικὴ οἰκονομία θὰ χρεωκοπήση!

Μόλις ἡ Λὶζ βγῆκε ἀπὸ τὴν κλινική, ὁ Τὸντ τῆς ἔκανε δῶρο ἕνα μεγάλο ἀεροπλάνο, ποὺ περιλαμβάνει στὸ ἐσωτερικό του δυὸ δωμάτια μὲ ὅλες τὶς ἀνέσεις. Πιστεύεται πὼς μ' αὐτὸ τὸ ἀεροπλάνο τὸ ζεῦγος θὰ μεταβῆ στὴ Μόσχα.

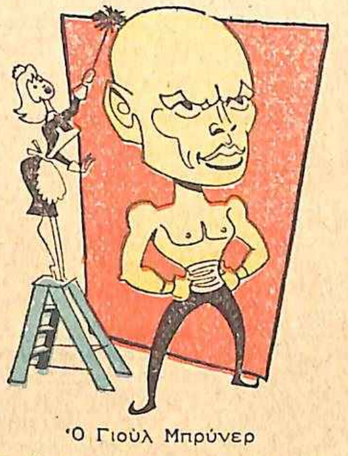

'Ο Γιοὺλ Μπρύνερ

★ Ἡ Ἰταλίδα στὰρ Μαρίζα 'Αλλάζιο ἔφυγε ἀεροπορικῶς γιὰ τὴ Νέα Ὑόρκη μαζὶ μὲ τὴ μητέρα της Λουκία. Πρόκειται νὰ παρουσιάση ἐκεῖ στοὺς 'Αμερικανοὺς τὸ νέο της φίλμ «'Αριβεντέρτσι Ρόμα», στὸ ὁποῖο παίζουν ἐπίσης ὁ Μάριο Λάντσα καὶ ὁ Ρενάτο Ρασέλ, συνθέτης τοῦ ὁμωνύμου τραγουδιοῦ.

★ Στὸ παρισινὸ ἀεροδρόμιο τοῦ Ὀρλύ, τὴ Μαρία Μενεγκίνι Κάλλας, ποὺ μετέβαινε στὴ Νέα Ὑόρκη, ὑποδέχτηκε ὁ Γάλλος ἠθοποιὸς Ζὰν-Κλὼντ Πασκάλ, ποὺ θεωρεῖται ὁ πιὸ κομψὸς καὶ πιὸ κοσμικὸς ἠθοποιὸς τοῦ γαλλικοῦ κινηματογράφου. Ὁ Ζὰν-Κλὼντ ἐπρόκειτο νὰ τῆς προσφέρη ὀρχεοειδῆ, ποὺ εἶναι τὰ ἀγαπημένα λουλούδια τῆς Κάλλας. Δὲ βρῆκε ὅμως καὶ τελικὰ τῆς προσέφερε μιὰ μεγάλη ἀνθοδέσμη ἀπὸ κυκλάμινα, ἀξίας 95.000 φράγκων. Ἡ Κάλλας κρατοῦσε στὴν ἀγκαλιά της τὰ ὀρχεοειδῆ, ποὺ τῆς εἶχαν προσφέρει στὸ Μιλάνο κατὰ τὴν ἀναχώρησί της.

★ Ὁ Γάλλος σκηνοθέτης Ροζὲ Βαντίμ, πρώην σύζυγος τῆς Μπριζὶτ Μπαρντό, καὶ ἡ 'Αννέτα Στρόϋμπεργκ, τὸ μαννεκὲν ἀπὸ τὴ Δανία, ποὺ τοῦ χάρισε κιόλας μιὰ κόρη, ἀποφάσισαν νὰ παντρευτοῦν ἐντὸς τοῦ Μαρτίου.

★ Ὁ μικρὸς Ἰσπανὸς ἠθοποιὸς Παμπλίτο Κάλβο, ὁ ἀξέχαστος Μαρσελίνο, θὰ γυρίση ἕνα φίλμ στὴν Ἰταλία μαζὶ μὲ τὸν κωμικὸ Τοτό. Τὸ φίλμ θὰ τιτλοφορηθῆ «Τοτὸ καὶ Μαρσελίνο» καὶ θὰ εἶναι ἡ ἱστορία ἑνὸς μικροῦ ὀρφανοῦ, ποὺ τὸ ἐκμεταλλεύεται ἕνας ψευτο-θεῖος του.

★ Ὁ Ἄντονυ Φραντσιόζα («Ἕνα καπέλλο στὴ βροχή») καταδικάστηκε σὲ δεκαήμερη φυλάκισι ἐπειδὴ γρονθοκόπησε ἕναν ἐνοχλητικὸ φωτορεπόρτερ σ' ἕνα νυχτερινὸ κέντρο τοῦ Χόλλυγουντ.

★ Ὁ Φράνκο Ἰντερλένγκι, σύζυγος τῆς 'Αντονέλλα Λουάλντι, βγῆκε σῶος ἀπὸ ἕνα αὐτοκινητιστικὸ δυστύχημα, κατὰ τὸ ὁποῖον καταστράφηκε τὸ αὐτοκίνητό του, μάρκας Λάντσια. Μιὰ στραβοτιμονιὰ ἔβγαλε τὸ αὐτοκίνητό του ἀπὸ τὸ δρόμο καὶ τὸ ἔρριξε πάνω σὲ μιὰ τσιμεντένια κολώνα τῆς ἠλεκτρικῆς ἑταιρείας.

★ Σὲ ἡλικία 68 χρόνων πέθανε στὸ Παρίσι ἡ Μουσιντόρα, ποὺ ὑπῆρξε ἡ πρώτη βὰμπ τοῦ γαλλικοῦ κινηματογράφου. Εἶχε γίνει διάσημη τὸ 1915 μὲ τὸ φίλμ «Βαμπίρ» τοῦ σκηνοθέτη Φεγιάντ.

★ Γίνεται λόγος γιὰ ἕνα εἰδύλλιο μεταξὺ τοῦ Τάϋρον Πάουερ καὶ τῆς νεαρᾶς Βιεννέζας καλλιτέχνιδος Βαλτρῶτε Χάας.

★ Ἡ περίφημη ντίβα τοῦ βωβοῦ Κλάρα Μπόου καὶ ὁ σύζυγός της Ρὲξ Μπέλλ, ποὺ εἶναι κυβερνήτης τῆς Νεβάδας, ἑώρτασαν πρὸ ἡμερῶν τὴν 26η ἐπέτειο τοῦ γάμου τους. Ὑπενθυμίζομε πὼς ὁ γάμος αὐτὸς ἔκανε τὴν Κλάρα νὰ ἐγκαταλείψη τὴν κινηματογραφικὴ καρριέρα, ἐνῶ βρισκόταν στὸ ζενὶθ τῆς δόξας της.

★ Ἕνας νεαρὸς Μπέντλεϋ —ποὺ θεωρεῖται ἡ πιὸ ἀριστοκρατικὴ οἰκογένεια τῆς Βοστώνης— φλερτάρει συστηματικὰ τὴν Τζέννυ-Ἂνν, κόρη τῆς Ἴνγκριντ Μπέργκμαν καὶ τοῦ γιατροῦ Λίντστρομ.

★ Ἡ Γαλλίδα στὰρ Ντενὶζ Νταρσέλ, ποὺ ἔχει ἐγκατασταθῆ ἀπὸ χρόνια στὸ Χόλλυγουντ, φαίνεται ἀποφασισμένη νὰ παντρευτῆ. Ὁ τυχερὸς εἶναι ὁ Ρόμπερτ Ἤτον, ποὺ ἔχει κάποια σχέσι μὲ τὸν κινηματογράφο.

★ 'Ακολουθῶντας τὸ παράδειγμα τοῦ Μπὶνγκ Κρόσμπυ, ὁ Φρὲντ Ἄσταιρ θὰ παντρευτῆ κι' αὐτὸς μιὰ νέα ποὺ θὰ μποροῦσε κάλλιστα νὰ ἦταν κόρη του. Τὸ ὄνομα τῆς νέας, μὲ τὴν ὁποία ὁ Φρὲντ φαίνεται τρελλὰ ἐρωτευμένος εἶναι: Μπάρρυ Τσέϊζ.

★ Ὁ Ρόμπερτ Ἄλντα παντρεύτηκε στὸ Λὰς Βέγκας τὴν Ἰταλίδα Φλόρα Μαρίνα, λαμπρὸ ἀστέρι τῆς ἐπιθεωρήσεως καὶ τῆς τηλεοράσεως. Ὁ γάμος αὐτὸς εἶναι ὁ δεύτερος γιὰ τὸν Ἄλντα, ποὺ εἶναι σήμερα 43 χρόνων.

★ Ἡ Τζούντυ Γκάρλαντ ἔκανε στὸ Λὰς Βέγκας κάτι ποὺ θυμίζει τὴ συμπεριφορὰ τῆς Κάλλας στὴ Ρώμη. Χωρὶς νὰ εἶναι ἀδιάθετη, ἡ Τζοῦντυ ἐγκατέλειψε τὸ θέατρο, ὅπου παιζόταν μιὰ ἐπιθεώρησι στὴν ὁποία πρωταγωνιστοῦσε, ἐπειδὴ ὅπως λέει ἡ ἴδια «τὸ πλῆθος δὲν τὴν παρακολουθοῦσε μὲ τὴ δέουσα προσοχὴ καὶ ἡσυχία». Πιστεύεται πὼς ἡ ἐνέργειά της αὐτὴ θὰ τῆς στοιχίση ἀρκετὲς χιλιάδες δολλάρια.

★ Ὕστερα ἀπὸ τὸ Χόλλυγουντ, ὅπου γύρισε τοὺς «'Αδελφοὺς Καραμαζώφ», ἡ Μαρία Σὲλ φαίνεται ἀποφασισμένη νὰ κατακτήση καὶ τὸ Μπρόντγουαιη. Τῆς ἔγιναν ἤδη προτάσεις νὰ πρωταγωνιστήση στὸ ἔργο «Τὸ κορίτσι ποὺ τόλμησε ν' ἀγαπήση», τὸ ὁποῖο θ' ἀνεβάση ἕνα μεγάλο θέατρο τοῦ Μπρόντγουαιη.

★ Ἡ πρώτη ἐνέργεια τοῦ Κοὺρτ Γιοῦργκενς, μόλις ξαναγύρισε στὸ Χόλλυγουντ, ἦταν ν' ἀγοράση μιὰ κομψὴ βίλλα στὸ Μπὲλ Αἴρ, τὴν πιὸ ἀριστοκρατικὴ συνοικία τῆς κινηματογραφουπόλεως. Στὸ προσεχές του φίλμ ὁ Κοὺρτ θὰ ὑποδυθῆ τὸ ρόλο ἑνὸς ἀτρόμητου κάου-μπόϋ. Τὰ βράδυα ὁ Κοὺρτ Γιοῦργκενς βγαίνει συχνὰ μὲ τὴ μαύρη χορεύτρια Ντόροθυ Ντάντριτζ, μὲ τὴν ὁποία γύρισε στὴ Γαλλία τὸ φίλμ «Ταμανγκό». Οἱ κακὲς γλῶσσες ὅμως λένε πὼς ἐκτὸς ἀπὸ τὴ φιλία καὶ κάτι ἄλλο συνδέει τοὺς δυὸ αὐτοὺς καλλιτέχνες.

★ Ὁ Γιοὺλ Μπρύννερ ἔβαλε τὴν ὑπογραφή του κάτω ἀπὸ τὸ πιὸ σημαντικὸ συμβόλαιο, ποὺ ἔγινε μέχρι σήμερα στὴν κινηματογραφούπολι. Τὸ συμβόλαιο αὐτὸ διαρκείας 9 χρόνων θὰ ἐξασφαλίση στὸ Γιοὺλ 25 ἑκατομμύρια δολλάρια γιὰ τὸ γύρισμα 11 φίλμ.

★ Ἡ Ἴζα Μιράντα ἐκυκλοφόρησε τὸν πρῶτο τόμο μιᾶς συλλογῆς ποιημάτων της μὲ τὸν τίτλο «Ἕνα γονατιστὸ μυρμῆγκι».

★ Ἡ Ἔλινορ Πάρκερ ἀπέκτησε τὸν πρῶτο της γυιὸ ὡς σύζυγος τοῦ ἠθοποιοῦ Πὼλ Κλέμενς. Ἡ στὰρ ἔχει ἄλλους τρεῖς γυιοὺς ἀπὸ τὸν προηγούμενο γάμο της.

★ Θέλετε νὰ μάθετε τί κερδίζουν οἱ Ἰταλοὶ τραγουδισταὶ γιὰ μιὰ καὶ μόνη ἐμφάνισί τους σ' ἕνα κέντρο; Μίκυ Μποντζιόρνο: 300 χιλιάδες λιρέττες. Τὸ ἴδιο ποσὸν ζητοῦν ὁ Κλώντιο Βίλλα καὶ ὁ Μπόνι-Λατίλλα. Λουτσιάνο Ταγιόλι: 280.000 λιρέττες. Ἔντζο Τόρτορα, Τέντυ Ρένο, Τζιάκομο Ροντινέλλα καὶ κουαρτέττο Τσέτρα: 250.000 λιρέττες. Μάριο Ρίβα καὶ Σίλβιο Νότο: 240.000 λιρέττες. Νίλα Πίτζι: 200.000 λιρέττες.

★ «Μυστηριώδες» χαρακτηρίστηκε τὸ γεῦμα ποὺ πῆραν μαζὶ στὸ Παρίσι ὁ Ρομπέρτο Ροσσελίνι καὶ ἡ Σοφία Λόρεν. Ὁ Μαρσὲλ 'Ασὰρ ποὺ καθόταν σ' ἕνα τραπεζάκι κοντά τους, δήλωσε: «Κάποιο καινούργιο φίλμ μπαίνει στὰ σκαριά!»

★ Ὁ Τσάρλυ Τσάπλιν (γυιὸς) συνελήφθη στὸ Λὸς Ἄντζελες, ἐπειδὴ πέρασε ἀπὸ τέσσερις διασταυρώσεις, τὴν ὥρα ποὺ ἦταν ἀναμμένο τὸ κόκκινο φῶς. «Πῆγα σὲ εἴκοσι ἐπισκέψεις καὶ ἤπια ἀπὸ ἕνα μονάχα ποτὸ στὴν καθεμιά» δήλωσε ὁ Τσάρλυ, ἀπολογούμενος, στοὺς ἀστυνομικοὺς ποὺ τὸν συνέλαβαν.

Ἡ Ἴνγκριντ Μπέργκμαν

★ Ὁ διάσημος 'Αμερικανὸς τραγουδιστὴς Τζώννυ Ραίη, δὲν εἶναι πιὰ κουφός. Οἱ γιατροί του ἔβγαλαν καὶ τοὺς τελευταίους ἐπιδέσμους καὶ ὁ Τζώννυ, ποὺ ἀπὸ τὰ 12 χρόνια του, δὲν ἄκουγε καθόλου ἀπὸ τὸ ἕνα αὐτὶ καὶ ἐλάχιστα ἀπὸ τὸ ἄλλο, δήλωσε πὼς τώρα ἀκούει πολὺ καθαρὰ ὅ,τι τοῦ λένε.

★ Ἡ σύζυγος τοῦ Μάρλον Μπράντο Ἄννα Κάσφι ἔδωσε στοὺς δημοσιογράφους μιὰ συνέντευξι, τὴν πρώτη ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ ὁ Μάρλον ἐγκατέλειψε τὴ συζυγικὴ στέγη. «Οἱ φῆμες ποὺ κυκλοφοροῦν, εἶπε, εἶναι ἀνακριβεῖς. Ὅλα πᾶνε καλὰ καὶ περιμένομε ἀνυπόμονα τὸ παιδάκι μας, ποὺ θὰ γεννηθῆ τὸν Ἰούλιο. Ὁ Μάρλον προσπαθεῖ τώρα νὰ βρῆ ἄλλο σπίτι, γιατὶ αὐτὸ στὸ ὁποῖο μένομε ἔχει πολλὰ σκαλιὰ καὶ τὰ βρίσκει ἐπικίνδυνα γιὰ τὴν ἐγκυμοσύνη μου». Τὸ βέβαιο πάντως εἶναι πὼς ὁ Μάρλον δὲ βρισκόταν στὸ σπίτι ὅταν ἡ Ἄννα Κάσφι κάλεσε ἐκεῖ τοὺς δημοσιογράφους. Κι' ὅταν ἐκεῖνοι τὴ ρώτησαν ποῦ βρισκόταν, ἡ Ἄννα τοὺς εἶπε: «Εἶναι λίγο κουρασμένος καὶ ἀναπαύεται στὸ ἐπάνω πάτωμα». Ἔλεγε ὅμως ψέματα.

★ Σ' ἕνα νοσοκομεῖο τοῦ Χόλλυγουντ πέθανε ὕστερα ἀπὸ μακρὰ ἀρρώστεια ἡ Ἔντνα Πάρβιανς, ποὺ ὑπῆρξε γύρω ἀπὸ τὸ 1926 ἡ τακτικὴ παρτεναὶρ τοῦ Σαρλὼ σὲ πολλὲς ταινίες του. Ἡ Ἔντνα εἶχε γεννηθῆ στὸ Ρένο τῆς Νεβάδας τὸ 1898.

★ Ὕστερα ἀπὸ τὴ Μαρία Σέλ, τὴ Μαίριλυν Μονρόε, τὴ Τζέην Ράσσελ καὶ τὴ Μπριζὶτ Μπαρντό, ἡ 'Αλίντα Βάλλι ἀποφάσισε κι' αὐτὴ νὰ γίνη παραγωγὸς τοῦ φίλμ, ποὺ θὰ γυρίση. Ὑπέγραψε ἕνα συμβόλαιο μὲ τὸν Ἰσπανὸ σκηνοθέτη Μπάρντεμ, δημιουργὸ τοῦ φίλμ «Θάνατος ἑνὸς ποδηλάτη» καὶ «Μεγάλος δρόμος» ποὺ θὰ γυρίση τὴν ἄνοιξι τὸ πρῶτο της φίλμ. Τὸ ἔργο αὐτὸ θὰ εἶναι μιὰ μοντέρνα τραγωδία, ποὺ θὰ φέρη ἀντιμέτωπες δυὸ γυναῖκες 30 χρόνων. Ἡ μία θὰ εἶναι μιὰ ἀπόγονος παλαιᾶς Ἰταλικῆς ἀριστοκρατικῆς οἰκογενείας καὶ θὰ τὴν ὑποδυθῆ ἡ Βάλλι. Ἡ ἄλλη θὰ εἶναι μιὰ Γαλλίδα δημοσιογράφος σκληρὴ καὶ ἄκαρδη, ποὺ δὲ διστάζει μπροστὰ σὲ τίποτε, προκειμένου νὰ φέρη σὲ πέρας τὸ ρεπορτάζ της. Τὸ ρόλο αὐτὸ ἡ 'Αλίντα τὸν προτείνει στὴ Μισὲλ Μοργκὰν καὶ περιμένει τὴν ἀπάντησί της.

ΠΑΤ ΚΕΝΕΝΤΥ

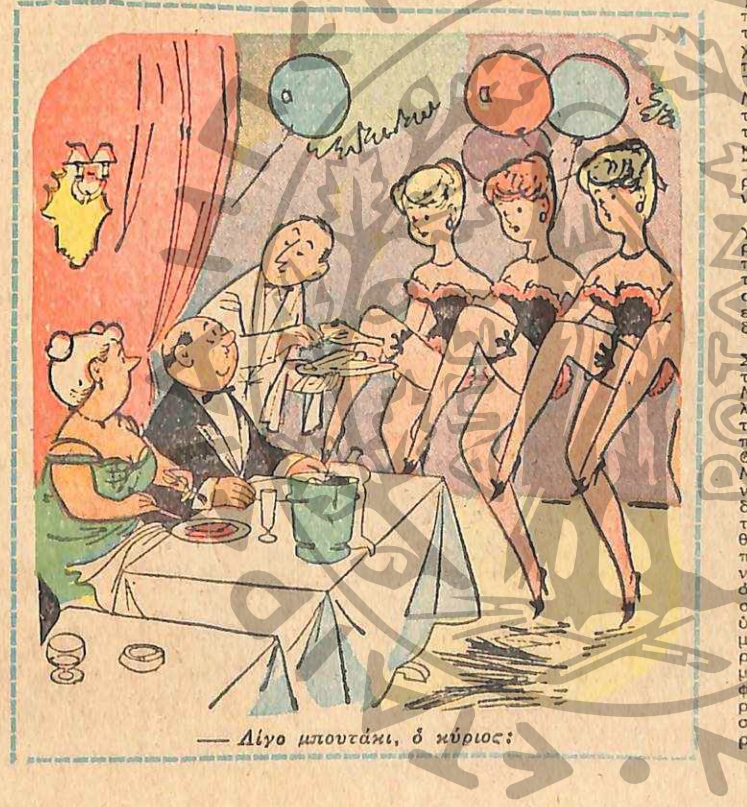

— Λίγο μπουτάκι, ὁ κύριος;

Ἱστορικὸ περιπετειῶδες μυθιστόρημα ὑπὸ Λιονὲλ Ντὺ Μποῦργκ

Ματωμένα κρῖνα

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ἡ κόμησσα τῆς Γκένουα κατορθώνει νὰ ξυπνήση στὴν καρδιὰ τοῦ πρίγκηπα Ἀλφόνσου τὸ κοιμισμένο αἴσθημά του γι' αὐτήν. Εἶναι βέβαιη τώρα ὅτι τὸν κρατάει στὰ χέρια της. Παρακολουθεῖ ἐξ ἄλλου, τὸ εἰδύλλιο τῆς βασίλισσας μὲ τὸ Σεράνο καὶ ἐπωφελεῖται σ' ἕναν ἀνακτορικὸ χορὸ γιὰ νὰ τοῦ ὑπενθυμίση τὴν Ἐνρίκα καὶ τὴν κόρη του. Μερικὲς ἡμέρες ἀργότερα, ὁ στρατηγὸς Μαρβαέζ, δοῦκας τῆς Βαλέντσια, βρίσκει τὴ βασίλισσα στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Σεράνο. Διατάσσει τότε τὸ νεαρὸ ἀξιωματικὸ νὰ φύγη ἀμέσως γιὰ τὸ Μποῦργκος, ὅπου ὁ βασιλικὸς στρατὸς πρόκειται νὰ ἐπιτεθῆ ἐναντίον τῶν Καρλιστῶν.

6ον

Γύρισε ταὐτόχρονα στὴ βασίλισσα.

— Μεγαλειοτάτη, τῆς εἶπε, ἡ μητέρα σας μὲ διέταξε νὰ σᾶς ὁδηγήσω στὰ διαμερίσματά σας. Θέλετε νὰ μοῦ κάμετε τὴν τιμὴ νὰ στηριχτῆτε στὸ μπράτσο μου;

Ἡ νεαρὴ βασίλισσα βιαζόταν νὰ δώση ἕνα μάθημα στὸ δούκα τῆς Βαλέντσια.

— Εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένη ποὺ σᾶς ἄκουσα νὰ ἐμπιστεύεστε μιὰ σημαντικὴ ἀποστολὴ στὸ στρατηγὸ Σεράνο, εἶπε, τονίζοντας τὶς τελευταῖες λέξεις. Ὁ στρατηγὸς Σεράνο ἔδωσε ὡς σήμερα πολλὰ δείγματα τοῦ θάρρους καὶ τῆς ἱκανότητός του καὶ δὲν ἀμφιβάλλω, ὅτι θὰ κερδίση καινούργιες δάφνες στὸ Μποῦργκος... Ἡ Παρθένος ἂς σᾶς ἔχη στὴν προστασία της, στρατηγὲ Σεράνο. Κύριε δούκα, πρόσθεσε, θὰ μοῦ φέρετε ἀπόψε τὸ διάταγμα τῆς προαγωγῆς τοῦ ταγματάρχου Σεράνο σὲ στρατηγό.. Αὐτὴ εἶναι ἡ ἐπιθυμία μου.

Στὴν παλιὰ Ἱσπανικὴ μοναρχία, οἱ προαγωγὲς τῶν ἀξιωματικῶν ἦταν ἀποκλειστικὸ δικαίωμα τοῦ βασιλιᾶ, ποὺ δὲ δεσμευόταν οὔτε ἀπὸ τὶς ἱεραρχικὲς διαβαθμίσεις, οὔτε ἀπὸ κανένα ἄλλον περιορισμὸ στὶς ἀποφάσεις του. Ἔτσι, μὲ μιὰ ἁπλῆ διαταγή, μποροῦσε νὰ κάμη ἕνα λοχία συνταγματάρχη κι' ἕναν ταγματάρχη στρατηγό.

Ἡ βασίλισσα στηρίχτηκε κατόπιν στὸ χέρι τοῦ δούκα τῆς Βαλέντσια καὶ βγῆκε ἀπὸ τὸ δωμάτιο.

Ὁ δούκας τῆς Βαλέντσια δίσταζε ὡς τότε νὰ δώση τὴ συγκατάθεσί του στὸ γάμο τῆς νεαρῆς βασίλισσας μὲ τὸ δὸν Ἀλφόνσο τῶν Βουρβώνων. Οἱ δισταγμοί του προέρχονταν κυρίως, γιατὶ ἤξερε πὼς ὁ Ναπολιτάνος πρίγκηπας βρισκόταν κάτω ἀπὸ τὴν ἐξάρτησι τῶν Ἰησουϊτῶν. Ὁ δούκας, παρὰ τὴν αὐστηρότητά του, εἶχε φιλελεύθερες ἰδέες καὶ καταδίκαζε ἀνεπιφύλακτα τὸ πνεῦμα τῆς τρομοκρατίας καὶ τοῦ σκοταδισμοῦ, ποὺ καλλιεργοῦσε ἐπίμονα ἡ ἐκκλησία. Ἐκεῖνο ποὺ ἤθελε, τοὐναντίον, ἦταν ν' ἀνεβάση τὸ πνευματικὸ ἐπίπεδο τοῦ Ἱσπανικοῦ λαοῦ καὶ νὰ τοῦ δώση τὶς δυνατότητες νὰ χαράξη μόνος του τὸ δρόμο του.

Ἀλλ' ὅ,τι εἶχε δῆ τὸν ἔκαμε ν' ἀλλάξη γνώμη. Ἡ νεαρὴ βασίλισσα ἔπρεπε νὰ παντρευτῆ τὸ συντομώτερο. Ἔτσι, θὰ τερματίζονταν οἱ νεανικὲς παρεκτροπές της.

Τὸ ἴδιο βράδυ, ὁ δούκας τῆς Βαλέντσια ἔκαμε γνωστὸ στὴ Βασιλομήτορα Μαρία-Χριστίνα, ὅτι δὲν εἶχε καμμία ἀντίρρησι γιὰ τὸ γάμο τῆς βασίλισσας μὲ τὸ Ναπολιτάνο πρίγκηπα. Τῆς σύστησε, μάλιστα, νὰ γίνη τὸ συντομώτερο ἡ σχετικὴ ἀναγγελία.

Ἔτσι, τὴν ἄλλη μέρα, ὑπογράφονταν τὰ σχετικὰ πρακτικά, ποὺ ἐπικυρώθηκαν κατόπιν ἀπὸ τὸν ἀρχιεπίσκοπο τοῦ Τολέδου.

Ἡ Ἰσαβέλλα, ποὺ ἦταν συνηθισμένη ἀπὸ καιρὸ στὴν ἰδέα αὐτοῦ τοῦ γάμου, συμμορφώθηκε πρόθυμα μὲ τὶς ἀπαιτούμενες διατυπώσεις. Τὸ ὕφος της ἔλεγε: «Ἂς τελειώνωμε μ' αὐτὴ τὴν κωμωδία». Γιατί, στὸ μυαλό της, ὁ γάμος αὐτὸς δὲν ἦταν τίποτα ἄλλο ἀπὸ μιὰ διασκεδαστικὴ κωμωδία.

Ἀναγγέλθηκαν ταὐτόχρονα οἱ ἀρραβῶνες τῆς ἰνφάντης Λουΐζας μὲ τὸ δούκα τοῦ Μονπανσιέ.

Τὸ δάνειο

Τὴν ἄλλη μέρα ὁ δὸν Ἀλφόνσος παρουσιάστηκε στὸ μέγαρο τῆς Ἱερᾶς Ἐξετάσεως.

Ὁ θυρωρὸς μοναχὸς τοῦ ἄνοιξε ἀμέσως τὴν πόρτα καὶ τὸν ὡδήγησε στὸ ἐσωτερικό.

Καθὼς περνοῦσαν ἀπὸ μιὰ αὐλή ὁ δὸν Ἀλφόνσος διέκρινε μιὰ μοναχὴ μὲ κουκούλα, ποὺ τὸ παράστημα καὶ τὸ περπάτημά της τὸν ἔκαμαν νὰ φαντασθῆ, ὅτι δὲν ἦταν ἄλλη ἀπὸ τὴν κόμησσα τῆς Γκένουα. Ἔκαμε ἀμέσως νὰ τρέξη πρὸς τὸ μέρος της. Ἀλλ' ἡ μοναχὴ μὲ τὴν κουκούλα ἐξαφανίστηκε στὸ βάθος μιᾶς σκοτεινῆς στοᾶς.

Ὅταν ἔφτασαν μπροστὰ στὸ μέγαρο τῆς Θείας Μητρός, ἐπαναλήφθηκε ἡ ἴδια σκηνή, ὅπως καὶ στὴν περίπτωσι τοῦ μοναχοῦ Κλάρετ. Ἕνα ἀτσαλένιο χέρι ἅρπαξε τὸν πρίγκηπα ἀπὸ τὸν καρπὸ καὶ ἄρχισε νὰ τὸν ὁδηγῆ ἀνάμεσα ἀπὸ διαδρόμους, στοὲς καὶ αἴθουσες, ποὺ ἦταν βυθισμένες στὸ σκοτάδι.

Ἔφθασαν ἔτσι ὡς τὴν αἴθουσα τοῦ συμβουλίου. Ὁ μοναχὸς ποὺ τὸν ὡδηγοῦσε, ἄνοιξε τὴν πόρτα, καὶ τὴν ξανάκλεισε μόλις ὁ πρίγκηπας πέρασε μέσα.

Γύρω στὸ τραπέζι ἦταν καθισμένοι ὁ Ματτέο, ὁ Ἀντόνιο κι' ὁ Μερίνο. Μερικὰ βήματα πιὸ πίσω στεκόταν ὄρθιος ὁ ἐξομολογητὴς τοῦ πρίγκηπος δὸν Φουλγκέντσιο. Στὸ βάθος, ὄρθιος ἐπίσης, στεκόταν ἕνας κοντόχοντρος μοναχός ποὺ κρατοῦσε στὰ χέρια του ἕνα κιβώτιο, σκεπασμένο μὲ μαῦρο πανί.

ΛΟΓΙΑ ΚΑΤΟΣΤΑΡΑΤΑ

Ἀποτελμάτωσις

Σύντομα θὰ διατεθῆ
κι' ἄλλη δαπάνη δημοσία,
γιὰ νὰ καταπολεμηθῆ
ἡ μπελαλοῦ ἑλονοσία...
Διότι σ' ὅλα τὰ χωριὰ
ἔχει σηκώσει τὴν παντιέρα
κι' ὅπου ὑπάρχει λασπουριά,
ρίγη σκορπᾶ νύχτα καὶ μέρα!

*

Πρέπει, λοιπόν, αὐτοστιγμεὶ
καὶ μπρὸς σὲ τέτοιον ἐφιάλτη
νὰ ψεκαστοῦν οἱ ποταμοὶ
κι' ὅλοι τοῦ τόπου μας οἱ βάλτοι...
Κι' ὥσπου νὰ ἐξυγιανθῆ
τὸ κάθε τέλμα καὶ τὸ ἕλος,
χρῆμα θὰ καταναλωθῆ
δίχως ἀρχὴ καὶ δίχως τέλος!

*

Ἔξοδα, ἤτοι, περιττὰ
ἡ λασπουριὰ θὰ μᾶς κοστίση,
γιατὶ τὸ ὕδωρ δὲν κυττᾶ
κάθε Ρωμηὸς νά... ἐξορκίση!
Νὰ ἐξαφανίση τὸ νερὸ
ποὺ σχηματίζει ἀράδα ἕλη
καὶ νάχη ὅλο τὸν
(καιρὸ
δοῦναι-λαβεῖν μὲ τὸ
(...βαρέλι!

*

Διὰ παντὸς νὰ σχε-
(τιστῆ
μόνο μὲ τὴν οἰνο-
(ποσία
γιὰ νὰ μὴν ξέρη τί
(ἐστι,
ἢ τί θὰ πῆ ἑλονο-
(σία...
Καὶ νάχη ἐντὸς τῆς
(ταβερνός,
μὰ κι' ὅταν βγαίνη
(μέσ' στὴν π'ἀτσα,
κόκκινη μύτη εὐφα-
(νῶς
καὶ ὄχι... κίτρινη τὴ
(φάτσα!

ΜΙΛΤΟΣ ΓΙΟΜΑΤΑΡΗΣ

Οἱ τρεῖς ἀνώτατοι ἀρχηγοὶ τῆς Ἱερᾶς Ἐξετάσεως σηκώθηκαν ἀμέσως καὶ ὑποκλίθηκαν μπροστὰ στὸν πρίγκηπα. Ἔπειτα, ξανακάθησαν στὶς ἕδρες τους.

— Ἦρθα, σεβασμιώτατοι πατέρες, γιὰ νὰ σᾶς παρακαλέσω νὰ ἐξακολουθήσετε νὰ μοῦ παρέχετε τὴν εὔνοιά σας, ὅπως καὶ στὸ παρελθόν, εἶπε ὁ πρίγκηπας. Ἐπιθυμῶ ἐπίσης νὰ σᾶς κάμω γνωστό, ὅτι ὑπόγραψα χτὲς τὸ πρακτικὸ τοῦ γάμου μου μὲ τὴ βασίλισσα τῆς Ἱσπανίας.

— Τὸ ξέρομε, ἀπάντησε ὁ πατὴρ Ἀντόνιο. Θέλεις τώρα ἀπὸ μᾶς τὸ ἕνα ἑκατομμύριο ρεάλια, ποὺ μᾶς ζήτησες. Ὁ θησαυροφύλαξ τῆς Ἱερᾶς Ἐξετάσεως ἔχει τὴν ἐντολὴ νὰ σοῦ τὰ πληρώση. Δὲ χρειάζεται παρὰ νὰ ὑπογράψης αὐτὸ τὸ χαρτί.

Ὁ πρίγκηπας, χωρὶς νὰ διαβάση τί περιεῖχε τὸ χαρτί, ποὺ ἔσπρωχνε πρὸς τὸ μέρος του ὁ Ἀντόνιο, πῆρε τὴν πέννα καὶ ὑπόγραψε.

— Δὸν Ἀλφόνσε τῶν Βουρβώνων, μπορεῖς τώρα νὰ πάρης τὰ χρήματα, εἶπε ὁ δὸν Ματτέο.

Ὁ κοντόχοντρος μοναχὸς παρέδωσε τὸ κιβώτιο, ποὺ ἦταν γεμᾶτο μὲ χρυσᾶ νομίσματα, στὸ δὸν Φουλγκέντσιο, γιὰ νὰ τὸ μεταφέρη στὰ διαμερίσματα τοῦ πρίγκηπα.

Ὁ δὸν Ἀλφόνσος διευθύνθηκε πρὸς τὴν πόρτα. Ἀλλ' ἔπειτα ἀπὸ μικρὴ σκέψι, ξαναγύρισε στὰ βήματά του.

— Συγχωρῆστε με, σεβασμιώτατοι πατέρες, εἶπε. Ἐπιτρέψετε σ' ἕναν ἄνθρωπο ποὺ πρόκειται ν' ἀρχίση μιὰ καινούργια ζωή, νὰ ρίξη μιὰ τελευταία ματιὰ στὸ παρελθόν. Εἶχα τὴν εὐτυχία νὰ συναντήσω πρὶν ἀπὸ λίγο καιρὸ στὴ Μαδρίτη μιὰ γυναίκα, ποὺ εἶχα ἀγαπήσει ἄλλοτε... Τὴ γυναῖκα αὐτὴ νόμισα πὼς τὴν ξαναεῖδα σήμερα μέσα στὸν ἱερὸ περίβολο τῆς Ἱερᾶς Ἐξετάσεως...

— Ποιὰ εἶναι αὐτὴ ἡ γυναῖκα; ρώτησε ὁ πατὴρ Ἀντόνιο, κάνοντας τὸν ἔκπληκτο.

— Ἡ κόμησσα τῆς Γκένουα.

— Ἡ κόμησσα τῆς Γκένουα πρόκειται νὰ ντυθῆ τὸ ράσο τῆς μοναχῆς, εἶπε ὁ δὸν Ἀντόνιο.

Ὁ δὸν Ἀλφόνσος ἀνατρίχιασε.

— Ἡ κόμησσα τῆς Γκένουα θὰ φορέση τὸ ράσο, τῆς μοναχῆς; τραύλισε. Ἀλλὰ πῶς μπορεῖ ἡ ὄμορφη Τζούλια νὰ ταφῆ πίσω ἀπὸ τοὺς τοίχους ἑνὸς μοναστηριοῦ;

— Ἐκεῖνο ποὺ ἀποκαλεῖς ἐνταφιασμό, ἐμεῖς τὸ λέμε σωτηρία καὶ λύτρωσι τῆς ψυχῆς, ἀπάντησε ὁ Ἀντόνιο.

— Ἀλλά, σᾶς ἐξορκίζω, σεβασμιώτατοι πατέρες, ἀφῆστε με νὰ δῶ γιὰ τελευταία φορὰ αὐτὸ τὸ θεῖο πλάσμα, αὐτὴ τὴν ὑπέροχη γυναῖκα...

— Θὰ γίνη ἡ ἐπιθυμία σου, δὸν Ἀλφόνσο, ἀπάντησε ὁ Ἀντόνιο. Θὰ δῆς ἄλλη μιὰ φορὰ τὴν κόμησσα τῆς Γκένουα. Θὰ τὴν ἰδῆς, ἀλλὰ δὲ θὰ μπορέσης νὰ τῆς μιλήσης. Ἀδελφὲ Μερίνο, ὁδήγησε τὸν πρίγκηπα στὴν κρυστάλλινη αἴθουσα, ὅπου πρόκειται νὰ τιμωρηθοῦν δυὸ μοναχές, ποὺ δείχτηκαν ἀνυπάκοες. Ἡ δόκιμος μοναχή ποὺ ὁ πρίγκηπας ἐπιθυμεῖ νὰ δῆ θὰ παρακολουθήση τὴν τιμωρία τους, γιὰ νὰ τῆς γίνη μάθημα καὶ νὰ καταλάβη ὅτι οἱ ὅρκοι μιᾶς μοναχῆς διαρκοῦν καὶ πέρα ἀπὸ τὸν τάφο.

Ὁ Μερίνο σηκώθηκε ἀμέσως κι' ἔγνεψε στὸ δὸν Ἀλφόνσο νὰ τὸν ἀκολουθήση.

Ἡ κρυστάλλινη αἴθουσα

Τὸ σκοτάδι ἦταν τόσο πυκνὸ μέσα στοὺς διαδρόμους τῆς Ἱερᾶς Ἐξετάσεως, ποὺ ὁ Μερίνο εἶπε στὸ δὸν Ἀλφόνσο νὰ τὸν πιάση ἀπὸ τὸ ράσο, γιὰ νὰ μὴν παραπλανηθῆ.

Περπάτησαν ἔτσι κάμποσα λεπτά. Ὁ δὸν Ἀλφόνσος προχωροῦσε σὰν αὐτόματο, χωρὶς νὰ διακρίνη τίποτα ὁλόγυρά του. Κάπου-κάπου, τὸ σκοτάδι γινόταν λιγώτερο πυκνό, ἀλλὰ καὶ πάλι δὲν κατάφερνε νὰ ξεχωρίση τίποτα.

Ἔφτασαν, τέλος, σ' ἕνα εἶδος κυκλικοῦ διαδρόμου, ποὺ ἡ μιὰ πλευρά του, ἡ ἐσωτερική, σκεπαζόταν ἀπὸ μεγάλες μαῦρες κουρτίνες. Μιὰ δυνατὴ ἀνταύγεια ἐρχόταν πίσω ἀπ' αὐτές.

Στ' αὐτιὰ τοῦ δὸν Ἀλφόνσου ἔφτασε, ξαφνικά, ἕνας θόρυβος ἀπὸ ἀγκομαχητὰ καὶ πνιγμένες κραυγές.

— Φτάσαμε εἶπε ὁ πατὴρ Μερίνο καὶ τράβηξε ταὐτόχρονα μιὰ ἀπ' αὐτὲς τὶς κουρτίνες.

Ὁ πρίγκηπας εἶδε τότε πὼς βρισκόταν πίσω ἀπὸ ἕνα μεγάλο θόλο ἀπὸ κρύσταλλο.

Αὐτὴ ἦταν ἡ περίφημη κρυστάλλινη αἴθουσα.

Μεγάλα κομμάτια ἀπὸ κρύσταλλο, πάχους τριῶν περίπου ἑκατοστῶν, συναρμολογημένα μὲ μεγάλη τέχνη, σχημάτιζαν τὰ τοιχώματά της. Κρυστάλλινο ἦταν ἐπίσης καὶ τὸ πάτωμά της.

Ἡ αἴθουσα αὐτὴ φωτιζόταν ἀπὸ μεγάλους πολυελαίους, ποὺ κρέμονταν ἀπὸ τὸ ταβάνι.

Ὁ δὸν Ἀλφόνσος ἀκούμπησε τὸ μέτωπό του πάνω στὸ κρύσταλλο κι' ἀντίκρυσε τότε ἕνα ἀνατριχιαστικὸ θέαμα.

Μέσα στὴν κρυστάλλινη αἴθουσα, βρίσκονταν ἕνας κοντόχοντρος ρασοφόρος, μὲ τὴν κουκούλα τοῦ ράσου του κατεβασμένη στὸ πρόσωπό του καὶ δυὸ πολὺ ὄμορφες νέες, ποὺ ἦταν σχεδὸν γυμνές. Μόνο ἕνα μικρὸ πανὶ τοὺς σκέπαζε τὴ μέση. Μεγάλες κόκκινες κηλίδες ξεχώριζαν πάνω σ' αὐτό.

Ὁ κοντόχοντρος ρασοφόρος ἦταν ὁ Μουτάρο, ὁ τρομερὸς δήμιος τῆς Ἱερᾶς Ἐξετάσεως, ποὺ δὲν εἶχε αἰσθανθῆ ποτὲ τὴν παραμικρὴ συμπόνια γιὰ τὰ ἀναρίθμητα θύματά του. Κρατοῦσε στὰ χέρια του ἕνα μαστίγιο, ποὺ ἦταν φτιαγμένο μὲ σιδερένια σύρματα καὶ χοντρὲς δερμάτινες λουρίδες καὶ χτυποῦσε μ' αὐτὸ τὶς δυὸ νεαρὲς μοναχές, ποὺ οὔρλιαζαν ἀπὸ τὸν πόνο. Σὲ κάθε χτύπημα, τὸ αἷμα τους ἀναπηδοῦσε μὲ ὁρμὴ καὶ σχημάτιζε κόκκινα αὐλάκια πάνω στὸ κορμί τους. Οἱ δυστυχισμένες εὕρισκαν, κάπου-κάπου, τὴ δύναμι ν' ἀνασηκωθοῦν κι' ἄρχιζαν τότε νὰ τρέχουν μέσα στὴν κρυστάλλινη αἴθουσα. Ἀλλ' ὁ Μουτάρο τὶς ἔφτανε καὶ τὰ χτυπήματά του γίνονταν πιὸ δυνατὰ καὶ πιὸ ἄγρια ἀπὸ πρίν.

Γύρω στὸ διάδρομο, δεκάδες μοναχοὶ εἶχαν κολλήσει τὰ μέτωπά τους στὰ κρυστάλλινα τοιχώματα καὶ κατέτρωγαν μὲ τὰ μάτια τους τὴ ματωμένη γύμνια τῶν δυὸ δυστυχισμένων μοναχῶν.

Τὸ θέαμα αὐτό, ποὺ θὰ συγκινοῦσε ὁποιοδήποτε ἄλλο, δὲν ἔκαμε, ὡστόσο, ἐντύπωσι στὸ δὸν Ἀλφόνσο. Κι' ἄλλωστε, δὲν εἶχε πάει ἐκεῖ γιὰ νὰ δῆ μὲ ποιὸ τρόπο ἡ Ἱερὰ Ἐξέτασι τιμωροῦσε ἐκείνους ἢ ἐκεῖνες ποὺ παρέβαιναν τὶς διαταγές της. Τὰ μάτια του, τοὐναντίον, στηλώθηκαν πάνω στὴν κόμησσα τῆς Γκένουα, πού, ὄρθια, στὸ βάθος τῆς αἰθούσης, παρακολουθοῦσε ἐπίσης τὸ θέαμα. Τὸ πρόσωπό της δὲν ἔδειχνε οὔτε συγκίνησι, οὔτε λύπη.

— Τζούλια!

Ἡ φωνὴ τοῦ δὸν Ἀλφόνσου πνίγηκε μέσα στὸ λάρυγγά του κάτω ἀπὸ τὸ τρομερὸ βλέμμα, ποὺ τοῦ ἔρριξε ὁ Μερίνο.

— Δὲν παραβαίνει κανεὶς ἀτιμωρητὶ τὶς διαταγὲς τῆς Ἱερᾶς Ἐξετάσεως, τοῦ εἶπε ὁ μοναχός. Ὁ δὸν Ἀντόνιο σᾶς προειδοποίησε: θὰ δῆτε τὴ γυναῖκα ποὺ ἀγαπήσατε καὶ ποὺ ἴσως ἀγαπᾶτε ἀκόμη, ἀλλὰ δὲ θὰ τῆς μιλήσετε.

Ἡ φρικαλέα σκηνὴ συνεχιζόταν πάντα μέσα στὴν κρυστάλλινη αἴθουσα. Ἀλλ' ὁ δὸν Ἀλφόνσος οὔτε ἄκουγε τὶς κραυγὲς τῶν δυστυχισμένων θυμάτων, πού, ἄλλωστε, ἐξασθένιζαν ὁλοένα, οὔτε ἔβλεπε τὰ κουλουριάσματα τοῦ κορμιοῦ τους, κάτω ἀπὸ τὰ χτυπήματα τοῦ Μουτάρο. Αὐτὸς δὲν εἶχε μάτια παρὰ μόνο γιὰ τὴν ὄμορφη Τζούλια. Καί, στ' ἀλήθεια, τὴν ἡμέρα ἐκείνη, ἡ κόμησσα τῆς Γκένουα ἦταν περισσότερο ὄμορφη ἀπὸ κάθε ἄλλη φορά.

Οἱ δυὸ μοναχὲς σωριάστηκαν, τέλος, ἀναίσθητες πάνω στὸ κρυστάλλινο πάτωμα. Ὁ Μουτάρο πέταξε τότε τὸ μαστίγιό του, ἀνασήκωσε τὴν κουκούλα του καὶ σκούπισε μ' ἕνα μαντῆλι τὸν ἱδρῶτα ποὺ ἔτρεχε ἀπὸ τὸ μέτωπό του.

Τὸ θέαμα εἶχε τελειώσει.

Ὁ Μερίνο ἄφησε τὴ μαύρη κουρτίνα νὰ ξαναπέση πάνω στὸ χοντρὸ κρύσταλλο.

— Πηγαίνομε, εἶπε. Δὲν ἔχομε νὰ κάμωμε τίποτ' ἄλλο ἐδῶ.

Ὁ δὸν Ἀλφόνσος τὸν ἀκολούθησε σὰν αὐτόματο.

Τὸ δηλητήριο

Ἡ κόμησσα τῆς Γκένουα, μόλις τέλειωσε τὸ φρικαλέο θέαμα, βγῆκε ἀπὸ τὴν κρυστάλλινη αἴθουσα, πέρασε τὸν κυκλικὸ διάδρομο κι' ἄνοιξε μιὰ πόρτα ποὺ ὡδηγοῦσε στὴν ἀντίθετη πτέρυγα τοῦ ἀνακτόρου τῆς Θείας Μητρός. Θάλεγε κανεὶς πὼς τὸ κτίριο αὐτό, ποὺ ἐνέπνεε σ' ὅλους τὸν τρόμο, δὲν εἶχε μυστικὰ γι' αὐτὴ τὴ γυναῖκα.

Μερικὰ βήματα πιὸ πέρα, ἕνας μοναχὸς τὴ σταμάτησε.

— Ἀδελφή, τῆς εἶπε, ἕνας ἄνθρωπος σὲ περιμένει μπροστὰ στὴν πόρτα. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἰσχυρίζεται πὼς τοῦ ἔχεις πῆ, ὅτι μπορεῖ νὰ σὲ ζητήση ἐδῶ... Φορεῖ ἕνα μαῦρο μανδύα...

— Μπορεῖς νὰ μοῦ τὸν περιγράψης; ρώτησε ἡ Τζούλια.

— Εἶναι κακοφτιαγμένος, κυττάζει λοξά.

— Μὴν προχωρῆς, φώναξε ἡ κόμησσα τῆς Γκένουα. Δὲ μπορεῖ παρὰ νὰ εἶναι ὁ Χοσέ.

Δὲν εἶχε κάμει λάθος. Μερικὰ λεπτὰ ἀργότερα, ἔβγαινε ἀπὸ τὸν περίβολο τῆς Ἱερᾶς Ἐξετάσεως.

Ὁ Χοσὲ τὴν περίμενε μπροστὰ στὸν πυλῶνα.

— Ἔχετε εἰδήσεις ἀπὸ τὴν Ἐνρίκα; τὸν ρώτησε ἡ κόμησσα. Μάθατε ποῦ βρίσκεται ὁ Ἄντζο;

— Ναί, ἀπάντησε ὁ Χοσέ. Κουράστηκα ἀρκετὰ γιὰ νὰ μάθω τὴ φωλιά της.

— Μιλῆστε. Ποῦ μπορῶ νὰ τοὺς βρῶ;

— Ἀκολουθῆστε με καὶ θὰ τοὺς δῆτε καὶ τοὺς δύο. Θὰ φανταζόσαστε ἴσως πὼς θ' ἀντικρύσετε δυὸ δυστυχισμένα πλάσματα, ποὺ γυρίζουν ἀπὸ πόλι σὲ πόλι, καὶ ποὺ κάνουν ὅλων τῶν εἰδῶν τὶς δουλειές γιὰ νὰ κερδίσουν τὸ ψωμί τους. Κι' ὅμως, κάνετε λάθος... Ἐλᾶτε ὅμως καὶ θὰ δῆτε μὲ τὰ μάτια σας.

Ἡ Τζούλια κατέβασε τὴν κουκούλα στὸ πρόσωπό της καὶ ἀκολούθησε τὸ Χοσέ.

Πέρασαν μαζὶ τὴν ὁδὸ Φομποῦργκο καὶ προχώρησαν πρὸς τὸ μέρος τῆς Πουέρτα ντὲλ Σόλ, ποὺ ἦταν ὁ ἀγαπημένος περίπατος τῶν κατοίκων τῆς Μαδρίτης, ὅπως τὸ δάσος τῆς Βουλώνης γιὰ τοὺς Παρισινούς.

Εἶχαν ἀρχίσει κιόλας οἱ πρώϊμες ζέστες τῆς ἀνοίξεως κι' ἡ μεγάλη λεωφόρος, ποὺ ὡδηγοῦσε στὴν Πουέρτα ντὲλ Σόλ, ἦταν γεμάτη ἀπὸ κόσμο. Στὴ μέση τῆς λεωφόρου κυκλοφοροῦσαν ἐπίσης πολλὰ ἀμάξια.

Ὁ Χοσὲ ὡδήγησε τὴ Τζούλια πίσω ἀπὸ ἕνα μικρὸ περίπτερο.

— Τώρα θὰ τοὺς δῆτε, τῆς εἶπε. Ἔρχονται πρὸς τὰ δῶ.

Ἕνα πολυτελέστατο ἀνοιχτὸ ἀμάξι, ποὺ τὸ ἔσερναν τέσσερα ἀραβικὰ ἄλογα, προχωροῦσε πρὸς τὸ μέρος τους. Ὁ ἀμαξᾶς ποὺ τὸ ὡδηγοῦσε φοροῦσε χρυσοστόλιστη λιβρέα, ὅπως κι' ὁ πορτιέρης, ποὺ καθόταν πλάϊ του.

— Δὲ φαίνεται σὰν ἀμάξι πριγκήπισσας; ρώτησε ὁ Χοσέ.

— Πολὺ σπάνια βλέπει κανεὶς τόσο πολυτελῆ ἀμάξια στοὺς δρόμους τῆς Μαδρίτης, συμφώνησε ἡ Τζούλια.

— Κυττάξετε, ὅμως, ποιὰ βρίσκεται μέσα σ' αὐτό.

Τὸ ἀμάξι περνοῦσε ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἀπὸ μπροστά τους.

Ἡ κόμησσα τῆς Γκένουα ἀναγνώρισε ἔκπληκτη τὴν Ἐνρίκα καὶ πλάϊ της τὸν Ἄντζο.

Ἡ Ἐνρίκα ἦταν τυλιγμένη μὲ μιὰ λευκὴ γούνα ἀπὸ ἑρμίνα, ποὺ ἔδινε μεγαλύτερη λάμψι στὸ μελαχροινὸ πρόσωπό της. Τὸ βλέμμα της ἦταν ἤρεμο κι' ἕνα χαμόγελο πλανιόταν στὰ χείλη της. Ὁ Ἄντζο, ποὺ ἦταν καθισμένος πλάϊ της, ἔμοιαζε σὰν τὰ βασιλόπουλα τῶν παραμυθιῶν. Φοροῦσε ἕνα ἐφαρμοστὸ ροῦχο, σὰν αὐτὰ ποὺ συνηθίζονταν ἐκείνη τὴν ἐποχὴ στὴν Ἱσπανία κι' εἶχε ριγμένη στοὺς ὤμους του μιὰ χρυσοκέντητη μεταξωτὴ μπέρτα, ποὺ ἔκλεινε στὸ στῆθος του μὲ δυὸ μεγάλα διαμάντια, ἀντὶ γιὰ κουμπιά.

— Καταραμένη ὀχιά! γρύλλισε ἡ Τζούλια. Δὲ φαίνεσαι νὰ εἶσαι λιγώτερο εὐτυχισμένη μὲ τὴν καινούργια σου κατάχτησι... Ἔπειτα ἀπὸ τὸ Σεράνο, ὁ Ἄντζο... Ἐσύ, λοιπόν, μοῦ τὸν πῆρες;... Ἂν εἶχα μείνει τόσον καιρὸ κοντὰ στοὺς τσιγγάνους, δὲν ἦταν μόνο γιατὶ εἶχα ἀνάγκη νὰ κρυφτῶ, ἀλλὰ καὶ γιατὶ τὸν ἀγαποῦσα.

Τὸ ἀμάξι προχωροῦσε πάντα. Ἡ κόμησσα τῆς Γκένουα ἔσφιξε τὶς γροθιές της.

— Ὅπου κι' ἂν πᾶς, ἡ ἐκδίκησί μου θὰ σὲ βρῆ, ξαναεῖπε μὲ λύσσα. Ποῦ εἶναι ἡ κόρη σου, ἄκαρδη μητέρα; Χά! Χά! Χά!

Τὸ γέλιο της ἦταν τόσο δυνατό, ποὺ ὁ Ἄντζο κι' ἡ Ἐνρίκα γύρισαν πρὸς τὸ μέρος της καὶ τὴν κύτταξαν.

Ὁ Ἄντζο φώναξε τότε κάτι στὸν ἀμαξᾶ, ποὺ μαστίγωσε ἀμέσως τὰ ἄλογά του.

Τὸ ἀμάξι ἀπομακρύνθηκε γρήγορα καὶ χάθηκε σὲ λίγο στὸ βάθος τοῦ δρόμου.

— Ποῦ βρίσκεται ἡ κόρη ποὺ ἀπόχτησες μὲ τὸ Σεράνο, ἄσπλαγχνη μητέρα; ξαναφώναξε ἡ κόμησσα τῆς Γκένουα, ποὺ ἐξακολουθοῦσε πάντα νὰ γελάη σαρκαστικά. Οἱ μέρες σου εἶναι μετρημένες!

— Εἶμαι βέβαιος, ὅτι ξέρετε ποῦ βρίσκεται ἡ κόρη τῆς Ἐνρίκας, εἶπε ὁ Χοσέ.

— Πηγαίνετε νὰ ρωτήσετε γιὰ τὴν κόρη της τὴν πριγκήπισσα ποὺ πέρασε μὲ τὸ ἀμάξι, ἀπάντησε ἡ κόμησσα. Δὲ μπορεῖ νὰ μὴν ξέρη ποῦ βρίσκεται ἡ κόρη της. Χά! Χά! Χά!

Γύρισε, ξαφνικά, στὸ συνοδό της καὶ τοῦ εἶπε:

— Εἶμαι βέβαιη πὼς μᾶς ἀναγνώρισαν καὶ πὼς θὰ προσπαθήσουν νὰ κρυφτοῦν. Εἴσαστε ἕτοιμος νὰ φύγετε στὴ στιγμὴ ἀπὸ τὴ Μαδρίτη καὶ νὰ τοὺς παρακολουθήσετε ὅπου κι' ἂν πᾶνε;

— Ναί... Δὲ θὰ προφτάσουν νὰ πᾶνε πολὺ μακρυά.

— Ἐμπρὸς τότε, μὴ χάνετε οὔτε στιγμή! Ἂν κατορθώσετε νὰ πλησιάσετε τὴν Ἐνρίκα, δὲν πρέπει νὰ διστάσετε...

— Καταλαβαίνω, εἶπε ὁ Χοσέ.

Ἡ κόμησσα ἔβγαλε ἕνα μικρὸ μπουκαλάκι ἀπὸ τὴν τσέπη τοῦ ράσου της.

— Πάρτε αὐτὸ τὸ μπουκαλάκι, συνέχισε. Περιέχει δέκα σταγόνες ἀπὸ ἕνα δηλητήριο, ποὺ εἶναι ἄχρωμο καὶ ταὐτόχρονα εὔοσμο. Ὁ ἄνθρωπος ποὺ θὰ θελήσετε νὰ τὸν στείλετε στὸν ἄλλο κόσμο, δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ τὸ πιῆ. Ἀρκεῖ νὰ τὸ μυρίση μόνο... Μπορεῖτε π. χ. νὰ ρίξετε μερικὲς σταγόνες σ' ἕνα σάλι ἢ σ' ἕνα τριαντάφυλλο... Τὸ ἀποτέλεσμα θὰ εἶναι κεραυνοβόλο.

— Εἴσαστε τρομερὴ γυναίκα! φώναξε μὲ θαυμασμὸ ὁ Χοσέ.

— Γρήγορα, φίλε μου, τοῦ εἶπε ἡ κόμησσα τῆς Γκένουα. Δὲν πρέπει νὰ χάσετε τὰ ἴχνη τους.

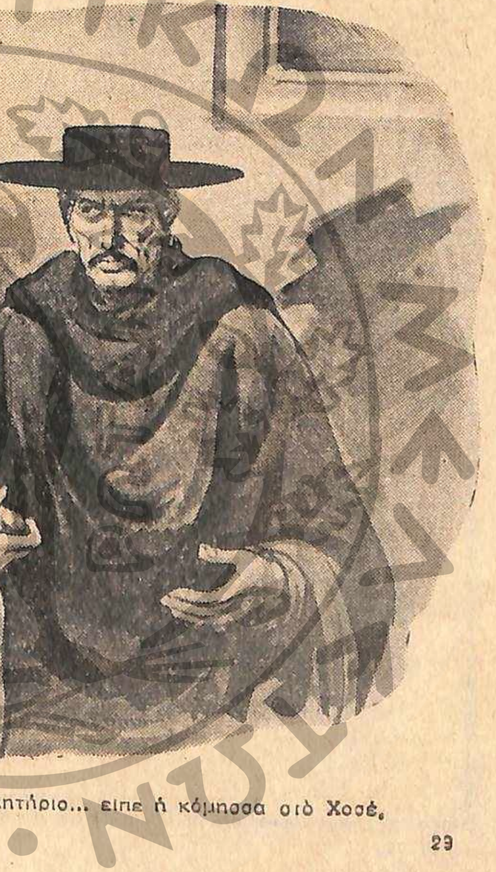

—Πάρτε αὐτὸ τὸ μπουκαλάκι μὲ τὸ δηλητήριο... εἶπε ἡ κόμησσα στὸ Χοσέ.

Ὁ δὸν Χοσὲ ἔφυγε τρέχοντας πρὸς τὴ διεύθυνσι ποὺ εἶχε ἀκολουθήσει τὸ ἁμάξι τοῦ Ἄντζο καὶ τῆς Ἐνρίκας, ἐνῶ ἡ Τζούλια ξαναγύριζε μὲ ἀργὰ βήματα στὸ μέγαρο τῆς Ἱερᾶς Ἐξετάσεως.

— Αὐτὴ τὴ φορά, ἡ Ἐνρίκα δὲν πρέπει νὰ μοῦ ξεφύγη, ψιθύρισε.

Καὶ πρόσθεσε ἔπειτα ἀπὸ μιὰ στιγμή:

— Δὲ θὰ ἤθελα νὰ χάσω αὐτὸ τὸ πολύτιμο μπουκαλάκι. Ἀλλ' ἦταν ἀνάγκη νὰ τὸ δώσω... Κι' ἄλλωστε, γιατί ν' ἀνησυχῶ; Οἱ σεβασμιώτατοι πατέρες δὲ θὰ μοῦ ἀρνηθοῦν νὰ μοῦ δώσουν καὶ δεύτερο, ὅταν τοὺς τὸ ζητήσω... Τὸ κάτω-κάτω, εἴμαστε σύμμαχοι καὶ πρέπει νὰ ἀλληλοβοηθούμεθα. Ἐγὼ τοὺς διαθέτω τὰ δικά μου ὅπλα... Πρέπει κι' αὐτοί, λοιπόν, νὰ μοῦ δώσουν τὰ δικά τους.

Τὸ περίφημο αὐτὸ δηλητήριο, ποὺ ἡ Τζούλια εἶχε ἐμπιστευτῆ στὸ δὸν Χοσέ, λεγόταν «ἀρμπούλα». Τὸ μυστικό του τὸ ἤξεραν μόνο ἐλάχιστοι δομινικανοὶ μοναχοί. Τὸ δηλητήριο αὐτὸ ἦταν ἕνα ἀπὸ τὰ τρομερώτερα ὅπλα τῆς Ἱερᾶς Ἐξετάσεως. Ἀλλ' ἡ χρῆσι του ἀπαιτοῦσε μεγάλη προσοχή. Γιατὶ ἐκεῖνος ποὺ θὰ τὸ χρησιμοποιοῦσε, μποροῦσε νὰ γίνη τὸ πρῶτο του θῦμα.

Τὸ μυαλὸ τῆς Τζούλια πῆγε, ξαφνικά, σ' αὐτοὺς τοὺς κινδύνους. Ἀλλ' ἔπειτα ἀπὸ μικρὴ σκέψι, ψιθύρισε:

— Ἂν τοῦ μιλοῦσα γιὰ τοὺς κινδύνους, τὸ πιθανώτερο εἶναι, ὅτι θὰ πετοῦσε τὸ μπουκαλάκι, χωρὶς νὰ τὸ χρησιμοποιήση... Κι' ἄλλωστε, ὁ Χοσὲ εἶναι ἀρκετὰ πονηρός. Θὰ καταλάβη μόνος του πῶς πρέπει νὰ φυλαχτῆ.

Βασιλικοὶ γάμοι

Στὶς 7 Μαΐου τοῦ 1845, ἔγιναν μ' ὅλη τὴν ἐπισημότητα, οἱ γάμοι τῆς βασίλισσας Ἰσαβέλλας μὲ τὸ δὸν Ἀλφόνσο τῶν Βουρβώνων καὶ τῆς μικρότερης ἀδελφῆς της Λουΐζας μὲ τὸ δούκα τοῦ Μονπανσιέ. Σύμφωνα μὲ τὸ πρακτικό, ποὺ εἶχε ὑπογραφῆ ἀπὸ πρίν, ὁ δὸν Ἀλφόνσος θὰ εἶχε τὸν τίτλο τοῦ βασιλιᾶ καὶ θὰ ἐδικαιοῦτο σ' ὅλες τὶς τιμὲς τῆς θέσεώς του, χωρίς, ὅμως, ν' ἀσκῆ βασιλικὰ καθήκοντα. Θὰ ἦταν, μ' ἁπλούστερα λόγια, ἕνας βασιλικὸς σύζυγος, χωρὶς κανένα ἄλλο δικαίωμα.

Οἱ δυὸ αὐτοὶ γάμοι δὲν ἔμοιαζαν σὲ τίποτα μεταξύ τους. Ἀνάμεσα στὴν ἰνφάντη Λουΐζα καὶ τὸ δούκα τοῦ Μονπανσιέ, κατὰ τὴν ὀλιγοήμερη παραμονὴ τοῦ τελευταίου στὴ Μαδρίτη, εἶχε ἀναπτυχθῆ ἕνα τρυφερὸ αἴσθημα. Κι' οἱ δυό, λοιπόν, ζητοῦσαν τὴν εὐτυχία στὸ γάμο ποὺ τοὺς ἕνωσε καὶ πίστευαν πὼς θὰ τὴν εὕρισκαν σ' αὐτόν. Ἡ Ἰσαβέλλα κι' ὁ Ἀλφόνσος, ἀντίθετα, ἦταν δυὸ ξένοι, ποὺ δὲν περίμεναν νὰ βροῦν τίποτα στὸ γάμο τους καὶ ποὺ εἶχαν τὴν ἀπόφασι νὰ παραμείνουν ξένοι κι' ἔπειτα ἀπὸ αὐτόν. Ἡ νεαρὴ βασίλισσα εἶχε συγκατατεθῆ σ' αὐτὸ τὸ γάμο, ὑποκύπτοντας στὶς ἀνάγκες τῆς πολιτικῆς. Ὁ Ναπολιτάνος πρίγκηπας ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος, εἶχε ὁδηγηθῆ ἀπὸ τὸ συμφέρον. Ἐκτὸς ἀπὸ τὸν τίτλο τοῦ βασιλιᾶ θὰ εἶχε τώρα μιὰ σημαντικὴ ἐπιχορήγησι, ποὺ θὰ τοῦ ἐπέτρεπε νὰ ἱκανοποιῆ ὅλα τὰ καπρίτσια του. Καὶ τὸ μεγαλύτερο ἀπ' ὅλα ἦταν ἡ ὄμορφη Τζούλια.

Τὴν ἴδια τὴν ἡμέρα τοῦ γάμου του, βρῆκε μέσα στὸ δωμάτιό του ἕνα σημείωμα ποὺ ἔλεγε:

«Πρίγκηπά μου, Ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς ὧρες, θὰ γίνετε σύζυγος μιᾶς βασίλισσας. Τὴ μεγάλη αὐτὴ ἡμέρα, μιὰ φίλη σας, ποὺ σᾶς ἦταν ἄλλοτε πολὺ ἀγαπητή, σᾶς στέλνει τὶς καλύτερες εὐχές της γιὰ τὴν εὐτυχία σας. Ἂν θέλετε νάρθητε αὔριο τὰ μεσάνυχτα στὸν κῆπο τῆς μονῆς τῆς Θείας Μητρός, ἡ φίλη σας αὐτὴ θὰ ἔνη τὴν εὐκαιρία νὰ σᾶς ἀποχαιρετήση γιὰ πάντα».

Τὸ γράμμα αὐτὸ τὸ εἶχε ἀφίσει νὰ πέση μέσα στὸ δωμάτιο τοῦ πρίγκηπα ὁ ἐξομολογητής του δὸν Φουλγκέντσιο.

Ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος, ἡ βασίλισσα εἶχε βρῆ τὴν εὐκαιρία, στὴ δεξίωσι ποὺ ἐπακολούθησε τὸ γάμο, νὰ πῆ στὸ Σεράνο:

— Ἐπιθυμῶ νὰ σᾶς μιλήσω... Ἐλᾶτε αὔριο κατὰ τὰ μεσάνυχτα στὴν αἴθουσα τοῦ συμβουλίου.

Δὲν εἶχαν ἰδωθῆ ἀπὸ τὴν ἡμέρα τοῦ ἐπεισοδίου μὲ τὸ δούκα τῆς Βαλέντσια. Ὁ Σεράνο εἶχε φύγει τὸ ἄλλο πρωΐ γιὰ τὸ Μποῦργκος, ὅπου βρισκόταν κι' ὁ φίλος του Πρίμ.

Ὁ Καμπρέρα, μετὰ τὴν ἀποτυχία τῆς ἀποπείρας του νὰ καταλάβη αἰφνιδιαστικὰ τὴ Μαδρίτη, εἶχε συγκεντρώσει τώρα τὴν προσοχή του στὸ Μποῦργκος. Ὁ δούκας τῆς Βαλέντσια εἶχε στείλει, λοιπόν, σημαντικὲς δυνάμεις ἐκεῖ, γιὰ νὰ ματαιώσουν τὴν καινούργια προσπάθεια τῶν Καρλιστῶν.

Οἱ δύο στρατοὶ συγκρούσθηκαν μερικὲς ἡμέρες μετὰ τὴν ἄφιξι τοῦ Σεράνο. Ἡ ἀριθμητική τους δύναμι ἦταν περίπου ἡ ἴδια. Ἀλλ' οἱ βασιλικοὶ διέθεταν πυροβολικό, ποὺ ἔλειπε ἀπὸ τοὺς ἀντιπάλους τους.

Ἡ μάχη κράτησε ὅλη τὴν ἡμέρα καὶ τερματίσθηκε μὲ ἧττα τῶν Καρλιστῶν.

Στὴ μάχη αὐτὴ ἔλαβε μέρος κι' ὁ ἴδιος ὁ δὸν Κάρλος, ποὺ διηύθυνε τὴ δεξιὰ πτέρυγα καὶ ἀγωνιζόταν στὴν πρώτη γραμμή. Ἔτσι, βρέθηκε, σὲ κάποια στιγμή, ἀντιμέτωπος στὸ Σεράνο.

Ὁ νεαρὸς στρατηγὸς ὥρμησε πάνω στὸν διεκδικητὴ τοῦ θρόνου καὶ λίγο ἔλειψε νὰ τὸν τρυπήση πέρα γιὰ πέρα μὲ τὸ ξῖφος του. Ἀλλ' ὁ δὸν Κάρλος ἀντιμετώπισε μὲ ἑτοιμότητα τὴν ἐπίθεσί του κι' ἔπειτα ἀπὸ μερικοὺς ξιφισμούς, κατάφερε νὰ τὸν χτυπήση στὸ μέτωπο.

Τὸ τραῦμα τοῦ Σεράνο ἦταν σοβαρὸ κι' οἱ γιατροὶ φοβήθηκαν, ὅτι δὲ θὰ γλύτωνε. Ἀλλ' ἡ ἰσχυρή του κρᾶσι ὑπερίσχυσε. Ἡ πληγή του ἄρχισε σιγὰ-σιγὰ νὰ ἐπουλώνεται. Ξαφνικά, ὅμως, ἔμαθε πὼς θὰ γίνονταν οἱ γάμοι τῆς Ἰσαβέλλας μὲ τὸν Ἀλφόνσο. Ἡ εἴδησι αὐτὴ ἦταν γιὰ τὸν Φραγκῖσκο ἕνα τραῦμα πολὺ πιὸ σοβαρὸ ἀπὸ τὴ σπαθιὰ τοῦ δὸν Κάρλος. Χωρὶς νὰ χάνη καιρό, ξεκίνησε ἀμέσως γιὰ τὴ Μαδρίτη, ὅπου ἔφτασε μερικὲς ὧρες πρὶν ἀπὸ κείνη ποὺ εἶχε ὁρισθῆ γιὰ τὸ γάμο.

Στηριγμένος σὲ μιὰ κολώνα τῆς μεγάλης αἰθούσης τῶν ἀνακτόρων, ὁ Σεράνο παρακολούθησε ὅλη τὴν τελετὴ σὰν αὐτόματο. Τὸ ὕφος του ἦταν τόσο ἀφηρημένο, ποὺ θὰ νόμιζε κανεὶς πὼς οὔτε ἔβλεπε, οὔτε ἄκουγε τίποτα.

Στὴν ἴδια θέσι ἔμεινε καὶ μετὰ τὸν τερματισμὸ τῆς τελετῆς. Ἀλλὰ τὸ ρεῦμα τῶν αὐλικῶν καὶ τῶν ἄλλων ἐπισήμων τὸν παρέσυρε σιγὰ-σιγὰ κι' ἔτσι βρέθηκε, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβη, μπροστὰ στὴ βασίλισσα. Ἡ Ἰσαβέλλα βρῆκε τότε τὴν εὐκαιρία νὰ τοῦ ὁρίση μιὰ συνάντησι γιὰ τὴν ἑπόμενη νύχτα.

Προτοῦ μιλήσωμε, ὅμως, γιὰ τὴ συνάντησι τοῦ Σεράνο μὲ τὴ βασίλισσα, πρέπει ν' ἀφηγηθοῦμε τὴ νυχτερινὴ ἐπίσκεψι τοῦ δὸν Ἀλφόνσου στὸ μέγαρο τῆς Ἱερᾶς Ἐξετάσεως.

Τὸν περίμεναν ἐκεῖ δίχως ἀμφιβολία, γιατί, μόλις ἔφτασε μπροστὰ στὸν πυλῶνα, ἡ πόρτα ἄνοιξε ἀμέσως κι' ὁ μοναχὸς-θυρωρός, πιάνοντάς τον ἀπὸ τὸ χέρι, τὸν ὡδήγησε στὸν κῆπο ὅπου τὸν ἄφησε μόνο.

Ἔπειτα ἀπὸ μερικὰ λεπτά, ἐμφανίστηκε μπροστά του ἡ Τζούλια, ποὺ φοροῦσε πάντα τὸ ράσο τῆς μοναχῆς.

— Καλῶς ἤλθατε, μεγαλειότατε, τοῦ εἶπε σοβαρή.

— Ἐπὶ τέλους, σὲ ξαναβρίσκω, λατρευτή μου Τζούλια, φώναξε ὁ Ἀλφόνσος. Εἶναι τόσος καιρὸς ποὺ σὲ ζητάω...

— Σεβαστέ μου κύριε, ἀπάντησε ἡ κόμησσα, ξεχνᾶτε πὼς μιλᾶτε σὲ μιὰ γυναίκα, ποὺ ἀπαρνήθηκε τὶς χαρὲς τοῦ κόσμου, γιὰ νὰ φορέση τὸ ράσο τῆς μοναχῆς. Ἡ λατρευτή σας Τζούλια, ἡ κόμησσα τῆς Γκένουα, πέθανε. Ἐκείνη ποὺ βρίσκεται τώρα μπροστά σας εἶναι ἡ ἀδελφὴ Ὑακίνθη.

— Ὦ, λυπήσου με, παρακάλεσε ὁ πρίγκηπας. Δὲν καταλαβαίνεις, λοιπόν, πὼς τὰ λόγια σου μὲ σκοτώνουν;... Εἶμαι τρελλὸς ἀπὸ ἀγάπη γιὰ σένα, Τζούλια...

— Ἀλλά, σεβαστέ μου κύριε, δὲ μοῦ ἐπιτρέπεται ν' ἀκούω λόγια σὰν αὐτὰ ποὺ βγαίνουν ἀπὸ τὸ βασιλικὸ στόμα σας, εἶπε ἡ κόμησσα. Σκεφτῆτε, ὅτι ὡρκιστήκατε πίστι στὴ βασίλισσα...

— Τὸ μόνο ποὺ ξέρω εἶναι, ὅτι σ' ἀγαπάω κι' ὅτι σοῦ ἀνήκω γιὰ πάντα, ἀπάντησε ὁ ἐρωτευμένος πρίγκηπας.

Ἕνα θριαμβευτικὸ χαμόγελο φάνηκε στὰ χείλια τῆς μοναχῆς. Ἀλλ' ἡ Τζούλια ξαναπῆρε ἀμέσως τὸ ψυχρὸ ὕφος της.

— Ξέρετε γιὰ ποιὸ λόγο σᾶς παρακάλεσα νάρθῆτε ἐδῶ; ρώτησε. Ἤθελα νὰ σᾶς ἀποχαιρετήσω γιὰ πάντα, σᾶς ποὺ ἀντιπροσωπεύετε γιὰ μένα ὅ,τι καλύτερο μοῦ ἔδωσε ἡ ζωή, ἀλλ' ἤξερα, ὅτι δὲ θὰ εἶχα τὴ δύναμι νὰ τὸ κάμω καὶ γι' αὐτὸ βιάστηκα νὰ φορέσω τὸ ράσο τῆς μοναχῆς... Τὸ ράσο αὐτὸ μοῦ δίνει τώρα τὴ δύναμι νὰ σοῦ φωνάξω: Χαῖρε, δὸν Ἀλφόνσο, ἀγαπημένε τῆς ψυχῆς μου!

— Ἀλλὰ δὲ θὰ σ' ἀφίσω νὰ φύγης, ἄγγελέ μου, φώναξε ὁ πρίγκηπας. Πρέπει νὰ καταλάβης τὸ σπαραγμὸ τῆς ψυχῆς μου, ἀγαπημένη μου Τζούλια... Ἀλλ' ὄχι, ξέρω καλά, ὅτι τὰ λόγια αὐτὰ βγῆκαν μόνο ἀπὸ τὰ χείλη σου... Ἡ καρδιά σου εἶναι δική μου...

— Μὴν κάνετε μεγαλύτερο τὸν πόνο μου, παρακάλεσε ἡ κόμησσα, προσπαθῶντας νὰ φανῆ ταραγμένη. Ἂν ξέρατε πόσο ὑπέφερα ὥσπου νὰ πάρω αὐτὴ τὴν ἀπόφασι!... Δὲ μοῦ ἐπιτρέπεται πιὰ νὰ τὴν ἀλλάξω. Ἡ κόμησσα τῆς Γκένουα πρέπει νὰ σεβαστῆ τὴν ἀξιοπρέπεια καὶ τὴν τιμὴ τῆς βασίλισσας.

— Ἀλλ' ἡ ἀπόφασί σου, Τζούλια, μὲ κάνει δυστυχισμένο, φώναξε ὁ Ἀλφόνσος.

— Ἡ ἀδελφὴ Ὑακίνθη ἀπαρνήθηκε ὅ,τι πιὸ ἀγαπητὸ εἶχε στὸν κόσμο, εἶπε ἡ κόμησσα. Ἀλλ' ἔπρεπε νὰ σεβαστῆ τὴν οἰκογενειακὴ ἠρεμία τοῦ ἀνθρώπου ποὺ εἶχε λατρέψει.

— Ἡ θυσία σου μὲ σκοτώνει, ξαναφώναξε ὁ πρίγκηπας. Χωρὶς ἐσένα, ἡ ζωὴ δὲν ἔχει πιὰ ἀξία γιὰ μένα.

— Δὲ μπορῶ νὰ παραβῶ τοὺς μοναχικοὺς ὅρκους μου, ἀναστέναξε ἡ Τζούλια.

— Ἄκουσε, εἶπε ὁ Ἀλφόνσος. Μποροῦμε νὰ βροῦμε μιὰ συμβιβαστικὴ λύσι... Ἀντὶ νὰ μένης φυλακισμένη πίσω ἀπὸ τοὺς θλιβεροὺς τοίχους αὐτοῦ τοῦ μοναστηριοῦ, μπορεῖς νάρθῆς μαζί μου στὴν αὐλή.. Ὁ δὸν Φουλγκέντσιο, ὁ ἐξομολογητής μου, θὰ σὲ παρουσιάση στὴ βασίλισσα, ποὺ θὰ σὲ πάρη στὴν ἀκολουθία της... Ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος, θὰ μιλήσω κι' ἐγὼ στοὺς σεβασμιωτάτους πατέρες...

Τὰ μάτια τῆς Τζούλια ἔλαμψαν ἀπὸ χαρὰ μέσα στὸ σκοτάδι. Δὲν ἐπιθυμοῦσε τίποτα ἄλλο.

— Αὐτὸ ποὺ μοῦ προτείνετε, πρίγκηπά μου, εἶναι τολμηρό, εἶπε. Φυλακισμένη στὸ μοναστῆρι, θὰ μπορέσω ἴσως νὰ σᾶς ξεχάσω... Ἐνῶ, ἂν ἔρθω στὴν αὐλή...

— Μίλησε Τζούλια, φώναξε ὁ Ἀλφόνσος.

— Ὄχι, δὲν ἔχω νὰ πῶ τίποτα ἄλλο, ἀπάντησε ἡ κόμησσα. Ὡς πρὶν ἀπὸ μερικὲς στιγμές, ἤμουν τόσο ἤρεμη! Ἀλλὰ τώρα ἡ ἠρεμία ἔφυγε πιὰ ἀπὸ τὴν ψυχή μου... Εἶμαι ἀνίκανη νὰ πάρω μιὰ ἀπόφασι... Ἀποφασίστε σεῖς, πρίγκηπά μου, γιὰ μένα...

Καὶ πρόσθεσε πιὸ σιγά:

— Ὦ Θεέ μου, μπορεῖ, λοιπόν, νὰ τὸν ἀγαπάω τόσο πολύ;... Λυπήσου τὴ φτωχή, Τζούλια ἄχραντη Παρθένος!

Ὁ Ἀλφόνσος ἔκανε σὰν τρελλὸς ἀπὸ τὴ χαρά του.

— Θάρθῆς στὴν αὐλή, Τζούλια, εἶπε. Τὸ θεῖο χαμόγελό σου θὰ φωτίση καὶ πάλι τὰ σκοτάδια τῆς ψυχῆς μου.

— Θὰ κάμω ὅ,τι μοῦ πῆτε, πρίγκηπά μου, ἀπάντησε ἡ Τζούλια. Ἀλλὰ θὰ ἤθελα νὰ σκεφτῆτε πὼς εἶμαι ἕνα ἀδύνατο πλάσμα... μιὰ φτωχὴ γυναίκα ποὺ δὲν ἐξουσιάζει τὴν καρδιά της...

— Εἶσαι ἡ ἀγαπημένη μου, φώναξε μ' ἐνθουσιασμὸ ὁ Ἀλφόνσος. Δὲ θέλω νὰ ξέρω τίποτα ἄλλο.

— Σκύβω τὸ κεφάλι μου στὴ θέλησί σας, πρίγκηπά μου, εἶπε ἡ Τζούλια. Ἀλλὰ σᾶς προειδοποιῶ, ὅτι δὲ θὰ ἔχω καμμιὰ εὐθύνη γιὰ ὅ,τι γίνη...

— Παίρνω πάνω μου ὅλες τὶς εὐθύνες, ἀπάντησε ὁ Ἀλφόνσος, φιλῶντας μὲ παραφορὰ τὰ χέρια της.

— Μὴν ξεχνᾶτε πὼς μιλᾶτε στὴν ἀδελφὴ Ὑακίνθη, εἶπε ἡ κόμησσα, τραβῶντας ἀργὰ τὰ χέρια της. Πρέπει νὰ φύγετε τώρα... Βλέπω τὸ θυρωρὸ τῆς μονῆς νὰ ἔρχεται πρὸς τὰ ἐδῶ...

Ὁ Ἀλφόνσος ἀπομακρύνθηκε.

Ἡ Τζούλια ξέσπασε τότε σ' ἕνα σαρκαστικὸ γέλιο.

— Τὸν κρατάω στὰ χέρια μου, ψιθύρισε. Ἡ στιγματισμένη κόμησσα τῆς Γκένουα θὰ πάρη τώρα τὴν ἐκδίκησί της!

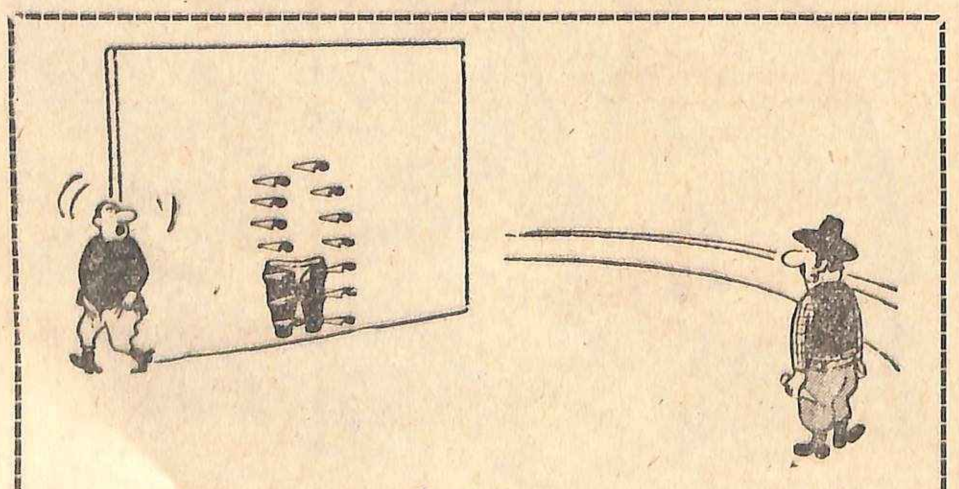

Χωρὶς λόγια.

Ὁ δούκας ντέλλα Τόρρε

Ἂς ξαναγυρίσουμε τώρα στὰ βασιλικὰ ἀνάκτορα.

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ, ἡ νεαρὴ βασίλισσα εἶχε ἀπομακρύνει ἀπὸ ἐνωρὶς τὶς κυρίες τῆς ἀκολουθίας της, λέγοντάς τους πὼς δὲν ἤθελε νὰ τὴν ἐνοχλήσουν γιὰ κανένα λόγο.

Ἀλλ' ὁ δούκας τῆς Βαλέντσια εἶχε τοὺς κατασκόπους του στὰ ἀνάκτορα κι' ἡ διαταγὴ αὐτὴ τὸν παραξένεψε. Τὸ μυαλό του ἔτρεξε ἀμέσως στὸ Σεράνο. Μήπως, λοιπόν, ἡ βασίλισσα τὸν περίμενε ἐκεῖνο τὸ βράδυ στὰ διαμερίσματά της;

Αὐτὸ ἔπρεπε νὰ τὸ ἐξακριβώση. Καὶ θὰ τὸ ἐξακρίβωνε μόνος του. Δὲ μποροῦσε ν' ἀναθέση σὲ κανένα ἄλλον αὐτὴ τὴ φροντίδα. Ἔτσι, ὅταν ἡ νύχτα προχώρησε ἀρκετά, ἄνοιξε μιὰ μυστικὴ πόρτα καὶ χώθηκε σ' ἕνα σκοτεινὸ διάδρομο, ποὺ ὡδηγοῦσε στὸν προθάλαμο τῶν διαμερισμάτων τῆς βασίλισσας.

Ὁ δούκας ἦταν ἀποφασισμένος νὰ φτάση ὣς τὸν κοιτῶνα ἀκόμη τῆς Ἰσαβέλλας, γιὰ νὰ μάθη τὴν ἀλήθεια.

Ἀλλὰ δὲ χρειάστηκε νὰ κάμη αὐτὴ τὴν ἀδιακρισία.

Τὰ βασιλικὰ διαμερίσματα ἔπιαναν ὁλόκληρη σχεδὸν τὴ μεσημβρινὴ πλευρὰ τῶν ἀνακτόρων. Ἀπέναντι ἀπ' αὐτά, βρισκόταν ἡ μεγάλη αἴθουσα τοῦ συμβουλίου καὶ δύο ἢ τρία μικρότερα δωμάτια, ποὺ χρησίμευαν ὡς γραφεῖα τῶν ὑπουργῶν. Ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ βασιλικὰ διαμερίσματα καὶ τὴν αἴθουσα τοῦ συμβουλίου, βρισκόταν ὁ μεγάλος προθάλαμος, ποὺ τὴν ἡμέρα γέμιζε ἀπὸ αὐλικούς. Τὴ νύχτα, ὅμως, ἦταν ὁλότελα ἔρημος.

Ὁ δούκας τῆς Βαλέντσια, ὅταν ἔφτασε στὸν προθάλαμο, ἄρχισε νὰ προχωρῆ ἀργά. Δὲν εἶχε ἀποφασίσει ἀκόμη ἂν θὰ ἔμπαινε ἀπρόοπτα στὰ βασιλικὰ διαμερίσματα, μὲ τὴν πρόφασι, ὅτι ἔκανε ἐπιθεώρησι, γιὰ νὰ δῆ ἂν οἱ φρουροὶ βρίσκονταν στὶς θέσεις τους ἢ ἂν θὰ ζητοῦσε προηγουμένως τὴν ἄδεια τῆς βασίλισσας.

Ἀλλά, ξαφνικά ἄκουσε ἕναν ψίθυρο, ποὺ ἐρχόταν ἀπὸ τὴν αἴθουσα τοῦ συμβουλίου. Οἱ φωνὲς ἦταν δύο. Μιὰ γυναικεία καὶ μιὰ ἀνδρική.

Ξαναγύρισε τότε στὰ βήματά του, ἄνοιξε μιὰ πόρτα καὶ μπῆκε σ' ἕνα ἀπὸ τὰ μικρὰ γραφεῖα, ποὺ βρίσκονταν πλάϊ στὴν αἴθουσα τοῦ συμβουλίου.

Οἱ ὑποψίες του ἦταν σωστές. Μέσα στὴν αἴθουσα βρισκόταν ἡ βασίλισσα μαζὶ μὲ τὸ Σεράνο.

— Κατάρα! ψιθύρισε ὁ δούκας τῆς Βαλέντσια, σφίγγοντας τὶς γροθιές του. Ἀξίζει, λοιπόν, νὰ χύνεται τόσο αἷμα γιὰ μιὰ ἀνάξια βασίλισσα, ποὺ κουρελιάζει ἀντρόπιαστα τὴν τιμὴ καὶ τὴν ὑπόληψί της;

Ἀλλὰ μετάνοιωσε ἀμέσως γιὰ τὰ λόγια ποὺ εἶχε πῆ.

— Ὄχι, συνέχισε, τὸ καθῆκον μου εἶναι νὰ προστατεύσω τὴν τιμή της. Δὲν ἀγωνίζομαι γιὰ τὴ βασίλισσα, ἀλλὰ γιὰ τὴν Ἱσπανία. Ἡ Ἰσαβέλλα εἶναι ἕνα ἁπλὸ μέσο...

Πῆγε τότε κοντὰ σὲ μιὰ ἐνδιάμεση πόρτα, τὴ μισάνοιξε ἀθόρυβα καὶ στάθηκε πίσω ἀπὸ τὸ βελουδένιο παραπέτασμα ποὺ τὴν ἔκρυβε.

Ἐκείνη τὴ στιγμή, ἡ βασίλισσα ἔλεγε:

— Δὲν πῆρα καμμιὰ εἴδησί σου, ἀγαπημένε μου... Νόμιζα πὼς μὲ εἶχες ξεχάσει... Ἡ δική μου σκέψι, ὅμως, ἦταν ἀδιάκοπα μαζί σου.

— Ὦ, βασίλισσά μου, ἀπάντησε ὁ Φραγκῖσκος, αὐτὸ τὸ καταραμένο τραῦμα μὲ κράτησε ἀρκετὲς ἡμέρες μεταξὺ ζωῆς καὶ θανάτου. Ὅταν, ὅμως, ἔμαθα πὼς ἡ βασίλισσά μου θὰ γινόταν σύζυγος ἑνὸς ἄλλου, ἔτρεξα ἐδῶ, μ' ὅλο ποὺ ἡ καρδιά μου σπαρασσόταν ἀπὸ τὸν πόνο...

— Πάψε, Φραγκῖσκο, εἶπε ἡ βασίλισσα. Ἡ πολιτικὴ μοῦ ἐπέβαλε αὐτὸ τὸ γάμο... Ὑπόθεσε πὼς δὲν εἶδες τίποτα, πὼς ἔκαμες μόνο ἕνα κακὸ ὄνειρο... Κι' ἄλλωστε, τί σ' ἐνδιαφέρει ὁ γάμος μου; Μήπως δὲ σ' ἀγαπάω;... Θέλω καὶ σὺ νὰ μ' ἀγαπᾶς μ' ὅλη σου τὴν καρδιὰ καὶ νὰ μὴ συλλογίζεσαι τίποτα ἄλλο.

— Ὦ, βασίλισσά μου, πόσο μὲ κάνουν εὐτυχισμένο τὰ λόγια σας! ἀπάντησε ὁ Φραγκῖσκος. Ἡ καρδιά μου κι' ἡ ζωή μου σᾶς ἀνήκουν.

— Θὰ βρῶ τὴν εὐκαιρία νὰ συναντηθοῦμε καὶ ἄλλοτε, εἶπε ἡ βασίλισσα. Ἀλλὰ τώρα πρέπει νὰ πηγαίνω... Χαῖρε, ἀγαπημένε μου.

Ὁ Σεράνο ἔσκυψε κι' ἔφερε τὰ χέρια της στὰ χείλη του.

Ἡ βασίλισσα ἄνοιξε τὴν πόρτα, πέρασε τρέχοντας τὸν προθάλαμο καὶ ξαναγύρισε στὰ διαμερίσματά της.

Ὁ δούκας τῆς Βαλέντσια ξαναβγῆκε τότε στὸν προθάλαμο καὶ πῆγε μπροστὰ στὴν πόρτα τῆς αἰθούσης τοῦ συμβουλίου, ἀπὸ ὅπου θὰ περνοῦσε ὁ Σεράνο γιὰ νὰ φύγη.

Ὁ Σεράνο εἶχε καθυστερήσει λίγο, γιὰ νὰ δώση τὸν καιρὸ στὴ βασίλισσα νὰ ξαναγυρίση στὰ διαμερίσματά της.

Ἀποφάσισε, τέλος, νὰ φύγη.

Ἀλλ' ὅταν ἄνοιξε τὴν πόρτα, εἶδε στὸ μισοσκόταδο τοῦ προθαλάμου ἕναν ἄνθρωπο ποὺ στεκόταν σὲ μικρὴ ἀπόστασι, μὲ τὰ χέρια σταυρωμένα στὸ στῆθος.

— Ποιὸς εἶσαι; φώναξε, βγάζοντας τὸ σπαθί του.

— Σὺ ποὺ γυρίζεις τὶς νύχτες μέσα στοὺς διαδρόμους τοῦ βασιλικοῦ ἀνακτόρου, πρέπει νὰ μοῦ ἀπαντήσης, εἶπε ὁ ἄγνωστος.

Ὁ Σεράνο δὲν εἶχε ἀναγνωρίσει τὸ δούκα τῆς Βαλέντσια.

— Σπιοῦνε! φώναξε.

Κι' ὥρμησε πάνω του.

Μὲ μιὰ ἀστραπιαία κίνησι, ὁ δούκας τῆς Βαλέντσια ἔβγαλε τὸ ξῖφος του κι' ἀπέκρουσε τὴν ἐπίθεσι, χωρὶς νὰ πῆ λέξι.

Ὁ Σεράνο συνέχισε τὶς ἐπιθέσεις του.

Ἀλλ' ὁ δούκας τῆς Βαλέντσια ἀπέκρουε μὲ μεγάλη τέχνη τὰ χτυπήματά του. Ἀπόφευγε, ὡστόσο, νὰ ἐπιτεθῆ.

Μέσα στὴ νυχτερινὴ σιγαλιά, ὁ θόρυβος ποὺ ἔκαναν τὰ ξίφη, χτυπῶντας τὸ ἕνα πάνω στὸ ἄλλο, ἁπλώθηκε σ' ὅλο τὸ ἀνάκτορο. Οἱ φρουροὶ ἔτρεχαν τώρα ἀπὸ παντοῦ.

Σὲ λίγο, ὁ προθάλαμος γέμισε ἀπὸ σωματοφύλακες.

Ὁ δούκας τῆς Βαλέντσια ἔκαμε τότε ἕνα βῆμα πρὸς τὰ πίσω κι' εἶπε μὲ τὴ βροντερὴ φωνή του:

— Συλλάβετε αὐτὸ τὸν ἀναιδῆ. Ὁ δούκας τῆς Βαλέντσια σᾶς διατάσσει ν' ἀφοπλίσετε τὸ στρατηγὸ Σεράνο καὶ νὰ τὸν ὁδηγήσετε στὶς φυλακές.

Τότε μόνο ὁ Σεράνο κατάλαβε πὼς εἶχε νὰ κάμη μὲ τὸν τρομερὸ δούκα τῆς Βαλέντσια, ποὺ τὸν μισοῦσε θανάσιμα ἔπειτα ἀπὸ τὴν προηγούμενη συνάντησί τους. Ἀλλὰ δὲν ἔχασε τὸ θάρρος του. Ἀποτραβήχτηκε πρὸς τὸν τοῖχο, γιὰ νὰ προστατεύση τὴν πλάτη του καὶ φώναξε:

— Ἀλλοίμονο σ' ἐκεῖνον ποὺ θὰ τολμήση νὰ πλησιάση!

Ἤξερε, ὅτι ἦταν χαμένος, γιατὶ εἶχε νὰ κάμη μὲ πολυαρίθμους ἀντιπάλους, ἀλλ' εἶχε πάρει τὴν ἀπόφασι νὰ πουλήση ἀκριβὰ τὴ ζωή του.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, μπῆκαν στὸν προθάλαμο ὁ Μπρὶμ κι' ὁ Τοπέτε, μαζὶ μὲ μερικοὺς ἄλλους ἀξιωματικούς.

— Ἡρέμησε, Φραγκῖσκο, φώναξε ὁ Πρὶμ στὸ Σεράνο, πηγαίνοντας κοντά του. Δὲν καταλαβαίνεις, λοιπόν, ὅτι αὐτὸ ποὺ κάνεις εἶναι τρέλλα;

— Κάθε τίμιος ἄνθρωπος ἔχει χρέος νὰ τιμωρῆ τοὺς σπιούνους, ἀπάντησε ὁ Σεράνο, ποὺ ἡ ἔξαψί του μεγάλωνε ὁλοένα.

— Ταγματάρχα Πρίμ, σᾶς διατάσσω, ἐν ὀνόματι τῆς βασίλισσας τῆς Ἱσπανίας νὰ συλλάβετε αὐτὸ τὸν ἄνθρωπο, φώναξε ὁ δούκας τῆς Βαλέντσια.

Ὁ Πρὶμ ἔγινε κατακίτρινος.

— Σᾶς παρακαλῶ νὰ μὲ ἀπαλλάξετε ἀπ' αὐτὸ τὸ θλιβερὸ καθῆκον, παρακάλεσε. Ἡ ἐξοχότης σας πρέπει νὰ ξέρη, ὅτι ὁ στρατηγὸς Σεράνο...

— Δὲ θέλω ν' ἀκούσω τίποτα, τὸν διέκοψε ὁ δούκας τῆς Βαλέντσια. Εἴσαστε ἀξιωματικὸς καὶ ὀφείλετε νὰ ὑπακούσετε... Δὲ νομίζω πὼς πρέπει νὰ σᾶς ξαναπῶ καὶ δεύτερη φορὰ τὴ διαταγή μου...

Ἐκείνη τὴ στιγμή, ἡ πόρτα τοῦ βάθους ἄνοιξε μὲ ὁρμὴ καὶ στὸ ἄνοιγμα ἐμφανίστηκε ἡ βασίλισσα. Τὸ πρόσωπό της ἦταν ὠχρό, ἀλλὰ τὰ μάτια της ἔλαμπαν. Εἶχε ἀκούσει ἢ καλύτερα εἶχε μαντέψει τὴ σκηνή, ποὺ εἶχε ξετυλιχτῆ στὸν προθάλαμο τῶν διαμερισμάτων της κι' ἐρχόταν τώρα γιὰ νὰ προστατέψη τὸν ἀγαπημένο της.

— Τί σημαίνει αὐτὸς ὁ θόρυβος; ρώτησε προχωρῶντας μὲ ἀργὰ βήματα, ἐνῶ ὅλοι γύρω της στέκονταν σὲ προσοχή.

— Διέταξα τὴ σύλληψι τοῦ στρατηγοῦ Σεράνο, ποὺ τόλμησε νὰ σηκώση τὸ ξῖφος του ἐναντίον μου, ἀπάντησε ὁ δούκας τῆς Βαλέντσια. Εἶμαι βέβαιος, ὅτι ἡ βασίλισσα θὰ ἐπικυρώση τὴ διαταγή μου.

Ἡ Ἰσαβέλλα σούφρωσε τὰ φρύδια.

— Κύριε δούκα, δὲν περίμενα, ὅτι θὰ σᾶς εὕρισκα ἔξω ἀπὸ τὰ διαμερίσματά μου αὐτὴ τὴν ὥρα, εἶπε. Μήπως ὑποφέρετε ἀπὸ ἀϋπνία;

— Μεγαλειοτάτη...

— Ξαναβάλτε τὸ ξῖφος στὴ θήκη του, πρόσθεσε ἡ βασίλισσα. Καὶ σεῖς, στρατηγὲ Σεράνο... Δὲ μοῦ ἀρέσουν αὐτὲς οἱ σκηνές...

Δυὸ καινούργια πρόσωπα ἐμφανίστηκαν ἐκείνη τὴ στιγμή: ἡ βασιλομήτωρ Μαρία-Χριστίνα κι' ὁ σύζυγός της δούκας τοῦ Ριανζάρες. Οὔτε ἐκείνη οὔτε αὐτὸς εἶχαν ἀνάγκη νὰ μάθουν τί εἶχε συμβῆ. Γιατὶ κι' οἱ δύο δὲν εἶχαν ξεχάσει τὸ παλιὸ ἐπεισόδιο μὲ τὸ Σεράνο. Σκέφτηκαν, λοιπόν, πὼς ἡ εὐκαιρία ἦταν κατάλληλη γιὰ νὰ τὸν ἐκδικηθοῦν.

— Ἂν ὁ στρατηγὸς Σεράνο ἀσέβησε, πρέπει νὰ τιμωρηθῆ, εἶπε ὁ δούκας τοῦ Ριανζάρες. Ἡ αὐλὴ δὲν εἶναι ὁ κατάλληλος τόπος γιὰ κείνους, ποὺ θέλουν νὰ δείξουν τὴν ἀνδρεία τους.

— Ὁ στρατὸς ὀφείλει τυφλὴ ὑπακοὴ στὸν ἀρχηγό του, ποὺ εἶναι τὸ στήριγμα τοῦ θρόνου καὶ ὁ σωτήρας τῆς Ἱσπανίας, πρόσθεσε ἡ Μαρία-Χριστίνα, ποὺ ἤθελε νὰ δείξη τὴν εὔνοιά της στὸ δούκα τῆς Βαλέντσια. Ἂς τερματισθῆ αὐτὴ ἡ γελοία σκηνή... Ὅποιος κι' ἂν εἶναι ὁ ἔνοχος, πρέπει νὰ τιμωρηθῆ παραδειγματικά.

Ἡ Ἰσαβέλλα γύρισε στὴ μητέρα της καὶ στὸ δούκα τοῦ Ριανζάρες.

— Ἡ βασίλισσα δὲν ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ συμβουλές, εἶπε. Ξέρει τί πρέπει νὰ κάμη... Κύριε δούκα—πρόσθεσε μιλῶντας στὸ Μαρβαέζ—θυμῖστε μου τὸ ὄνομα τῆς γεφύρας, ὅπου ἔγινε ἡ τελευταία μάχη μὲ τὸ στρατὸ τοῦ δὸν Κάρλος.

— Ἡ βασίλισσα θὰ ἐννοῆ τὴ γέφυρα ντέλλα Τόρρε, ἀπάντησε ἔκπληκτος ὁ δούκας τῆς Βαλέντσια.

— Στὴ θέσι αὐτὴ δὲν τραυματίστηκε ὁ στρατηγὸς Σεράνο;

— Ναί, μεγαλειοτάτη...

— Σᾶς εὐχαριστῶ.

Ἡ βασίλισσα ἔκαμε μερικὰ ἀκόμη βήματα μέσα στὴν αἴθουσα.

— Πλησιάστε, στρατηγὲ Σεράνο, εἶπε. Καὶ σεῖς, ταγματάρχα Πρίμ... Ἡ βασίλισσα χάρηκε πολὺ χτές, βλέποντας τοὺς δύο ἥρωες τῆς μάχης τοῦ Μποῦργκος. Ἀλλ' ἦταν πολὺ ἀπασχολημένη καὶ δὲ βρῆκε τὸν καιρὸ νὰ σᾶς ἐκφράση τὴ χαρὰ καὶ τὴν εὐγνωμοσύνη της... Ἐκεῖνο, ὅμως, ποὺ παρέλειψε χτές, θὰ τὸ κάμη σήμερα. Πρέπει νὰ τὴ συγχωρήσετε γιὰ τὴν παράλειψί της... Στρατηγὲ Σεράνο, ἡ μάχη τοῦ Μποῦργκος ἦταν μιὰ καινούργια εὐκαιρία γιὰ νὰ δείξετε τὸ θάρρος καὶ τὶς ἱκανότητές σας. Ἡ βασίλισσα, θέλοντας ν' ἀνταμείψη τὸ ζῆλο σας, σᾶς ὀνομάζει γενικὸ ἀρχηγὸ τοῦ στρατοῦ. Θὰ ἀντικαταστήσετε τὸ δούκα τῆς Βαλέντσια, ποὺ ἐπείγουσες ὑποθέσεις τὸν καλοῦν στὸν πύργο του.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

Πρωϊνὴ γυμναστική.

ΕΝΑ ΑΓΑΛΜΑ ΠΟΥ... ΣΚΟΤΩΝΕΙ!

Παράξενες αὐτοκτονίες γύρω ἀπὸ μιὰ ξύλινη καλλονή, μιὰ ἀρχαία γοργόνα

Μιὰ μέρα τοῦ 1864, ἡ ἰταλικὴ φρεγάτα «Ἀργώ», ἔπλεε καταμεσῆς τοῦ Ἀτλαντικοῦ ὠκεανοῦ. Ὁ καιρὸς ἦταν θαυμάσιος κι' ἡ θάλασσα εἶχε ἕνα ἐλαφρὸ κυματισμό. Ὅλα πήγαιναν κανονικά. Ξαφνικά, ὁ ναύτης ποὺ εἶχε βάρδια στὸ παρατηρητήριο, διέκρινε σὲ κάποια ἀπόστασι κάτι ν' ἀνεβοκατεβαίνη στὴν ἐπιφάνεια τοῦ νεροῦ. Κύτταξε μὲ τὰ κυάλια κι' εὐθὺς ἀνατρίχιασε. Φαινόταν σὰν ἕνα ἀνθρώπινο σῶμα, ποὺ τὰ κύματα ἔπαιζαν μ' αὐτό.

Ὁ ναύτης φώναξε ἀμέσως τὸν ἀξιωματικὸ ὑπηρεσίας, τὸν Ἀριστοφάνη Καΐμμι καὶ τοῦ ἔδωσε τὰ κυάλια. Χωρὶς τὸν παραμικρὸ δισταγμό, δόθηκε τότε διαταγὴ νὰ πλησιάση ἡ «Ἀργὼ» σ' ἐκεῖνο τὸν παράξενο ὄγκο. Ὅλα ἔγιναν μέσα σὲ λίγα λεπτὰ τῆς ὥρας. Κατέβασαν μιὰ βάρκα καὶ πῆγαν νὰ περιμαζέψουν τὸ πτῶμα. Ἀλλὰ ἡ ἔκπληξί τους στάθηκε μεγάλη. Δὲν ἐπρόκειτο γιὰ ἄνθρωπο, ἀλλὰ γιὰ ἕνα γυναικεῖο ξύλινο ἄγαλμα, ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ τὰ παλιὰ ἱστιοφόρα τοποθετοῦσαν στὴν πλώρη τους, κάτω ἀπὸ τὸ «μπαστοῦνι». Ἐπρόκειτο δηλαδὴ γιὰ μιὰ γοργόνα.

Τὸ ἄγαλμα μεταφέρθηκε πάνω στὴ φρεγάτα. Παρίστανε μιὰ γυναῖκα τῆς ἀρχαίας ἑλληνικῆς μυθολογίας, τὴν Ἀταλάντη, ὅπως φαινόταν ἀπὸ τὸ ὄνομά της, ποὺ ἦταν σκαλισμένο στὸ βάθρο τοῦ ἀγάλματος. Τὸ «ξόανο» αὐτὸ ἦταν μεγάλης τέχνης καὶ τόσο τὸ παράστημα ὅσο καὶ τὸ πρόσωπο τῆς εἰκονιζόμενης γυναίκας, ἔκαναν μεγάλη ἐντύπωσι μὲ τὴ χάρι καὶ τὴν ὀμορφιά τους.

Ὁ πλοίαρχος ἔδωσε διαταγὴ νὰ τοποθετήσουν τὸ ἄγαλμα σ' ἕνα ὑπόστεγο. Ἀλλὰ τί συνέβηκε; Οἱ περισσότεροι ναῦτες τὸ εἶχαν... ἐρωτευθῆ καὶ δὲν ξεκολλοῦσαν ἀπ' αὐτό, κυττάζοντάς το σὰν μαγεμένοι. Στὸ τέλος, ξέσπασε ἀνάμεσα στοὺς πιὸ θερμόαιμους ἀπ' αὐτοὺς ἕνας καυγᾶς ἀπό... ζήλεια καὶ μαχαιρώθηκαν τρεῖς!

Ὅταν ἡ φρεγάτα ἔφτασε στὴ Γένοβα, ἡ «Ἀταλάντη» μεταφέρθηκε στὸ ναυτικὸ μουσεῖο τῆς πόλεως αὐτῆς. Ἀργότερα, στὰ 1879, τὴν πῆραν στὴ Σπέτσια καὶ τὴν τοποθέτησαν στὸ νεοσύστατο ναυτικὸ μουσεῖο της.

Γιὰ κάμποσο χρονικὸ διάστημα, ἡ ξύλινη καλλονὴ πέρασε σχεδὸν ἀπαρατήρητη κι' εἶχε πιὰ ξεχαστῆ ἡ φήμη πὼς ἐπρόκειτο γιὰ ἕνα «μαγεμένο» ἄγαλμα. Ὥσπου, ἕνα πρωῒ τοῦ 1924, ἕνα ἄτομο αὐτοκτόνησε πέφτοντας σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς μεγάλες δεξαμενὲς τοῦ ναυστάθμου τῆς Σπέτσια. Ἦταν ἕνας φύλακας τοῦ ναυτικοῦ μουσείου, ποὺ σὲ ὅλο ἐκεῖνο τὸ διάστημα εἶχε ὡς καθῆκον του

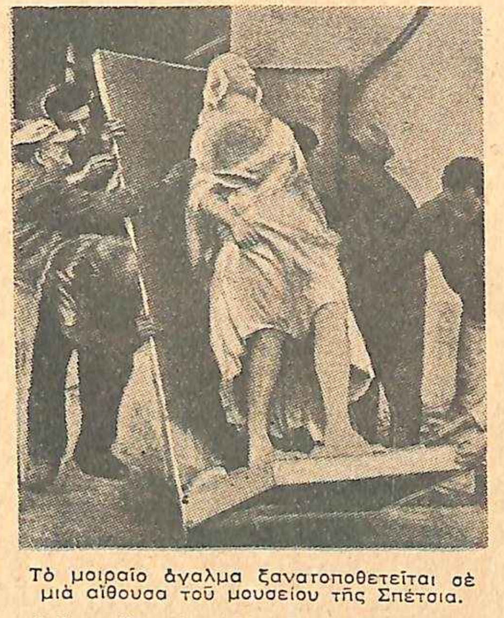

Τὸ μοιραῖο ἄγαλμα ξανατοποθετεῖται σὲ μιὰ αἴθουσα τοῦ μουσείου τῆς Σπέτσια.

νὰ ξεσκονίζη καὶ νὰ διατηρῆ σὲ τάξι τὰ κειμήλια, ποὺ βρίσκονταν ἐκεῖ μέσα. Πόσες φορὲς δὲ θἄχε περιποιηθῆ τὴ μυστηριώδη «Ἀταλάντη»! Πόσες φορὲς δὲ θἄχε μείνει ἐκστατικὸς μπροστὰ στὴ μισόγυμνη ἐκείνη καλλονή!

Ἡ ἀνάκρισι, ποὺ ἔγινε γύρω ἀπὸ τὰ αἴτια τοῦ θανάτου του, ἀπέδειξε ὅτι πραγματικὰ ὁ δυστυχισμένος αὐτὸς ἄνθρωπος εἶχε ὑποστῆ τὴ θανάσιμη γοητεία τοῦ ἀγάλματος. Τὸ εἶχε ἐρωτευτῆ καί, καθὼς ἐξομολογήθηκε σὲ μερικοὺς συναδέλφους του, τοῦ ἦταν ἀβάσταχτη ἡ σκέψι πὼς ἡ «Ἀταλάντη» ἦταν ἀπὸ ἄψυχο ξύλο κι' ὄχι ἀπὸ σάρκα κι' ὀστᾶ. Ἔγινε ἔτσι μελαγχολικὸς κι' ἀμίλητος καὶ σιγὰ-σιγὰ ἀπελπίστηκε τόσο, ὥστε νὰ θέση τέρμα στὴ ζωή του.

Ἀλλὰ τὰ θύματα τῆς «Ἀταλάντης» δὲν τελείωσαν ὡς ἐδῶ. Πέρασε ἀρκετὸς καιρός. Κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ τελευταίου μεγάλου πολέμου, τὸ μουσεῖο τῆς Σπέτσια ἔκλεισε καὶ τὰ διάφορα κειμήλιά του μεταφέρθηκαν γιὰ ἀσφάλεια σὲ ὑπόγειες ἀποθῆκες τοῦ ναυστάθμου. Σὲ μιὰ ἀπ' αὐτές, λοιπόν, στὶς ἀρχὲς τοῦ 1944, εἶδε τὴν «Ἀταλάντη» ἕνας νεαρὸς στρατιώτης τῆς Βέρμαχτ, στὸν ὁποῖο εἶχε ἀνατεθῆ ἡ φύλαξι τῶν ἀντικειμένων, ποὺ βρίσκονταν ἐκεῖ.

Ὁ Ἔριχ Κοῦρτς —ἔτσι ἦταν τὸ ὄνομά του— ἦταν ἕνας νεαρός, ψηλὸς κι' ὄμορφος Γερμανός, γεμᾶτος ζωτικότητα κι' αἰσιοδοξία. Ὡστόσο, ἡ μαγικὴ ἐπίδρασι τοῦ ἀγάλματος πάνω του, στάθηκε κεραυνοβόλα. Μὲ τὸ πρῶτο ἀντίκρυσμά του, ὁ Κοῦρτς τὸ ἐρωτεύτηκε. Κάθε μέρα βρισκόταν κοντά του καὶ τὸ κυττοῦσε σὰ συνεπαρμένος. Κι' ἀφοῦ πέρασαν κάμποσες μέρες, πῆρε τέλος τὴν ἀπόφασί του.

Εἶχε νοικιάσει ἕνα δωμάτιο στὴν πλατεῖα Βέρντι καὶ σκέφτηκε νὰ μεταφέρη ἐκεῖ τὴν «Ἀταλάντη».

Μέσα στὴ σύγχισι τῆς περιόδου ἐκείνης, στάθηκε πολὺ εὔκολο γιὰ τὸν Ἔριχ Κοῦρτς νὰ πραγματοποιήση τὸ σχέδιό του. Φόρτωσε τὸ ἄγαλμα σ' ἕνα καμιόνι καὶ τὸ πῆγε στὸ δωμάτιό του.

Ὅπως ἦταν ἑπόμενο, ἡ διαρκὴς συντροφιά του μὲ τὴν «Ἀταλάντη» ἀποκορύφωσε τὴ διανοητικὴ καὶ ψυχική του ταραχή. Γιὰ πόσον καιρὸ μπόρεσε ὁ δύστυχος νέος ν' ἀντισταθῆ στὴν ἰδέα τοῦ θανάτου, ποὺ τοῦ ὑπαγόρευε ὁ ἀπελπισμένος του ἔρωτας; Μονάχα γιὰ λίγους μῆνες. Ἔτσι ἕνα πρωῒ τοῦ Ὀκτωβρίου τοῦ 1944, δὲν παρουσιάστηκε ὅπως συνήθως στὴν ὑπηρεσία του. Ὅταν πέρασε ἡ μέρα, τὸν ἀναζήτησαν, ἀλλὰ δὲν τὸν βρῆκαν πουθενά. Ὑπέθεσαν ὅτι μποροῦσε νὰ εἶχε πάθει κάτι κι' ἔσπασαν τὴν κλειδωμένη πόρτα τοῦ δωματίου του.

Τότε βρέθηκαν μπροστὰ σ' ἕνα μακάβριο θέαμα. Ὁ Ἔριχ Κοῦρτς ἦταν πεσμένος μπρούμυτα στὸ πάτωμα. Ἀπὸ τὸν κρόταφό του ξεκινοῦσε ἕνα αὐλάκι πηγμένο αἷμα. Εἶχε αὐτοκτονήσει μὲ τὸ περίστροφό του, στὰ πόδια τοῦ μοιραίου ἀγάλματος, ποὺ μέσα σ' ἐκεῖνο τὸ μικρὸ χῶρο φάνταζε τερατῶδες, πελώριο.

Στὸ ἀριστερό του χέρι, ὁ νεαρὸς Γερμανὸς ἔσφιγγε ἕνα κομμάτι χαρτί. Στὸ χαρτὶ αὐτὸ ἦταν γραμμένες οἱ ἑξῆς φράσεις: «Μιὰ καὶ καμμιὰ ἄλλη γυναῖκα ἐκτὸς ἀπὸ σένα, Ἀταλάντη, δὲ μπορεῖ νὰ μὲ κάνη εὐτυχισμένο, σοῦ προσφέρω τὴ ζωή μου. Ἔριχ Κοῦρτς. 13 Ὀκτωβρίου 1944».

Ὅλα αὐτὰ τὰ ξαναθυμίζει τώρα ὁ ἰταλικὸς τύπος μὲ τὴν εὐκαιρία τοῦ ξανανοίγματος τοῦ ναυτικοῦ μουσείου τῆς Σπέτσια, ποὺ ἔγινε τὴν περασμένη βδομάδα. Τὸ τραγικὸ γράμμα τοῦ Ἔριχ Κοῦρτς, τοῦ τελευταίου ἀπὸ τὰ θύματα τῆς «Ἀταλάντης», σώζεται στὸ ἀρχεῖο τοῦ μουσείου.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ γιά τίς γυναῖκες

ΓΙΑ ΟΣΕΣ ΦΟΡΟΥΝ ΜΑΤΟΓΥΑΛΙΑ

Νὰ μερικὲς πολύτιμες συμβουλὲς γιὰ τὶς γυναῖκες ποὺ φοροῦν ματογυάλια:

1) Κυττᾶχτε μέσα σ' ἕνα μεγάλο καθρέφτη πῶς φαίνεστε ὁλόκληρη, μὲ τὰ ματογυάλια σας. Δὲν πρέπει νὰ δεσπόζουνε στὴν ὅλη σας ἐμφάνισι. Ἂν π.χ. εἶσαστε κοντή, θὰ φορέσετε ματογυάλια μὲ μικρότερο σκελετό.

2) Τὰ γυαλιά σας πρέπει ν' ἀφίνουν ξεσκέπαστο τὸ μεγαλύτερο μέρος τῶν φρυδιῶν σας.

3) Οἱ σκελετοὶ που ἔχουν μιὰ κατεύθυνσι πρὸς τὰ πάνω, πρὸς τοὺς κροτάφους, δείχνουν νεώτερο τὸ πρόσωπο.

4) Ἕνα γωνιῶδες πρόσωπο φαίνεται ἀπαλότερο, μὲ περισσότερες καμπύλες, ἂν οἱ σκελετοὶ τῶν γυαλιῶν εἶναι ἀπὸ ταρταροῦγα μᾶλλον χοντρή, χωρὶς μύτες καὶ γωνίες.

5) Τὸ σαγόνι σας εἶναι πολὺ τονισμένο; Τὸ ἐξουδετερώνετε μ' ἕνα σκελετὸ μεγάλο, μὲ κατεύθυνσι πρὸς τὰ πάνω.

6) Κάτω ἀπ' τὰ γυαλιά σας, τὰ μάτια σας πρέπει νὰ εἶναι μακιγιαρισμένα κανονικά.

7) Μιλᾶτε μὲ τὰ μάτια σας! Μὴν ἀπομονώνεστε πίσω ἀπ' τὰ ματογυάλια σας.

Η ΠΑΙΔΙΚΗ ΠΕΡΙΕΡΓΕΙΑ

Ἀπ' τὰ τρία ὡς τὰ πέντε χρόνια τους, πρὶν ἀκόμα δηλαδὴ μάθουν νὰ διαβάζουν, τὰ παιδιὰ περνᾶνε μιὰ εὐτυχισμένη, παραμυθένια ζωή. Εἶναι φιλοπερίεργα, ἀλλ' εὔκολα μπορεῖ κανεὶς νὰ ἀπαντήση στὶς ἁπλὲς ἀπορίες τους.

Γιατὶ πρέπει ν' ἀπαντᾶτε πάντα στὰ «γιατί» τῶν παιδιῶν, κι' ὄχι νὰ νευριάζετε ὅταν σᾶς ρωτᾶνε γιὰ κάτι.

Ἡ ἀλήθεια εἶναι πώς, μετὰ τὸ ἕνα «γιατί», ἀκολουθοῦν συνήθως κι' ἄλλα πολλά...

— Γιατὶ καπνίζει ἡ ἀτμομηχανή; σᾶς ρωτάει π.χ. τὸ παιδί σας.

— Γιατὶ τὴ ζεσταίνουν μὲ κάρβουνα.

— Γιατί;

— Γιατὶ τὸ νερὸ φουσκώνει μὲ τὴ ζέστη καὶ γίνεται ἀτμός, ποὺ μπορεῖ νὰ σπρώξη μὲ δύναμι διάφορα ἀντικείμενα.

— Γιατί;

Στὸ τελευταῖο αὐτὸ «γιατί» δὲν ξέρετε πιὰ τί ν' ἀπαντήσετε. Καί, τὶς περισσότερες φορές, λέτε στὸ παιδὶ πώς.. σᾶς ζάλισε καὶ πὼς δὲν πρέπει νἆναι τόσο περίεργο! Ἔτσι ὅμως τοῦ φανερώνετε τὴν ἀδυναμία σας ν' ἀπαντήσετε..

Τί ἔπρεπε νὰ κάνετε λοιπόν; Ἁπλούστατα, νὰ διαλέξετε ἕνα σημεῖο ὅπου νὰ σταματήσετε. Ὅταν τοῦ εἴπατε π.χ. πὼς ὁ ἀτμὸς σπρώχνει τὰ ἀντικείμενα, ἔπρεπε νὰ προσθέσετε πὼς θὰ τοῦ τὸ δείξετε μιὰ μέρα ἐκ τοῦ φυσικοῦ — μὲ τὸ καπάκι μιᾶς κατσαρόλας, ἂς ποῦμε — γιὰ νὰ τὸ καταλάβη.

Μιὰ ἁπλὴ μέθοδος γιὰ νὰ περιορίσετε τὰ «γιατί» τοῦ παιδιοῦ καὶ συγχρόνως νὰ τὸ κάνετε νὰ καταλάβη καλλίτερα ὅσα τοῦ εἴπατε, εἶναι νὰ τοῦ ζητήσετε νὰ σᾶς ἐπαναλάβη τὶς ἐξηγήσεις ποὺ τοῦ δώσατε.

ΠΡΑΚΤΙΚΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

Μὴν πλένετε τὰ ποτήρια μὲ ζεστὸ νερό. Καθαρίζουν καλύτερα μὲ κρύο, καὶ συγχρόνως κινδυνεύουν λιγώτερο νὰ σπάσουνε. Ἂν εἶναι λερωμένα ἀπὸ βούτυρο ἢ λίπος, τὰ καθαρίζετε μὲ κρύα σαπουνάδα.

*

Οἱ καθρέφτες καθαρίζουν ὡραῖα, ἂν τοὺς τρίψετε μὲ μιὰ τσαλακωμένη ἐφημερίδα.

ΚΑΛΟΙ ΤΡΟΠΟΙ

Ὅταν σᾶς σερβίρουν τυρί, προσέξετε ὥστε, κόβοντάς το γιὰ νὰ σερβιριστῆτε, νὰ μὴ δυσκολέψετε τοὺς ἄλλους στὸ σερβίρισμά τους.

Ἂν π. χ. τὸ τυρὶ εἶναι κασέρι ἢ γραβιέρα ἢ ὁλλανδικό, δὲν πρέπει νὰ τὸ κόψετε οὔτε στὴν ἄκρη οὔτε ἀπ' τὴ μέση, ἀλλὰ σὲ λεπτὲς κάθετες φέτες. Ἔτσι, δὲ θὰ πάρετε σεῖς τὴν «καρδιά», ἀφίνοντας στοὺς ἄλλους τὶς φλοῦδες.

Προκειμένου γιὰ μια στρογγυλὴ μυζήθρα ἢ ροκφόρ, θὰ τὸ κόψετε ἀκτινωτά, ὅπως τὴ βασιλόπιττα.

ΓΙΑ ΤΑ ΚΑΔΡΑ

Ὅταν πλένετε τὸ τζάμι ἑνὸς κάδρου, προσέξετε νὰ μὴν περάση νερὸ ἀπὸ μέσα καὶ βρέξη τὴν εἰκόνα.

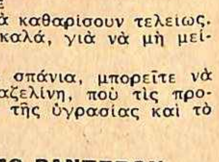

Τὰ χρυσωμένα κάδρα καθαρίζουν μὲ μιὰ μαλακὴ βοῦρτσα, βουτημένη σὲ μῖγμα ἀπὸ δυὸ ἀσπράδια αὐγοῦ χτυπημένα καὶ μιὰ κουταλιὰ ὕδωρ Ζαβὲλ ἢ Λαμπαρὰκ (θὰ τὸ βρῆτε στὰ φαρμακεῖα).

ΝΑ ΠΛΕΝΩΝΤΑΙ ΟΙ ΣΧΑΡΕΣ

Ὑπάρχει μιὰ λανθασμένη καὶ ἀνθυγιεινὴ ἀντίληψι ὅτι δὲν πρέπει νὰ πλένωνται οἱ σχάρες, γιὰ νὰ μὴ σκουριάζουν. Ἀπεναντίας ὅμως, ἐπιβάλλεται τὸ πλύσιμό τους μὲ νερὸ καὶ στάχτη, ὥστε νὰ καθαρίσουν τελείως. Ὕστερα τὶς σκουπίζετε καλά, γιὰ νὰ μὴ μείνη ὑγρασία πάνω τους.

Ἂν τὶς χρησιμοποιῆτε σπάνια, μπορεῖτε νὰ τὶς ἀλείψετε μὲ λίγη βαζελίνη, ποὺ τὶς προφυλάει ἀπ' τὴν ἐπίδρασι τῆς ὑγρασίας καὶ τὸ σκούριασμα.

ΠΟΛΥ ΝΩΡΙΣ ΣΤΟ ΡΑΝΤΕΒΟΥ

Εἶνε τρομερὸ ἐλάττωμα νὰ πηγαίνη κανεὶς πάντα καθυστερημένος στὰ ραντεβού του ἢ στὰ σπίτια ὅπου τὸν περιμένουν.

Πῶς ὅμως νὰ χαρακτηρίσουμε ἐκείνους ποὺ ἔχουν ἀντίθετα τὴ μανία νὰ φτάνουν πάντα πολὺ νωρίς;...

Χτυπᾶνε τὸ κουδοῦνι τοῦ ξένου σπιτιοῦ, ὅταν οἱ οἰκοδεσπότες δὲν ἔχουν ἀκόμη συμπληρώσει τὸ ντύσιμό τους.

Ἀκόμη χειρότεροι εἶναι ἐκεῖνοι ποὺ... δὲν ἐννοοῦν νὰ φύγουν! Ἔχουν στρογγυλοκαθήσει κι' ἀραδιάζουν ἕνα σωρὸ ἀσήμαντες φλυαρίες. Ὡστόσο μὲ λίγη παρατηρητικότητα, εἶν' εὔκολο ν' ἀντιληφτῆ ἕνας ἐπισκέπτης πότε πρέπει νὰ φύγη: Ὅταν δῆ τὸ συνομιλητή του ν' ἀφαιρῆται καὶ ν' ἀποφεύγη τὴ ματιά του, σημαίνει πὼς εἶναι καιρὸς πιὰ νὰ σηκωθῆ, νὰ χαιρετήση καὶ νὰ φύγη!

ΤΟ ΘΕΑΤΡΟ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

Φτηνή ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΑ

(Ἡλιολουσμένο χειμωνιάτικο ἀπόγεμα. Μιὰ ἐξοχὴ μερικὰ χιλιόμετρα ἔξω ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, στρωμένη μὲ τὸ καταπράσινο μαλακὸ χαλὶ μιᾶς πρόωρης χλόης ποὺ ἔρχεται νὰ κοροϊδέψη τοὺς ἀνθρώπους, βεβαιώνοντάς τους ὅτι ὁ χειμῶνας πέρασε πρὶν τῆς ὥρας του, καὶ μπῆκε ἡ ἄνοιξι, πρὶν τῆς ὥρας της ἐπίσης...).

ΕΚΕΙΝΗ (ἐλαφρὰ γοητευμένη): Ὄμορφα ποὺ εἶναι ὅμως σήμερα!

ΕΚΕΙΝΟΣ (μὲ ἀσυγκράτητο φυσιολατρικὸ ἐνθουσιασμό): Μόνο ὄμορφα;... Δὲ λὲς ὑπέροχα; Ὅλη ἡ Ἀττικὴ σήμερα εἶναι παράδεισος! Τὰ χρώματα ποὺ σπαταλιοῦνται πάνω ἀπὸ τὰ βουνὰ καὶ τὶς πεδιάδες, εἶναι ἀσύλληπτη μαγεία!... (Τὴν ἀγκαλιάζει). Νά· κύττα ἐκεῖνο τὸ κομμάτι τῆς γῆς ἀπέναντί μας πόσο καλοχτενισμένο εἶναι ἀπὸ τὸ ἄροτρο ποὔχει ἀνασκάψει τὸ χῶμα, γιὰ νὰ κάνη τὰ σπλάχνα τῆς γῆς, ἱκανὰ νὰ δεχτοῦνε καὶ νὰ γονιμοποιήσουνε τὸ σπόρο τῆς καινούργιας ζωῆς!...

ΕΚΕΙΝΗ (γελάει): Πολὺ ὡραῖο αὐτὸ τὸ καλοχτενισμένο κομμάτι τῆς γῆς! Ἄραγε ποιὸς κομμωτὴς ἦρθε ὡς ἐδῶ γιὰ νὰ τοῦ κάνη περμανὰντ ἢ μὶζ-ἂν-πλί;...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μὴν κοροϊδεύης! Ἤτανε παρομοίωσι... Δὲ σοῦ ἄρεσε;...

ΕΚΕΙΝΗ: Πολύ! Ὅλο τέτοια νὰ μοῦ λές...

ΕΚΕΙΝΟΣ (τὴν ἀγκαλιάζει σφιχτὰ καὶ τὴν παρασύρει μέσα στὴ μαγεία χρωμάτων, ἀποχρώσεων καὶ ἀρωμάτων): Δὲν εἶναι ἀνάγκη οὔτε νὰ σοῦ πῶ, οὔτε νὰ ἀκούσω ἀπὸ σένα... Ἂς ἀφίσουμε νὰ μιλήση ἡ Φύσι, μὲ τὴν πιὸ μαγικὴ πολυφωνία της!

ΕΚΕΙΝΗ: Ποιὰ εἶν' αὐτή:

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ἡ Φύσι; Νά την, δίπλα σου! Καμάρωσέ την ὁλόλαμπρη!

ΕΚΕΙΝΗ: Καλὲ ὄχι! Ἡ πολυφωνία της...

ΕΚΕΙΝΟΣ (γεμᾶτος ἔκπληξι): Σοβαρὰ δὲν τὴν ἀκοῦς;...

ΕΚΕΙΝΗ: Τὴν πολυφωνία τῆς φύσης;... Ὄχι...

ΕΚΕΙΝΟΣ (σιγά, πειστικά, μὲ τὸ στόμα του πολὺ κοντὰ στὸ αὐτί της): Ἄκου αὐτὸν τὸν περαστικὸ σπουργίτη, ποὺ κατάφερε φέτος νὰ μὴν ξεπαγιάση, γιατί — ἐδῶ, τοὐλάχιστο, στὴν εὐλογημένη Ἀττικὴ — δὲ χιόνισε παρὰ μισὴ ὥρα τὸ ὅλο... Περνάει, λοιπόν, θριαμβευτὴς κι' εὐχαριστημένος, κάνει μιὰ τσουλήθρα πάνω σὲ μιὰν ὁλόχρυση ἡλιαχτίδα καὶ πετάει τὸ τραγοῦδι τοῦ θριάμβου του, σὰ μελωδικὸ βέλος, πρὸς τὸ ὁλογάλανο στερέωμα...

ΕΚΕΙΝΗ: Πολὺ ὡραῖα... Μιὰ φωνὴ ὅμως, τοῦ εὐχαριστημένου σπουργίτη, δὲν κάνει, φαντάζομαι τὴν πολυφωνία ποὺ μοῦ εἶπες...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ἄκου καὶ τὸ ζέφυρο πού, περνῶντας μέσα ἀπὸ τὰ γυμνὰ κλαδιὰ τῆς ἀχλαδιᾶς καὶ τὸ σκελετὸ τῆς κερασιᾶς, μπόρεσε νὰ τοὺς ψιθυρίση μελωδικὲς ὑποσχέσεις γιὰ γρήγορο ἀνοιξιάτικο λουλούδιασμα... Ἄκου, ἀκόμα, τὸ βέλασμα αὐτοῦ τοῦ κοντινοῦ κοπαδιοῦ, τὸ γαύγισμα αὐτοῦ τοῦ μακρυνοῦ μαντρόσκυλου, ἄκου, ἐπὶ τέλους, καὶ τὰ δικά μας ἐρωτικὰ μουρμουρίσματα, καὶ θὰ χαρῇς τὴν πολυφωνία τῆς ἀπατηλῆς σημερινῆς ἄνοιξης! Ὕστερα, γύρισε τὰ ματάκια σου ἕνα γῦρο, καὶ θὰ χορτάσης χρώματα κι' ἀποχρώσεις. Ὅλο τὸ ἡλιακὸ φάσμα, στὶς πιὸ ἀπειροελάχιστες ὑποδιαιρέσεις του, ἔχει σκορπίσει σπάταλα τὰ χρωματικὰ πλούτη πάνω, κάτω, γύρω... Ἀπὸ τὸν οὐρανὸ ἔχουνε κρεμαστῆ χρυσογάλανα κρόσσια, γύρω ἀπὸ τὸν ὁρίζοντα πέφτουνε ρόδινες αὐλαῖες, πάνω στὴ χλόη σπαταλιοῦνται χρυσόσκονες καὶ διαμαντένιες δροσοσταλίδες... Δὲν ἔχεις παρὰ νὰ ἁπλώσης τὸ χέρι σου γιὰ νὰ σ' ἐλεήση γενναιόδωρα ἡ φύσι καὶ νὰ σὲ γεμίση πλούτη!

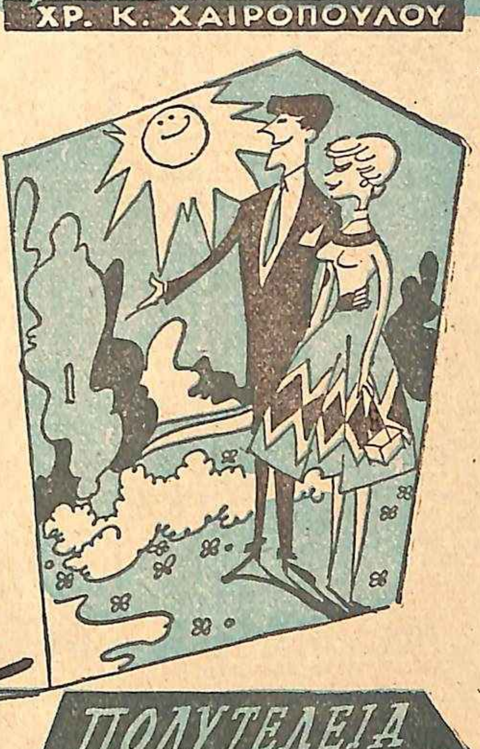

ΕΚΕΙΝΗ: Μὲ ἡλιαχτίδες, χρυσόσκονες καὶ διαμαντένιες δροσοσταλίδες;...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ἀκριβῶς! Γιατί; Παράξενο σοῦ φαίνεται;... Ἀνήκεις στοὺς ἀνόητους καὶ τοὺς ἐγωϊστές, ποὺ νομίζουν, ὅτι τὸ χρυσάφι καὶ τὰ διαμάντια βγαίνουνε μόνο ἀπὸ τὰ βάθη τῆς γῆς καὶ τὰ ἔχει ἀποκλειστικὰ στὴ διάθεσί του ὁ ἄνθρωπος, κι' ὅτι τὰ μεταξωτὰ φτιάνονται μόνο στὴ Μοσούλη, οἱ νταντέλες μόνο στὴ Βενετιά;... Δὲν εἶναι πιὸ φυσικὸ νὰ πιστέψης, ὅτι χρυσάφια, διαμάντια, μετάξια, νταντέλες, ἀτλάζια, βελοῦδα, τὰ φτιάνει πιὸ εὔκολα αὐτὸς ποὔχει φτιάσει τὴ γῆ καὶ τὰ βάθη της, καὶ τὴ Μοσούλη καὶ τὴ Βενετιὰ καὶ τὸν ἄνθρωπο;...

ΕΚΕΙΝΗ (σοβαρὰ κλονισμένη): Λές, δηλαδή, ὅτι, ἂν ἀνοίξω τὸ χέρι μου κάτω ἀπὸ τὴ λιακάδα, θὰ γεμίση λίρες;...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ἀμφιβάλλεις;... Καὶ λίρες πιὸ ἀκριβὲς καὶ πιὸ ἀτίμητες ἀπὸ αὐτὲς ποὺ ἀγοράζονται καὶ πουλιοῦνται στὸ χρηματιστήριο — οἱ ἰταλικές, φυσικά, ἀποκλείονται ἀπολύτως... — γιὰ τὸν ἁπλούστατο λόγο, ὅτι τὸ χρυσάφι τους δὲ βγαίνει ἀπὸ κανένα Τράνσβααλ, οὔτε γίνεται νόμισμα στὸ νομισματοκοπεῖο καμμιᾶς Μεγάλης Βρεταννίας... Εἶναι χρυσάφι πάνω ἀπὸ τὴ διατίμησι τῶν ἀνθρώπων, ποὺ δὲ βαραίνει ἐνοχλητικὰ τὶς τσέπες, ἀλλὰ τρέχει μέσα ἀπὸ τὰ δάχτυλα, σὰν ἀστραφτερὸς ἀέρας! Φοράει στέμματα ἀπὸ ὁλόχρυσο φῶς στὶς ἐπίγειες ὀμορφιές, φτιάνει μεγαλειότητες τῆς στιγμῆς τὶς πληβεῖες, ποὺ δὲν εἶναι δυνατὸ νὰ γίνουνε ποτὲ πατρικίες στὴν πραγματικότητα... Τί σπατάλη ἀπὸ πλούτη! Μεγάλος ἄσωτος ὁ οὐρανός, βρέχει ἀσυλλόγιστα τὰ ἀγαθά του πάνω στὴ γοητευμένη γῆ! Κρεμάει διαμαντένια σκουλαρίκια στὰ αὐτιά, ποὺ δὲ θὰ τολμούσανε ποτὲ νὰ ζυγώσουνε στὰ κοσμηματοπωλεῖα! Ντύνει μὲ τὰ πιὸ βαρειὰ μεταξωτὰ κάθε φτωχούλα, ποὺ δὲν τὴν εἶχε συνηθίσει ὡς τώρα ἡ ζωὴ παρὰ μὲ τσίτια καὶ ἀλατζάδες, καὶ τὴ λανσάρει μαννεκὲν ντυμένο μὲ βαρύτιμη κομψότητα στὴν ἐπίσημη δεξίωσι τῆς πρώϊμης ἄνοιξης!... Ὅλοι κι' ὅλα σήμερα, μέσα στὴν ὑπέροχη αὐτὴ σκηνοθεσία τοῦ φωτὸς καὶ τῶν χρωμάτων, ἐμφανίζονται μὲ μιὰ ἀσυνήθιστη μεγαλοπρέπεια ποὺ προκαλεῖ θάμπωμα καὶ ἔκπληξι! Τὸ ὕπαιθρο ὅλο ἔγινε ἀνάκτορο ἀπίθανης κι' ὑπερφυσικῆς χλιδῆς, κι' ὅσες προσκληθήκανε σ' αὐτό, ντυθήκανε μὲ μοντέλα ποὺ δὲν τὰ ἀγοράσανε, ἀλλὰ τοὺς τὰ χάρισε γενναιόδωρος ὁ ἥλιος, σπαταλῶντας πάνω τους τὶς πιὸ μαγικὲς πολυχρωμίες ἀόρατων κι' ἄπιαστων ὑφασμάτων, ποὺ δὲ βγῆκαν ἀπὸ κανένα ἀργαλειό, ἀλλὰ κεντηθήκανε μὲ ἡλιαχτίδες καὶ βαφτήκανε μὲ φωτοσκιάσεις...

ΕΚΕΙΝΗ (μὲ μισόκλειστα τὰ μάτια της, ἔχει καταφέρει, ἐπὶ τέλους, νὰ γοητευτῇ...): Τί ὄμορφα! Καί, ἰδίως, τί φτηνὴ πολυτέλεια!...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Φτηνή: Γιατί δὲ λὲς τζάμπα;... Εἶναι μιὰ πολυτέλεια, ποὺ δὲν πουλιέται σὲ κανένα μαγαζί, κι' οὔτε παρασύρει στὴν αἰσχροκέρδεια κανένα ἔμπορο... Γιατὶ αὐτὸς ποὺ τὴ μοιράζει σὲ πλούσιους καὶ φτωχούς, δὲν ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ λεφτά! Ἄνοιξε τὶς ἐπουράνιες βιτρίνες του καὶ πετάει πάνω στὴ γῆ καὶ στοὺς ἀνθρώπους αὐτὰ ποὺ δὲν ἀγοράζονται, γιατὶ δὲν πουλιοῦνται... (Τὴν ἀγκαλιάζει πιὸ σφιχτά). Ἔλα, γλυκειά μου ἀγαπημένη... Ντύσου στὰ λαμὲ ἀπὸ τὸ κεφάλι ὡς τὰ νύχια, φόρεσε διάδημα στὸ κεφάλι, κρέμασε περιδέραιο στὸ λαιμό σου, σκουλαρίκια στ' αὐτιά σου, πέρασε βραχιόλι στὸν καρπὸ τοῦ χεριοῦ σου καὶ δαχτυλίδι μονόπετρο στὸ προτελευταῖο δάχτυλό σου, κι' ἔτσι, καλοντυμένη καὶ βαρύτιμη, καταδέξου νὰ σ' ἀγκαλιάσω! Τὴν ὥρα ποὺ θὰ σὲ σφίγγω, θὰ νομίζω, ὅτι κλείνω στὴν ἀγκαλιά μου τὰ πιὸ ἀκριβοντυμένα μαννεκὲν τῆς γῆς, τὶς πιὸ λαμπροστολισμένες βιτρίνες χρυσοχοείων, τὰ θησαυροφυλάκια τῶν πιὸ πλούσιων Τραπεζῶν τοῦ κόσμου!... (Τὴν παρασύρει ὅλο καὶ πιὸ γοητευμένη μέσα στὴν ἀσύγκριτη μαγεία τῆς λιακάδας, μεθυσμένη ἀπὸ ἀρώματα ποὺ δὲ φτιάχτηκαν ἀπὸ κανένα Παριζιάνο ἀρωματοπώλη, ἀλλὰ ἀπὸ τὴν πρόωρη ἄνοιξι καὶ ξεχύθηκαν παντοῦ, χωρὶς νὰ μποῦνε σὲ μπουκάλια καὶ νὰ ἐπιβαρυνθοῦνε μὲ φόρο τρακόσα τοῖς ἑκατὸ στὸ τελωνεῖο... Κι' Ἐκείνη χαίρεται μὲ ὅλες τὶς αἰσθήσεις της τὴ γενικὴ πολυτέλεια, ποὺ τῆς χαρίζεται μὲ τόση γενναιοδωρία καὶ ποὺ Ἐκεῖνος δὲ θὰ μποροῦσε ποτὲ νὰ τῆς χαρίση...).

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

✪✪

Στὴ φτήνεια!

Παλαιότερα οἱ γιατροὶ ἀγωνίζονταν γιὰ νὰ βροῦν ἕνα σκελετὸ ἢ ὁποιοδήποτε ἄλλο μέρος τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος, ποὺ θὰ τοὺς βοηθοῦσε νὰ μελετήσουν καλύτερα τὴν ἐπιστήμη τους. Σήμερα, ὅλα τὰ ὄργανα τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος κατασκευάζονται στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες ἀπὸ πλαστικὴ οὐσία. Μιὰ καρδιὰ μὲ ὅλα τὰ ἐξαρτήματά της π.χ. στοιχίζει 50 δολλάρια, ἕνα χέρι 9 δολλάρια καὶ ἕνας πλήρης σκελετὸς μὲ μῦς καὶ νεῦρα 220 δολλάρια.

Ἡ Ἔλντα Πάτρι, τὸ κορίτσι-φάντασμα.

ΕΝΑ... ΦΑΝΤΑΣΜΑ ζητᾶ νὰ παντρευτῆ!

Ἡ κωμικοτραγικὴ περίπτωσι μιᾶς νεαρῆς Ἰταλίδας, ποὺ οἱ γονεῖς της ἀμέλησαν νὰ τὴ δηλώσουν στὸ Ληξιαρχεῖο

Δυὸ νέοι ἀγαπιοῦνται παράφορα καὶ θέλουν νὰ παντρευτοῦν. Οἱ γονεῖς τους ἔχουν δώσει πρόθυμα τὴ συγκατάθεσί τους. Ὁ παπᾶς τοὺς περιμένει γιὰ νὰ τοὺς περάση τα στεφάνια. Ἀλλὰ ὁ γάμος τους δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ γίνη. Ἡ νύφη, ἕνα κορίτσι δεκαεννιὰ χρόνων ὅλο νιᾶτα κι' ὀμορφιά, εἶναι κατὰ το νόμο ἀνύπαρκτη, ἕνα φάντασμα χωρὶς σάρκα καὶ ὀστᾶ! Γιατί; Μὰ ἁπλούστατα, τὸ κορίτσι αὐτὸ δὲν εἶχε δηλωθῆ στὸ Ληξιαρχεῖο ἀπὸ τους γονεῖς του, ὅταν γεννήθηκε. Κι' ὁ νόμος ἀγνοεῖ τὴν ὕπαρξί του.

Ἀλλὰ ἂς πάρουμε τὴν κωμικοτραγικὴ αὐτὴ ὑπόθεσι ἀπὸ τὴν ἀρχή της. Ἡ πρωταγωνίστρια τῆς ἱστορίας μας λέγεται Ἔλντα Μαρία Τερέζα Πάτρι — ὅπως βλέπετε εἶναι βαφτισμένη καὶ μάλιστα μὲ τρία ὀνόματα — καὶ γεννήθηκε τὸ 1939 στὸ Νεφαζίτ, ἕνα μικρὸ χωριὸ τῆς Ἐρυθραίας, στὴν Ἀφρική. Ὁ πατέρας της λεγόταν Λίμπερο Πάτρι κι' ἡ μητέρα της Ρίνα.

Ἦταν κι' οἱ δυό τους Ἰταλοί, ἐγκαταστημένοι ἐκεῖ ἀπὸ πολλὰ χρόνια. Ἡ Ἔλντα Μαρία Τερέζα ἦταν τὸ δεύτερο παιδί τους. Ὅταν ἡ μητέρα της — ἕνα φθινοπωρινὸ ἀπόγευμα τοῦ 1939 — αἰσθάνθηκε τους πόνους τοῦ τοκετοῦ, εἶπε στὸν ἄντρα της νὰ πάη στὴ γειτονικὴ πόλι Ἀσμάρα γιὰ νὰ φέρη μιὰ μαμή. Ὁ Λίμπερο Πάτρι, ποὺ εἶχε δικό του αὐτοκίνητο, ἔφερε τὴ μαμὴ μέσα σὲ λίγες ὧρες. Ἀλλὰ στὸ μεταξύ, ἡ γυναίκα του εἶχε γεννήσει μιὰ χαρὰ μόνη της. Ὡς ἐδῶ, τίποτε τὸ ἐξαιρετικό. Ἦταν ἕνας τοκετὸς ὅμοιος μὲ πολλοὺς ἄλλους ποὺ συμβαίνουν στὸν κόσμο.

Ἀπὸ ἐδῶ καὶ πέρα, ὅμως, ἀρχίζει ἡ ἱστορία μας νὰ γίνεται πρωτότυπη. Ὁ πατέρας τοῦ νεογέννητου ξαναπῆγε μὲ τὸ αὐτοκίνητό του τὴ μαμὴ στὴν Ἀσμάρα ἀλλὰ ξέχασε νὰ δηλώση τὸ παιδί του στὸ Ληξιαρχεῖο τῆς πόλεως, ὅπως εἶχε καθῆκον. Κι' ὕστερα ἀπὸ ἕνα χρόνο πέθανε ἀπὸ μαλάρια, χωρὶς νὰ ξέρη ἡ γυναίκα του τὴν παράλειψί του αὐτή.

Τὸ κορίτσι, ὡστόσο, βαφτίστηκε κανονικὰ ἀπὸ τὸν Ἰταλὸ παπᾶ τοῦ χωριοῦ, ποὺ κι' αὐτὸς μὲ τὴ σειρά του παρέλειψε νὰ ζητήση τὸ πιστοποιητικὸ γεννήσεως τῆς μικρῆς.

Ὕστερα ἀπὸ λίγο ξέσπασε ὁ πόλεμος κι' ἡ χήρα Πάτρι μὲ τὰ δυὸ της παιδιὰ γύρισαν στὴν Ἰταλία καὶ ἐγκαταστάθηκαν στὴν πόλι Ἀλεσσάντρια. Ὅταν μὲ τὸ τέλος τοῦ πολέμου, ἡ μικρούλα Ἔλντα ἦρθε σὲ ἡλικία γιὰ νὰ πάη στὴν πρώτη τοῦ δημοτικοῦ, ὁ διευθυντὴς τοῦ σχολείου ζήτησε ἀπὸ τὴ μητέρα της τὸ πιστοποιητικὸ γεννήσεως τοῦ κοριτσιοῦ.

Ἐκείνη, φυσικά, δὲν τὸ εἶχε. Ἔγραψε τότε στὸν Ἰταλὸ πρόξενο τῆς Ἐρυθραίας, ζητῶντας νὰ τῆς στείλη τὸ πιστοποιητικὸ ἀπὸ τὸ ληξιαρχεῖο τῆς Ἀσμάρας. Ἀλλὰ ὁ πρόξενος ἀπάντησε, ὅτι στὰ κατάστιχα τοῦ ληξιαρχείου δὲν ὑπῆρχε δηλωμένη καμμιὰ Ἔλντα Μαρία Τερέζα Πάτρι. Τί ἔπρεπε νὰ γίνη τώρα; Ὑπῆρχε ἀκόμα μιὰ ἐλπίδα. Ἡ καθολικὴ ἐκκλησία τοῦ Νεφαζὶτ θὰ εἶχε ὁπωσδήποτε στὰ μητρῶα της τὸ ὄνομα τοῦ κοριτσιοῦ μιὰ κι' εἶχε βαφτιστῆ ἐκεῖ. Ἡ χήρα Πάτρι ξανάγραψε, λοιπόν, στὸν πρόξενο, παρακαλῶντας τον νὰ τῆς στείλη αὐτὴ τὴ φορὰ τὸ πιστοποιητικὸ βαπτίσεως τῆς κόρης της.

Ἀλλὰ ἡ ἀπάντησι τοῦ προξένου ἦταν σωστὸς κεραυνός. Οἱ στρατιωτικοὶ ἱερεῖς, ποὺ κατὰ τὸν πόλεμο εἶχαν ἐγκατασταθῆ στὴν ἐκκλησία τοῦ Νεφαζίτ, εἶχαν καταστρέψει κατὰ τὴν ὑποχώρησι τοῦ ἰταλικοῦ στρατοῦ ὅλα τὰ βιβλία τοῦ ναοῦ, για νὰ μὴ τὰ βροῦν οἱ Ἄγγλοι κι' ἀναζητήσουν τοὺς Ἰταλούς, ποὺ ἦταν ἀνέκαθεν ἐγκαταστημένοι στὴν περιοχὴ ἐκείνη.

Ὡστόσο, ἡ μικρὴ Ἔλντα γράφτηκε στὸ σχολεῖο. Σύμφωνα μὲ μιὰ παράγραφο τοῦ σχετικοῦ ἐκκλησιαστικοῦ νόμου, ἡ μητέρα της ὡρκίστηκε μπροστὰ στὸν ἐπίσκοπο τῆς περιφέρειας ὅτι τὸ κοριτσάκι ἦταν βαφτισμένο, προσκομίζοντας καὶ μιὰ ἔνορκη βεβαίωσι τοῦ νουνοῦ του, ποὺ ἐξακολουθοῦσε νὰ ζῆ στὴν Ἐρυθραία. Ὁ ἐπίσκοπος τότε ἔστειλε στὸ σχολεῖο ἕνα πιστοποιητικὸ βαπτίσεως τῆς Ἔλντας καὶ μ' αὐτὸ τὴ δέχτηκαν στὰ μαθήματα.

Πέρασαν ἀκόμα λίγα χρόνια. Στὸ μεταξύ, ἡ Ἔλντα ἔβγαλε τὸ δημοτικὸ καὶ μπῆκε σ' ἕνα ἐργοστάσιο τῆς περιοχῆς ὡς ὑφάντρια. Ἡ ἀστυνομία ἐξ ἄλλου πάντα μὲ βάσι τὸ πιστοποιητικὸ τῆς ἐπισκοπῆς, τῆς ἔβγαλε καὶ ταυτότητα.

Ἡ Ἔλντα εἶχε ἔτσι τὴν ἰδέα ὅτι ἡ ἀνωμαλία σχετικὰ μὲ τὴν τυπικὴ ἀναγνώρισι τῆς γεννήσεώς της, εἶχε τακτοποιηθῆ καὶ δὲν ἐπρόκειτο νὰ τῆς δημιουργήση ζητήματα στὸ μέλλον.

Ἔτσι, ὅταν συνδέθηκε αἰσθηματικὰ μὲ κάποιο συνάδελφό της στὸ ἐργοστάσιο κι' ἐκεῖνος τὴ ζήτησε ἀπὸ τὴ μητέρα της ἦταν εὐτυχισμένη καὶ περίμενε ἀνυπόμονα, ὅπως θἄκανε καὶ κάθε ἄλλο κορίτσι στὴ θέσι της, νὰ ἔρθη ἡ μέρα τοῦ γάμου της.

Ὅταν, ὅμως, πῆγε μαζὶ μὲ τὸν ἀρραβωνιαστικό της γιὰ νὰ βγάλουν τὶς ἄδειες, πληροφορήθηκε ἔκπληκτη, ὅτι δὲ μποροῦσε νὰ παντρευτῆ. Αὐτὴ τὴ φορά, σύμφωνα μὲ τὸ νόμο, τὸ πιστοποιητικὸ γεννήσεώς της ἦταν ἀπαραίτητο.

Οἱ δυὸ οἰκογένειες ἀνέθεσαν τότε σ' ἕνα καλὸ δικηγόρο τὴν ὑπόθεσι, ἀλλὰ δὲν ἄργησαν νὰ καταλάβουν ὅτι θὰ ἦταν πολὺ δύσκολο, ἂν ὄχι ἀδύνατο νὰ τὰ βγάλουν πέρα μὲ τὴ γραφειοκρατία. Πραγματικὰ κανεὶς ἀπὸ τοὺς ἁρμοδίους δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ παραβλέψη αὐτὸ τὸ ἐμπόδιο. Χρειάζεται νὰ τροποποιηθῆ ὁ σχετικὸς νόμος, πρᾶγμα πολὺ δύσκολο καὶ ποὺ θὰ ἀπαιτήση ἄλλωστε ἀρκετὸ χρόνο, πολλὰ τρεξίματα καὶ λαχτάρες, ὄχι δὲ καὶ λίγα ἔξοδα.

Στὸ μεταξύ, ὅμως, οἱ δυὸ νέοι, ποὺ ἀγαπιοῦνται παράφορα, δὲν πτοήθηκαν ἀπὸ τὸ κωμικοτραγικὸ αὐτὸ ἐμπόδιο. Θὰ κάνουν τὸ πᾶν ὥσπου νὰ τὸ παραμερίσουν κι' εἶναι βέβαιοι ὅτι ἀργὰ ἢ γρήγορα ὁ γάμος τους θὰ γίνη.

✪✪

Οἱ ποντικοὶ ἔκλεψαν τὸ μετάξι

Μέσα σὲ μιὰ νύχτα, χάθηκαν ἀπὸ ἕνα μεταξουργεῖο τῆς Βασιλείας (Ἑλβετία) 150 κουβαρίστρες μὲ μετάξι. Οἱ ἔρευνες τῆς ἀστυνομίας ἔμειναν χωρὶς ἀποτέλεσμα. Παρ' ὅλα τὰ προληπτικὰ μέτρα, οἱ κλοπὲς συνεχίστηκαν καὶ τὶς ἑπόμενες νύχτες. Ὕστερα σταμάτησαν, κι' ἡ ὑπόθεσι ξεχάστηκε σχεδόν. Ἕνα μῆνα ἀργότερα, οἱ ἐργάτες ποὺ ἐπισκεύαζαν τὴ σκεπὴ τοῦ ἐργοστασίου, βρῆκαν κάμποσες φωλιὲς μεγάλων ποντικῶν... ὅλες ταπετσαρισμένες ἄνετα μὲ τὸ κλεμμένο μετάξι! Οἱ κλέφτες ἦταν οἱ ποντικοί.

Τὰ ζῶα αὐτὰ θεωροῦνται ἀπὸ τοὺς μεγαλυτέρους ἐχθροὺς τοῦ ἀνθρώπου, γιατὶ προκαλοῦν ἕνα σωρὸ ζημιὲς σὲ τρόφιμα, ξύλινα ἀντικείμενα, σωλῆνες, ἠλεκτρικὰ καλώδια, κλπ. Μιὰ στατιστικὴ ποὺ ἔγινε στὴ Μ. Βρεταννία, ἀνεβάζει σὲ 70 ἑκατομμύρια λίρες τὶς ζημιὲς ἀπὸ ποντικοὺς μέσα σ' ἕνα χρόνο.

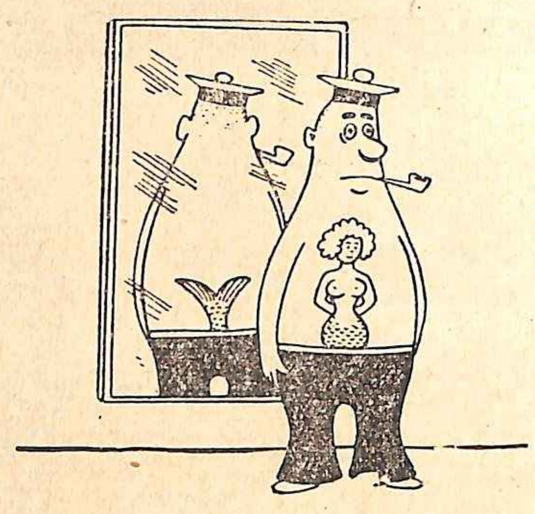

Τατουάζ.

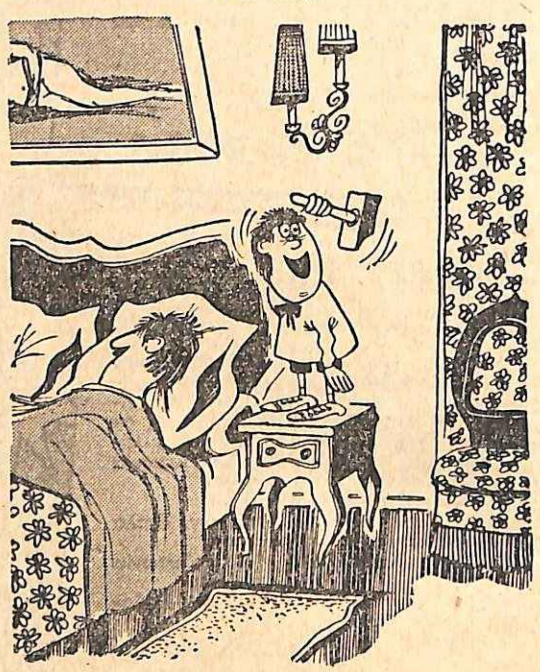

— Νὰ τὸν ξυπνήσω, μαμά;

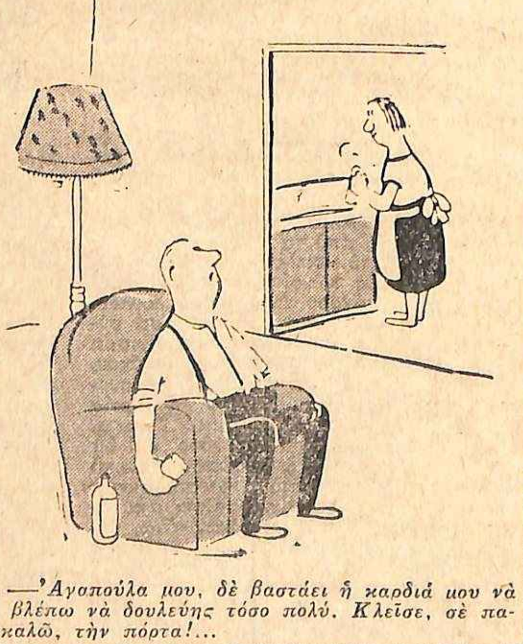

— Ἀγαπούλα μου, δὲ βαστάει ἡ καρδιά μου νὰ σὲ βλέπω νὰ δουλεύης τόσο πολύ. Κλείσε, σὲ παρακαλῶ, τὴν πόρτα!...

Ζῶα ΠΟΥ ΕΜΕΙΝΑΝ ΣΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ

Ἡ Φοίβη τοῦ Νέρωνος

ΠΟΤΕ πατέρας δὲν ἀγάπησε μὲ τέτοιο πάθος τὴν κόρη του, ὅσο ὁ Νέρων τὴ Φοίβη του. Τὴν εἶχε δῆ γιὰ πρώτη φορὰ στὸν Ἱππόδρομο, νὰ κατασπαράζη μὲ τὰ νύχια της μιὰ πεντάμορφη παρθένα. Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ἀποφάσισε νὰ τὴν κάνη εὐνοουμένη του. Ἡ Φοίβη ἦταν μιὰ τεράστια τίγρις, ἡ πιὸ ἄγρια ποὺ ὑπῆρχε ἀνάμεσα στ' ἄλλα θηρία. Ὁ Νέρων πρόσταξε νὰ τῆς φτιάξουν ἀμέσως μιὰ ὁλόχρυση κλούβα καὶ νὰ τὴν τοποθετήσουν στὸν κῆπο τῶν ἀνακτόρων του. Ἔπειτα ἀνάθεσε στὸ Λυβικό, ἕναν περίφημο θηριοδαμαστὴ τῆς ἐποχῆς, νὰ τὴ δαμάση.

— Ἂν τὸ κατορθώσης, τοῦ εἶπε, θὰ σοῦ δώσω τὴν ἐλευθερία σου καὶ θὰ σὲ παντρέψω μὲ τὴ Φλαβία, τὴν ἀνεψιὰ τῆς γυναίκας μου. Ἂν ἀποτύχης ὅμως, θὰ σὲ βάλω μαζὶ στὸ κλουβί της γιὰ νὰ δοκιμάσης τὰ δόντια της...

Ὁ Λυβικὸς γονάτισε μπροστά του.

— Τὸ πολὺ σ' ἔξη μῆνες ἡ Φοίβη θὰ τρέχη πίσω σου, ὦ Αὔγουστε, ἀποκρίθηκε. Καὶ τότε θὰ σοῦ ὑπενθυμίσω τὴν ὑπόσχεσί σου...

Πραγματικὰ πολὺ πρὶν ἀπὸ τὴν καθωρισμένη προθεσμία, ἡ τεράστια τίγρις καθόταν στὰ πόδια τοῦ αὐτοκράτορα κι' ἀκουμποῦσε τὸ κεφάλι της στὰ γόνατά του. Τὰ μάτια της στραφτοκοποῦσαν σὰν δυὸ ἀναμμένα κάρβουνα. Ὁ Νέρων χάϊδευε τὸ ὑπέροχο τρίχωμά της, βγάζοντας μικρὲς ἄναρθρες κραυγές. Ἦταν τόση ἡ χαρὰ κι' ἡ συγκίνησί του, ποὺ δὲν μποροῦσε νὰ μιλήση. Ὡστόσο κράτησε τὴν ὑπόσχεσί του καὶ πάντρεψε τὴ λεπτὴ καὶ τρυφερὴ Φλαβία, μὲ τὸ μαῦρο κι' ἄξεστο σκλάβο, ποὺ τὸν ἐλευθέρωσε καὶ τὸν ἔκανε πατρίκιο. Ὅμως ἡ τραγικὴ νέα, ποὺ δὲ μποροῦσε ν' ἀνθέξη τὸν ἐξευτελισμὸ ἐκεῖνο, αὐτοκτόνησε μὲ δηλητήριο. Ὅταν τὄμαθε αὐτὸ ὁ Νέρων, εἶπε λυπημένος:

— Ἡ δυστυχισμένη! Φαίνεται πὼς ἦταν ἄρρωστη! Πρέπει λοιπὸν νὰ βροῦμε καινούργια νύφη τοῦ Λυβικοῦ, γιατὶ τοῦ χρωστῶ εὐγνωμοσύνη.

Καὶ τοῦ βρῆκε μιὰ γρηὰ χήρα ἀρχόντισσα, ποὺ ὁ γυιός της ἦταν γερουσιαστής. Φυσικά, ἡ γυναίκα ἀρνήθηκε νὰ δεχτῆ ἕνα τέτοιο ἀνάρμοστο γάμο, ἀλλὰ στὸ τέλος ἀναγκάστηκε νὰ ὑποχωρήση, γιατὶ φοβήθηκε γιὰ τὴν τύχη τοῦ παιδιοῦ της. Ἀλλ' οὔτε κι' αὐτὴ μπόρεσε ν' ἀνθέξη περισσότερο κι' αὐτοκτόνησε, πέφτοντας στὴ στέρνα τοῦ μεγάρου της. Ὁ Νέρων χαιρόταν μὲ τὰ πρωτότυπα ἐγκλήματά του. Ὅλη του τὴν ἀγάπη, ὅλη του τὴ λατρεία, τὴν εἶχε μονάχα γιὰ τὴ Φοίβη, ποὺ τὸν ἀκολουθοῦσε σὰν ἕνα ἄκακο ἀρνάκι. Κανεὶς ὡστόσο δὲν τολμοῦσε νὰ τὴν ἀγγίξη. Ἡ τίγρις ἄνοιγε τὸ φοβερό της στόμα κι' ἔδειχνε μ' ἕνα μουγκρητὸ τὰ δόντια της. Τοῦ κυρίου της ὅμως ἔγλυφε τὰ χέρια καὶ πολλὲς φορὲς κυλιόταν στὰ πόδια του, σὰν μιὰ μεγάλη χαδιάρικη γάτα.

Τὰ συμπόσια τοῦ Νέρωνος ἔμειναν ἱστορικά. Ὅλοι οἱ συνδαιτημόνες φοροῦσαν κατάλευκα, μὲ χρυσὲς κορδέλλες γύρω στὸ κεφάλι. Ὁ ἴδιος ἦταν στεφανωμένος μὲ κλάδους δάφνης, κρατοῦσε μιὰ πεντάχορδη κιθάρα κι' ἀπάγγελλε στίχους ποὺ τοὺς ἔγραφε ὁ ἴδιος. Δοῦλοι καὶ δοῦλες μπαινόβγαιναν, φέρνοντας τὰ πιὸ ἀπίθανα ἐδέσματα: Πράσινες σάλτσες, κόκκινες σοῦπες, φασιανοὺς μ' ὅλα τους τὰ φτερά, ἀρνιὰ μὲ τὴν προβιά τους, σπάνια ψάρια, ποικιλία κρασιῶν κι' ἕνα σωρὸ ἄλλα πράγματα, ποὺ εἶναι ἀδύνατο νὰ τὰ βάλη ὁ νοῦς. Γυμνὲς χορεύτριες χόρευαν ἀνάμεσα στοὺς προσκεκλημένους. Ταχυδαχτυλουργοί, θαυματοποιοὶ καὶ σχοινοβάτες, ἔκαναν ἀπίστευτα γυμνάσματα.

— Χειροκροτῆστε, χειροκροτῆστε! φώναξε ὁ Νέρων. Σὲ λίγο θὰ δῆτε ἕνα ἄλλο θέαμα, ποὺ θὰ σᾶς κόψη τὴ μιλιὰ ἀπὸ εὐχαρίστησι. Ἐμπρός!—πρόσταξε τὸ Λυβικὸ—φέρε μέσα τὴ Φοίβη...

Ἡ τίγρις ἔμπαινε στὴν αἴθουσα μ' ὅλο της τὸ μεγαλεῖο. Σὰν μιὰ ἀκατάδεχτη ἀρχόντισσα, ποὺ ἔχει συναίσθησι τῆς ὀμορφιᾶς της, κύτταζε ὑπεροπτικὰ τριγύρω της καὶ πήγαινε κατευθεῖαν νὰ χαϊδευτῆ στὰ πόδια τοῦ κυρίου της. Ἐκεῖνος ἔκανε ἕνα ἀδιόρατο σημεῖο μὲ τὸ χέρι. Τὸ θηρίο ἔβγαζε τότε ἕνα μουγκρητὸ καὶ μ' ἕνα πήδημα, ἅρπαζε στὰ δόντια του κάποιον ἀπὸ τοὺς συμποσιάζοντες. Σ' ὅλο τὸ διάστημα τοῦ κατασπαραγμοῦ του, ὁ Νέρων χειροκροτοῦσε δαιμονισμένα, ἐνῶ οἱ προσκεκλημένοι ἔμεναν καρφωμένοι στὴ θέσι τους ἀπὸ τὸ ἀνατριχιαστικὸ θέαμα.

Μόλις ἡ Φοίβη ἀποτελείωνε τὸ θῦμα της, ξαναγύριζε σιμὰ στὸν κύριό της, ξαπλωνόταν μὲ νωχέλεια στὰ πόδια του κι' ἄρχιζε νὰ γλύφη ἡδονικὰ τὰ ματωμένα της νύχια.

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ὁ Νέρων ταξίδεψε στὴν Ἑλλάδα. Τότε ἀκριβῶς ἐρωτεύτηκε μιὰ πεντάμορφη ἀρχοντοπούλα, τὴν Ἀκτή. Ὁ αὐτοκράτωρ τῆς πρότεινε νὰ πάη μαζί του στὴ Ρώμη. Κι' ἡ φτωχὴ νέα, ποὺ δὲν ἤξερε μὲ τί τέρας εἶχε νὰ κάνη, τὸν ἀκολούθησε. Ὅταν ἔφτασαν ἐκεῖ, ὅλος ὁ λαὸς βγῆκε, θέλοντας καὶ μή, νὰ τὸν ὑποδεχτῆ. Ὁ Νέρων ἦταν καθισμένος σ' ἕνα ὁλόχρυσο ἅρμα, ποὺ τὸ ἔσερναν ὀχτὼ κατάλευκα ἄλογα. Στὸ μέτωπό του ἔφερε ὀλυμπιακὸ στέφανο, δηλαδὴ φύλλα δάφνης καὶ ἐλιᾶς. Δίπλα του, σ' ἕνα δεύτερο ἅρμα, πήγαινε ἡ Ἑλληνίδα ἀρχοντοπούλα, ντυμένη σὰν κυνηγέτις Ἄρτεμις. Στὸ δεξί της χέρι κρατοῦσε ἕνα κορδόνι ἀπὸ μετάξι, ποὺ στὴν ἄκρη του ἦταν δεμένη ἡ Φοίβη. Γιὰ νὰ μπῆ ὁ Νέρων στὴ Ρώμη ὡς θριαμβευτής, γκρέμισαν ἕνα ὁλόκληρο τεῖχος.

— Δὲν ἔχω φτάσει ἀκόμη στὴν τέλεια εὐτυχία, παραπονιόταν διαρκῶς. Πάντα κάτι μοῦ λείπει. Θέλω νὰ τὰ δοκιμάσω ὅλα, νὰ τὰ χαρῶ ὅλα, νὰ τὰ καταστρέψω ὅλα. Ἴσως μέσα στὸν ἀφανισμό, νὰ βρῶ αὐτὸ ποὺ γυρεύω...

Μέσα στοὺς ἀπέραντους κήπους τοῦ ἀνακτόρου του, σιμὰ στὴ χρυσῆ κλούβα τῆς Φοίβης, ὑπῆρχαν τὰ τρομερὰ ὑπόγεια, ὅπου σάπιζαν ἑκατοντάδες χριστιανοί, δεμένοι σὰν τὰ κτήνη μὲ ἁλυσίδες. Οἱ φωνὲς καὶ τὰ βογγητά τους ἀκούγονταν ἀπὸ μακρυά. Κανεὶς ὅμως δὲν τολμοῦσε νὰ διαμαρτυρηθῆ, γιατὶ κανεὶς δὲν ἤξερε τί τὸν περίμενε καὶ τὸν ἴδιο. Ὡστόσο ἡ Ἀκτή, ἡ μικρὴ Ἑλληνοπούλα, θέλησε μιὰ μέρα νὰ μάθη ποιὸ ἦταν τὸ ἔγκλημα, ποὺ ἔκαναν οἱ ἄνθρωποι αὐτοί, γιὰ νὰ βασανίζωνται ἔτσι. Πλησίασε λοιπὸν τοὺς σκλαβωμένους καὶ τοὺς ρώτησε. Καὶ τότε αὐτοί, ἀπόστολοι τῆς καινούργιας θρησκείας, τοῦ χριστιανισμοῦ, τὴν ἔπεισαν μέσα ἀπὸ τὴ φυλακή τους νὰ βαφτιστῆ. Τὴν ἔστειλαν σ' ἕνα γέροντα ἱερέα, ποὺ κατοικοῦσε ἔξω ἀπὸ τὴν πόλι καὶ τὴ βάφτισε. Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ἡ Ἀκτὴ ἀφιέρωσε τὸν ἑαυτό της γιὰ τὴ σωτηρία τῶν συνανθρώπων της. Φυσικά, ὁ Νέρων δὲν εἶχε πάρει εἴδησι ἀκόμη τὴν ἀλλαγή της. Μιὰ μέρα τὴν κάλεσε σ' ἕνα ἀπὸ τὰ συνηθισμένα του συμπόσια.

— Ἔλα, τῆς εἶπε. Θὰ διασκεδάσης πολύ...

Μὴ θέλοντας νὰ τοῦ δώση ὑποψίες μὲ τὴν ἄρνησί της, πῆγε. Κι' ὅταν ἔφαγαν κι' ἤπιαν, ὁ τρελλὸς αὐτοκράτορας χτύπησε τὰ χέρια του. Ἀμέσως τότε μερικοὶ σκλάβοι ἔσπρωξαν στὴ μέση τῆς αἴθουσας ἕναν ἄνθρωπο. Συγχρόνως ὁ Νέρων ἔκανε νόημα στὴν τίγρι του. Ἡ Φοίβη πήδησε ἀμέσως πάνω του κι' ἄρχισε νὰ τὸν ροκανίζη. Ἡ Ἀκτὴ ἔβγαλε τότε μιὰ κραυγὴ γεμάτη πόνο: Εἶχε ἀναγνωρίσει τὸν ἱερέα ποὺ τὴν ἔκανε χριστιανή. Ὁ ἀπαίσιος δολοφόνος, γύρισε καὶ τὴν κύτταξε μὲ τὸ ἀρρωστημένο του βλέμμα. Ἐκείνη χωρὶς νὰ τρομάξη διόλου, ἔτρεξε σιμὰ στὸν καταματωμένο γέροντα καὶ φώναξε μ' ὅλη τὴ δύναμί της:

— Σκότωσε κι' ἐμένα! Εἶμαι κι' ἐγὼ χριστιανή...

Ὁ Νέρων ἔμεινε βουβὸς γιὰ ἕνα ὁλόκληρο λεπτό. Ὕστερα πρόσταξε νὰ τὴν πάρουν ἀπὸ κεῖ καὶ νὰ τὴν κλείσουν στὶς ὑπόγειες φυλακὲς μαζὶ μὲ τοὺς ἄλλους μάρτυρες. Ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς μέρες, ὁ τρομερὸς παράφρονας ἀνάγγειλε ὅτι θἄδινε στὸν Ἱππόδρομο μιὰ μεγάλη γιορτή. Ὁ Νέρων ἔκανε τὴν ἐμφάνισί του σ' αὐτὴν ντυμένος σὰν Ἀπόλλωνας. Μόλις κάθησε στὸν ἀστραποβόλο θρόνο του, οἱ μονομάχοι ἄρχισαν τὴν τραγική τους παράστασι. Τὸ αἷμα ἔτρεχε ποτάμι.

Ὅταν ὅμως παρουσιάστηκαν οἱ θηριομάχοι, ὁ λαὸς ἄρχισε νὰ ζητωκραυγάζη σὰν μεθυσμένος. Γιατὶ οἱ Ρωμαῖοι ἦταν ἄπληστοι σὲ τέτοιου εἴδους θεάματα. Οἱ χριστιανοὶ ἔπεφταν ὁ ἕνας πίσω ἀπὸ τὸν ἄλλο. Οἱ σκλάβοι, ἀφοῦ ἔσερναν τὰ πτώματα μὲ τὴν ἁρπάγη ἔξω ἀπὸ τὴν ἀρένα, διόρθωναν μὲ εἰδικὰ ἐργαλεῖα τὴν ἄμμο γιὰ νὰ συνεχιστῆ τὸ συνταραχτικὸ θέαμα. Ξάφνου μιὰ μικρὴ πόρτα ἄνοιξε στὸ βάθος τοῦ γυμναστηρίου. Ὅλα τὰ βλέμματα στράφηκαν πρὸς τὰ ἐκεῖ, καθὼς εἶδαν νὰ παρουσιάζεται μιὰ γυναίκα. Ἦταν ντυμένη κατάλευκα καὶ προχωροῦσε μὲ σταθερὸ βῆμα. Ὁ πέπλος ποὺ σκέπαζε τὸ πρόσωπό της ἔπεσε. Καὶ τότε οἱ θεατὲς ἀναγνώρισαν τὴν πεντάμορφη Ἑλληνοπούλα!

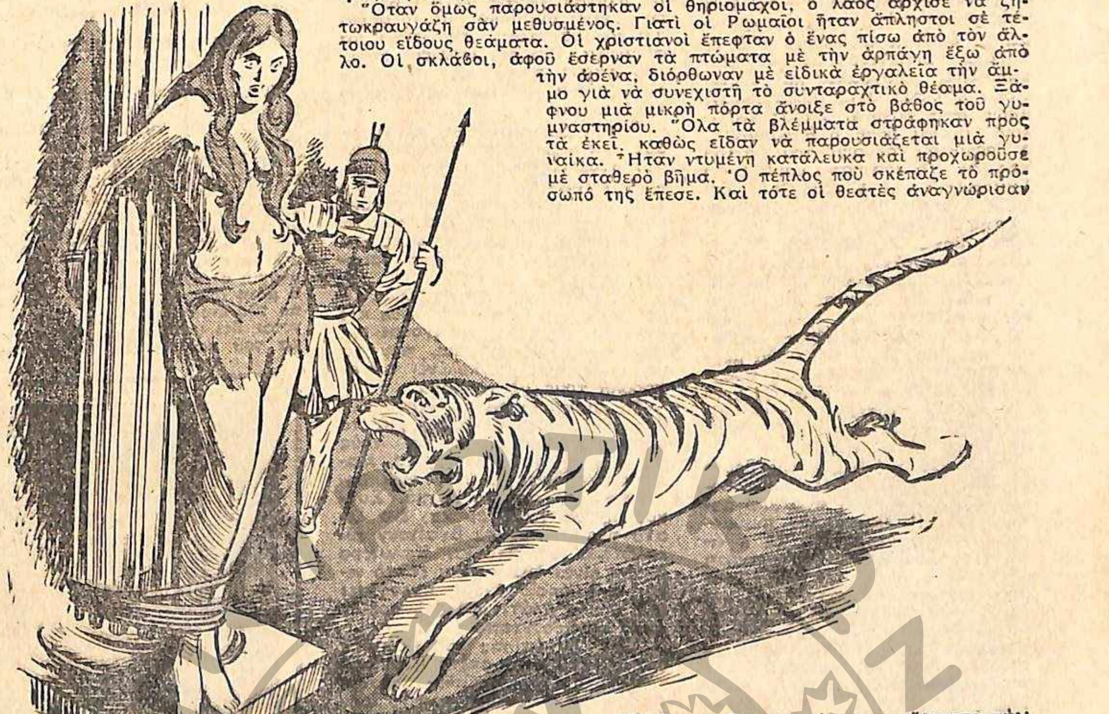

Μὲ δυὸ πηδήματα ἡ τίγρις ἔφτασε τὴν Ἀκτή...

Οἱ σκλάβοι τὴν ἅρπαξαν ἀμέσως καὶ τὴν ἔδεσαν πάνω σὲ μιὰ μαρμάρινη στήλη. Τὴν ἴδια στιγμὴ ἀκούστηκε ἕνας βρυχηθμὸς κι' ἀπὸ μιὰ κλούβα τινάχτηκε ἔξω μιὰ τεράστια τίγρις. Ἡ δυστυχισμένη Ἀκτὴ ἔκλεισε τὰ μάτια της κι' ἄρχισε νὰ προσεύχεται σιωπηλά. Μὲ δυὸ πηδήματα, τὸ θηρίο τὴν ἔφτασε. Στάθηκε ὅμως ἀπότομα, ἔκανε μερικὰ βήματα πρὸς τὰ πίσω κι' ἄξαφνα ἔγειρε μπρὸς στὰ πόδια τῆς ἐντρόμης νέας κι' ἄρχισε νὰ τῆς γλύφη τὰ χέρια. Ἡ τίγρις δὲν ἦταν ἄλλη ἀπὸ τὴ Φοίβη. Μιὰ μυριόστομη κραυγὴ ἀκούστηκε τότε ἀπ' ὅλα τὰ στόματα:

— Χάρις! Χάρις!

Χωρὶς νὰ λάβη κἂν ἐντολή, ὁ Λυβικὸς πῆγε κι' ἔλυσε τὴν τραγικὴ νέα. Τὴν πῆρε κατόπιν ὁ ἴδιος καὶ τὴν ἔκρυψε στὸ ναὸ τῆς Ἀρτέμιδος, ὅπου σώθηκε γιὰ πάντα.

Ὁ αὐτοκράτωρ, γιὰ νὰ ξεσπάση τὴν ὀργή του, ἔστειλε τὴν ἡμέρα ἐκείνη ἑκατοντάδες χριστιανοὺς στὸ θάνατο. Ἀλλὰ τρεῖς μέρες ἀκριβῶς ἀργότερα, ἄρχισε ἡ ἐπανάστασι μ' ἐπὶ κεφαλῆς κάποιο Γάλβα.

Πλούσιοι καὶ φτωχοί, πληβεῖοι καὶ ἀριστοκράτες, ἑνώθηκαν γιὰ πρώτη φορά. Ἡ Γερουσία ἀνακήρυξε τὸ Νέρωνα δημόσιο ἐχθρὸ καὶ τὸν καταδίκασε νὰ πεθάνη γυμνὸς πάνω σὲ πάσσαλο. Αὐτὸς ὅμως πρόλαβε κι' αὐτοκτόνησε, σὲ ἡλικία μόλις τριάντα δύο χρόνων. Ἦταν τὸ ἔτος 68 μ. Χ.

Ἔτσι, ὁ κόσμος ἀπαλλάγη ἀπὸ τὸν τρελλὸ αὐτὸ δολοφόνο. Ὅσο γιὰ τὴ Φοίβη, σκέφτηκαν στὴν ἀρχὴ νὰ τὴ σκοτώσουν κι' αὐτή. Ἐπειδὴ ὅμως ἔγινε, κατὰ κάποιον τρόπο, ἀφορμὴ τῆς ἐπαναστάσεως, τῆς χάρισαν τὴ ζωή. Μόνο ποὺ ἀπὸ τὴ χρυσῆ της κλούβα, τὴ μετέφεραν στὰ δημόσια θηριοτροφεῖα.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΑΡΙΑΝΟΣ

Ὁ χειμωνιάτικος βήχας

Οἱ συχνότερες αἰτίες καὶ ἡ θεραπεία του

Ἡ Φύσι μᾶς ἔχει δώσει τὸ βῆχα, ὄχι γιὰ ἐνόχλησι — δική μας καὶ τῶν ἄλλων, ποὺ μᾶς ἀκοῦνε — ἀλλὰ γιὰ τὴν προφύλαξί μας ἀπὸ διαφόρους σοβαροὺς κινδύνους. Ὅταν ὑπάρχη κάποιο ξένο σῶμα μέσα στὰ ἀναπνευστικά μας ὄργανα, εἴτε βλέννα εἴτε φαγητό, ποὺ στραβοκατάπιαμε, μᾶς πιάνει βήχας, γιὰ νὰ τὸ πετάξουμε ἔξω.

Ὅταν ὅμως ὁ βήχας εἶναι ὑπερβολικὰ δυνατὸς ἢ συνεχής, μπορεῖ νὰ μᾶς κάνη κακὸ ἀντὶ γιὰ καλό. Δὲ μᾶς ἀφίνει νὰ κοιμηθοῦμε. Προκαλεῖ ὑπερδιαστολὴ καὶ βλάβες τῶν πνευμόνων. Μπορεῖ νὰ φέρη κάποτε καὶ μιὰ σύντομη ἀπώλεια τῶν αἰσθήσεων, γιατὶ ἐμποδίζει τὸ αἷμα νὰ φτάση κανονικὰ στὸν ἐγκέφαλο.

Ὁ χειμωνιάτικος βήχας ἔχει πολλὲς καὶ διάφορες αἰτίες. Μπορεῖ νὰ ὑπάρχη ἐρεθισμὸς στὰ ἀνώτερα ἀναπνευστικὰ ὄργανα, πρησμένες ἀμυγδαλὲς καὶ ἀδενοειδεῖς ἐκβλαστήσεις (κρεατάκια), ἰδίως στὰ παιδιά. Στοὺς ἐνηλίκους, φέρνει βῆχα ἡ φαρυγγῖτις, ὁ ἐρεθισμὸς δηλαδὴ τοῦ φάρυγγος, ἀπ' τὸ κάπνισμα κυρίως. Ἡ λαρυγγῖτις καὶ ἡ τραχεῖτις, δηλαδὴ ὁ ἐρεθισμὸς τοῦ λάρυγγος ἢ τῆς τραχείας, προκαλοῦν κι' αὐτὲς βῆχα. Συχνὴ αἰτία ἐπίσης εἶναι τὸ συνάχι, μὲ μόλυνσι τοῦ ἰγμορείου ἄντρου τῆς μύτης, ἰδίως γιὰ ὅσους ζοῦν σὲ βιομηχανικὲς πόλεις.

Ἄλλοτε πάλι ὁ βήχας ὀφείλεται σὲ βρογχίτιδα. Ἡ ὀξεῖα μορφὴ αὐτῆς τῆς ἀρρώστειας προσβάλλει ἰδίως τὰ παιδιά. Ἡ χρονία εἶναι συχνότερη μετὰ τὰ 40, εἶναι δὲ κοινότερη στὶς γυναῖκες παρὰ στοὺς ἄντρες.

Κάθε χρονο, ὁ βήχας τῆς βρογχίτιδος γίνεται χειρότερος, διαρκεῖ περισσότερο καὶ προκαλεῖ μονιμώτερες βλάβες στοὺς πνεύμονες. Ἂν δὲ θεραπευτῆ δὲ ἡ ἀσθένεια, μπορεῖ νὰ δημιουργήση ἐπιπλοκές: Τὰ παιδιὰ παθαίνουν βρογχιεκτασία (διαστολὴ καὶ μόλυνσι τῶν λεπτῶν βρόγχων) μὲ συχνὸ βῆχα, πυρετὸ καὶ ἄφθονα πτύελα. Στοὺς ἐνηλίκους, διευρύνονται πολὺ οἱ πνεύμονες καὶ προκαλεῖται τὸ λεγόμενον ἐμφύσημα.

Ὁ καρκῖνος τῶν πνευμόνων κι' ἡ φυματίωσι μπορεῖ βεβαίως νὰ φέρουν βῆχα, ποὺ διαρκεῖ μάλιστα ὅλο τὸ χρόνο. Ἀλλ' οἱ περιπτώσεις αὐτὲς εἶναι σχετικὰ ἐλάχιστες. Ἀκόμη σπανιώτερη αἰτία εἶναι ἡ διόγκωσι τῶν λεμφικῶν ἀδένων τοῦ θώρακος.

Τέλος, ὑπάρχει κι' ὁ λεγόμενος νευρικὸς βήχας, ποὺ ἔχει καταντήσει πιὰ συνήθεια. Δὲν παρουσιάζει σπουδαιότητα γιὰ τὸ γιατρό, ἀλλ' ἀνησυχεῖ πολὺ τὸν πάσχοντα καὶ τοὺς δικούς του. Παρατηρεῖται συχνὰ στὰ παιδιά, ποὺ εἶχαν πάθει ἄλλοτε κοκκύτη ἢ βρογχίτιδα καὶ θεραπεύτηκαν πιά. Ἐπίσης στοὺς νέους, καὶ ἰδιαιτέρως στὶς γυναῖκες. Εἶναι συνήθως βαρὺς καὶ μοιάζει σὰν γαύγισμα.

Ὁ κοκκύτης μπορεῖ νὰ προκαλέση ἕνα ἐπίμονο βῆχα, ἀναγνωρίζεται δὲ ἀπ' τὸ χαρακτηριστικὸ «λυγμό», ποὺ τὸν συνοδεύει, καθὼς ὁ ἀσθενὴς προσπαθεῖ ν' ἀναπνεύση. Συχνὰ φέρνει καὶ ἐμετό.

Στὴ μεγάλη ὅμως πλειονότητα τῶν περιπτώσεων, ὁ βήχας τῶν παιδιῶν προέρχεται ἀπὸ τὴ μύτη ἢ τὸ λαιμό τους καὶ ὀφείλεται σὲ ἀμυγδαλές, ἀδενοειδεῖς ἐκβλαστήσεις, ἰγμορίτιδα, λαρυγγίτιδα ἢ τραχεῖτιδα. Οἱ βρόγχοι καὶ οἱ πνεύμονες δὲν ἔχουν ἀπολύτως τίποτε — μπορεῖ ὅμως καὶ νὰ πάθουν, ἂν προχωρήση ἡ μόλυνσι καὶ σ' αὐτούς.

Ὁ γιατρὸς κάνει τὴ διάγνωσι σὲ κάθε περίπτωσι, ἀφοῦ ἐξετάση τὸν ἄρρωστο καὶ πληροφορηθῆ γιὰ τὸ εἶδος καὶ τὴ διάρκεια τοῦ βήχα, γιὰ τὸ ἂν συνοδεύεται ἀπὸ ἐμετὸ ἢ πόνο, κλπ.

Ἡ στηθοσκόπησι τοῦ ἐπιτρέπει νὰ διαγνώση εὔκολα τὴν ὀξεῖα καὶ χρονία βρογχίτιδα, καθὼς καὶ τὴ φυματίωσι. Τὸ ἐξασκημένο μάτι του διακρίνει τὸν ἐρεθισμὸ τοῦ λαιμοῦ ἢ τῶν ἀμυγδαλῶν, τὴ διόγκωσι τοῦ θώρακος ἀπ' τὸ ἐμφύσημα, κλπ.

Ἡ θεραπεία θὰ εἶναι, βεβαίως, ἀνάλογη πρὸς τὴν αἰτία τοῦ βήχα.

Ἂν ὁ ἄρρωστος βγάζη εὔκολα πτύελα, δὲ χρειάζεται νὰ πάρη κανένα φάρμακο γιὰ τὸ βῆχα. Τὰ περισσότερα ἀπ' αὐτὰ τὰ φάρμακα, ἐνῶ δὲν ὠφελοῦν καθόλου στοὺς πνεύμονες, βλάπτουν τὸ στομάχι, ἐρεθίζοντας τὸ βλεννογόνο του.

Ὅταν ὅμως ὁ βήχας εἶναι ξερὸς καὶ ἄχρηστος, μποροῦμε νὰ τὸν σταματήσουμε μ' ἕνα κατάλληλο κατευναστικὸ φάρμακο. Τὸ ἴδιο φάρμακο δίνομε καὶ σ' ἕνα χρήσιμο βῆχα μὲ πτύελα, γιὰ νὰ σταματήση ἐπὶ μερικὲς ὧρες καὶ νὰ μπορέση νὰ κοιμηθῆ ὁ ἄρρωστος.

Ἐξ ἄλλου, ὅταν τὰ πτύελα εἶναι πολὺ πηχτὰ καὶ κολλῶδη καὶ βγαίνουν δύσκολα, χορηγοῦμε ἕνα ἀποχρεμπτικὸ φάρμακο, ποὺ τὰ μαλακώνει καὶ διευκολύνει τὴν ἀποβολή τους μὲ τὸ βῆχα.

Οἱ διάφορες παστίλλιες δὲν ὠφελοῦν σχεδὸν καθόλου, γιὰ τὸ βῆχα ποὺ προέρχεται ἀπ' τοὺς βρόγχους ἢ τοὺς πνεύμονες. Μαλακώνουν ὅμως ἐκεῖνον ποὺ δημιουργεῖται ἀπ' τὸ λαιμό. Συγχρόνως μὲ τὰ φάρμακα, ἕνα ζεστὸ ποτὸ κάνει νὰ βγαίνουν εὐκολώτερα τὰ πτύελα. Καλύτερο ἀκόμα εἶναι ἕνα ποτῆρι ζεστὸ νερό, στὸ ὁποῖο ἔχομε προσθέσει μιὰ πρέζα ἀλάτι καὶ δυὸ πρέζες «μπαίκιν-πόουντερ».

Ὠφελοῦν ἐπίσης οἱ εἰσπνοὲς ἀτμοῦ, ἀπὸ νερὸ σκέτο ἢ ἀνακατεμένο μὲ βαλσαμικὲς οὐσίες (φύλλα εὐκαλύπτου, κλπ.). Δὲν πρέπει ὅμως νὰ σκεπάζουμε μὲ μιὰ πετσέτα τὸ κεφάλι μας πάνω ἀπ' τὴν κατσαρόλα ποὺ βράζει, ἀλλὰ νὰ φτιάσουμε ἕνα χωνὶ μὲ τὴν πετσέτα, νὰ σκεπάσουμε μ' αὐτὸ τὴν κατσαρόλα καὶ νὰ ἐφαρμόσουμε τὴ μύτη μας στὴν τρύπα του — προσέχοντας νὰ μὴ ζεματιστοῦμε.

Ἂν ὁ βήχας συνοδεύεται ἀπὸ πυρετό, ὁ ἄρρωστος πρέπει νὰ πέση στὸ κρεβάτι καὶ νὰ μείνη ὡσότου νὰ εἶναι ἀπύρετος ἐπὶ 2—3 μέρες. Γιὰ περισσότερη ἄνεσι, φροντίζουμε νἆναι μισοκαθισμένος, μὲ τὴν πλάτη του ἀκουμπισμένη σὲ μαξιλάρια.

Τὰ παιδιὰ ποὺ πάσχουν ἀπὸ ὀξεῖα βρογχίτιδα, βασανίζονται περισσότερο ἀπὸ βῆχα, ὅταν ἡ ἀτμόσφαιρα τοῦ δωματίου εἶναι πολὺ ξηρή. Φροντίζουμε, λοιπόν, νὰ διατηροῦμε μιὰ σχετικὴ ὑγρασία, μὲ μιὰ κατσαρόλα νερὸ ποὺ ἀχνίζει πάνω στὴ σόμπα.

Καλὸ κάνει ἐπίσης κι' ἡ παλιὰ μέθοδος τοῦ τριψίματος τοῦ στήθους μὲ καμφοροῦχο οἰνόπνευμα. Καταπραΰνει κάπως τὸ βῆχα.

Συχνὰ φέρνει ἀνακούφισι κι' ἕνα ζεστὸ κατάπλασμα — ἀφοῦ ὅμως τὸ δοκιμάσουμε πρῶτα στὸν ἀγκῶνα μας, γιὰ νὰ βεβαιωθοῦμε πὼς δὲν καίει πολύ.

Τέλος, δίνομε στὸ μικρὸ ἄρρωστο πολλὰ ὑγρὰ καὶ βιταμίνη C (λεμόνια, πορτοκάλια).

Ἂν δὲν ὑποχωρήση ὁ βήχας μ' ὅλα αὐτὰ τὰ μέσα, ὁ γιατρὸς θὰ συστήση ἀκτινοσκόπησι καὶ ὠτορινολαρυγγολογικὴ ἐξέτασι. Ἂν τὰ πτύελα εἶναι κίτρινα, θὰ ζητήση μικροβιολογικὴ ἀνάλυσι, γιὰ νὰ καθορισθῆ τὸ εἶδος τοῦ μικροβίου καὶ συνεπῶς τὸ καταλληλότερο φάρμακο ἐναντίον του.

✪✪

Οἱ ὁρμόνες κι' ὁ καρκῖνος τοῦ πνεύμονος

Ὁ δόκτωρ Σέλντον Σόμμερς, τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Βοστώνης, πιστεύει ὅτι, σὲ πολλὲς περιπτώσεις καρκίνου τοῦ πνεύμονος, ὑπάρχει στὸν ὀργανισμὸ μιὰ ἀνώμαλη παραγωγὴ ὁρμονῶν. Πράγματι, ἐξέτασε μὲ τὸ μικροσκόπιο τοὺς ἀδένες 210 ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν ποὺ εἶχαν πεθάνει ἀπὸ καρκῖνο τοῦ πνεύμονος. Ἐξέτασε ἐπίσης συγκριτικὰ τοὺς ἀδένες ἄλλων 200, ποὺ πέθαναν ἀπὸ διαφορετικὲς ἀρρώστιες.

Στὶς καρκινοπαθεῖς γυναῖκες λοιπὸν βρῆκε ὅτι εἶχε μιὰ ὑπερβολικὴ ἀνάπτυξι, ἡ ὑπόφυσις, ποὺ διεγείρει μὲ τὶς ὁρμόνες της τὰ ἐπινεφρίδια, καθὼς καὶ τὸ πάγκρεας ποὺ παράγει ἰνσουλίνη.

Ἡ σόδα προφυλάσσει ἀπ' τὴ ναυτία

Ὅπως ἀνακοίνωσε κάποιος Γιαπωνέζος γιατρὸς σ' ἕνα ἰατρικὸ συνέδριο ποὺ ἔγινε στὴν Οὐάσιγκτων, μιὰ ἔνεσι μὲ κοινὴ σόδα προφυλάσσει ἀπὸ τὴ ναυτία ἐπὶ ἕνα μῆνα! Ἡ μέθοδος αὐτὴ δοκιμάστηκε σὲ 100 ἄτομα, ποὺ δὲ μποροῦσαν νὰ ταξιδέψουν μὲ πλοῖο, μὲ ἀεροπλάνο ἢ μὲ αὐτοκίνητο χωρὶς νὰ πάθουν ναυτία. Ἔφερε δὲ τελεία ἀνακούφισι στοὺς 69 καὶ μερικὴ σ' ἄλλους 23. Ἀπέτυχε σὲ 8 μόνο ἄτομα. Ὅσο γιὰ τὸν τρόπο τῆς ἐνεργείας τῆς σόδας, φαίνεται ὅτι μεταβάλλει τὴν ποσότητα τοῦ καλίου ποὺ ὑπάρχει στὸ ὑγρὸ τοῦ ἐσωτερικοῦ ὠτός, τὸ ὁποῖο μεταδίδει τὸ συναίσθημα τῆς κινήσεως στὸν ἐγκέφαλο.

Οἱ πιὸ ἐπικίνδυνες γροθιὲς

Ὅπως βεβαιώνει ἕνας Ἀμερικανὸς γιατρός, εἰδικὸς στὰ ζητήματα τοῦ ἀθλητισμοῦ, οἱ πιὸ ἐπικίνδυνες γροθιὲς γιὰ ἕνα μποξὲρ εἶναι αὐτὲς ποὺ τρώει στὸ πηγοῦνι. Τὰ χτυπήματα στὸ σῶμα εἶναι σχετικὰ ἀσήμαντα, γιατὶ ὁ ὀργανισμὸς τῶν περισσοτέρων πυγμάχων ἔχει συνηθίσει νὰ τὰ ἀνέχεται. Ἕνας πολὺ ἀποτελεσματικὸς συνδυασμὸς εἶναι μιὰ γροθιὰ στὸ «ἡλιακὸ πλέγμα» (στὸ στομάχι περίπου) καὶ συγχρόνως ἄλλη μιὰ στὸ σαγόνι. Οἱ γροθιὲς στὰ νεφρὰ δὲν πρέπει νὰ θεωροῦνται ἐπικίνδυνες—ὅπως συνέβαινε ὡς σήμερα.

Ὀδοντογλυφίδες ποὺ θὰ χωνεύωνται

Ὑπάρχει ἀθωότερο καὶ πιὸ ἀκίνδυνο πρᾶγμα ἀπὸ τὶς ὀδοντογλυφίδες; Κι' ὅμως ἔχουν προκαλέσει ὄχι λίγα σοβαρὰ ἀτυχήματα, κάποτε μάλιστα καὶ θανατηφόρα. Μερικοὶ π. χ. τὶς ἔχουν καταπιῆ κι' ἔχουν πάθει ἐσωτερικὲς αἱμορραγίες καὶ δυνατοὺς πόνους, γιατὶ σφηνώθηκαν στὰ ἔντερά τους. Γι' αὐτό, ἕνας γιατρὸς συνιστᾶ νὰ κατασκευάζωνται στὸ ἑξῆς ἀπὸ μιὰ οὐσία ποὺ νὰ χωνεύεται στὸ στομάχι, ἔτσι ὥστε, ἂν τὶς καταπιῆ κανείς, νὰ διαλύωνται καὶ νὰ ἐξαφανίζωνται.

Μὲ λίγες γραμμὲς

Μιὰ Ἐγγλέζα 75 ἐτῶν ἔμεινε ἔγκυος! Ὁ γιατρός της ἀρνήθηκε νὰ ἀποκαλύψη τὸ ὄνομα τῆς γυναίκας αὐτῆς, ποὺ κατέρριψε ἕνα ρεκόρ!

— Ἀποδείχτηκε ὅτι τὰ διάφορα ὑπνωτικὰ χάπια εἶναι ἐπικίνδυνα, γιατὶ δὲ φέρνουν μόνο ὕπνο, ἀλλὰ καὶ ὀξεῖα δηλητηρίασι καὶ συναισθηματικὴ ἀστάθεια.

— Ἂν πάθετε ξαφνικὴ κώφωσι, χωρὶς φανερὴ αἰτία, συμβουλευτῆτε τὸ γιατρό σας. Μπορεῖ νὰ πρόκειται γιὰ προειδοποιητικὸ σύμπτωμα αἱμορραγίας τοῦ ἐγκεφάλου ἢ θρομβώσεως τῶν αἱμοφόρων ἀγγείων του.

ΧΑΠΙΑ ΚΑΤΑ ΤΟΥ ΚΑΠΝΙΣΜΑΤΟΣ

Ὕστερα ἀπὸ μακρόχρονες μελέτες καὶ πειράματα, ὁ Δανὸς χημικὸς Χάλβορ Φρεντερίκσεν κατώρθωσε νὰ παρασκευάση ενα εἶδος παστίλλιες ποὺ κόβουν τὴν ὄρεξι γιὰ κάπνισμα. Ἀρκοῦν τρεῖς παστίλλιες ἡμερησίως, βεβαιώνει ὁ ἐφευρέτης τους, γιὰ νὰ μειωθῆ μέσα σὲ λίγες μέρες στὸ ἕνα δέκατο ἡ διάθεσι γιὰ κάπνισμα. Ὁ κ. Φρεντερίκσεν βεβαιώνει ἐπίσης πὼς δὲ συμβαίνει μὲ τὶς παστίλλιες του ἐκεῖνο ποὺ γίνεται μὲ πολλὰ ἄλλα προϊόντα ποὺ κυκλοφόρησαν μέχρι σήμερα καὶ τὰ ὁποῖα κόβουν μὲν τὴ διάθεσι γιὰ κάπνισμα, ἀλλὰ προκαλοῦν στὸν ὀργανισμὸ μεγαλύτερο κακὸ ἀπὸ τὸ τσιγάρο. Στὴ φωτογραφία μας ὁ Δανὸς ἐφευρέτης καὶ ἄνω δεξιὰ οἱ παστίλλιες του.

Η «ΚΑΚΗ» ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΑ τῶν παιδιῶν

Ὀφείλεται συχνὰ σὲ ἀνωμαλία τοῦ διεγκεφάλου

Ἡ ἀνώμαλη συμπεριφορὰ τῶν παιδιῶν — αὐτὴ ποὺ ὀνομάζουμε συνήθως «κακὴ» καὶ ποὺ φέρνει σὲ ἀληθινὴ ἀπελπισία τοὺς γονεῖς — εἶναι συχνὰ ἀποτέλεσμα ψυχικῶν «κομπλὲξ» καὶ βαθύτερων συναισθηματικῶν διαταραχῶν. Αὐτὴ εἶναι ἡ γνώμη τῶν ψυχιάτρων, ποὺ μελέτησαν συστηματικὰ τὸ ζήτημα καὶ ποὺ ἔδωσαν σ' αὐτὴ τὴν κατάστασι τὴν κάπως στρυφνὴ ὀνομασία «ἀταξία τῶν ὑπερκινητικῶν παρορμήσεων».

Οἱ ἴδιοι ἐπιστήμονες βεβαιώνουν ὅτι μιὰ θεραπεία δίνει συνήθως ἱκανοποιητικὰ ἀποτελέσματα σὲ τέτοιες περιπτώσεις.

Τὸ χαρακτηριστικώτερο σύμπτωμα αὐτῆς τῆς ἀνωμαλίας εἶναι μιὰ ἀφύσικη καὶ ὑπερβολικὴ δραστηριότης τοῦ παιδιοῦ, συνεχὴς καὶ ἀκούσια. Ἐμφανίζεται ἄλλοτε ἀπὸ τὴ βρεφικὴ ἀκόμη ἡλικία κι' ἄλλοτε στὰ 5 ἢ 6 χρόνια του.

Ἐξ ἄλλου, ἡ συμπεριφορὰ τοῦ παιδιοῦ εἶναι τόσο εὐμετάβλητη, ὥστε δὲ μπορεῖ κανεὶς νὰ προβλέψη πῶς θ' ἀντιδράση καὶ θὰ φερθῆ σὲ κάθε συγκεκριμένη περίπτωσι.

Ἐπίσης γίνεται πολὺ αὐθόρμητο καὶ εὐερέθιστο.

Πρόσθετο σύμπτωμα τῆς ψυχολογικῆς αὐτῆς ἀνωμαλίας εἶναι ὅτι τὸ παιδὶ δὲ μπορεῖ νὰ συγκεντρώση γιὰ πολλὴ ὥρα τὴν προσοχή του κάπου, καὶ γενικὰ ὅτι ὑστερεῖ σὲ ἱκανότητα συγκετρώσεως.

Τέλος, κοιμᾶται συνήθως λίγο καὶ ἄσχημα.

Οἱ ψυχίατροι ἤξεραν ἀπὸ καιρὸ ὅτι ἡ ἀνωμαλία αὐτὴ ἐμφανίζεται συχνὰ ἔπειτα ἀπὸ σοβαρὸ τραυματισμὸ στὸ κεφάλι, ἐπιδημικὴ ἐγκεφαλίτιδα ἢ μιὰ κοινὴ παιδικὴ ἀσθένεια, ὅπως π.χ. τὴν ἱλαρά.

Ὅταν δὲν ὑπῆρχε καμμιὰ τέτοια παθολογικὴ αἰτία, ἀπόδιδανε τὴν κατάστασι σὲ συναισθηματικὰ προβλήματα τοῦ παιδιοῦ.

Τώρα ὅμως ἀνακαλύφτηκε καὶ μιὰ ἄλλη αἰτία, καθαρὰ σωματική: ἡ κακὴ δηλαδὴ λειτουργία τοῦ τμήματος ἐκείνου τοῦ ἐγκεφάλου, ποὺ ὀνομάζεται «διεγκέφαλος».

Ἀποτέλεσμα τῆς κακῆς αὐτῆς λειτουργίας εἶναι νὰ δέχεται ἡ φαιὰ οὐσία τοῦ ἐγκεφάλου μιὰ ἀληθινὴ «θύελλα» ἐρεθισμῶν, προερχομένων ἀπ' τὰ αἰσθητήρια ὄργανα.

Πράγματι, ὁ διεγκέφαλος ἀποτελεῖ ἕνα εἶδος ἀσφαλιστικῆς βαλβίδος, ποὺ ἀφίνει νὰ περάσουν καὶ νὰ φτάσουν στὸν κυρίως ἐγκέφαλο μόνο οἱ ἐρεθισμοὶ ποὺ ἀξίζουν τὸν κόπο νὰ ἑρμηνευτοῦν ἀπ' αὐτόν. Ἐμποδίζει ὅμως τὴ διάβασι πολυαρίθμων ἄλλων, ἀσήμαντων καὶ ἄχρηστων, ποὺ θὰ ἐνοχλοῦσαν καὶ θὰ κούραζαν ἀδίκως τὸν ἐγκέφαλο.

Ἀλλ' αὐτὸ γίνεται μόνο ὅταν ὁ διεγκέφαλος λειτουργεῖ κανονικά.

Σὲ περίπτωσι κακῆς λειτουργίας του, ἀφίνει νὰ περνᾶνε ὅλοι οἱ ἐρεθισμοί. Καὶ ἡ συνεχὴς διέγερσι τοῦ ἐγκεφάλου φέρνει μὲ τὸν καιρὸ μιὰ ἐλάττωσι τῆς εὐαισθησίας του.

Ἡ ἀνωμαλία αὐτὴ ἐξακριβώνεται τώρα μὲ τὴ μελέτη τῶν ἐγκεφαλικῶν κυμάτων μὲ τὸν ἠλεκτροεγκεφαλογράφο. Ὕστερα ἡ κατάστασι διορθώνεται μ' ἕνα φάρμακο ποὺ ὀνομάζεται «ἀμφεταμίνη» καὶ ποὺ ἀποκαθιστᾶ τὴν κανονικὴ εὐαισθησία τοῦ ἐγκεφάλου.

Ἕνα παιδὶ 8 ἐτῶν παρουσίαζε τέτοιες διαταραχές, ὥστε χρειάστηκε νὰ νοσηλευτῆ σ' ἕνα ψυχιατρεῖο. Ὅταν λοιπὸν τοῦ χορήγησαν ἀμφεταμίνη, ἡ συμπεριφορά του καλλιτέρεψε ταχύτατα.

Τώρα, ἔπειτα ἀπὸ 3½ ἐτῶν θεραπεία συμπεριφέρεται κανονικὰ στὶς σχέσεις του μὲ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους, καὶ ἐργάζεται ἱκανοποιητικὰ στὸ σχολεῖο.

Πρέπει νὰ σημειωθῆ ὅτι, στὶς περισσότερες περιπτώσεις, οἱ ἐκδηλώσεις τῆς «ἀταξίας τῶν ὑπερκινητικῶν παρορμήσεων» ὑποχωροῦν κι' ἐξαφανίζονται μόνες τους στὸ τέλος τῆς ἐφηβικῆς ἡλικίας — ἢ καὶ ἐνωρίτερα ἀκόμη. Φαίνεται, πράγματι, ὅτι μὲ τὴ σωματικὴ καὶ ψυχικὴ ὡρίμανσι τοῦ ἀτόμου, διορθώνεται ἡ λειτουργία τοῦ διεγκεφάλου.

Ὡς τότε ὅμως, ἡ ζωὴ τοῦ παιδιοῦ μπορεῖ νὰ γίνη κανονικώτερη, μὲ τὴ βοήθεια τῆς ἀμφεταμίνης.

Τὸ φάρμακο αὐτὸ εἶναι ἀκίνδυνο καὶ ἀποτελεσματικό. Σὲ μερικὲς περιπτώσεις ἐξακολούθησε ἡ χορήγησί του ἐπὶ 5 ὁλόκληρα χρόνια συνεχῶς μὲ πολὺ καλὰ ἀποτελέσματα καὶ χωρὶς καμμιὰ ἀνεπιθύμητη παρενέργεια.

✪✪

Ἐγχειρήσεις στὸ κεφάλι χωρὶς ξύρισμα

Οἱ γυναῖκες ποὺ πρέπει νὰ ὑποβληθοῦν σὲ μιὰ ἐγχείρησι στὸν ἐγκέφαλο, ἀπελπίζονται συχνὰ στὴ σκέψι πὼς θὰ χρειαστῆ γι' αὐτὸ νὰ τοὺς ξυρίσουν τὰ μαλλιά τους. Τώρα λοιπὸν ὁ Ἀμερικανὸς νευροχειροῦργος Ἰωνάθαν Οὐΐλλιαμς βρῆκε μιὰ μέθοδο γιὰ ν' ἀποφεύγεται αὐτὸ τὸ ξύρισμα. Ἡ ἄρρωστη λούζει καλὰ τὰ μαλλιά της, πέντε φορὲς τὸ λιγώτερο, πρὶν πάη γιὰ τὴν ἐγχείρησι.

Ὕστερα ὁ χειροῦργος περνάει τὰ μαλλιά της μ' ἕνα εἰδικὸ ἀντισηπτικό, ποὺ λέγεται «ἐξαχλωροφαίνιον». Τὰ χτενίζει ἔτσι ὥστε νὰ σχηματίζουν χωρίστρα στὸ μέρος ποὺ θὰ γίνη ἡ τομή. Καί, γιὰ νὰ συγκρατηθοῦν σὲ μιὰ ὡρισμένη θέσι, τὰ ραντίζει δυὸ-τρεῖς φορὲς μ' ἕνα κατάλληλο ὑγρό, ἀνάλογο μὲ τὸ χρησιμοποιούμενο γιὰ τὴν περμανάντ. Τὰ δένει μὲ ἀποστειρωμένες πετσέτες, ἀφίνοντας ἕνα ἄνοιγμα 2 πόντων μονάχα. Καὶ προχωρεῖ ἔπειτα στὴν ἐγχείρησι κατὰ τὸ συνηθισμένο τρόπο.

Ὅπως βεβαιώνει ὁ δόκτωρ Οὐΐλλιαμς, ἐφήρμοσε αὐτὴ τὴν τεχνική του σὲ 20 ἐγχειρήσεις, χωρὶς νὰ συμβῆ οὔτε μιὰ μόλυνσι.

Ὑπνοθεραπεία γιὰ τοὺς ψυχοπαθεῖς

Βαθὺς ὕπνος ἐπὶ 30—60 ἡμέρες, στὸ διάστημα τοῦ ὁποίου γίνονται ἠλεκτροσόκ, ἀποτελεῖ τὸ πρῶτο βῆμα μιᾶς καινούργιας μεθόδου ποὺ δοκιμάζεται γιὰ τὴ θεραπεία τῶν ψυχοπαθῶν. Ὅλον αὐτὸ τὸν καιρό, ὁ ἀσθενὴς ξυπνάει μονάχα γιὰ νὰ φάη. Ἀφοῦ τελειώσ: ἡ περίοδος τοῦ ὕπνου, ἕνα μαγνητόφωνο ἀρχίζει νὰ ἐπαναλαμβάνη συνεχῶς, ἐπὶ 15 ὧρες τὴν ἡμέρα, φράσεις ὅπως οἱ ἑξῆς: «Ἔχω αὐτοπεποίθησι», «Δὲν εἶμαι δειλός», «Δὲν εἶμαι μισάνθρωπος», «Οἱ ἄνθρωποι μ' ἀγαπᾶνε», «Ἀγαπῶ τὸν ἑαυτό μου», κλπ. Ὁ ἀσθενὴς ἐπηρεάζεται βαθειὰ ἀπ' αὐτές, κι' ἀλλάζει τελείως ἡ συμπεριφορά του.

Ὁ ὕπνος προκαλεῖται μ' ἕνα μῖγμα χλωροπρομαζίνης καὶ βαρβιτουρικῶν, ρυθμισμένο ἔτσι ὥστε ὁ κοιμισμένος νὰ ξυπνάη σὲ κανονικὰ χρονικὰ διαστήματα.

Γελωτοθεραπεία

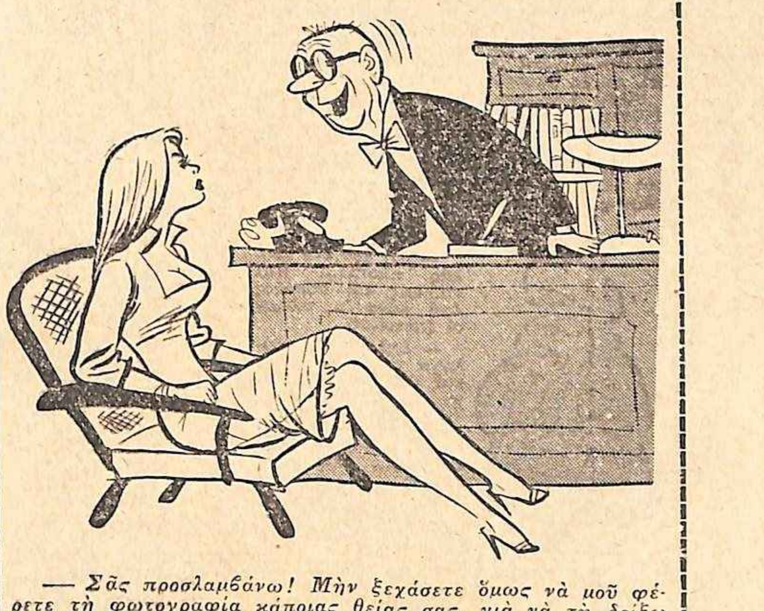

— Σᾶς προσλαμβάνω! Μὴν ξεχάσετε ὅμως νὰ μοῦ φέρετε τὴ φωτογραφία κάποιας θείας σας, γιὰ νὰ τὴ δείξω στὴ γυναῖκα μου...

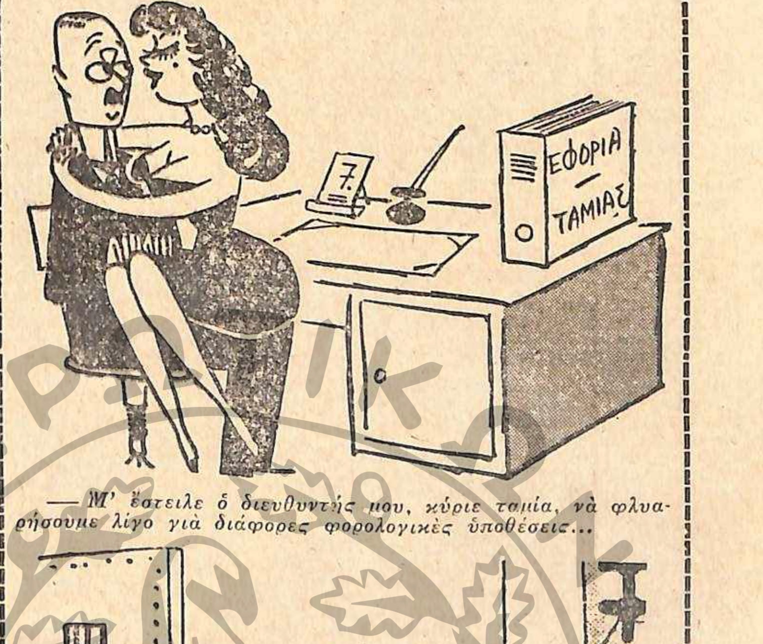

— Μ' ἔστειλε ὁ διευθυντής μου, κύριε ταμία, νὰ φλυαρήσουμε λίγο γιὰ διάφορες φορολογικὲς ὑποθέσεις...

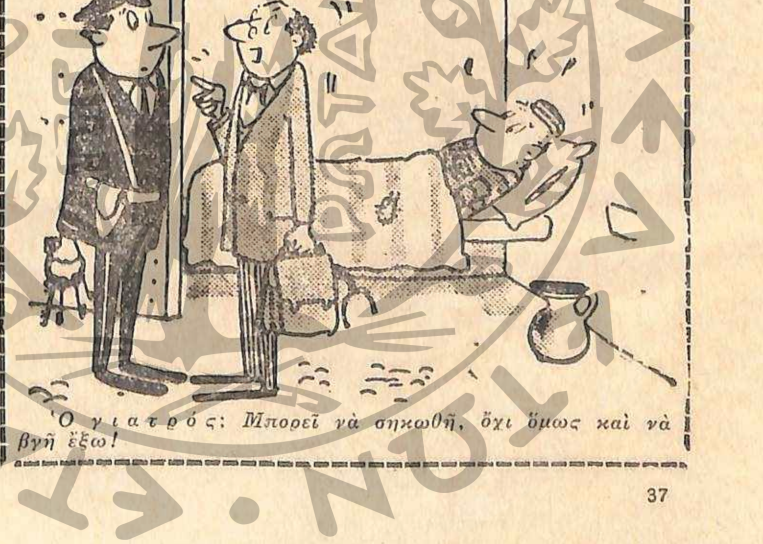

Ὁ γιατρός: Μπορεῖ νὰ σηκωθῆ, ὄχι ὅμως καὶ νὰ βγῆ ἔξω!

ΑΝΑΤΟΛΙΤΙΚΟ ΧΙΟΥΜΟΡ

Γυρολόγος Καδῆς

Κάποτε ὁ Ναστραδὶν πήγαινε καβάλλα στὸ γάϊδαρό του ἀπὸ τὸ ἕνα χωριὸ στὸ ἄλλο καὶ μὲ λίγα γρόσια, ποὺ τοῦδιναν, ἔκανε τὸν Καδῆ, γιατὶ οἱ χωρικοὶ ἦταν τόσο φτωχοί, ποὺ δὲ μποροῦσαν νὰ ἔχουν δικό τους...

Ἀλλὰ ὁ κόσμος ἦταν κακὸς καὶ μιὰ μέρα οἱ ζαπτιέδες πιάσανε τὸ Χότζα, γιατὶ δὲν εἶχε ἄδεια ἀπ' τὸν Πασᾶ νὰ κάνη τέτοια δουλειά.

— Τί ἄδεια, μωρέ, καὶ κουρουφέξαλα!... τοὺς φώναξε ὁ Ναστραδίν. Ἔχει ἄδεια ὁ γυρολόγος, ποὺ γυρίζει ἀπὸ τὸνα χωριὸ στὸ ἄλλο καὶ πουλάει πραμμάτειες;

— Μὰ ἐσὺ δὲν πουλᾶς τίποτα!... Καὶ παίρνεις καὶ παράδες ἀπὸ πάνω!... τοῦπαν οἱ ζαπτιέδες.

— Δηλαδή, ἂν πούλαγα χτένες, φιόγκους καὶ μεταξωτά, θἄπρεπε νὰ πληρώνουμαι. Τώρα ὅμως ποὺ πουλάω τὴ σοφία μου, πρέπει νὰ τὴ δίνω τζάμπα;... ἀπόρησε ὁ Χότζας.

Μὰ οἱ ζαπτιέδες, ποὺ ἦρθαν σὲ δύσκολη θέσι, γύρισαν καὶ τοῦπαν:

— Μὲ σένα δὲν τὰ βγάζει κανεὶς πέρα!

Καὶ τὸν πῆγαν στὴν Προῦσα μπροστὰ στὸν Ἀσλὰν-πασᾶ.

— Πῶς τόλμησες, μωρὲ παλιοζευζέκη, χωρὶς φιρμάνι δικό μου νὰ κάνης τὸν Καδῆ; τὸν ρώτησε ἐκεῖνος ἀγριεμένος.

— Πολυχρονεμένε μου, ἄκουσέ με καὶ θὰ μοῦ δώσης δίκιο! ἄρχισε νὰ τοῦ λέη κλαψιάρικα ὁ Ναστραδίν. Γιὰ τὸ δικό μου τὸ χωριὸ εἶχα φιρμάνι γιὰ νὰ κάνω τὸν Καδῆ. Ἔ, ἂν πῆγα καὶ σὲ δυὸ-τρία γειτονικὰ χωριά, δὲν πιστεύω νὰ μοῦ πάρης τὸ κεφάλι!...

— Καὶ γιατί δὲν ἦρθες νὰ πάρης τὴν ἄδειά μου; τὸν ρώτησε μαλακωμένος ὁ Ἀσλάν-

— Τὸ σκέφτηκα πασᾶ μου, μὰ ἡ ἀφεντιά σου ἔχει τόσες σκοτοῦρες, ποὺ δὲν ἦταν ἀνάγκη νὰ καταπιαστῆ καὶ μ' ἕνα γυρολόγο καδῆ! ἀποκρίθηκε ὁ Χότζας.

— Ἄϊντε, τζαναμπέτη καὶ μὲ κατάφερες πάλι!... τοῦ εἶπε χαμογελῶντας ὁ πασᾶς. Ἂν σὲ δείρουν ὅμως καμμιὰ μέρα οἱ χωριάτες, ἐγὼ οὔτε σ' εἶδα οὔτε σὲ ξέρω!...

— Ἔννοια σου, Πολυχρονεμένε μου καὶ δὲν τοὺς συμφέρει νὰ μοῦ κάνουνε κακό... τὸν ἡσύχασε ὁ Χότζας. Γιατὶ μὲ τόση φτήνεια δὲ βρίσκει κανεὶς τὸ δίκιο του οὔτε στὸν... Παράδεισο!...

Καθὼς ὅμως γύριζε καβάλλα στὸ γάϊδαρό του, συνάντησε στὸ δρόμο ἕναν ἄρχοντα πάνω στὸ ἄλογο, μὲ χρυσᾶ τσαπράζια καὶ ἀσημένια σέλλα.

— Ἄνθρωπέ μου, μπορῶ νὰ σὲ ρωτήσω κάτι; τοῦ εἶπε ὁ ξένος.

— Μετὰ χαρᾶς! ἀποκρίθηκε ὁ Χότζας.

— Ἤθελα νὰ μάθω πῶς σὲ λένε καὶ τί δουλειὰ κάνεις...

— Καδῆς εἶμαι, τζάνουμ.. Μὰ καδῆς γυρολόγος, γιατὶ σ' αὐτὰ ἐδῶ τὰ χωριὰ βασιλεύει μεγάλη φτώχεια κι' ἂν εἶχε τὸ καθένα καὶ δικό του καδῆ, θἄπρεπε νὰ μένουνε οἱ χωριάτες νηστικοὶ γιὰ νὰ μποροῦν νὰ τὸν πληρώνουν... Ὅσο γιὰ τὸ ὄνομά μου, Ναστραδὶν Χότζα μὲ λένε!...

— Κι' εἶσαι εὐχαριστημένος ἀπ' τὴ δουλειά σου; τὸν ξαναρώτησε ὁ ἄλλος.

— Καὶ μὲ τὸ παραπάνω, ἐφέντημ' ἀποκρίθηκε ἀμέσως ὁ Ναστραδίν. Ἀλλά, γιὰ νἄχουμε καλὸ ρώτημα, ἐσὺ ποιός εἶσαι;

— Ἐγὼ εἶμαι ὁ σουλτάνος!... Καὶ κάνω κρυφὰ περιοδεία, γιὰ νὰ δῶ ἀπὸ κοντὰ πῶς περνάει ὁ λαός μου!... ἀποκρίθηκε ἐκεῖνος.

Ὁ Χότζας τότε, χωρὶς νὰ χάση τὸ κουράγιο του, γύρισε καὶ τοῦ εἶπε μ' ἀφέλεια:

— Κι' εἶσαι εὐχαριστημένος ἀπὸ τὴ δουλειά σου;

Ὁ σουλτάνος ὅμως, ποὺ δὲν περίμενε ν' ἀκούση τέτοια λόγια, τάχασε καὶ δὲν ἤξερε τί νὰ πῆ... Ἄναψε τὸ τσιμποῦκι του, κοκκίνισε, κάτι πῆγε νὰ πῆ, μὰ δὲν τὰ κατάφερε στὸ τέλος νὰ βγάλη μιλιά... Γιατὶ ἐκεῖ, ποὺ περίμενε νὰ λιποθυμήση ὁ Χότζας, μόλις θ' ἄκουγε πὼς εἶχε μπροστά του τὸ σουλτάνο, αὐτὸς τὸν ρώτησε κάτι, ποὺ κανεὶς ὡς τώρα δὲν εἶχε τολμήσει! Ὁ Ναστραδὶν τότε χαμογελῶντας, πρόσθεσε:

— Γιὰ νὰ δυσκολεύεσαι, σουλτάνε μου, ν' ἀπαντήσης, φαίνεται πὼς δὲ θὰ εἶσαι καὶ τόσο εὐχαριστημένος ἀπ' τὴ δουλειά σου... Γι' αὐτό, ἔλα μαζί μου νὰ κάνης τὸ γυρολόγο σουλτάνο στὰ χωριά, ὅπως κάνω κι' ἐγὼ τὸ γυρολόγο καδῆ... Μὲ δυὸ γρόσια τοὺς κάνω ἐγὼ τὸν καδῆ, μὲ τέσσερα θὰ τοὺς κάνης ἐσὺ τὸ σουλτάνο!...

Καὶ σκάσανε στὰ γέλια κι' οἱ δυό.

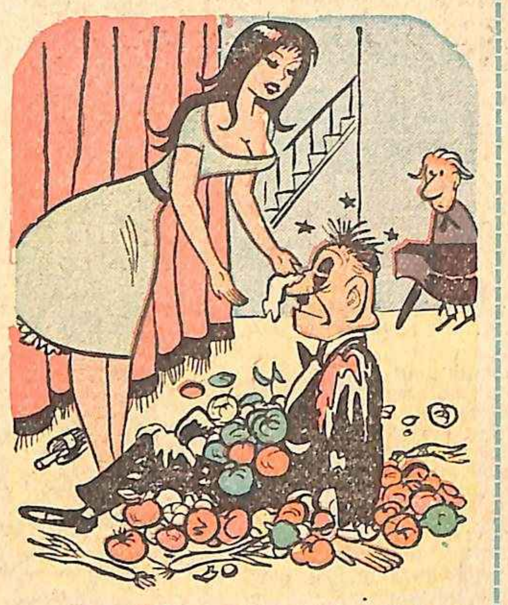

— Τί ἤθελες καὶ εἶπες ἐκεῖνο τὸ «ὅλοι μαζί», πρὶν ἀρχίσης τὸ ρεφραίν;...

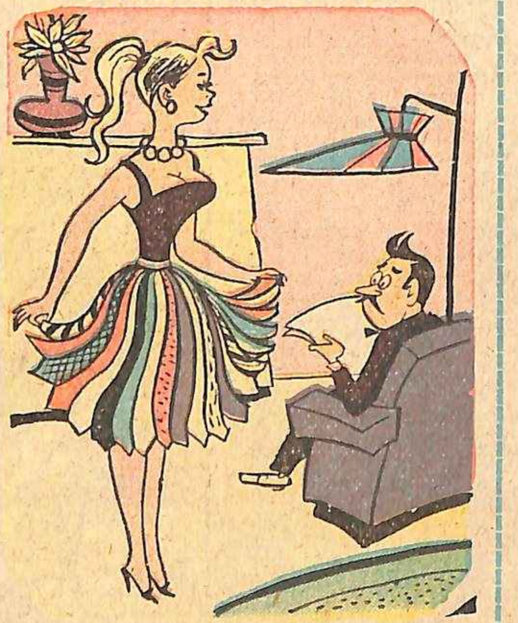

— Βρῆκα, Γιάννη, τρόπο νὰ χρησιμοποιήσω τὶς γραβάτες, ποὺ σοῦ χάρισαν στὴ γιορτή σου!

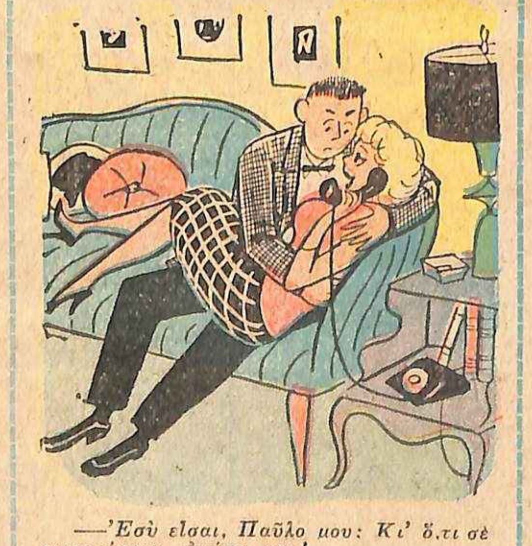

—Ἐσὺ εἶσαι, Παῦλο μου: Κι' ὅ,τι σὲ σκεπτόμουν, ἀγάπη μου!

ΟΙ ΙΔΙΟΤΡΟΠΙΕΣ ΤΟΥ ΠΕΛΟΠΙΔΑ

Ὑπολογισμοὶ

Τί ἀναιδής, ἀδιάκριτη καὶ ἀνάγωγος ἐρώτησις εἶναι αὐτή; Ἄκου κουβέντα: Πόσα κερδίζω, λέει, τὸ μῆνα! Τί εἶσαι τοῦ λόγου σου, παρακαλῶ; Ἐφοριακὸς ὑπάλληλος, ἀνακριτὴς ἢ ὑποψήφιος πεθερός μου, προτιθέμενος ἐν ἀγνοίᾳ μου νὰ μοῦ δώση τὴν κόρη του καὶ ἐπιθυμῶν νὰ πληροφορηθῆ τὰ εἰσοδήματά μου; Νομίζω οὔτε τὸ ἕνα, οὔτε τὸ ἄλλο, οὔτε τὸ ἄλλο. Δὲν εἶσαι παρὰ ἕνας κοινὸς τύπος ἀνθρωπάκου, τσιτσιριζόμενος διαρκῶς μεταξὺ δύο πεντηκονταδράχμων ἡμερησίως. Λοιπόν: Πρὸς τί ἡ θρασυτάτη ἐρώτησις; Τί εἶπες; Ρωτᾶς ἀπὸ ἁπλῆ περιέργεια κι' ἐνδιαφέρον; Ἀλλὰ ποιά περιέργεια βρέ; Καὶ τί ἐνδιαφέρον; Μήπως πρόκειται νὰ τὰ μοιράσουμε ὅσα βγάζω; Ὁρῖστε; Θέλεις νὰ ξέρης τί κερδίζουν περίπου οἱ φίλοι σου; Τὸν κακό σου τὸν καιρό. Διότι, πρῶτον: ποιός σοῦ εἶπε πὼς εἶμαι φίλος σου καὶ ποιός σοῦ ἔδωσε τὸ δικαίωμα νὰ μεταχειρίζεσαι αὐτὴ τὴ λέξι γιὰ μένα, ἐν σχέσει πρὸς ἐσένα; Καὶ δεύτερον: γιατί πρέπει νὰ ξέρης πόσα κερδίζουν οἱ φίλοι σου;

Ἀλλὰ δὲ μοῦ κάνει ἐντύπωσι τὸ πρᾶγμα. Σὲ ξέρω, καϋμένε. Εἶσαι ἀπὸ τοὺς τύπους ἐκείνους ποὺ παίρνουν χαρτὶ καὶ μολύβι καὶ κάθονται καὶ λογαριάζουν πόσα βγάζει ὁ ἕνας καὶ πόσα βγάζει ὁ ἄλλος ἀπὸ τοὺς γνωστούς. Καὶ ρωτοῦν καὶ μαθαίνουν καὶ λογαριάζουν. Καὶ ζηλοφθονοῦν ἂν ὁ ἄλφα ἢ ὁ βῆτα κερδίζη περισσότερα. Μάλιστα, μάλιστα. Ἐσὺ βρὲ δὲν εἶσαι ἐκεῖνος ποὺ μοῦ εἶπες μιὰ μέρα:

— Ἤξερες πὼς ὁ Θανάσης βγάζει δώδεκα χιλιάδες τὸ μῆνα μὲ δεκατρεῖς;

Καὶ μοῦδειξες καὶ τὸν πίνακα τῶν εἰσοδημάτων τοῦ ἐν λόγῳ Θανάση. Τόσα ἀπὸ τὶς δουλειές του, τόσα ἀπὸ νοῖκι, τόσα ἀπὸ δουλειὲς τοῦ ποδαριοῦ, σοῦμα: δώδεκα μὲ δεκατρεῖς. Καὶ πρόσθεσες: «Πῶς τὰ καταφέρνουν μερικοί!» Καὶ τὸ βλέμμα σου ἄστραψε ἀπὸ φθόνο. Γιατί; Γιατὶ ὁ Θανάσης κερδίζει δεκατρεῖς.

Νὰ κερδίση βρέ. Καὶ δεκατρεῖς καὶ εἴκοσι τρεῖς καὶ πενῆντα τρεῖς. Γιατὶ ὁ Θανάσης ξυπνάει στὶς ἔξη τὸ πρωῒ καὶ γυρίζει ὅλη τὴν ἡμέρα μὲ τὸ χαρτοφύλακα ὑπὸ μάλης καὶ ἀνεβαίνει καὶ κατεβαίνει καὶ κοπιάζει καὶ λαχανιάζει καὶ τρέχει καὶ ξεκούρασι δὲν ἔχει καὶ ἐργάζεται καὶ βασανίζεται μέχρι βαθείας νυχτός. Δουλεύουν τὰ χέρια του, δουλεύουν τὰ πόδια του, δουλεύει τὸ μυαλό του. Καὶ γυρίζει καὶ κερδίζει καὶ τοῦ ἀξίζει. Ἐνῶ τοῦ λόγου σου τὴν ἀράζεις στὸ καφενεῖο, τὸ ρίχνεις στὸν ὕπνο καὶ στὴν τεμπελιὰ καὶ κάθεσαι καὶ λογαριάζεις τί κερδίζει ὁ Θανάσης καὶ ὁ Κοσμᾶς καὶ ὁ Μιχάλης καὶ οἱοσδήποτε ἄλλος κερδίζων. Καὶ ἀπορεῖς καὶ ρωτᾶς πῶς τὰ καταφέρνει ὁ καθένας τους. Ἔτσι τὰ καταφέρνει, βρὲ ἀχαΐρευτε. Τὸν εἶδεν ποτὲ τὸ Θανάση στὸ καφενεῖο;

Καὶ τώρα μοὔρχεσαι ἀναιδέστατα νὰ ρωτήσης καὶ τὰ δικά μου εἰσοδήματα. Λοιπόν, σὲ πληροφορῶ μιὰ γιὰ πάντα: Τὸ πόσα κερδίζει ὁ Πελοπίδας εἶναι ζήτημα ποὺ ἐνδιαφέρει τὸν Πελοπίδα προσωπικῶς καὶ οὐδένα ἄλλον. Οὔτε τὸν ἔφορο ἀκόμη. Μ' ἐννοεῖς; Μιὰ φορά, δανεικὰ δὲν πρόκειται νὰ σοῦ ζητήσω ποτέ, ἀλλὰ οὔτε καὶ νὰ σοῦ δώσω, ἂν μοῦ ζητήσης ἔστω καὶ μιὰ δεκάρα. Καὶ τώρα κύττα τὴ στραβομάρα σου καὶ φρόντισε νὰ κάνης καμμιὰ δουλειὰ γιὰ νὰ κερδίζης κι' ἐσὺ καὶ ὄχι ν' ἀσχολῆσαι μὲ τὸ τί κερδίζουν οἱ ἄλλοι. Κοπρίτη!

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

Άβα Γάρντνερ

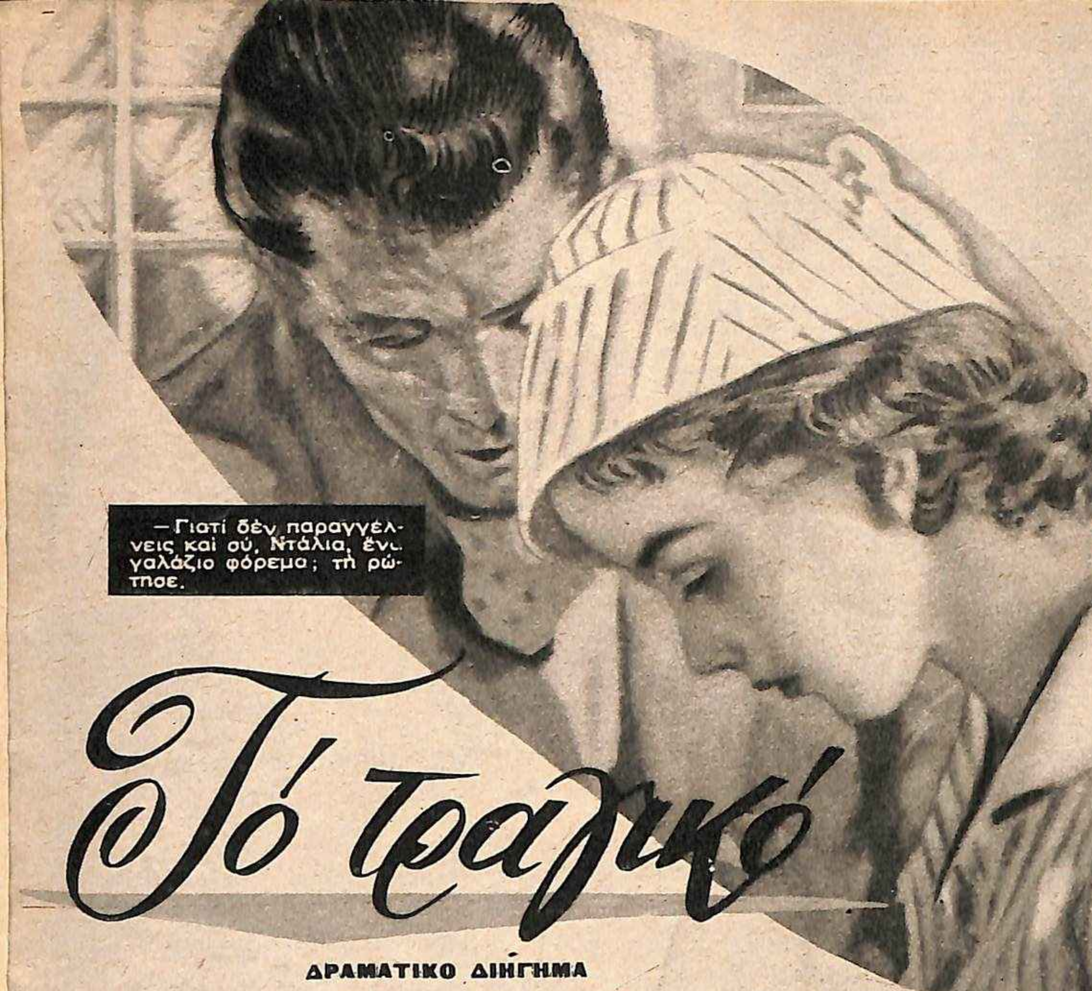

—Γιατί δὲν παραγγέλνεις καὶ σύ, Ντάλια, ἕνα γαλάζιο φόρεμα; τὴ ρώτησε.

Τό τραγικό ΠΕΠΡΩΜΕΝΟ

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Η Μαρία Μίλλις ἦταν μιὰ κοπέλλα 19 χρονῶν, πολὺ ὄμορφη καὶ διψασμένη γιὰ μιὰ εὐτυχισμένη ζωή. Ἀνῆκε σὲ μιὰ «μοντέρνα» οἰκογένεια. Οἱ γονεῖς της ἦταν νέοι ἀκόμη καὶ ζοῦσαν μὲ τὸ δικό τους τρόπο, ἐδῶ κι' ἐκεῖ.

Ἡ μόνη ποὺ ἀποτελοῦσε ἐξαίρεσι, ἦταν ἡ Ντάλια, ἡ μεγαλείτερη ἀδελφὴ τῆς Μαρίας. Αὐτὴ ἔμενε κλεισμένη στὸν ἑαυτό της καὶ δὲν ἐπιδοκίμαζε τὶς ἰδιοτροπίες καὶ τὰ τρελλὰ ὄνειρα τῆς ἀδελφῆς της, τὸν ἐγωϊσμό της καὶ τὴν τρομερὴ ζωηρότητά της.

Τὸ φθινόπωρο, ὅταν γύρισαν οἱ Μίλλις ἀπ' τὴ βίλλα τους στὴν πόλι, ἡ Μαρία ἀνάγγειλε ἁπλὰ στοὺς γονεῖς της:

— Ξέρετε, παντρεύομαι!

Ἐκεῖνοι παραξενεύτηκαν μιὰ στιγμή, μὰ ὕστερα πῆραν μιὰ βαθειὰ ἀναπνοὴ καὶ δὲν εἶπαν τίποτα. Ἐπιτέλους! Ἡ Μαρία θὰ ἡσύχαζε...

Ἕνα βράδυ, μιὰ φίλη της θέλησε νὰ μάθη περισσότερα.

— Ποιὸν θὰ πάρης; τὴ ρώτησε.

— Ἕνα γνωστό μου. Περάσαμε μαζὶ τὸ καλοκαῖρι. Ἔμενε κοντὰ στὴ βίλλα μας. Μιὰ μέρα, κατάλαβα πὼς ἤμουν ἐρωτευμένη μαζί του...

— Κι' ἐκεῖνος; Σ' ἀγαπάει;

— Ἂν μ' ἀγαπάη; Κάνε: ὅ,τι θέλω ἐγώ... Λέγεται Ἀρμάνδος Ἀμαντὲλ κι' εἶναι πολὺ πλούσιος. Θὰ παντρευτοῦμε σὲ τρεῖς μῆνες.

Ἡ Μαρία παράγγειλε τὶς τουαλέτες της στὰ καλλίτερα ραφτάδικα.

Μετὰ τὸ γάμο, τὸ ζευγάρι πῆγε νὰ περάση τὸ μῆνα τοῦ μέλιτος στὴν Αἴγυπτο.

Ὅλον αὐτὸ τὸν καιρό, κανεὶς δὲν εἶχε ἐνδιαφερθῆ γιὰ τὴ Ντάλια. Ἀκόμη καὶ τὴν ἡμέρα τοῦ γάμου τῆς ἀδελφῆς της, δὲν τὴν πρόσεξε κανείς.

Μὰ ἡ εὐτυχία τῆς Μαρίας δὲν κράτησε πολύ. Πρὶν περάση ἕνας μήνας, γύρισε στὸ σπίτι της, χωρὶς καμμιὰ ἐλπίδα πιὰ γιὰ τὴ ζωή!

Παρ' ὅλες τὶς ἀπαγορεύσεις τῶν γνωστῶν της καὶ τοῦ ἀντρός της, εἶχε μπῆ στὸν ἀρχαῖο τάφο ἑνὸς «ἐκδικητικοῦ» Φαραώ. Πλήρωσε δὲ ἀκριβὰ αὐτὴ τὴν τρέλλα της: Ὅταν γύρισε στὸ ξενοδοχεῖο, δὲν αἰσθανόταν καλά, κι' ἀπὸ κείνη τὴ νύχτα ἄρχισε νὰ λυώνη ἀπ' τὸν πυρετό! Οἱ γιατροὶ δὲ μποροῦσαν νὰ τῆς κάνουν τίποτα. Οἱ νειόπαντροι ἔφυγαν ἀμέσως ἀπ' τὴν Αἴγυπτο, μὲ τὴν ἐλπίδα πὼς θὰ καλλιτέρευε ἡ κατάστασί της ὅταν θ' ἄλλαζαν κλίμα καὶ θὰ γύριζαν στὴν ἡσυχία τοῦ σπιτιοῦ τους.

Μὰ ἡ Μαρία χειροτέρευε κάθε μέρα... Ὅταν κατάλαβε κι' ἡ ἴδια πὼς ἔφτανε τὸ τέλος της, εἶπε στὸν Ἀρμάνδο:

— Τηλεφώνησε στὴ Ντάλια. Πές της νάρθη γρήγορα. Δὲ θὰ ζήσω πολλὲς μέρες...

Ὅταν ἔφτασε ἡ ἀδελφή της μὲ τ' ἀεροπλάνο, ἡ Μαρία ἦταν στὰ τελευταῖα της.

— Συχώρεσέ με! τῆς ψιθύρισε, πρὶν ξεψυχήση.

Τί παράξενο! Ποτὲ ἄλλοτε ἡ Μαρία δὲν εἶχε ζητήσει συγνώμη ἀπὸ κανένα...

*

Τὸ μεγάλο μοδιστράδικο, ποὺ εἶχε ράψει τὸ νυφικὸ φόρεμα τῆς Μαρίας, ἑτοίμαζε τώρα ἕνα ἄλλο. Οἱ μοδιστροῦλες φλυαροῦσαν καὶ κουτσομπόλευαν:

— Ἀκόμη μιὰ νύφη. Εἶν' ἡ τέταρτη, αὐτὸ τὸ μῆνα... Εὐτυχισμένα κορίτσια! Ἔχουν λεφτά... κι' αὐτὸ εἶναι τὸ σπουδαιότερο!

— Δὲν ἔχεις δίκηο. Ὁ πιὸ ὄμορφος ἔρωτας δὲ ζητάει παρὰ μιὰ καρδιὰ καὶ μιὰ καλύβα!

— Ναί, μὰ στὸ τέλος τοῦ μηνὸς στέκει ἔξω ἀπ' τὴν καλύβα ὁ σπιτονοικοκύρης...

Ἐκείνη τὴ στιγμή, φώναξε ἡ διευθύντρια:

— Ἐμπρός! Τὰ φορέματα τῆς δεσποινίδος Μίλλις.

— Μὰ δὲν πέθανε ἡ Μαρία Μίλλις; ψιθύρισαν τὰ κορίτσια, χλωμιάζοντας.

Μιὰ ἀπ' ὅλες πῆγε νὰ ἐξιχνιάση τὸ μυστήριο. Καὶ σὲ λίγο ἔλεγε στὶς ἄλλες:

— Αὐτὴ ποὺ παντρεύεται, εἶν' ἡ ἀδερφὴ τῆς πεθαμένης. Λένε πὼς τῆς μοιάζει καταπληκτικὰ στὸ πρόσωπο. Δὲν εἶν' ὅμως θερμὴ σὰν ἐκείνη. Εἶν' ἕνα ψυχρὸ κορίτσι, σὰν φτιαγμένο ἀπὸ πέτρα... Καὶ ξέρετε ποιὸν παίρνει; Τὸν κουνιάδο της! Ναί, τὸν ἄντρα τῆς ἀδερφῆς της!

— Μὰ πῶς τὸ ξέρεις; φώναξαν οἱ ἄλλες.

— Τὸν εἶδα. Εἶναι στὸ σαλόνι, μαζί της. Ἔτσι ἐρχόταν καὶ μὲ τὴν ἄλλη.

— Εἶν' ἕνα τέρας!

— Ὄχι. Αὐτὴ εἶναι τέρας! Ἔχει δυὸ μεγάλα καὶ παράξενα μάτια ποὺ σὲ τρομάζουν. Ποιὸς ξέρει τί σκέψεις περνᾶνε ἀπ' τὸ μυαλό της...

Μιὰ στιγμή, ἔκλεισε τὰ μάτια της κι' ἀκούμπησε σὲ μιὰ πολυθρόνα γιὰ νὰ μὴν πέση.

— Θἄχη τύψεις!

— Γιὰ ποιὸ λόγο; Δὲν τὴ σκότωσε αὐτή, τὴν ἀδελφή της...

— Κι' ἐκεῖνος; Πῶς εἶναι; Χαμογελάει; Λέει τίποτα;

— Τὸν ἄκουσα μιὰ στιγμὴ νὰ τῆς λέη: «Τὸ γαλάζιο ἄρεσε τόσο πολὺ στὴ Μαρία! Γιατί δὲν παραγγέλνεις καὶ σύ, Ντάλια, ἕνα γαλάζιο φόρεμα;». Ἐκείνη δὲν ἀπάντησε. Ἔκλεισε ὅμως τὰ μάτια της, γιὰ νὰ μὴν πέση...

— Τί ἄλλο τῆς εἶπε ὁ γαμπρός;

— Κι' αὐτό: «Ζήτησε νὰ σοῦ στείλουν στὸ σπίτι μιὰ μοδίστρα. Τὰ βραδυνὰ φορέματα τῆς Μαρίας εἶναι ὁλοκαίνουργα. Μπορεῖς νὰ τὰ διορθώσης καὶ νὰ τὰ φορέσης... Ἦταν τόσο κομψὰ καὶ τῆς πηγαίνανε τόσο ὡραῖα!...»

Τὰ κορίτσια σώπαιναν τώρα. Ἐκείνη ποὺ τοὺς εἶχε φέρει τὶς πληροφορίες, σταμάτησε λίγο γιὰ ν' ἀνασάνη. Ὕστερα εἶπε πάλι:

— Ἐγὼ μιὰ φορὰ δὲν πηγαίνω στὸ σπίτι τῆς Μίλλις γιὰ τὰ φορέματα τῆς πεθαμένης. Δὲ μπορῶ νὰ κάνω αὐτὴ τὴ δουλειά. Καταλαβαίνω πὼς δὲ θ' ἀνθέξω. Θὰ βάλω τὰ κλάματα!

— Θὰ πάω ἐγώ, ἂν θέλης, εἶπε μιὰ ἄλλη μοδιστρούλα.

Ὅλες γύρισαν καὶ τὴν κύτταξαν μὲ περιέργεια. Ἦταν ἡ Λάουρα, μιὰ «καινούργια».

— Εἶναι ζήτημα εὐαισθησίας! παρατήρησε μιὰ ἄλλη μὲ περιφρόνησι. Μερικὰ κορίτσια ἔχουν μιὰ πέτρα στὴ θέσι τῆς καρδιᾶς.

Μὰ ἡ Λάουρα δὲ θύμωσε. Σώπασε μιὰ στιγμή, κι' ὕστερα εἶπε, μὲ φωνὴ ποὺ φαινότανε πὼς ἐρχόταν ἀπὸ μακρυά:

— Ἀκοῦστε. Ἐγὼ τοὺς ξέρω καλὰ τοὺς Μίλλις. Ἐργαζόμουν ἄλλοτε στὸ σπίτι τους... Μάθετε λοιπὸν πὼς ἡ Μαρία εἶχε κλέψει ἀπ' τὴ Ντάλια, τὸν ἄντρα ποὺ ἀγαποῦσε!

»Μάλιστα! Ἡ Ντάλια ἀγαποῦσε τὸν Ἀρμάνδο, κι' ἡ Μαρία τὸ ἤξερε πολὺ καλά. Μὰ δὲ λογάριαζε ποτὲ ἄλλον ἀπ' τὸν ἑαυτό της!

Νεκρικὴ σιωπὴ ἁπλώθηκε μέσα στὸ ἀτελιέ. Ἡ Λάουρα ἐξακολούθησε, μὲ κάποιο φόβο:

— Τώρα ὁ Ἀρμάνδος παντρεύεται τὴ Ντάλια, γιὰ νἄχη τὴν ψευδαίσθησι πὼς ἐξακολουθεῖ νὰ ζῆ μὲ τὴ Μαρία. Μὰ πάντα ἡ νεκρὴ θὰ σκιάζη τὴν εὐτυχία της!

Αὐτὰ τὰ τελευταῖα λόγια της τρόμαξαν τ' ἄλλα κορίτσια.

Ἕνα ἀπ' τὰ κρυφὰ δράματα τῆς ζωῆς εἶχε ἀποκαλυφθῆ ξαφνικὰ μπροστὰ στὰ μάτια τους...

Ἐκεῖ ποὺ πίστευαν πὼς ὑπῆρχε μιὰ μεγάλη εὐτυχία, δὲ βρισκόταν τίποτ' ἄλλο ἀπὸ ἕνα τραγικὸ πεπρωμένο!

Λ. ΤΖΙΛΙ

ΣΧΟΛΕΣ ΓΙΑ ΑΡΡΑΒΩΝΙΑΣΤΙΚΕΣ

ΣΤΗ "ΧΩΡΑ ΤΩΝ ΧΡΥΣΑΝΘΕΜΩΝ„

Οἱ μαθήτριες παίρνουν δίπλωμα συζύγου

Οἱ Ἰάπωνες ἔχουν τὴ μανία νὰ μαθαίνουν καὶ νὰ διδάσκουν. Ἔτσι, στὴ χώρα τους, ὄχι μόνο τὰ σχολεῖα τοῦ δικοῦ μας τύπου εἶναι γεμάτα ἀπὸ μαθητάς, ἀλλὰ καὶ κάθε τι ποὺ μπορεῖ νὰ ἀποτελέση θέμα διδασκαλίας, γίνεται αἰτία νὰ ἱδρυθῆ εἰδικὴ σχολή.

Δὲν πρέπει, λοιπόν, νὰ μᾶς φαίνεται παράξενο, ὅτι ὑπάρχει ἐκεῖ, ἀπὸ λίγο καιρό, καὶ μιὰ σχολὴ γιὰ ἀρραβωνιαστικές. Εἶναι, ἄλλωστε, πολὺ λογικὸ νὰ μαθαίνουν τέλεια καὶ βαθειὰ τὰ καθήκοντά τους τὰ κορίτσια, ποὺ πρόκειται νὰ γίνουν σύζυγοι καὶ μητέρες, καθὼς καὶ νὰ προγυμνάζωνται, οὕτως ὥστε νὰ μποροῦν νὰ ἐφαρμόσουν μιὰ μέρα τὶς θεωρητικὲς γνώσεις τους, πρὸς μεγάλη εὐχαρίστησι καὶ ἱκανοποίησι τῶν συζύγων τους.

Πρέπει νὰ σημειωθῆ ὅτι, στὴ σημερινὴ Ἰαπωνία, ἡ ἐπικράτησι τῶν εὐρωπαϊκῶν συνηθειῶν δὲν ἐξετόπισε καὶ τὰ παλιὰ ἔθιμα. Ἡ Ἰαπωνίδα, ὡς σύζυγος καὶ νοικοκυρά, δὲ βγῆκε καθόλου κερδισμένη ἀπ' αὐτή. Σήμερα, ἔχει περισσότερες ὑποχρεώσεις παρὰ ἄλλοτε, ἐπαμένως βρίσκεται στὴν ἀνάγκη νὰ μορφωθῆ θεωρητικὰ καὶ πρακτικά, γιὰ νὰ μπορῆ νὰ τὶς ἐκπληρώνη ὅλες εὐσυνείδητα. Γιὰ νὰ ἀναφέρωμε ἕνα παράδειγμα, δὲν ἀρκεῖ πιὰ σήμερα σὲ μιὰ Ἰαπωνίδα σπιτονοικοκυρὰ νὰ εἶναι ἱκανώτατη στὸ μαγείρεμα τῶν παλιῶν φαγητῶν τοῦ τόπου. Πρέπει ἀκόμη νὰ ξέρη κατὰ βάθος τὰ μυστικὰ τῆς κινέζικης καὶ τῆς εὐρωπαϊκῆς κουζίνας. Γιατί, χάρι στοὺς ἰδιοκτῆτες τῶν ξενοδοχείων καὶ τῶν ρεστωράν, οἱ δυὸ αὐτὲς ξένες μαγειρικὲς ἔχουν εἰσαχθῆ σ' ὅλες τὶς πόλεις τῆς Ἰαπωνίας. Οἱ Ἰάπωνες ἔχουν δοκιμάσει τώρα φαγητὰ κινέζικα, γαλλικὰ ἢ γερμανικά. Ἂν λοιπὸν κάποιο ἀπ' αὐτὰ τοὺς ἄρεσε ἐξαιρετικὰ κι' ἡ γυναίκα τους δὲν ξέρει νὰ τοὺς τὸ μαγειρέψη, κινδυνεύει νὰ διαταραχτῆ σοβαρὰ ἡ οἰκογενειακὴ γαλήνη καὶ εὐτυχία. Νά ἕνας ἀπὸ τοὺς λόγους, γιὰ τοὺς ὁποίους ἔχει ἱδρυθῆ σὲ κάθε ἰαπωνικὴ πόλι μιὰ σχολὴ γιὰ ἀρραβωνιαστικές.

Τὰ προγράμματα διδασκαλίας τῶν σχολῶν αὐτῶν, ἀποβλέπουν στὸ νὰ κάμουν κάθε μαθήτρια μιὰ ἄριστη μέλλουσα σύζυγο καὶ μητέρα. Ὁ χαραχτήρας τους εἶναι ἐπαγγελματικός, δηλαδὴ μὲ λίγη θεωρία καὶ πολλὴ πρακτικὴ ἐξάσκησι.

Τὰ κορίτσια μαθαίνουν ἐκεῖ μέσα μαγείρεμα, ράψιμο, τὸ συγύρισμα τοῦ σπιτιοῦ, τὴν ἀνατροφὴ τῶν παιδιῶν, τὴν περιποίησι τῶν ἀρρώστων, τὰ μυστικὰ τῆς καλλονῆς.

Τὸ ἰαπωνικὸ βεστιάριο εἶναι, ὡς γνωστόν, πολὺ διαφορετικὸ ἀπὸ τὸ εὐρωπαϊκό. Δὲν ὑπάρχουν στὴ χώρα αὐτὴ καταστήματα ἕτοιμων κουστουμιῶν. Οἱ ντόπιοι ἀγοράζουν ὑφάσματα καὶ κατασκευάζουν μόνοι τὴ φορεσιά τους, ἢ τὴν παραγγέλλουν στὸ ράφτη τους. Τὸ κόψιμο τοῦ «κιμονὸ» εἶναι ὅμοιο καὶ γιὰ τὰ δύο φῦλα. Ἀλλὰ τὸ γιαπωνέζικο ντύσιμο δὲν περιορίζεται στὸ κιμονό. Γιὰ κάθε ἐποχὴ τοῦ χρόνου καὶ γιὰ κάθε εὐκαιρία χρειάζεται ἰδιαίτερο ντύσιμο. Πολλοὶ ἄντρες ντύνονται εὐρωπαϊκά. Τὰ παιδιὰ ποὺ πηγαίνουν στὸ σχολεῖο, φοροῦνε μιὰ ὡρισμένη στολή. Ἔ, λοιπόν, οἱ μαθήτριες τῆς σχολῆς τῶν ἀρραβωνιαστικῶν, μαθαίνουν νὰ ράβουν ὅλα αὐτὰ τὰ εἴδη τῶν κοστουμιῶν, ντόπια καὶ εὐρωπαϊκά. Ὑπάρχουν ὅμως καὶ πολλὰ ἄλλα πράγματα, τὰ ὁποῖα ζητοῦν ἀπὸ τὶς γυναῖκες του τους οἱ ἀπαιτητικοὶ Γιαπωνέζοι σύζυγοι: Νὰ ξέρουν νὰ παίζουν καλὰ ἕνα τοὐλάχιστο μουσικὸ ὄργανο τοῦ τόπου. Νὰ κατέχουν τὴν τέχνη τοῦ στολισμοῦ τῶν δωματίων μὲ λουλούδια. Νὰ χορεύουν ὡραῖα τοὺς παλιοὺς χορούς, κλπ.

Ἔπειτα, διδάσκονται τὰ μυστικὰ τῆς διατηρήσεως τῆς ὀμορφιᾶς τους, γιὰ νὰ ἀρέσουν πάντοτε στοὺς συζύγους τους. Ὅλ' αὐτὰ τὰ μαθαίνουν τὰ κορίτσια στὴν πρωτότυπη σχολή.

Στὸ τέλος τῆς σχολικῆς περιόδου, ὅσες μαθήτριες ἔχουν ἐκπαιδευτῆ καλά, παίρνουν ἕνα εἰδικὸ δίπλωμα, ποὺ δείχνει, ὅτι εἶναι ὥριμες γιὰ τὰ καθήκοντα τῆς συζύγου καὶ τῆς μητέρας. Ἡ ἐπιρροὴ τὴν ὁποία μπορεῖ νὰ ἔχη τὸ δίπλωμα αὐτὸ στὴν ἐκλογὴ ἑνὸς κοριτσιοῦ ἀπὸ ἕνα νέο, εἶναι εὐνόητη, ἐφ' ὅσον ὁ ἔρωτας δὲν παίζει κανένα σχεδὸν ρόλο στὸν ἰαπωνικὸ γάμο. Στὴ «χώρα τῶν χρυσανθέμων» ὁ γάμος εἶναι σπανιώτατα ἡ πραγματοποίησι ἑνὸς ὡραίου ἐρωτικοῦ ὀνείρου. Οἱ ἄντρες παντρεύονται ἐκεῖ μόνο καὶ μόνο γιατὶ θεωροῦν ὑπέρτατο καθῆκον τους νὰ διατηρήσουν τὸ ὄνομα τῆς οἰκογενείας τους καὶ νὰ δημιουργήσουν ἕνα τοὐλάχιστο ἀπόγονο, ὁ ὁποῖος θὰ συνεχίση τὴ λατρεία πρὸς τοὺς νεκροὺς προγόνους.

* *

Οἱ χιονάνθρωποι τῶν Ἄνδεων

Μιὰ ἀποστολή, ποὺ ἔψαχνε στὶς Ἄνδεις γιὰ κρυμμένους θησαυρούς, βρῆκε μυστηριώδη ἴχνη στὸ χιόνι, ποὺ πιστεύεται πὼς εἶναι πατημασιὲς τῶν «Οὐκουμὰρ Ζουπάϊ». Οἱ Ἰνδιάνοι δίνουν αὐτὴ τὴν ὀνομασία σὲ κάτι μυστηριώδη πλάσματα, ἀνάλογα μὲ τοὺς αἰνιγματικοὺς «χιονανθρώπους» τοῦ Θιβέτ. Πιστεύουν, ὅτι τὰ ὄντα αὐτὰ τρέφονται κυρίως μὲ αὐγὰ καὶ μικρὰ «κόνδορος» (ἑνὸς μεγάλου ὄρνιου τῶν Ἄνδεων). Ἐκεῖνοι ποὺ τὰ εἶδαν, βεβαιώνουν πὼς μοιάζουν σὰν γορίλλες, ἔχουν μικρὰ ἀνθρώπινα πόδια καὶ συνεννοοῦνται μεταξύ τους μὲ διαπεραστικοὺς γρυλλισμούς.

Πρόκειται, ἆρα γε, γιὰ θρῦλο ἢ γιὰ πραγματικότητα; Κανεὶς δὲ μπορεῖ νὰ τὸ πῆ μὲ βεβαιότητα.

Η ΠΙΟ ΚΟΜΨΗ ΓΥΝΑΙΚΑ

ΓΙΑ πέμπτο κατὰ συνέχεια χρόνο, ἡ Ἀμερικανίδα κυρία Πάλεϋ ἀνακηρύχτηκε «κομψότερη γυναῖκα τοῦ κόσμου». Τὴν ἐκλογὴ αὐτὴ τὴν κάνει κάθε χρόνο τὸ Ἰνστιτοῦτο Μόδας τῆς Νέας Ὑόρκης, βασίζεται δὲ στὴ γνώμη δυὸ χιλιάδων εἰδικῶν. Δεύτερη καὶ τρίτη στὴν κατάταξι ἔρχονται ἡ δούκισσα τοῦ Οὐΐνδσωρ καὶ ἡ κυρία Γευΐνστον Γκέστ, σύζυγος ἑνὸς διασήμου Ἀμερικανοῦ ἀθλητή. Ἀκολουθοῦν ἡ Ἰταλίδα κόμησσα Κονσουέλο Κρέσπι τῆς Ρώμης καὶ ἡ βασίλισσα τῆς Ἀγγλίας Ἐλισάβετ. Στὴ φωτογραφία μας ἡ κυρία καὶ ὁ κύριος Οὐΐλλιαμ Πάλεϋ στὴν πρεμιέρα τοῦ φὶλμ «Ἡ γέφυρα τοῦ ποταμοῦ Κβάϊ» στὴ Νέα Ὑόρκη. Ὁ κ. Πάλλεϋ διευθύνει ἕνα δίκτυο τηλεοράσεως.

ΕΝΑΣ ΤΡΑΓΟΥΔΙΣΤΗΣ 13 ΧΡΟΝΩΝ

Ο νεαρὸς Λώρη, ἡλικίας 13 χρόνων εἶναι σήμερα ὁ πιὸ δημοφιλὴς τραγουδιστὴς τοῦ ραδιοφωνικοῦ σταθμοῦ τοῦ Λονδίνου. Ἕνα ἀπὸ τὰ τελευταῖα του σουξὲ ἐξαντλήθηκε μέσα σὲ λίγες μέρες παρ' ὅλον ὅτι εἶχαν κυκλοφορήσει 200.000 δίσκοι. Ἡ μεγάλη ἐπιτυχία τοῦ Λώρη ὀφείλεται στὴν παιδικὴ κρυστάλλινη φωνή του καὶ οἱ εἰδικοὶ διερωτῶνται ἂν θὰ διατηρήση τὴ διαύγειά της ὅταν θὰ μεγαλώση καὶ θὰ ἀνδρωθῆ. Αὐτὸ φαίνεται μᾶλλον ἀπίθανο καὶ γι' αὐτὸ ὁ Λώρη ἐκμεταλλεύεται ὅσο μπορεῖ καλλίτερα καὶ πιὸ ἐντατικὰ τὴν παιδικὴ φωνή του γιὰ νὰ μπορέση νὰ κερδίση ὅσο τὸ δυνατὸν περισσότερα χρήματα πρὶν τὴ χάση.

ΚΑΤΙ ΠΟΥ ΕΝΔΙΑΦΕΡΕΙ ΤΙΣ ΝΟΙΚΟΚΥΡΕΣ

ΜΙΑ νέα γερμανικὴ μικροεφεύρεσι θὰ ἐνθουσιάση πολλὲς νοικοκυρὲς σ' ὁλόκληρο τὸν κόσμο. Ἡ κ. Γκράχαμ ἀπὸ τὸ Ἀμβοῦργο ἀπὸ ἀδεξιότητα ἢ κακοτυχία δὲν κατώρθωνε νὰ διατηρήση στὸ σπίτι της γερὴ τσαγιέρα. Μὲ τὴν τετάρτη ἢ πέμπτη φορὰ ποὺ τὴ χρησιμοποιοῦσε τὸ στόμιο ἔσπαζε καὶ ἀναγκαζόταν νὰ τὴν πετάξη καὶ ν' ἀγοράση καινούργια. Τὸ κακὸ αὐτὸ ἔγινε ἀφορμὴ νὰ σκεφτῆ ὁ ἄντρας της μιὰ πολὺ πρακτικὴ λύσι: Κατασκεύασε ἕνα στόμιο ἀπὸ πλαστικὴ ὕλη καὶ τὸ ἐφάρμοσε στὸ σπασμένο στόμιο τῆς τσαγιέρας. Μιὰ βιομηχανία ἀνέλαβε ἀμέσως νὰ ἐκμεταλλευτῆ τὴν ἰδέα αὐτὴ καὶ τώρα κυκλοφοροῦν στὸ ἐμπόριο στόμια σὲ ὅλα τὰ χρώματα.

Μ' ΕΝΑ ΡΟΛΟΪ ΣΤΟ ΣΤΟΜΑΧΙ

ΣΤΟ Ντητρόϊτ τῶν Ἡνωμ. Πολιτειῶν, ὁ Τζίμμυ Ρότζερς, πέντε χρόνων (ἀριστερά) καὶ ὁ Ντέννις Ρότζερς, τεσσάρων χρόνων (δεξιὰ) ἀκοῦνε μὲ φανερὴ περιέργεια τὸ τίκ-τὰκ ποὺ προέρχεται ἀπὸ τὸ ρολόϊ τῆς μητέρας τους ποὺ κατάπιε ὁ ἀδελφός τους Κέννεθ, (δύο χρόνων). Οἱ γιατροὶ ποὺ ἐξέτασαν τὸν μικρὸ Κέννεθ στὶς ἀκτῖνες ἀνακάλυψαν τὸ ρολόι μέσα στὸ στομάχι του, δὲ μπόρεσαν ὅμως νὰ καταλάβουν πῶς ὁ πιτσιρίκος κατάφερε νὰ τὸ καταπιῆ. Ὁ Κέννεθ τοὺς ἐξήγησε τότε πὼς ἔβγαλε πρῶτα τὸ λουράκι καὶ μετὰ τὸ κατάπιε γιὰ νὰ δῆ ἂν θὰ ἐξακολουθοῦσε τὸ τίκ-τάκ του. Τώρα ὅμως ἡ ἐγχείρησι εἶναι ἡ μόνη λύσι γιὰ νὰ βγῆ τὸ ρολόι ἀπὸ τὸ στομάχι του.

ΠΛΗΓΩΜΕΝΑ ΑΗΔΟΝΙΑ

Μπέτυ Φορέλη

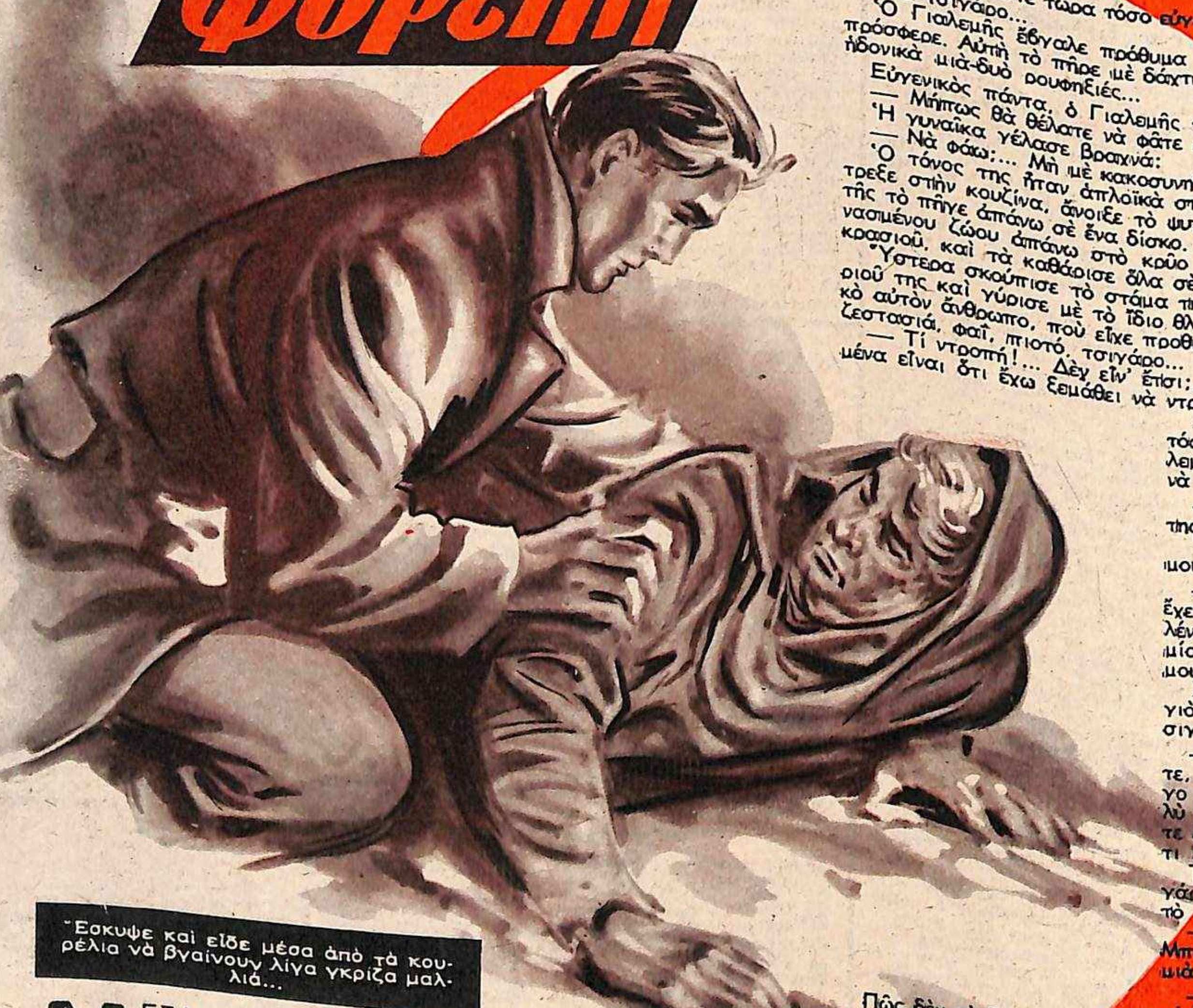

Ἔσκυψε καὶ εἶδε μέσα ἀπὸ τὰ κουρέλια νὰ βγαίνουν λίγα γκρίζα μαλλιά...

ΜΕΣΑ στὴν παγωμένη γεναριάτικη νύχτα ὁ μικρὸς συνοικιακὸς δρόμος ἁπλωνότανε χιονισμένος. Οἱ διαβάτες ἦτανε λιγοστοὶ καὶ περνούσανε βιαστικά, χτυπῶντας τὰ πόδια τους γιὰ νὰ ζεσταθοῦνε...

Ὁ Γιῶργος Γιαλεμῆς γύριζε στὸ σπίτι του ὕστερα ἀπὸ μιὰ πολὺ εὐχάριστη βραδυὰ ποὖχε περάσει σὲ κάποιο φιλικό του σπίτι. Οἱ ὧρες εἴχανε κυλήσει χωρὶς νὰ τὸ νοιώση, τὰ μεσάνυχτα εἴχανε περάσει, κι' ὅταν τέλειωσε ἡ ἄμορφη βραδυά, τὸ ρολόϊ ἔδειχνε δύο! Βγαίνοντας ἀπὸ τὸ φιλόξενο σπίτι, ὁ Γιαλεμῆς δὲν εἶχε πάρει ταξί, γιατί, βλέποντας τὸ χιόνι στρωμένο παντοῦ, πεθύμησε νὰ περπατήση μέσα στὴ νύχτα, νὰ ξεμουδιάση τὰ πόδια του, νὰ ἀνασάνη μὲ ἀπόλαυσι τὸν κρύο, ὁλοκάθαρο ἀέρα...

Διάσχισε τοὺς κεντρικοὺς δρόμους, κι' ἔφτασε στὴν κάπως ἀπόμερη γειτονιά του. Ὁ μικρὸς δρομάκος τοῦ σπιτιοῦ του, ποὺ δὲν εἶχε πατηθῆ σχεδὸν καθόλου, ἦτανε γεμάτος μαλακὸ χιόνι — σὰν ἕνα πυκνὸ στρῶμα ἀπὸ πούπουλα ἀγγέλων μαδημένα ἀπὸ ψηλά...

Ὁ Γιαλεμῆς ἔβγαλε, σιγοτραγουδῶντας ἕνα εὔθυμο ρεφραίν, τὸ κλειδὶ τῆς ἐξώπορτας ἀπὸ τὴν τσέπη του· πρὶν τὸ βάλη ὅμως στὴν κλειδαριά του, σκόνταψε ἀπάνω σὲ κάτι ποὔμοιαζε μὲ σωρὸ ἀπὸ κουρέλια. ἐκεῖ, δεξιὰ στὴν πόρτα του... Ἔσκυψε, καὶ εἶδε μέσα ἀπὸ τὰ κουρέλια νὰ βγαίνουνε λίγα γκρίζα μαλλιά...

Μιὰ γυναίκα! Ἔψαξε νὰ βρῆ τὸ χέρι της, καὶ τὸ ἔσφιξε παγωμένο μέσα στὸ δικό του... Μὲ κόπο μεγάλο τὴ σήκωσε, τὴν ἔστησε σχεδὸν διὰ τῆς βίας ὀρθή... Ὕστερα τὴ βοήθησε νὰ μπῆ μέσα στὸ σπίτι του.

Ἦτανε ζεστὰ ἐκεῖ μέσα· ζεστὰ κι' ἐγκάρδια... Ὁ Γιαλεμῆς ἄνοιξε τὸ φῶς καὶ φώτισε μιὰν ἀπερίγραπτη γυναικεία κατάντια! Ἡ «γυναίκα» ἦτανε μιὰ ἀξιοθρήνητη γριὰ ντυμένη μὲ κουρέλια... Φοροῦσε τρύπιες βαμπακερὲς κάλτσες καὶ ἀντρικὰ χοντροπάπουτσα.... Τὰ γκρίζα μαλλιά της ἤτανε βρεμένα ἀπὸ τὸ χιόνι, ποὖχε προστεθῆ δίπλα στὸ ἄλλο, τὸ χιόνι τοῦ καιροῦ, — ποὺ αὐτὸ δὲ θὰ ἔλυωνε ποτέ...

Ἡ ἀπερίγραπτη αὐτὴ γυναικεία γελοιογραφία κατέρρευσε σὲ μιὰ πολυθρόνα. Τὰ μαβιὰ χείλια της τρεμουλιάζαν ἀπὸ τὸ κρύο, τὸ κρασί της ἔτρεμε, τὰ δόντια της χτυποῦσαν... Ὁ Γιαλεμῆς τῆς πρόσφερε ἕνα κονιάκ:

— Νά, πιῆτε γιὰ νὰ ζεσταθῆτε... τῆς εἶπε εὐγενικά.

Αὐτὴ ποὺ ἄλλοτε ἦτανε γυναίκα ρούφηξε ἄπληστα τὸ δυνατὸ ποτό...

— Ἆ... Τώρα εἶμαι πιὸ καλά... μουρμούρισε.

Καὶ ἡ φωνή της ἀντήχησε βραχνή, κάθε ἄλλο παρὰ γυναικεία...

Τὰ χείλια μισάνοιξαν σὲ μιὰν ἀπόπειρα θλιβεροῦ χαμόγελου:

— Ἂν εἴσαστε τώρα τόσο εὐγενικὸς γιὰ νὰ μοῦ προσφέρετε κι' ἕνα τσιγάρο...

Ὁ Γιαλεμῆς ἔβγαλε πρόθυμα τὴν ταμπακέρα του καὶ τῆς πρόσφερε. Αὐτὴ τὸ πῆρε μὲ δάχτυλα ποὺ τρέμανε καὶ τράβηξε ἡδονικὰ μιὰ-δυὸ ρουφηξιές...

Εὐγενικὸς πάντα, ὁ Γιαλεμῆς τὴ ρώτησε:

— Μήπως θὰ θέλατε νὰ φᾶτε κάτι;...

Ἡ γυναίκα γέλασε βραχνά:

— Νὰ φάω;... Μὴ μὲ κακοσυνηθίζετε...

Ὁ τόνος της ἦταν ἁπλοϊκὰ σπαρακτικός... Ὁ Γιαλεμῆς ἔτρεξε στὴν κουζίνα, ἄνοιξε τὸ ψυγεῖο, ἔβγαλε ὅ,τι ὑπῆρχε καὶ τῆς τὸ πῆγε ἀπάνω σὲ ἕνα δίσκο. Αὐτὴ ἔπεσε μὲ βουλιμία πεινασμένου ζώου ἀπάνω στὸ κρύο φαΐ καὶ στὴ μπουκάλα τοῦ κρασιοῦ, καὶ τὰ καθάρισε ὅλα σὲ μιὰ στιγμή!

Ὕστερα σκούπισε τὸ στόμα της μὲ τὴν ἀνάστροφη τοῦ χεριοῦ της καὶ γύρισε μὲ τὸ ἴδιο θλιβερὸ χαμόγελο στὸν εὐγενικὸ αὐτὸν ἄνθρωπο, ποὺ εἶχε προθυμοποιηθῆ νὰ τῆς προσφέρη ζεστασιά, φαΐ, πιοτό, τσιγάρο...

— Τί ντροπή!... Δὲν εἶν' ἔτσι;... μουρμούρισε. Τὸ κακὸ γιὰ μένα εἶναι ὅτι ἔχω ξεμάθει νὰ ντρέπουμαι...

Στὰ λόγια της κρυβότανε τόσος σπαραγμός, ποὺ ὁ Γιαλεμῆς ἔνοιωσε τὴν καρδιά του νὰ σφίγγεται ὀδυνηρά...

— Ποιά εἴσαστε;... τὴ ρώτησε.

Ἡ ἄγνωστη σήκωσε τοὺς ὤμους της:

— Ποιά εἶμαι! Τί σημασία ἔχει αὐτό;... Ξέχασα πῶς μὲ λένε... Τὰ ρεῖθρα τοῦ πεζοδρομίου παρασύρανε καθετὶ δικό μου πρὸς τὸν ὑπόνομο!...

Σταμάτησε γιὰ μιὰ στιγμή, γιὰ νὰ συνεχίση σὲ λίγο πιὸ σιγά:

— Ὅ,τι καὶ νἄμουν ἄλλοτε, σήμερα εἶμαι κάτι πιὸ λίγο ἀπὸ τίποτα... Εἴσαστε πολὺ εὐγενικὸς ποὺ μοῦ θυμίσατε ὅτι εἶμαι κάτι, ὅτι ἤμουν κάτι ἄλλοτε, παλιά...

Τῆς πρόσφερε δεύτερο τσιγάρο, κι' ἄλλο κονιάκ... Τὸ πιοτὸ τῆς ἔλυσε τὴ γλῶσσα:

— Ἴσως νὰ θυμόσαστε τὴ Μπέτυ Φορέλη... τοῦ εἶπε σὲ μιὰ στιγμή.

— Τὴν πριμαντόνα τῆς ὀπερέττας;! ἔκανε ὁ Γιαλεμῆς. Πῶς δὲν τὴ θυμᾶμαι... Τί ἔγινε ἄραγε; Χάθηκε ἀπὸ τὴ σκηνή, ἐξαφανίστηκε ἀπὸ τὰ μάτια τῶν θαυμαστῶν της — ποὺ, ἀνάμεσά τους, ἤμουν κι' ἐγώ!...

Ἡ θλιβερὴ γυναικεία γελοιογραφία ἔκανε μιὰν ἀδιόρατη κίνησι τοῦ χεριοῦ της.

— Χάθηκε θῦμα τοῦ ἔρωτα, ἀποκρίθηκε ὑπόκωφα. Πίστεψε σὲ ἕναν ἄντρα ποὺ τὴ βεβαίωσε πὼς τὴν ἀγαποῦσε, καὶ τὰ παράτησε πρόθυμα ὅλα, σκηνὴ καὶ τραγούδι, δόξα καὶ χειροκροτήματα, γιὰ νὰ ἀκολουθήση αὐτὸν ποὖχε ὁλοκληρωτικὰ λατρέψει... Ταξιδέψανε μαζὶ μακρυὰ ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, αὐτὴ μεθυσμένη ὅλο καὶ πιὸ πολὺ ἀπὸ τὸ μαγικὸ ἐρωτικό της ὄνειρο, ἐκεῖνος βαρυεστημένος ὅλο καὶ πιὸ πολὺ ἀπὸ τὴν ἀγάπη της...

»Ὥσπου, μιὰ σκληρὴ μέρα, ἦρθε τὸ τέλος! Ἐκεῖνος ἔφυγε. κι' αὐτὴ ἔμεινε μόνη κι' ἔρημη, χωρὶς τὴν ἱκανότητα νὰ στηριχτῆ πουθενά, μιὰ καὶ τὸ ἐρωτικό της στήριγμα εἶχε λείψει... Ἄφισε νὰ τὴν κυριέψουνε τὰ πιὸ φοβερὰ ἐλαττώματα, μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι αὐτὰ θὰ τῆς χαρίζανε τὴν ποθητὴ λησμονιά... Δὲν κέρδισε παρὰ τὸ γλύστρημα ὡς κάτω...

»Ἔγινε ἕνα σκουπίδι, ποὺ τὸ πῆρε ὁ ἀέρας τῆς ζωῆς καὶ τῆς δυστυχίας καὶ τὸ πέταξε μιὰ χιονισμένη νύχτα στὸ κατῶφλι τῆς πόρτας σας!...

Ὁ Γιαλεμῆς πετάχτηκε ὀρθός:

— Ἐσεῖς... εἴσαστε ἡ... Μπέτυ Φορέλη;!... φώναξε μὲ ἔκπληξι, σχεδὸν μὲ φρίκη...

Ἡ γυναίκα ἀνατρίχιασε...

Σὰ νὰ συνῆλθε ἀπὸ τὸ μεθύσι της ποὖχε κάνει τὴ γλῶσσα της νὰ λυθῆ τόσο ἐπικίνδυνα προσπάθησε νὰ διορθώση αὐτὰ ποὺ τῆς εἶχαν ξεφύγει:

— Μὴν ἀκοῦτε τὶς φλυαρίες μιᾶς τρελλῆς μεθυσμένης... ψιθύρισε. Δὲν ξέρω τί λέω... Μὴ δίνετε προσοχὴ στὰ λόγια μου... Καὶ βάλτε μου ἀκόμα ἕνα κονιάκ...

★

Τὴν ἄλλη μέρα, ὅταν ὁ Γιῶργος Γιαλεμῆς ξύπνησε, δὲ βρῆκε τὴν ἄγνωστη τῆς προηγούμενης νύχτας. Μόνο ἕνα σημείωμα ἀπάνω στὸ γραφεῖο του μὲ λίγες γραμμές:

«Σᾶς εὐχαριστῶ ποὺ μοῦ θυμίσατε γιὰ λίγο ὅτι ἤμουν κάποτε ἄνθρωπος κι' ἐγώ...»

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

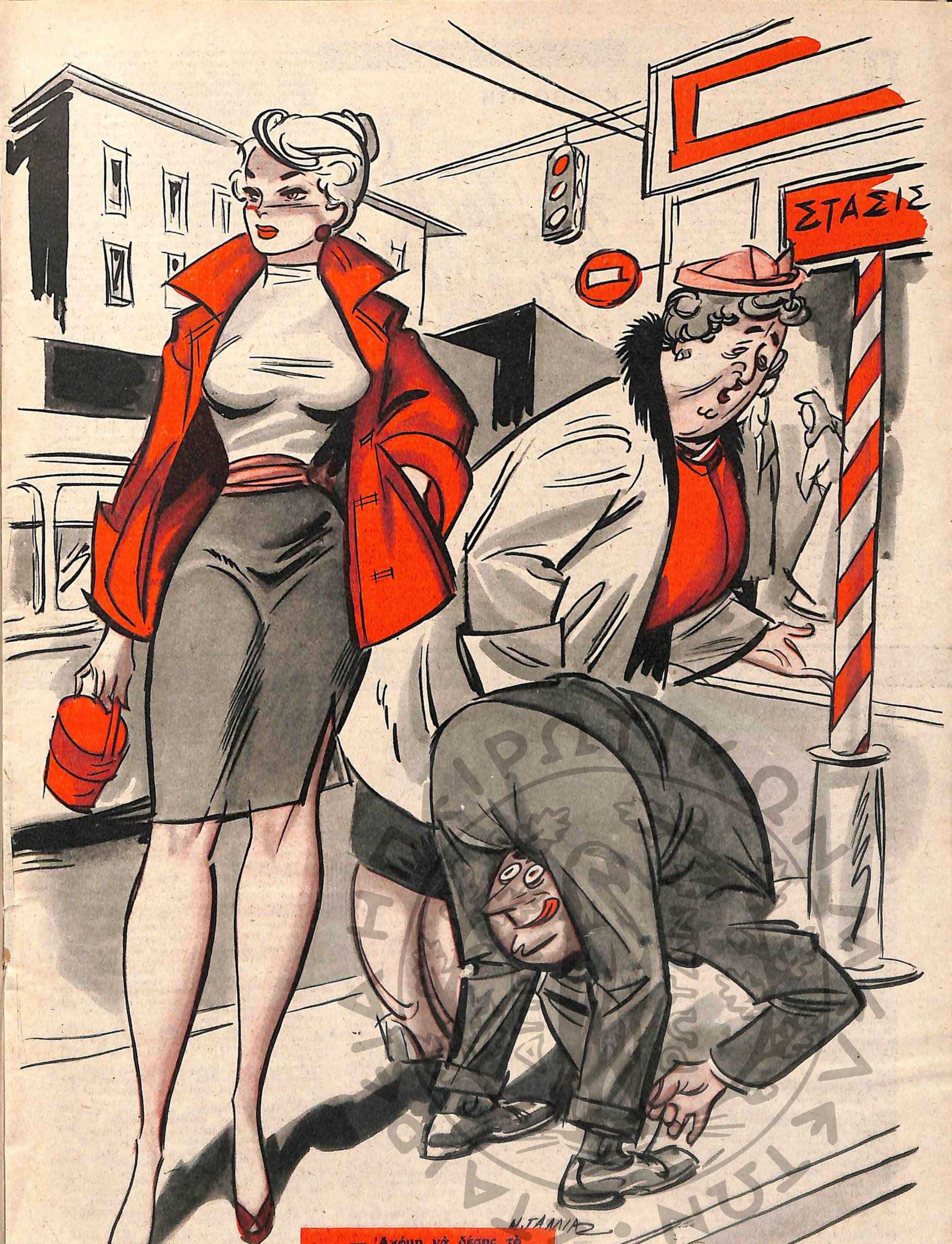

— Ἀκόμη νὰ δέσης τὸ παπούτσι σου, Ἀνάργυρε;

Ἀπὸ τὸν μῦθο στὴν ἀλήθεια

Κ. Ζ. ΠΟΛΙΤΗ

Οἱ πυρῆνες τῆς Ἑλληνικῆς Ἐθνότητος

Προκειμένου νὰ προσδιοριστοῦν οἱ λαοί, ἀπὸ τοὺς ὁποίους προῆλθαν τὰ φύλα, ποὺ δημιούργησαν τὴν ἑλληνικὴ ἐθνότητα, ἡ ἱστορικὴ ἔρευνα ξεκινάει ἀπὸ τὴν ὁμοφυλία τῶν Ἀριανῶν λαῶν, οἱ ὁποῖοι εἶχαν ξεχυθῆ στὴν ἀπέραντη περιοχὴ μεταξὺ Καυκάσου καὶ Τυρρηνικοῦ πελάγους.

Ἀρχικὰ οἱ Ἄριοι εἶχαν χωριστῆ σὲ δυὸ κεντρικοὺς κλάδους, ἀπὸ τοὺς ὁποίους ὁ ἕνας ἔμεινε στὶς Ἰνδίες κι' ὁ ἄλλος προχώρησε πρὸς τὸν Καύκασο. Αὐτὸς ὁ δεύτερος κλάδος πάλι, χωρίστηκε σὲ δυὸ τμήματα, ἀπὸ τὰ ὁποῖα τὸ ἕνα κινήθηκε πρὸς τὴ βορειοανατολικὴ Εὐρώπη καὶ τὸ ἄλλο πρὸς τὸ ἀρμενικὸ ὀροπέδιο τοῦ Καυκαύσου, καθὼς καὶ πρὸς τὴ δυτικὴ Μικρασία καὶ τὴν Προποντίδα. Μᾶζες αὐτῶν τῶν φύλων ποὺ ἔφθασαν στὴν Προποντίδα καὶ τὴ Θράκη, εἰσέδυσαν κατόπιν στὶς περιοχὲς τοῦ Δουνάβεως κι' ἀπ' ἐκεῖ μέσω τῶν Δηναρικῶν Ἄλπεων, στὴν Ἀδριατικὴ καὶ σ' ὁλόκληρη τὴν Ἰταλικὴ χερσόνησο.

Στὴ διαδρομὴ τῶν αἰώνων, οἱ λαοὶ αὐτοὶ διαμόρφωσαν τὸν Πελασγικὸ κόσμο, ἀπὸ τὸν ὁποῖο προῆλθαν καὶ οἱ Ἑλληνοπελασγοί, σύμφωνα μὲ τὴ γενικὴ ὀνομασία τῶν πρώτων φύλων, ποὺ ἐγκαταστάθηκαν στὴν Ἑλλάδα. Σ' αὐτόν, λοιπόν, τὸν Πελασγικὸ κόσμο ἐντοπίζει ἡ ἱστορικὴ ἔρευνα τὰ πορίσματά της σχετικὰ μὲ τὴ δημιουργία τῆς Ἑλληνικῆς Ἐθνότητος, ἀλλὰ καὶ τῶν ἄλλων ἐθνοτήτων ποὺ κατέκτησαν τότε τὶς πιὸ γνωστὲς εὐρωπαϊκοασιατικὲς περιοχές: Τῶν Ἰταλοπελασγῶν, τῶν Θρακοπελασγῶν, τῶν Φρυγοπελασγῶν, τῶν Ἀρμενοπελασγῶν καὶ τῶν Ἰλλυριοπελασγῶν. Ἀπὸ τοὺς Φρυγοπελασγοὺς προῆλθαν καὶ οἱ Τρῶες.

Τῶν ἴδιων Φρυγοπελασγῶν —λέγουν οἱ ἱστορικοὶ τῶν πηγῶν τῆς ἑλληνικῆς ζωῆς— ἀπόγονοι ἦσαν καὶ οἱ Μαίονες, οἱ Κᾶρες, οἱ Καύκωνες καὶ οἱ Κουρῆτες, παμπάλαιοι πειρατικοὶ λαοί, οἱ ὁποῖοι κατέκλυσαν τὴν Πελοπόννησο, τὴν Κρήτη καὶ ἄλλες περιοχὲς τῆς Ἑλλάδος, ὅπου καὶ ἀφῆκαν ἐπὶ αἰῶνες τὰ ἴχνη τους.

Σύμφωνα μὲ τὶς γνῶμες τοῦ διασήμου Γερμανοῦ ἐρευνητοῦ τῆς ἑλληνικῆς ἱστορίας Μόοντμαν καὶ ἄλλων συγχρόνων ἱστορικῶν, οἱ ὁποῖοι μελέτησαν τὰ νεώτερα εὑρήματα τῆς ἀρχαιολογίας, οἱ Θρακοπελασγοὶ ὑπῆρξαν τὸ ἰσχυρότερο φύλο τῆς πελασγικῆς ἐξορμήσεως. Ἀπὸ αὐτοὺς προῆλθαν οἱ Θρᾶκες, οἱ Μυσοί, καθὼς καὶ οἱ Λέλεγες. Μὲ τὸ γεωγραφικὸ χῶρο ποὺ διαμορφώθηκε κατόπιν στὴν Ἑλλάδα, οἱ Λέλεγες εἶχαν στενὴ σχέσι, ὅπως προκύπτει καὶ ἀπὸ τὸ ὅτι ἡ Λακωνία ὀνομαζόταν στοὺς παναρχαίους χρόνους Λελεγία. Ἐπίσης ἀπὸ τοὺς Θρακοπελασγοὺς προῆλθαν οἱ Λυδοί, ὅπως καὶ ὁ λαὸς τῶν Ἀμαζόνων, ἢ Ἀμαζονίδων.

Νά τί λέγει ἕνας ἀπὸ τοὺς συγχρόνους ἱστορικοὺς σχετικὰ μὲ τοὺς λαοὺς αὐτούς: «Πολλοί, ὅπως οἱ Φρυγικοὶ Κᾶρες καὶ οἱ θρακικοὶ Μυσοί, ἦσαν πειρατικοὶ λαοὶ καὶ τὰ ἁρπακτικὰ καὶ ἀγροῖκα τους ἤθη εἶχαν μείνει παροιμιώδη: «Μυσῶν λεία», ἔλεγαν οἱ ἀρχαῖοι τῆς μεταγενεστέρας ἐποχῆς.

»Παραδόξως ὅμως οἱ Κᾶρες καὶ οἱ Μυσοὶ ἦσαν καὶ λαοὶ μουσικοί, ὅπως καὶ οἱ Λυδοί: Συνέθεταν καὶ ἔπαιζαν στοὺς αὐλοὺς των περίφημες θρηνητικὲς μελωδίες ποὺ συνέτειναν κατόπιν στὴν ἐξέλιξι τῆς ἑλληνικῆς μουσικῆς καὶ ποιήσεως. Οἱ θρῆνοι των ἦσαν ἐντελῶς πρωτότυποι καὶ ὑποβλητικοί, ὅπως περίπου οἱ θρῆνοι τῶν συγχρόνων μας γυναικῶν τῆς Μάνης. Καὶ ὅπως τὸ μανιάτικο μοιρολόϊ εἶναι σήμερα ἐντελῶς ἰδιαίτερο καὶ ὑποδειγματικό, ἔτσι καὶ τότε ὁ «Μύσιος θρῆνος». Ὅλοι οἱ λαοὶ ποὺ προέρχονται ἀπὸ τοὺς Θρακοπελασγούς, εἶναι τόσον στενὰ συνδεδεμένοι μὲ τοὺς Φρύγας, ὥστε εἶναι πολὺ δύσκολη ἡ διάκρισίς των. Γι' αὐτὸ καὶ ὅλοι οἱ λαοὶ τοῦ Πόντου καὶ τῆς Θράκης, συμπεριλαμβανομένων καὶ τῶν Ἀρμενίων, ὀνομάζονται Θρακο-Φρυγικοὶ καὶ ἀποτελοῦν τὴν λεγομένην ἑλληνοπελασγικὴν οἰκογένειαν.

»Στὴν οἰκογένειαν αὐτὴν ἀνῆκαν καὶ αἱ Ἀμαζόνες ποὺ εἶναι ἐκπροσωπήσεις καὶ τοῦ πολεμικοῦ, τοῦ πνευματικοῦ καὶ τοῦ θρησκευτικοῦ βίου τῶν Θρακοφρυγικῶν λαῶν...»

Σχετικὰ μὲ τὶς Ἀμαζόνες, οἱ ἱστορικοὶ πιστεύουν ὅτι δὲν πρόκειται περὶ φανταστικοῦ μυθολογικοῦ ἔθνους, ἀλλὰ περὶ ὑπάρξαντος λαοῦ γυναικῶν, ποὺ κατοικοῦσαν κοντὰ στὶς ἀκτὲς τοῦ Εὐξείνου Πόντου καὶ στοὺς ποταμοὺς Θερμόδωντα καὶ Θᾶσιν. Ὁ Ἀθηναῖος ρήτωρ Λυσίας λέγει σχετικὰ μὲ τὶς Ἀμαζόνες ὅτι «ἀποτελοῦσαν τὸ πρῶτο ἱππικὸ στράτευμα τοῦ τότε κόσμου». Πάντως ἦσαν γυναῖκες πολεμοχαρεῖς καὶ πολεμοῦσαν συνηθέστατα ἔφιππες, ὑπὸ τὴν ἀρχηγία τῆς βασίλισσάς τους.

Κατὰ κανένα τρόπο δὲν ἐπέτρεπαν σὲ ἄντρες νὰ ἐγκατασταθοῦν στοὺς συνοικισμούς τους. Ἐπειδή, ὅμως, ἦταν ἀνάγκη νὰ διαιωνιστῆ τὸ γένος τους, κάθε χρόνο ἐρχόταν ἐπὶ δίμηνο σὲ ἐπικοινωνία μὲ τοὺς γείτονές τους Γαργαρεῖς, εἰδικὰ γιὰ τὸ σκοπὸ τῆς τεκνοποιΐας. Ἀπὸ τὰ παιδιὰ ποὺ γεννιόνταν, οἱ Ἀμαζόνες κρατοῦσαν τὰ θηλυκά, ἐνῶ τὰ ἀρσενικὰ τὰ ἔστελναν στοὺς Γαργαρεῖς.

Κατὰ τὸν Πίνδαρο, οἱ Ἀμαζόνες μὲ τὸ στρατό τους ὑπέταξαν ὅλες τὶς χῶρες τῆς Μικρασίας καὶ κατόπιν πέρασαν στὴν Εὐρώπη. Ἕνα τμῆμα τους ἔφτασε ὡς τὶς πῦλες τῶν Ἀθηνῶν, οἱ ὁποῖες βρίσκονταν ἐκείνη τὴν ἐποχὴ ὑπὸ τὴν ἡγεσία τοῦ Θησέως. Ἔξω ἀπὸ τὴν πόλι δόθηκε τότε ἡ μεγαλύτερη μάχη τῆς ἱστορίας τῶν Ἀμαζόνων, κατὰ τὴν ὁποία κατατροπώθηκαν ὅλες, μέχρι τοῦ σημείου, ὥστε δὲν ἐπέστρεψε καμμιὰ στὴν πατρίδα της.

Ἕνας ἄλλος λαὸς ποὺ ἔχει σχέσι μὲ τὶς πρῶτες πηγὲς τῆς ἑλληνικῆς ἱστορίας, εἶναι ὁ Ἰλλυριοπελασγικός. Προέρχεται καὶ αὐτός, ὅπως εἴπαμε, ἀπὸ τὰ Θρακοφρυγικὰ φύλα καὶ ἀποτελεῖ τὸ πρῶτο ἐθνολογικὸ κύτταρο τῶν Ἀλβανῶν. Ὅτι δὲ οἱ πρόγονοι τῶν Ἀλβανῶν —ἀνεξάρτητα ἀπὸ τὸν κατόπιν ἐθνολογικὸ ἐκφυλισμό τους, λόγω τῶν ἀπείρων διασταυρώσεων— ἦσαν οἱ Ἰλλυριοπελασγοί, ἀποδεικνύεται πλὴν τῶν ἄλλων καὶ ἀπὸ τὸ ὅτι ἡ ἀλβανικὴ γλῶσσα διατηρεῖ καὶ τώρα ἀκόμη ρίζες καὶ λέξεις προομηρικοῦ ἑλληνικοῦ ἰδιώματος.

Ἔτσι, τὰ πελασγικὰ αὐτὰ φύλα, ποὺ ξεκίνησαν ἀπὸ τὸν Καύκασο καὶ ἔφτασαν ὡς τὴν Ἀδριατική, ἀπετέλεσαν τὸν ἕνα κλάδο τῆς Ἀρίας ὁμοεθνίας τῆς Εὐρώπης. Τὸν ἄλλο κλάδο ἀπετέλεσαν οἱ «Ἰταλοπελασγοί», στοὺς ὁποίους ἀνήκουν καὶ οἱ Ἰάπυγες καὶ οἱ Ἄπουλοι.

Ὁ Γερμανὸς σοφὸς Μόμσεν, γράφει ὅτι «ὁ Ἕλλην καὶ ὁ Ἰταλὸς εἶναι ἀδελφοὶ καὶ ἔχουν ἐξαδέλφους τὸν Κέλτη, τὸ Γερμανὸ καὶ τὸ Σλαῦο».

ΚΩΣΤΑΣ Ζ. ΠΟΛΙΤΗΣ

Ο ΕΡΩΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΑΛΗ ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΝΑΠΟΔΗ

Ἡ ἀντίληψι ποὺ ἔχουν οἱ νέες γιὰ τὴ ζωὴ καὶ τὸ δικό τους ρόλο σ' αὐτὴν εἶναι ἐπηρεασμένη βαθειὰ ἀπὸ τὰ τόσο γοητευτικὰ παραμύθια τοῦ παλιοῦ καιροῦ. Αὐτὸ γινόταν πάντοτε καὶ γίνεται ἀκόμη καὶ στὴν ἐποχή μας, παρ' ὅλη τὴν ἐξέλιξί της.

Στὸ βάθος τοῦ μυαλοῦ κάθε νέας, προτοῦ ἀκόμη ἔρθη σ' ἐπαφὴ μὲ τὴν πραγματικότητα, βρίσκεται τὸ βασιλόπουλο τοῦ παραμυθιοῦ, ποὺ τὸ ταυτίζει μὲ τὸν μέλλοντα σύζυγό της.

Προτοῦ ἀκόμη σκεφτῆ τὸν ἄντρα, ἡ σκέψι της φτερουγίζει πρὸς αὐτὸ τὸ βασιλόπουλο, ποὺ εἶναι βέβαιη πὼς θὰ τὴν ἀνακαλύψη σίγουρα (αὐτὴ δὲ χρειάζεται νὰ κάμη τίποτα), γιὰ νὰ τῆς δώση τὴ χαρὰ καὶ τὴν εὐτυχία.

Οἱ νέοι, τοὐναντίον, ὀνειρεύονται πρῶτα τὴ γυναῖκα, ποὺ τὸν ἰδανικὸ τύπο της τὸν φτιάνουν μέσα στὸ μυαλό τους, συναρμολογῶντας διάφορα κομμάτια ποὺ παίρνουν ἀπὸ πρόσωπα ὑπαρκτὰ καὶ ἀνύπαρκτα —ἐκτὸς ἀπὸ τὶς γυναῖκες ποὺ βλέπουν, ὑπάρχουν καὶ οἱ ἄλλες ποὺ ζοῦν μέσα στὴ φαντασία τους ἢ ποὺ προβάλλουν ἀνάγλυφες μέσα ἀπὸ τὰ βιβλία ποὺ ἔχουν διαβάσει ἢ τὰ ἔργα τέχνης ποὺ ἔχουν δῆ— καὶ ἀργότερα, πολὺ ἀργότερα, διαλέγουν ἀνάμεσά τους αὐτὴ ποὺ θὰ κάμουν σύντροφο τῆς ζωῆς τους καὶ ποὺ ὄχι σπάνια εἶναι ὁλότελα διαφορετικὴ ἀπὸ ἐκείνη ποὺ ὠνειρεύτηκαν.

Μ' ἁπλούστερα λόγια, ἡ νέα τοποθετεῖ τὸ ἐρωτικό της ὄνειρο μέσα στὰ πλαίσια μιᾶς ἠθικῆς, ποὺ θὰ τὴν ζήλευαν κι' οἱ πιὸ αὐστηροὶ ἠθικολόγοι. Δὲν ποθεῖ τίποτα ἄλλο ἀπὸ ἕναν καλὸ σύζυγο, ποὺ θὰ τὴν κάμη εὐτυχισμένη. Ὁ ἄντρας, ἀντίθετα, προσπαθεῖ νὰ διακρίνη πίσω ἀπὸ τὴ γυναῖκα, ποὺ βρίσκεται μπροστά του, ὅλες τὶς ἄλλες. Ἡ σκέψι του ἀγνοεῖ τὴν ἠθικὴ (πρᾶγμα ποὺ δὲν τὸν ἐμποδίζει νὰ δείχνεται κέρβερος τῆς ἠθικῆς, ὅταν δὲν πρόκειται γιὰ τὸν ἑαυτό του). Ὁ ἄντρας δὲ σκέφτεται ποτὲ τὴ γυναῖκα-σύζυγο. Καὶ πολλὲς φορὲς τὴ ζητάει, μόνον ἀφοῦ ἐξαντλήση ὅλες τὶς χαρὲς ποὺ μποροῦν νὰ τοῦ δώσουν ἐκεῖνες, ποὺ δὲ σκέφτηκε ποτὲ νὰ τὶς κάμη συντρόφους τῆς ζωῆς του.

Ἂν ἡ γυναῖκα δείχνεται ἀργότερα ἄπληστη γιὰ χαρά, ἄστατη, ἐπιπόλαιη καὶ ἐπιφανειακή, τὸ βέβαιο, ὅμως, εἶναι ὅτι περνάει τὸ κατῶφλι τῆς πόρτας τῆς ζωῆς μὲ τὶς πιὸ ἁγνὲς σκέψεις. Τὸ ἐρωτικό της ὄνειρο περιορίζεται σ' ἕνα μόνον ἄντρα κι' εἶναι ἕτοιμη νὰ θυσιάση σ' αὐτὸν τὰ πάντα, γιατὶ ξέρει πὼς σ' αὐτὴ τὴ θυσία βρίσκεται ὅλη ἡ εὐτυχία της.

Αὐτὴ ἡ διάθεσι τῆς γυναίκας, ποὺ θὰ μπορούσαμε νὰ τὴν ἀποκαλέσωμε ρωμαντική, τὴν ἐξιλεώνει προκαταβολικὰ γιὰ ὅλα τὰ μελλοντικὰ ἀνομήματά της καὶ γι' αὐτὴν ἀκόμη τὴν ἀστάθεια ἢ τὴν ἀπιστία της.

Ἡ ρωμαντικὴ εὐαισθησία τῆς γυναίκας

Θὰ μποροῦσε ἴσως νὰ πῆ κανεὶς ὅτι ἡ γυναῖκα δὲν ἀγαπάει τὸν ἄντρα, ἀλλὰ τὴν ἀγάπη (ἐνῶ οἱ ἄντρες ἀγαπᾶνε πάντοτε τὴ γυναῖκα καὶ δὲ μποροῦν νὰ καταλάβουν τὴν ἀγάπη χωρὶς αὐτή). Οἱ γυναῖκες σφίγγουν μὲ τὴν ἴδια ἄγρια καὶ ταὐτόχρονα τρυφερὴ ὁρμὴ τὴν κούκλα τους, τὸ σκυλάκι τους, τὸν ἀγαπημένο τους, τὸ σύζυγό τους ἢ τὸ μωρό τους. Τοὺς εἶναι ἀδύνατο νὰ μείνουν μὲ τὰ χέρια καὶ τὴν καρδιὰ ἄδεια. Οἱ περιπαθεῖς λέξεις, ποὺ βγαίνουν ἀπὸ τὸ στόμα τους, δὲ στερεύουν ποτέ. Τί σημασία ἔχει, ἂν εἶναι πάντοτε οἱ ἴδιες; Κάθε φορὰ ποὺ τὶς λένε, εἶναι σὰ νὰ μὴν τὶς ξαναεῖπαν ποτὲ ἄλλοτε. «Εἶναι τόσο ἀπέραντη ἡ ἀνάγκη γιὰ ἀγάπη τῆς γυναίκας, ποὺ κάθε πρᾶξι της, ἀκόμη κι' ἡ πιὸ φρικαλέα, ἔχει προκαταβολικὰ τὴ συγγνώμη της» ἔγραψε ἕνας ποιητής.

Ἡ γυναῖκα φλέγεται πραγματικὰ ἀπὸ τὴν ἐπιθυμία νὰ δοθῆ χωρὶς ὑπολογισμοὺς κι' ἐπιφυλάξεις. Ἀλλ' ἀπαιτεῖ τὸ ἀντάλλαγμα νὰ εἶναι ἀντάξιο τῆς δικῆς της προσφορᾶς, δηλαδὴ ἄπειρο καὶ ἀνεξάντλητο.

Ὅσο περισσότερο ἀφιλοκερδὴς εἶναι ἡ ἀγάπη τῆς γυναίκας, ὅσο πιὸ ἀνυστερόβουλο εἶναι τὸ αἴσθημά της —π.χ. χωρὶς τὴν προοπτικὴ τοῦ γάμου— τόσο μεγαλύτερες ἀπαιτήσεις ἔχει ἀπὸ τὸν ἄντρα.

Ἡ γυναῖκα νομίζει ὅτι ποτὲ δὲν τὴν ἀγαπᾶνε ὅσο θὰ ἤθελε, ὅτι ποτὲ δὲν εἶναι τόσο εὐτυχισμένη ὅσο θὰ ἐπιθυμοῦσε. Δὲν πιστεύει ποτὲ ὅτι τῆς ἀνταποδίδουν στὴ σωστή της ἀξία τὴν ἀγάπη ποὺ προσφέρει. Στὰ μάτια της, αὐτὴ ἡ ἀγάπη εἶναι τὸ μεγαλύτερο ἀγαθό.

«Οἱ γυναῖκες, γράφει ὁ Γάλλος συγγραφέας Ντομινὶκ λὲ Μπούρ, ἐπειδὴ τὶς πιὸ πολλὲς φορὲς βρίσκονται σὲ ἀδυναμία νὰ κάμουν κάτι μόνες τους, ἐκδικοῦνται ἀπαιτῶντας ἀπὸ τοὺς ἄντρες νὰ κάνουν ἀκατάπαυστα κάτι γι' αὐτὲς καὶ γι' αὐτὸ καταλογίζουν ὡς ἔγκλημα καὶ τὴν πιὸ μικρὴ ἀδιαφορία ἀπέναντί τους. Ἐνῶ οἱ ἄντρες, ἀφοῦ ἐξασφαλίσουν τὴν αἰσθηματικὴ καὶ ὑλική τους ἄνεσι, δὲ ζητᾶνε τίποτα ἄλλο ἀπὸ τὶς γυναῖκες, παρὰ νὰ μὴν τοὺς ἐνοχλοῦν καὶ νὰ τοὺς ἀφήνουν νὰ ρυθμίζουν ὅπως αὐτοὶ θέλουν τὴ ζωή τους. Κάθε τι ποὺ κάνετε γι' αὐτὲς τὶς βασίλισσες, δὲν τὶς συγκινεῖ, γιατὶ τὸ θεωροῦν σὰν πληρωμὴ ἑνὸς χρέους ἀπέναντί τους. Ἀλλὰ κάθε τι ποὺ δὲν κάνετε, τὸ καταγράφουν μὲ μοχθηρὴ λεπτολογία καὶ κάθε μέρα προσθέτουν κι' ἕνα καινούργιο στοιχεῖο στὸν ἐγκληματικό σας φάκελλο, γιὰ νὰ σᾶς τὸν παρουσιάσουν μιὰ μέρα παραφουσκωμένο καὶ νὰ πάρουν τὴ θέσι ἀδυσωπήτων κριτῶν σας».

Νά γιατὶ οἱ ἄντρες βρίσκουν πολλὲς φορὲς ἄφρητο τὸ ζυγὸ τῆς ἀγάπης μιᾶς γυναίκας. Ἀγωνίζονται τότε, γιὰ νὰ τὸν ἀποτινάξουν. Ἀλλά, προτοῦ τὸ κατορθώσουν, ἔχουν ὑποταχτῆ κι' ὅλας στὴν τυραννία μιᾶς ἄλλης γυναίκας. Γιατὶ φαίνεται πὼς οὔτε κι' αὐτοὶ μποροῦν νὰ ζήσουν χωρὶς νὰ ἔχουν ἕνα θελκτικὸ τύραννο πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι τους.

Στὴν ἀδιάκοπη αὐτὴ πάλη μεταξὺ τῶν δύο φύλων, ποιός εἶναι ὁ νικητὴς καὶ ποιός ὁ νικημένος, ποιός ὁ κατακτητὴς καὶ ποιός ὁ κατακτώμενος;

Θὰ ἦταν πολὺ δύσκολο νὰ τὸ πῆ κανείς. Ὁ Κλὼντ Ἀνέ, ποὺ ἦταν ἕνας βαθὺς παρατηρητὴς τῆς γυναικείας ψυχολογίας, ἔγραψε ἄλλοτε τὰ ἑξῆς:

«Οἱ γυναῖκες, ἐκεῖνες τοὐλάχιστον ποὺ δὲν πελαγοδρομοῦν στὰ σύννεφα, ἀντίθετα μὲ ὅ,τι νομίζομε, δὲν ἐπιθυμοῦν νὰ ζοῦν μέσα σ' ἕνα κλῖμα ἀδιάκοπης λατρείας. Ἂν βρίσκονταν σ' αὐτὴ τὴν κατάστασι, θὰ ἔπληττσν μέχρι ναυτίας καὶ θὰ εὔχονταν νὰ τὶς κακομεταχειριστοῦν λίγο, ἂν ὄχι γιὰ τίποτα ἄλλο, γιὰ νὰ ἔχουν τοὐλάχιστον τὴ χαρὰ τῆς ἀλλαγῆς. Ἐκεῖνο ποὺ τὶς γοητεύει εἶναι ἡ ψευδαίσθησι ὅτι ἐξουσιάζουν τὸν ἄντρα, ἐνῶ, στὴν πραγματικότητα, βρίσκονται κάτω ἀπὸ τὴν ἀμείλικτη κυριαρχία του καὶ δὲν ἀξίζουν τίποτα χωρὶς αὐτόν».

ΣΤΟ, ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ ἐλευθερία τῆς γυναίκας

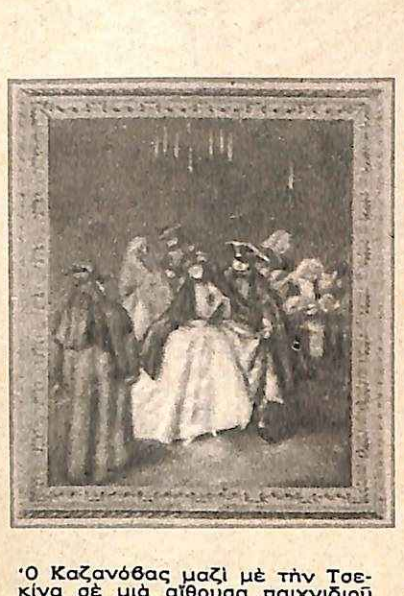

Ὁ Καζανόβας μαζὶ μὲ τὴν Τσεκίνα σὲ μιὰ αἴθουσα παιχνιδιοῦ (Πίναξ τοῦ Λόνγκι).

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΦΙΛΗ ΤΟΥ ΚΑΖΑΝΟΒΑ ἦταν ὑπηρέτρια!

Ἡ μόνη γυναίκα ποὺ ἀγάπησε πραγματικὰ

ΤΟ 1774, ἔπειτα ἀπὸ δέκα ὀχτὼ χρόνια ἐξορίας, ὁ Καζανόβας γύρισε στὴν ἀγαπημένη του πατρίδα, τὴ Βενετία.

Ἦταν τότε πενῆντα ἑνὸς χρόνων κι' εἶχε κουραστῆ ἀπὸ τὴν περιπετειώδη ζωή, ποὺ εἶχε περάσει ὡς τότε. Ἐκεῖνο ποὺ ἐπιθυμοῦσε ἦταν νὰ συμφιλιωθῆ μὲ τοὺς ἄρχοντες τῆς Γαληνοτάτης καὶ νὰ πετύχη ἕνα δημόσιο λειτούργημα, ποὺ θὰ τοῦ ἐπέτρεπε νὰ ζήση ἥρεμα καὶ χωρὶς περισπασμούς.

Στὸ μεταξύ, ἔκανε τὸ θεατρικὸ ἐπιχειρηματία, κι' ἔγραφε ἄρθρα ἢ σατυρικοὺς στίχους στὶς ἐφημερίδες. Μετέφρασε ἐπίσης στὰ ἰταλικὰ τὴν «Ἰλιάδα». Ἀλλὰ τὰ κέρδη του ἦταν μηδαμινὰ καί, στὸ τέλος, ἀφοῦ δὲ μπόρεσε νὰ βρῆ τίποτα καλλίτερο, δέχτηκε μιὰ θέσι μυστικοῦ πράκτορος στὴν ὑπηρεσία τοῦ Ἀρχιδικαστοῦ. Γιὰ ἕναν ἄνθρωπο μὲ τὴ δική του μόρφωσι καὶ τὴ δική του πεῖρα, ἡ θέσι αὐτὴ ἦταν ἐξευτελιστική. Ἀλλά, τὸ κάτω-κάτω, ἔπρεπε νὰ ζήση.

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, ὁ Καζανόβας εἶχε μιὰ τελευταία ἐρωτικὴ περιπέτεια, ποὺ ἦταν ἡ σημαντικώτερη ἴσως ἀπὸ ὅλες τὶς ἄλλες, γιατὶ ἡ γυναίκα ποὺ ἀγάπησε κατάφερε νὰ τὸν νοικοκυρέψη, νὰ τὸν κρατήση κοντά της ὁλόκληρα χρόνια, αὐτόν, ποὺ ἦταν ὁ αἰωνίως ἄστατος καὶ νὰ τοῦ βγάλη ἀπὸ τὸ μυαλὸ ὅλες τὶς τρέλλες του, ἐνῶ ταυτόχρονα ἦταν κοντά του μιὰ τρυφερὴ καὶ ἀφοσιωμένη σύντροφος.

Τὰ ἀπομνημονεύματα τοῦ περιφήμου τυχοδιώκτου σταματοῦν στὸ ἔτος τῆς ἐπιστροφῆς του στὴν Βενετία, δηλαδὴ τὸ 1774 κι' ἔτσι εἶναι φυσικὸ ὁ Καζανόβας δὲν κάνει λόγο σ' αὐτὰ γιὰ τὴν τελευταία του κατάκτησι, ποὺ λεγόταν Φραντζέσκα (Τσέκκα ἢ Τσεκίνα) Μπρουσκίνι.

Ἡ Βενετσάνα αὐτὴ ἦταν πολὺ νέα (πιθανὸν εἴκοσι ἢ εἴκοσι δύο χρόνων, ὅταν τὴ γνώρισε ὁ Καζανόβας), ἐξαιρετικὰ ὄμορφη καὶ ὅσο δὲν παίρνει πιὸ φτωχή! Ἡ μητέρα της κι' ἡ ἴδια ξενοδούλευαν. Ἡ Φραντζέσκα εἶχε ἀκόμα ἕνα μικρότερο ἀδελφό, καθὼς καὶ μιὰ ἀδελφή.

Ὁ Καζανόβας συνεννοήθηκε μὲ τὴ μητέρα της, πού, στὴν κυριολεξία τοῦ πούλησε τὴν κόρη της. Ἡ Τσεκίνα δὲν τὸν ἤθελε στὴν ἀρχή. Ἀλλὰ κατόπιν τὸν ἀγάπησε καὶ τοῦ ἀφοσιώθηκε μ' ὅλη της τὴν ψυχή.

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, ὁ Καζανόβας κάθε ἄλλο παρὰ πλούσιος ἦταν. Ἀνέλαβε, ὡστόσο, μὲ τὴ συνηθισμένη του γενναιοδωρία, τὰ βάρη τῆς οἰκογενείας καὶ νοίκιασε ἕνα μικρὸ σπίτι στὴ λαϊκὴ συνοικία τοῦ Καστέλλο, ὅπου ἔμεναν ὅλοι μαζί.

Ἡ μητέρα δὲν ξενοδούλευε πιὰ κι' ἡ Τσεκίνα ἀπόχτησε ὡραῖες τουαλέττες καὶ ἄρχισε νὰ πηγαίνη μαζὶ μὲ τὸν Καζανόβα στὰ θέατρα, καὶ στὰ κέντρα.

Ὁ Καζανόβας ἦταν γοητευμένος ἀπὸ τὴν εἰδυλλιακὴ αὐτὴ ζωή. Ζοῦσαν τώρα μὲ τὴν Τσεκίνα σὰν ἀντρόγυνο.

Ἀλλ' ὁ τυχοδιώκτης ποὺ ὑπῆρχε μέσα του δὲν τὸν ἄφηνε νὰ ἡσυχάση. Καὶ μιὰ μέρα ἔγραψε μιὰ δηκτικὴ σάτυρα ἐναντίον τῆς κληρονομικῆς ἀριστοκρατίας τῆς Βενετίας καὶ τῶν γελοίων προλήψεών της.

Ὁ λαὸς διασκέδασε πολὺ μ' αὐτὴ τὴ σάτυρα, ἀλλ' οἱ ἄρχοντες ἐξαγριώθηκαν καὶ διέταξαν τὴ σύλληψι τοῦ Καζανόβα, ποὺ μόλις πρόφτασε νὰ σωθῆ, φεύγοντας κρυφὰ τὴ νύχτα ἀπὸ τὴ Βενετία, πάνω σ' ἕνα ἱστιοφόρο ποὺ μετέφερε σφάγια.

Ἡ φυγή του ἦταν τόσο βιαστική, ποὺ δὲν πρόφτασε νὰ πάρη μαζί του τὴν Τσεκίνα. Κι' ἄλλωστε, φεύγοντας ἀπὸ τὴ Βενετία, ξαναριχνόταν στὸ ἄγνωστο καί, φυσικά, μιὰ γυναίκα μαζί του, θὰ τοῦ ἦταν μεγάλο βάρος. Ἀπὸ κάθε μέρος ποὺ πήγαινε, ὅμως, τῆς ἔστελνε τρυφερὰ γράμματα, διαβεβαιώνοντάς την πὼς ποτὲ δὲν ἦταν περισσότερο εὐτυχισμένος παρὰ ὅταν βρισκόταν κοντά της. Ἡ Τσεκίνα τοῦ ἀπαντοῦσε μὲ τὴν ἴδια τρυφερότητα.

Σ' ἕνα ἀπὸ τὰ γράμματά της, τοῦ ἔγραφε:

«Πολυαγαπημένε μου Τζιάκομο,

...

Μοῦ γράφεις ὅτι ὅλο τὸν καιρὸ ποὺ δὲν κοιμᾶσαι, μὲ συλλογίζεσαι. Ἐγώ, ὅμως, σὲ συλλογίζομαι ὅλη τὴν ἡμέρα... Πρέπει νὰ ξέρης ὅτι δὲν κάνω τίποτα ἄλλο ἀπὸ τὸ νὰ σὲ σκέπτωμαι».

Στὰ γράμματά του ὁ Καζανόβας δειχνόταν πολὺ ζηλιάρης καὶ δὲν ἔπαυε νὰ δίνη συμβουλὲς στὴν Τσεκίνα.

Τῆς συνιστοῦσε νὰ μὴν πολυβγαίνη ἔξω καὶ νὰ μὴ δίνη πίστι στὰ λόγια τῶν ἀνδρῶν... Μιλοῦσε τώρα γιὰ ἠθική, αὐτὸς ποὺ τὴν εἶχε ποδοπατήσει ἀναρίθμητες φορὲς ὡς τότε.

Ἀργότερα, ὁ κόμης τοῦ Βαλντεστάϊν τὸν πῆρε ὡς βιβλιοθηκάριο στὸν πύργο του τοῦ Ντάζ, στὴ Βοημία.

Γέρος πιὰ ὁ Καζανόβας ἐξακολούθησε τὴν ἐρωτική του ἀλληλογραφία μὲ τὴν Τσεκίνα. Τῆς ἔστελνε ἐπίσης χρήματα.

Ἀλλὰ τὰ οἰκονομικὰ μέσα ποὺ διέθετε ἦταν πολὺ περιωρισμένα. Τὴν Πρωτοχρονιὰ τοῦ 1787 τῆς ἔστειλε γιὰ τελευταία φορὰ 125 φιορίνια. Μ' αὐτὰ τὰ χρήματα ἡ Τσεκίνα πλήρωσε τὰ ἐνοίκια ποὺ χρωστοῦσε καὶ ἀπέσυρε ἀπὸ τὸ ἐνεχυροδανειστήριο μερικὰ χειμωνιάτικα ροῦχα ποὺ εἶχε ἐνεχυριάσει.

Ὁ Καζανόβας τὴν εἰδοποιοῦσε ταὐτόχρονα ὅτι δὲ θὰ μποροῦσε νὰ τῆς στείλη ἄλλα χρήματα. Ἡ ἀλληλογραφία τους, ὡστόσο, συνεχίστηκε.

Ἡ Τσεκίνα ἦταν ἀκόμη ἀρκετὰ νέα καὶ θὰ μποροῦσε, ἂν ἤθελε, νὰ βρῆ ἄλλο φίλο ἢ καὶ νὰ παντρευτῆ. Ἀλλὰ προτίμησε νὰ μείνη πιστὴ στὸν ἄνθρωπο ποὺ εἶχε ἀγαπήσει, μ' ὅλο ποὺ ἤξερε πὼς δὲ θὰ τὸν ξανάβλεπε πιά. Καί, γιὰ νὰ μπορέση νὰ ζήση τίμια, πῆγε ὑπηρέτρια σ' ἕνα πλούσιο σπίτι...

Αὐτὸ ἦταν τὸ θλιβερὸ τέλος τῆς μόνης γυναίκας, ποὺ ἴσως ὁ περίφημος γυναικοκατακτητὴς ἀγάπησε πραγματικά.

ΤΟ ΧΙΟΥΜΟΡ ΣΕ ΕΙΚΟΝΕΣ

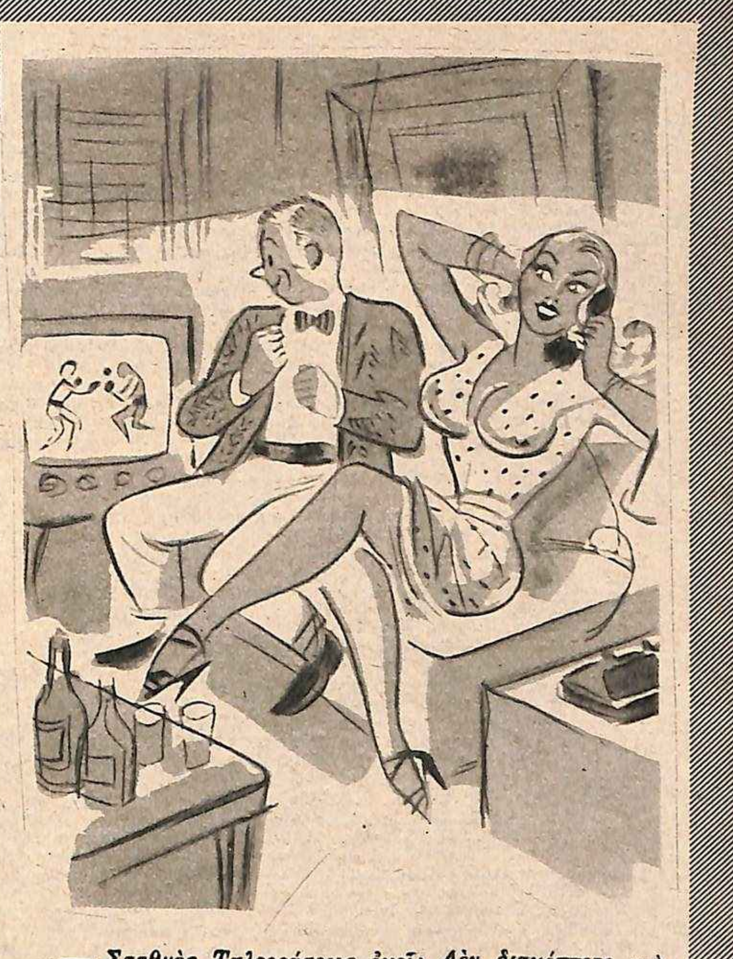

— Σταθμὸς Τηλεοράσεως ἐκεῖ; Δὲν διακόπτετε γιὰ καμμιὰ ὥρα τὴν ἐκπομπή;

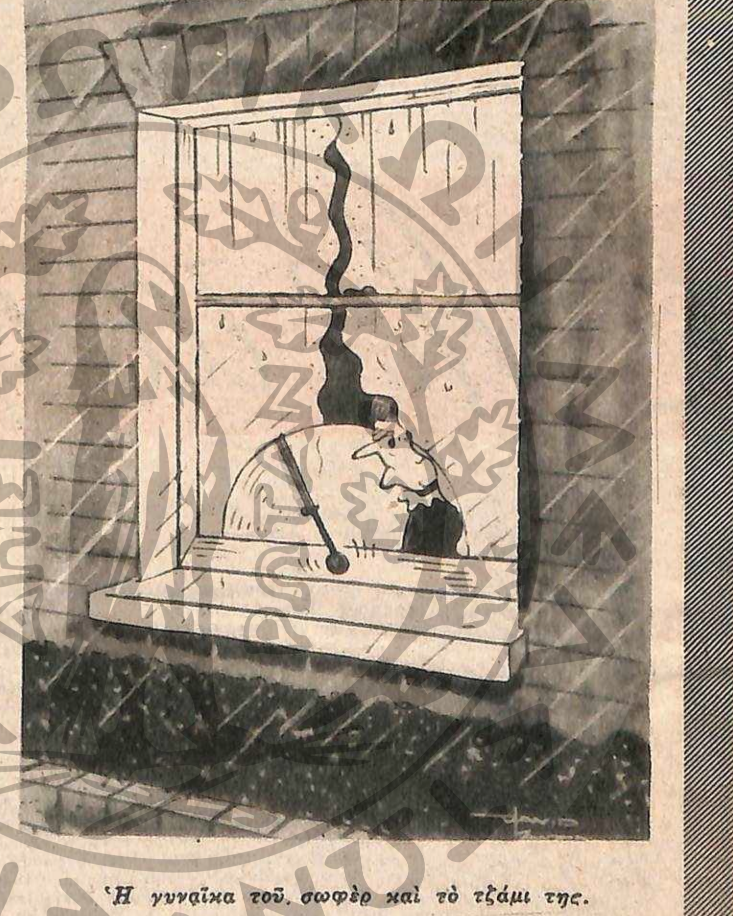

Ἡ γυναίκα τοῦ σωφὲρ καὶ τὸ τζάμι της.

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Μὲ τὰ φτερὰ τῆς μουσικῆς

ΣΤΗ «ΜΟΥΣΙΚΗ ΑΚΑΔΗΜΙΑ» ὁ θόρυβος ποὺ ἔκαναν οἱ σπουδασταὶ ἦταν μεγάλος. Ἄλλος μελετοῦσε βιολί, ἄλλος πιάνο, ἄλλος τραγοῦδι κι' ἀπ' τὰ διάφορα μικρὰ δωμάτια, ἐρχόταν μιὰ κακοφωνία, ποὺ ἔδινε κάποτε στὰ νεῦρα. Ἀνάμεσα στὰ κορίτσια, ποὺ σπούδαζαν, ἦταν κι' ἡ Νάντια Βαννιέ, ἀλλ' ὁ θόρυβος δὲν τὴν πείραζε. Ἦταν μιὰ πάρα πολὺ ὄμορφη κοπέλλα, χαριτωμένη, ἔξυπνη, σοβαρὴ καὶ σιωπηλή, ποὺ σπούδαζε πιάνο. Μελετοῦσε στὴν αἴθουσα 19 μόνη, πληρώνοντας κάτι τὸ μῆνα, γιατὶ δὲν εἶχε πιάνο στὸ σπίτι της. Λίγο πιὸ πέρα, στὴν αἴθουσα 18, ἕνα ἄλλο πιάνο ἔπαιζε καὶ οἱ ἐκτελέσεις τῶν κομματιῶν ἦταν τόσο τέλειες, τόσο συγκλονιστικές, ποὺ ἡ Νάντια σταματοῦσε τὴ μελέτη της γιὰ ν' ἀκούση.

Ἡ Νάντια κατάφερε, ἔπειτ' ἀπὸ λίγες μέρες, νὰ γνωριστῆ μὲ τὸ σπουδαστὴ τοῦ 18. Ἦταν ἕνας ψηλός, ἀδύνατος νέος, ἀλλὰ οἱ κουβέντες, ποὺ ἀντάλλαξαν μαζί, ἦταν τυπικές. Πέρασε λίγος καιρὸς καὶ κάθε φορὰ ποὺ ἡ Νάντια ἄκουε τὸ νέο νὰ παίζη πιάνο, ἔνοιωθε μεγάλη συγκίνησι. Ἕν' ἀπόγευμα, καθὼς μελετοῦσε κι' αὐτή, στὸ 19, ἄκουσε ἀπ' τὸ 18 τὴ «Σονάτα σὲ σὶ ὕφ. ἐλάσ.» τοῦ Σοπέν, μὲ τὸ περίφημο Πένθιμο Ἐμβατήριο. Ἡ Νάντια ἀνατρίχιασε, ἀλλὰ σὲ λίγο, τὸ πιάνο σταμάτησε κι' ἄκουσε ἕναν παράξενο θόρυβο ἀπ' τὸ 18. Ἀνήσυχη, ἡ Νάντια ἔτρεξε ὡς ἐκεῖ, ἄνοιξε τὴν πόρτα τοῦ 18 καὶ τότε εἶδε τὸ σπουδαστὴ νἄχη πέσει σχεδὸν πάνω στὸ πιάνο καὶ νὰ εἶναι ἀκίνητος.

— Τί ἔχετε; φώναξε ἡ Νάντια τρομαγμένη.

Ὁ νέος δὲν κουνήθηκε. Ἡ Νάντια τοῦ ἔπιασε τὰ χέρια. Ἦταν παγωμένα. Ἦταν ἕτοιμη νὰ φωνάξη βοήθεια, ὅταν ὁ νέος ἄνοιξε τὰ μάτια του καὶ τὴν κύτταξε μ' ἀπορία.

— Τί θέλετε; τὴ ρώτησε, μὲ σβυσμένη σχεδὸν φωνή.

— Τί θὰ πῆ τί θέλω; Εἶστε ἄρρωστος!...

— Εἶμαι πολὺ καλά, δὲν ἔχω τίποτα! τῆς ἀπάντησε ἀπότομα.

— Μὰ τί λέτε τώρα, ἀφοῦ εἴχατε λιποθυμήσει...

— Μπορεῖ. Τί σᾶς νοιάζει ἐσᾶς;...

Ἡ Νάντια δὲν ἀπάντησε κι' ἔκανε νὰ φύγη.

— Μὴ φεύγετε, τῆς φώναξε. Μὲ λένε Πὼλ Λουκάρ, εἶμαι λίγο ἀγριάνθρωπος, ἀλλὰ καλὸς στὸ βάθος. Ποιὸ εἶναι τὸ δικό σας ὄνομα;

— Μὲ λένε Νάντια Βαννιέ...

— Πολὺ ὡραῖο ὄνομα! ψιθύρισε καὶ χλώμιασε πάλι.

— Μὰ τί ἔχετε; φώναξε ἡ Νάντια. Εἶστε κατάχλωμος!

— Δὲν ἔχω τίποτα ἤ, μᾶλλον, κάτι ἔχω... Θὰ σᾶς τὸ πῶ, ἀφοῦ εἶστε περίεργη. Ἁπλούστατα πεινῶ. Πᾶνε κάπου σαράντα ὧρες, ποὺ δὲν ἔβαλα τίποτα στὸ στόμα μου. Δὲν ἔχω, βλέπετε, μεγάλη ἀντοχή.

— Ἐλᾶτε μαζί μου, πᾶμε νὰ πάρουμε ἕνα καφὲ μὲ γάλα.

— Ἂν δεχτῶ, δὲ θὰ μπορῶ νὰ σᾶς τὸ ἀνταποδώσω, εἶμαι φτωχός!

— Θὰ μοῦ τὸ ἀνταποδώσετε, ὅταν θὰ γίνετε διάσημος πιανίστας!

— Τὸ πιστεύετε αὐτό;

— Εἶμαι σίγουρη, ἔχετε σπουδαία τεχνικὴ κιόλας.

— Μόνο τεχνική; Αἴσθημα;...

— Δὲ μπορεῖ κανεὶς νἄχη αἴσθημα, ὅταν εἶναι μόνο εἴκοσι χρόνων...

Ὁ Πὼλ τὴν κύτταξε παράξενα. Τοῦ ἄρεσε αὐτὴ ἡ Νάντια. Δὲν ἔμοιαζε μὲ τ' ἄλλα κορίτσια. Στὸ τέλος, δέχτηκε νὰ πάη μαζί της νὰ πιοῦνε ἕνα καφὲ μὲ γάλα. Ὁ Πὼλ κατόπιν τῆς ἐξήγησε πὼς τὰ λεφτά, ποὺ τοῦστελναν οἱ δικοί του, μόλις τοὔφταναν γιὰ νὰ πληρώνη τὸ νοίκι του καὶ νὰ σπουδάζη. Συχνά, ἔμενε νηστικὸς καὶ μόνο ὅταν τύχαινε νὰ παίξη σὲ κανένα νυχτερινὸ κέντρο, μποροῦσε νὰ φάη καλά. Δὲν εἶχε παρὰ τὴ μητέρα του, ποὺ δούλευε ὡς ράφτρα, καὶ μιὰ ἀδελφή, ποὺ ἦταν σὲ κάποιο γραφεῖο, στὴν πατρίδα. Ἡ Νάντια κύτταξε τὸ ρολόϊ της.

— Ὤ! εἶπε διακόπτοντάς τον, εἶχα μιὰ δουλειὰ καὶ ἡ ὥρα πέρασε...

— Μήπως κανένα ραντεβοῦ; τὴ ρώτησε ὁ Πὼλ εἰρωνικά. Εἶσαι ἀρραβωνιασμένη; Δὲν ἀπαντᾶς; Ὅλα τὰ κορίτσια σκέφτονται τὸ γάμο. Ἡ τέχνη ὅμως κι' ὁ γάμος δὲ συμβιβάζονται. Πρέπει κανεὶς νὰ διαλέξη: πρέπει καὶ σὺ νὰ διαλέξης ἢ τὴν τέχνη σου ἢ τὸν ἀρραβωνιαστικό σου.

— Ἐσὺ διάλεξες; τὸν ρώτησε ἡ Νάντια.

— Φυσικά, τὴν τέχνη μου.

*

Πέρασαν λίγες μέρες καὶ οἱ δυὸ νέοι ξανασυναντηθήκανε. Πῆγαν κι' ἔφαγαν μαζὶ κι' αὐτὴ τὴ φορὰ πλήρωσε ὁ Πώλ, γιατὶ εἶχε παίξει σὲ κάποιο νυχτερινὸ κέντρο καὶ εἶχε κερδίσει μερικὰ χρήματα.

Ἄρχισαν νὰ βλέπωνται κάθε μέρα καὶ ἡ Νάντια προσπαθοῦσε νὰ μὴ θίγεται, ὅταν ἡ εἰρωνεία τοῦ Πὼλ γινόταν τσουχτερή. Πέρασε ἔτσι κάπου ἕνας μήνας, ὅταν, μιὰ μέρα, ἡ Νάντια, πηγαίνοντας στὴ «Μουσικὴ Ἀκαδημία», ἔμαθε πὼς ὁ Πὼλ εἶχε ξενοικιάσει τὸ πιάνο του καὶ εἶχε ἐξαφανιστῆ. Ἡ Νάντια ἔνοιωσε σὰν κάτι νὰ εἶχε ραγίσει μέσα της.

Λίγο καιρὸ ἀργότερα, παράτησε κι' αὐτὴ τὴ Σχολή.

Κύλησαν κάπου δυὸ χρόνια, χωρὶς νὰ ξαναδῆ τὸν Πώλ, ἡ καρδιά της ὅμως ὑπέφερε. Νόμισε πὼς μὲ τὸν καιρὸ θὰ μποροῦσε νὰ τὸν ξεχάση, ἀλλ' ἀπατήθηκε, γιατί, μιὰ μέρα, βλέποντας ἕνα πρόγραμμα, ὅπου ἀνάγγελναν μιὰ συναυλία τοῦ Πώλ, ἡ ψυχή της ἀναστατώθηκε. Πὼλ Λουκάρ! Ἔλεγε καὶ ξανάλεγε τ' ὄνομά του κι' αὐτὸ τὴν ἀνακούφιζε. Πρόσεξε πώς, ἀνάμεσα στὰ κομμάτια τοῦ προγράμματος, ἦταν καὶ ἡ περίφημη Σονάτα τοῦ Σοπέν. Ἡ συναυλία ἦταν γιὰ τὴν ἄλλη μέρα, στὸ θέατρο «Ὀρφεύς». Ἔτρεξε ὡς τὸ θέατρο κι' ἀγόρασε ἕνα εἰσιτήριο.

Ἔπειτ' ἀπ' τὸ πρῶτο μέρος τῆς συναυλίας, ὁ Πώλ, καθὼς ὑποκλινόταν στὸ κοινό, ποὺ χειροκροτοῦσε, εἶδε τὴ Νάντια, ποὺ καθόταν στὴν πρώτη σειρὰ τῆς πλατείας καὶ τὸν κύτταζε σὰν ὑπνωτισμένη. Τῆς χαμογέλασε καὶ τῆς ἔγνεψε νὰ πάη νὰ τὸν δῆ. Ἡ Νάντια κατάλαβε. Δίστασε στὴν ἀρχή, πάλεψε μὲ τὸν ἑαυτό της, ἀλλὰ στὸ τέλος πῆγε καὶ τὸν βρῆκε στὸ καμαρίνι του, ὅταν ἡ συναυλία τέλειωσε. Ἦταν κι' ἄλλοι ἐκεῖ. Ὅταν ἔφυγαν, ὁ Πὼλ τὴ ρώτησε:

— Λοιπόν, Νάντια, διάλεξες τὴν τέχνη, ἢ σὲ περιμένει ἀκόμα ὁ ἀρραβωνιαστικός σου;

— Διδάσκω μουσικὴ σ' ἕνα κολλέγιο, τοῦ ἀπάντησε, πεισμωμένη.

Τὴν ἅρπαξε ἀπ' τὸ μπράτσο καὶ βγῆκαν μαζὶ ἀπ' τὸ θέατρο.

— Βλέπω πὼς ἡ προφητεία μου ἀλήθεψε, τοῦ εἶπε ἡ Νάντια, ἔγινες διάσημος πιανίστας!

— Γιατί παράτησες τὶς σπουδές σου; τὴ ρώτησε.

— Γιατὶ κατάλαβα πὼς δὲ θὰ γινόμουν ποτὲ μεγάλη καλλιτέχνις.

— Κι' ὁ ἀρραβωνιαστικός σου; Τὸν παράτησες κι' αὐτόν;

— Χμ! Μᾶλλον... Δὲν ἔνοιωθα πὼς εἶχα κλίσι γιὰ νὰ εἶμαι σύζυγος!

— Καὶ τώρα τί θὰ κάνης στὴ ζωή σου;

— Τὴ δασκάλα τῆς μουσικῆς.

— Ὡραῖο ἐπάγγελμα, μὰ τὴν ἀλήθεια! Εἶσαι ἱκανοποιημένη;

— Γιατί ὄχι; Μοῦ ἀρέσει κι' οἱ μαθήτριές μου μ' ἀγαπᾶνε.

— Ναί, βέβαια, εἶπε ὁ Πὼλ σκεφτικός. Σοῦ ζητῶ συγγνώμη, πρέπει νὰ πηγαίνω, γιατὶ αὔριο ἔχω τὸ δεύτερο κοντσέρτο μου καὶ πρέπει νὰ ξεκουραστῶ...

Χώρισαν, χωρὶς νὰ ποῦνε, ἂν θὰ ξανασυναντιόντουσαν.

Ἕνα χρόνο μετὰ τὴ συνάντησι αὐτή, ἡ Νάντια διάβασε στὶς ἐφημερίδες πὼς ὁ διάσημος πιανίστας Πὼλ Λουκάρ, ἔπειτ' ἀπὸ μιὰ θριαμβευτικὴ τουρνὲ σὲ διάφορες πόλεις τῆς Γαλλίας καὶ τῆς Ἰταλίας, θἄδινε ἕνα κονσέρτο στὴν πόλι, ὅπου ἔμενε τώρα ἡ Νάντια. «Δὲ θὰ πάω», σκέφτηκε, ἀλλά, ὡστόσο, ζήτησε τὴν ἄδεια ἀπ' τὸ Κολλέγιο νὰ λείψη τὴν ἡμέρα ποὺ ἔπαιζε ὁ Πώλ. Κυττάζοντας τὸ πρόγραμμα, ἡ Νάντια πρόσεξε πὼς ὁ Πὼλ θἄπαιζε πάλι τὴ Σονάτα τοῦ Σοπέν. Ἦταν μιὰ σύμπτωσι ἢ ἀπὸ διαίσθησι ὁ Πὼλ εἶχε βάλει αὐτὸ τὸ κομμάτι στὸ πρόγραμμα; Ἡ Σονάτα αὐτὴ τοὺς ἕνωνε, σὰν ἀπὸ θέλημα τῆς μοίρας.

Τὴν ἡμέρα τοῦ κοντσέρτου, ἡ ἐπιτυχία ἦταν θριαμβευτική. Ἔπειτα ἀπ' τὴν ἐκτέλεσι μάλιστα τῆς Σονάτας τοῦ Σοπέν, τὸ ἀκροατήριο, ὄρθιο, ἐπευφημοῦσε, ζητῶντας τὸν πιανίστα νὰ ἐμφανιστῆ στὴ σκηνὴ καὶ νὰ ξαναπαίξη. Ἀλλ' ὁ Πὼλ δὲν παρουσιάστηκε. Παρουσιάστηκε ἕνας ὑπάλληλος τοῦ θεάτρου, ποὺ ὑποκλίθηκε στὸ προσκήνιο καὶ εἶπε: «Κυρίες καὶ κύριοι, ἂν βρίσκεται στὸ θέατρο ἡ δεσποινὶς Νάντια Βαννιέ, παρακαλεῖται νὰ ἔλθη στὸ γραφεῖο γιὰ μιὰ ἐπείγουσα ἀνακοίνωσι».

«Πρέπει νὰ σηκωθῶ, εἶπε ἡ Νάντια στὸν ἑαυτό της, τώρα ποὺ χειροκροτοῦν ἀκόμα». Γλύστρησε ἀνάμεσα ἀπ' τοὺς θεατὲς καί, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβη κι' ἡ ἴδια, βρέθηκε, σὲ λίγο, στὸ γραφεῖο τοῦ θεάτρου. Ὁ ὑπάλληλος τῆς εἶπε ἀμέσως:

— Ἡ δεσποινὶς Βαννιέ; Ἔχετε τὴν καλωσύνη νὰ μ' ἀκολουθήσετε;

Τὸν ἀκολούθησε, σὰν ὑπνωτισμένη, κι' ἐκεῖνος τὴν ἔμπασε σ' ἕνα σαλονάκι. Ἔπειτα ὁ ὑπάλληλος ἔφυγε.

«Θὰ φύγω! Θὰ φύγω!» σκεφτόταν ἡ Νάντια, ἀλλὰ δὲν ἔφευγε.

— Μικρή μου Νάντια! φώναξε ὁ Πώλ, μόλις μπῆκε στὸ σαλονάκι. Καί, παίρνοντάς την στὴν ἀγκαλιά του, τὴ φίλησε.

Ἐκείνη τἄχασε κι' ἄρχισε νὰ τρέμη.

— Νάντια, ξαναεῖπε ὁ Πώλ, εἶχες δίκιο, ἔγινα διάσημος πιανίστας. Κι' αὐτὸ τὸ χρωστῶ σὲ σένα!

— Σὲ μένα; ψιθύρισε ἡ Νάντια μ' ἀπορία.

— Φυσικά, τῆς ἐξήγησε ὁ Πώλ, κρατῶντας την πάντα σφιχτὰ στὴν ἀγκαλιά του. Ἂν ἔγινα κάτι, ἂν παίζω μ' αἴσθημα, τὸ χρωστῶ στὸν ἔρωτα! Πρῶτα ἔπαιζα μὲ ἄψογη τεχνική, ἀλλὰ χωρὶς ἔκφρασι. Ἀπὸ τότε ποὺ σὲ γνώρισα καὶ σ' ἀγάπησα, ἀπὸ τότε ποὺ ὑπέφερα γιὰ σένα, ἔνοιωσα νὰ ἐκφράζω τὰ συναισθήματά μου ἀνάμεσα ἀπ' τὰ ἔργα τῶν μεγάλων συνθετῶν. Ἀναπτύχθηκα καλλιτεχνικὰ κι' αὐτὸ τὸ χρωστῶ σὲ σένα, Νάντια, στὴν ἀγάπη μου γιὰ σένα!

— Δὲ σὲ πιστεύω, τοῦ ἀπάντησε. Τὰ ἴδια ἔχεις πῆ καὶ σ' ἄλλες...

— Δὲν ὑπάρχει καμμιὰ γυναίκα στὴ ζωή μου. Μονάχα ἐσύ, Νάντια...

— Μὰ δὲν ἀκοῦς ποὺ σὲ χειροκροτοῦν, Πώλ; Πήγαινε στὴ σκηνή...

— Ὄχι, πρὶν μοῦ πῆς πὼς θὰ γίνης γυναίκα μου!

— Δὲν εἶμαι πλασμένη γιὰ σύζυγος, στὸ εἶπα καὶ τὴν ἄλλη φορά...

— Μὴ λὲς ἀνοησίες, Νάντια! Μήπως ὑπάρχει ἀκόμα ὁ ἄλλος, ὁ ἀρραβωνιαστικός σου;

— Ὁ ἄλλος; εἶπε ἡ Νάντια καὶ ξέσπασε σ' ἕνα κρυστάλλινο γέλιο. Ποτέ μου δὲν ἤμουν ἀρραβωνιασμένη! Σοῦ τὸ εἶχα πῆ τότε, ἀπὸ πεῖσμα, γιατὶ μὲ πλήγωνε ἡ εἰρωνεία σου, γιατὶ μ' ἔκανες νὰ ὑποφέρω...

— Ὥστε μοῦ εἶπες ψέμματα τότε! Παλιοκόριτσο!

Κι' ὁ Πὼλ γελοῦσε καὶ τὴ γέμιζε φιλιά.

— Ἔλα, ἔλα, μαζί μου, πᾶμε νὰ παρουσιαστοῦμε κι' οἱ δυὸ στὴ σκηνή. Θὰ τοὺς ἀναγγείλω τοὺς ἀρραβῶνες μας.

— Τρελλάθηκες Πώλ;... Θὰ σὲ περιμένω ἐδῶ... Εἶμαι κακοντυμένη!

— Γιὰ μένα εἶσαι ὁ ἔρωτάς μου, ἡ εὐτυχία μου! Ἔλα, Νάντια, ἔλα!

Τὴν τράβηξε μαζί του κι' ὅταν παρουσιάστηκε στὴ σκηνὴ κι' ἀνάγγειλε τοὺς ἀρραβῶνες του μὲ τὴ Νάντια, τὸ θέατρο σείστηκε ἀπὸ τὰ χειροκροτήματα καὶ τὶς ἀτέλειωτες ἐπευφημίες.

ΑΝΝΑ ΠΕΡΝΤΡΙΕΡ

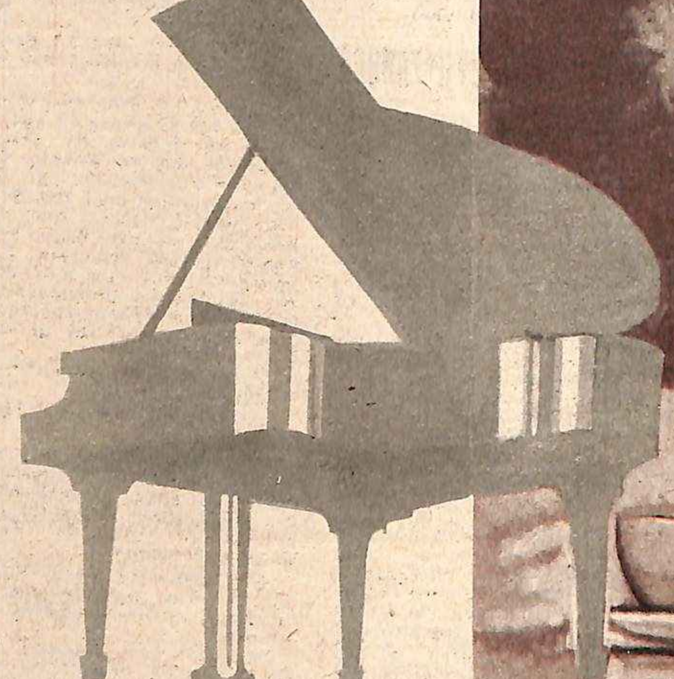

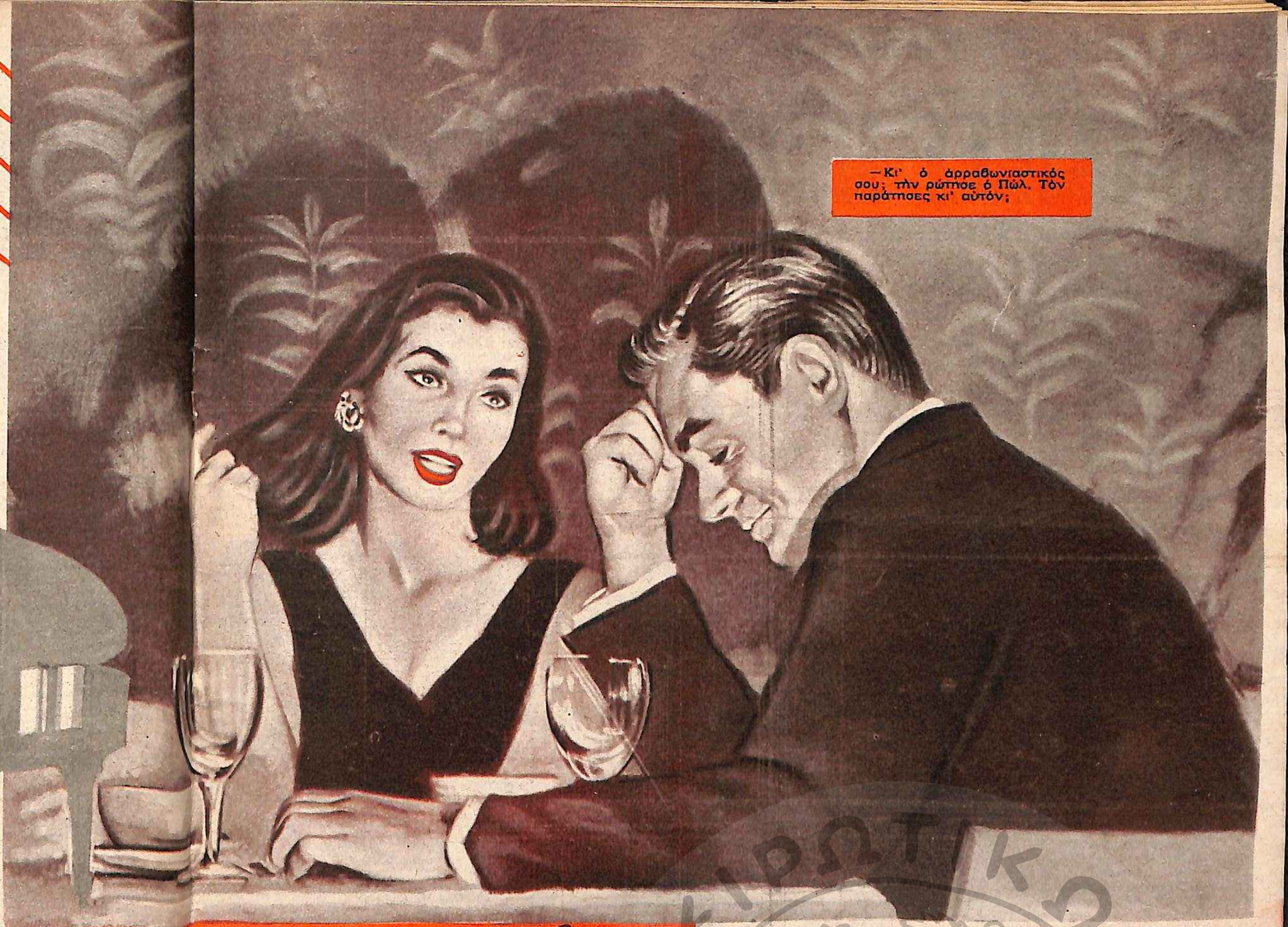

— Κι' ὁ ἀρραβωνιαστικός σου; τὴν ρώτησε ὁ Πώλ. Τὸν παράτησες κι' αὐτόν;

ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΠΟΥ ΣΚΑΝΔΑΛΙΣΑΝ στὴν ἐποχή τους

Ἰωάννα ντὲ Λουΰν, ἡ «δέσποινα τῆς ἀγάπης»

ΤΟ ΠΡΩΤΟ μεγάλο λάθος τοῦ Ἰταλοῦ κόμητος Τζιοβάννι Βερρούα, ἦταν, ὅτι παντρεύτηκε μιὰ νέα μόλις δεκατριῶν χρόνων. Τὸ δεύτερο ὅτι, ἀφοῦ τὴν ἐμύησε στὶς χαρὲς τοῦ ἔρωτα, τὴν ἄφησε γιὰ νὰ πάη νὰ πολεμήση στὴν Οὐγγαρία. Ἂς προσθέσωμε, ὅτι ἐκείνη ποὺ ἔκαμε σύζυγό του ἦταν Γαλλίδα, ὅτι εἶχε φλογερὴ ἰδιοσυγκρασία κι' ὅτι ἡ πρώϊμη ἀμορφιά της θὰ μποροῦσε νὰ σκανδαλίση ἀκόμη καὶ ἅγιο.

Ἡ Ἰωάννα ντὲ Λουΰν, ποὺ ἐπωνομάστηκε ἀργότερα «δέσποινα τῆς ἀγάπης», εἶχε γεννηθῆ σ' ἕνα πύργο, κοντὰ στὴ Γρενόβλη, ἀπὸ γονεῖς εὐγενεῖς, ἀλλὰ φτωχούς. Ἔτσι, ὅταν ὁ πλούσιος Ἰταλὸς κόμης Βερρούα, ποὺ τὴν εἶχε δῆ στὸ σπίτι ἑνὸς φίλου του, τοὺς τὴ ζήτησε σὲ γάμο, δὲ δυσκολεύτηκαν νὰ τοῦ τὴ δώσουν.

Ἡ μικρὴ Ἰωάννα δὲν εἶχε ἀγαπήσει κανένα ὡς τότε. Καὶ δὲν ἀγάπησε οὔτε τὸν ἄντρα της. Ἀγάπησε, ὅμως, τὸν ἔρωτα κι' ὅπως ἔλεγε ἡ ἴδια, κατάλαβε πὼς δὲ θὰ μποροῦσε πιὰ νὰ κάμη χωρὶς αὐτόν.

Τὸ δυσάρεστο ἦταν, ὅτι ὁ Βερρούα δὲ μπόρεσε νὰ μαντέψη τοὺς κρυφοὺς πόθους της. Ἐνθουσιώδης καὶ γενναῖος ἀπὸ ἰδιοσυγκρασία, ὅταν ἔμαθε ὅτι οἱ Τοῦρκοι εἶχαν εἰσβάλει στὴν Οὐγγαρία, ἄφησε τὴ νεαρὴ σύζυγό του κι' ἔτρεξε γιὰ νὰ πολεμήση ἐναντίον τῶν ἐχθρῶν τοῦ εὐρωπαϊκοῦ πολιτισμοῦ.

Ἡ Ἰωάννα ἦταν τότε δεκάξη χρόνων. Μὲ τὴν ἀναχώρησι τοῦ συζύγου της, τῆς ἔλειψαν ἀμέσως ἡ στοργὴ καὶ τὰ χάδια του. Βρισκόταν τώρα κάτω ἀπὸ τὴν ἐξουσία τῆς πεθερᾶς της, ποὺ τῆς καταλόγιζε σὰν ἔγκλημα τὴν ὀμορφιά της καὶ θεωροῦσε σὰν προσωπικὴ προσβολὴ ἐναντίον τῶν γεροντικῶν ρυτίδων της τὰ δροσερὰ νειᾶτα τῆς νύφης της.

Χωρὶς τὴν τυραννία τῆς πεθερᾶς της, ἡ Ἰωάννα θὰ εἶχε ἴσως τὴν ὑπομονὴ νὰ περιμένη τὸ γυρισμὸ τοῦ συζύγου της. Ἀλλ' οἱ ἀδιάκοπες ὑποψίες της καὶ τὸ δίκτυο τῆς κατασκοπείας ποὺ εἶχε ὀργανώσει γύρω της, χρησιμοποιῶντας ὡς ὄργανα τοὺς ὑπηρέτες καὶ τὶς ὑπηρέτριες τῆς νύφης της, ἔσπρωξαν τὴ νεαρὴ κόμησσα στὰ ἄκρα. Ἀφοῦ ἡ πεθερά της ἤθελε νὰ τὴν ἐξουσιάζη, θὰ τῆς ἔδειχνε πὼς δὲν τὴ λογάριαζε. Μιὰ μέρα, ἀπέλυσε ὅλο τὸ ὑπηρετικὸ προσωπικὸ τοῦ μεγάρου της καὶ στὴ θέσι ἐκείνων ποὺ ἐδίωξε πῆρε πρόσωπα ποὺ τὰ διάλεξε μὲ προσοχὴ καὶ στὰ ὁποῖα μποροῦσε νὰ ἔχη ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη. Ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος, ἄνοιξε τὰ σαλόνια της στὴν κοινωνία τοῦ Τουρίνου.

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, βρισκόταν στὴν πρωτεύουσα τοῦ δουκάτου τῆς Σαβοΐας ἕνας νεαρὸς Γάλλος εὐπατρίδης, ὁ ἱππότης Νικόλαος Γκρανσάν. Ἡ Ἰωάννα, μὲ τὸ θάρρος, ὅτι εἶχε μπροστά της ἕνα συμπατριώτη της, τοῦ μίλησε γιὰ τὴν κακία τῆς πεθερᾶς της, γιὰ τὴ μοναξιά της, γιὰ τὰ νειᾶτα της, ποὺ μαραίνονταν σὲ μιὰ στείρα ἀναμονή, γιὰ τὸ κενό, ποὺ ἔνοιωθε στὴν ψυχή της. Ὁ Γάλλος ἱππότης τὴ βεβαίωσε, ὅτι δὲν ἔπρεπε ν' ἀνησυχῆ γιὰ τὴν πεθερά της, ἀφοῦ, στὸ μέλλον, ὅποιος θὰ τολμοῦσε νὰ τὴν ἐνοχλήση, θὰ εἶχε νὰ κάμη μαζί του. (Οἱ Γάλλοι εἶναι πάντοτε πρόθυμοι σὲ παρόμοιες διαβεβαιώσεις πρὸς τὶς ὡραῖες γυναῖκες). Ἔπειτα, ὅπως συμβαίνει σὲ παρόμοιες περιστάσεις, ἀνέλαβε νὰ τὴν παρηγορήση καὶ γιὰ ὅλα τὰ ἄλλα.

Ἀλλά, στὸ μεταξύ, ἐμφανίστηκε καὶ δεύτερος προστάτης, ὁ δούκας τῆς Σαβοΐας Βίκτωρ Ἀμεδαῖος ὁ 2ος, ποὺ εἶχε ἐπίσης τὸν τίτλο τοῦ Βασιλιᾶ τῆς Σικελίας καὶ τῆς Σαρδηνίας.

Ὁ νεαρὸς ἡγεμὼν—ἦταν μεγαλύτερος ἀπὸ τὴν κόμησσα μόνο πέντε χρόνια — προθυμοποιήθηκε ἐπίσης νὰ τὴν προστατεύση ἀπὸ τὴν πεθερά της, λέγοντάς της ὅτι, ὅσο ἔλειπε ὁ ἄντρας της, μποροῦσε νὰ βασίζεται σ' αὐτόν. Στὸ κράτος του, τόνισε, κάθε γυναίκα ἦταν ἱερὴ κι' αὐτὸ θὰ ἔκανε ὅλους νὰ τὸ καταλάβουν.

Κάτω ἀπὸ τὰ ἱπποτικὰ αὐτὰ λόγια, κρυβόταν ὁ πόθος ἑνὸς ἐρωτευμένου, ποὺ ζητοῦσε νὰ βρῆ ἕναν τρόπο γιὰ νὰ πλησιάση τὸ ἀντικείμενο τῆς ἀγάπης του. Γιατὶ ὁ Βίκτωρ Ἀμεδαῖος εἶχε γοητευθῆ ἀπὸ τὴν ἀμορφιὰ τῆς νεαρῆς Γαλλίδας κι' αἰσθανόταν τώρα ἕνα παράφορο πάθος γι' αὐτήν.

Ὁ Ἀλέξανδρος Δουμᾶς - υἱὸς ἔγραψε, ὅτι τὸ μόνο δύσκολο σὲ μιὰ γυναῖκα, εἶναι τὸ πρῶτο βῆμα. Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ θὰ τὸ κάμη, δὲν καταλαβαίνει τὰ ἄλλα. Καὶ τὸ ἴδιο ἔγινε μὲ τὴν Ἰωάννα. Ἀφοῦ εἶχε ἀνοίξει τὴν ἀγκαλιά της στὸν ἱππότη Γκρανσάν, γιατί θὰ ἀρνιόταν τὴν ἀγάπη της στὸ δούκα Βίκτωρα Ἀμεδαῖο, ποὺ ἦταν ἕνας πολὺ ὡραῖος ἄνδρας καὶ ποὺ φαινόταν ἀληθινὰ ἐρωτευμένος μαζί της;

Χωρὶς νὰ διστάση, λοιπόν, ἄρχισε νὰ μοιράζη τὶς νύχτες της ἀνάμεσα στὸν ἱππότη καὶ στὸ δούκα.

Ἀλλὰ νὰ τί ἔγινε κάποτε:

Ὁ Βίκτωρ - Ἀμεδαῖος δὲν ἤξερε καὶ δὲ μποροῦσε νὰ ξέρη μὲ ποιὸ τρόπο ἡ ἀγαπημένη του μοίραζε τὸν καιρό της. Μιὰ νύχτα, λοιπόν, ἀποφάσισε νὰ πάη νὰ τὴν ἐπισκεφτῆ, χωρὶς προειδοποίησι. Μήπως δὲν εἶχε τὸ κλειδὶ τῆς μυστικῆς πόρτας, ποὺ τοῦ εἶχε ἐμπιστευθῆ ἡ Ἰωάννα; Θὰ ἦταν, στ' ἀλήθεια, μιὰ πολὺ ἄμορφη ἔκπληξι...

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ, ὅμως, ἡ Ἰωάννα τὸ εἶχε χαρίσει στὸ Γκρανσάν, ποὺ βρισκόταν στὸν κοιτῶνα της.

Ἀλλά, ξαφνικά, ἀκούστηκαν τὰ βήματα τοῦ δούκα στὸ διάδρομο. Μιὰ στιγμὴ ἀκόμη, καὶ θὰ μπαινε μέσα στὸ δωμάτιο...

— Κρύψου κάτω ἀπὸ τὸ κρεβάτι, φώναξε ἡ Ἰωάννα στὸν ἱππότη.

Ὁ Γκρανσὰν εἶδε πὼς δὲ μποροῦσε νὰ κάμη διαφορετικὰ καὶ συμμορφώθηκε μὲ τὴν ἐπιθυμία της... Ἔπειτα ἀπὸ λίγο, ὁ δούκας ἔπαιρνε τὴ θέσι του κοντὰ στὴν Ἰωάννα...

Ὁ δυστυχισμένος ἱππότης πέρασε μιὰ μαρτυρικὴ νύχτα. Ἔβραζε κυριολεκτικὰ ἀπὸ τὸ κακό του καί, στὴν ἀρχή, σκέφτηκε νὰ βγῆ ἀπὸ τὸν κρυψῶνα του καὶ νὰ σκοτώση τὸ δούκα καὶ τὴν ἄπιστη Ἰωάννα, ποὺ δὲ φαινόταν νὰ ἐνοχλῆται καθόλου ἀπὸ τὴν παρουσία του... Ἀλλά, σιγὰ-σιγά, ἠρέμησε καί, σὲ τέτοιο βαθμό, πού, στὸ τέλος, ἀποκοιμήθηκε... Εἶχε, ὅμως, τὴν κακὴ συνήθεια νὰ ροχαλίζη. Καὶ τὸ ροχαλητό του τὸν πρόδωσε.

Ὁ Βίκτωρ-Ἀμεδαῖος ἔφυγε μαινόμενος, ὅταν ἀνακάλυψε τὴν προδοσία τῆς Ἰωάννας. Καί, τὴν ἄλλη μέρα, τὴν ἔστειλε στὸ μοναστῆρι τῶν Καρμηλιτῶν. Ἐξώρισε ταυτόχρονα τὸ Γκρανσὰν ἀπὸ τὸ κράτος του.

Ἀλλ' ὁ δούκας τῆς Σαβοΐας εἶχε ὑποδουλωθῆ πιὰ στὰ θέλγητρα τῆς Ἰωάννας κι' ὁ χωρισμὸς τοῦ ἦταν ἀδυνηρός. Τὰ σχόλια ποὺ γίνονταν εἰς βάρος του τὸν ἄφηναν ἀδιάφορα. Τὸ μόνο ποὺ ἤθελε ἦταν νὰ συμβιβάση τὰ πράγματα μὲ τὸν ἑαυτό του. Καὶ τὸ κατάφερε (ὅπως ὅλοι οἱ ἐρωτευμένοι σὲ παρόμοιες περιπτώσεις). Ἀντὶ νὰ ἔχη τὴν Ἰωάννα κλεισμένη σὲ μοναστῆρι, θὰ τὴν ἔβαζε κάτω ἀπὸ τήν... προσωπικὴ ἐπιτήρησί του. Μὲ μιὰ διαταγή του, λοιπόν, τὴ διώρισε πρώτη κυρία ἐπὶ τῶν τιμῶν τῆς συζύγου του, ἀκολουθῶντας τὸ παράδειγμα τοῦ Λουδοβίκου 14ου τῆς Γαλλίας, ποὺ χρησιμοποιοῦσε τὴ βασίλισσα ὡς προπέτασμα γιὰ τοὺς ἔρωτές του.

Ἡ δούκισσα τῆς Σαβοΐας διαμαρτυρήθηκε γι' αὐτὸ τὸ διορισμό, ἀπείλησε ὅτι θὰ ἔφευγε, ἀλλά, στὸ τέλος ὑποχώρησε. Ἔτσι, ἡ Ἰωάννα ἐγκαταστάθηκε στὰ ἀνάκτορα καὶ ὁ Βίκτωρ-Ἀμεδαῖος μποροῦσε πιὰ νά... τὴν ἐπιτηρῆ νύχτα καὶ μέρα.

Ἡ Ἰωάννα ἀπόχτησε πολὺ γρήγορα ἐξαιρετικὴ ἐπιρροὴ στὴν αὐλὴ τῆς Σαβοΐας. Τίποτα πιὰ δὲ γινόταν χωρὶς τὴ θέλησί της κι' οἱ μεγάλοι τοῦ κράτους κατάλαβαν πὼς ἔπρεπε στὸ μέλλον νὰ κάνουν τοὺς λογαριασμούς τους μαζί της.

Στὸ μεταξύ, ὅμως, ὁ κόμης Βερρούα γύρισε ἀπὸ τὴν Οὐγγαρία. Ἡ Ἰωάννα τὸν δέχτηκε σὰ νὰ μὴν εἶχε μεσαλαβήσει τίποτα.

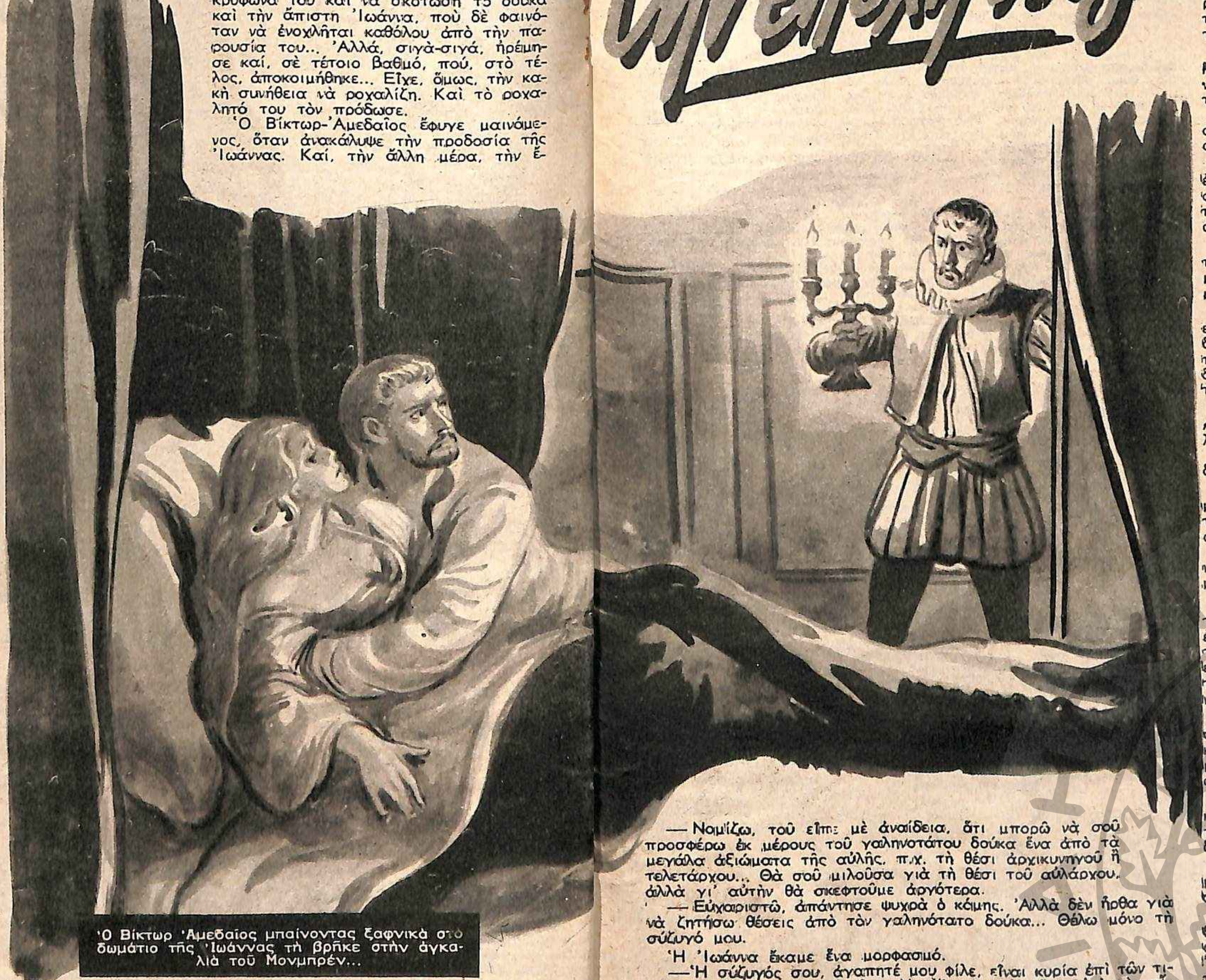

Ὁ Βίκτωρ Ἀμεδαῖος μπαίνοντας ξαφνικὰ στὸ δωμάτιο τῆς Ἰωάννας τὴ βρῆκε στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Μονμπρέν...

— Νομίζω, τοῦ εἶπε μὲ ἀναίδεια, ὅτι μπορῶ νὰ σοῦ προσφέρω ἐκ μέρους τοῦ γαληνοτάτου δούκα ἕνα ἀπὸ τὰ μεγάλα ἀξιώματα τῆς αὐλῆς, π.χ. τὴ θέσι ἀρχικυνηγοῦ ἢ τελετάρχου... Θὰ σοῦ μιλοῦσα γιὰ τὴ θέσι τοῦ αὐλάρχου, ἀλλὰ γι' αὐτὴν θὰ σκεφτοῦμε ἀργότερα.

— Εὐχαριστῶ, ἀπάντησε ψυχρὰ ὁ κόμης. Ἀλλὰ δὲν ἦρθα γιὰ νὰ ζητήσω θέσεις ἀπὸ τὸν γαληνότατο δούκα... Θέλω μόνο τὴ σύζυγό μου.

Ἡ Ἰωάννα ἔκαμε ἕνα μορφασμό.

— Ἡ σύζυγός σου, ἀγαπητέ μου φίλε, εἶναι κυρία ἐπὶ τῶν τιμῶν τῆς δουκίσσης, τοῦ εἶπε. Νομίζω, λοιπόν, ὅτι αὐτὴ τὴν αἴτησι πρέπει νὰ τὴν κάνης...

— Στὴ δούκισσα;

— Ὄχι στὴ δούκισσα, ἀλλὰ στὸ δούκα. Αὐτὸς ρυθμίζει τὰ πράγματα τῆς αὐλῆς.

— Ἆ, ἔκαμε ὁ κόμης. Ἐξαρτᾶσαι, λοιπόν, ἀπὸ τὸ δούκα;

— Ὅπως καὶ ὅλοι μας, ἀγαπητὲ φίλε.

— Μὲ συμβουλεύεις τότε νὰ δῶ τὸ δούκα;

— Σὲ συμβουλεύω, τοὐναντίον, νὰ μὴ τὸν δῆς καθόλου. Ἐκτός... ἂν εἶσαι πρόθυμος νὰ δεχτῆς τὸ ὑψηλὸ ἀξίωμα ποὺ σοῦ πρόσφερα...

— Κι' ἂν δὲ θέλω νὰ τὸ δεχτῶ;

— Ἔ, τότε, τὸ καλύτερο ποὺ ἔχεις νὰ κάμης, θὰ εἶναι νὰ φύγης.

— Ἂν, ὅμως, δὲ θέλω νὰ φύγω;

Ἡ Ἰωάννα ἄφησε κατὰ μέρος τὰ προσχήματα.

— Ἀγαπητὲ φίλε, ἢ θὰ δεχτῆς ἢ θὰ φύγης, τοῦ εἶπε. Δὲν ὑπάρχει τρίτη λύσι.

— Οὔτε θὰ δεχτῶ, οὔτε θὰ φύγω, ἀπάντησε ὁ Βερρούα. Εἶσαι σύζυγός μου καὶ ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ σὲ διεκδικήσω.

— Πηγαίνω νὰ τὸ κάμω γνωστὸ στὸ δούκα, εἶπε ἡ Ἰωάννα μ' ἕνα αἰνιγματικὸ χαμόγελο.

Τὸ ἴδιο βράδυ, τέσσερις προσωπιδοφόροι ἔπιασαν τὸν Βερρούα, τὸν φίμωσαν καὶ τὸν ἔρριξαν σ' ἕνα ἀμάξι, ποὺ ξεκίνησε ἀμέσως...

Ὁ δυστυχισμένος σύζυγος τῆς Ἰωάννας περιπλανήθηκε κάμποσο καιρὸ σὲ διάφορες χῶρες τῆς Εὐρώπης κι' ἔπειτα ἔφυγε γιὰ τὴν Ἀνατολή, ὅπου χάθηκαν τὰ ἴχνη του.

Ἡ Ἰωάννα ἔγινε μὲ τὸν καιρὸ παντοδύναμη στὴν αὐλὴ τῆς Νεαπόλεως.

Εἶχε δώσει, τὸ ἕνα ἔπειτα ἀπὸ τὸ ἄλλο, τρία παιδιὰ στὸ δούκα, ποὺ τὴν ἐλάτρευε πάντα μὲ τὴν ἴδια θέρμη, ὅπως κι' ὅταν τὴν πρωτογνώρισε.

Ἀλλ' ἡ παντοδυναμία της τὴν ὥπλισε μ' ἕνα ἀδιάντροπο θάρρος καὶ τὴν ἔσπρωξε στὴν πιὸ ἀχαλίνωτη ἀκολασία. Ἄρχισε νὰ προδίδη τὸ δούκα μὲ τοὺς ἀνθρώπους τοῦ περιβάλλοντός του, μὲ τοὺς ξένους πρεσβευτὲς καὶ μ' αὐτοὺς ἀκόμη τοὺς ὑπηρέτες.

Τὸ «Χρονικὸ τοῦ Τουρίνου» ἀφηγεῖται, ὅτι ἡ Ἰωάννα, νεώτερη Μεσσαλίνα, ἔφευγε τὶς νύχτες ἀπὸ τὰ ἀνάκτορα, ντυμένη σὰ γυναίκα τοῦ λαοῦ καὶ γύριζε στὶς ταβέρνες καὶ τὰ κακόφημα κέντρα, ὅπου παραδινόταν σὲ ἀκατονόμαστα ὄργια.

Ἄλλοτε πάλι ντυνόταν σὰ μοναχή, πήγαινε στὰ σπίτια τῶν ἀνωτέρων κληρικῶν καὶ τοὺς σκανδάλιζε μὲ τὶς τολμηρὲς ἐκφράσεις της.

Τὸ ἴδιο χρονικὸ ἀφηγεῖται, ὅτι ἡ Ἰωάννα ζήτησε κάποτε νὰ ἐξομολογηθῆ τὰ ἁμαρτήματά της στὸν παπικὸ λεγάτο. Ἀλλ' ἐμφανίστηκε μπροστά του ντυμένη τόσο προκλητικά, ποὺ ὁ ἀντιπρόσωπος τοῦ Πάπα σύρθηκε στὰ πόδια της, ἐκλιπαρῶντας λίγη ἀγάπη, ποὺ ἡ Ἰωάννα, ἄλλωστε, δὲν τοῦ τὴν ἀρνήθηκε...

Ὅλο τὸ Τουρῖνο μιλοῦσε πιὰ γιὰ τὰ σκάνδαλά της. Ὁ μόνος ποὺ δὲν ὑποπτευόταν τίποτα, ἦταν ὁ Βίκτωρ Ἀμεδαῖος. Ἀλλὰ μιὰ τελευταία ἐρωτικὴ περιπέτεια τῆς Ἰωάννας, τοῦ ἄνοιξε τὰ μάτια.

Ἕνας Γάλλος ἀξιωματικός, ὁ συνταγματάρχης ντὲ Μονμπρέν, εἶχε καταφύγει στὴν αὐλὴ τῆς Σαβοΐας, ἔπειτα ἀπὸ κάποιο σκάνδαλο ποὺ εἶχε δημιουργήσει στὶς Βερσαλλίες. Ἡ Ἰωάννα τὸν πῆρε ἀμέσως κάτω ἀπὸ τὴν προστασία της καὶ ὑποχρέωσε τὸ δούκα νὰ τὸν κάμη ἀρχηγὸ τῶν σωματοφυλάκων του. Ἄνοιξε ταυτόχρονα τὴν ἀγκαλιά της στὸ Γάλλο φυγάδα...

Τὸ εἰδύλλιό τους, ὅμως, δὲν κράτησε παρὰ μόνο τρεῖς μῆνες. Αὐτὴ τὴ φορά, ἕνα ἀνώνυμο γράμμα φανέρωσε στὸ δούκα τὴν ἀλήθεια.

Καί, μιὰ νύχτα, ὁ Βίκτωρ-Ἀμεδαῖος μπαίνοντας ξαφνικὰ στὸ δωμάτιο τῆς Ἰωάννας, τὴ βρῆκε στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Μονμπρέν.

Ἡ ὀργὴ τοῦ δούκα ξέσπασε ἐναντίον καὶ τῶν δύο. Ἔδιωξε ἀμέσως τὸν Μονμπρὲν καὶ ξανάστειλε τὴν Ἰωάννα στὸ μοναστῆρι τῶν Καρμηλιτῶν, ὅπως εἶχε κάμει καὶ στὴν περίπτωσι τοῦ Γκρανσάν...

Ἀλλ' ὅπως καὶ τότε, ἔτσι καὶ τώρα δὲν ἄργησε νὰ τὴν ξαναφωνάξη κοντά του. Ὁ Βίκτωρ-Ἀμεδαῖος ἦταν πάντα πρόθυμος νὰ τὴ συγχωρῆ...

Πέρασαν ἀκόμη κάμποσοι μῆνες. Ἀλλ' ἡ Ἰωάννα εἶχε τώρα τὴν ἐντύπωσι πὼς ἦταν φυλακισμένη. Κανείς, βέβαια, δὲν τὴν ἐμπόδιζε στὶς κινήσεις της. Ἀλλ' ἤξερε καλά, ὅτι ἀναρίθμητα μάτια τὴν παρακολουθοῦσαν. Πραγματικά, ὁ Βίκτωρ - Ἀμεδαῖος εἶχε ὀργανώσει ἕνα πυκνὸ δίκτυο κατασκοπείας γύρω της. Ἔτσι, μποροῦσε νὰ μαθαίνη κάθε τι ποὺ ἔλεγε ἢ ποὺ ἔκανε ἡ εὐνοουμένη του.

Ἀλλ' ἡ ζωὴ αὐτὴ δὲν ἄρεσε στὴν Ἰωάννα. Πῆρε τότε τὴν ἀπόφασι νὰ φύγη κρυφά... Ἔστειλε, πρῶτα - πρῶτα στὸ Παρίσι τὰ κοσμήματα, τὰ ἔργα τέχνης ποὺ εἶχε μαζέψει στὸ Τουρῖνο κι' ἕνα μεγάλο χρηματικὸ ποσό... Ἔπειτα, ξεκίνησε κι' ἡ ἴδια, μεταμφιεσμένη σέ... ἀββᾶ.

Τὴ συνώδευε ἕνας μικρότερος ἀδελφός της, ποὺ ἦταν ντυμένος κι' αὐτὸς σὰν ἀββᾶς. Οἱ δυό... ἀββάδες πέρασαν ἀνενόχλητοι τὰ σύνορα, ἄλλαξαν ροῦχα στὴ Γρενόβλη κι' ἔπειτα πῆραν τὸ δρόμο γιὰ τὸ Παρίσι.

Ἡ Ἰωάννα ἦταν, τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, μόλις τριάντα χρόνων καί, μ' ὅλη τὴν περιπετειώδη ζωὴ ποὺ εἶχε περάσει ὡς τότε, ἔλαμπε ἀπὸ χάρι κι' ὀμορφιά.

Ὁ δούκας τῆς Σαβοΐας, ποὺ τὴν ἀγαποῦσε πάντα, ἐξακολούθησε νὰ τῆς στέλνη τὴν ἐπιχορήγησι ποὺ τῆς ἔδινε κι' ὅταν βρισκόταν στὸ Τουρῖνο. Ἤλπιζε ἴσως πὼς θὰ ξαναγύριζε. Ἀλλ' ἡ Ἰωάννα βρῆκε γρήγορα καινούργιους θαυμαστὰς στὸ Παρίσι. Ἡ πρώτη της κατάκτησι ἦταν ὁ βασιλικὸς πρίγκηπας ντὲ Κοντί. Τὸν διαδέχτηκαν κατόπιν ὁ μαρκήσιος ντὲ Φρομαντέν, ὁ στρατάρχης ντὲ Σαὶντ-Αἰνιάν, διάφοροι ἄλλοι καὶ τελευταῖος ὁ ἀντιβασιλεὺς δούκας τῆς Ὀρλεάνης, ποὺ ξεψύχησε στὴν ἀγκαλιά της, ἔπειτα ἀπὸ μιὰ ὀργιαστικὴ νύχτα ποὺ πέρασε μαζί της.

Ὁ θάνατος αὐτὸς τῆς δημιούργησε μιὰ θλιβερὴ φήμη. Οἱ ἄνδρες ἄρχισαν, ξαφνικά, νὰ τὴν ἀποφεύγουν, σὰ νὰ φοβόνταν μήπως ἔχουν κι' αὐτοὶ τὴν ἴδια τύχη μὲ τὸν ἀντιβασιλέα. Ἡ Ἰωάννα ἔφυγε τότε γιὰ τὴν Ἀγγλία καὶ δὲ γύρισε στὴ Γαλλία παρὰ ἔπειτα ἀπὸ πολλὰ χρόνια. Ἦταν γριὰ πιὰ κι' ὅπως δὲ μποροῦσε ν' ἀφοσιωθῆ στὸν ἔρωτα, ἄνοιξε ἕνα φιλολογικὸ σαλόνι, ὅπου δεχόταν τοὺς φιλοσόφους, τοὺς ποιητὲς καὶ τοὺς καλλιτέχνες τῆς ἐποχῆς...

Πέθανε, τέλος, τὸ 1736, σὲ ἡλικία 66 χρόνων, ἀφίνοντας πίσω της σημαντικὴ περιουσία, ποὺ δημιούργησε ἀτέλειωτους καυγάδες μεταξὺ τῶν κληρονόμων της.

ΜΙΑ ΝΥΧΤΑ ΜΕ ΘΥΕΛΛΑ

ΣΥΓΚΙΝΗΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Τὸ βαρὺ φορτηγὸ φρενάρισε ἀπότομα, μὲ ἀπαίσιο τριγμό. Λίγο ἀκόμα, καὶ θ' ἀναποδογύριζε μιὰ κοπέλλα ποὺ εἶχε σταθῆ μπροστὰ στὴ μηχανή, μὲ ἁπλωμένα τὰ χέρια.

Ὁ Μισὲλ ποὺ καθότανε στὸ τιμόνι, ἔβγαλε τὸ κεφάλι του ἀπ' τὸ παράθυρο καὶ βρυχήθηκε:

— Τρελλάθηκες μήπως ἢ βαρέθηκες τὴ ζωή σου; Τυχερὴ ἦσουν ποὺ σὲ εἶδα μὲ αὐτὸν τὸν ἐλεεινὸ καιρό.

Ἦταν, πράγματι, νύχτα κι' ἔπεφτε ραγδαία βροχή. Τὸ αὐτοκίνητο περνοῦσε τότε ἀπὸ ἕνα ἔρημο δημόσιο δρόμο.

— Σᾶς παρακαλῶ, πάρτε με μαζί σας, ἀκούστηκε μιὰ θλιμμένη φωνή.

— Τὸ ἀπαγορεύει ὁ κανονισμὸς νὰ παίρνουμε ἐπιβάτες! γρύλλισε ὁ Μισέλ. Ἔλα, μὴ μᾶς καθυστερῆς!

Μὰ ὁ βοηθός του, ὁ Ροζέ, ποὺ καθότανε δίπλα του, ἔβγαλε κι' αὐτὸς ἔξω τὸ κεφάλι του καὶ ὅταν εἶδε τὴν κοπέλλα, εἶπε μὲ ἤρεμο τόνο:

— Δὲν μποροῦμε, Μισέλ, νὰ τὴν ἀφήσουμε στὸ δρόμο, μὲ τέτοιο καιρό.

Κατέβηκε κάτω, βοήθησε τὴν ἄγνωστη ν' ἀνέβη καὶ ὕστερα σκαρφάλωσε κι' αὐτός. Τὴν ἔβαλε νὰ καθήση ἀνάμεσά τους, ἀδιαφορώντας γιὰ τὴ γκρίνια τοῦ Μισέλ, ποὺ ἔβαλε ἀμέσως μπροστά.

Ἡ κοπέλλα, ποὺ εἶχε γίνει μούσκεμα — ποιὸς ξέρει πόσες ὧρες θὰ περίμενε ἔξω, στὸ σκοτάδι καὶ τὴ βροχή! — τουρτούριζε, μαζεμένη ἀνάμεσα στοὺς δύο ἄντρες. Δὲ θὰ ἦταν παραπάνω ἀπὸ εἴκοσι χρονῶν, ντυμένη ἁπλᾶ, σχεδὸν φτωχικά, μὲ νόστιμο προσωπάκι, — σφραγισμένο, ὅμως, ἀπὸ μιὰ ἔκφρασι τρόμου.

— Διάλεξες τὴν ὥρα καὶ τὸν καιρὸ νὰ κάνης περίπατο! μούγκρισε ὁ Μισέλ.

— Τί σοῦ συμβαίνει, ἀλήθεια; τὴν ρώτησε μὲ στοργὴ ὁ Ροζέ. Σὲ βλέπω ταραγμένη...

Φαίνεται ὅτι ὁ τόνος τῆς φωνῆς του καὶ τὸ καλόκαρδο χαμόγελό του τῆς ἐνέπνευσαν ἐμπιστοσύνη, γιατὶ ὕστερ' ἀπὸ κάποιο δισταγμό, ἄρχισε νὰ τοῦ ἐξιστορῆ τὴ θλιβερὴ περιπέτειά της, κομπιάζοντας σὲ κάθε φράσι:

Τὴν ἔλεγαν Ροζίνα. Ὁ πατέρας της εἶχε χωρίσει τὴ μητέρα της πρὶν ἀπὸ λίγα χρόνια κι' ἔμενε στὸ Παρίσι. Ἐκείνη ξαναπαντρεύτηκε, πῆρε γιὰ κακή της τύχη ἕνα μέθυσο καὶ χαρτοπαίχτη, ποὺ τῆς εἶχε κάνει τὴ ζωὴ μαρτυρική.

Ἡ Ροζίνα ἀναγκάστηκε νὰ πάη νὰ δουλέψη ταμίας σ' ἕνα ἀρτοποιεῖο τῆς μικρῆς πολιτείας τους — δὲν ἀνέφερε ποιᾶς — ἐπειδὴ συχνὰ ὁ πατρυιός της τὶς ἄφηνε νηστικές, τὴ μητέρα της κι' αὐτήν. Σὰν νὰ μὴν ἔφταναν, ὅμως, ὅλα αὐτά, εἶχε ἀρχίσει τὸν τελευταῖο καιρὸ νὰ γλυκοκυττάζη τὴν προγονή του, χωρὶς νὰ πολυσκοτίζεται γιὰ τὴ γυναῖκα του, ποὺ ἦταν βαρειὰ ἄρρωστη, στὸ κρεβάτι.

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ, μάλιστα, γύρισε σπίτι μεθυσμένος περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλη. Ἡ μητέρα τῆς Ροζίνας κοιμότανε σ' ἄλλο δωμάτιο.

—... Χύμηξε τότε ἀπάνω μου, μὲ κακὸ σκοπό! συνέχισε ἡ Ροζίνα, μὲ ὀρθάνοιχτα μάτια, σὰν ν' ἀντίκρυζε ἀκόμα ἕνα φοβερὸ ὅραμα. Ἀντιστάθηκα στὴν ἀρχὴ μ' ὅλη μου τὴ δύναμι... Μὰ ὅταν κατάλαβα πὼς δὲ θὰ τὴν γλύτωνα τὴ συμφορά, ξέφυγα ἀπὸ τὰ χέρια του κι' ἔφυγα νύχτα καὶ μὲ βροχὴ ἀπὸ τὸ σπίτι... γιὰ νὰ μὴν ξαναπατήσω πιὰ ἐκεῖ τὸ πόδι μου!... Ἀποφάσισα νὰ πάω ὅπου νἆναι... ὄχι! τί λέω;... νὰ πάω στὸ Παρίσι... νὰ βρῶ ἄσυλο καὶ προστασία στὸ σπίτι τοῦ πατέρα μου... Ξέρω ποῦ μένει...

Καὶ ἀνέφερε μιὰ γνωστὴ ὁδὸ στὴν πρωτεύουσα, μὲ κάποια προσπάθεια, ὅμως, σὰν νὰ τὴν εἶχε λησμονήσει.

— Στὸ Παρίσι πᾶμε κι' ἐμεῖς, εἶπε ὁ Ροζέ, ὅταν ἐκείνη τελείωσε. Θὰ δοῦμε τί μποροῦμε νὰ κάνουμε γιὰ σένα. Μὰ ἔχουμε πολλὲς ἀκόμα ὧρες δρόμο... Στὸ μεταξύ, προσπάθησε νὰ κοιμηθῆς λίγο, νὰ ἡσυχάσης. Τὸ ἴδιο θὰ κάνω κι' ἐγώ, ὥσπου νἄρθη ἡ σειρά μου νὰ πάρω τὴ θέσι τοῦ Μισὲλ στὸ τιμόνι...

Μαζεύτηκε πιὸ πολὺ στὴ γωνιά του κι' ἔκλεισε τὰ μάτια του. Ἡ Ροζίνα τὸν κύτταξε μὲ λατρεία καὶ συγκίνησι. Φαίνεται, ὅτι εἶχε πολὺν καιρὸ ν' ἀκούση ἄνθρωπο νὰ τῆς μιλᾶ τόσο στοργικά.

Σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα, ὁ Μισέλ, — ἕνας τριαντάρης, μὲ μικρὰ πονηρὰ μάτια καὶ παχυά, φιλήδονα χείλη, — δὲν εἶχε πάψει νὰ ρίχνη λοξὲς ματιὲς στὴν κοπέλλα, ποὺ καθότανε δίπλα του. Ὅταν κατάλαβε, ἀπὸ τὴν ἤρεμη ἀναπνοή του, πὼς ὁ φίλος του εἶχε κοιμηθῆ, ἔσκυψε στὴ Ροζίνα καὶ τῆς εἶπε στ' αὐτί, μὲ βραχνὴ φωνή:

— Καλά, θὰ σὲ πᾶμε στὸ σπίτι τοῦ πατέρα σου... Αὔριο τὸ βράδυ, ὅμως, θὰ σὲ περιμένω ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα, νὰ πᾶμε νὰ διασκεδάσουμε λίγο... Θὰ δῆς τί καλὸς ποὺ θὰ εἶμαι μαζί σου...

— Ἄδικα θὰ μὲ περιμένης! τὸν διέκοψε ἀπότομα ἡ Ροζίνα, μὲ τρόμο καὶ ἀηδία.

Τὰ λόγια, τὸ ὕφος καὶ οἱ ματιὲς τοῦ Μισὲλ θὰ τῆς θύμισαν μιὰ ἀποκρουστικὴ σκηνή, ποὺ ἤθελε νὰ ξεχάση.

— Δὲ θέλεις, λοιπόν, τραύλισε ὁ Μισέλ, μὲ ἀλλαγμένη φωνή. Ἐν τάξει κοπέλλα μου... Δὲν σὲ βιάζω... Ἐσὺ θὰ βγῆς ζημιωμένη...

★

Εἶχε ἀρχίσει νὰ γλυκοχαράζη, ὅταν σταμάτησαν μπροστὰ σ' ἕνα καφενεῖο, νὰ πάρουν κάτι γιὰ νὰ ζεσταθοῦν. Τὸ μεσημέρι, θὰ βρισκόντανε στὸ Παρίσι.

— Πρὶν πᾶμε τὸ φορτηγὸ στὴ Λαχαναγορά, εἶπε ὁ Ροζὲ στὴν κοπέλλα, θὰ περάσουμε ἀπὸ τὸ δρόμο ποὺ μᾶς εἶπες, νὰ σ' ἀφήσουμε στὸ σπίτι τοῦ πατέρα σου.

Ἐκείνη τὸν εὐχαρίστησε, ὄχι ὅμως καὶ μὲ μεγάλο ἐνθουσιασμό. Δὲ φαινόταν ἐξαιρετικὰ ἱκανοποιημένη, ποὺ θὰ ἔφτανε στὸ τέρμα τοῦ ταξιδιοῦ της.

Μπήκανε στὸ καφενεῖο καὶ παράγγειλαν καφὲ μὲ γάλα καὶ φρυγανιές. Ἐνῶ ἡ Ροζίνα ἔτρωγε μὲ ὄρεξι, σὰν νὰ εἶχε νὰ φάη πολλὲς μέρες, ἔνοιωσε σὲ μιὰ στιγμὴ τὰ βλέμματα τοῦ Μισὲλ καρφωμένα ἐπάνω της. Σήκωσε τὸ κεφάλι της καὶ τὸν εἶδε νὰ τὴν κυττάζη χαμογελῶντας παράξενα. Κρατοῦσε μπροστά του μιὰ ξεδιπλωμένη ἐφημερίδα. Ἔνοιωσε τὸ αἷμα της νὰ παγώνη στὶς φλέβες της, χωρὶς νὰ ξέρη οὔτε ἡ ἴδια τὸ γιατί.

— Γράφει τίποτα νεώτερο ἡ ἐφημερίδα; ρώτησε ὁ Ροζέ.

— Μπᾶ! ἀποκρίθηκε, ἀφηρημένος, ὁ Μισέλ. Ὅλα τὰ ἴδια καὶ τὰ ἴδια. Πολιτική, ἀθλητικὰ καί... λίγα ἐγκλήματα...

Σὲ λίγο, πληρώσανε καὶ ξεκίνησαν.

★

Μπήκανε στὸ κέντρικὸ Παρίσι, περάσανε ἀπὸ διάφορους δρόμους καί, τέλος, τὸ αὐτοκίνητο σταμάτησε σὲ μιὰ μικρὴ πλατεῖα.

— Φτάσαμε, εἶπε ὁ Ροζέ. Ἐδῶ μένει ὁ πατέρας σου...

Μά, δὲν ἀποτελείωσε τὴ φράσι του. Εἶδε μερικοὺς ἀστυνομικοὺς νὰ κατεβαίνουν ἀπὸ ἕνα αὐτοκίνητο καὶ νὰ πλησιάζουν τὸ φορτηγό. Μιὰ πνιγμένη κραυγὴ τρόμου βγῆκε ἀπὸ τὰ στήθη τῆς Ροζίνας.

Ἐνῶ ὁ Ροζέ, ἔβγαζε τὸ κεφάλι του ἀπὸ τὸ παράθυρο γιὰ νὰ δείξη τὴν ταυτότητά του σ' ἕναν ὑπαστυνόμο, ποὺ τοῦ τὴν εἶχε ζητήσει, ὁ Μισὲλ ἔσκυψε καὶ ψιθύρισε στὸ αὐτὶ τῆς κοπέλλας, μὲ μοχθηρὸ χαμόγελο:

— Καλὰ δὲν τὰ κατάφερα, ἔ; Σήμερα τὸ πρωῒ διάβασα στὴν ἐφημερίδα, ὅτι ἡ ἀστυνομία ψάχνει νὰ σὲ βρῆ, ἐπειδὴ σκότωσες ἕνα φούρναρη στὸ χωριό σου... Τηλεφώνησα, λοιπόν, στὴν Ἀσφάλεια, στὸ Παρίσι, πὼς σὲ λίγες ὧρες θὰ βρίσκεσαι στὴν τάδε ὁδό... Καί, καθὼς βλέπεις, ἦρθαν νὰ σοῦ κανουν ἐπίσημη ὑποδοχή.

— Μά... πὼς μπόρεσες...; τραύλισε ἡ Ροζίνα.

— Ἂν ἦσουν πιὸ καλή, δὲ θὰ τὸ ἔκανα αὐτό! γρύλλισε ὁ Μισέλ.

Ὁ Ροζέ, ποὺ δὲν εἶχε παρακολουθήσει τὴ συζήτησι αὐτήν, γύρισε κι' ἔρριξε μιὰ λυπημένη ματιὰ στὴν κοπέλλα. Τὸ βλέμμα του δὲ φανέρωνε οὔτε θυμό, οὔτε καὶ ἀγανάκτησι, — ἀλλὰ μᾶλλον ἀπέραντο οἶκτο.

— Ναί, εἶναι ἀλήθεια! ψιθύρισε ἡ Ροζίνα. Ἐκεῖνος ποὺ μοῦ ἐπετέθη δὲν ἦταν ὁ πατρυιός μου, — ὅπως σοῦ εἶπα ψέματα, — μὰ ὁ προϊστάμενός μου, ὁ φούρναρης. Τὸν σκότωσα, χωρὶς νὰ καταλάβω πῶς... Ἔπρεπε νὰ τοῦ ἀντισταθῶ... Καὶ οὔτε ἔχω κανένα στὸ Παρίσι...

— Σὲ πιστεύω! ψιθύρισε ὁ Ροζέ.

Οἱ ἀστυνομικοὶ πήρανε τὴν κοπέλλα καὶ τὴ μετέφεραν στὸ μαῦρο αὐτοκίνητο. Πρὶν μπῆ μέσα, γύρισε καὶ εἶπε λυπημένη τοῦ Ροζέ:

— Μὴ μὲ ξεχνᾶς!...

★

Ὕστερ' ἀπὸ δύο μέρες, ὁ Ροζὲ παρουσιαζότανε στὸ τμῆμα καὶ ζητοῦσε νὰ δῆ τὴ Ροζίνα. Σὲ λίγο ἐκείνη παρουσιαζότανε μπροστά του. Περίμενε νὰ τὴν δῆ κλαμμένη, μὲ τὴν ἀπελπισία ζωγραφισμένη στὸ πρόσωπο. Τὴν εἶδε, ὅμως, νὰ λάμπη ἀπὸ χαρά...

— Σ' εὐχαριστῶ ποὺ ἦρθες! τοῦ εἶπε. Δὲ μὲ ξέχασες, λοιπόν... Τὰ δικά μου τὰ νέα εἶναι πολὺ καλά. Σήμερα τὸ πρωῒ ἔμαθα ἀπὸ τὸ δικηγόρο μου πὼς ὁ φούρναρης δὲν πέθανε. Τὸν τραυμάτισα μονάχα. Καὶ τώρα, μπορῶ νὰ τὸν μηνύσω ἐγώ, ἐπειδὴ μοῦ ἐπετέθη...

— Καὶ τί σκοπεύεις νὰ κάνης; ψιθύρισε ὁ Ροζέ.

— Δὲν ξέρω ἀκόμα... Δὲ θέλω νὰ γυρίσω στὸν πατρυιό μου...

— Γιατὶ δὲν ἔρχεσαι μαζί μου, ν' ἀνοίξουμε δικό μας σπιτάκι; Αὐτὸ θὰ σοῦ τὸ ἔλεγε κι' ἂν ἀκόμα ἡ ἱστορία σου δὲν τελείωνε τόσο καλά... Θὰ σοῦ ἔλεγα ὅτι σ' ἀγαπῶ καὶ ὅτι θὰ περιμένω νὰ βγῆς ἀπὸ τὴ φυλακή, γιὰ νὰ σὲ πάρω... Δέχεσαι, Ροζίνα;

...Ὁ ἀξιωματικὸς τῆς ὑπηρεσίας ξερόβηξε καὶ γύρισε ἀλλοῦ τὸ κεφάλι του γιὰ νὰ μὴν ἐνοχλήση μὲ τὰ ἀδιάκριτα βλέμματά του ἕνα ἀγκαλιασμένο ζευγάρι...

ΜΩΡΙΣ ΝΤΕΜΠΛΑΙ

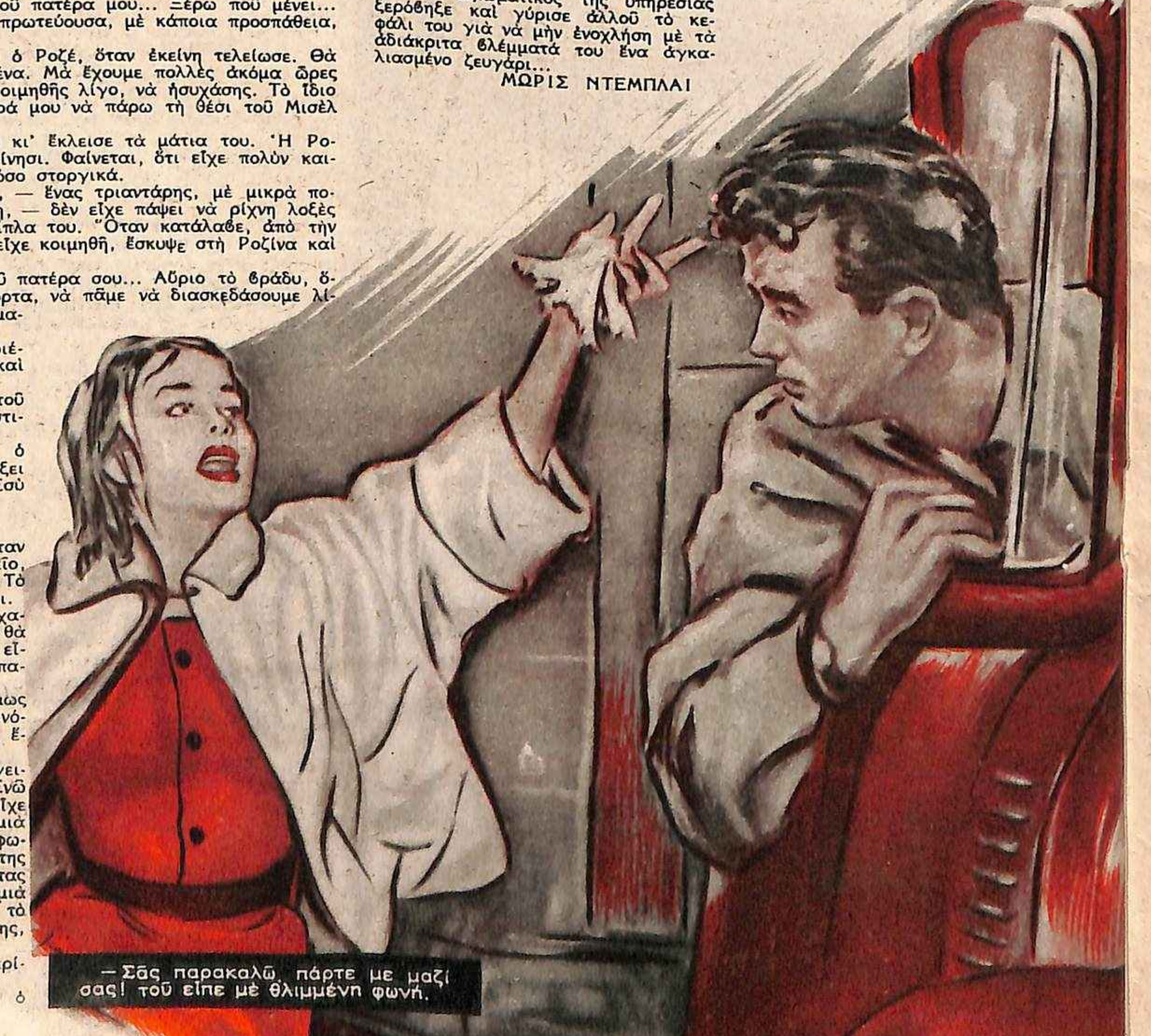

— Σᾶς παρακαλῶ, πάρτε με μαζὶ σας! τοῦ εἶπε μὲ θλιμμένη φωνή.

ΟΙ ΕΠΙΠΛΟΚΕΣ τῶν ἀμοιβάδων

Μιὰ ἀσθένεια ποὺ ἀπαιτεῖ μακροχρόνιο θεραπεία

Κύστεις ἀμοιβάδων. Ἀπ' αὐτὲς κυρίως μεταδίδεται ἡ ἀσθένεια.

ΣΤΗΝ ἐποχή μας, οἱ ἄνθρωποι ποὺ ὑποφέρουν ἀπὸ ἀμοιβάδες εἶναι ἀναρίθμητοι. Αὐτὸ δὲ σημαίνει, ὅμως, ὅτι οἱ ἄλλοι, ἐκεῖνοι δηλαδὴ ποὺ δὲν αἰσθάνονται ἐνοχλήσεις, δὲν ἔχουν ἀμοιβάδες. Τὸ παράσιτο αὐτὸ βρίσκεται μέσα στὸν ἐντερικὸ σωλῆνα ὅλων τῶν ἀνθρώπων. Ἀλλὰ μόνο μιὰ ἀπὸ τὶς ποικιλίες του, ἡ καλουμένη δυσεντερικὴ ἀμοιβάς, προκαλεῖ διάφορες διαταραχές, σοβαρὲς ἢ ὄχι.

Αὐτὸ ὅμως, δὲ συμβαίνει πάντοτε. Πολλοὶ ἄνθρωποι ἔχουν δυσεντερικὲς ἀμοιβάδες, ἀλλὰ γιὰ πολὺν καιρό, γιὰ χρόνια κάποτε, δὲν αἰσθάνονται τὴν παραμικρὴ ἐνόχλησι, ὡς τὴ στιγμή, πού, ξαφνικά, ξεσπάει ἡ κρίσις.

Αὐτὴ ἡ κρίσις μπορεῖ νὰ ὀφείλεται σὲ πολλὲς αἰτίες: μιὰ ὁποιαδήποτε ἀσθένεια, ἕνα κρυολόγημα, μιὰ ὑπερκόπωσι, μιὰ τροποποίησι τῆς ἐντερικῆς χλωρίδος κτλ. Ἡ δυσεντερικὴ ἀμοιβάς, ποὺ ἦταν ὡς τότε ἄκακη, ρίχνεται τότε μὲ βουλιμία πάνω στὰ ἐρυθρᾶ αἱμοσφαίρια καὶ προκαλεῖ ἐξελκώσεις στὸν ἐντερικὸ βλεννογόνο. Ἔχομε ἔτσι τὴν καλουμένη ἀμοιβαδικὴ δυσεντερία ἢ ἀμοιβάδωσι.

Τὰ πρῶτα συμπτώματα τῆς ἀμοιβαδώσεως ἔχουν ὀξεῖα μορφή: ἰσχυροὺς καὶ ξαφνικοὺς πόνους στὴν κοιλιά, ὑδαρεῖς καὶ ἀλλεπάλληλες κενώσεις, ποὺ περιέχουν συχνὰ ἴχνη αἵματος, ἀπίσχνανσι, εὐαισθησία στὸ κρύο, ἄφθονους ἱδρῶτες κτλ.

Ἡ κρίσις διαρκεῖ μερικὲς βδομάδες. Ἔπειτα τὰ συμπτώματα ὑποχωροῦν βαθμιαῖα, ἀλλ' ὁ ἀσθενὴς αἰσθάνεται μεγάλη ἐξάντλησι καὶ ἀναλαμβάνει μὲ πολὺ ἀργὸ ρυθμό. Αὐτὸ δὲ σημαίνει, ὅμως, ὅτι ὅλα ἐτελείωσαν. Ἡ ἀσθένεια, ἀφοῦ περάση τὸ ὀξὺ στάδιο, γίνεται χρονία. Τὰ συμπτώματά της ἔχουν τώρα μικρότερη ἔντασι ἀπὸ πρίν, ἀλλ' εἶναι μόνιμα σχεδόν. Ἡ δυσκοιλιότης καὶ ἡ διάρροια ἐναλλάσσονται, οἱ κενώσεις εἶναι αἱματηρές, τὸ σηκότι διογκοῦται καὶ πονάει, ἡ ἀπίσχνανσις συνεχίζεται καὶ ἡ ἐξάντλησις παραμένει.

Ἡ ἐξέτασις τῶν κοπράνων καθοδηγεῖ τὸ γιατρὸ στὴ διάγνωσί του.

Οἱ ἐπιπλοκὲς τῆς ἀμοιβαδώσεως ἐντοπίζονται συνηθέστερα στὴν περιοχὴ τοῦ ἐντερικοῦ σωλῆνος. Συνίστανται κυρίως σὲ φλόγωσι τοῦ ἀπευθυσμένου, σὲ ἐξελκώσεις τοῦ ἰδίου ἐντέρου καὶ σπανιώτερα σὲ ἐντερικὴ ἔμφραξι, μὲ ὅλες τὶς δυσάρεστες συνέπειές της. Σὲ σπανιώτατες περιπτώσεις, μπορεῖ νὰ προκληθῆ περιτονῖτις, λόγω διατρήσεως τοῦ ἐντέρου. Μιὰ ἄλλη δυσάρεστη ἐπιπλοκὴ εἶναι ἡ διοχέτευσι τῶν ἀμοιβάδων πρὸς τὸ σηκότι, μὲ ἀποτέλεσμα τὴ δημιουργία ἀποστήματος. Τὸ ἐνδεχόμενο αὐτὸ παρουσιάζεται σὲ ἀναλογία 2% περίπου ἐπὶ τοῦ συνόλου τῶν περιπτώσεων.

Τὸ σηκότι, ὅταν καταληφθῆ ἀπὸ τὶς ἀμοιβάδες, πονάει στὴν ἐλαχίστη ἐπαφὴ καὶ ὁ πόνος ἐπεκτείνεται καὶ στὸ δεξιὸ ὦμο. Ὁ ἀσθενὴς ὑποφέρει ἀπὸ πονοκεφάλους καὶ ἰλίγγους καὶ εἶναι ἐξαιρετικὰ εὐερέθιστος. Ἡ ποσότης τῶν οὔρων ἐλαττώνεται σημαντικὰ καὶ ὁ πυρετὸς μπορεῖ ν' ἀνεβῆ στοὺς 39 ἢ τοὺς 40 βαθμούς. Τὰ συμπτώματα ὑποχωροῦν βαθμιαῖα καὶ οἱ πόνοι ἐλαττώνονται, σὲ τρόπο ὥστε εἶναι δυνατὴ ἡ παρακέντησις στὸ σηκότι. Ἡ σύριγγα γεμίζει τότε μ' ἕνα πῦον κοκκινωπὸ ἢ μαυρουδερό.

Τὸ πῦον αὐτό, ἂν δὲν ἐξαχθῆ μὲ παρακέντησι, δὲν ἀπορροφᾶται ποτὲ μόνο του. Μπορεῖ, τουναντίον, νὰ ἐξαπλωθῆ, νὰ περάση τὸ διάφραγμα, νὰ φτάση στὸν ὑπεζωκότα καὶ νὰ προκαλέση πυώδη πλευρίτιδα. Σὲ μερικὲς περιπτώσεις., ποὺ εἶναι, εὐτυχῶς, σπανιώτατες, σχηματίζονται πυώδη ἀποστήματα στὸν ἐγκέφαλο, τὰ νεφρά, τὴ σπλήνα, τὴν οὐροδόχο κύστι, ἀκόμη καὶ στὸ δέρμα. Στὶς περιπτώσεις αὐτές, ἡ χειρουργικὴ ἐπέμβασι εἶναι ἀπαραίτητη.

Ἀλλὰ συνήθως ἡ κατάλληλη θεραπευτικὴ ἀγωγὴ προλαμβάνει αὐτὲς τὶς ἐπιπλοκές.

Γιὰ νὰ εἶναι ἀποτελεσματική, ἡ θεραπευτικὴ ἀγωγὴ τῆς ἀμοιβαδώσεως πρέπει νὰ συνεχιστῆ ἐπὶ μακρὸ χρονικὸ διάστημα.

Συνίσταται κυρίως στὴν χορήγησι ἀντιβιωτικῶν (χρυσομυκίνης ἢ τερραμυκίνης) ἀπὸ τὸ στόμα ἢ σουλφαμιδῶν ποὺ ἔχουν ἐπίδρασι στὴν ἐντερικὴ χλωρίδα ἢ διαφόρων ἀρσενικούχων ἢ ἰωδιούχων παρασκευασμάτων.

Δύο κυρίως φάρμακα ἔχουν δραστικὴ ἐπίδρασι στὶς ἀμοιβάδες: ἡ ἐμετίνη καὶ ἡ κονεσσίνη. Ἀλλ' ἡ χρῆσι τους δὲν εἶναι ἀκίνδυνη· Γι' αὐτό, δὲν πρέπει νὰ χρησιμοποιοῦνται παρὰ κάτω ἀπὸ συνεχῆ ἰατρικὴ παρακολούθησι.

Μεγάλη ἀνακούφισι παρέχει ἐπίσης τὸ βισμούθιο καὶ τὰ παράγωγά του, ποὺ σχηματίζουν ἕνα εἶδος μονωτικοῦ φράγματος στὴν ἐσωτερικὴ ἐπιφάνεια τῶν ἐντέρων.

Οἱ ἀμοιβάδες τρέφονται μέσα στὰ ἔντερα ἀπὸ διάφορες οὐσίες καὶ ἀναπαράγονται χωριζόμενες στὰ δύο.

Σὲ κάθε κένωσι, μερικὲς ἀπ' αὐτὲς τὶς ἀμοιβάδες βγαίνουν μαζὶ μὲ τὰ περιττώματα, ἀλλὰ δὲ μποροῦν νὰ ζήσουν ἔξω ἀπὸ τὸν ἐντερικὸ σωλῆνα καὶ πεθαίνουν ἀμέσως σχεδόν.

Ἔπειτα ὅμως ἀπὸ κάμποσο καιρό, τὰ πράγματα δὲ γίνονται μὲ τὸν ἴδιο τρόπο. Τὸ κύτταρο ἀπὸ τὸ ὁποῖο ἀποτελοῦνται οἱ ἀμοιβάδες δὲ χωρίζεται πιὰ στὰ δύο, ἐνῶ, ἀντίθετα, συνεχίζεται ἡ διχοτόμησι τοῦ πυρῆνος. Σχηματίζεται τότε ἕνα καινούργιο παράσιτο, ποὺ ἀποτελεῖται ἀπὸ ἕνα μοναδικὸ κύτταρο καὶ ποὺ περιλαμβάνει τέσσερες πυρῆνες. Αὐτὲς εἶναι οἱ καλούμενες κύστεις. Ἀποβαλλόμενες μὲ τὰ περιττώματα, ἀντέχουν στὶς συνθῆκες τῆς ἐξωτερικῆς ζωῆς καὶ δὲν ἐπηρεάζονται ἀπὸ τὶς διακυμάνσεις τῆς θερμοκρασίας. Οἱ κύστεις αὐτὲς ζοῦν ἐπίσης μέσα στὸ νερό, πάνω στὰ φυτὰ κτλ. Ἔτσι, μποροῦν νὰ μολύνουν καὶ ἄλλα ἄτομα. Τὸ ἀξιοσημείωτο εἶναι πὼς ὑπάρχουν ἄτομα ποὺ ἀποβάλλουν μὲ τὰ περιττώματά τους κύστεις, χωρὶς τὰ ἴδια νὰ αἰσθάνωνται καμμιὰ ἐνόχλησι.

Ἡ θεραπεία τῶν ἀμοιβάδων ἀπαιτεῖ ὑπομονή. Ἡ ἀσθένεια αὐτὴ δὲν εἶναι ἀπὸ κεῖνες ποὺ κόβονται μὲ τὸ μαχαῖρι. Σὲ πολλὲς περιπτώσεις, ἄλλωστε, οἱ ἀμοιβάδες ἐπιδροῦν καὶ στὸ νευρικὸ σύστημα· Δημιουργεῖται τότε ἕνας φαῦλος κύκλος καὶ ὁ ἀσθενὴς ταλαιπωρεῖται ἐπὶ πολλλὰ χρόνια.

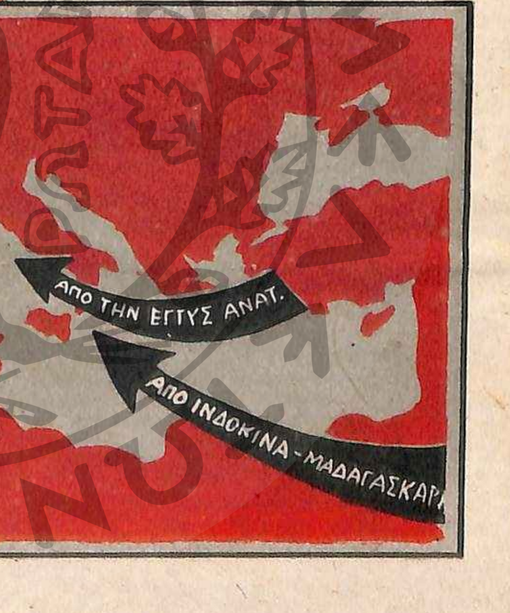

Στὸ χάρτη αὐτὸ βλέπει κανεὶς ἀπὸ ποῦ ἔρχονται οἱ ἀμοιβάδες στὴν Εὐρώπη.

Τά 4 ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ ΕΝΟΣ ΜΑΓΟΥ

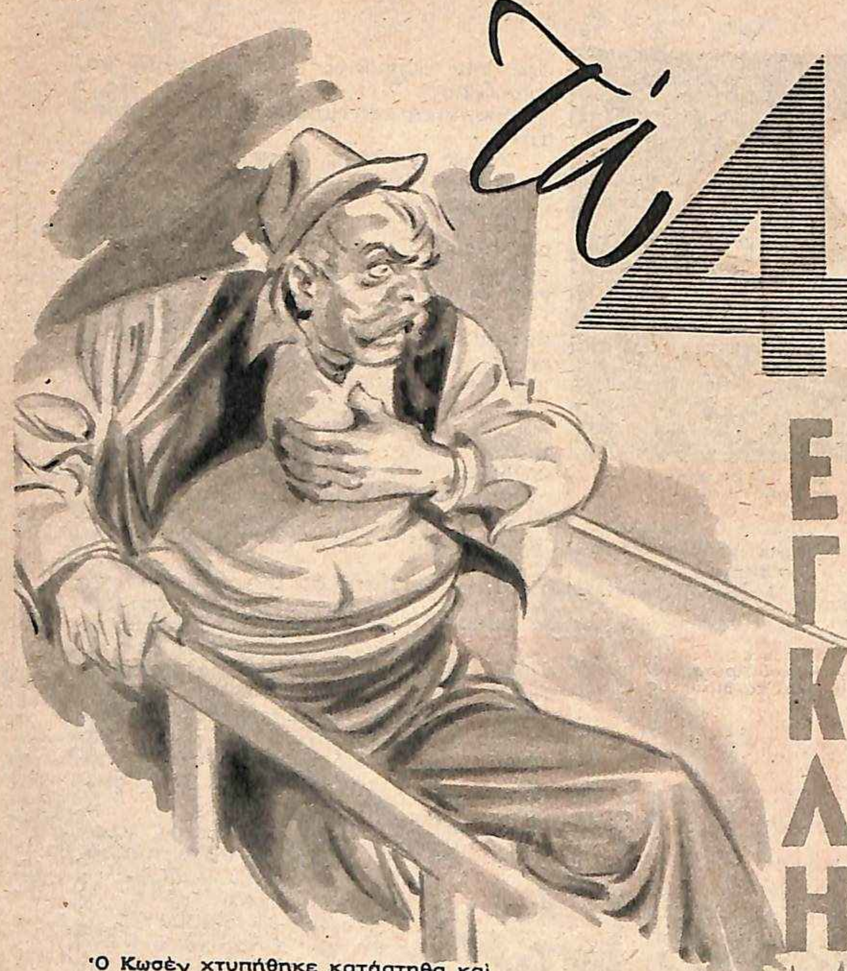

Ὁ Κωσὲν χτυπήθηκε κατάστηθα καὶ σωριάστηκε νεκρός...

Ὁ Φρανσουᾶ Μπερζὲ φοβόταν τοὺς ἀνταγωνιστάς του!

ΣΤΗΝ Καντίν, ἕνα μικρὸ προάστιο τῆς Τουλούζης, ὅλοι θεωροῦσαν τὸν Φρανσουᾶ Μπερζὲ ὡς μάγο. Ἦταν πηγαδᾶς τὸ ἐπάγγελμα. Ἀλλὰ δὲν ἤξερε μόνο ν' ἀνοίγη πηγάδια. Ἤξερε ἐπίσης νὰ βρίσκη καὶ ποῦ ὑπῆρχε νερό. Ἦταν, μ' ἁπλούστερα λόγια, ραβδοσκόπος. Ὅσο γιὰ τὶς μαγικές του ἱκανότητες, ψιθυρίζονταν πολλά, ἀλλὰ κανεὶς δὲ μποροῦσε νὰ πῆ κάτι τὸ ὡρισμένο. Τὸ γεγονὸς εἶνε ὅτι, ὅταν πέθαινε μιὰ ἀγελάδα ἢ ὅταν ἔπεφτε μιὰ ἀρρώστια σὲ κάποιο κοπάδι ἢ ἀκόμη ὅταν καταστρέφονταν τὰ γεννήματα, ὅλοι ἔβλεπαν σ' αὐτὰ τὸ δάκτυλο τοῦ Μπερζέ. Ἀλλὰ κανεὶς δὲν τολμοῦσε νὰ τὸν κατηγορήση φανερά. Κι' αὐτὸ γιὰ δύο λόγους. Ὁ ἕνας ἦταν ὅτι τοὺς ἔλειπαν οἱ ἀποδείξεις. Κι' ὁ δεύτερος ὅτι τὸν φοβόνταν.

Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι στὴν Καντὶν ὅλοι ἔκαναν λίγο ἢ πολὺ τὸ μάγο ἢ τουλάχιστον κολακεύονταν ὅταν οἱ ἄλλοι τοὺς πίστευαν γιὰ μάγους. Στὰ γειτονικὰ χωριά, οἱ ἄνθρωποι ἀλλοῦ ἦταν μέθυσοι, ἀλλοῦ ἀκόλαστοι, ἀλλοῦ χαρτοπαῖκτες, ἀλλοῦ γλεντζέδες κι' ἀλλοῦ σπάταλοι ἢ τσιγκούνηδες. Στὸ μικρὸ αὐτὸ προάστιο τῆς Τουλούζης, ὅμως, τὸ πάθος τους ἦταν ἡ μαγεία. Ἄντρες καὶ γυναῖκες μιλοῦσαν ἀδιάκοπα γιὰ φίλτρα, γιὰ ματιάσματα καὶ τὰ παρόμοια.

Ὁ Φρανσουᾶ Μπερζὲ ἦταν ἐπίσης θαυμάσιος κυνηγός. Ἀλλ' οὔτε φλυαροῦσε, οὔτε περηφανευόταν γιὰ τὰ κυνηγετικά του κατορθώματα, ὅπως ἔκαναν πολὺ ἄλλοι. Οἱ συγχωριανοί του, ὅμως, δὲν τὸν εἶχαν δῆ ποτὲ νὰ γυρίζη μ' ἄδειανὰ τὰ χέρια. Πάντα ἔφερνε κάτι, ἕνα λαγό, μπεκάτσες, πέρδικες, κοτσύφια...

Τὸ πρωΐ τῆς 24ης Ὀκτωβρίου 1874, ὁ Φρανσουᾶ Μπερζὲ βγῆκε ἀπὸ τὸ σπίτι του, ὅπου ἔμενε ὁλομόναχος, μὲ τὸ δίκανο στὸν ὦμο καὶ τὸ κυνηγετικὸ σακκοῦλι του στὸ πλευρό.

— Πᾶς γιὰ λαγούς, μαστρο-Μπερζέ; τὸν ρώτησε μιὰ γειτόνισσα.

— Ναί, γιὰ λαγοὺς πάω, τῆς ἀπάντησε.

Λίγο πιὸ κάτω, πάνω στὸ δρόμο ποὺ προχωροῦσε πρὸς τὸ δάσος, συναντήθηκε μὲ δυὸ συχωριανούς του, τὸν Μπεντουλᾶ καὶ τὸν Σκρίμπ, ποὺ προσπάθησαν νὰ πιάσουν κουβέντα μαζί του. Ἀλλ' ὁ Μπερζὲ τοὺς εἶπε μιὰ ξερὴ «καλημέρα» κι' ἀπομακρύνθηκε.

Πέρασε κάμποση ὥρα. Καί, ξαφνικά, ὁ Μπεντουλᾶ κι' ὁ Σκρὶμπ ἄκουσαν δυὸ πυροβολισμοὺς ποὺ ἐρχόντανε ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ δάσους καὶ ταυτόχρονα φωνὲς ποὺ καλοῦσαν σὲ βοήθεια.

— Κάποιο δυστύχημα θάγινε, εἶπε ὁ Μπεντουλᾶ.

Κι' ἔτρεξε μαζὶ μὲ τὸν Σκρὶμπ πρὸς τὸ μέρος ἀπὸ ὅπου εἶχαν ἀκουστῆ οἱ πυροβολισμοί. Ἔπειτα ἀπὸ λίγο, ἀντίκρυσαν ἕνα ἀνατριχιαστικὸ θέαμα. Στὴ διασταύρωσι δυὸ δρόμων, ποὺ προχωροῦσαν μέσα στὸ δάσος, δυὸ ἄνθρωποι κολυμποῦσαν μέσα στὸ αἷμα τους. Ὁ ἕνας φαινόταν νεκρός. Ὁ ἄλλος εἶχε ἀνασηκώσει λίγο τὸ κεφάλι του κι' ἔβγαζε σπαρακτικὲς κραυγές, καλώντας σὲ βοήθεια... Καμμιὰ πενηνταριὰ μέτρα πιὸ πέρα, ἀκουμπισμένος στὸν κορμὸ ἑνὸς δένδρου, ὁ Φρανσουᾶ Μπερζὲ γέμιζε τὸ ὅπλο του.

— Αὐτὸς τοὺς σκότωσε, ψιθύρισε ὁ Σκρὶμπ στὸ σύντροφό του.

Ὁ Μπερζέ, ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς στιγμές, ξαναπῆρε τὸ δρόμο τοῦ χωριοῦ.

Ὁ Μπεντουλᾶ κι' ὁ Σκρὶμπ γνώριζαν τὰ θύματα. Ἦταν δυὸ ἀγροφύλακες τῆς περιοχῆς, ὁ Νωντὺ κι' ὁ Λαμπᾶ... Ὁ δεύτερος ζοῦσε ἀκόμη. Ἀλλὰ ξεψύχησε, καθὼς οἱ δυὸ χωρικοὶ τὸν μετέφεραν στὴν Καντίν. Τὸν ξαναπῆγαν τότε στὸ μέρος ὅπου εἶχε χτυπηθῆ κι' ὁ πρῶτος ἀπ' αὐτοὺς ἔμεινε κοντὰ στὰ δυὸ πτώματα, γιὰ νὰ τὰ φυλάη ἀπὸ τὰ σκυλιὰ καὶ τὰ ἀγρίμια, ἐνῶ ὁ δεύτερος ἔτρεξε γιὰ νὰ εἰδοποιήση τὴν ἀστυνομία.

Ἀλλά, τὴ στιγμὴ ποὺ ὁ Σκρὶμπ ἔμπαινε στὸ γραφεῖο τοῦ ἀστυνόμου, μιὰ γυναῖκα ἔβγαινε κλαίγοντας ἀπ' αὐτό. Ἡ γυναῖκα αὐτὴ ἦταν ὑπηρέτρια ἑνὸς κτηματίου, ποὺ λεγόταν Κωσέν. Εἶχε πάει νὰ εἰδοποιήση ὅτι ὁ Μπερζὲ εἶχε σκοτώσει τὸν κύριό της.

Πραγματικά, ὁ Μπερζέ, φεύγοντας ἀπὸ τὸ δάσος, πῆγε στὸ σπίτι τοῦ Κωσέν, ποὺ βρισκόταν σὲ μικρὴ ἀπόστασι. Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ὁ Κωσὲν κατέβαινε στὴν αὐλή.

— Τί μὲ θέλεις, Μπερζέ; ρώτησε τὸν πηγαδᾶ μόλις τὸν εἶδε.

— Θὰ τὸ μάθης, ἀπάντησε ὁ Μπερζέ.

Καί, χωρὶς νὰ χάνη καιρό, στήριξε τὸ ὅπλο στὸν ὦμο του, σκόπευσε καὶ πίεσε τὴ σκανδάλη.

Ὁ Κωσὲν χτυπήθηκε κατάστηθα καὶ σωριάστηκε νεκρός.

Ὁ Μπερζὲ ἔφυγε κατόπιν καὶ πῆγε στὸ παντοπωλεῖο τοῦ Βερνιέ, ποὺ βρισκόταν πιὸ κάτω.

Ὅπως ἦταν πρωΐ ἀκόμη καὶ δὲν ὑπῆρχαν πελάτες, ὁ Βερνιὲ εἶχε ἀκουμπήσει ἕνα καθρεφτάκι πάνω στὸν πάγκο καὶ ξυριζόταν. Ὁ Μπερζὲ στάθηκε στὴν πόρτα, τὸν σημάδεψε μὲ τὸ ὅπλο του καὶ πυροβόλησε. Τὰ σκάγια βρῆκαν τὸν Βερνιὲ στὸ πρόσωπο καὶ τὸν ξάπλωσαν νεκρό.

Ἀλλά, στὸ μεταξύ, οἱ χωροφύλακες, μὲ τὰ ὅπλα στὸ χέρι, ἔτρεχαν γιὰ νὰ συλλάβουν τὸ δολοφόνο. Μαζί τους ἦταν καὶ κάμποσοι χωριάτες μὲ τσεκούρια, ἀξίνες, δρεπάνια, λοστάρια... Καθένας εἶχε πάρει ὅ,τι βρέθηκε μπροστά του.

Ὁ Μπερζὲ πρόφτασε, ὡστόσο, νὰ ξαναχωθῆ στὸ δάσος.

Ἄρχισε τότε ἕνα δραματικὸ κυνηγητό. Ὁ Μπερζέ, ποὺ ἤξερε καλύτερα ἀπὸ τὸν καθένα τὸ δάσος, κατάφερνε πάντα νὰ ξεφεύγη. Στὸ τέλος, ὅμως, τὸν περικύκλωσαν σ' ἕνα ξέφωτο τοῦ δάσους κι' ὥρμησαν ὅλοι κατ' ἐπάνω του.

— Πέταξε τὸ ὅπλο σου! τοῦ φώναξε ὁ ἀστυνόμος.

Ἀλλ' ὁ Μπερζὲ στήριξε τὸ ὅπλο του στὸ χῶμα καὶ προσπάθησε νὰ πιέση μὲ τὸ πόδι του τὴ σκανδάλη, γιὰ νὰ τερματίση μόνος του τὴ ζωή του... Δὲν τὰ κατάφερε, ὅμως.

Δὲν τοῦ ἔμενε πιὰ παρὰ νὰ παραδοθῆ.

Ὅταν τὸν πῆγαν, ὅμως, στὴν ἀστυνομία, ἀποπειράθηκε καὶ πάλι ν' αὐτοκτονήση μ' ἕνα μαχαῖρι ποὺ εἶχε κρυμμένο κάτω ἀπὸ τὸ πουκάμισό του. Ἀλλὰ τὸ μόνο ποὺ κατάφερε ἦταν νὰ τραυματισθῆ ἐλαφρὰ στὴν κοιλιά. Δὲν ἀρνήθηκε, φυσικά, τὰ ἐγκλήματά του. Ἀλλ' ἡ ἐξήγησι ποὺ ἔδωκε ἦταν πολὺ περίεργη.

— Κι' οἱ τέσσερις ἄνθρωποι ποὺ σκότωσα ἔπρεπε νὰ πεθάνουν, γιατί, μιὰ μέρα, μπορεῖ νὰ γίνονταν ἐπικίνδυνοι ἀντίπαλοί μου, εἶπε. Ἐγώ, πρόσθεσε, εἶχα γεννηθῆ μάγος! Αὐτοί, ὅμως, ἀγρυπνοῦσαν τὶς νύχτες, γιὰ νὰ μπορέσουν νὰ μάθουν τὰ μυστικὰ ποὺ ἤξερα, ἐνῶ ἐγώ, ποὺ κουραζόμουν ὅλη τὴν ἡμέρα, ἀνοίγοντας πηγάδια, δὲ μποροῦσα νὰ κάνω τὸ ἴδιο... Ἔτσι, μπορεῖ νὰ γίνονταν ἀνώτεροί μου...

Γιὰ μιὰ στιγμή, γεννήθηκε ἡ ἀπορία μήπως ἦταν τρελλός. Ἀλλ' οἱ γιατροὶ ποὺ τὸν ἐξέτασαν τὸν βρῆκαν τελείως λογικό.

Τὸ δικαστήριο τὸν καταδίκασε σὲ θάνατο κι' ὁ Μπερζὲ πλήρωσε τὸ χρέος του στὴν κοινωνία κατὰ τὶς πρῶτες ἡμέρες τοῦ Ἀπριλίου τοῦ 1875. Ἀνέβηκε στὸ ἰκρίωμα ἤρεμος κι' ἀτάραχος.

— Ὁ Θεός, εἶπε ὁ τρελλὸς αὐτὸς ἐγκληματίας, ἐνῶ τὸν ἔδεναν πάνω στὴ σανίδα τῆς λαιμητόμου, ξέρει ὅτι ἔκαμα τὸ καθῆκον μου. Ἡ δικαιοσύνη τῶν ἀνθρώπων μ' ἀφήνει ἀδιάφορο!...

Οἱ λαμπτῆρες ΠΟΥ ΔΕΝ "ΚΑΙΓΟΝΤΑΙ„

Διαρκοῦν ἐπὶ ἕντεκα χρόνια...

Μιὰ στατιστικὴ ἀνεβάζει σὲ 350 ἑκατομμύρια δολλάρια τὸ χρόνο τὸ ποσὸν ποὺ ξοδεύουν συνολικὰ οἱ Ἀμερικανοὶ γιὰ ἠλεκτρικοὺς λαμπτῆρες. Ἀλλὰ κι' ἐδῶ στὴν Ἑλλάδα τὸ κονδῦλι αὐτὸ εἶναι ἀναλογικὰ ἀκόμη μεγαλείτερο, γιατί, ὅπως ἔχουν ἀποδείξει τὰ πράγματα, οἱ ἑλληνικοὶ λαμπτῆρες δὲ διακρίνονται καθόλου γιὰ τὴν ἀντοχή τους! Ἐκτὸς δὲ ἀπὸ τὴ δαπάνη αὐτή, ἔχομε τοὺς κόπους καὶ τοὺς κινδύνους ποὺ συνεπάγεται ἡ συχνὴ ἀντικατάστασι τῶν καμμένων λαμπτήρων.

Νὰ γιατὶ παρουσιάζει ἰδιαίτερο ἐνδιαφέρον ἡ ἐφεύρεσι κάποιου Ρόμπερτ Σμίθ, ἀπὸ τὴ Νέα Ὀρλεάνη: οἱ λαμπτῆρες «Ἐτερναλὶτ», ποὺ εἶναι ἐγγυημένοι γιὰ 5 χρόνια, δηλαδὴ γιὰ 10.000 ὧρες χρήσεως. Στὴν πραγματικότητα μάλιστα, διαρκοῦν τὸ λιγώτερο 12.000 ὧρες. Ὡρισμένοι δὲ ἀπ' αὐτούς, στὶς σχετικὲς δοκιμές, ἔκαψαν πάνω ἀπὸ 17.000 ὧρες συνεχῶς, πρᾶγμα ποὺ σημαίνει πὼς θὰ διαρκοῦσαν ἐπὶ 11 χρόνια ἂν ἔκαιγαν 4 ὧρες τὴν ἡμέρα κατὰ μέσον ὅρον.

Οἱ κοινοὶ ἀμερικανικοὶ λαμπτῆρες ὑποτίθεται ὅτι διαρκοῦν 750 — 1000 ὧρες. Πραγματικὰ ὅμως, οἱ περισσότεροι καίγονται πιὸ σύντομα, εἴτε γιατὶ βρίσκονται συνεχῶς σὲ κραδασμὸ ποὺ καταστρέφει τὸ νῆμα τους, εἴτε γιατὶ ἀνεβοκατεβαίνει ξαφνικὰ ἡ τάσι τοῦ ἠλεκτρικοῦ ρεύματος.

Φυσικά, οἱ λαμπτῆρες «Ἐτερναλὶτ» κοστίζουν περισσότερο ἀπ' τοὺς κοινοὺς (περὶ τὸ 1 δολλάριο, τῶν 100 βάττ). Τὸ ἀκριβώτερο ὅμως αὐτὸ κόστος τους ἀντισταθμίζεται μὲ τὸ παραπάνω ἀπ' τὰ ἄλλα πλεονεκτήματά τους.

Ἡ μεγαλείτερη ἀντοχή τους ὀφείλεται στὸ ὅτι περιέχουν 10 — 15 φορὲς περισσότερο νῆμα, πιὸ χοντρὸ ἀπ' τὸ συνηθισμένο καὶ συγκρατούμενο στὴ θέσι του ἀπὸ ἑπτὰ στηρίγματα. Καῖνε λίγο περισσότερο ρεῦμα κι' ἔχουν κάπως μικρότερη φωτεινότητα (ἡ διαφορὰ αὐτὴ εἶναι σχετικὰ ἀνεπαίσθητη). Διατηροῦν ὅμως σταθερὴ τὴ φωτεινότητά τους αὐτή: Ἔπειτα ἀπὸ 7.500 ὧρες χρήσεως, ἔχουν χάσει λιγώτερο ἀπὸ 4% ἀπ' τὸ ἀρχικὸ φῶς τους, ἐνῶ οἱ κοινοὶ λαμπτῆρες χάνουν γρήγορα τὴ φωτεινότητά τους καὶ φέγγουν λιγώτερο ὅσο παληώνουν.

Τὸ μεγαλείτερο μέρος τοῦ κόστους τῶν νέων λαμπτήρων ἀφορᾶ τὸ μυστικὸ μῖγμα ἀερίων μὲ τὰ ὁποῖα εἶναι γεμᾶτοι, γιὰ νὰ περιορίζεται ἡ φθορὰ τοῦ νήματός τους.

Γιὰ ν' ἀνακεφαλαιώσουμε λοιπόν, οἱ λαμπτῆρες «Ἐτερναλὶτ» ἀπαλλάσσουν ἀπ' τὸν κόπο καὶ τοὺς κινδύνους τῶν συχνῶν ἀντικαταστάσεων καὶ παρέχουν σταθερώτερο φῶς σ' ὅλο τὸ διάστημα τῆς «ζωῆς» τους.

Ἐπίσης ἀντέχουν ἐξαιρετικὰ στὸ μεγαλείτερο ἐχθρὸ τῶν κοινῶν ἠλεκτρικῶν λαμπτήρων: τοὺς κραδασμοὺς ἀπὸ τὰ βαρειὰ καμιόνια ποὺ περνᾶνε ἀπ' τὸ δρόμο, ἀπ' τὸ ποδοβολητὸ τῶν ἐνοίκων τοῦ ἀπάνω πατώματος, κλπ. Οἱ δοκιμὲς ποὺ ἔγιναν μὲ τεχνητοὺς κραδασμούς, ἀπέδειξαν ὅτι ἕνας λαμπτήρας «Ἐτερναλὶτ» δὲν ἔπαθε τίποτα, στὸ διάστημα ποὺ εἶχαν καταστραφῆ 45 ἄλλοι, κοινοί.

Ἀπ' τὴν οἰκονομικὴ πλευρά, εἶναι ἀσφαλῶς συμφέρο νὰ πληρώση κανεὶς πέντε φορὲς παραπάνω ἕνα λαμπτῆρα ποὺ θὰ διαρκέση 12—23 φορὲς περισσότερο ἀπὸ τοὺς συνηθισμένους.

Ἀκόμη σημαντικώτερο εἶναι τὸ κέρδος στὰ μεγάλα ἐργοστάσια, ὅπου ἡ ἀντικατάστασι τῶν καμμένων λαμπτήρων ἀποτελεῖ ἕνα μεγάλο μπελᾶ καὶ γίνεται, γιὰ λόγους ἀσφαλείας, μόνο ἀπὸ ἠλεκτρολόγους. Οἱ εἰδικοὶ αὐτοὶ τεχνίτες πληρώνονται 3 δολλάρια τὴν ὥρα. Ἕνας μεγαλοβιομήχανος ὑπολόγισε ὅτι ἡ ἀντικατάστασι κάθε καμμένου λαμπτῆρος τοῦ κοστίζει κάτι παραπάνω ἀπὸ 2 δολλάρια!

Στὸ Πεντάγωνο ἐξ ἄλλου, ὅπου εἶναι συγκεντρωμένες οἱ ἀμερικανικὲς στρατιωτικὲς ὑπηρεσίες, καίγονται κάθε μέρα 900 ἠλεκτρικοὶ λαμπτῆρες! Ὑπάρχει δὲ εἰδικὸ προσωπικὸ ἐπιφορτισμένο μὲ τὴν ἀντικατάστασί τους.

Μὲ τοὺς λαμπτῆρες «Ἐτερναλὶτ» λοιπὸν καταργοῦνται οἱ πρόσθετες αὐτὲς δαπάνες.

Μολονότι εἶναι Ἀμερικανὸς ὁ ἐφευρέτης αὐτῶν τῶν λαμπτήρων, δὲ μπόρεσε νὰ τοὺς κατασκευάση στὴν πατρίδα του, γιατὶ τὸν πολέμησαν ἀμείλικτα τὰ ἐνδιαφερόμενα ἐργοστάσια λαμπτήρων, ποὺ ἀποτελοῦν ἕνα ἰσχυρὸ «τράστ». Ἦρθε λοιπὸν στὴν Εὐρώπη κι' ἔκλεισε συμφωνία μὲ μιὰ μεγάλη ἑλβετικὴ ἑταιρεία, ποὺ ἀνέλαβε τὴν κατασκευή τους.

Ο ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ ΤΩΝ ΜΠΑΡΡΥΜΟΡ

Ὁ θάνατος τοῦ «θείου» Λάϊονελ καὶ οἱ διαρκῶς πιὸ σπάνιες ἐμφανίσεις τῆς «θείας» Ἔστερ ἔκαναν τὸ Τζὼν Μπάρρυμορ (γυιό), νὰ εἶναι ὁ τελευταῖος ἐκπρόσωπος τῆς μεγάλης καλλιτεχνικῆς δυναστείας τῶν Μπάρρυμορ, ποὺ ἐπὶ χρόνια βασίλεψε στὸ Χόλλυγουντ καὶ στὸ Μπρόντγουαιη. Γυιὸς τοῦ Τζὼν Μπάρρυμορ καὶ τῆς Ἔστερ Κοστέλλο ὁ νεαρὸς Τζὼν παίζει σήμερα στὸν κινηματογράφο, στὸ θέατρο καὶ στὴν τηλεόρασι. Ὁ Τζὼν ἔχει καὶ μιὰ ἀδελφή, τὴν Νταϊάνα Μπάρρυμορ τῆς ὁποίας τὸ ἄστρο ἔσβυσε, ὕστερα ἀπὸ σύντομη λάμψι, μιὰ σειρὰ φοβερῶν σκανδάλων. Στὴ φωτογραφία μας ὁ Τζὼν μαζὶ μὲ τὴ σύζυγό του Κάρα Οὐΐλλιαμς.

ΤΟ ΝΤΙΚΤΑΦΟΝ ΕΓΙΝΕ ΠΑΙΓΝΙΔΙ

Κατὰ τὶς ἐφετεινὲς ἑορτές, μιὰ γερμανικὴ βιομηχανία κυκλοφόρησε στὴν ἀγορὰ ἕνα παιγνίδι ποὺ ἄρεσε πολὺ στὰ παιδιὰ καὶ τὰ διασκέδασε πολὺ περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλο. Πρόκειται, ὅπως βλέπετε, γιὰ ἕνα «ντικταφὸν» (μαγνητόφωνο), ἐντελῶς ἀκίνδυνο γιατὶ λειτουργεῖ μὲ μπαταρία. Ὅπως καὶ τὰ γνωστὰ μεγάλα μαγνητόφωνα εἶναι ἐφοδιασμένο μὲ ταινία ποὺ ἀποτυπώνει λόγια, συνομιλίες, ποιηματάκια, τραγουδάκια κλπ. καὶ τὰ ἐπαναλαμβάνει κατόπιν ὅσες φορὲς θελήση κανείς. Τὸ μῆκος τῆς ταινίας ἐπιτρέπει μιὰ ἠχοληψία διαρκείας μιᾶς ὥρας. Τὸ «παιγνίδι» αὐτὸ στοιχίζει, στὴ Γερμανία, 1.000 δραχμές. Παίζουν δὲ μ' αὐτὸ πολλοὶ μεγάλοι...

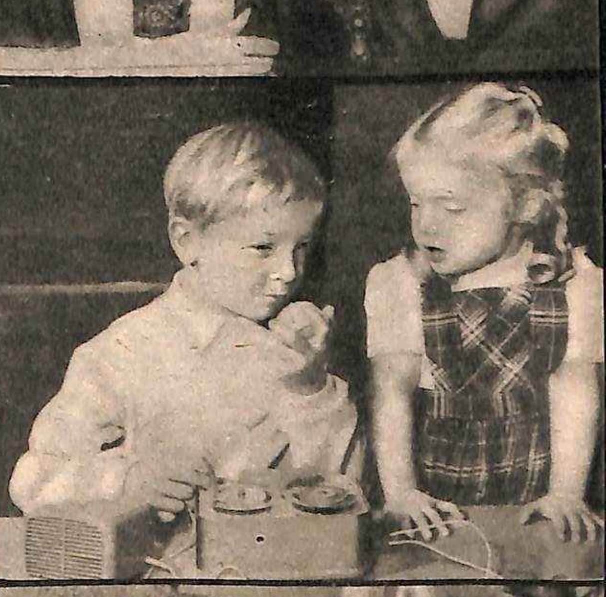

ΑΠΙΣΤΕΥΤΗ ΕΙΡΗΝΙΚΗ ΣΥΜΒΙΩΣΙ

Ἀκόμα καὶ μεταξὺ ἑνὸς σκύλου καὶ μιᾶς ἀλεποῦς, τῶν δυὸ αὐτῶν ἄσπονδων ἐχθρῶν, μπορεῖ νὰ ἀναπτυχθῆ μιὰ σταθερὴ φιλία Τὸ ἀπέδειξε αὐτὸ ὁ κ. Φόσσα, ποὺ κατώρθωσε νὰ συμφιλιώση τὸ σκύλο του μὲ μιὰ ἀλεποῦ καὶ νὰ τοὺς κάνη νὰ ζοῦν μαζὶ εἰρηνικὰ μέσα στὸ κτῆμα του, ποὺ βρίσκεται στὸ Κολλέκιο τῆς Πάρμας. Ὁ κ. Φόσσα ἰσχυρίζεται πὼς δὲν εἶναι καθόλου δύσκολο νὰ ἐξημερωθῆ μιὰ ἀλεποῦ καὶ νὰ γίνη ἕνα ἐντελῶς ἀκίνδυνο κατοικίδιο ζῶο. Στὴ φωτογραφία μας ἕνα στιγμιότυπο ἀπὸ τὴν εἰρηνικὴ συμβίωσι τῶν δυὸ πρώην ἐχθρῶν στὸ κτῆμα τοῦ κ. Φόσσα. Ἡ ἀλεποῦ δὲ ἔχει ἀποδειχτῆ πολὺ πιὸ παιχνιδιάρα ἀπὸ τὸ σκύλο.

ΑΥΤΟΣ ΕΙΝΑΙ Ο ΝΟΤΙΟΣ ΠΟΛΟΣ

Στὸν ἀγῶνα ταχύτητος μεταξὺ τῆς ἀποστολῆς τῆς Νέας Ζηλανδίας, ὑπὸ τὸν Ἔντμοντ Χίλλαρυ, καὶ τῆς βρεττανικῆς ἀποστολῆς ὑπὸ τὸν καθηγητὴ Φοὺκς, ὁ Χίλλαρυ στάθηκε πιὸ τυχερὸς καὶ ἔφτασε πρῶτος στὸ Νότιο Πόλο. Ὡς γνωστόν, ὁ Χίλλαρυ ἔφτασε στὸν προορισμό του ἐξαντλῶντας καὶ τὴν τελευταία σταγόνα τῶν ἀποθεμάτων του σὲ καύσιμα. Βρῆκε ὅμως ἐκεῖ μιὰ βάσι ποὺ οἱ Ἀμερικανοὶ ἐγκατέστησαν ἐπ' εὐκαιρία τοῦ γεωφυσικοῦ ἔτους γιὰ ἐπιστημονικὲς παρατηρήσεις. Ἡ βάσι αὐτὴ ἀνεφοδιάζεται ἀεροπορικῶς καὶ προμήθευσε στὸ Χίλλαρυ ὅ,τι τοῦ χρειαζόταν. Στὸ βάθος τῆς φωτογραφίας μας διακρίνονται οἱ ἐγκαταστάσεις τῆς βάσεως.

ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Νεκρὴ ΣΤΟ ΘΡΟΝΟ

Ὁ καρδινάλιος σήκωσε ψηλὰ τὸ στέμμα τῆς Πορτογαλίας, γιὰ νὰ τὸ δοῦν ὅλοι. Ὕστερα τὸ ἔβαλε πάνω στὸ κεφάλι τῆς γυναίκας ποὺ καθόταν μπροστά του.

Δυσκολεύτηκε ὅμως πολὺ νὰ τὸ στερεώση, γιατὶ ἡ γυναῖκα ποὺ στεφότανε βασίλισσα τῆς Πορτογαλίας ἦταν πεθαμένη ἀπὸ χρόνια. Τὸ σῶμα της, ποὺ τὄχαν δέσει μὲ σκοινιὰ στὸ θρόνο, δὲν ἦταν πιὰ παρὰ ἕνας σκελετός, ποὺ πάνω του κρεμόνταν τὰ χρυσοστόλιστα φορέματα τῆς στέψεως. Τὰ δάχτυλά της ἦταν ἀσπρισμένα κόκκαλα καὶ τὸ κεφάλι της, ποὺ φοροῦσε τώρα τὴν κορῶνα, γυμνὸ κρανίο!

Ἕνας-ἕνας οἱ ἱππότες, οἱ βαρῶνοι κι' οἱ ὑπουργοὶ τῆς Λισαβώνας γονάτισαν μπροστὰ στὸ θρόνο καὶ φίλησαν τὸ σκελετωμένο χέρι τῆς καινούργιας βασίλισσάς τους. Ἡ ἀηδία κι' ὁ τρόμος ποὺ τοὺς πλημμύριζε, δὲ φανερώθηκε στὰ πρόσωπά τους. Γιατί, πίσω ἀπ' τὴ νεκρή, στεκόταν ὁ βασιλιᾶς Πέντρο, ὁ γνωστὸς μὲ τ' ὄνομα «Τὸ κτῆνος». Ἄρχοντες καὶ λαὸς τὸν τρέμανε, κι' ὅταν ἀποφάσισε νὰ γίνη ἡ στέψι τῆς νεκρῆς γυναίκας του, κανεὶς δὲν τόλμησε νὰ φέρη ἀντίρρησι.

Αὐτὸ ἔγινε στὰ 1353, κι' ἦταν ἡ συνέχεια μιᾶς μεγάλης ἀγάπης ποὺ εἶχε ἀρχίσει πρὶν ἀπὸ δώδεκα χρόνια, ὅταν ὁ Πέντρο ἦταν 14 χρονῶν. Ὁ πατέρας του, ὁ βασιλιᾶς Ἀλφόνσος ὁ «Περήφανος», εἶχε ἀποφασίσει νὰ τὸν παντρέψη γιὰ πολιτικοὺς λόγους μὲ τὴ δεκαεξάχρονη Κοστάντζα, πριγκήπισσα τῆς Ἀραγώνας.

Ἡ Κοστάντζα ἔφτασε στὴ Λισαβώνα γιὰ τοὺς γάμους, μὲ μιὰ συνοδεία ἀπὸ διακόσιους ὑπηρέτες, ὑπηρέτριες καὶ κυρίες τῆς Αὐλῆς. Ἀνάμεσα στὶς τελευταῖες ἦταν κι' ἡ Ἰνὲζ ντὲλ Κάστρο, μιὰ κατάξανθη παιδούλα, ποὺ εἶχε τὴν ἴδια ἡλικία μὲ τὸν Πέντρο.

Ὅταν τὴν εἶδε γιὰ πρώτη φορά, ὁ νεαρὸς διάδοχος ἔμεινε ἀκίνητος γιὰ λίγο, μὲ τὴ ματιά του βυθισμένη στοὺς γαλάζιους ὠκεανοὺς τῶν ματιῶν της... Ὕστερα γονάτισε μπροστά της καὶ τῆς φίλησε τὸ χέρι.

Βρίσκονταν μόνοι τους στὸ μεγάλο κῆπο τοῦ παλατιοῦ, μακρυὰ ἀπ' τὰ περίεργα βλέμματα τῶν ἀνθρώπων τῆς Αὐλῆς.

— Ἰνέζ, γιατὶ νὰ μὴν εἴσαστε σεῖς ἡ πριγκήπισσα τῆς Ἀραγώνας; μουρμούρισε ὁ Πέντρο.

— Ὑψηλότατε, σᾶς παρακαλῶ, σηκωθῆτε! Μοῦ ματώνετε τὴν καρδιά. Ἂν σᾶς ἔβλεπε κανένα μάτι...

— Δὲ μὲ νοιάζει γιὰ τίποτα! Σᾶς ἀγαπῶ, Ἰνέζ!

— Κι' ἐγώ... ψιθύρισε κοκκινίζοντας ἡ κοπέλλα.

Κι' ἔτρεξε νὰ κρύψη τὴ συγκίνησί της στὶς πυκνὲς φυλλωσιές...

Ἔτσι ἄρχισε ἕνα ἀπ' τὰ πιὸ ὄμορφα καὶ τὰ πιὸ τραγικὰ ρομάντσα τῶν αἰώνων.

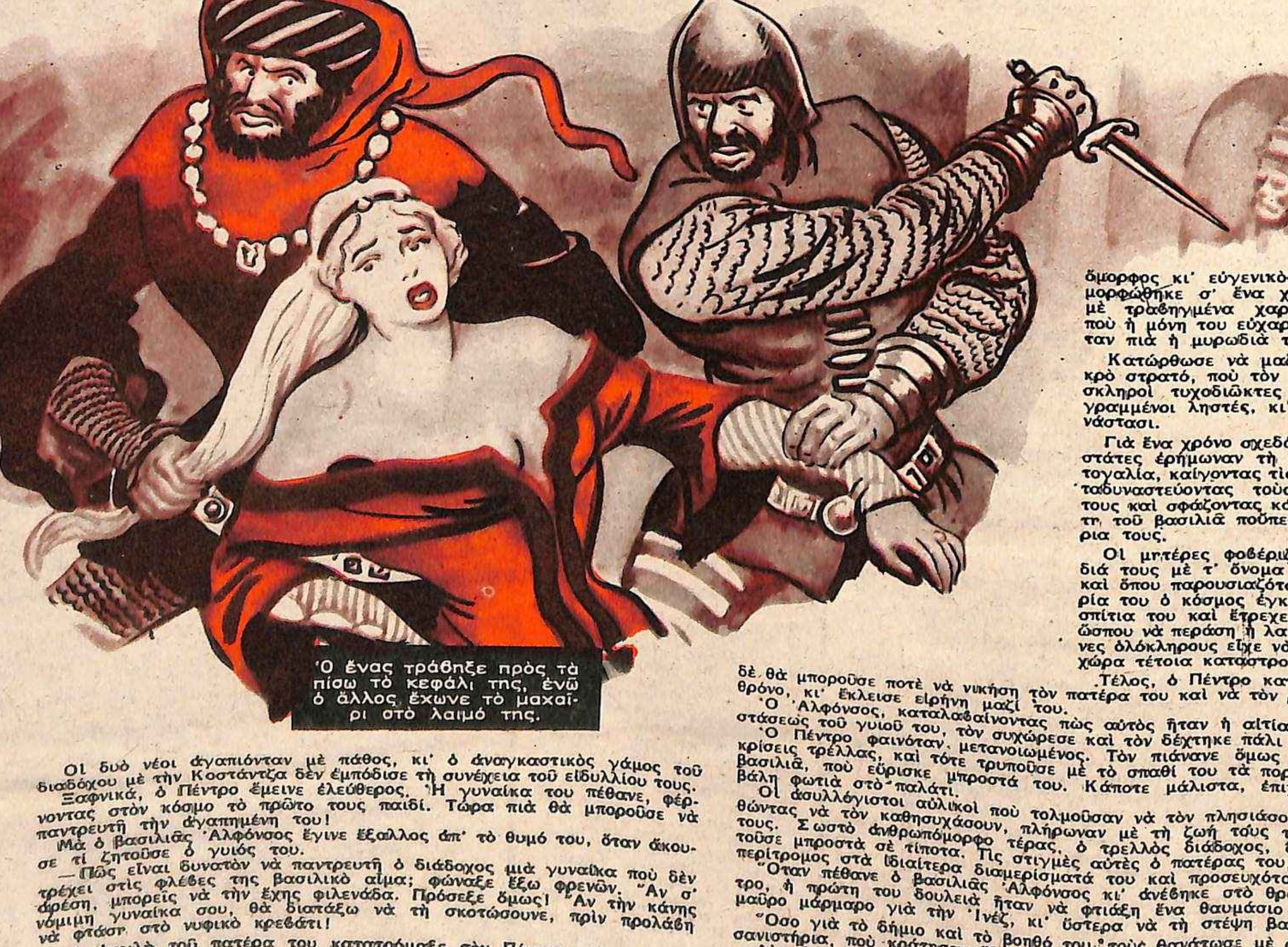

Ὁ ἕνας τράβηξε πρὸς τὰ πίσω τὸ κεφάλι της, ἐνῶ ὁ ἄλλος ἔχωνε τὸ μαχαίρι στὸ λαιμό της.

Οἱ δυὸ νέοι ἀγαπιόνταν μὲ πάθος, κι' ὁ ἀναγκαστικὸς γάμος τοῦ διαδόχου μὲ τὴν Κοστάντζα δὲν ἐμπόδισε τὴ συνέχεια τοῦ εἰδυλλίου τους.

Ξαφνικά, ὁ Πέντρο ἔμεινε ἐλεύθερος. Ἡ γυναῖκα του πέθανε, φέρνοντας στὸν κόσμο τὸ πρῶτο τους παιδί. Τώρα πιὰ θὰ μποροῦσε νὰ παντρευτῆ τὴν ἀγαπημένη του!

Μὰ ὁ βασιλιᾶς Ἀλφόνσος ἔγινε ἔξαλλος ἀπ' τὸ θυμό του, ὅταν ἄκουσε τί ζητοῦσε ὁ γυιός του.

— Πῶς εἶναι δυνατὸν νὰ παντρευτῆ ὁ διάδοχος μιὰ γυναῖκα ποὺ δὲν τρέχει στὶς φλέβες της βασιλικὸ αἷμα; φώναξε ἔξω φρενῶν. Ἂν σ' ἀρέση, μπορεῖς νὰ τὴν ἔχης φιλενάδα. Πρόσεξε ὅμως! Ἂν τὴν κάνης νόμιμη γυναῖκα σου, θὰ διατάξω νὰ τὴ σκοτώσουνε, πρὶν προλάβη νὰ φτάση στὸ νυφικὸ κρεβάτι!

Ἡ ἀπειλὴ τοῦ πατέρα του καταπτρόμαξε τὸν Πέντρο. Ἡ ζωὴ τῆς Ἰνὲζ ἦταν τὸ πιὸ πολύτιμο πρᾶγμα ποὺ εἶχε στὸν κόσμο. Πῶς θὰ μποροῦσε νὰ προφυλάξη τὴν ἀγαπημένη του, κάνοντάς την συγχρόνως γυναῖκα του;

Δὲν ἄργησε νὰ βρῆ τὴ λύσι.

Μιὰ σκοτεινὴ νύχτα, τρεῖς ἀπ' τοὺς στενώτερους φίλους του ἀπαγάγανε τὴν Ἰνὲζ ἀπὸ τὸ παλάτι καὶ τὴ μεταφέρανε σ' ἕνα πύργο, στὰ περίχωρα τῆς Λισαβώνας. Ἔπειτα ἀπὸ μιὰ βδομάδα, ἔφτασε ἐκεῖ κι' ὁ Πέντρο ντυμένος σὰν ἁπλὸς στρατιώτης καὶ συνοδεύοντας ἕνα παπᾶ μισόστραβο ἀπ' τὰ γερατειά, ποὺ τὸν πάντρεψε μὲ τὴν Ἰνέζ.

Οἱ δύο σύζυγοι πέρασαν μαζὶ τὴ νύχτα, καὶ τ' ἄλλο πρωῒ ὁ νέος γύρισε στὸ παλάτι τοῦ πατέρα του.

Στὰ πέντε χρόνια ποὺ ἀκολούθησαν, ὁ βασιλιᾶς Ἀλφόνσος ἔκανε τὸ κάθε τι γιὰ νὰ πείση τὸ γυιό του νὰ ξαναπαντρευτῆ. Οἱ ὀμορφότερες πριγκήπισσες τῆς Εὐρώπης πέρασαν ἀπ' τὸ παλάτι. Μὰ καμμιά τους δὲ μπόρεσε νὰ συγκινήση τὸν Πέντρο, ποὺ μόλις εὕρισκε εὐκαιρία ἔτρεχε νὰ συναντήση τὴν ἀγαπημένη του γυναῖκα.

Ἡ Ἰνὲζ τοῦ εἶχε χαρίσει δυὸ γυιοὺς καὶ μιὰ κόρη, κι' ὁ νέος περίμενε μ' ἀνυπομονησία τὸ θάνατο τοῦ πατέρα του γιὰ νὰ τὴν κάνη βασίλισσα, στὸ πλευρά του.

Μὰ ἡ Τύχη δὲν ἄφισε νὰ γίνουν ἔτσι τὰ πράγματα.

Ἕνας ἀπ' τοὺς κατασκόπους τοῦ βασιλιᾶ πέρασε τυχαῖα ἀπ' τὸν πύργο κι' εἶδε τὴν Ἰνέζ, ποὺ κανεὶς δὲν ἤξερε τί εἶχε ἀπογίνει, καὶ τὸ δαχτυλίδι τοῦ γάμου στὸ χέρι της.

Ἔτρεξε νὰ πῆ τὰ νέα στὸν Ἀλφόνο. Κι' αὐτός, ποὺ εἶχε ἤδη κάποια ὑποψία, ἔβαλε τοὺς ἀνθρώπους του νὰ παραφυλάξουν, καὶ δὲν ἄργησε νὰ μάθη τὶς ἐπισκέψεις τοῦ γυιοῦ του στὸν πύργο.

Ὁ θυμός του ξέσπασε, τρομερός. Ἀφοῦ ἔσπασε τοὺς καθρέφτες καὶ τὰ ποτήρια ποὺ βρῆκε μπροστά του, διάταξε νὰ τοῦ φέρουν τὸ δήμιο καὶ τὸ βοηθό του καὶ τοὺς ἔδωσε τὶς ὁδηγίες του...

Τὴν ἄλλη μέρα, καθὼς ἡ Ἰνὲζ περπατοῦσε στὸν κῆπο, ἄκουσε βήματα. Ἔτρεξε πρὸς τὰ ἐκεῖ, νομίζοντας πὼς ἐρχόταν ὁ ἀγαπημένος της... καὶ βρέθηκε μπροστὰ σὲ δυὸ ἀγνώστους μὲ ἄγριες μορφές. Πρὶν προλάβη κἂν νὰ φωνάξη, ὁ ἕνας τὴν ἅρπαξε ἀπ' τὰ μακρυά της μαλλιὰ καὶ τῆς τράβηξε πρὸς τὰ πίσω τὸ κεφάλι, ἐνῶ ὁ ἄλλος ἔχωνε τὸ μαχαῖρι του στὸν κρινένιο της λαιμό!

Ὕστερα οἱ δυὸ φονιάδες ἔσκισαν ἕνα κομμάτι ἀπ' τὸ φόρεμά της, τὸ βούτηξαν στὸ αἷμα της καί, πηδῶντας τὸν τοῖχο τοῦ κήπου, τὄδωσαν στὸ βασιλιᾶ ποὺ περίμενε ἀπ' ἔξω.

Ἕνα χαμόγελο ἱκανοποιήσεως ζωγραφίστηκε στὸ πρόσωπο τοῦ Ἀλφόνσου. Ἡ παρείσακτη δὲν ὑπῆρχε πιά!

Δυὸ ὧρες ἀργότερα, ὁ Πέντρο βρῆκε τὴ γυναῖκα του νεκρή. Ἀπ' τὴ στιγμὴ ποὺ τὰ μάτια του ἀντίκρυσαν τὸ φριχτὸ ἐκεῖνο θέαμα, ἕνα μαῦρο πέπλο σκέπασε τὸ μυαλό του. Μέσα σὲ λίγα δευτερόλεπτα, ὁ ὄμορφος κι' εὐγενικὸς νέος μεταμορφώθηκε σ' ἕνα χλωμὸ ἄντρα μὲ τραβηγμένα χαρακτηριστικά, ποὺ ἡ μόνη του εὐχαρίστησι θὰ ἦταν πιὰ ἡ μυρωδιὰ τοῦ αἵματος!

Κατώρθωσε νὰ μαζέψη ἕνα μικρὸ στρατό, ποὺ τὸν ἀποτελοῦσαν σκληροὶ τυχοδιῶκτες καὶ προγεγραμμένοι ληστές, κι' ἔκανε ἐπανάστασι.

Γιὰ ἕνα χρόνο σχεδόν, οἱ ἐπαναστάτες ἐρήμωναν τὴ βόρειο Πορτογαλία, καίγοντας τὶς πόλεις, καταδυναστεύοντας τοὺς κατοίκους τους καὶ σφάζοντας κάθε στρατιώτη τοῦ βασιλιᾶ ποὔπεφτε στὰ χέρια τους.

Οἱ μητέρες φοβέριζαν τὰ παιδιά τους μὲ τ' ὄνομα τοῦ Πέντρο καὶ ὅπου παρουσιαζόταν ἡ συμμορία του ὁ κόσμος ἐγκατέλειπε τὰ σπίτια του καὶ ἔτρεχε στὰ βουνὰ ὥσπου νὰ περάση ἡ λαίλαπα. Αἰῶνες ὁλόκληρους εἶχε νὰ γνωρίση ἡ χώρα τέτοια καταστροφή.

Τέλος, ὁ Πέντρο κατάλαβε πὼς δὲ θὰ μποροῦσε ποτὲ νὰ νικήση τὸν πατέρα του καὶ νὰ τὸν ρίξη ἀπ' τὸ θρόνο, κι' ἔκλεισε εἰρήνη μαζί του.

Ὁ Ἀλφόνσος, καταλαβαίνοντας πὼς αὐτὸς ἦταν ἡ αἰτία τῆς καταστάσεως τοῦ γυιοῦ του, τὸν συχώρεσε καὶ τὸν δέχτηκε πάλι στὴν Αὐλή.

Ὁ Πέντρο φαινόταν μετανοιωμένος. Τὸν πιάνανε ὅμως κάθε τόσο κρίσεις τρέλλας, καὶ τότε τρυποῦσε μὲ τὸ σπαθί του τὰ πορτραῖτα τοῦ βασιλιᾶ, ποὺ εὕρισκε μπροστά του. Κάποτε μάλιστα, ἐπιχείρησε νὰ βάλη φωτιὰ στὸ παλάτι.

Οἱ ἀσυλλόγιστοι αὐλικοὶ ποὺ τολμοῦσαν νὰ τὸν πλησιάσουν προσπαθώντας νὰ τὸν καθησυχάσουν, πλήρωναν μὲ τὴ ζωή τους τὸ τόλμημά τους. Σωστὸ ἀνθρωπόμορφο τέρας, ὁ τρελλὸς διάδοχος, δὲν σταματοῦσε μπροστὰ σὲ τίποτα. Τὶς στιγμὲς αὐτὲς ὁ πατέρας του, κλεινόταν περίτρομος στὰ ἰδιαίτερα διαμερίσματά του καὶ προσευχόταν.

Ὅταν πέθανε ὁ βασιλιᾶς Ἀλφόνσος κι' ἀνέβηκε στὸ θρόνο ὁ Πέντρο, ἡ πρώτη του δουλειὰ ἦταν νὰ φτιάξη ἕνα θαυμάσιο τάφο ἀπὸ μαῦρο μάρμαρο γιὰ τὴν Ἰνέζ, κι' ὕστερα νὰ τὴ στέψη βασίλισσα.

Ὅσο γιὰ τὸ δήμιο καὶ τὸ βοηθό του, τοὺς θανάτωσε μὲ φριχτὰ βασανιστήρια, ποὺ κράτησαν ἔξη ὧρες.

Δὲν ξαναπαντρεύτηκε ποτέ. Περνοῦσε ὧρες ὁλόκληρες πάνω στὸν τάφο τῆς ἀγαπημένης του, μιλῶντας της σὰν νὰ ἦταν ζωντανὴ καὶ ζητῶντας της συμβουλὲς γιὰ τὶς κρατικὲς ὑποθέσεις.

Μὲ τὰ χρόνια, οἱ κρίσεις τῆς τρέλλας του σταμάτησαν. Ὁ ἔρωτάς του ὅμως δὲν ἔσβυσε ποτέ.

Ὅταν πέθανε, τὸν θάψανε, σύμφωνα μὲ τὴ θέλησί του, στὰ πόδια τῆς γυναίκας ποὺ ἦταν ἡ πρώτη κι' ἡ τελευταία ἀγάπη τῆς ζωῆς του.

ΤΖΩΝ ΓΚΟΥΓΓΟΥΑ-Ι'ΑΝ

Ἡ ΖΗΤΙΑΝΑ τῆς ΑΓΑΠΗΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Στὸ δικαστήριο ἡ Πὼλ βεβαιώνεται πὼς ὁ κατηγορούμενος εἶναι ὁ πατέρας της, κι' αἰσθάνεται φοβερὲς τύψεις γιατὶ τὸν ἐγκατέλειψε στὴν τύχη του. Ὁ Κεντὲν ἀρνεῖται νὰ μιλήση γιὰ τὸν ἑαυτό του καὶ γιὰ τὸ παρελθόν του. Ἀλλ' ὁμολογεῖ καὶ πάλι πὼς ἔκανε τὸ ἔγκλημα. Αὐτὸ τὸ συμπέρασμα βγαίνει ἄλλωστε κι' ἀπὸ τὶς καταθέσεις τῶν μαρτύρων. Παρ' ὅλες λοιπὸν τὶς προσπάθειες τοῦ Μπερνάρ, καταδικάζεται σὲ θάνατο. Ἡ Πὼλ εἶναι ἀπελπισμένη. Ἀλλὰ κι' ἡ Κλωντὲτ λυπᾶται πολὺ αὐτὸ τὸν ἄνθρωπο, γιὰ τὸν ὁποῖο δείχνει τόσο ἐνδιαφέρον ὁ ἀρραβωνιαστικός της. Καθὼς τὸν παίρνουν οἱ χωροφύλακες, ὁ Κεντὲν βλέπει τὶς κόρες του, μαζὶ μὲ τὴ δίδα ντὲ Λενιλί, καὶ τὶς ἀναγνωρίζει. Φεύγοντας ἀπ' τὸ δικαστήριο, ἡ Πὼλ τηλεγραφεῖ στὸν Κρουὰ-Μενὶλ νὰ γυρίση ἀμέσως.

25ον

Οἱ βαρειὲς πόρτες ἄνοιξαν γιὰ νὰ περάση καὶ ξανάκλεισαν πίσω του.

Τὸν κλείσανε σ' ἕνα κελλὶ εὐρύχωρο, καθαρὸ καὶ εὐάερο. Ἕνα παράθυρο, ἀνοιγμένο ψηλὰ στὸν τοῖχο, τὸ φώτιζε ἀρκετά.

Δυὸ δεσμοφύλακες θἄμεναν διαρκῶς κοντά του, ἐπιβλέποντας κάθε κίνησί του. Σηκώθηκαν, ὅταν μπῆκε, καὶ τοῦ εἶπαν λίγες ἐνθαρρυντικὲς λέξεις.

Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ εἶχε καταδικασθῆ σὲ θάνατο, ἦταν ἕνα πρόσωπο σεβαστό κι' ὅλοι τοῦ φέρνονταν μὲ καλωσύνη. Ἐκεῖνος χαμογελοῦσε, δίχως νὰ πολυκαταλαβαίνη τί τοῦ λέγανε...

— Ἐλπίζω νὰ καθήσετε φρόνιμα καὶ νὰ μὴ μᾶς φέρετε σὲ δύσκολη θέσι... εἶπε ὁ ἕνας δεσμοφύλακας.

— Σᾶς τὸ ὑπόσχομαι, κύριε!

Ἔκανε μιὰ εὐχάριστη ζέστη σ' αὐτὸ τὸ κελλί. Ὁ Κεντὲν ἔφαγε τὸ φαγητὸ ποὺ τοῦ φέρανε, ἀμίλητος καὶ μὲ τὰ μάτια χαμηλωμένα.

— Θὰ εἴσαστε κουρασμένος, σίγουρα, τοῦ εἶπε ὕστερα ὁ ἕνας ἀπ' τοὺς δεσμοφύλακες. Ἂν θέλετε νὰ πλαγιάσετε καὶ νὰ κοιμηθῆτε, θὰ φροντίσουμε νὰ μὴν κάνουμε καθόλου θόρυβο.

— Εὐχαριστῶ, κύριε, ἀπάντησε ἁπλὰ ὁ κατάδικος.

Γδύθηκε κι' ἔπεσε στὸ κρεβάτι. Ἔκλεισε τὰ μάτια του κι' ἀποκοιμήθηκε ἀμέσως.

Ξύπνησε τὰ ξημερώματα, τὴν ὥρα ποὺ πάλευε ἡ αὐγὴ μὲ τὴ νύχτα. Τὰ ἄστρα χλώμιαζαν στὸν οὐρανό...

Ὁ δυστυχισμένος σκέφθηκε πὼς ἦταν πιὰ καταδικασμένος σὲ θάνατο κι' ὅτι μιὰ κάποια χαραυγή, ὕστερα ἀπὸ μερικὲς μέρες, θἄρχονταν νὰ τὸν πάρουν γιὰ νὰ τὸν ἐκτελέσουνε.

Ἀφοῦ εἶχε σκοτώσει, ἦταν δίκαιο καὶ σωστὸ νὰ τὸν σκοτώσουνε κι' αὐτόν....

Καλλίτερα ἔτσι! Δὲ θὰ ὑπόφερε πιά, δὲ θὰ τὸν βασανίζανε οἱ τύψεις κι' ἡ ντροπὴ γιὰ τὸ ἔγκλημά του...

Τί οἰκτρὸ κατάντημα γιὰ ἕνα κόμητα ντὲ Κρουὰ-Μενίλ!...

Ὁ διευθυντὴς τῶν φυλακῶν τὸν ἐπισκέφθηκε, ὅπως συνηθίζεται γιὰ νὰ τοῦ κάνη τὶς στερεότυπες συστάσεις: νὰ φέρνεται καλὰ καὶ προπάντων νὰ μὴ σκέπτεται τὴν αὐτοκτονία.

Ἔπειτα ἔφτασε κι' ὁ παπᾶς τῆς φυλακῆς. Ὁ Κεντὲν τὸν δέχθηκε μ' εὐχαρίστησι. Θὰ ἦταν στὸ ἑξῆς ὁ μοναδικὸς φίλος του, τὸ τελευταῖο ζωντανὸ πλάσμα ποὺ θὰ ἔνοιωθε κοντά του καὶ ποὺ θὰ τοὔδινε τὸ ὕστατο φιλὶ τοῦ ἀποχαιρετισμοῦ...

Τ' ἀπόγεμα, τὸν εἰδοποίησαν πὼς εἶχε ἔρθει κι' ὁ δικηγόρος του καὶ τὸν ρώτησαν ἂν ἤθελε νὰ τὸν δῆ.

— Πολὺ εὐχαρίστως, ἀπάντησε ὁ Κεντέν. Ἄλλωστε χτὲς πάνω στὴν ταραχή μου, δὲν τοῦ ἐξέφρασα ἀρκετὰ τὴν εὐγνωμοσύνη μου γιὰ τὴν ἀφοσίωσί του καὶ γιὰ τὶς προσπάθειες ποὺ κατέβαλε γιὰ μένα...

Ὁ Μπερνὰρ τοῦ ζήτησε ἀμέσως συγγνώμη γιὰ τὴν καθυστέρησι.

— Ἔπρεπε νὰ πάρω εἰδικὴ ἄδεια, γιὰ νὰ μπορέσω νὰ ἐπικοινωνήσω μαζί σας ἐλεύθερα καὶ μυστικά, τοῦ ἐξήγησε... Ἐξ ἄλλου, ἐργάσθηκα γιὰ νὰ ἑτοιμάσω μιὰ αἴτησι ἀναιρέσεως. Ἀνακάλυψα δυὸ τυπικὰ λάθη στὴ διαδικασία, ποὺ μοῦ ἐπιτρέπουν νὰ ἐλπίζω πὼς θὰ ἐπαναληφθῆ ἡ δίκη.

— Σᾶς εὐχαριστῶ, ἀγαπητέ μου κύριε, γιὰ τὶς φροντίδες σας καὶ γιὰ τὴν ἀφοσίωσι ποὺ μοῦ δείχνετε, ἀπάντησε ὁ Κεντέν. Μὰ εἶμαι ἀποφασισμένος νὰ μὴν ὑπογράψω καμμιὰ τέτοια αἴτησι!

Ὁ Μπερνὰρ ἔκαμε μιὰ κίνησι διαμαρτυρίας. Ἀλλ' ὁ κατάδικος πρόσθεσε μαλακά:

— Μὴν ἐπιμένετε! Θέλω νὰ τιμωρηθῶ ὅπως μοῦ ἀξίζει. Ἀφοῦ εἶμαι ἔνοχος, πρέπει νὰ πεθάνω... Κι' ἄλλωστε, ὁμολογῶ πὼς δὲ θἄχα πιὰ τὴ δύναμι νὰ ξαναρχίσω τὴ ζωή!...

Σταμάτησε μιὰ στιγμή... Παρ' ὅλες τὶς προσπάθειες ποὺ κατέβαλλε ἀπ' τὸ πρωΐ, δὲν κατώρθωσε ν' ἀπομακρύνη τὴ σκέψι του ἀπ' τὸ θέαμα ποὺ εἶχε ἀντικρύσει χτές, γιὰ ἕνα δευτερόλεπτο...

«Πῶς δὲ λάβανε τὸ γράμμα μου, ἡ δὶς ντὲ Λενιλὶ οὔτε ἡ Πωλίν;... ἀναρωτιόταν διαρκῶς. Λείπανε μήπως σὲ ταξεῖδι στὸ ἐξωτερικό;... Μά, ἂν ἦταν ἔτσι, θὰ μοῦ ἀπαντούσανε μόλις γυρίσαν!... Εἶχα ξαναγράψει κι' ἄλλοτε στὴν Πωλίν, ἀπ' τὴν Αὐστραλία, ζητῶντας της νὰ μὲ συχωρέση... Μοῦ ἀπάντησε ἄραγε τότε;... Μήπως καθυστέρησε τὸ γράμμα μου; Μήπως ἀμέλησε ἢ ἀρνήθηκε ὁ συμβολαιογράφος τῆς Τοὺρ νὰ βρῆ τὴν Πωλίν, γιατὶ εἶχε παντρευτῆ στὸ μεταξὺ κι' εἶχε ἀλλάξει ὄνομα; Μήπως ἔφτασε ἡ ἀπάντησί της στὸ νοσοκομεῖο ὅταν εἶχα φύγει πιά;... «Ἴσως!»

Παρ' ὅλη τὴ θέλησί του, τὸν κυρίευε μιὰ ἀκατανίκητη ἀνάγκη νὰ μάθη τὴν ἀλήθεια, μὲ κάθε λεπτομέρεια!

Ὁ δικηγόρος του ἦταν, δίχως ἄλλο, πολὺ γνωστὸς τῆς δίδος ντὲ Λενιλί. Ἦταν βέβαιος ὁ Κεντὲν πώς, στὸ τέλος τῆς δίκης, κύτταξε ἐπίμονα αὐτὴν καὶ τὶς δυὸ κοπέλλες ποὺ τὴ συνοδεύανε.

Δὲ θὰ μποροῦσε νὰ τὸν ρωτήση μὲ τρόπο, νὰ πάρη πληροφορίες, χωρὶς ν' ἀντιληφθῆ ἐκεῖνος τὸ ἐνδιαφέρον του;...

Αὐτὰ σκεπτόταν τώρα, ἐνῶ ἄκουγε τὸ νέο καὶ τοῦ ἀπαντοῦσε μηχανικά.

Ξέροντας πὼς οἱ κατάδικοι, κατακουρασμένοι ἀπ' τὶς ἀνακρίσεις κι' ἀπ' τὴ δίκη, κυριεύονται συχνὰ ἀπὸ ἀθυμία, κι' ἀρνοῦνται νὰ ὑπογράψουν ὅ,τι τοὺς συνιστᾶ ὁ δικηγόρος τους, ὁ Μπερνὰρ δὲν ἐπέμεινε γιὰ τὴν ὥρα πάνω σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο. Ἔδειξε ὅτι ἐνδιαφερόταν κυρίως νὰ καλλιτερέψη τὴ θέσι του καὶ τὶς συνθῆκες τῆς ζωῆς του μέσα στὴ φυλακή.

Ὁ Κεντὲν τοῦ ἔπιασε τὸ χέρι καὶ τὸ σφίξε μέσα στὰ δικά του.

— Ὤ, κύριε, πῶς νὰ σᾶς εὐχαριστήσω γιὰ τὶς τόσες καλωσύνες σας! τοῦ εἶπε μ' εὐγνωμοσύνη. Μὰ θὰ σᾶς τὸ ἀνταποδώση ὁ Θεὸς στοὺς δικούς σας!... Ἔχετε μητέρα, γυναῖκα;...

— Ὄχι, φίλε μου, ἀπάντησε ὁ Μπερνὰρ μὲ κάποια μελαγχολία. Ἔχω χάσει τοὺς γονεῖς μου καὶ εἶμαι ἀνύπαντρος ἀκόμη.

— Μήπως εἴσαστε ἀρραβωνιασμένος;... Μοῦ φάνηκε χτὲς πὼς σᾶς εἶδα νὰ κυττάζετε μιὰ ἡλικιωμένη κυρία καὶ δυὸ κοπέλλες... Εἶχα ἀκόμη τὴν ἐντύπωσι πὼς τὰ μάτια τους ἦταν δακρυσμένα... Τώρα ποὺ πρόκειται νὰ πεθάνω, γιὰ νὰ πληρώσω τὸ ἔγκλημά μου, θἆναι μιὰ ὑπέρτατη παρηγοριὰ γιὰ μένα νὰ μάθω τὰ ὀνόματα ἐκείνων ποὺ μὲ συμπονέσανε...

— Πραγματικά, ἀπάντησε ὁ Μπερνάρ, ἡ μιὰ ἀπ' τὶς κοπέλλες ποὺ εἴδατε κοντὰ στὴν ἡλικιωμένη κυρία, εἶναι μνηστή μου.

— Ἆ! Καὶ πῶς λέγεται;

— Κλωντὲτ ντὲ Κρουὰ-Μενίλ.

— Κλωντὲτ ντὲ Κρουὰ-Μενίλ!... μουρμούρισε ὁ δυστυχισμένος γέρος, βάζοντας ὅλα του τὰ δυνατὰ γιὰ νὰ κρύψη τὴ συγκίνησι ποὺ τὸν ἔπνιγε.

Δὲν εἶχε γελασθῆ λοιπόν!... Ἦταν οἱ κόρες του αὐτὲς ποὺ εἶχε δῆ!

Τὸ πρόσωπό του εἶχε κοκκινίσει, τὰ χείλη του τρέμανε, τὰ μάτια του βουρκώσανε. Κατάφερε ὡστόσο νὰ κάνη σταθερὴ τὴ φωνή του, ὅταν ρώτησε πάλι:

— Κι' ἡ ἄλλη κοπέλλα; Ἦταν ἀδελφή της ἴσως;

— Μάλιστα. Ἡ Πὼλ Σαντεναί...

— Πὼλ Σαντεναί!... πρόφερε μὲ ἔκπληξι ὁ Κεντέν.

— Αὐτὸ τὸ ψευδώνυμο πῆρε ἡ πρωτότοκη δεσποινὶς ντὲ Κρουὰ-Μενίλ, ὅταν ἐπιδόθηκε στὴν καλλιτεχνία κι' ἔγινε μιὰ

ΦΤΩΧΟΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙΑ ΓΙΑ ΤΑ ΦΤΩΧΑΔΑΚΙΑ

Ζήλεια...

Ὅλ' οἱ παλιοί μου οἱ γνωστοὶ
πολὺ γερὰ ἔχουν πιαστῆ.
λεφτὰ ἔχουν γεμίσει.
Κι' ὅλοι αὐτὴ τὴν ἐποχὴ
μιὰ «κατσαρίδα» Ι. Χ.
ἔχουν οἰκονομήσει.

*

Πιάσαν τὴν Τύχη ἀπ' τὰ μαλλιὰ
καὶ—μωρέ, μπράβο
(τὰ σκυλιά!—
τὴν ἔφεραν καπάκι.
Ὁ Μῆτσος πῆρε κά-
(ποια «Νάς»,
«Σεβρολετάρα» ὁ
(Μηνᾶς
κι' ὁ Κωσταντῆς
(τζιπάκι.

*

Κι' ὅλοι κρατᾶνε τὸ
(βολὰν
καὶ μὲς στοὺς δρό-
(μους ροβολᾶν
μὲ πόζα καὶ μὲ
(πάσσο,
Καὶ μόνο γώ, λόγω
(νιονιοῦ,
μήτε τιμόνι πατι-
(νιοῦ
ποτέ μου δὲ θὰ πιά-
(σω...

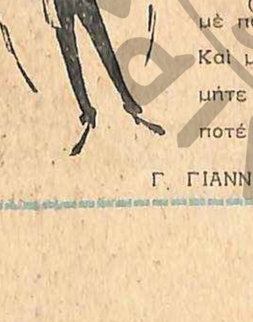

Γ. ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

διάσημη ζωγράφος. Ἤθελε ν' ἀποφύγη ἔτσι τὴν οἰκογένειά της, γιατὶ τῆς εἶχε φερθῆ ἄσχημα ἄλλοτε...

Ὁ Κεντὲν εἶχε πέσει σὲ μιὰ καρέκλα... Μιὰ ἄλλη σκέψι τὸν ἀπέλπιζε:

Εἶχε δῆ λοιπὸν τὰ παιδιά του, τοὺς εἶχε μιλήσει, εἶχε μπῆ στὸ σπίτι τους, δίχως νὰ τὸν ἀναγνωρίσουνε!...

Κατώρθωσε ὡστόσο νὰ νικήση τὸν πόνο του κι' εἶπε στὸ Μπερνάρ:

—Ἡ μνηστή σας θἆναι καλὴ ὅσο καὶ ὄμορφη!... Μὰ ἀξίζετε αὐτὴ τὴν εὐτυχία σας. Ἡ καλωσύνη ποὺ δείξατε σ' ἕνα δυστυχισμένο ἀπόβλητο τῆς κοινωνίας, δείχνει πὼς ἔχετε εὐγενικὴ ψυχή. Κι' εἶμαι εὐχαριστημένος ποὺ σᾶς ξέρω εὐτυχισμένο!

Ὁ νέος δὲ μπόρεσε νὰ συγκρατήση ἕνα στεναγμό. Ὁ Κεντὲν τὸ πρόσεξε.

— Μήπως γελάστηκα, κύριε; τὸν ρώτησε. Μήπως σᾶς λύπησα, δίχως νὰ τὸ θέλω, μιλῶντας γιὰ τὴν εὐτυχία σας;

—Ὄχι, ὄχι, φίλε μου... Ἄλλωστε δὲ σᾶς ἐνδιαφέρουν, ὅλ' αὐτά...

— Μὲ συγχωρῆτε, κύριε! Ἐγὼ δὲν εἶμαι πιὰ τίποτε, σ' αὐτὸ τὸν κόσμο... Μὰ νοιώθω μιὰ παρηγοριὰ καὶ ξεχνάω τοὺς πόνους μου, δείχνοντας ἐνδιαφέρον γιὰ κείνους ποὺ ἐνδιαφέρθηκαν γιὰ μένα καὶ μ' εὐεργετήσανε! Ἀλλοίμονο, δὲν ἔχω πιὰ κανένα δικό μου, κανένα ἀγαπητὸ πρόσωπο...

Μιὰ ἀκατανίκητη ἀνάγκη σπρώχνει κάθε ἄνθρωπο ποὺ ὑποφέρει, ν' ἀνοίξη τὴν καρδιά του καὶ νὰ ἐκμυστηρευθῆ τὰ βάσανά του. Αὐτὸ συνέβη καὶ μὲ τὸ Μπερνάρ. Ἤθελε ἄλλωστε νὰ στρέψη ἀλλοῦ τὶς σκέψεις τοῦ δυστυχισμένου καταδίκου...

—Ἀλλοίμονο, φίλε μου, εἶπε, ἔμαθα νὰ συμπονῶ τοὺς ἄλλους ἐπειδὴ ὑποφέρω κι' ἐγώ... Ἡ κοπέλλα ποὺ εἴδατε χτές, εἶναι μνηστή μου. Τὴν ἀγαπάω μ' ὅλη τὴ δύναμι τῆς καρδιᾶς μου, καὶ μ' ἀγαπάει κι' αὐτὴ μ' ὅλη της τὴν ψυχή... Κι' ὅμως εἶμαι κι' ἐγὼ δυστυχισμένος, ἀξιολύπητος!..

— Δυστυχισμένος, ἐσεῖς; Ἀφοῦ ἀγαπᾶτε καὶ σᾶς ἀγαπᾶνε;... Μὰ πῶς; Γιατί;

—Ὁ πατέρας τῆς Κλωντὲτ ἀρνιέται νὰ μοῦ δώση τὸ χέρι τῆς κόρης του.

Ὁ Κεντὲν πετάχτηκε ὄρθιος.

—Ὁ πατέρας της; φώναξε, κατάπληκτος. Ὁ πατέρας της εἴπατε;...

— Ναί.., Γιατί σᾶς φαίνεται παράξενο; Τί πάθατε;

—Ὄχι, ὄχι... τίποτα... τραύλισε ὁ γέρος, σφίγγοντας τὸ κεφάλι του ἀνάμεσα στὰ δυό του χέρια σὰν νἄθελε νὰ συγκρατήση τὰ λογικά του. Καὶ πῶς δικαιολογεῖ αὐτὴ τὴν ἄρνησί του;

— Μὲ τὴν πρόφασι κάποιου παληοῦ οἰκογενειακοῦ μίσους.. Μὰ δὲν καταλαβαίνω... γιατὶ συγκινηθήκατε ἔτσι;

— Γιατὶ πίστευα... μοῦ εἶχε φανῆ πὼς ἡ δεσποινὶς Κλωντὲτ ντὲ Κρουὰ-Μενὶλ κι' ἡ ἀδελφή της Πωλὶν ἦταν ὀρφανές...

— Δὲ σᾶς εἶπα ἐγὼ τέτοιο πρᾶγμα!

— Μὲ συγχωρῆτε.. Μὰ εἶν' ἀδύνατο! Μοῦ φαίνεται... Θυμᾶμαι πὼς ὑπῆρχε μονάχα ἕνας κόμης ντὲ Κρουὰ-Μενίλ, ποὺ πέθανε στὴν Αὐστραλία!

Ὁ Μπερνὰρ ἀποροῦσε ὁλοένα περισσότερο μὲ τὴ φανερὴ ταραχὴ τοῦ γέρου.

— Κάνετε λάθος, ἀπάντησε. Ναί, ὁ κόμης ντὲ Κρουὰ-Μενὶλ εἶχε μείνει πολλὰ χρόνια στὴν Αὐστραλία. Ἀλλὰ δὲν πέθανε, ὅπως υποθέτετε. Γύρισε ἀπὸ κεῖ, πρὸ ὀλίγων μηνῶν!

— Εἶν' ἀδύνατο, σᾶς τὸ ξαναλέω! Ὁ κόμης ντὲ Κρουὰ-Μενὶλ πέθανε... στὰ χέρια μου!

— Ποῦ; Σὲ ποιὰ πόλι; Πότε ἀκριβῶς;

Ὁ Κεντὲν ἔμεινε βουβός, ἀναστατωμένος...

Ἡ ἀγανάκτησί του ὅταν ἔμαθε πὼς κάποιος ἄλλος εἶχε κλέψει τ' ὄνομά του καὶ τὴ θέσι του στὴν οἰκογένειά του, τὸν εἶχε παρασύρει καὶ τὸν ἔκανε νὰ φωνάξη: «Ὁ κόμης ντὲ Κρουὰ-Μενὶλ ἔχει πεθάνει!»

Καὶ πραγματικὰ μήπως δὲν ἦταν νεκρός, ἐδῶ καὶ δώδεκα χρόνια: Δὲν τὸν εἶχε διαδεχθῆ ὁ Κεντέν;

Μὰ πῶς ν' ἀποδείξη ἔτσι ἀμέσως αὐτὸ τὸ «θάνατο», δίχως στοιχεῖα καὶ μέσα ἀπ' τὸ κελλὶ τῶν μελλοθανάτων;...

Κι' ὕστερα, ποιὸ δικαίωμα εἶχε νὰ δώση αὐτὴ τὴν ἀπόδειξι, νὰ διεκδικήση τὸν τίτλο του, αὐτός, ὁ ἐγκληματίας ποὺ τὸν περίμενε τὸ ἰκρίωμα, ὁ ἄθλιος ποὺ εἶχε βουτήξει στὸ αἶσχος καὶ στὸ αἷμα τὸ ἔνδοξο ὄνομα τῶν προγόνων του;

Ὡστόσο ἤθελε νὰ μάθη.. νὰ τὰ μάθη ὅλα!

Ὥστε λοιπὸν κάποιος τυχοδιώκτης εἶχε παρουσιαστῆ καὶ τοῦ εἶχε κλέψει, ὄχι μονάχα τ' ὄνομά του, ἀλλὰ καὶ τὴν ἀγάπη τῶν παιδιῶν του!... Μὰ πῶς εἶχε γίνει αὐτό;

Ὁ Μπερνὰρ εἶχε ἀρχίσει νὰ ὑποθέτη πὼς οἱ τόσες δυνατὲς συγκινήσεις εἶχαν κλονίσει τὰ λογικά του. Τοῦ εἶπε λοιπὸν μαλακά:

— Σίγουρα, κάνετε λάθος, φίλε μου. Σᾶς βεβαιῶ πὼς ὁ κόμης ντὲ Κρουὰ-Μενὶλ εἶναι ζωντανός.

Ὁ Κεντὲν δὲν ἀπάντησε. Εἶχε ἀκουμπήσει τοὺς ἀγκῶνες του στὸ τραπέζι κι' ἦταν βυθισμένος σὲ σκέψεις...

Οἱ ἀναμνήσεις του ξαναγύριζαν, ὅλες μαζί, ὁλοκάθαρες ὣς τὶς παραμικρότερες λεπτομέρειές τους...

Εἶχε ἀποφασίσει νὰ γυρίση στὴ Γαλλία, διψῶντας νὰ ξαναδῆ τὰ παιδιά του καὶ διατεθειμένος νὰ τὰ ὑπομείνη ὅλα, κάθε ταπείνωσι, γιὰ νὰ πετύχη τὴ συγγνώμη τῆς κόρης του, ποὺ τῆς εἶχε φερθῆ ἄλλοτε τόσο ἄδικα καὶ σκληρά... καὶ γιὰ νὰ πεθάνη στὴν πατρίδα του, κοντὰ στοὺς δικούς του.

Εἶχε ἐπιβιβασθῆ σ' ἕνα πλοῖο, ποὺ ἡ τρικυμία τὸ εἶχε ρίξει στοὺς βράχους, ἔξω ἀπ' τὸ λιμάνι τοῦ Οὐΐλλιαμστόουν.

Θυμότανε τὴν ἀγωνία του, ὅταν τὸν εἶχε καταπιῆ ἡ θάλασσα!... Ἔπειτα, ὅταν συνῆλθε, βρισκότανε σὲ μιὰ ἀκρογιαλιά, ὅπου τὸν εἶχαν πετάξει τὰ κύματα. Κάποιοι χωρικοὶ τὸν εἶχαν σώσει ἀπ' τὸ θάνατο...

Τὸν εἶχαν μεταφέρει στὸ νοσοκομεῖο τοῦ Οὐΐλλιαμστόουν, ὅπου τὸν περιποιηθήκανε καὶ τὸν κάνανε καλά! Μά, ὅταν βγῆκε ἀπὸ κεῖ, βρέθηκε στοὺς δρόμους, χωρὶς χαρτιὰ καὶ χωρὶς λεφτά.

Τοῦ εἶχαν κλέψει τὸ σακκουλάκι ποὺ κρεμόταν ἀπ' τὸ λαιμό του καὶ ποὺ περιεῖχε τὴ μικρή του περιουσία.

Οἱ χωρικοὶ ποὺ τὸν εἶχαν περιμαζέψει, τὸν βεβαιώσανε πὼς δὲν τὸ εἶχαν δῆ καθόλου, πὼς δὲν ξέρανε τίποτε γι' αὐτό. Πίστεψε τότε πὼς τοῦ τὸ εἶχαν κλέψει αὐτοί.

Μὰ νὰ ποὺ εἶχε γελαστῆ! Κάποιος ἄθλιος, κάποιος τυχοδιώκτης τοῦ εἶχε πάρει τὰ χαρτιά του, ὅταν κειτόταν ἀναίσθητος στὴν ἀκροθαλασσιά. Ἴσως τὸν νόμισε νεκρό...

Αὐτὸς ὁ ἴδιος περνοῦσε τώρα γιὰ κόμης ντὲ Κρουὰ-Μενίλ!

Μὰ πῶς εἶχε κατορθώσει νὰ παίξη μ' ἐπιτυχία αὐτὸ τὸ ρόλο; Ποῦ εἶχε πάρει τις ἀπαιτούμενες πληροφορίες, ὥστε νὰ ξεγελάση τὰ πρόσωπα ποὺ εἶχαν γνωρίσει ἄλλοτε τὸν ἀληθινὸ κόμητα;

Δὲν ἦταν δυνατὸ νὰ ἐξαπατηθοῦν ἔτσι εὔκολα ἡ δὶς ντὲ Λενιλὶ κι' ἡ Πώλ!

Ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος θ' ἀγνοοῦσε ἀσφαλῶς ὅλες τὶς λεπτομέρειες, τὰ χίλια μικρὰ περιστατικὰ τῆς περασμένης ζωῆς τοῦ κόμητος ντὲ Κρουὰ-Μενίλ. Πῶς δὲν τὸν εἶχε προδώσει ἡ ἄγνοιά του;...

Τὸ πρόβλημα αὐτὸ φαινόταν ἄλυτο στὸν Κεντέν...

Ξαφνικά, τοῦ ἦρθε μιὰ ἄλλη σκέψι: Ὁ ἄνθρωπος ποὺ τὸν εἶχε ληστέψει κι' εἶχε πάρει τ' ὄνομά του, ἦταν ἕνας κακοῦργος! Δὲν ὑπῆρχε φόβος λοιπὸν νὰ ντροπιάση αὐτὸ τ' ὄνομα, νὰ τὸ βουτήση στὴ λάσπη;

Ἀπὸ σεβασμὸ πρὸς τὸ ἀκηλίδωτο οἰκόσημο τῶν προγόνων του, ὁ Κεντὲν εἶχε δεχθῆ νὰ πεθάνη, νὰ θυσιαστῆ, νὰ χαθῆ γιὰ πάντα, χωρὶς ν' ἀφίση ἴχνη. Μὰ τώρα ἡ περηφάνεια τοῦ ἀριστοκράτη εἶχε ἐξεγερθῆ μέσα του, σ' αὐτὴ τὴ σκέψι...

Ἡ καρδιά του, ποὺ τὴν εἶχε ναρκώσει σιγὰ-σιγὰ ἡ μιζέρια, ξυπνοῦσε κι' ἔβραζε ἀπὸ θυμὸ καὶ ἀγανάκτησι...

Συγχρόνως, ἕνας λυγμὸς ἀνέβαινε μέσα ἀπ' τὴν καρδιά του. Σκεπτότανε, μὲ ζήλεια:

«Τὰ παιδιά μου τὸν λένε πατέρα! Ὄχι μόνο μοῦ πῆρε τ' ὄνομά μου ἀλλὰ καὶ μοῦ κλέβει τὰ φιλιά τους καὶ τὴν ἀγάπη τους!...»

Ὄχι, ὄχι, δὲ μποροῦσε νὰ γίνη, αὐτό... δὲ μποροῦσε νὰ τὸ ἀνεχθῆ!

Σήκωσε τὸ κεφάλι του καὶ πρόφερε, μὲ σιγανὴ ἀλλὰ σταθερὴ φωνή:

— Θὰ πεθάνω σὲ μερικὲς μέρες, κύριε.. Στὶς τελευταῖες του μέρες, δὲ λέει κανεὶς ψέμματα! Ἔ λοιπόν, εὐλογῶ τὸ Θεὸ ποὺ μοῦ ἐπέτρεψε νὰ σᾶς ἀποδείξω τὴν εὐγνωμοσύνη μου γιὰ σᾶς...

— Τί θέλετε νὰ πῆτε; ἀπόρησε ὁ Μπερνάρ.

— Μοῦ εἴπατε πὼς ἀγαπᾶτε τὴ δεσποινίδα Κλωντὲτ ντὲ Κρουὰ-Μενὶλ καὶ πὼς σᾶς ἀγαπάει κι' αὐτή. Ὑποφέρετε ὅμως κι' οἱ δυό, γιατὶ δὲ σᾶς ἐπιτρέπουν νὰ ἑνωθῆτε...

— Ναί! Λοιπόν;...

— Σᾶς ὁρκίζομαι πὼς ὁ ἄνθρωπος ποὺ σᾶς ἐμποδίζει νὰ εὐτυχήσετε, δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ σᾶς ἀρνηθῆ τὸ χέρι αὐτῆς τῆς κοπέλλας! Γιατὶ δὲν εἶναι ὁ πατέρας της... δὲν εἶναι ὁ κόμης ντὲ Κρουὰ-Μενίλ!

«Τρελλάθηκε ὁ δυστυχισμένος!» σκέφθηκε ὁ Μπερνάρ.

Ὡστόσο τοὔκανε ἐντύπωσι ὁ σταθερὸς τόνος τοῦ Κεντέν...

— Αὐτὸ ποὺ ὑποστηρίζετε εἶναι τόσο σοβαρό, ὥστε διστάζω νὰ τὸ πιστέψω, ἀπάντησε. Ἂν πέθανε πραγματικά, ὅπως λέτε, ὁ ἀληθινὸς κόμης ντὲ Κρουὰ-Μενίλ, τότε αὐτὸς ποὺ ξέρω εἶν' ἕνας ἀπατεώνας;

— Μάλιστα, κύριε. Ἕνας ἄθλιος ἀπατεώνας!

— Μὰ ἔχετε καμμιὰ ἀπόδειξι αὐτῆς τῆς παράξενης κατηγορίας ποὺ διατυπώνετε;

Ὁ Κεντὲν δίστασε μιὰ στιγμή, κι' ὕστερα φώναξε:

—- Ναί, ἔχω μιὰ ἀπόδειξι!...

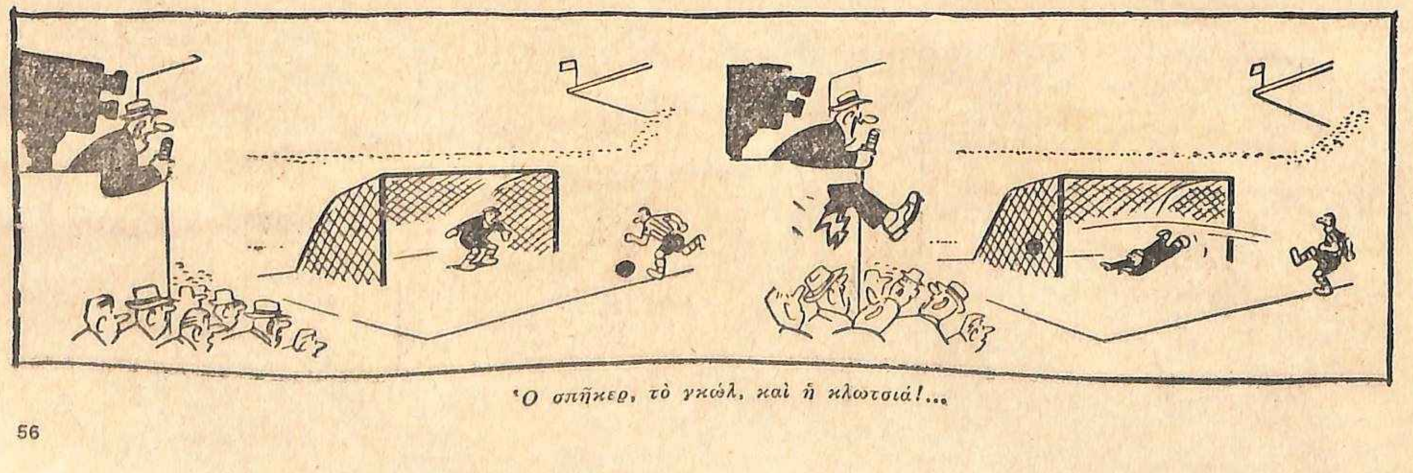

Ὁ σπήκερ, τὸ γκώλ, καὶ ἡ κλωτσιά!...

— Μιλῆστε λοιπόν, σᾶς ἐξορκίζω!...

Ὁ Κεντὲν ἦταν ἕτοιμος ν' ἀπαντήση. Ἀλλὰ σταμάτησε πάλι.

Ὄχι, ὄχι... ἔπρεπε νὰ σωπάση!

Ἡ μοναδικὴ ἀπόδειξί του ἦταν ἡ ὁμολογία τῆς ταυτότητός του... Μὰ καὶ πάλι, ποιὸν θὰ μποροῦσε νὰ πείση, δίχως χαρτιά, χωρὶς κανένα πρόσωπο ποὺ νὰ τὸν ξέρη; Τί θὰ μποροῦσε νὰ κάνη, μέσ' ἀπ' τὸ κελλὶ τῆς φυλακῆς, ἀπ' τὸν τάφο ποὺ τὸν εἶχαν κλείσει κι' ὅλας;...

Ὄχι, ἔπρεπε νὰ σκύψη τὸ κεφάλι του καὶ νὰ δεχθῆ τὸ καινούργιο αὐτὸ χτύπημα!

Ἔπρεπε νὰ ὑπομείνη τὸ φριχτὸ ἐκεῖνο μαρτύριο, σὰν μιὰ νέα τιμωρία.

Ἔπρεπε νὰ πεθάνη, νὰ πεθάνη δίχως ἀγάπη, χωρὶς τὸ φιλὶ τῶν παιδιῶν του, ὅπως εἶχε ζήσει ἐδῶ καὶ τόσα χρόνια!

Ἂν κατάγγελλε τὸν ἄνθρωπο ἐκεῖνο, ἂν ἀποδείκνυε τὴν πλαστοπροσωπεία καὶ διεκδικοῦσε τὰ δικαιώματά του, θὰ μάθαιναν ὅλοι τὸ δικό του κατάντημα! Ἀκόμη καὶ τὰ παιδιά του θὰ νοιώθανε ἴσως φρίκη γιὰ τὸ ἀπαίσιο ἔγκλημά του!

Ὤφειλε λοιπὸν νὰ σωπάση, πληρώνοντας ἔτσι τὰ σφάλματα τῆς ζωῆς του! Ὤφειλε μάλιστα ν' ἀνακαλέση τὴν κατηγορία ποὺ εἶχε ἤδη διατυπώσει!

Ὅταν ξανακύτταξε, ὅμως τὸ νέο δικηγόρο, ἀνατρίχιασε, βλέποντάς τον λαχανιασμένο ἀπ' τὴ συγκίνησι.

Εἶχε πεισθῆ ξαφνικὰ ὁ Μπερνὰρ πὼς δὲν ἔλεγε ψέμματα ὁ κατάδικος, πὼς κρατοῦσε τὸ κλειδὶ κάποιου τρομεροῦ μυστικοῦ καὶ πὼς ἡ εὐτυχία του κρεμόταν ἴσως ἀπὸ μιὰ λέξι του..

— Συνεχῖστε λοιπόν! φώναξε. Μιλῆστε! Ποιὰ εἶν' αὐτὴ ἡ ἀπόδειξι;

— Δὲ μπορῶ!... Δὲ μπορῶ! τραύλισε ὁ δυστυχισμένος γέρος μὲ σπαρακτικὴ ἀγωνία.

— Γιατί;... Μιλῆστε! Πρέπει!... Σᾶς παρακαλῶ!...

Μπροστὰ στὸν πόνο τοῦ Μπερνάρ, ὁ Κεντὲν θὰ μιλοῦσε ἴσως...

Ξαφνικὰ ὅμως, ἄνοιξε ἡ πόρτα τοῦ κελλιοῦ καὶ μπῆκε ἕνας δεσμοφύλακας.

— Πέρασε, κύριε δικηγόρε, ἡ ὥρα τῶν ἐπισκέψεων, εἶπε στὸ νέο. Πρέπει νὰ φύγετε πιά.

Ὁ Μπερνὰρ δὲ μποροῦσε ν' ἀρνηθῆ. Ἔσκυψε τὸ κεφάλι του κι' ἀπάντησε:

— Ναί, θὰ φύγω...

Προηγουμένως ὅμως στράφηκε στὸν Κεντέν, ποὺ εἶχε ξαναπέσει στὴν καρέκλα του, καὶ τοῦ εἶπε ἱκετευτικά:

— Σκεφθῆτε, Κεντέν!... Μὲ τόσα ποὺ εἴπατε, δὲ μπορεῖτε πιὰ νὰ σταματήσετε... Ἂν νοιώθετε πραγματικὰ κάποια φιλία, κάποια εὐγνωμοσύνη γιὰ μένα, θὰ κάνετε αὐτὸ ποὺ σᾶς ζητάω!

—Ἔχω ἀνάγκη νὰ σκεφθῶ, πρὶν πάρω μιὰ τόσο σοβαρὴ ἀπόφασι, ἀπάντησε ὁ κατάδικος. Ἀφῖστε μου προθεσμία εἰκοσιτέσσερες ὧρες... Ξαναελᾶτε αὔριο. Ἴσως τ' ἀποφασίσω νὰ μιλήσω, νὰ σᾶς τὰ πῶ ὅλα... Θὰ δῆτε τότε ὅτι δὲν ἔλεγα ψέμματα!

— Ναί, θὰ ξανάρθω αὔριο, εἶπε ὁ Μπερνάρ.

Καὶ βγῆκε ἀπ' τὸ κελλί, ἀφίνοντας καὶ πάλι τοὺς δυὸ δεσμοφύλακες κοντὰ στὸν Κεντέν.

— Θεέ μου!... ψιθύριζε, γυρίζοντας στὸ σπίτι του. Ἂν δὲν ἔχη χάσει τὰ λογικά του αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος, ποιὸ τρομερὸ μυστικὸ πρόκειται ἄραγε νὰ μοῦ φανερώση;

ΜΓ΄.

Ὁ κόμης ντὲ Κρουὰ-Μενὶλ κι' ἡ Ναντὶν ἦταν ἕτοιμοι νὰ φύγουν γιὰ τὸ θέατρο, ὅταν ὁ γκροὺμ τοῦ ξενοδοχείου τους πλησίασε τὸν κόμητα καὶ τοὔδωσε τὸ τηλεγράφημα ποὺ τοῦ εἶχε στείλει ἡ Πώλ.

Ἐκεῖνος τ' ἄνοιξε, τοῦ ἔρριξε μιὰ ματιὰ καὶ χλώμιασε λιγο. Ὕστερα το φύλαξε ἥσυχα στὴν τσέπη του.

— Τί εἶναι; τὸν ρώτησε ἡ Ναντίν.

—Ἀ, τίποτα σπουδαῖο, ἀπάντησε ὁ κόμης προσπαθῶντας νὰ φανῆ ἀδιάφορος. Μιὰ πληροφορία γιὰ τὶς δουλειές μου.

Ἀνέβηκε ἔπειτα στ' αὐτοκίνητο, ὅπου εἶχε ἐγκατασταθῆ ἤδη ἡ Ναντίν.

Ποτὲ ἡ Ναντὶν δὲν ἐνδιαφερότανε γιὰ τὴ μουσική. Θεωροῦσε ἀγγαρεία, κοσμικὸ καθῆκον, νὰ παρακολουθήση τὴν παράστασι μιᾶς ὄπερας. Οἱ καλλιτεχνικὲς κλίσεις της δὲν ξεπερνοῦσαν τὰ πικάντικα τραγουδάκια τοῦ καφὲ-κονσέρ.

Χασμουριότανε λοιπὸν πίσω ἀπ' τὴ βεντάλια της, στὸ θέατρο ποὺ παίζανε «Κάρμεν», ἦταν ὅμως ἱκανοποιημένη γιατὶ εἶχαν θαυμάσει ὅλοι τὴν πράσινη μεταξωτὴ τουαλέτα της, μὲ τὸ τολμηρὸ ντεκολτὲ ποὺ ἀναδείκνυε τὴν ὀμορφιά της.

— Θ' ἀναγκασθῶ ἴσως νὰ σ' ἀφίσω αὔριο, ἀγαπητή μου! τῆς εἶπε ὁ κόμης σ' ἕνα διάλειμμα. Πρέπει νὰ πάω στὸ Παρίσι... ὄχι γιὰ πολὺν καιρό! Λίγες μέρες μονάχα.

—Ὤ, ὄχι, ἂν φύγης, θάρθῶ κι' ἐγὼ μαζί σου! ἀπάντησε ἐκείνη. Δὲ διασκεδάζω ἐδῶ, παρ' ὅλες τὶς γιορτὲς ποὺ γίνονται. Ἔχω βαρεθῆ, ὅπως ἄλλοτε στὴν Αὐστραλία.

— Κι' ὅμως ἐσὺ ζήτησες νὰ φύγουμε ἀπ' τὸ Παρίσι! Θυμᾶσαι γιὰ ποιὸ λόγο;

—Ἀ, ναί. Γιὰ κείνη τὴ δίκη τοῦ Κεντέν... Μά, ἀγαπητέ μου φίλε, ἐμεῖς δὲν ἔχομε καμμιὰ σχέσι μ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι!.. Κι' ἔπειτα, πιστεύω πὼς θἄχη τελειώσει τώρα πιά!...

— Δὲν ξέρω... ἀπάντησε ὁ κόμης, λίγο ταραγμένος. Πιστεύω... νἄχη δικασθῆ ὁ δολοφόνος..

— Ζήτησε πληροφορίες, κι' ἂν δὲν πρόκειται νἄχουμε καμμιὰ ἐνόχλησι, ἂς φύγουμε μαζί ἐφόσον οἱ δουλειές σου ἀπαιτοῦν τὴν ἐπιστροφή σου.. Φαντάζομαι πὼς θὰ θέλη νἄρθῆ μαζί μας κι' ὁ φίλος σου ὁ Φλεριό, ἀφοῦ χάνει διαρκῶς στὸ Καζίνο!

— Εὐχαρίστως, ἀγαπητή μου!

Κι' ὁ κόμης ἔσκυψε καὶ φίλησε ἐλαφρὰ στὸν ὦμο τὴ φιλενάδα του.

Ἄρχισε ἡ τρίτη πρᾶξι. Ἡ Ναντὶν προσποιόταν πὼς ἐνδιαφερότανε γιὰ τὸ ἔργο, στὴν πραγματικότητα ὅμως κόντευε ν' ἀποκοιμηθῆ...

Ὁ Κρουὰ-Μενὶλ εἶχε ἀποτραβηχτῆ στὸ βάθος τοῦ θεωρείου.

«Σήμερα δικάστηκε ὁ Κεντὲν στὸ κακουργοδικεῖο—σκεπτότανε. Τί νἄγινε ἄραγε;... Μήπως ἔμαθε τίποτα ἡ Πώλ; Αὐτὸ τὸ τηλεγράφημα ποὺ μοῦ ἔστειλε τὴν ἡμέρα ποὺ ὑπολογίζω πὼς τελείωσε ἡ δίκη, δείχνει ἄραγε πὼς συνέβη κάτι τὸ σοβαρὰ κι' ἐπικίνδυνο γιὰ μένα;»

Ξαφνικὰ χάθηκε ἀπ' τὰ μάτια του τὸ λαμπροφωτισμένο θέατρο, τὰ θεωρεῖα μὲ τὶς κομψὲς γυναῖκες, ὅλη ἡ πολυτέλεια ποὺ τὸν τριγύριζε...

Στὴ θέσι τους ἔβλεπε ἕνα κελλὶ φυλακῆς... κι' ἕναν ἄνθρωπο ποὺ βογγοῦσε, καὶ φώναζε: «Δὲν εἶμ' ἐγὼ ὁ δολοφόνος τοῦ Οὐΐλλιαμ Τόμψον! Εἶν' ὁ Ρομπιάκ... ὁ Ρομπιάκ, ὁ πλαστογράφος! Ὁ κατάδικος! Ὁ ἐραστὴς τῆς Ναντίν!»

Ἔπειτα χάθηκε τὸ κελλὶ τῆς φυλακῆς, δίνοντας τὴ θέσι του στὰ κάτεργα.

Οἱ κατάδικοι δούλευαν σκληρά, κάτω ἀπ' τὸ μαστίγιο τῶν δεσμοφυλάκων. Κι' ἕνας ἀπ' αὐτοὺς ἦταν ὁ Κεντέν, ποὺ τὸν ἔδειχνε μὲ τὸ δάχτυλο καὶ τὸν κατηγοροῦσε...

Τέλος, ἡ εἰκόνα ἄλλαξε ἀκόμη μιὰ φορά. Κι' εἶδε μπροστά του τὴ λαιμητόμο!

Τραβοῦσαν πάνω σ' αὐτὴν ἕνα δυστυχισμένο, δεμένο πισθάγκωνα. Οἱ βοηθοὶ τοῦ δημίου τὸν ξαπλώνανε, τὸ μαχαῖρι ἔπεφτε... καὶ κυλοῦσε μέσα στὸ τρομερὸ πανέρι τὸ κεφάλι τοῦ Ρομπιάκ!

Κρύος ἱδρώτας τὸν μούσκευε... Οἱ ἦχοι τῶν βιολιῶν, τῶν φλάουτων καὶ τῶν κλαρινέτων μεγάλωναν ἀκόμη πιὸ πολὺ τὸν ἐκνευρισμό του... Νόμιζε πὼς ἡ μουσικὴ αὐτὴ ἦταν ἡ ὀχλοβοὴ τοῦ πλήθους ποὺ εἶχε μαζευτῆ γιὰ νὰ παρακολουθήση τὴν καρατόμησι...

Τὸ ἔργο τελείωσε, ἀλλ' ἡ ὀπτασία ἐξακολούθησε νὰ τὸν βασανίζη, σὰν ἐφιάλτης.

Ὅταν γύρισε στὸ ξενοδοχεῖο, προσπάθησε νὰ συνέλθη καὶ νὰ σκεφθῆ...

Τί θἄκανε; Θὰ ὑπάκουε στὴ διαταγὴ τῆς Πώλ;

Ἦταν προτιμώτερο ν' ἀντιμετωπίση μὲ τόλμη τὸν κίνδυνο, νὰ παλέψη, ἢ μᾶλλον νὰ φύγη γιὰ τὸ ἐξωτερικὸ πρὶν ἀρχίσουν οἱ ἐχθροπραξίες;

«Μὰ γιατί εἶμαι τρομαγμένος, στὸ κάτω-κάτω; εἶπε ξαφνικά. Τί ἔχω νὰ φοβηθῶ;... Μὲ ζητάει ἡ Πώλ. Εἶμαι βέβαιος πὼς θὰ πρόκειται γιὰ κάποια καινούργια περιπλοκή, σχετικὴ μὲ τὸν ἔρωτά της γιὰ τὸ Μπερνάρ.

»Ἔβλεπα μὲ στενοχώρια πὼς φαινότανε νὰ μὴ τὸν πολυσκέπτεται πιά. Φαίνεται ὅμως πὼς γελιόμουνα! Κάτι σχεδίαζε... κι' ἐπιτέλους τ' ἀποφάσισε καὶ θέλει νὰ μοῦ ἀναθέση τὴν ἐκτέλεσι... Εἶμαι ἕτοιμος, φτάνει μόνο νὰ πληρώση!...»

Τ' ἄλλο πρωΐ, νωρίς, ἐνῶ ἡ Ναντὶν κοιμόταν ἀκόμη, ὁ κόμης ἔκανε ἕνα περίπατο στοὺς δρόμους τῆς Νικαίας.

Εἶχαν φτάσει οἱ πρωϊνὲς ἐφημερίδες. Ἀγόρασε μιὰ-δυὸ κι' ἔψαξε στὶς στῆλες τους γιὰ τὴ δίκη.

Ἡ ἀπόφασι εἶχε ἐκδοθῆ. Ὁ δολοφόνος Κεντὲν εἶχε καταδικασθῆ σὲ θάνατο!

Ὁ Κρουὰ-Μενὶλ διάβασε προσεκτικὰ τὴν περιγραφὴ τῆς συνεδριάσεως τοῦ δικαστηρίου. Δὲν εἶχε συμβῆ τίποτε, κανένα περιστατικὸ σχετικὸ μ' αὐτόν. Δὲν εἶχε λεχθῆ οὔτε μιὰ λέξι ποὺ νὰ τὸν ἀνακατεύη σ' αὐτὴ τὴν ἱστορία.

Μποροῦσε νἆναι ἥσυχος λοιπόν.

«Πῶς φαντάσθηκα ὅτι τὸ τηλεγράφημα τῆς Πὼλ εἶχε κάποια σχέσι μὲ τὴ δίκη; σκέφθηκε. Μὲ τόσα πράγματα ποὺ ἔχει στὸ μυαλό της, γιατί θὰ ἐνδιαφερότανε γιὰ ἕνα συνηθισμένο ἔγκλημα;.. Κι' ἂν τυχὸν μίλησε κάποιος μπροστά της γι' αὐτό, θὰ θεώρησε μᾶλλον τυχαία σύμπτωσι τὴ συνωνυμία τοῦ δολοφόνου μὲ τὸν πατέρα της».

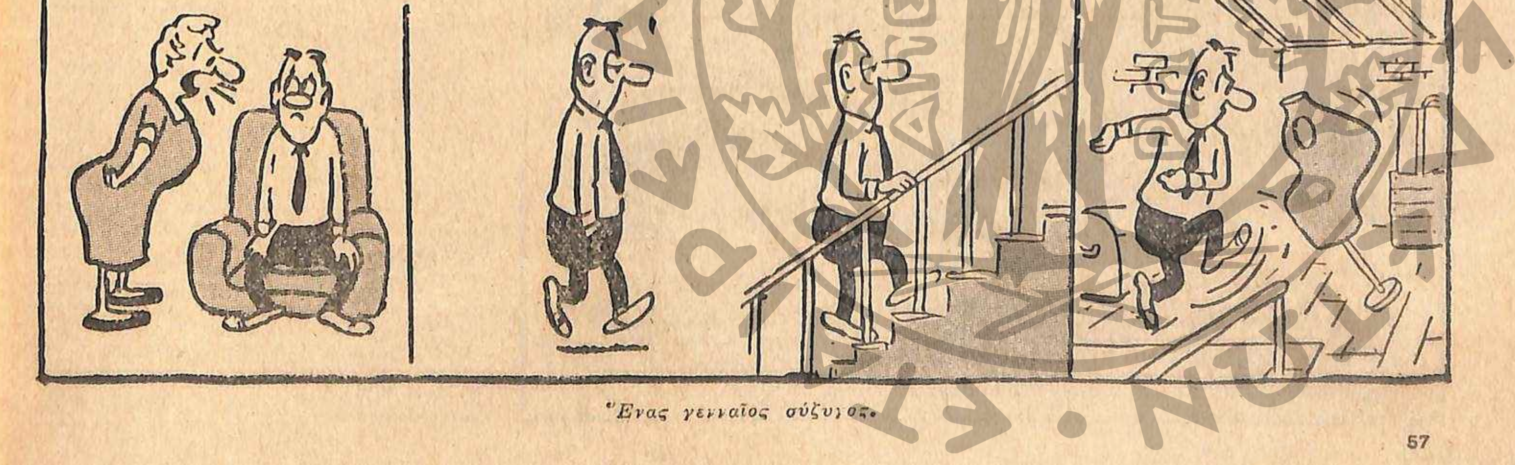

Ἕνας γενναῖος σύζυγος.

Γύρισε στὸ ξενοδοχεῖο ἐντελῶς καθησυχασμένος, τὴν ὥρα ποὺ ξυπνοῦσε ἡ Ναντίν.

—Ἂν κάνης γρήγορα, μποροῦμε νὰ φύγουμε μαζί, μὲ τὸ ἐξπρές, τῆς εἶπε. Ἔλαβα καὶ δεύτερο τηλεγράφημα. Εἶναι ἀπαραίτητο νὰ γυρίσω στὸ Παρίσι.

—Θαῦμα! Ὑπέροχα! φώναξε ἡ Ναντίν.

Τὴν ὡρισμένη ὥρα, ἀνέβηκαν στὸ βαγκὸν-λὶ ποὺ εἶχε ἀγκαζάρει ὁ κόμης. Τοὺς συνώδευε κι' ὁ Φλεριό, ὅπως εἶχε προβλέψει ἡ Ναντίν.

Ὅταν φτάσανε στὸ Παρίσι, ἡ Ναντὶν πῆγε στὸ σπίτι της νὰ ξεκουραστῆ ἀπ' τὸ ταξεῖδι, ἐνῶ ὁ Κρουὰ-Μενὶλ πήγαινε στὴ λεωφόρο Βιλλιέ.

Μόλις εἶχε ἀλλάξει κοστοῦμι, μπῆκε ὁ καμαριέρης του καὶ τοῦ εἶπε πὼς τὸν παρακαλοῦσε ἡ δὶς Πὼλ νὰ πάη νὰ τὴν δῆ.

Ἡ δυστυχισμένη γυναῖκα ὑπόφερε πραγματικὰ ἕνα φοβερὸ μαρτύριο.

Ἀπ' τὴ στιγμὴ ποὺ εἶχε δῆ τὸν πατέρα της στὸ ἑδώλιο τοῦ κατηγορουμένου, ἡ ζωή της ἦταν μιὰ συνεχὴς κόλασι.

Ἔμενε κλεισμένη στὸ διαμέρισμά της, μὲ τὴν πρόφασι πὼς ἦταν ἀδιάθετη, καὶ δὲν ἤθελε νὰ δεχθῆ κανένα. Τοῦ κάκου ἡ Κλωντὲτ εἶχε ἐπιμείνει νὰ τὴ δῆ, νὰ μάθη νέα της...

Πῶς θἆχε τὴ δύναμι ν' ἀντικρύση τὴν ἀθῶα ἐκείνη κι' ἁγνὴ κοπελλίτσα, αὐτὴ ἡ κακούργα, ἡ φόνισσα, ἡ πατροκτόνος;

Πῶς θὰ μποροῦσε νὰ ἐξαγοράση τὸ ἔγκλημα ποὺ εἶχε κάνει;...

Ὤ, ἦταν μακρυὰ τώρα ἀπ' τὴν καρδιά της τὸ τρομερὸ πάθος της γιὰ τὸ Μπερνάρ!

Σιγὰ-σιγά, μέρα μὲ τὴν ἡμέρα, εἶχε συνηθίσει ν' ἀφίνη τὸ νέο καὶ τὴν Κλωντὲτ νὰ βλέπωνται καὶ νὰ ἐλπίζουν πάλι...

Μέσ' στὴν ψυχή της, ποὺ τὴν πλημμύριζαν οἱ τύψεις, δὲν ὑπῆρχε πιὰ τώρα θέσι γιὰ τὸν ἔρωτά της. Δὲν εἶχε, γιὰ τὴν ὥρα, παρὰ μονάχα ἕνα σκοπό, ἕνα προορισμό...

Ἔπρεπε νὰ ξαναγυρίση πίσω, νὰ ξαναναιβῆ τὸν καταραμένο δρόμο ποὺ εἶχε ἀκολουθήσει, νὰ ἐπανορθώση ὅλο τὸ κακὸ ποὺ εἶχε κάμει...

Μὰ πῶς θὰ ἐπανώρθωνε τὴν πατροκτονία της;

Στὸ δικαστήριο, ἐνῶ ἀγόρευε ὁ Μπερνάρ, εἶχε ἐλπίσει γιὰ λίγο. Ὁ νέος φαινόταν πὼς δὲν πίστευε στὴν ἐνοχὴ τοῦ Κεντέν, παρ' ὅλες τὶς ὁμολογίες του. Ἀμφισβητοῦσε τὰ γεγονότα, μὲ μιὰ παράξενη πεποίθησι. Βεβαίωνε πὼς ὁ κατηγορούμενος εἶχε ὁμολογήσει γιὰ ν' αὐτοκτονήση μὲ κάποιον τρόπο.

> Ἀπὸ τὸ ἐρχόμενο τεῦχος τοῦ «Θησαυροῦ» ἀρχίζει τὸ νέο συγκλονιστικὸ ἀστυνομικὸ μυθιστόρημα τοῦ διασήμου Ἀμερικανοῦ συγγραφέως
>
> ΕΝΤΥ ΜΠΕΝΣΟΝ
>
> ## Ο ΦΟΝΙΑΣ ΤΗΣ ΝΥΧΤΑΣ
>
> Ἕνας δολοφόνος παραμονεύει στὸ σκοτάδι. Οἱ σφαῖρες του προορίζονται ἀποκλειστικὰ γιὰ τοὺς ἀστυνομικούς. Κι' ὅμως αὐτοὶ εἶναι τὰ πιὸ ἐπικίνδυνα θύματα, γιατί τοὺς ἑνώνει μιὰ ἀλληλεγγύη κι' ἡ δολοφονία τους πληρώνεται πολὺ ἀκριβά. Τί ἔχει λοιπὸν μαζί τους ὁ μυστηριώδης φονιάς; Τὸν σπρώχνει τὸ μῖσος, ἡ δίψα γιὰ ἐκδίκησι; Ὄχι! Πίσω ἀπ' ὅλα αὐτὰ τὰ στυγερὰ ἐγκλήματα κρύβεται μονάχα ἕνας ἔνοχος ἔρωτας. Αὐτὸς σπρώχνει τὸ δολοφόνο στὸ ἔγκλημα, αὐτὸς θὰ τὸν ὁδηγήση, ὕστερ' ἀπὸ ἐφιαλτικὲς περιπέτειες καὶ συγκλονιστικὲς τραγωδίες, στὴν ἠλεκτρικὴ καρέκλα...

Μιὰ ἀστραπὴ εἶχε σπαθίσει ξαφνικὰ τὸ μυαλὸ τῆς Πώλ. Εἶχε θυμηθῆ πὼς ὁ Κρουὰ-Μενὶλ ἔλειπε ἀπ' τὸ σπίτι, τὴ νύχτα τοῦ ἐγκλήματος. Ἦταν τὸ βράδυ ἐκεῖνο ποὺ τὸν περίμενε μ' ἀγωνία, μὲ τρόμο, στὴ σκέψι πὼς εἶχε ἀρχίσει ἴσως κι' ὅλας τὴν ἐκτέλεσι τοῦ ἄτιμου σχεδίου της: τῆς δηλητηριάσεως τῆς ἀδελφῆς της.

Τὸν εἶχε δῆ νὰ γυρίζη στὸ σπίτι λίγο πρὶν ἀπ' τὸ ξημέρωμα. Εἶχε τρέξει ἀμέσως νὰ τὸν βρῆ, γιὰ νὰ τὸν διατάξη νὰ παραιτηθῆ ἀπ' τὸ ἐγκληματικὸ σχέδιο. Θυμόταν λοιπὸν καλὰ πὼς εἶχε πάρει τὸ μάτι της, πάνω στὸ τζάκι, ἕνα μάτσο χαρτονομίσματα, σημαδεμένα μὲ δυὸ ματωμένες δαχτυλιές.

Συνδύασε τώρα στὸ νοῦ της αὐτὰ τὰ στοιχεῖα μὲ τὴ δολοφονία, γιὰ τὴν ὁποία εἶχε καταδικασθῆ ὁ πατέρας της.

Ἤξερε πὼς ἡ φιλενάδα τοῦ Κρουὰ-Μενὶλ ἦταν μιὰ σειρῆνα τοῦ ἡμικόσμου, ὀνόματι Ναντίν. Εἶχε ἀκούσει πολλὲς φορὲς τ' ὄνομά της ἀπὸ φίλους της καλλιτέχνες. Εἶχε μάθει ἄλλωστε, ἀπ' τὶς ἐφημερίδες κι' ἀπ' τὶς μαρτυρικὲς καταθέσεις στὴ δίκη, ὅτι ὁ Οὐΐλλιαμ Τόμψον ἦταν ἀντίζηλος τοῦ κόμητος.

Δὲν ἦταν πιθανὸ λοιπὸν νὰ ἔμαθε ὁ Κρουὰ-Μενὶλ τὶς ἀπιστίες τῆς φίλης του, νὰ σκότωσε τὸν ἄνθρωπο ποὺ τοῦ τὴν ἔκλεβε—καὶ μ' αὐτὴ τὴν εὐκαιρία νὰ τοῦ πῆρε καὶ τὰ λεφτά του;...

Τὰ ἔξοδα ποὺ ἔκανε γιὰ τὴ συντήρησι τῆς Ναντίν, ἦταν σημαντικά. Τὸ ἐπίδομα ποὺ τοὖδινε ἡ Πώλ, δὲ μποροῦσε νὰ τοῦ φτάση γι' αὐτὰ—οὔτε καὶ τὰ δῆθεν κέρδη του στὸ Χρηματιστήριο.

Θὰ τοῦ εἶχαν ἔρθει λοιπὸν οὐρανοκατέβατες ἐκεῖνες οἱ 30 χιλιάδες, ποὺ κατὰ τὸ κατηγορητήριο εἶχε κλέψει ὁ δολοφόνος ἀπ' τὸ θῦμα του.

Νὰ γιατί, φεύγοντας ἀπ' τὸ δικαστήριο, ἡ Πὼλ εἶχε τηλεγραφήσει στὸν Κρουὰ-Μενὶλ νὰ γυρίση ἀμέσως στὸ Παρίσι.

Ἀπὸ τότε περίμενε μὲ ἀγωνία, ὑποφέροντας ἀπὸ τρομερὲς ὀπτασίες. Πότε ἔβλεπε τὸν πατέρα της στὴ λαιμητόμο καὶ πότε τὸν ἀληθινὸ δολοφόνο ν' ἀπολαμβάνη μὲ τὴν ἡσυχία του τὸν καρπὸ τοῦ ἐγκλήματός του νὰ τὴν ὀνομάζη κόρη του, νὰ τρώη στὸ τραπέζι της, νὰ σπρώχνη τὴν ἱεροσυλία ὡς τὸ σημεῖο νὰ δέχεται τὰ φιλιὰ καὶ τὰ χάδια τῆς Κλωντέτ!...

Ὅταν εἶδε νὰ μπαίνη ἐπιτέλους ὁ δολοφόνος στὸ ἀτελιέ της, τὴν πνίξανε ὁ θυμὸς κι' ἡ φρίκη. Προχώρησε καταπάνω του, ἀπειλητικά.

Ἐκεῖνος κατάλαβε ἀμέσως πὼς θ' ἄρχιζε μιὰ ἀνελέητη μονομαχία μεταξύ τους. Ἐνῶ ἡ Πὼλ ἀναζητοῦσε τὶς κατάλληλες λέξεις γιὰ ν' ἀρχίση τὴν ἐπίθεσι, αὐτὸς τὴ χαιρέτησε καὶ τῆς εἶπε χαμογελῶντας:

— Ζητήσατε νὰ μοῦ μιλήσετε, ἀγαπητή μου Πώλ; Ὅπως βλέπετε, ἔτρεξα μόλις μὲ προσκαλέσατε.

— Ξέρατε, τὸν ρώτησε ἀπότομα, ὅτι ὁ πατέρας μου ἦταν στὴ φυλακή, κατηγορούμενος γιὰ μιὰ δολοφονία, κι' ὅτι δικάσθηκε προχθὲς καὶ καταδικάσθηκε σὲ θάνατο;

Τὸ πρόσωπό του πῆρε ἀμέσως μιὰ ἔκφρασι βαθειᾶς λύπης κι' ἀπάντησε μὲ φωνὴ γεμάτη ὑποκριτικὴ συγκίνησι:

— Ναί, ἤξερα πὼς ἐπρόκειτο νὰ δικαστῆ προχτὲς αὐτὸς ὁ δυστυχισμένος. Καὶ διάβασα στὶς ἐφημερίδες τὴν καταδίκη του... Εἶχα προσπαθήσει ὅσο μποροῦσα νὰ σᾶς κρύψω αὐτὴ τὴ λυπηρὴ ἱστορία. Δὲν ξέρω πῶς τὴ μάθατε...

— Μήπως φοβόσαστε μᾶλλον νὰ μὴ μάθω ὡρισμένα πράγματα ποὺ ἀποκαλύφθηκαν στὴ δίκη καὶ προπάντων τὴ φτώχεια τοῦ πατέρα μου ποὺ τὸν ἔσπρωξε στὸ ἔγκλημα;

— Ὄχι, δὲ φοβόμουνα... Ἀποροῦσα μονάχα, ὅπως καὶ σεῖς... Ὁ πατέρας σας θὰ μποροῦσε νὰ ζήση ἥσυχα στὴν Ἀγγλία, ὅπου τὸν εἶχα ἐγκαταστήσει. Φαίνεται ὅμως πὼς κάποιος ἀπ' τοὺς ἀχρείους ποὺ τοῦ κάνανε συντροφιά, τὸν κατάφερε νὰ παραιτηθῆ ἀπ' τὸ ἰσόβιο ἐπίδομα, ποὺ τοῦ εἴχατε ἐξασφαλίσει, παίρνοντας γι' ἀντάλλαγμα ἕνα ποσὸν μαζεμένο, ποὺ θὰ τὸ σπατάλησε ἀσφαλῶς πολὺ γρήγορα...

— Ἔχετε τὴν ἀπόδειξι τῆς ἀσφαλιστικῆς ἑταιρείας ποὺ εἶχε ἀναλάβει νὰ τοῦ πληρώνη αὐτὸ τὸ ἐπίδομα;

— Σᾶς τὴν ἔδωσα, ὅταν γύρισα ἀπ' τὴν Ἀγγλία...

— Ὄχι, δὲ μοῦ τὴ δώσατε. Θὰ τὴν ξεχάσατε, ἀσφαλῶς... Μὰ αὐτὸ δὲν ἔχει πολλὴ σημασία. Πέστε μου μόνο ποιὰ εἶν' αὐτὴ ἡ ἑταιρεία καὶ ποιὰ διεύθυνσι ἔχει. Θὰ τῆς γράψω...

— Δὲ μ' ἐμπιστεύεσθε λοιπόν, ἀγαπητή μου Πώλ;

— Ὄχι! ἀπάντησε ξερὰ ἡ νέα γυναῖκα. Ἔκρινε πὼς ἔπρεπε πιὰ νὰ πετάξη τὴ μάσκα καὶ νὰ μιλήση καθαρά.

— Προτιμῶ νὰ μὴ σᾶς πῶ ψέμματα! εἶνε σοβαρὰ ὁ κόμης. Πραγματικά, δὲ διέθεσα γιὰ τὸν Κεντὲν τὶς 20 χιλιάδες ποὺ μοῦ ἐμπιστευθήκατε. Δὲν εἶχα ἀκόμη τότε ἕνα σταθερὸ κι' ἀξιόλογο εἰσόδημα. Μοῦ χρειάστηκαν λοιπὸν καὶ τὰ ξόδεψα. Σκόπευα νὰ τὰ βάλω ἀργότερα στὴ θέσι τους καὶ νὰ ἐκτελέσω τὶς διαταγές σας γιὰ τὸν Κεντέν, ἔστω μὲ μιὰ μικρὴ καθυστέρησι. Ἤξερα ποῦ θὰ τὸν εὕρισκα...

— Ἄθλιε!... φώναξε ἡ Πώλ.

— Σκέφθηκα πὼς θὰ μὲ συγχωρούσατε γι' αὐτὴ τὴ μικρὴ ἀνωμαλία, πρόσθεσε ὁ Κρουὰ-Μενὶλ μ' ἕνα κυνικὸ χαμόγελο. Ἄλλωστε, ὅπως ξέρετε, ὁ νόμος δὲν ἐπιτρέπει στὴν κόρη νὰ διώξη δικαστικῶς τὸν πατέρα της!

— Φαντάζεσθε λοιπὸν ὅτι, τώρα ποὺ καταδικάσθηκε ὁ πραγματικός μου πατέρας καὶ τὸν περιμένει ἡ λαιμητόμος, μπορεῖ ποτὲ νὰ διστάσω ν' ἀποκαλύψω τὶς ἀτιμίες σας;..

Ὁ Κρουὰ-Μενὶλ χλώμιασε λίγο, ἀλλὰ διατήρησε τὴν ἠρεμία του.

— Δὲ σᾶς καταλαβαίνω! εἶπε ψυχρά.

—Ἀλήθεια; Δὲν καταλαβαίνετε πὼς ἡ πρώτη μου φροντίδα θἆναι νὰ τρέξω στοὺς δικαστὲς καὶ νὰ τοὺς πῶ ποιὸς εἴσαστε;.. Ναί, μιὰ κόρη δὲν ἔχει δικαίωμα νὰ ἀντιδικήση μὲ τὸν πατέρα της! Μὰ ἐσεῖς δὲν εἴσαστε ὁ πατέρας μου!.. Εἴσαστε ὁ κλέφτης, ὁ πλαστογράφος Ρομπιάκ. Γιατί θὰ σᾶς λυπηθῶ;

— Γιατί, ἂν ὁ πλαστογράφος Ρομπιὰκ ἔγινε κόμης ντὲ Κρουὰ-Μενίλ, εἴσαστε καὶ σεῖς συνένοχος σ' αὐτὴ τὴν ἀπάτη.

— Ναί, θὰ ὁμολογήσω τὴ συνενοχή μου... γιατὶ δὲ θέλω νὰ πεθάνη ὁ πατέρας μου!

— Μά, ἂς ὑποθέσουμε πὼς ἀποκαλύπτεται ἡ πραγματική του ταυτότης. Μήπως πρόκειται νὰ τὸν σώση, αὐτό; Δὲ θὰ πάψη νἆναι δολοφόνος, καταδικασμένος σὲ θάνατο.

— Εἶν' ἀθῶος! Δὲν ἔκανε αὐτὸ τὸ ἔγκλημα!

— Κι' ὅμως τὸ ὡμολόγησε.

— Ναί, γιατὶ ἤθελε νὰ πεθάνη, πάνω στὴν ἀπελπισία του, συντριμμένος ἀπ' τὸ βάρος τῶν στοιχείων ποὺ εἶχαν συγκεντρωθῆ ἐναντίον του! Μὰ ἐσεῖς ξέρετε καλὰ πὼς δὲν εἶν' ἔνοχος!

— Ἐγώ; Πῶς νὰ τὸ ξέρω;

— Τὸ ξέρετε, γιατὶ ὁ δολοφόνος εἴσαστε σεῖς!

— Ἐγώ;...

— Ναί, σεῖς!... Ἐσεῖς σκοτώσατε αὐτὸ τὸν τραπεζίτη, γιατὶ ἡ φιλενάδα σας σᾶς ἀπατοῦσε μαζί του. Ἐσεῖς πήρατε τὰ χαρτονομίσματα, ποὺ τὰ εἶδα, λερωμένα μὲ αἷμα, πάνω στὸ μάρμαρο τοῦ τζακιοῦ σας, ὅταν γυρίσατε ἐδῶ μετὰ τὸ ἔγκλημά σας. Ἐσεῖς, ἐσεῖς!...

— Τρελλαθήκατε, Πώλ! εἶπε ὁ Κρουὰ-Μενίλ, ἤρεμος φαινομενικά, μολονότι τὸν ἔλουζε κρύος ἱδρώτας. Μὰ τί ἀπόδειξι ἔχετε; Ποῦ στηρίζετε αὐτὴ τὴν ἐξωφρενικὴ ὑπόθεσί σας;

— Ναί, ἔχω ἀποδείξεις! ἀπάντησε ἡ Πώλ, λέγοντας ψέμματα.

— Ποιές;

— Τὶς φυλάω γιὰ νὰ τὶς παρουσιάσω στὸ δικαστήριο, ὅταν θὰ χρειαστῆ... Μὰ προτιμῶ ν' ἀποφύγω ἕνα φοβερὸ σκάνδαλο... κι' ἂν μὲ βοηθήσετε θὰ μπορέσω νὰ σώσω τὸν πατέρα μου χωρὶς νὰ συλληφθῆτε σεῖς... Θὰ ἀφίσω νὰ σᾶς τιμωρήση ὁ Θεός!

— Τί θέλετε νὰ πῆτε;

— Σᾶς δίνω ὅσα θέλετε, ἑκατὸ χιλιάδες φράγκα, διακόσιες χιλιάδες, ἂν δεχθῆτε νὰ ὁμολογήσετε τὸ ἔγκλημά σας!... Ἂν, μ' ἕνα λεπτομερέστατο γράμμα σας, πείσετε τοὺς δικαστὲς ὅτι εἴσαστε ὁ δράστης τῆς δολοφονίας τοῦ Οὐΐλλιαμ Τόμψον, θὰ σᾶς δώσω ἀμέσως αὐτὰ τὰ λεφτά. Θἄχετε ὅλο τὸν καιρὸ ὕστερα νὰ φύγετε γιὰ τὸ ἐξωτερικό. Θἄσαστε πλούσιος... θαρθῆ μαζί σας κι' ἡ φιλενάδα σας!

—Ἀγαπητή μου Πώλ, κι' ἂν ἀκόμη εἶχα κάμει τὸ ἔγκλημα ποὺ μὲ κατηγορεῖτε, κι' ἂν δεχόμουν τὴν πρότασί σας, ξεχνᾶτε πὼς ὑπάρχει σύμβασις ἐκδόσεων τῶν ἐγκληματιῶν μεταξὺ ὅλων τῶν πολιτισμένων χωρῶν;

— Μὰ τί νὰ κάνουμε λοιπόν;...

—Ὀφείλω νὰ προσθέσω ὅτι ἡ κατηγορία σας ἐναντίον μου εἶναι τελείως ἀβάσιμη. Δὲ μπορεῖ νἄχετε καμμιὰ ἀπόδειξι τῶν ἰσχυρισμῶν σας, ἐφ' ὅσον ὑποστηρίζετε ἕνα ψέμμα.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

ΤΑΧΕΙΑ ΕΠΙΣΚΕΥΗ ΦΑΡΟΥ

Ὁ μεγάλος φάρος τοῦ Ὢκ Ἄϊλαντ, στὶς Ἡν. Πολιτεῖες, ἔπαθε κάποια βλάβη καὶ χρειάστηκε νὰ ἐπισκευαστῆ μέσα σὲ λίγες ὧρες γιὰ νὰ μὴ μείνη σβυστὸς κατὰ τὴ νύχτα, προκαλῶντας ἔτσι μεγάλες ἀνωμαλίες στὴ ναυσιπλοΐα. Γιὰ νὰ γίνη ἡ ἀπαιτουμένη ἀντικατάστασις τοῦ φωτεινοῦ συστήματος, ποὺ εἶχε ὑποστῆ βλάβη, χρησιμοποιήθηκαν ἑλικόπτερα τοῦ πολεμικοῦ ναυτικοῦ καὶ εἰδικοὶ τεχνῖτες τῶν ὁποίων ἡ ἐργασία θεωρήθηκε πραγματικὸς ἆθλος. Ὁ μηχανικὸς ποὺ διηύθυνε τὶς ἐργασίες ἔδινε τὶς ὁδηγίες του ἀπὸ ραδιοφώνου. Ἀνωτέρω, δυὸ στιγμιότυπα ἀπὸ τὴ δύσκολη ἐπιχείρησι.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ

Ἀρραβῶνες

Εἰς τὸν Ἀνθυποπλοίαρχον μηχανικὸν Β Ν κ. Ἀννίβαν Β. Ἔξαρχον καὶ τὴν Δίδα Ἀλεξάνδραν Ἀντ. Παπαγεωργακοπούλου, δώσαντας ἀμοιβαίαν ὑπόσχεσιν γάμου εὔχομαι ταχεῖαν τὴν στέψιν.

.Κ.

★

Εἰς τοὺς τελέσαντας τοὺς ἀρραβῶνας των κ. Μιχαὴλ Γ. Ξανθάκην καὶ δ δα Εἰρήνη Ι. Γαβαλᾶ εὐχόμεθα ταχεῖαν τὴν στέψιν.

Οἰκογ. Ἰωάν. Φρονίστα

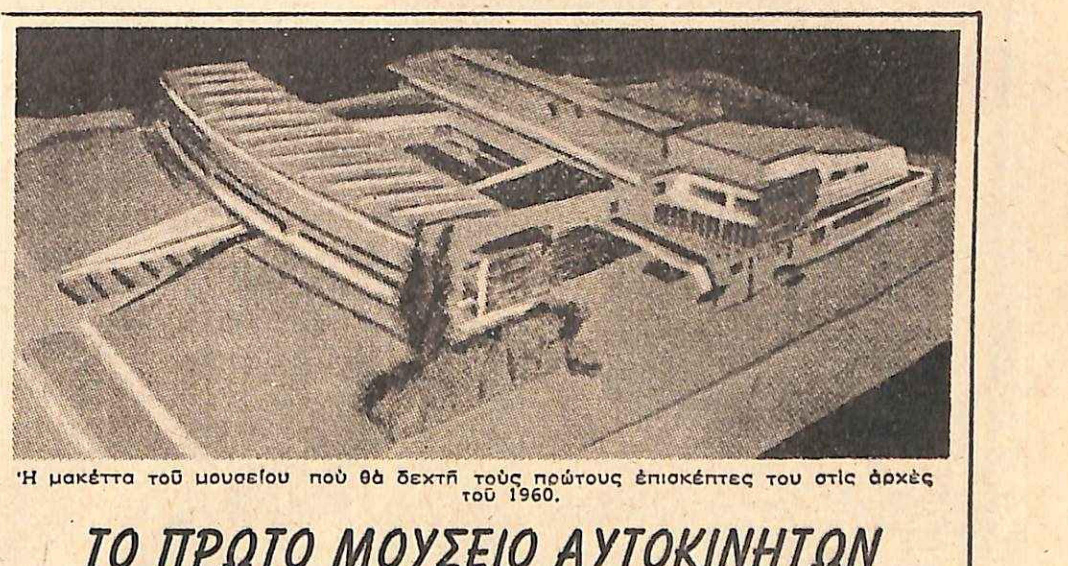

Ἡ μακέττα τοῦ μουσείου ποὺ θὰ δεχτῆ τοὺς πρώτους ἐπισκέπτες του στὶς ἀρχὲς τοῦ 1960.

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΜΟΥΣΕΙΟ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΩΝ

Θ' ἀνοίξη τὶς πύλες του, σὲ δυὸ χρόνια, στὸ Τουρῖνο

Σὲ δυὸ χρόνια ἀπὸ σήμερα, στὸ Τουρῖνο τῆς Ἰταλίας, πρόκειται ν' ἀνοίξη τὶς πύλες του ἕνα μουσεῖο, μοναδικὸ στὸ εἶδος του σ' ὁλόκληρο τὸν κόσμο. Ἕνα μουσεῖο, ποὺ δὲ θὰ εἶναι ἀφιερωμένο στὸ μακρυνὸ παρελθόν, μὰ θὰ δοξάζη τὴν ἐποχή μας γιὰ μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ σημαντικὲς δημιουργίες της: τὸ αὐτοκίνητο.

Ἂν ἡ τηλεόρασι, τὸ ραντάρ, ἡ διάσπασι τοῦ ἀτόμου, οἱ τεχνητοὶ δορυφόροι κι' ὅλες οἱ ἄλλες ἐκπληκτικὲς πραγματοποιήσεις τῆς ἐπιστήμης τὰ τελευταῖα χρόνια μᾶς ἔχουν θαμπώσει καὶ μᾶς ἔκαναν νὰ βλέπουμε τὸ αὐτοκίνητο σὰ μιὰ ἀπηρχαιωμένη πιά, λίγο-πολύ, ἐφεύρεσι, αὐτὸ δὲ σημαίνει, ὡστόσο, πώς, ἀνάμεσα σὲ κάθε ἄλλο δημιούργημα τῆς τεχνικῆς προόδου, τὸ αὐτοκίνητο δὲν εἶναι ἐκεῖνο, ποὺ ἔχει ἐπηρεάσει βαθύτερα κι' ἀποφασιστικώτερα τὴ ζωή μας.

Ἀλλὰ καὶ καμμιὰ ἄλλη ἐφεύρεσι δὲν ἔχει, ἐπίσης, στὰ χρονικά της τόσους ἀγῶνες, τόσους ἡρωϊσμούς, τόσα τολμήματα ριψοκίνδυνα καὶ τόσους μάρτυρες, ὅσο ἡ ἐφεύρεσι τοῦ αὐτοκινήτου.

Μὲ πολὺ περισσότερο χρῶμα καὶ πολὺ περισσότερη ζωντάνια ἀπὸ ἐκείνη, ποὺ θὰ εἶχε καὶ τὸ πιὸ καλογραμμένο βιβλίο, πρόκειται νὰ ἀφηγηθῆ αὐτὴ τὴν ἱστορία τὸ «Μουσεῖο τοῦ Αὐτοκινήτου», ποὺ θὰ ἱδρυθῆ στὸ Τουρῖνο καὶ τοῦ ὁποίου δημιουργός του εἶναι, οὐσιαστικά, ὁ Ἰταλὸς κόμης Κάρλο Μπισκαρέττι.

Ὁ κόμης Μπισκαρέττι ἔτρεφε ἀληθινὸ πάθος γιὰ τὸ αὐτοκίνητο ἀπὸ τὰ πρῶτα παιδικά του χρόνια, ὅταν, ἀντὶ γιὰ τὶς ἀστραφτερὲς «Καντιλλὰκ» καὶ «Μπουῒκ» τῆς ἐποχῆς μας, ἔκαναν τὶς παρθενικές τους ἐμφανίσεις κάτι προϊστορικὰ ἀτμοκίνητα τέρατα ποὺ θεωροῦσαν καύχημά τους, ἂν μποροῦσαν νὰ πιάσουν τὰ 29 χιλιόμετρα τὴν ὥρα καὶ νὰ μείνουν στὸ δρόμο!

Ἀπὸ τότε, ὁ κόμης Μπισκαρέττι δὲν ἔπαψε νὰ εἶναι ἕνας φανατικὸς λάτρης τοῦ αὐτοκινήτου καὶ νὰ παρακολουθῆ, μὲ παθολογικὴ σχεδὸν ἀγάπη καὶ ἐνδιαφέρον, τὴν τεράστια ἐξέλιξί του. Ἡ ἰδέα νὰ ἱδρύση ἕνα μουσεῖο, ἀφιερωμένο στὴν ἱστορία αὐτῆς τῆς ἐξελίξεως, τοῦ γεννήθηκε τὸ 1933, ὅταν τοῦ ἀνατέθηκε ἡ ὀργάνωσι στὸ Μιλάνο μιᾶς ἐκθέσεως τοῦ αὐτοκινήτου.

Στὴ χρονικὴ προθεσμία, ποὺ τοῦ τάχτηκε, ἕνα ἑξάμηνο, κατάφερε νὰ μαζέψη ἀπὸ κάθε γωνιὰ τοῦ κόσμου, δεκαπέντε «ἱστορικὰ» μοντέλα καὶ νὰ τὰ τοποθετήση πλάϊ στὰ πιὸ μοντέρνα, γιὰ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, δημιουργήματα τῶν Ἰταλικῶν καὶ ξένων ἐργοστασίων. Ἡ ἰδέα του αὐτὴ ἔδωσε στὴν ἔκθεσι τοῦ Μιλάνου ἕνα ἐντελῶς ξεχωριστὸ ἐνδιαφέρον, προκάλεσε τὸν ἐνθουσιασμὸ τῶν ἐπισκεπτῶν καὶ τὰ ἐγκωμιαστικώτερα σχόλια τοῦ τύπου. Γοητευμένος, τότε κι' ὁ ἴδιος, ἀπὸ τὴν ἐπιτυχία του, ὁ Ἰταλὸς κόμης συνέλαβε τὴ σκέψι ἑνὸς μουσείου, ποὺ θὰ παρεῖχε πολὺ πιὸ ὁλοκληρωμένη τὴν εἰκόνα τῆς ἐξελίξεως τοῦ αὐτοκινήτου στοὺς διαφόρους σταθμούς της.

Παρ' ὅλη, ὅμως, τὴν εὐνοϊκὴ ἀτμόσφαιρα, ποὺ εἶχε δημιουργήση, δὲ συνάντησε τὴν κατανόησι καὶ τὴν ὑποστήριξι, ποὺ περίμενε. Ἡ φασιστικὴ κυβέρνησι τοῦ ἔδωσε ἀόριστες ὑποσχέσεις, ἀπὸ ἐκεῖνες, ποὺ δὲν πραγματοποιοῦνται ποτέ. Καὶ ὁ δῆμος τοῦ Τουρίνου —ποὺ ἦταν καὶ τότε, ὅπως καὶ σήμερα, τὸ κέντρο τῆς ἰταλικῆς βιομηχανίας αὐτοκινήτων— τοῦ δήλωσε πὼς τὸ πολὺ-πολύ, θὰ μποροῦσε νὰ τοῦ παραχωρήση τὸν κενὸ χῶρο πίσω ἀπὸ τὸ στάδιο τοῦ ποδοσφαίρου.

Ὡς τὸ 1940, ποὺ κηρύχτηκε ὁ πόλεμος καὶ τὸν ἔκανε νὰ ἐγκαταλείψη τὰ σχέδιά του, ὁ κόμης Μπισκαρέττι δὲ σταμάτησε ν' ἀγωνίζεται φανατικά, μὰ καὶ χωρὶς τὸ παραμικρὸ ἀποτέλεσμα, γιὰ τὴν πραγματοποίησι τῆς ἰδέας τοῦ μουσείου. Καὶ τὸ 1945, ὅταν ἀποκαταστάθηκε ἡ εἰρήνη, ξανάρχισε τοὺς ἴδιους ἀγῶνες.

Γιὰ νὰ τὰ καταφέρη, ὡστόσο, χρειάστηκε νὰ περάσουν ἀκόμη δώδεκα χρόνια. Ἐφέτος μονάχα, ὁ δῆμος τοῦ Τουρίνου ἀποφάσισε τὴν παραχώρησι μιᾶς ἐκτάσεως 14.000 τετραγωνικῶν μέτρων, στὶς ὄχθες τοῦ Πάδου καί, συγχρόνως, ἡ «Ἕνωσι τῶν Ἰταλῶν αὐτοκινητοβιομηχάνων» —ποὺ κατάλαβαν, ἐπιτέλους, πὼς ἡ ἐφαρμογὴ τῆς ἰδέας τοῦ Μπισκαρέττι θἆταν συμφέρουσα καὶ γιὰ τοὺς ἴδιους— νὰ ἀναλάβη τὴν ἀνέγερσι τοῦ μουσείου καὶ τὸν πλουτισμό του μὲ τὸ ἀπαραίτητο ὑλικό.

Στὸ μεταξύ, ὁ κόμης Μπισκαρέττι, ποὺ, μ' ὅλα τὰ 72 χρόνια του, νοιώθει, καθὼς δήλωσε, σὰ νὰ ξανανέωσε, ἔπειτα ἀπὸ τὴν ἐπιτυχία τῶν ἀγώνων του, ἄρχισε νὰ κινῆται δραστήρια πρὸς κάθε κατεύθυνσι, ὥστε, τὸν Ἰανουάριο τοῦ 1960, ὁπότε ὑπολογίζεται πὼς θὰ ἐγκαινιαστῆ τὸ μουσεῖο, νὰ ἔχουν συγκεντρωθῆ στὸ Τουρῖνο ὅλα, ἂν εἶναι δυνατό, τὰ παλαιϊκὰ μοντέλα, ποὺ διατηροῦνται ἀκόμη στὴ ζωή.

Ὁ Μπισκαρέττι, ἐξασφάλισε κιόλας γιὰ τὸ μουσεῖο του τὸ θρυλικὸ «Ἰτάλα», μὲ τὸ ὁποῖο, τὸ 1907, ὁ πρίγκηπας Μπόργκεζε καὶ ὁ ἀνταποκριτὴς τῆς «Κορριέρε ντέλλα Σέρα» Λουΐτζι Μπαρτσίνι, καλύψανε σὲ 44 ἡμέρες τὰ 16.000 χιλιόμετρα τῆς ἀποστάσεως Πεκῖνο-Παρίσι, τερματίζοντας πρῶτοι μὲ διαφορὰ... ἑνὸς μηνὸς ἀπὸ τὸ δεύτερο ἀντίπαλό τους, καθὼς ἐπίσης ἕνα κολοσσιαῖο ἀτμοκίνητο ἀμάξι, τοῦ 1854, μιὰ μικροσκοπικὴ «Βουατυρὲτ Ντεκωβίλ», τοῦ 1899, ποὺ κατόρθωσε, πρὸς γενικὴ κατάπληξι, νὰ φτάση ἀπὸ τὸ Παρίσι στὸ Τουρῖνο, ἕνα διθέσιο ἀτμοκίνητο τοῦ 1891, μὲ ἰδιόρρυθμη καρροσερί... ἀπὸ ξύλο, κλπ.

Τελευταῖα, πρόσθεσε ἀκόμη ἕνα ἀνεκτίμητο εὕρημα στὸν ὁπλισμό του: ἕνα αὐτοκίνητο τοῦ 1897, ποὺ ἀνακαλύφτηκε ἐντελῶς τυχαῖα, σ' ἕνα φαράγγι τοῦ Λευκοῦ Ὄρους.

Ὁ δημιουργὸς τοῦ Μουσείου τοῦ Αὐτοκινήτου, κόμης Κάρλο Μπισκαρέττι.

Ἐκτὸς ἀπὸ τὰ ἱστορικὰ μοντέλα, ποὺ θὰ προσφέρη στὴν περιέργεια τῶν ἐπισκεπτῶν του, τὸ Μουσεῖο τοῦ Αὐτοκινήτου θὰ περιλαμβάνη ἐπίσης μιὰ πλουσιώτατη βιβλιοθήκη, ὅπου θὰ βρίσκεται ὅ,τι ἔχει γραφτῆ ὡς τώρα γιὰ τὰ αὐτοκίνητα, εἰκοσιπέντε εἰκόνες σὲ φυσικὸ μέγεθος, ποὺ θὰ δείχνουν τὴν «Ἱστορία τῶν τροχοφόρων» καὶ μιὰ αἴθουσα διαλέξεων, μὲ καθίσματα γιὰ πεντακοσίους ἀκροατές, ὅπου θὰ γίνονται τακτικὰ ὁμιλίες γιὰ κάθε τι ποὺ ἔχει σχέσι μὲ τὸ αὐτοκίνητο.

Περιττό, βέβαια, εἶναι νὰ προσθέσουμε πὼς πρῶτος ὁμιλητὴς θὰ εἶναι ὁ κόμης Μπισκαρέττι, ὁ δημιουργὸς τοῦ μουσείου, ποὺ —καθὼς εἶπε— «ἐλπίζει νὰ τὸν ἀξιώση ὁ Θεὸς νὰ ζήση τότε, γιὰ ν' ἀντικρύση ὁλοκληρωμένο τὸ ἔργο τῆς ζωῆς του».

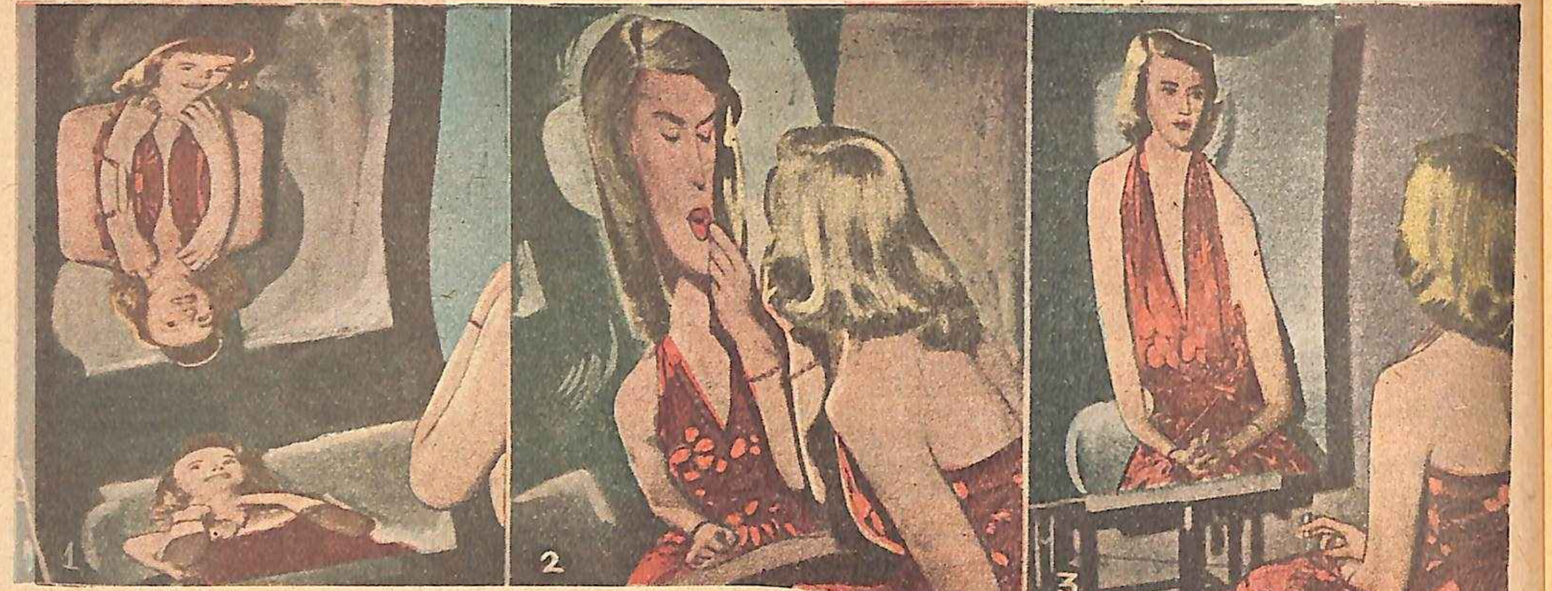

1) Ἕνας κοῖλος καθρέφτης μπορεῖ νὰ παρουσιάση τὴν εἰκόνα σας ὅπως εἶναι οἱ φιγοῦρες τῆς τράπουλας. Δηλαδὴ μὲ δυὸ κεφάλια καὶ μὲ δυὸ ζευγάρια χέρια. 2) Ἕνας καθρέφτης ποὺ θὰ παρουσιάση τὸ πρόσωπό σας μακρουλό, θὰ σᾶς ἐπιτρέψη νὰ βάψετε καλύτερα τὰ χείλη σας. 3) Θὰ θέλατε, βέβαια, νὰ εἶσαστε ψηλόλιγνη ὅπως ἀπαιτεῖ ἡ σημερινὴ μόδα. Ἀλλ' ὄχι τόσο πολύ, ὅσο δείχνει αὐτὸς ὁ διαβολικὸς καθρέφτης.

ΟΙ ΠΑΡΑΜΟΡΦΩΤΙΚΟΙ καθρέφτες

Πῶς μπορεῖτε νὰ γελάσετε μὲ τὸν ἑαυτό σας καὶ μὲ τοὺς ἄλλους

Η ἐποχή μας εἶναι γεμάτη ἀπὸ ἀγωνίες καὶ ἀπειλές. Ζοῦμε πάντα κάτω ἀπὸ τὴν ἐφιαλτικὴ σκέψι ἑνὸς πολέμου, ποὺ μπορεῖ νὰ ξεσπάση ἀπὸ τὴ μιὰ στιγμὴ στὴν ἄλλη καὶ ποὺ ἐνδέχεται νὰ ὁδηγήση τὴν ἀνθρωπότητα στὸν ὁλοκληρωτικὸ ἀφανισμό. Καὶ σ' αὐτὸ ἴσως ὀφείλεται ὁ πόθος τοῦ σημερινοῦ ἀνθρώπου νὰ ξεσπάση, νὰ διασκεδάση, νὰ χαρῆ ὅλα ὅσα τοῦ προσφέρονται σήμερα, ἀφοῦ δὲν ξέρει ἂν θὰ τὰ ἔχη καὶ αὔριο, νὰ ξεφύγη ἀπὸ τὶς τυραννικὲς σκέψεις ποὺ τὸν βασανίζουν. Φαίνεται, λοιπόν, ὅτι ἕνα ἀπὸ τὰ καλύτερα μέσα γι' αὐτὸ τὸ σκοπὸ εἶναι οἱ παραμορφωτικοὶ καθρέφτες, ποὺ χαλοῦν κόσμο σήμερα στὴν Εὐρώπη καὶ τὴν Ἀμερική. Μεγάλα ξενοδοχεῖα δημιούργησαν εἰδικὲς αἴθουσες μὲ παρομοίους καθρέφτες, γιὰ νὰ διασκεδάζουν τοὺς πελάτες τους, καὶ πολλοὶ ἄνθρωποι τοὺς μετέφεραν καὶ στὰ σπίτια τους.

Ὁ παραμορφωτικὸς καθρέφτης ἔχει ἰδιότητες ἀληθινὰ μαγικές. Μπροστὰ σ' αὐτὸν εἶναι ἀδύνατον νὰ κρατήσετε τὴ σοβαρότητά σας κι' οἱ ἔγνοιες σας, ὅσο μεγάλες κι' ἂν εἶναι, παραχωροῦν τὴ θέσι τους σ' ἕνα πλατὺ γέλιο, ποὺ σᾶς ἀνακουφίζει καὶ σᾶς ἐγκαρδιώνει. Ὁ παραμορφωτικὸς καθρέφτης, μ' ἁπλούστερα λόγια, σᾶς δίνει τὴν εὐχέρεια νὰ γελᾶτε μὲ τὸν ἑαυτό σας καὶ μὲ τοὺς ἄλλους. Ἀλλ' ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ ἀρχίζετε νὰ γελᾶτε, οἱ στενοχώριες σας κάνουν φτερά.

Ὡς προχτές, οἱ παραμορφωτικοὶ καθρέφτες ἀποτελοῦσαν «ἀτραξιὸν» τῶν διαφόρων τσίρκων καὶ λοῦνα-πάρκ, ὅπου μεγάλοι καὶ μικροὶ διασκέδαζαν βλέποντας τὸν ἑαυτό τους διαφορετικὸ ἀπὸ ὅ,τι ἦταν. Δὲν ξέραμε, ἄλλωστε, παρὰ μόνον τοὺς κρυστάλλινους, ποὺ προσφέρονταν σὲ ὑπέρογκες τιμές, γιατὶ τὸ κρύσταλλο ἀπὸ τὸ ὁποῖο ἦταν φτιαγμένοι ἔπρεπε νὰ ὑποβληθῆ σὲ εἰδικὴ καὶ δαπανηρὴ ἐπεξεργασία. Ἔτσι, ἐκεῖνοι ποὺ μποροῦσαν νὰ ἐπιτρέψουν στὸν ἑαυτό τους αὐτὴ τὴν πολυτέλεια ἦταν ἐλάχιστοι.

Ἀλλὰ σήμερα μεγάλες βιομηχανίες, τόσον στὸν παληὸ ὅσο καὶ στὸ νέο κόσμο, ἄρχισαν νὰ φτιάνουν καθρέφτες ἀπὸ πλαστικὲς οὐσίες, ποὺ ἔχουν τὶς ἴδιες ἰδιότητες μὲ τοὺς ἄλλους, ἐνῶ ταυτόχρονα προσφέρονται σὲ πολὺ χαμηλὲς τιμές.

Οἱ ἰδιότητες ποὺ παρουσιάζουν οἱ παραμορφωτικοὶ καθρέφτες δὲν ὀφείλονται σὲ ἰδιαίτερη σύστασι τῆς οὐσίας ἀπὸ τὴν ὁποίαν εἶναι φτιαγμένοι (μετάλλου, κρυστάλλου, πλαστικῆς οὐσίας κτλ.), ἀλλὰ σὲ ὡρισμένους κυματισμοὺς τῆς ἐπιφανείας τους, ποὺ εἶναι μελετημένοι μὲ προσοχή, ἀνάλογα μὲ τὸ ἀποτέλεσμα ποὺ ἐπιδιώκομε. Καθένας ἀπ' αὐτοὺς μᾶς δίνει μιὰ παραμορφωμένη εἰκόνα τοῦ ἀντικειμένου.

Σᾶς φαίνεται πὼς εἶσαστε κοντὴ καὶ θέλετε νὰ ψηλώσετε; Ἕνας κατάλληλος παραμορφωτικὸς καθρέφτης θὰ σᾶς δώση δέκα, εἴκοσι, τριάντα ἑκατοστὰ ἢ καὶ περισσότερα.

Εἶσαστε πολὺ παχειά; Ἕνας ἄλλος καθρέφτης θὰ σᾶς δώση τὴν πιὸ λεπτὴ σιλουέττα ποὺ θὰ μπορούσατε νὰ ἐπιθυμήσετε. Δὲν σᾶς φτάνει τὸ ἕνα κεφάλι ποὺ ἔχετε; Ἕνας κυματοειδὴς καθρέφτης θὰ σᾶς παρουσιάση δύο ἢ τρία.

Αὐτοὶ εἶναι οἱ πιὸ ἁπλοὶ συνδυασμοί. Στὴν πραγματικότητα, ἡ ποικιλία τους εἶναι ἀνεξάντλητη. Ἀρκεῖ νὰ ἔχετε λίγο κέφι. Ἕνας παραμορφωτικὸς καθρέφτης θὰ σᾶς κάμη νὰ γελάσετε ὅσο θέλετε.

Ἕνα μεγάλο ξενοδοχεῖο στὴ Νέα Ὑόρκη διεσκεύασε μιὰ εἰδικὴ αἴθουσα, ὅπου τοποθέτησε στὴ σειρὰ παραμορφωτικοὺς καθρέφτες, διαφορετικούς, ὅμως, τὸν ἕνα ἀπὸ τὸν ἄλλον. Ὁ ἐπισκέπτης αὐτῆς τῆς αἰθούσης τὰ χάνει στὴν κυριολεξία.

Ἐδῶ βλέπει τὸν ἑαυτό του κοντὸ σὰν νάνο, ἐκεῖ πανύψηλο σὰν γίγαντα, παρακάτω τετράπαχο ἢ ἰσχνὸ σὰν τὴ στέκα τοῦ μπιλιάρδου, σ' ἕναν ἄλλον καθρέφτη βλέπει πὼς ἔχει πέντε ἢ ἕξη κεφάλια στὴ σειρά, ἐνῶ ἄλλος τοῦ δείχνει μιὰ πελώρια κοιλιά, ἄλλος ἀκόμη τὸν ἀποκεφαλίζει ἢ τοῦ κόβει τὰ πόδια ἢ τοῦ κρεμάει τὰ χέρια ἀπὸ τὴ μέση καὶ τοῦ βάζει τὸ κεφάλι ἀνάμεσα στὰ πόδια κτλ.

Οἱ παραμορφωτικοὶ καθρέφτες, μὲ τὴν τεραστία διάδοσι ποὺ παίρνουν στὶς ἡμέρες μας, ἴσως μᾶς κάμουν νὰ καταλάβωμε πὼς ἡ ζωὴ εἶναι μιὰ ἀτέλειωτη κωμωδία κι' ὅτι δὲν ἀξίζει τὸν κόπο νὰ σπάζωμε τὸ κεφάλι μας μὲ προβλήματα, στὰ ὁποῖα, ἔτσι ἢ ἀλλοιῶς, ὁ χρόνος θὰ δώση τὴ λύσι ποὺ ταιριάζει στὸν καθένα.

Οἱ πλαστικοὶ αὐτοὶ καθρέφτες ἔχουν τὸ πλεονέκτημα ὅτι εἶναι ἄθραυστοι.

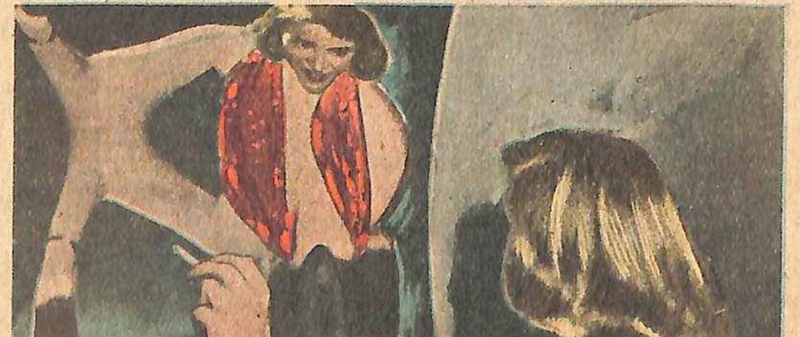

Ἡ γυναίκα ποὺ βλέπει τὴν εἰκόνα της μέσα στὸν παραμορφωτικὸ αὐτὸ καθρέφτη δὲν μπορεῖ ν' ἀναγνωρίση τὸν ἑαυτό της. Αὐτὸ τὸ σουρρεαλιστικὸ πορτραῖτο, ὡστόσο, εἶναι τὸ δικό της. Ἀλλὰ τοῦ κάκου θὰ ἔσπαζε τὸ κεφάλι της γιὰ νὰ βρῆ πῶς ἔγιναν ἔτσι τὰ χέρια, τὰ πόδια ἢ τὸ πρόσωπό της.

ΕΝΑ ΠΤΩΜΑ στὸ πόρτ-μπαγκάζ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

«ΠΡΟΣΕΧΕ τὸ σηματοδότη... Μὴν τρέχης τόσο... Εἶν' ἕνα αὐτοκίνητο πίσω μας...»

Ὁ δυστυχισμένος Χένρυ Μπέργκμαν εἶχε βαρεθῆ πιὰ ν' ἀκούη αὐτὲς τὶς ὁδηγίες ἀπ' τὴ γυναῖκα του, τὴ Μπρέντα. Ἐδῶ καὶ εἰκοσιοχτὼ χρόνια, ἀπὸ τότε ποὺ κάνανε τὸ ταξεῖδι τοῦ γάμου μὲ τὴν πρώτη κουρσίτσα του, τὸν γκρίνιαζε διαρκῶς γιὰ τὸ σωφάρισμα, τοὔλεγε πῶς ν' ἀλλάζη ταχύτητα, πόσο νὰ τρέχη, πότε καὶ ποῦ νὰ σταματάη...

Ὅλ' αὐτὰ δὲ χωρὶς νὰ νοιώθη καθόλου ἡ ἴδια ἀπὸ σωφάρισμα ἢ ἀπὸ αὐτοκίνητα. Οὔτε κι' ἤθελε νὰ μάθη νὰ ὁδηγῆ. Κι' ὅμως ἐννοοῦσε νὰ δίνη ὁδηγίες κάθε στιγμή.

«Ξέρω ἀπὸ ἔνστικτο τί πρέπει νὰ κάνης—ἔλεγε στὸν ἄντρα της. Προτιμῶ νἆμαι ἐπιβάτις καὶ νὰ σ' ἐπιβλέπω...»

Ὁ Χένρυ ὑπόφερε σιωπηλά, σὰν μάρτυς. Ὅπως ἡ Ζὰν ντ' Ἄρκ εἶχε κι' αὐτὸς τὴ «φωνὴ» ποὺ τὸν ὁδηγοῦσε. Μόνο ποὺ αὐτὸς ἤξερε τὴν προέλευσί της...

Μὰ στὸ τέλος τὸ ποτῆρι ξεχείλισε. Βέβαια, συνέτεινε σ' αὐτὸ καὶ τὸ σπάσιμο τῶν νεύρων του ἀπὸ διάφορα ἀτυχήματα στὴ δουλειά του. Ὁπωσδήποτε, ἐξεγέρθηκε κι' ἀποφάσισε ν' ἀπαλλαγῆ μιὰ γιὰ πάντα ἀπ' τὸν ἀνυπόφορο ἐκεῖνο ζυγό!

Ναί, ἔπρεπε νὰ σκοτώση τὴ γυναίκα του, ποὺ τὴ μισοῦσε κρυφὰ τόσον καιρό, γιὰ τοὺς αὐταρχικούς της τρόπους, τὴ γκρίνια της, τὶς φωνές της!...

Σκέφθηκε στὴν ἀρχὴ νὰ τὴν ἀκολουθήση κι' αὐτὸς στὸ θάνατο. Θἄρριχνε ἁπλούστατα τ' αὐτοκίνητο μέσα σ' ἕνα βαθὺ λατομεῖο, ποὺ ὑπῆρχε κοντὰ στὸν ἐξοχικὸ δρόμο τῆς βίλλας τους. Μιὰ μέρα λοιπόν, πάτησε ξαφνικὰ γκάζι καὶ τράβηξε ὁλοταχῶς κατὰ κεῖ! Μά, τὴν τελευταία στιγμὴ δείλιασε. Ἔστριψε τὸ βολὰν καὶ ξαναβρέθηκε στὸν κανονικὸ δρόμο.

— Τρελλάθηκες; οὔρλιασε ἡ γυναίκα του. Τί σ' ἔπιασε;

— Γλύστρησε τὸ παποῦτσι μου πάνω στὸ γκάζι...

— Νὰ προσέχης ἄλλοτε, βλάκα!... Μὴν τρέχης τώρα...

Ἔπρεπε νὰ βρῆ κάτι ἄλλο ὁ Χένρυ...

Ἕνα ἀστεῖο τοῦ πλασιὲ ποὺ τοῦ πούλησε ἕνα καινούργιο αὐτοκίνητο, τοῦ ἔδωσε τὴν ἰδέα... Εἶχε ἕνα μεγάλο πορτ-μπαγκὰζ αὐτὸ τ' αὐτοκίνητο.

— Χωράει ὅ,τι θέλετε! τοῦ εἶχε πῆ γελῶντας ὁ πλασιέ. Ἀκόμη καὶ τὸ πτῶμα τῆς γυναίκας σας, ἂν ἀποφασίσετε κάποτε νὰ τὴ δολοφονήσετε!

Γιὰ νὰ βεβαιωθῆ, ὁ Χένρυ μπῆκε ὁ ἴδιος στὸ πορτ-μπαγκάζ, μιὰ μέρα ποὺ δὲν τὸν ἔβλεπε κανείς καὶ εἶδε πὼς ὁ χῶρος θὰ ἦταν ὑπεραρκετὸς—μ' ὅλο ποὺ ἡ γυναίκα του ἦταν πιὸ εὔσωμη ἀπ' αὐτόν.

Πῆρε πιὰ τὴν ἀπόφασί του: Θὰ σκότωνε τὴ Μπρέντα καὶ θὰ τὴν ἔκρυβε στὸ πορτ-μπαγκάζ. Ἔπειτα ἀπὸ δυὸ μέρες, θὰ ἔφευγε γιὰ τὸ ἐξωτερικό, ἀφοῦ πρῶτα πετοῦσε τὸ πτῶμα της σ' ἕνα βαθὺ ξεροπήγαδο ποὺ εἶχε διαλέξει.

Δὲν εἶχαν παιδιά, οὔτε στενοὺς συγγενεῖς. Ἦταν νεοφερμένοι σ' αὐτὸ τὸ ἐξοχικὸ μέρος καὶ δὲν εἶχαν δημιουργήσει ἀκόμη φίλους. Ὁ Χένρυ εἶχε ἀποσυρθῆ πιὰ ἀπ' τὴ δουλειά του, ἔπειτα ἀπὸ διάφορες ἀναποδιές, καὶ τὴν εἶχε πουλήσει σὲ ἄλλον.

Κανεὶς δὲ θὰ ἐνδιαφερότανε λοιπὸν γι' αὐτούς, ὅταν θὰ ἐξαφανίζονταν κι' οἱ δυὸ—ὁ Χένρυ στὸ ταξεῖδι του, ἡ Μπρέντα μέσα στὸ ξεροπήγαδο...

Ὅταν ἔκρινε πὼς εἶχε φτάσει πιὰ ἡ ὥρα νὰ πραγματοποιήση τὸ σχέδιό του, παράσυρε τὴ γυναῖκα του μέσα στὸ γκαράζ τους, μὲ κάποια πρόφασι, τὴ χτύπησε στὸ κεφάλι μὲ μιὰ μανιβέλα καὶ τὴν ἔρριξε νεκρή! Εἶχε λυτρωθῆ ἐπιτέλους ἀπ' τὴ γλῶσσα της!

Ἔβαλε τὸ πτῶμα μέσα στὸ πορτ-μπαγκάζ, ἔκλεισε τὸ σκέπασμα καὶ τὸ κλείδωσε. Ὕστερα ἔβγαλε σιγὰ-σιγὰ τ' αὐτοκίνητο ἀπ' τὸ γκαράζ.

Ἔνοιωθε τὸν ἑαυτό του χαρούμενο, ξαλαφρωμένο! Σὲ δυὸ μέρες, θὰ πλήρωνε ὅ,τι χρωστοῦσε, θὰ ξενοίκιαζε τὴ βίλλα καὶ θἄφευγε γιὰ ἄγνωστη κατεύθυνσι.

Εἶχε σουρουπώσει. Ὅταν θἄφτανε στὸ ξεροπήγαδο, σὲ εἴκοσι λεπτά, θἆχε πιὰ σκοτεινιάσει ἀρκετά, ὥστε νὰ μὴν ἰδῆ κανεὶς περαστικὸς αὐτὸ ποὺ θἄκανε.

Χαιρότανε τ' αὐτοκίνητό του, γιὰ πρώτη φορὰ ἀπὸ τότε ποὺ τὸ εἶχε ἀγοράσει. Ἦταν εὐτυχισμένος γιατὶ μποροῦσε νὰ σωφάρη ὅπως τοῦ ἄρεσε, νὰ τρέξη ὅσο ἤθελε. Ἀπολάμβανε τὸ ρυθμικὸ ἦχο τῆς μηχανῆς, καθὼς τ' αὐτοκίνητο καταβρόχθιζε τὰ χιλιόμετρα... Δὲν ὑπῆρχε πιὰ ἐκείνη ἡ ἀντιπαθητικὴ φωνή, ποὺ τοῦ κουρέλιαζε τὰ νεῦρα τόσα χρόνια...

«Τρέχεις πολύ, Χένρυ! Πιὸ σιγά...»

Ἀναπήδησε στὸ κάθισμά του καὶ τὸ μέτωπό του βράχηκε ἀπὸ κρύο ἱδρῶτα. Ἔσφιξε σπασμωδικὰ τὸ βολάν, τρέμοντας σύγκορμος, τόσο ποὺ δυσκολευότανε νὰ κρατήση τ' αὐτοκίνητο σὲ ἴσια γραμμή.

Εἶχε ἀκούσει πραγματικὰ ἐκείνη τὴ φωνή; Ἢ ἦταν παιγνίδι τῆς φαντασίας του;... Τοῦ εἶχε φανῆ πὼς ἡ φωνὴ τῆς Μπρέντας ψιθύρισε στ' αὐτί του αὐτὰ τὰ λόγια...

Προσπάθησε νὰ χαμογελάση, γιὰ νὰ καθησυχάση τὸν ἑαυτό του. Μὰ τὸ χαμόγελό του ἦταν ἕνας ἀξιοθρήνητος μορφασμός...

—Ὀνειρεύτηκα!... Πρέπει νὰ ὀνειρεύτηκα! μουρμούρισε.

Τὴν ἴδια στιγμή, ξανάκουσε τὴ φωνὴ στ' αὐτί του:

«Πίσω σου, Χένρυ... Πίσω σου... κάτι εἶναι...».

Πάγωσε ὁλόκληρος. Ἦταν ἀνίκανος νὰ κουνηθῆ, νὰ σκεφθῆ. Τὰ μάτια του κύτταζαν μπροστά. Ὁ λαιμός του φαινόταν ἀλύγιστος.

Κι' ὅμως ἔπρεπε νὰ γυρίση, νὰ κυττάξη πρὸς τὰ πίσω, ἀπ' ὅπου ἐρχόταν ἡ φωνή! Ἔστριψε τὸ κεφάλι του σιγὰ-σιγά, μὲ κόπο. Δὲν ὑπῆρχε τίποτα, κανείς, οὔτε μέσα στ' αὐτοκίνητο οὔτε πίσω ἀπ' αὐτό...

Ἀνάσανε μ' ἀνακούφισι καὶ γέλασε νευρικά.

Γιὰ νὰ κυττάξη ὅμως πίσω, ἔκανε μιὰ στραβοτιμονιὰ κι' ἔρριξε τ' αὐτοκίνητο πάνω στὸ χορταριασμένο ὄχθο, δίπλα στὸ δρόμο!

Οἱ τροχοὶ ντεραπάρισαν στὸν ἄδειανὸ δρόμο. Μὲ χίλιες προσπάθειες, μὲ τὴν ψυχὴ στὰ δόντια, ὁ Χένρυ κατάφερε ν' ἀποφύγη τ' ἀναποδογύρισμα καὶ νὰ σταματήση. Πήδησε τότε ἔξω κι' ἀνάπνευσε μ' ἀνακούφισι, βλέποντας πὼς τὸ πορτ-μπαγκὰζ ἦταν πάντα ἑρμητικὰ κλειστό.

Ὕστερα ὅμως κατσούφιασε. Γιατὶ τὸ ἕνα μπροστινὸ λάστιχο εἶχε «καθήσει» τελείως. Θἄχε σκάσει, μὲ τὸ χτύπημα πάνω στὸν ὄχθο. Ἔπρεπε νὰ τ' ἀλλάξη, γιατὶ εἶχε νὰ κάνη ἀκόμα 3 χιλιόμετρα, ὡς τὸ ξεροπήγαδο. Μὰ ἡ ρεζέρβα βρισκότανε μέσα στὸ πορτ-μπαγκάζ! Ἔπρεπε νὰ τὴν πάρη ἀπὸ κεῖ!

Εἶχε μισοανοίξει κι' ὅλας τὸ σκέπασμα, ὅταν σταμάτησε δίπλα του ἕν' ἀστυνομικὸ αὐτοκίνητο, κι' ὁ ὁδηγός του ἐξήγησε:

— Εἴδαμε πάνω στὸ δρόμο, λίγο πιὸ πίσω, σημάδια τροχῶν, ἀπὸ ντεραπάρισμα κι' ἤρθαμε νὰ δοῦμε τί πάθατε.

Οἱ δυὸ ἀστυνομικοὶ κατέβηκαν ἀπὸ τ' αὐτοκίνητό τους καὶ πλησιάσανε τὸν Χένρυ. Ἐκεῖνος, παγωμένος ἀπ' τὸ φόβο του, ἐξακολουθοῦσε νὰ κρατάη μισάνοιχτο τὸ πορτ-μπαγκάζ.

— Σᾶς ἔπιασε λάστιχο; τοῦ εἶπε ὁ ἕνας. Μὴ στενοχωριέσθε! Θὰ σᾶς βοηθήσουμε νὰ τ' ἀλλάξετε. Ποῦ εἶν' ἡ ρεζέρβα σας;

... Λίγο ἀργότερα, καθὼς οἱ δυὸ ἀστυφύλακες τὸν πηγαίνανε μὲ τὸ δικό τους αὐτοκίνητο στὸ τμῆμα, ὁ Χένρυ θὰ μποροῦσε ἀκόμη νὰ ὁρκισθῆ πὼς ἄκουγε πίσω του τὴ φωνὴ τῆς Μπρέντα. Ἤξερε πὼς θὰ τὴν ἄκουγε τώρα συνέχεια, ὅλη του τὴ ζωή...

ΝΤΕΡΕΚ ΜΠΑΡΕΤ

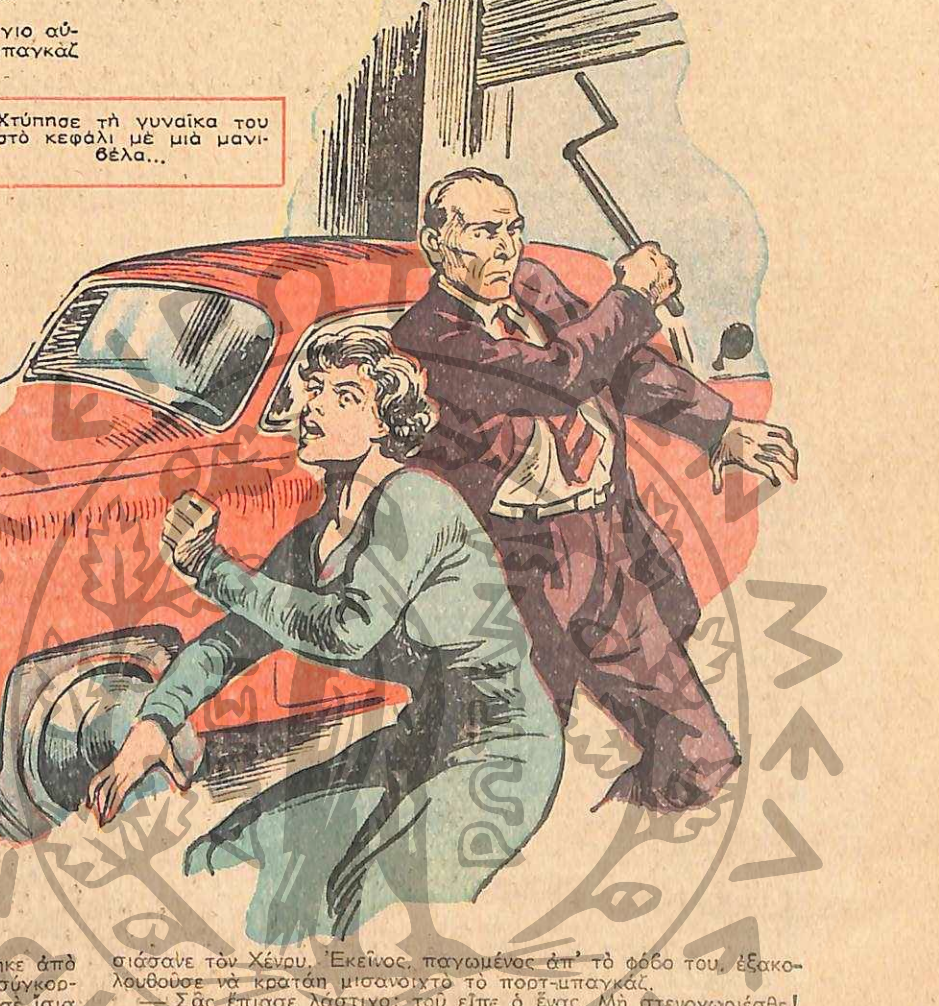

Χτύπησε τὴ γυναίκα του στὸ κεφάλι μὲ μιὰ μανιβέλα...

Ἡ «κόκκινη Δαλιδά», πού πρόδωσε τούς πέντε ἱεραποστόλους, ἦταν ἕνα δεκαπεντάχρονο κορίτσι, μὲ σφιχτοδεμένο κορμί...

Η «ΚΟΚΚΙΝΗ ΔΑΛΙΔΑ»

Μιὰ ὄμορφη ἐρυθρόδερμη ἔστησε παγίδα θανάτου σὲ πέντε Ἀμερικανοὺς ἱεραποστόλους

Ὁλόκληρη ἡ Ἀμερικὴ εἶχε βαθειὰ συγκινηθῆ, ἐδῶ καὶ δυὸ χρόνια, ἀπὸ τὸ τραγικὸ τέλος πέντε νεαρῶν ἱεραποστόλων, ποὺ εἶχαν πάει στὰ ἄδυτα τῆς πυκνῆς ζούγκλας τοῦ Ἰσημερινοῦ, γιὰ νὰ προσηλυτίσουν στὸ χριστιανισμὸ τὴν πιὸ ἄγρια καὶ πρωτόγονη φυλὴ ἐρυθροδέρμων, ποὺ ὑπάρχει ἀκόμη στὸν κόσμο, τοὺς Ἄουκας. Ἀπὸ τοὺς πέντε αὐτοὺς Ἀμερικανοὺς ἱεραποστόλους, ποὺ τὰ πτώματά τους βρέθηκαν, μὲ δεκάδες βέλη μπηγμένα στὸ καθένα, στὶς ὄχθες τοῦ ποταμοῦ Κουραράο, κανένας δὲν ἦταν μεγαλύτερος ἀπὸ 30 ἐτῶν. Καὶ πίσω τους ἄφηναν πέντε νεαρὲς χῆρες, ποὺ τοὺς εἶχαν ἀκολουθήσει ὡς τὸν Ἰσημερινὸ καὶ τοὺς περίμεναν ἐναγώνια, ἐπὶ ἑβδομάδες ὁλόκληρες, νὰ γυρίσουν στὴ βάσι τους, ὥσπου ἔμαθαν τὴν φοβερὴ τύχη ποὺ τοὺς εἶχε βρῆ...

Τελευταῖα, μιὰ ἀπὸ τὶς γυναῖκες αὐτές, ἡ χήρα τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς ἀποστολῆς Νὰτ Σαίντς, ἀποκάλυψε, σ' ἕνα βιβλίο της, ὅλες τὶς τραγικὲς λεπτομέρειες ἐκείνης τῆς περιπέτειας, στηριζόμενη στὶς σημειώσεις, ποὺ βρέθηκαν στὸ λεηλατημένο καταυλισμὸ τῶν ἱεραποστόλων καὶ στὰ μηνύματα, ποὺ τῆς ἔστελνε μὲ τὸν ἀσύρματο, ὡς τὴν ὕστατη σχεδὸν στιγμή του, ὁ ἄντρας της.

Οἱ 5 ἱεραπόστολοι, ὁ Νὰτ Σαίντς, ὁ Ἔντ Μὰκ Κόλλυ, ὁ Πῆτερ Φλέμιγκ, ὁ Ρότζερ Τζαρντέριαν καὶ ὁ Τζὶμ Ἔλλιοτ, ἀφοῦ ἄφησαν τὶς γυναῖκες τους στὸ στρατόπεδό τους, πῆραν τὸ ἀεροπλάνο τους καὶ κατευθύνθηκαν πρὸς τὴν συμβολὴ τῶν ποταμῶν Κουραράο καὶ Μαρινόν, ἀπὸ ὅπου ἀρχίζει ἡ περιοχή, ἡ κατοικημένη ἀπὸ τοὺς Ἄουκας.

Ὡς τότε, πρέπει νὰ ἐξηγήσωμε, κανεὶς λευκὸς δὲν εἶχε κατορθώσει νὰ ἔρθη σὲ ἐπαφὴ μὲ τὴν ἄγρια καὶ ἀφιλόξενη αὐτὴ φυλή. Μονάχα μερικοὶ ἱεραπόστολοι εἶχαν ἐπιχειρήσει, κατὰ καιρούς, νὰ τοὺς πλησιάσουν, ἀλλὰ κανεὶς τους δὲν ξαναγύρισε ζωντανός. Οἱ ἀπόπειρες γιὰ τὸν ἐκχριστιανισμὸ τῶν Ἄουκας εἶχαν πάντα ναυαγήσει μὲ τὸν πιὸ ἄδοξο τρόπο.

Ὁ Νὰτ Σαίντς καὶ οἱ σύντροφοί του ἤξεραν αὐτὰ τὰ προηγούμενα καὶ δὲν ἀμφιβάλλανε γιὰ τοὺς κινδύνους, ποὺ ἔμελλε ν' ἀντιμετωπίσουν. Πίστευαν, ὅμως, πώς, ἂν προλείαιναν μὲ τέχνη τὸ ἔδαφος γιὰ τὴν ἐπαφή τους μὲ τοὺς Ἄουκας, ὑπῆρχε σοβαρὴ ἐλπίδα νὰ τοὺς κερδίσουν μαζί τους.

Προσγειώθηκαν, λοιπόν, σ' ἕνα ξέφωτο στὶς ὄχθες τοῦ ποταμοῦ Κουραράο — ποὺ τὸ ὠνομάσανε... Πάλμ Μπήτς, ἐπειδὴ εὕρισκαν πὼς ἔμοιαζε κάπως μὲ τὸ κοσμικὸ θέρετρο τῆς Καλιφορνίας — κι' ἐγκατάστησαν ἐκεῖ τὸν καταυλισμό τους.

Ἡ πρώτη ἐπαφὴ μὲ τοὺς Ἄουκας ἑνὸς μικροῦ κοντινοῦ χωριοῦ στάθηκε πολὺ πιὸ ἐνθαρρυντικὴ ἀπ' ὅσο περίμεναν. Οἱ ἐρυθρόδερμοι τοῦ χωριοῦ δέχτηκαν μ' εὐχαρίστησι τὰ δῶρα, ποὺ τοὺς ἔφεραν οἱ ἱεραπόστολοι: χρωματιστὰ κουτιά, κορδέλλες, σουγιάδες καὶ πουκάμισα. Κι' ὄχι μονάχα αὐτό, μὰ καὶ τοὺς τ' ἀνταποδώσανε, χαρίζοντάς τους, λίγες μέρες ἀργότερα, ἕνα καλάθι μὲ ἐξαιρετικὴ τέχνη πλεγμένο, ποὺ μέσα ἦταν κλεισμένος ἕνας παπαγάλος.

Σιγὰ-σιγά, οἱ Ἄουκας ἐξοικειώθησαν τόσο πολὺ μὲ τοὺς ἱεραποστόλους, ὥστε ἄρχισαν νὰ τοὺς ἐπισκέπτωνται καὶ στὸν καταυλισμό τους. Ὁ καφές, ποὺ τους πρόσφεραν οἱ Ἀμερικανοί, τους ἄφησε δυσάρεστες ἐντυπώσεις, ἀλλ' ἀντίθετα τοὺς ἐνθουσίασαν τὰ γλυκίσματα.

Ἡ μεγαλύτερη, ὅμως, κατάκτησι τῶν ἱεραποστόλων ἦταν, ὅταν ἔπεισαν ἕναν ἀπὸ τοὺς Ἄουκας, ποὺ τὸν βάφτισαν «Τζώρτζ», νὰ μπῆ στὸ ἀεροπλάνο τους καὶ νὰ κάνη μαζί τους ἕναν μικρὸ γῦρο. Ὁ «Τζώρτζ» ἐνθουσιάστηκε ἀπὸ τὸ ἐναέριο αὐτὸ ταξίδι καὶ ἀπὸ τότε ἀκολουθοῦσε τοὺς πέντε λευκοὺς σὰν πιστὸ σκυλί.

Ἐκεῖνοι, ὡστόσο, δὲν σκόπευαν νὰ περιορίσουν τὴν δραστηριότητά τους σ' ἕνα μικρὸ χωριὸ μ' ἐλάχιστους κατοίκους. Ἤθελαν νὰ φτάσουν στὴν πρωτεύουσα τῶν Ἄουκας, ποὺ ἀπεῖχε ἀρκετὰ χιλιόμετρα, νὰ ἐγκατασταθοῦν ἐκεῖ καὶ ν' ἀρχίσουν τὸ ἔργο τοῦ προσηλυτισμοῦ τῶν ἐρυθροδέρμων.

Στὸ ἔργο αὐτό, θὰ τοὺς βοηθοῦσε ἕνα ὡραιότατο, δεκαπεντάχρονο κορίτσι, ποὺ οἱ ἱεραπόστολοι — ἴσως ἀπὸ κάποια μακάβρια προαίσθησι...—τοῦ εἶχαν δώσει τὸ ὄνομα «κόκκινη Δαλιδά». Ἡ «κόκκινη Δαλιδὰ» εἶχε ἔρθει ἀπὸ τὴν πρωτεύουσα στὸ μικρὸ χωριὸ τῆς ὄχθης τοῦ Κουραράο καί, ξαναγυρίζοντας ἐκεῖ, θὰ ἔπαιρνε μαζί της τοὺς πέντε Ἀμερικανούς, γιὰ νὰ τοὺς ὁδηγήση καὶ νὰ τοὺς παρουσιάση στοὺς ἀρχηγοὺς τῶν Ἄουκας.

«Ἡ «κόκκινη Δαλιδὰ» εἶναι μυστηριῶδες πλάσμα — ἐκμυστηρεύτηκε, μὲ τὸν ἀσύρματο, ὁ Νὰτ Σαίντς στὴ γυναῖκα του. Φαίνεται σὰν νὰ μᾶς ἐχθρεύεται, ἀλλὰ προσπαθεῖ νὰ μὴ μᾶς τὸ δείχνη».

Τὴ βοήθεια, ὡστόσο, ποὺ τῆς ζητήσαμε, τὴν ἀνέλαβε μὲ φαινομενικὴ προθυμία. Μὲ νεύματα, τοὺς ἐξήγησε πὼς θἄρχόταν στὸν καταυλισμό τους νὰ τοὺς πάρη, γιὰ νὰ τοὺς πάη στὴν πρωτεύουσα τῶν Ἄουκας, ἔπειτα ἀπὸ τρεῖς μέρες, τὴν ἴδια ὥρα.

Ἐνῶ περίμεναν τὴν «κόκκινη Δαλιδά», σκέφτηκαν νὰ χρησιμοποιήσουν τὸν χρόνο, ποὺ μεσολαβοῦσε, κάνοντας μιὰ πτῆσι πάνω ἀπὸ τὴν πρωτεύουσα τῶν Ἄουκας καὶ προετοιμάζοντας ψυχολογικὰ τὴν ἄφιξί τους.

Φτάνοντας ἐκεῖ, κατέβηκαν σὲ χαμηλὸ ὕψος καὶ πετάξανε στοὺς ἐρυθροδέρμους ἀρκετὲς χρωματιστὲς φωτογραφίες τῶν ἴδιων, καθὼς καὶ τοῦ ἀεροπλάνου τους. Συγχρόνως, ὁ Ἔντ Μὰκ Κόλλυ τοὺς φώναξε μερικὲς φορὲς ἀπὸ τὸ μεγάφωνο τὴ λέξι: «Πουϊνάντι», ποὺ σημαίνει, στὴ γλῶσσα τῶν Ἄουκας «Καλῶς σᾶς βρήκαμε».

Τέλος, ἦρθε ἡ μεγάλη μέρα, ποὺ η «κόκκινη Δαλιδά», μὲ τὸ σφιχτὸ κορμὶ καὶ τὸ ἀνεξιχνίαστο βλέμμα, θὰ ἐρχόταν γιὰ νὰ τοὺς ὁδηγήση στοὺς φημισμένους γιὰ τὴν σκληρότητά τους ἀρχηγοὺς τῆς ἄγριας φυλῆς.

«Ἡ ὥρα εἶναι τώρα 1.15′ — μετέδωσε μὲ τὸν ἀσύρματο, ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀποστολῆς στὴν κ. Σαίντς. Λογαριάζομε πὼς ἡ «κόκκινη Δαλιδὰ» θὰ ἐμφανιστῆ κατὰ τὶς 2.30′. Τὴν περιμένομε μ' ἀγωνία».

Μεγαλύτερη ἀκόμη ἀγωνία δείχνανε οἱ γυναῖκες τῶν πέντε ἱεραποστόλων, πού, καρφωμένες στὸν δέκτη τοῦ ἀσυρμάτου, περίμεναν νὰ πάρουν τὸ ἑπόμενο μήνυμα.

Ὅμως, τὸ ἑπόμενο μήνυμα δὲν ἦρθε ποτέ! Ἐκεῖνο ἦταν τὸ τελευταῖο...

Ἡ παρατεινόμενη σιωπὴ σκόρπισε φοβερὴ ἀνησυχία στὶς πέντε γυναῖκες, ἀλλὰ καμμιά τους δὲ θέλησε νὰ φανταστῆ τὴν τραγικὴ πραγματικότητα. Προτιμοῦσαν νὰ πιστεύουν πὼς εἶχε πάθει κάποια βλάβη ὁ ἀσύρματος τῆς ἀποστολῆς. Ἄλλως τε, τὸ θεωροῦσαν ὁλωσδιόλου ἀπίθανο νὰ μὴν εἶχε μείνει κανεὶς ζωντανός, γιὰ νὰ πάρη τὸ ἀεροπλάνο καὶ νὰ γυρίση.

Ἀρκετὲς μέρες, ἔμειναν ἐκεῖ, περιμένοντας, προσπαθώντας νὰ γαντζωθοῦν ἀπὸ μιὰ ἐλπίδα, ποὺ γινόταν ὅλο καὶ πιὸ ἀδύνατη. Ἔπειτα, μάζεψαν τὶς ἀποσκευές τους καὶ ἀκολούθησαν τὸ δρόμο τῆς ἐπιστροφῆς...

Δυὸ ἑβδομάδες ἀργότερα, μιὰ καινούργια ἀποστολή, φτάνοντας στὸ σημεῖο, ὅπου εἶχαν κατασκηνώσει οἱ πέντε ἱεραπόστολοι, βρῆκε τὰ κορμιά τους τρυπημένα ἀπὸ τὰ βέλη. Οἱ Ἄουκας εἶχαν κάνει τὸ ἀεροπλάνο χίλια κομμάτια καὶ εἶχαν καταστρέψει, μὲ ἀπερίγραπτη μανία, ὅλα τὰ πράγματά τους. Μονάχα τὸ ἡμερολόγιο τοῦ Νὰτ Σαίντς βρέθηκε ἀπείραχτο.

Ἡ «κόκκινη Δαλιδά», πρέπει νὰ συμπεράνη κανείς, δείχτηκε συνεπὴς στὸ ραντεβού της. Ἀλλά, ἀντὶ νἄρθη μόνη της, γιὰ νὰ ὁδηγήση τοὺς ἱεραποστόλους στὴν πρωτεύουσα, εἶχε φέρει μαζί της τοὺς ἀγρίους Ἄουκας, ἀφοῦ ξύπνησε τὸ μῖσος τους ἐναντίον τῶν λευκῶν!

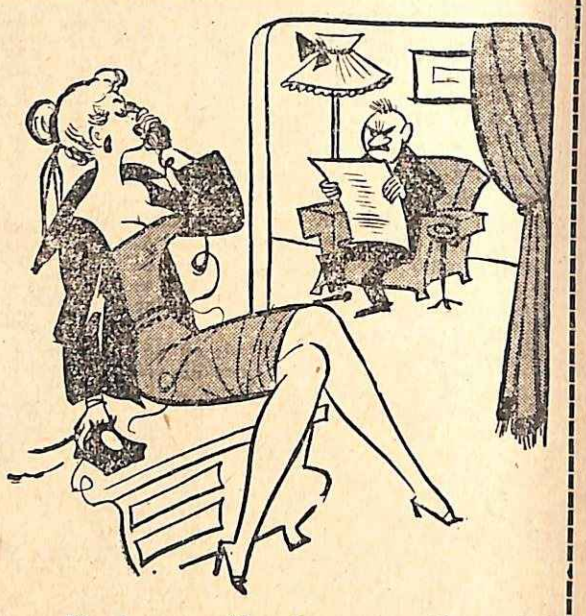

— Μαμάκα μου, ἔλα νὰ μείνης μαζί μας ἀπὸ αὔριο... Ὁ Γιάννης ἀρνεῖται νὰ μοῦ δώση διαζύγιο!...

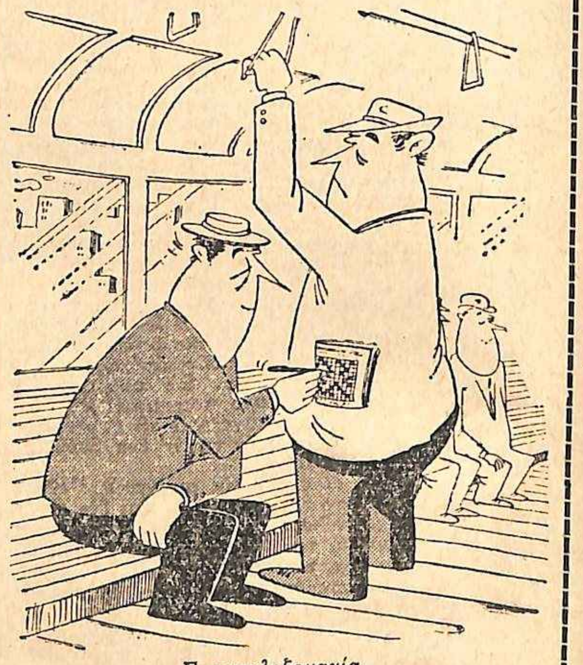

Σταυρολεξομανία.

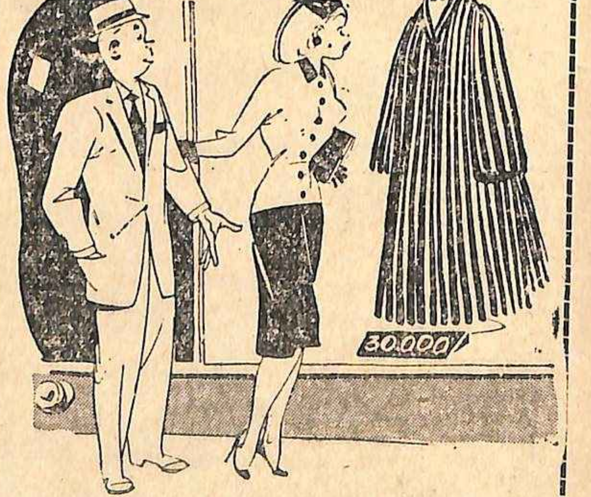

— Δὲν πιστεύω, χρυσῆ μου, νὰ θέλης νὰ κρύψης τὸ ὑπέροχο σῶμα σου κάτω ἀπ' αὐτὸ τὸ ἀκαλαίσθητο πρᾶγμα!...

Τὰ «ἀζήτητα» ΤΟΥ ΒΡΕΦΟΚΟΜΕΙΟΥ

Εἶναι κοπέλλες καὶ νέοι 18—20 χρόνων!...

Ὅπως στὰ Τελωνεῖα ὑπάρχουν... ἀζήτητα ἐμπορεύματα, ἔτσι καὶ στὸ Βρεφοκομεῖο Ἀθηνῶν ὑπάρχουν...ἀζήτητα παιδιά. Μπαίνουν στὴ βρεφοδόχο μωρὰ καὶ παραμένουν στὸ ἵδρυμα μέχρι νὰ πᾶνε... στρατιῶτες ἢ ἀκόμη καὶ περισσότερο! Τὸ κακὸ δὲν εἶναι μικρό. Εἶναι πολὺ μεγαλείτερο, ἀπ' ὅσο μπορεῖ κανεὶς νὰ τὸ φανταστῆ.

Τὸ Δημόσιο Βρεφοκομεῖο, ὅπως πολὺ σωστὰ μᾶς ἀνέφερε ὁ διευθυντής του, κοντεύει νὰ καταντήση Δημόσιο... Γηροκομεῖο! Εὐτυχῶς ὅμως τὸ προσωπικὸν ἐνδιαφέρο τῆς βασίλισσας ἔχει σώσει κάπως τὴν κατάστασι. Ἔτσι πολλὰ ἀπὸ αὐτὰ τὰ παιδιὰ ἀπασχολοῦνται σὲ διάφορα ἱδρύματα γιὰ τὸν ἐπαγγελματικὸ προσανατολισμό τους. Μὰ ὑπάρχουν κι' ἄλλοι, πού, ὅπως φαίνεται θὰ πάρουν... σύνταξι ἀπὸ τὸ Βρεφοκομεῖο, γιατὶ εἶναι ἄτυχοι 100%!

Ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ οἱ γυναῖκες ἀπέκτησαν... προσωπικότητα καὶ ἔπαυσαν νὰ σκοτώνουν «τὰ ἐκ κλεψιγαμίας τέκνα τους», φοβούμενες τί θὰ εἰπῆ ὁ κόσμος, ὁ ἀριθμὸς τῶν «σουβενὶρ» τοῦ ἔρωτος αὐξήθηκε σημαντικά. Τὰ διάφορα δημοτικὰ καὶ κρατικὰ ἱδρύματα σημειώνουν ἄγριες πιέννες! Βέβαια, ὑπάρχει μεγάλη προθυμία ἀπὸ τοὺς εἰδικούς, ποὺ ἐφαρμόζουν γιὰ λόγους πάντα... ὑγείας καὶ ἀσφαλείας ζωῆς τὴν «διακοπὴν» τῆς ἐγκυμοσύνης μὲ τὸ ἀζημίωτον.

Ἀλλὰ ὑπάρχουν καὶ φοβερὰ ἐγκλήματα κατὰ τῆς ζωῆς τῶν φτωχῶν παραστρατημένων κοριτσιῶν, ποὺ ἀναστατώνουν τὴν ἀστυνομία. Γι' αὐτό, τὸ Βρεφοκομεῖο εἶναι τὸ πρῶτο σκαλοπάτι τῆς φιλανθρωπίας καὶ τῆς κοινωνικῆς βοηθείας στὸ φτωχὸ κι' ἄμοιρο παιδί!...

Εἶναι πολὺ μεγάλο αὐτὸ τὸ θέμα κι' ἔχει φοβερὰ δραματικὲς πτυχές, γι' αὐτὸ θὰ περιορισθοῦμε σήμερα στὶς περιπτώσεις τῆς... ἔκθετης γεροντίας.

Τὸ θέμα αὐτὸ εἶναι ἀπὸ τὰ πιὸ ζωτικά, ποὺ ἀπασχολοῦν τὸ Δημόσιο Βρεφοκομεῖο. Ἕνα καιρὸ ἀπασχόλησε ἀκόμη καὶ τὸ Τμῆμα ἠθῶν τῆς Γενικῆς Ἀσφαλείας. Μὰ ἂς δοῦμε πῶς ἀκριβῶς ἔχει τὸ ἱστορικό του:

Ἀπὸ τὴν βρεφοδόχο, ἀπὸ τὸ Δημόσιο Μαιευτήριο, καὶ ἀπὸ τίς... πόρτες τῶν σπιτιῶν συγκεντρώνονται στὸ Βρεφοκομεῖο ἀρκετὰ ἔκθετα παιδιά. Ἔχουν ὅλα τὸ δρᾶμα τους. Κάθε παιδὶ κι' ἕνα σωστὸ μυθιστόρημα, μιὰ συγκλονιστικὴ ἱστορία τῆς ζωῆς. Ἐπίσης, κάθε ἔκθετο ἔχει τὴν τύχη του. Εἶναι παιδιὰ ποὺ κάνουν τὴν ζωή τους κι' ἄλλα, ποὺ οὔτε τὰ λογαριάζει κανείς.

Τὸ ποσοστὸ τῶν ἐκθέτων, ποὺ παραμένουν στὸ ἵδρυμα, ἐλαττώνεται μὲ τὶς υἱοθεσίες καὶ ἰδιαίτερα μὲ τὴν ἐξαγωγὴ μωρῶν ποὺ γίνεται στίς... Ἡνωμένες Πολιτεῖες. Πολλοὶ Ἀμερικανοὶ καὶ ὁμογενεῖς καταφεύγουν στὸ Βρεφοκομεῖο γιὰ νὰ υἱοθετήσουν ἕνα ἔκθετο. Κι' ἀπὸ αὐτὴ τὴ στιγμὴ ἀρχίζει τὸ δρᾶμα!

Ὅπως διαλέγει κανεὶς στὴν ἀγορὰ ἕνα... κοτόπουλο, διαλέγει κι' ὁ ἄκληρος τὸ ἔκθετο παιδὶ ποὺ θέλει νὰ υἱοθετήση. Τὸ διαλέγει νὰ εἶναι γεροδεμένο, ὄμορφο, ἔξυπνο, χαριτωμένο. Κυττάζει πολλὲς φορὲς μὲ ἐνδιαφέρο καὶ τὸ ἱστορικό του...

Μὰ τὰ ἄτυχα αὐτὰ παιδιὰ δὲν εἶναι ὅλα γοητευτικὰ σὰν ἄγγελοι! Ἡ φτώχια κι' ἡ ἐξαθλίωσις, τὰ πάθη τῶν ἀνθρώπων τὰ ἔρριξαν στὸ πεζοδρόμιο ἢ στὴ βρεφοδόχο. Πολλὰ ἀπὸ αὐτὰ δὲν εἶναι πεντάμορφα. Κι' ἄλλα παρουσιάζουν ἕνα πλῆθος ἀνωμαλίες, ἀπὸ τὸ φοβερὸ νόμο τῆς κληρονομικότητος. Ὅλα αὐτὰ τὰ ἄσχημα κι' ἄτυχα παιδιὰ παραμένουν στὸ ἵδρυμα! Γιατὶ κανείς, βέβαια, δὲ μπορεῖ νὰ ὑποχρεώση ἕναν ἄνθρωπο, ποὺ θέλει νὰ υἱοθετήση ἕνα παιδί, νὰ μὴ τὸ ...διαλέξη σύμφωνα μὲ τὰ γοῦστα του καὶ τὶς προτιμήσεις τῆς γυναῖκας του!

Ἔτσι τὰ... ἀζήτητα τοῦ Βρεφοκομείου παραμένουν στὸ ἵδρυμα, γίνονται μεγάλες κοπέλλες καὶ νέοι 18 χρόνων κι' ἔχουν μαύρη καρδιὰ γιατὶ καταλαβαίνουν πόσο φοβερὸ εἶναι τὸ δρᾶμα τους. Εἶναι παιδιὰ ἀγνώστων γονέων, δὲν μποροῦν νὰ ἔχουν μιὰ θέσι στὴν κοινωνία. Εἶναι... ἀνεπιθύμητα.

Ἄλλοτε, αὐτὰ τὰ ἀνήλικα παιδιὰ τοῦ Βρεφοκομείου δὲν τὰ δεχόταν κανένα ἵδρυμα! Ἔτσι, βγῆκαν πάλι ὁλομόναχα στὴν ζωή, γιὰ νὰ τὴν ἀντιμετωπίσουν καὶ μερικὰ ἀπὸ αὐτὰ ἔπεσαν στὴ φοβερὴ ἀθηναϊκὴ νύκτα καὶ στὸ πεζοδρόμιο!... Ἀπὸ ἐκεῖ, πάλι γιὰ διάφορα ἀδικήματα ἠθῶν, τὰ μάζεψε πάλι ἡ Ἀστυνομία.

Σήμερα ἐξακολουθοῦν νὰ ὑπάρχουν μεγάλα παιδιὰ στὸ Βρεφοκομεῖο. Μεγάλες κοπέλλες καὶ νέοι, γιὰ τοὺς ὁποίους θὰ πρέπει νὰ ληφθῆ μιὰ σοβαρὴ ἀπόφασι. Ἂς φροντίσουν γι' αὐτὰ οἱ φιλάνθρωποι, τὰ κρατικὰ ἱδρύματα, ὁ κόσμος ποὺ ἔχει καρδιά. Γιατὶ μόνο στὴν Ἑλλάδα παρατηρεῖται αὐτὸ τὸ ἐκπληκτικὸ φαινόμενο: Τὰ ἔκθετα νὰ μεγαλώνουν στὸ Βρεφοκομεῖο, νὰ γίνωνται ἄντρες καὶ γυναῖκες, νά... γερνοῦν ἐκεῖ μέσα ἐξακολουθώντας νὰ ζοῦνε μὲ τ' ἄλλα ἄτυχα μικρά.

Ἀλλοῦ, φροντίζουν νὰ μὴ νοιώση τὸ ἔκθετο ὅτι δὲν εἶναι σὰν τ' ἄλλα παιδιά. Πρὶν ἀντιληφθῆ τὸν κόσμο, τὸ τοποθετοῦν σὲ ἀνάλογα ἱδρύματα καὶ τὸ ἀποκαθιστοῦν κοινωνικά. Ἐδῶ ἀκόμη, παρὰ τὶς προσπάθειες τῆς Βασίλισσας, ἐξακολουθοῦμε νὰ τὸ θεωροῦμε ὑπεύθυνο γιὰ τὰ σφάλματα τῶν γονέων του...

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

Αὐτὴ εἶναι ἡ γνησία

Κρεατόσουπα
„Φεντέλε"

Σ' εὔθυμη ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΑ

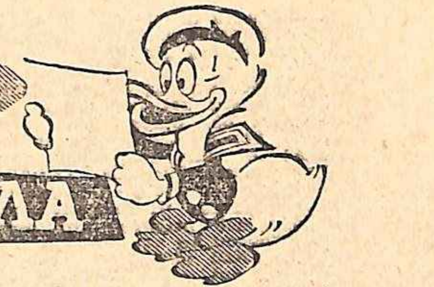

Ὅλα εἶναι τυχερὰ

Ἔλειπαν ὅλοι ἀπ' τὸ σπίτι, κι' ἡ μητέρα μου κι' οἱ ἀδερφές μου, κι' ἦταν Πέμπτη, ποὺ ἡ ὑπηρεσία εἶχε ἔξοδο. Αὐτὴ τὴν ἡμέρα διάλεξα ἐγὼ νὰ ξεχάσω τὰ κλειδιά μου καὶ νὰ μαζευτῶ νωρίς. Νευρίασα κάπως, ἀλλὰ σὲ λίγο συνῆλθα καὶ σκέφτηκα νὰ χωθῶ σὲ κανένα κινηματογράφο. Ὅταν μπῆκα μέσα στὴ σκοτεινὴ σάλα, δὲν εἶδα πολὺ κόσμο. Ἔκατσα ὅπου βρῆκα.

Σὲ πέντε λεπτα, μόλις εἶχ' ἀρχίσει νὰ μπαίνω στὸ νόημα τοῦ ἔργου, ἕνα δυνατό, μεθυστικὸ ἄρωμα ἔφτασε στὴ μύτη μου. Γυρίζω ἀριστερὰ καὶ βλέπω μὲ τὸ φαναράκι τῆς ταξιθέτριας, ἕνα γοητευτικὸ προσωπάκι πολὺ καλλίτερο ἀπ' αὐτὴ τὴ διάσημη στὰρ ποὺ καμάρωνε στὴν ὀθόνη. Συγχρόνως ἕνας ἄγνωστος ἔκατσε κι' αὐτὸς κοντά μας, ἀλλὰ στὴν ἄλλη ἄκρη τῆς σειρᾶς. Δὲ θὰ τὸν πρόσεχα καθόλου — τί μ' ἐννοιάζε μένα κάθε ἀσήμαντος ἀνθρωπάκος ποὺ ἔμπαινε νὰ δῆ κινηματογράφο; — ἂν δὲ ἀνασηκωνόταν συνεχῶς καὶ δὲν κύτταζε πρὸς τὸ μέρος μας. «Τί διάολο κυττάζει!» εἶπα. «Τὴ μικρή; Ἢ ἐμένα;» Ἔτσι μουρχότανε νὰ τὸν ρωτήσω. Καὶ τὴν ὥρα ποὺ ἑτοιμαζόμουν — γιατὶ εἶμαι κι' ἄνθρωπος εὐερέθιστος καὶ χειροδύναμος κι' ἀθλητικὸς — ἕνα τρυφερό, βελούδινο χεράκι σκεπάζει τὴν ἀριστερὴ τριχωτὴ χεροῦκλα μου! Γυρίζω, τὴν κυττάζω, μὲ κυττάζει, μοῦ γελάει, τῆς γελάω! Μοῦ χαϊδεύει τὸ χέρι, τῆς τὸ σφίγγω, μοῦ τ' ἀφίνει. Ἔ, αὐτὸ δὲν τὸ περίμενα!... Τὴν προσέχω. Φορεῖ παχὺ γούνινο παλτὸ πρώτης ποιότητος καὶ τὸ ἄρωμά της εἶν' ἀπ' τὰ καλύτερα. Δὲ μοιάζει καθόλου μὲ τὶς κοπέλλες ποὺ ζητοῦν στὶς κινηματογραφικὲς σάλες μιὰ πρόχειρη κι' ἐπωφελῆ γνωριμία. Τῆς πιάνω τὸ χέρι μὲ τὸ δεξὶ τὸ δικό μου καὶ τ' ἀριστερὸ τὸ περνάω στὴν πλάτη της. Τὸ δέχεται πειθήνια καὶ μελιστάλακτα!... Μήπως εἶναι λωποδύτρια;... Σκέπτομαι ἀκαριαίως πὼς ἔχω μόνο δυὸ κατοστάρικα καὶ συνεπῶς κι' ἂν τὴν πάθω, δὲν πρόκειται περὶ καταστροφῆς!

«Διάλειμμα ὀλίγων λεπτῶν». Δὲν ἔχουμε ἀνταλλάξει οὔτε μιὰ λέξι. Ἀλλὰ ὁ βουβὸς πρόλογος ἔχει δημιουργήσει μιὰ οἰκειότητα γνωριμίας μηνῶν. Φωνάζω τὸ μικρὸ κι' ἀγοράζω μπομπόνια. Ἀνοίγω τὸ κουτάκι καὶ τῆς βάζω ἕνα στὸ στόμα. Τὸ παίζει χαριτωμένα ἀνάμεσα στὰ φιλντισένια δοντάκια της κι' ἀφοῦ τὸ δαγκώνει μοῦ ἐπιστρέφει τὸ μισό! Αὐτὴ ἡ γοητευτικὴ γιὰ μένα διαδικασία, ἐπαναλαμβάνεται περὶ τὶς πέντ-ἕξη φορές. Ἀδιαφοροῦμε γιὰ τὴν εἴσπραξι μερικῶν μειδιαμάτων εἰρωνικῆς συμπαθείας.

— Μᾶς κυττάζουν, τῆς ψιθυρίζω.

— Τί μᾶς μέλλει;

— Γιὰ σᾶς τὸ εἶπα.

— Ἄ, δὲ μὲ νοιάζει!...

Ἐγὼ μένει καταπληκτος Τί περίεργος σανφασονισμὸς εἶν' αὐτός; Μοιάζει κορίτσι καλῆς οἰκογενείας!... Μήπως εἶναι τρελλή; Κάτι τέτοιο θὰ συμβαίνη!...

Μιὰ παρέα κομψῶν ἀνθρώπων, θηλυκῶν κι' ἀρσενικῶν, τὴν πλησιάζει καὶ τὴ χαιρετᾶ διαχυτικώτατα. Ἐγὼ μαζεύω τὶς χερούκλες μου καὶ κάθομαι σεμνοπρεπῶς. Μιὰ δεσποινὶς τῆς λέει:

— Τί κάνεις, Ντόρα; Χαθήκαμε! Οὔτε μοῦ τηλεφωνεῖς καϋμένη!

— Ναί, εἶχα πολλὲς ἀσχολίες, ἀλλὰ πάντα σὲ σκέπτομαι.

— Θὰ σὲ πάρω ἐγὼ στὸ τηλέφωνο. Τὸ ἔχει ὁ κατάλογος;

— Ναί, τὸ παλιὸ εἶναι. Μηδὲν ὀχτακόσα δώδεκα, ἐννηακόσα σαράντα.

Ἀρχίζω νὰ ἐπαναλαμβάνω ἀπὸ μέσα μου συνεχῶς τὸν ἀριθμό: «Μηδέν, ὀχτακόσα δώδεκα, ἐννηακόσα σαράντα». Ἀλλὰ δὲ μπορῶ νὰ σηκωθῶ γιὰ νὰ τὸ γράψω, γιατὶ θέλω νὰ παρακολουθήσω τὴ συνέχεια τοῦ διαλόγου. Καὶ σκέπτομαι πολὺ ὀρθά.

— Ἀλήθεια, Ντόρα, μάθαμε καὶ κάτι εὐχάριστο, λέει μιὰ ἄλλη δεσποινίς, ἄσχημη αὐτή, μὲ κάποια δόσι κακίας.

— Πῶς ἀρραβωνιάζομαι; Ἄ, ὄχι! Μοῦ τὤπανε πολλοί. Πρὸς τὸ παρὸν εἶναι ἀπὸ τὶς συνηθισμένες κουβέντες τῶν σαλονιῶν.

— Εὔχομαι γρήγορα νὰ γίνη πραγματικότης.

— Μερσί.

Μ' ἕνα τυπικὸ «παρντὸν» σηκώνομαι, πάω στὸ τηλέφωνο καὶ παίρνω τὸ «ἑκατὸν ἕνα»:

— Παρακαλῶ τί εἶναι τὸ «μηδὲν ὀχτακόσα δώδεκα ἐννηακόσα σαράντα»;

— Ἕνα λεπτό... Παπαδοθανάσης Γεώργιος, ἰατρός, καθηγητής, ὁδὸς Ἀλωπεκῆς 213».

Γυρίζω στὴ θέσι μου καὶ τὸ κεφάλι μου πάει νὰ σπάση! Κόρη γνωστοῦ καθηγητοῦ, πλούσια, ὄμορφη, χαριτωμένη καὶ νὰ μοῦ κάνη τολμηρὴ «ντεκλαρασιὸν» πρὶν προφτάση καλὰ-καλὰ νὰ μὲ δῆ, νὰ μὲ «διαισθανθῆ» ἀπ' τὴν ἐμφάνισί μου;

— Νόμιζα πὼς φύγατε, μοῦ λέει μόλις κάθομαι.

— Ἦταν δυνατόν;

— Γιατί; Δὲν κάναμε ὅρκο νὰ εἴμαστε μαζὶ αἰωνίως.

— Μπορεῖ καὶ νὰ κάνουμε!

— Ἄλλο αὐτό!

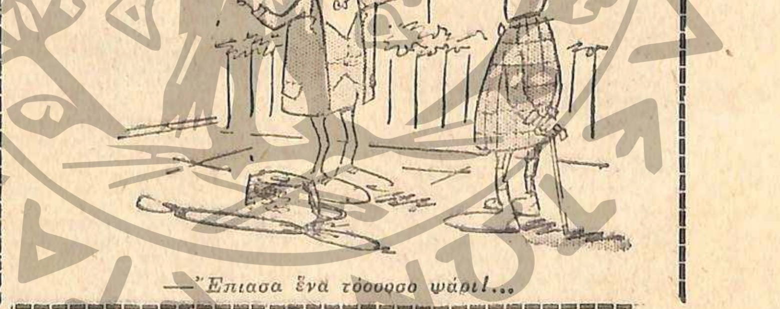

— Ἔπιασα ἕνα τόσσσο ψάρι!...

—Δὲν τὸ ἀποκλείετε, δηλαδή!

—Τίποτα δὲ μπορεῖ ν' ἀποκλείση κανεὶς στὴ ζωή!

★

Περνοῦν στιγμὲς ποὺ μοῦ θυμίζουν ὄνειρα καὶ παραμύθια. Ἡ εὐτυχία δὲν διαρκεῖ λένε. Κι' αὐτὸ δὲν τὸ ξέρω προσωπικῶς, ἀλλὰ οἱ κινηματογραφικὲς ταινίες πάντως διαρκοῦν ἀκριβῶς δυὸ ὧρες. Ἀνάβουν τὰ φῶτα καὶ σηκωνόμαστε. Ἡ μόνη ἀντιδρασούλα ποὺ μοὔφερε ἦταν ὅταν προσπάθησα νὰ τὴ... φιλήσω στὸ στόμα. Μοῦ τραβήχτηκε πολὺ ἐπιδέξια καὶ μόλις κατάφερα νὰ κοκκινίσω τὸ στόμα μου.

—Σκουπῖστε τὰ χείλη σας, μοῦ λέει, ἐνῶ βαδίζουμε μὲ βῆμα σημειωτὸν στὸ διάδρομο.

Κι' ἀμέσως προσθέτει:

—Ἐδῶ πρέπει νὰ σᾶς χαιρετήσω.

Τὴν ἴδια στιγμὴ μᾶς πλησιάζει, κατακόκκινος καὶ μὲ ὕφος ὀργίλο, ἕνας κοντοστούπης δανδῆς μὲ μαῦρο καπέλλο καὶ γάντια στὸ χέρι Μοῦ φαίνεται πὼς ἦταν αὐτὸς ποὺ καθόταν στὴν ἄλλη ἄκρη τῆς σειρᾶς κι' ὅλο ἀνασηκωνόταν καὶ μᾶς κύτταζε.

—Τί θέλετε κύριε μὲ τὴ δεσποινίδα; μοῦ λέει ἄγρια.

—Ἐσεῖς τί θέλετε; τοῦ ἀπαντῶ σοβαρά.

—Εἶναι μνηστή μου!...

—Λάθος κάνετε! Εἶναι δική μου μνηστή!..

—Ψέμματα, Γιῶργο μου! λέει ἄξαφνα τὸ «μῆλον τῆς ἔριδος». Ὁ κύριος εἶναι τελείως ἄγνωστος. Κι' ὅλ' αὐτὰ ποὺ εἶδες στὸ σινεμά, τἄκανα γιὰ νὰ σὲ κάνω νὰ πεθάνης ἀπὸ τὴ ζήλεια! Γιὰ νὰ σ' ἐκδικηθῶ ποὺ φλερτάρισες τὴ Νανά!

Χαμογέλασα:

—Μὰ τὰ τρώει τώρα αὐτὰ ὁ κύριος; εἶπα. Παιδάκι εἶναι; Ἀγαπητέ μου, μῆνες ὁλόκληρους ἔχουμε δεσμὸ μὲ τὴ δεσποινίδα καὶ ψάχνουμε νὰ βροῦμε τὴν εὐκαιρία γιὰ νὰ σὲ κάνη πέρα εὐσχήμως!

—Ψέμματα, Γιῶργο μου! λέει ἐκείνη. Ὁ κύριος δὲν ξέρει οὔτε κἂν πῶς μὲ λένε!

—Φαίνεται πὼς ἤθελε νάχη καὶ τοὺς δυό, γιατὶ ἀλλοιῶς δὲν ἐξηγεῖται ἡ στάσις της, λέω μὲ θαυμαστὴ σοβαρότητα.

—Μ' ἀφοῦ δὲν ξέρετε οὔτε τ' ὄνομά της! θριαμβολογεῖ ὁ δανδῆς.

Ἀπαντῶ ξερά:

—Γιτόρα Παπαδοθανάση! Κόρη τοῦ κυρίου Γεωργίου Παπαδοθανάση, τοῦ γιατροῦ, τοῦ καθηγητοῦ, ὁδὸς Ἀλωπεκῆς 213, τηλέφωνον μηδὲν ὀχτακόσα δώδεκα ἐννηακόσα σαράντα!...

Καθὼς ἔχει μείνει κατάπληκτος, βρίσκω τὴν ψυχολογικὴ στιγμὴ κι' ὀρθώνω τὸ ἀθλητικό μου ἀνάστημα:

—Ἄδειαζέ μας τώρα τὴ γωνιὰ καὶ μὴ μᾶς ξαναενοχλήσης, γιατὶ ὅπου σὲ βρίσκω θὰ σὲ σπάω στὸ ξύλο!

—Αὐτὸ ἔλειπε ν' ἀσχοληθῶ μαζί σας! λέει μὲ ὕφος ἐσχάτης περιφρονήσεως καὶ ἀρκετοῦ φόβου μπροστὰ στὶς καλοσφιγμένες γροθιές μου καὶ πηδάει σ' ἕνα ταξὶ βιαστικός.

—Θὰ σοῦ βγάλω τὰ μάτια! Μοῦδιωξες τὸ μνηστῆρα μου! λέει τὸ μικρό.

Τὴν ἁρπάζω ἀπ' τὸ μπράτσο:

—Ἔμπα μέσα στὸ ταξί, τρελλοκόριτσο!

Πειθαρχεῖ. Τώρα μὲ κυττάζει ἐρευνητικά! Τὴν ἐνδιαφέρω.

—Ξέρεις, αὐτός... εἶναι καλὸς ἐπιστήμων καὶ θὰ κάνη «καρριέρα», ψιθυρίζει ἄδοξα.

—Κι' ἐγὼ καλὸς εἶμαι!

Τῆς δίνω τὴν κάρτα μου. Διαβάζει μὲ κάποια εὐχάριστη ἔκπληξι: «... Ὑφηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου».

—Θὰ γίνης καὶ καθηγητής;

—Τίποτε δὲν ἀποκλείεται στὴ ζωή! Ἐσὺ δὲν τὸ εἶπες;... Μυαλὸ νὰ βάλης μόνο! Καὶ πρὸ παντός... νὰ μὴν προσπαθήσης νὰ μὲ κάνης ποτὲ νὰ ζηλέψω!..

Γέρνει στὴν ἀγκαλιά μου... Περνᾶμε χιλιόμετρα σιωπηλοί.

—Τί σκέπτεσαι; μοῦ λέει.

—Ἐμᾶς!..

Σκεπτόμουν πὼς ἂν δὲν εἶχα ξεχάσει τὰ κλειδιά μου ἢ ἂν ἡ Μαρία δὲν εἶχε τὴν ἀπογευματινή της ἔξοδο σήμερα, δὲ θὰ εἶχα πάει στὸν κινηματογράφο...

ΕΨΙΛΟΝ

ΓΙΑ ΜΙΚΡΟΥΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΟΥΣ

Ρομβόλεξο

Γύρω ἀπὸ τὸν κάθε ἀριθμὸ τοῦ σχεδίου μας θὰ τοποθετήσετε μιὰ λέξι τῶν ἔξη γραμμάτων, τὴ σημασία τῆς ὁποίας σᾶς δίνομε πιὸ κάτω. Θ' ἀρχίζετε πάντα ἀπὸ τὸ σημεῖο ὅπου βρίσκεται τὸ μικρὸ βέλος καὶ θ' ἀκολουθῆτε τὴν κατεύθυνσι ποὺ δείχνει.

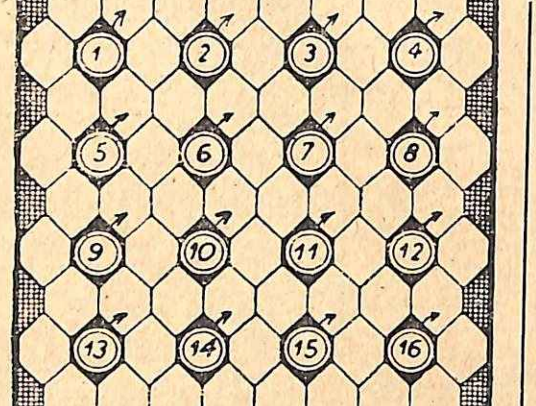

Α΄ ΣΕΙΡΑ

1) Δυσάρεστο γιὰ τὰ πουλιὰ ἀλλὰ καὶ γιὰ τοὺς χαρτοπαῖκτες.
2) Ἐξωτικὸ φροῦτο.
3) Ἔτσι τὰ βλέπει ὅλα ἕνας εὐτυχισμένος ἄνθρωπος.
4) Ἀναρριχητικὸ φυτό.

Β΄ ΣΕΙΡΑ

5) Πρόβα.
6) Παρουσιάζει κενά.
7) Εἶναι μικρότερο ἀπὸ τὴ δωδεκάδα.
8) Κατοικίες ζώων.

Γ΄ ΣΕΙΡΑ

9) Τὸ ἔχουν πολλὰ μαγειρικὰ σκεύη
10) Εὐρωπαϊκὴ πρωτεύουσα.
11) Πλέκεται μὲ καλάμια.
12) Τίτλος τῶν Ρώσων Κοζάκων.

Δ΄ ΣΕΙΡΑ

13) Ἡ διεύθυνσι ποὺ ἀκολουθεῖ ἕνα πλοῖο.
14) Ναὸς τῶν ἀρχαίων ἀφιερωμένος σὲ μεγάλη τους θεά.
15) Εἶδος σημαίας τῶν ἀρχαίων Ρωμαίων καὶ τῶν Βυζαντινῶν (πληθ.).
16) Ὁ πρῶτος πατριάρχης τῶν Ἑβραίων.

Δ

Ποιὰ ἀπὸ τὶς τρεῖς;

Ἀπὸ τὶς τρεῖς ἀπαντήσεις ποὺ συνοδεύουν καθεμιὰ ἀπὸ τὶς κάτωθι ἐρωτήσεις, ἡ μιὰ εἶναι σωστή. Προσπαθῆστε νὰ τὴ βρῆτε διαγράφοντας τὶς δυὸ ἄλλες:

1) Πόσων χρόνων εἶναι ἡ Ἰουλιέττα στὴ γνωστὴ τραγωδία τοῦ Σαίξπηρ;
— 13 — 16 — 20 χρόνων.

2) Ποιὸς εἶναι ὁ μεγαλύτερος πλανήτης τοῦ ἡλιακοῦ συστήματος;
— Ὁ Ζεὺς — ὁ Κρόνος — ὁ Οὐρανός.

3) «Μποὲμ» — «Κάρμεν» — «Ἔντγκαρ» — «Φαιδώρα» — «Νόρμα» — «Ἀδελφὴ Ἀντζέλικα» — «Τόσκα». Πόσες ἀπὸ τὶς 8 αὐτὲς ὄπερες εἶναι τοῦ Πουτσίνι;
— Δυὸ — Τρεῖς — Τέσσερις.

4) Ποιὸ εἶναι τὸ θαῦμα ποὺ ἔκανε ὁ Χριστὸς στὴν Κανᾶ;
— Θεράπευσε ἕνα παράλυτο — Πολλαπλασίασε τρόφιμα — Μετέτρεψε τὸ νερὸ σὲ κρασί.

5) Ποιὸς διαδέχτηκε τὸν Γεώργιο Οὐάσιγκτων στὴν προεδρεία τῶν Ἡν. Πολιτειῶν;
— Ὁ Ἀβραὰμ Λίνκολν — ὁ Τζὼν Ἄνταμς — ὁ Βενιαμὶν Φραγκλῖνος.

6) Σὲ ποιὸ εὐρωπαϊκὸ κράτος εἶναι πιὸ διαδεδομένη ἡ τηλεόρασι;
— Στὴ Γαλλία — στὴν Ἀγγλία — στὴν Γερμανία.

7) Ποῦ βρίσκεται ἡ Σεβαστούπολις;
— Στὴν Κριμαία — στὴν Πολωνία — στὴν Τουρκία.

8) Πόσες κωμωδίες τοῦ Ἀριστοφάνους μᾶς εἶναι γνωστὲς σήμερα;
— 11 — 16 — 50.

9) Βαγδάτη — Μπογκότα — Καμποὺλ — Καλκοῦτα — Ἐλβασὰν — Σόφια — Βαντοὺζ — Ζυρίχη. Ἀπὸ τὶς ὀκτὼ αὐτὲς πόλεις, πόσες εἶναι πρωτεύουσες κρατῶν;
— 7 — 6 — 5.

10) Ποιὰ ἰδιότητα παρουσιάζουν ἀπὸ κοινοῦ οἱ τέσσερις ἀκόλουθες εὐρωπαϊκὲς χῶρες. Γαλλία, Ἐλβετία, Αὐστρία, Γιουγκοσλαυΐα;
— Διασχίζονται καὶ οἱ τέσσερις ἀπὸ τὸν ἴδιο ποταμὸ — Συνορεύουν καὶ οἱ τέσσερις μὲ ἕνα ἄλλο εὐρωπαϊκὸ κράτος — Οἱ σημαῖες τους ἔχουν τὰ ἴδια χρώματα.

Μαθηματικὰ παράξενα

Γιὰ νὰ διαιρέσετε τὸν ἀριθμό:
7101449275362318840579 διὰ τοῦ 7, ἀρκεῖ νὰ πάρετε τὸ 7 ποὺ βρίσκεται στὴν ἀρχὴ καὶ νὰ τὸ βάλετε στὸ τέλος.

★

Γιὰ νὰ πολλαπλασιάσετε τὸν ἀριθμό:
105263157894736842 μὲ τὸ 2, ἀρκεῖ νὰ πάρετε τὸ 2 ποὺ βρίσκεται στὸ τέλος καὶ νὰ τὸ τοποθετήσετε στὴν ἀρχή, μπροστὰ ἀπ' τὸ 1.

★

Γιὰ νὰ πολλαπλασιάσετε τὸν ἀριθμό:
1034482758620689655172413793 μὲ τὸ 3, ἀρκεῖ καὶ πάλι νὰ πάρετε τὸ τελικὸ 3 καὶ νὰ τὸ βάλετε στὴν ἀρχὴ τοῦ 28ψηφίου αὐτοῦ ἀριθμοῦ.

Ποιὸς ἀριθμός;

Ποιὸς ἀριθμός, ποὺ δὲν διαιρεῖται ἀπὸ κανένα ἄλλο ἐκτὸς ἀπὸ τὸ 1 καὶ τὸν ἑαυτό του, μπορεῖ νὰ διαιρέση ὅλους τοὺς κατωτέρω ἀριθμοὺς δίνοντας πάντα γιὰ πηλίκον ἕναν ἀκέραιο ἀριθμό;

111 — 222 — 333
444 — 555 — 666
777 — 888 — 999

Μανικὴ εἰκὼν χωρὶς εἰκόνα

Ἐξίσταμαι καὶ ἀπορῶ.
Σύ, Νίνα, δὲ θαυμάζεις;
— Γιατί; — Μὰ μέγα μουσικὸ
στὴν φράσι δὲν κυττάζεις;

Οἱ δύο ὅμοιοι σερίφηδες

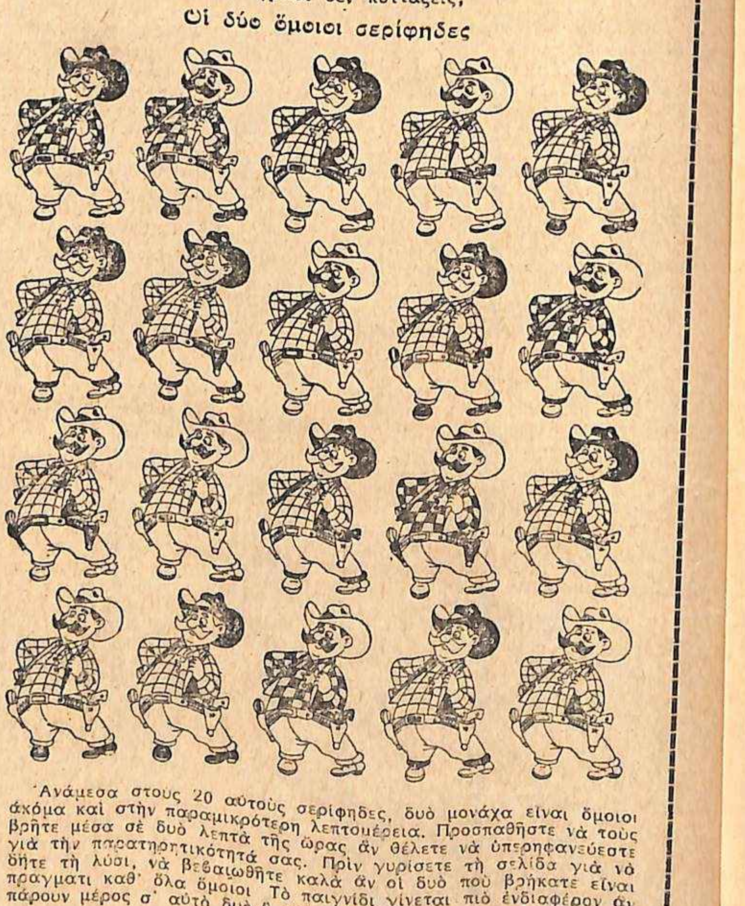

Ἀνάμεσα στοὺς 20 αὐτοὺς σερίφηδες, δυὸ μονάχα εἶναι ὅμοιοι ἀκόμα καὶ στὴν παραμικρότερη λεπτομέρεια. Προσπαθῆστε νὰ τοὺς βρῆτε μέσα σὲ δυὸ λεπτὰ τῆς ὥρας ἂν θέλετε νὰ ὑπερηφανεύεστε γιὰ τὴν παρατηρητικότητά σας. Πρὶν γυρίσετε τὴ σελίδα γιὰ νὰ δῆτε τὴ λύσι, νὰ βεβαιωθῆτε καλὰ ἂν οἱ δυὸ ποὺ βρήκατε εἶναι πράγματι καθ' ὅλα ὅμοιοι. Τὸ παιγνίδι γίνεται πιὸ ἐνδιαφέρον ἂν πάρουν μέρος σ' αὐτὸ δυὸ ἢ καὶ περισσότεροι παῖκτες συγχρόνως.

Οἱ λύσεις στὴ σελ. 90

ΠΑΘΟΛΟΓΟΥ

Τὸ βάσανο: Ἐφόσον ἀφαιρέθηκαν οἱ ἀμυγδαλές, κάπου ἀλλοῦ πρέπει νὰ ἀποδοθῆ ἡ αἰτία τῆς ἐξακολουθήσεως τῆς δυσοσμίας. Σὲ πολλὲς περιπτώσεις ἡ ἐσφαλμένη χρῆσι ὀδοντόκρεμας, ἡ χρῆσι παστιλιῶν γιὰ τὸ λαιμὸ κλπ. προκαλοῦν ἐρεθισμοὺς καὶ ἐκκρίσεις τοῦ στόματος, ποὺ φέρνουν αὐτὴ τὴ χαρακτηριστικὴ δυσοσμία. Ἐπίσης τὰ κατεστραμμένα δόντια καὶ ἡ κακὴ κατάστασι τοῦ στόματος προκαλοῦν τὸ ἴδιο ἀηδιαστικὸ φαινόμενο. Ἐφόσον ὅλα τὰ ἀνωτέρω εἶναι καλά, τότε νὰ ἀποταθῆτε σὲ ἕνα γαστροεντερολόγο γιατρό, τοῦ ὁποίου ἡ ἐξέτασι θὰ σᾶς ὠφελήση. Πρὸς τὸ παρὸν καὶ μέχρι ἐξετάσεως θὰ κάνετε 3—4 φορὲς τὴν ἡμέρα πλύσεις τοῦ στόματος μὲ τὴν κατωθι γαργάρα: A cool de menthe 500 gr., Chlorure de chaux recent 4 gr., Eau distillée de canelle 500 gr. μισὸ φάρμακο καὶ μισὸ χλιαρὸ νερό.

Μ. Ε. Φ., 150, Βόλο: Δὲ χάθηκαν τὰ φάρμακα, ὥστε νὰ ἐγκαταλείψετε τὴ θεραπεία σας ἐπειδὴ δὲν σᾶς ἐφοδιάζουν πιὰ ἀπὸ τὴν Ἀμερική. Ὑπάρχουν εὐτυχῶς καὶ εὐρωπαϊκὰ καὶ ἑλληνικά, πάρα πολὺ καλὰ γιὰ τὴν περίπτωσί σας καὶ πολὺ προσιτά. Θὰ κάνετε κάθε δίμηνο, ὅπως καὶ πρῶτα, 10—15 ἐνέσεις Teston ἢ Arenorm τῶν 25 m.g. δυὸ τὴν ἑβδομάδα ἐνδομυϊκῶς. Καὶ ἐν συνεχείᾳ, ἐπὶ 15 ἡμέρες θὰ παίρνετε πρωΐ, μεσημέρι καὶ βράδυ ἕνα καταπότιο τοῦ ἰδίου μὲ τὶς ἐνέσεις φαρμάκου.

Ε. Κ. Δ., Σέρρας: Ἡ ἀναφερομένη στὸ γράμμα σας κατάστασι εἶναι τέτοιας φύσεως, ὥστε δὲν εἶναι δυνατὸ νὰ γίνη ἀπὸ τὴ στήλη αὐτὴ συζήτησι της. Ἀπὸ τὶς λεπτομέρειες ὅμως, ποὺ μοῦ περιγράφετε, σχηματίζω τὴ γνώμη ὅτι ἡ εὐθύνη κατανέμεται σὲ ἀμφοτέρους καὶ ὅτι μὲ μιὰ καλὴ προσπάθεια, θὰ κατορθωθῆ μιὰ βελτίωσι, τὴν ὁποία ἐσεῖς θὰ ἐνισχύσετε μὲ τὴν κατωτέρω φαρμακευτικὴ βοήθεια. Θὰ κάνετε 15 ἐνέσεις Calcibromine τῶν 10 c.c. Ἐν συνεχείᾳ ἕνα κουτὶ ἐνέσεις Ionosan. Καὶ ἐπὶ ἕνα χρονικὸ διάστημα (δυὸ μηνῶν) θὰ παίρνετε μεσημέρι καὶ βράδυ μετὰ τὸ φαγητὸ μιὰ κουταλίτσα τοῦ γλυκοῦ Passineurol.

Δυστυχισμένο νέο, Λ. 20: Λυποῦμαι ποὺ θὰ σᾶς ἀρνηθῶ τὴ βοήθειά μου ὡς γιατρός, γιατὶ στὴν περίπτωσί σας δυστυχῶς δὲν ὑπάρχει φάρμακο ἀποτελεσματικό. Χρειάζεται μόνο θέλησι ἐκ μέρους σας. Εἶναι ἀπαραίτητο νὰ πεισθῆτε ὅτι τὰ μέσα, ποὺ μὲ ρωτᾶτε ἂν μποροῦν νὰ σᾶς θεραπεύσουν εἶναι τελείως παιδαριώδη, ὅπως καὶ ἡ ἀρρώστεια σας, ἀπὸ τὴν ὁποία μπορεῖτε νὰ θεραπευθῆτε, ἂν θελήσετε νὰ ἐπιβληθῆτε πραγματικὰ στὸν ἑαυτό σας. Δὲν πρόκειται νὰ πάθετε κανένα κακὸ ἀπὸ τὴν προσπάθειά σας αὐτή. Ἀντιθέτως, θὰ ἀπαλλαγῆτε ἀπὸ τὴν κακὴ αὐτὴ καὶ ὀλεθρία ἕξι. Εἶμαι ἀπολύτως βέβαιος ὅτι ἂν πραγματικὰ τὸ ἀποφασίσετε, θὰ νικήσετε καὶ θὰ γίνετε καλά.

Β. Γ., Ἀθῆναι: Πρέπει νὰ σᾶς πῶ ὅτι τὶς ἐκδηλώσεις τὶς ὁποῖες μοῦ περιγράφετε στὸ γράμμα σας τὶς προκαλοῦν πολλὰ αἴτια, σὲ σημεῖο ὥστε τὶς περισσότερες φορὲς μόνον ἡ ἐργαστηριακὴ ἔρευνα ἀποσαφηνίζει τὸ πραγματικὸ αἴτιο, ὁπότε καὶ ἐκ τοῦ ἀσφαλοῦς πιὰ συνιστᾶται ἡ ἐνδεδειγμένη θεραπευτικὴ ἀγωγή. Ἡ σύστασί μου εἶναι, ἐφόσον μάλιστα μένετε στὴν Ἀθήνα, νὰ ἐξετασθῆτε ἀπὸ ἕνα γιατρό.

Π. Γ., 27: Τὸ περιστατικὸ ποὺ μοῦ περιγράφετε ὅτι σᾶς βασανίζει, εἶναι μὲν ἀπὸ τὶς πιὸ γνωστὲς καὶ κοινὲς παθήσεις, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ ἐκεῖνες ποὺ μόνο ὁ γιατρὸς ποὺ θὰ τὶς ἐξετάση θὰ μπορῆ νὰ πῆ τὴ γνώμη του, καὶ τὶς περισσότερες μάλιστα φορές, ἀφοῦ προηγουμένως προβῆ σὲ ὡρισμένες καὶ ἀπαραίτητες ἐργαστηριακὲς ἐξετάσεις (ἀκτινογραφίες κλπ.). Γι' αὐτὸ ὁπωσδήποτε πρέπει νὰ σᾶς δῆ γιατρός.

Elavia 1461: Θὰ ἦταν προτιμώτερο νὰ σᾶς ἐξέταζε ἕνας εἰδικὸς γιατρός. Σύμφωνα μὲ τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἐξετάσεως, θὰ ἦταν καὶ ἡ θεραπευτικὴ ἀγωγή. Στηριζόμενος στὴν προσωπικὴ ἐκτίμησι τῆς παρούσης καταστάσεώς σας, σᾶς συνιστῶ νὰ ὑποβληθῆτε σὲ ὁρμονοθεραπεία μὲ τὰ φάρμακα ποὺ ὑπάρχουν ἐκεῖ καὶ τὴν ὁποία θὰ ἐφαρμόση γιατρός.

Εὐτυχισμένα νειᾶτα: Δὲ θυμοῦμαι ἀκριβῶς τὴ θεραπευτικὴ ἀγωγὴ ποὺ σᾶς σύστησα σὲ προηγουμένη μου ἀπάντησι. Ὅσον ἀφορᾶ τὶς λεπτομέρειες καὶ στὴν παροῦσα ἐπιστολή σας, εἶναι ἐπίσης ἀσαφεῖς καὶ συγκεχυμένες, ὥστε νὰ μὴν ὑπάρχη δυνατότης, στηριζόμενος σ' αὐτές, νὰ σχηματίσω σαφῆ ἀντίληψι τῆς καταστάσεώς σας. Δὲ βλέπω τὴν ἀνάγκη νὰ πᾶτε σὲ νευρολόγο. Γράψτε μου τὴ γνώμη ἑνὸς παθολόγου, νὰ σᾶς βοηθήσω.

Α. Λ.

Ὁ γιατρός σας

Ἀπαντήσεις ἐπιστολῶν

ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΥ

Δ. Β. Β., 30, Χανιά: Ἡ τεχνητὴ γονιμοποίησι ἐνεργεῖται καὶ στὴ χώρα μας μὲ πολὺ ἱκανοποιητικὰ ἀποτελέσματα. Ὁ γιατρὸς τὴν ἐνεργεῖ μόνο κατόπιν κοινῆς συγκαταθέσεως τῶν συζύγων.

Πονεμένη καρδιά: Γιὰ τὴ βελτίωσι τῆς καταστάσεως θὰ ἐπαλείφετε τὸ μέρος πρωῒ καὶ βράδυ μὲ τὴν ἀλοιφὴ Pommade Hemoroidol Vitamine. Κατὰ τὶς στιγμὲς τῶν μεγάλων πόνων, θὰ ἐπαλείφετε τὸ μέρος μὲ τὴν Pommade Nupercainal.

Μαρία Γ., Χολαργό: Λόγω τῆς καρδιοπαθείας καὶ τῆς ἀναιμίας πρέπει νὰ ἀποφύγετε τὴν ἐγχείρησι καὶ νὰ προτιμήσετε τὶς ἀκτινοβολίες ποὺ θὰ ἔχουν τὸ ἴδιο εὐεργετικὸ ἀποτέλεσμα.

Πονεμένη Σαμία, Βαθὺ Σάμου: Ὅπως καὶ προηγουμένως σᾶς ἔγραψα, διατρέχετε τὴν περίοδο τῆς ἐμμηνοπαύσεως. Γιὰ τὴν τακτοποίησί σας, ἂν μέχρι αὐτῆς τῆς στιγμῆς δὲν ἔχετε τακτοποιηθῆ, θὰ κάνετε τρεῖς ἐνέσεις, μιὰ κάθε ἡμέρα, ἀπὸ τὸ φάρμακο Amp. Procyclo. Μετὰ τὴ λῆξι τῆς περιόδου θὰ κάνετε τρεῖς ἐνέσεις, μιὰ κάθε τέσσαρες ἡμέρες, ἀπὸ τὸ φάρμακο Amp. Ovormol B. τῶν 50.000 μονάδων καὶ δέκα ἡμέρες πρὸ τῆς ἀναμενομένης περιόδου θὰ κάνετε τρεῖς ἐνέσεις, μιὰ ἔνεσι κάθε ἡμέρα, ἀπὸ τὸ φάρμακο Amp. Luteol τῶν 10 m.g. Καθ' ὅλη τὴ διάρκεια τοῦ μηνὸς θὰ παίρνετε τρία χάπια τὴν ἡμέρα ἀπὸ τὸ φάρμακο Tabl. E-Vit. Ἡ θεραπεία θὰ συνεχισθῆ ἐπὶ τρίμηνο.

Πονεμένη χωριατοπούλα, Α. Σ. Π.: Ἡ μικροβιολογικὴ ἐξέτασι τοῦ ὑγροῦ ἀποκλείει σχεδὸν τὴ γονιμοποίησι. Μιὰ συστηματικὴ θεραπεία θὰ βελτιώση σημαντικὰ τὴν κατάστασι. Θεραπευτικῶς θὰ κάνη ἔξη ἐνέσεις Amp. Perandren τῶν 50 m.g. κάθε τρεῖς ἡμέρες μιὰ ἔνεσι. Συγχρόνως θὰ κάνη ἔξη ἐνέσεις, μιὰ ἔνεσι κάθε τρεῖς ἡμέρες, ἀπὸ τὸ φάρμακο Amp. Primandron τῶν 1.000 Δ.Μ. Καθ' ὅλη τὴ διάρκεια τῆς θεραπείας καὶ συνέχεια ἐπὶ εἴκοσι ἡμέρες ἀκόμη, θὰ παίρνετε τρία χάπια τὴν ἡμέρα ἀπὸ τὰ φάρμακα Tabl. E-Vit καὶ Avitan. Δέκα ἡμέρες μετὰ τὸ τέλος τῆς ὅλης θεραπείας θὰ κάνη νέα μικροβιολογικὴ ἐξέτασι.

Μπριζὶτ Μπαρντό: Δὲν ἔγινε λάθος, πρόκειται γιὰ τὴ δική σας περίπτωσι. Ἂν μέχρι τῆς στιγμῆς αὐτῆς δὲν ἔχετε τακτοποιηθῆ, θὰ κάνετε πέντε ἐνέσεις, μιὰ κάθε ἡμέρα, ἀπὸ τὸ φάρμακο Amp. Estroprol. Μετὰ τὴ λῆξι τῆς περιόδου θὰ κάνετε τρεῖς ἐνέσεις, μιὰ κάθε τρεῖς ἡμέρες, ἀπὸ τὸ φάρμακο Amp. Fem'norm τῶν 5 m.g. Ὀκτὼ δὲ ἡμέρες πρὸ τῆς ἀναμενομένης περιόδου θὰ κάνετε τρεῖς ἐνέσεις, μιὰ κάθε ἡμέρα, ἀπὸ τὸ φάρμακο Amp. Lutorm τῶν 10 m.g. Καθ' ὅλη τὴ διάρκεια τοῦ μηνὸς θὰ παίρνετε ἔξη χάπια τὴν ἡμέρα, ἕνα χάπι ἀπὸ κάθε χρῶμα, ἀπὸ τὸ φάρμακο Tabl. Pregnavite. Ἡ θεραπεία θὰ συνεχισθῆ ἐπὶ τρίμηνο.

Β. Ν., Ζάκυνθον: Τὰ συμπτώματά σας ὀφείλονται σὲ πρωτοπαθῆ ὠοθηκικὴ ἀνεπάρκεια ἐπιμόνου μορφῆς. Γιὰ τὴ βελτίωσι τῆς καταστάσεως θὰ κάνετε τρεῖς ἐνέσεις, μιὰ κάθε τέσσαρες ἡμέρες, ἀπὸ τὸ φάρμακο Amp. Ovormol B. τῶν 50.000 μονάδων. Οἱ ἐνέσεις θὰ ἀρχίσουν μετὰ τὴ λῆξι τῆς περιόδου. Ὀκτὼ ἡμέρες πρὸ τῆς ἀναμενομένης περιόδου, θὰ κάνετε τρεῖς ἐνέσεις, μιὰ κάθε ἡμέρα, ἀπὸ τὸ φάρμακο Amp. Luteol τῶν 10 m.g. Καθ' ὅλη τὴ διάρκεια τοῦ μηνὸς θὰ παίρνετε τρία χάπια τὴν ἡμέρα ἀπὸ τὸ φάρμακο Tabl. E-Vit. Ἡ θεραπεία θὰ συνεχισθῆ ἐπὶ τετράμηνο.

Ρίτα Κάπα, Πόλι: Ἡ θεραπεία ποὺ σᾶς ἔκανε ὁ γιατρός σας ἦταν ἡ ἐνδεδειγμένη, ἀλλὰ πρέπει νὰ ἔχετε ὑπομονή. Γιὰ τὴ βελτίωσι τῆς καταστάσεως θὰ κάνετε μετὰ τὴ λῆξι τῆς περιόδου, τέσσαρες ἐνέσεις, μιὰ ἔνεσι κάθε δυὸ ἡμέρες, ἀπὸ τὸ φάρμακο Amp. Primandron τῶν 1.000 Δ.Μ. Ὀκτὼ ἡμέρες πρὸ τῆς ἀναμενομένης περιόδου θὰ κάνετε τρεῖς ἐνέσεις, μιὰ κάθε ἡμέρα, ἀπὸ τὸ φάρμακο Amp. Lutocycline τῶν 10 m.g. Καθ' ὅλη τὴ διάρκεια τοῦ μηνὸς θὰ παίρνετε τρία χάπια τὴν ἡμέρα ἀπὸ τὸ φάρμακο Tabl. Evion τῶν 50 m.g. Τὸν ἑπόμενο μῆνα θὰ ἀκολουθήσετε τὴν ἴδια θεραπεία, μὲ τὴ διαφορὰ ὅμως ὅτι θὰ ἀντικαταστήσετε τὶς ἐνέσεις Primandron μὲ τὶς ἐνέσεις Amp. Ovocycline τῶν 5 m.g. ἀπὸ τὶς ὁποῖες θὰ κάνετε κάθε τέσσαρες ἡμέρες μιά, μετὰ τὴ λῆξι τῆς περιόδου. Ἡ ὅλη θεραπεία θὰ ἐπαναληφθῆ καὶ τοὺς δυὸ ἑπομένους μῆνες.

Δ. ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΟ ΑΤΥΧΗΜΑ ΤΗΣ ΜΥΛΕΝ ΝΤΕΜΟΝΖΟ

Ἡ νέα ἀποκάλυψις τοῦ γαλλικοῦ κινηματογράφου, ἡ μεγάλη ἀντίπαλος τῆς Μπριζὶτ Μπαρντό, Μυλὲν Ντεμονζό, εἶχε πρὸ ἡμερῶν στὴ Νίκαια ἕνα παράξενο ἀτύχημα. Σκόνταψε σ' ἕνα καλώδιο καὶ πέφτοντας ἐπάνω σὲ μιὰ βιτρίνα, ἔσπασε τὸ τζάμι μὲ ἀποτέλεσμα νὰ τραυματισθῆ στὸ ἀριστερὸ χέρι ἀπὸ τὰ θραύσματα. Ὁ γιατρὸς ποὺ τὴν περιποιήθηκε ἔβγαλε μέσα ἀπὸ τὸ τραῦμα 17 ἐν ὅλῳ θραύσματα καὶ ὅπως καταλαβαίνετε ἡ Μυλὲν ὑπέφερε πολύ. Τὴν παρηγόρησε ὅμως τὸ γεγονὸς ὅτι σύμφωνα μὲ μιὰ τοπικὴ πρόληψι, τὸ σπάσιμο ἑνὸς [illegible] φέρνει γοῦρι. Ἡ Μυλὲν Ντεμονζὸ θὰ ἀποδώση στὸ φὶλμ «Ὁ νόμος» τὸ ρόλο ποὺ προοριζόταν ἀρχικὰ γιὰ τὴ Μπριζὶτ Μπαρντό.

ΨΥΧΙΑΤΡΟΥ - ΝΕΥΡΟΛΟΓΟΥ

Ροζαλίντα, Χαλάνδρι: Τὸ ζήτημα τῆς κληρονομικῆς ἐπιβαρύνσεως παίζει ἕνα σημαντικὸ ρόλο στὴν ἐξέλιξι καὶ ἀνάπτυξι τοῦ ἀτόμου. Δὲν εἶναι ὅμως τὸ πᾶν. Ὅσον ἀφορᾶ τὶς ἀπορίες σας καὶ τὶς τόσες ἀνησυχίες ποὺ σᾶς ἀπασχολοῦν καὶ σᾶς βασανίζουν, δὲ μπορῶ νὰ σᾶς ἀπαντήσω ἀπὸ τὴ στῆλες τοῦ περιοδικοῦ. Νὰ μοῦ γράψετε τὴ διεύθυνσί σας ἢ νὰ περάσετε ἀπὸ τὸ ἰατρεῖο μου. Ἡ αὐτοκτονία εἶναι φυγὴ ἄνανδρος ἀπὸ τὴ ζωὴ καὶ μόνο οἱ δειλοὶ καταφεύγουν σ' αὐτή. Ἡ πρόοδος τῆς ψυχιατρικῆς εἶναι σημαντική, ὥστε νὰ θεραπεύη τὶς καταστάσεις αὐτὲς καὶ νὰ ἀπαλύνη τὸν πόνο καὶ τὴ δυστυχία. Νὰ ζητήσετε χεῖρα βοηθείας ἀπὸ τὸν ψυχίατρο τῆς ἐμπιστοσύνης σας.

Εν. Κ., Λάρισα: Ἀσφαλῶς ὁ τρόπος τῆς ἀνατροφῆς σας μὲ τὰ τόσα ψυχικὰ τραύματα καὶ τὶς μεταπτώσεις ἔχουν παίξει σημαντικὸ ρόλο στὴ δημιουργία τῆς σημερινῆς σας καταστάσεως. Ὅλα τὰ φαινόμενα ἀπὸ τὴν καρδιά, τὸ στομάχι καὶ τὰ λοιπὰ ὄργανα καθὼς καὶ οἱ ψυχικὲς ἐκδηλώσεις μὲ τὸ ἄγχος καὶ τὶς διάφορες φοβίες, εἶναι ἀντιδράσεις μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς καταστάσεως. Ἡ ὑπνοθεραπεία ἀσφαλῶς θὰ σᾶς ἀπαλλάξη ἀπ' ὅλα τὰ ἐνοχλήματα, τὰ ὁποῖα δὲν εἶναι ὀργανικὰ ὁπωσδήποτε. Ἡ θεραπεία αὐτὴ γίνεται μόνο σὲ κλινικὴ καὶ διαρκεῖ 30—30 ἡμέρες περίπου.

Κ. Μ., Πύργο - Ἠλείας: Ἐφόσον παρουσιάζονται διακυμάνσεις ὡς πρὸς τὴν ἐντόπισι, τὸ χρόνο ἐμφανίσεως καὶ τὴν ἔντασι, ἀσφαλῶς δὲν πρόκειται γιὰ ὀργανικὴ βλάβη τοῦ κρανίου καὶ ἐγκεφάλου. Ἡ ἄποψι τῶν ἀγγειοκινητικῶν διαταραχῶν εἶναι ἡ πιὸ σωστή. Πρέπει νὰ κάνετε Amp. Calcibromine No 10 καὶ Amp. Multi-B No 10. Ταυτοχρόνως νὰ γίνεται αὐτοαιμοθεραπεία σὲ δόσεις ποὺ θὰ καθορίση ὁ γιατρός σας ἀνάλογα μὲ τὴν ἀντίδρασι. Νὰ χρησιμοποιήσετε τὰ συνηθισμένα παυσίπονα, μέχρις ὅτου νὰ προχωρήση ἡ θεραπεία, ὁπότε θὰ σταματήσουν τὰ παυσίπονα. Ἡ δοκιμὴ ἀντιϊσταμινικῶν φαρμάκων δὲν εἶναι ἐντελῶς ἄσκοπος. Νὰ πάρετε Tab. Néo-Antergan ἀπὸ τρία τὴν ἡμέρα.

Α. Γ., Πλάτανο - Ναυπακτίας: Εἰδικὴ δίαιτα δὲ χρειάζεται. Πρέπει μόνο ν' ἀποφεύγη τὰ οἰνοπνευματώδη καὶ τοὺς καφέδες. Ἡ θεραπεία πρέπει νὰ ἐπαναληφθῆ. Νὰ προστεθοῦν δὲ Tab. Equanil 400 m.g. No 100, ἀπὸ τρία τὴν ἡμέρα μετὰ τὸ φαγητό. Τὰ ἐνοχλήματα θὰ ὑποχωρήσουν καὶ θὰ [illegible] γιὰ νέα ἐξέτασι.

Δ. Α., Γαργαλιάνους - Μεσσηνίας: Ὑπάρχει κίνδυνος νὰ ὑποτροπιάση στὸ μέλλον. Γι' αὐτὸ γιὰ μικρὸ χρονικὸ διάστημα πρέπει νὰ συνεχίση Tab. Serpasil Forte de 1 m.g., ἀπὸ τρία τὴν ἡμέρα μετὰ τὸ φαγητό. Ἐφόσον ἡ δόσι αὐτὴ τὸν κουράζει καὶ τὸν ἐμποδίζει στὴ δουλειά του, μπορεῖ νὰ τὴ μειώση, ὥστε νὰ τοῦ εἶναι ἀνεκτή. Τὰ γράμματά του βρίσκονται στὰ πλαίσια τοῦ φυσιολογικοῦ, ἐφόσον μάλιστα ἀναγνωρίζει τὸ ἀρρωστημένο τῶν παράλογων σκέψεων, ἐνεργειῶν καὶ ἀπόψεών του.

Ἀπελπισμένο ἀπὸ τὴ ζωή, Μ. Σ., Ἐνταῦθα: Πρόκειται γιὰ ψυχικὴ [illegible], συνέπεια τῆς ὁποίας παρουσιάζουν οἱ σεξουαλικὲς ἀνωμαλίες. Γιὰ τὶς λεπτομέρειες σᾶς γράφω ἰδιαιτέρως.

Ἄτυχα, Α. Σ. Α.: Ἔχω τὴ γνώμη, ὅτι ἡ νευρολογική σας κατάστασι πρέπει νὰ ἀποδοθῆ στὴ διαταραχὴ στὸ σεξουαλικὸ τομέα. Μεταξὺ τῶν δυὸ καταστάσεων αὐτῶν πολλὲς φορὲς σχηματίζεται φαῦλος κύκλος καὶ ἐπιδεινώνεται πολὺ ἡ κατάστασι. Ἡ χρονιότης τῶν ἐνοχλημάτων εἶναι [illegible] γιὰ τὴ θεραπεία. Ἡ ἐξέτασί σας εἶναι ἀπολύτως ἀναγκαία, γιὰ νὰ γίνη ριζικὴ θεραπεία. Φάρμακα συντηρητικὰ μπορεῖτε νὰ χρησιμοποιήσετε. Κίνδυνος ἐθισμοῦ δὲν ὑπάρχει. Δὲν [illegible] καὶ θεραπεία.

Δ. ΝΙΚΟΛΕΤΣΟΠΟΥΛΟΣ

ΟΙ ΛΩΛΑΔΕΣ ΤΗΣ ΕΦΤΑΛΙΑΣ

Στὸ ραντεβοῦ

— Ἠδοί, πανάθεμα σε, ἄντρα μου!.. ξεφώνισε ἡ Ἐφταλία κι' ἤπεσε, κι' ἤστρωσε τὰ ταμπάνια μὲ τὰ κρεάτα τση.

Εὐθὺς ἤτρεξε ἡ συντρέχτρα γυναικογειτονιὰ καὶ τσ' ἤκανε χίλια ρεμέντια.

— Τί εἶναι καλέ... τί τρέχει;

Κι' ἡ Ἐφταλία ἀφρίζει καὶ συνεχίζει:

— Ἄχ ὁ κακοῦργος! Εἶναι πάλι ἐρωτευμένος. Τοὔπιασα ἕνα ραβασάκι στὴν τσέπη του ἀπὸ μιὰ πιτσιρίκα ποὺ τοῦ λέει: «Ἄσε τὴν καρακάξα τὴν Ἐφταλία σου κι' ἔλα ποὺ σὲ περιμένω...»

Ἀμέσως ἀφροὺς ὀργῆς βγάλανε οὖλες κι' ἀρχίσανε τὸν πανηγυρικὸ τοῦ Νικολάκη:

— Καλὲ ὁ μουρντάρης, χαζὰς καὶ τὸ ἰστάχι του! Αὐτός, μάτια μου, τὸ χρόνο δώδεκα μῆνες εἶναι ἐρωτοχτυπημένος. Ξεπέρασε καὶ τσὴ γαϊδάροι! Τουλάχιστον αὐτοὶ ἐρωτεύονται μιὰ φορὰ τὸ χρόνο, ὅπως λέει καὶ τὸ τραγοῦδι:

«Νάμουν τὸ Μάη γάϊδαρος, τὸν Αὔγουστο
(κριάρι
οὖλο τὸ χρόνο πετεινός, καὶ γάτος τὸ Γεν-
(νάρη».

Κι' ἡ Ἐφταλία γκιζτισμένη κι' αναφουρφουλιασμένη ξακολούθησε:

— Ἠδοί, τὸ ὅτι μὲ τσιτσιρίζει καὶ μὲ τσουρουφλίζει, ἕνας Θεὸς τὸ ξέρει! Τὴν περασμένη Τρίτη φυσοῦσε καὶ ξεφυσοῦσε. Εὐτὺς μοῦ μπήκανε ψύλλοι στ' αὐτιά, ἤβαλα ξέτασα κι' ἤμαθα πὼς εἶχε νταλαβέρια μὲ μιὰ ζωντοχήρα καὶ θὰ τὴν πήγαινε τὴν ἄλλη μέρα τσαΐρι!

»Σκέφτηκα, λοιπόν, πὼς ἂν τοῦ κάνω καυγᾶ θὰ μοῦ πάη γινατινά. Γι' αὐτό, ἤκατσα νυχτέρι, εὐθὺς ποὺ κοιμήθηκε καὶ τοῦ στένεψα τὰ ροῦχα του. Ἤκρυψα καὶ τσὴ κατρέφτες, καὶ τὸ πρωῒ σὰν ξύπνησε, ξεφώνησα:

— Ἠδοὶ ἄντρα μου! Τί χάλια εἶν' αὐτά; Τί ἔχεις;... πρήστηκες;

— Πρήστηκα;... Ἀδύνατον!

Ὅταν ὅμως γύρεψε νὰ ντυθῆ κι' εἶδε πὼς δὲν τοῦ κουμπώνανε τὸ σακκάκι καὶ τὸ παντελόνι, τότε τὸ πίστεψε! Καὶ φοβισμένος ἤπεσε στὸ κρεβάτι. Πέντε μέρες τὸν κράτησα στὸ σπίτι κι' ἔτσι τὸν ἤχασε ἡ ζωντοχήρα!...

Γέλασαν οὖλες μὲ τὸ ἔξυπνο κόλπο τση καὶ τὴν ρώτησαν:

— Τώρα ὅμως νὰ δοῦμε τί θὰ κάνης μὲ τὴν πιτσιρίκα;

— Κάτι θὰ σκαρφιστῶ. Θὰ τοῦ στήσω πάλι μιὰ μηχανή...

Πράγματι, τὴν ἄλλη μέρα τοὖπε:

— Νικολάκη, ἦρθε ὁ χημικός, νὰ γραντάρη τὸ ἕνα βαρέλι ἀπ' τὰ κρασιά, τὸ γεμεκλῆκι μας. Λοιπὸν φέρε ἕνα τρυπάνι κάτω στὸ ὑπόγειο, ν' ἀνοίξω γιὰ νὰ δοκιμάση.

Ἡ τρύπα ἔτσι γένηκε.

— Ὄχι, αὐτὸ δὲν εἶναι, φώναξε μάξους ἡ Ἐφταλία! Βάλε, λοιπόν, τὸ δάχτυλό σου στὴν τρύπα, γιὰ νὰ μὴ χυθῆ τὸ κρασί!

Κι' εὐτὺς ἤβαλε ἡ μεγάλη ἀλεποῦ τὸ τρυπάνι στ' ἄλλο βαρέλι.

— Αὐτὸ εἶναι! φώναξε πάλι. Βάλε τώρα Νικολάκη μου καὶ τ' ἄλλο σου χέρι στὴ δεύτερη τρύπα, κι' ἐγὼ νὰ πεταχτῶ νὰ πάω τὸ δεῖγμα στὸ χημικό...

Ἀργὰ τὸ βράδυ, ὁ μαχαλὰς οὖλος ἤτρεξε στὸ ὑπόγειο τσ' Ἐφταλίας, ποὺ ἄκουσε ἕνα «Βοήθεια! Βοήθεια!» Καὶ εἶδε τὸ Νικολάκη μὲ τὰ χέρια τεντωμένα, σὰν σταυρωμένος νὰ κρατάη τὶς δυὸ τρύπες τῶν βαρελιῶν!

Τὸ κόλπο τσ' Ἐφταλίας πέτυχε καὶ δὲν πῆγε ὁ Νικολάκης στὸ ραντεβοῦ.

ΣΩΚΡ. ΡΩΝΑΣ

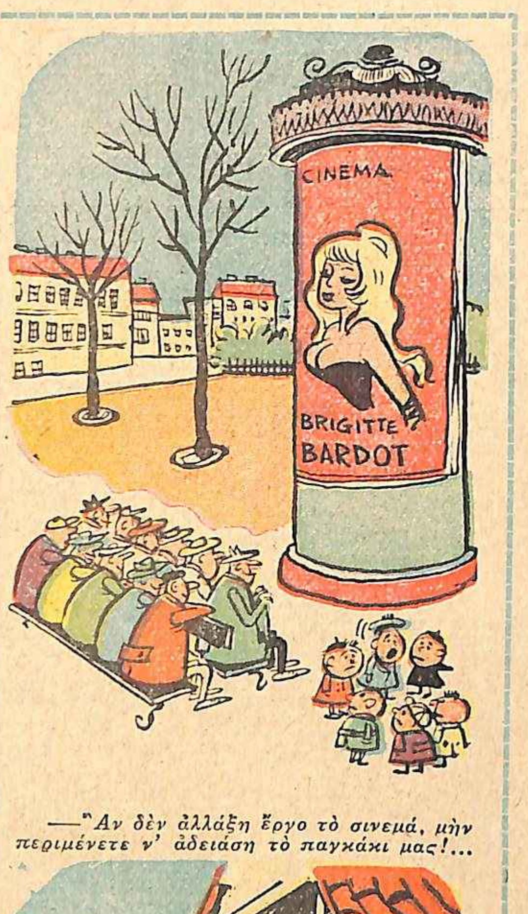

—"Αν δὲν ἀλλάξη ἔργο τὸ σινεμά, μὴν περιμένετε ν' ἀδειάση τὸ παγκάκι μας!...

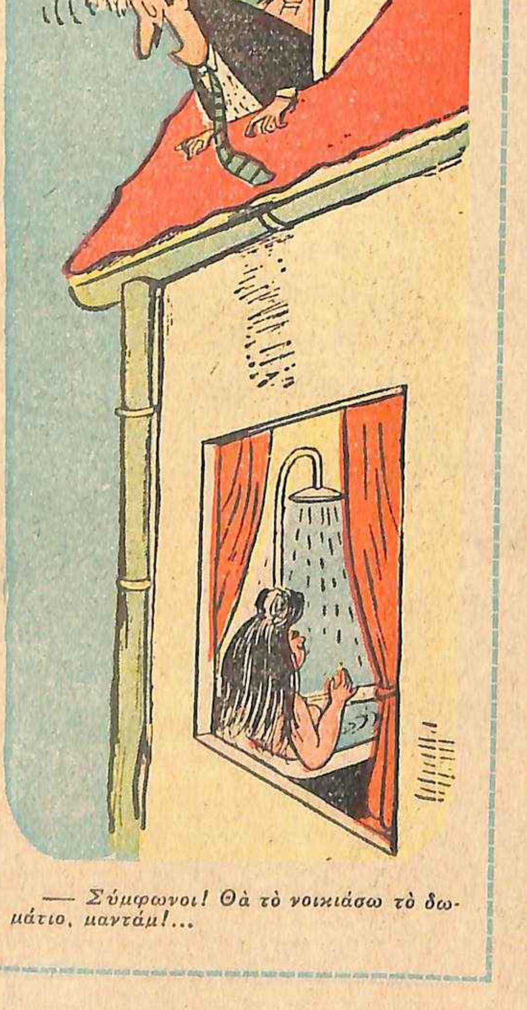

— Σύμφωνοι! Θὰ τὸ νοικιάσω τὸ δωμάτιο, μαντάμ!...

ΤΑ ΒΑΣΑΝΑ ΤΟΥ ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Καταφερτζῆς

Ἀναγνώστη ἐφέντη μυαλὸ πουλάω! Ἀναντίμ: Σουλατσαδόρος, τρακαδόρος, ἀναντὰν μπαμπαντὰν ἤμουνε. Σόνρα μαυραγορίτης, λιρατζῆς, καταφερτζῆς, μεάλος ἀεριτζῆς ἔνηκα. Καὶ τώρα μπιριντζῆς, ὁ Μποντοζάκης στὸν ἔρωτα εἶμαι!...

Ἀκσὰμ σαμπαχτὰν καντὰρ ἰγκόμενά μου λέω:

— Ἄχ, νὰ χαρῶ ἐσένα, ὑναικούλα μου γλυκειά!

Κι' οὖλα αὐτά, γιὰ νὰ καταφέρω μιὰ φορὰ τσάρκα νὰ βγοῦμε. Ἰσπίτι Σουρπουΐτσα μου, ἄμα ἀγκαλιάζω, φωνάζω:

— Βάϊ, βάϊ, ἴτς ἄλλη μποϊλὲ ὄμορφη γκόμενα, ντὲν ὑπάρχει ντούνιανταν!...

Ἰπροχτὲς πάλι, μιὰ παλιά μου γιαβουκλοῦ, ποὺ ζὸρ-ζορινὰ ἤτελε ξανὰ νταλαβέρια, ἐργολαβίες, ἕνα ραβασάκι ἤστειλε ἐμένα: «Καραμπὲτ ἐφέντη, μονάχα ἐσὺ μπορεῖς νὰ ζεστάνης ξανὰ τὴ φωλιά μας».

Κι' ἐγὼ τσαμποὺκ-τσαμποὺκ γιὰ νὰ ξεφορτωθῶ ἀπὸ ντουκμεξήδικα πῆα κι' ἕνα μαγκάλι ἀγόρασα κι' ἤστειλα.

Μποϊλὲ κατορθώματα, καμώματά μου ξακουσμένα εἶναι. Πιάτσα μέσα τουρλοῦ τουρλοῦ κομπίνες, κόλπα κάνω.

Μυαλὸ πουλάω, γιαβρούμ! Καὶ σουκιοὺρ ἀλλὰχ τὰ 'κονομάω.

Κάτε πρωῒ ἀπὸ περιστεριῶνα μου τσιφτὲ-τσιφτέ, περιστέρια βγάζω καὶ πάω πουλάω λαϊκὴ ἀγορά. Κι' αὐτά, ὅπως εἶναι ματημένα, τὸ βράδυ ἀπὸ ἀγοραστὴ ἰσπίτι φεύγουνε καὶ περιστεριῶνα μου ξανὰ ἀρριβάρουνε. Μποϊλὲ τὴν ἄλλη μέρα σαμπάλα, σαμπάλα πάω καὶ ξανὰ πουλάω σὲ ἄλλο μουστερῆ. Κι' ἔτσι ἴτς μ' ἐφορίες φασαρίες ντὲν ἔκω.

Σ' αὐτὸ μπὲ τὸ γιαλὰν ντουνιᾶ, ποὺ ζωή μας λαχανιασμένη, ἀστραπή, στρουπελέκι εἶναι, ἐγκὼ ἅμα βακὶτ βάρ, τρέχω φραμπαλᾶ νὰ βρῶ, κουζούμ.

Καφενές, μπιλιάρντα, κιλιάρντα, ξερή, μερή, κοντσίνα, ποντσίνα, ἴτς ντὲν μ' ἀρέσει. Γιατί μπὲ μὲ μαντραχαλάδες νὰ χαραμίσω ὧρες μου, ποὺ κουφιοκεφαλάκηδες, ἀβανάκηδες, σαχλαμαράκηδες εἶναι;

Μπουνοὺν ἰτσούν, ἰγκόμενάς μου ἰσπίτι πάω, ποὺ γινάτι ἤβαλα νὰ καταφέρω τσάρκα νὰ βγοῦμε μπὶρ ντεφᾶ.

Ἰπροχτές, λοιπόν, ποὺ πῆγα, «Μπουγιουρουνούζ, ὄς γκελντίν», εἶπε ἐμένα. Ὄς μουλντούν, τζεβὰπ βερντίμ.

Ὀντὰν σόνρα χάδια λάδια μοῦκανε καὶ τέλος γιαβὰς-γιαβὰς παραμῦθι ἤσκασε.

— Τέλω — λέει καὶ κλαίει — ρόμπα, παπούτσια, πανωφόρι, τσάντα, καὶ ἴτς λεφτὰ ντὲν ντίνει ἐμένα τσιγκούνης ἄντρας μου!

Εὐτὺς ἐγκὼ ποὺ μυαλὸ πουλάω, εἶπα, γιατὶ εἶχα τὸ σκοπό μου, γιαβρούμ:

— Μερὰκ γιάπμα, γκὲλ ραντεβοῦ νὰ πᾶμε αὔριο κι' ἐγκὼ πέντε χιλιάρικα τὰ φέρω, κουζούμ!

Καὶ ντουγροῦ πῆγα, ἄντρα τση βρῆκα καὶ εἶπα:

— Ἕνα χαλὶ μπουχάρα κελεποῦρι πουλᾶνε, βὲρ 5 χιλιάρικα νὰ σοῦ τὸ φέρω. Κι' αὐτὸ μέσ' τὸ νερὸ 15 τὰ πιάση!

Λεφτὰ πῆρα, καὶ τὴν ἄλλη μέρα, μὲ ὑναῖκα του ραντεβοῦ σ' ἕνα ἐξοχικὸ κέντρο μπεραμπὲρ γκιτὶμ πῆα κι' εὐχαριστημένος Ἀτήνα γύρισα.

Σόνρα ἀπὸ ἀντρούς της γραφεῖο πέρασα.

— Οὐλὲν — λέει ἐμένα — ποὺ εἶναι χαλὶ μπουχάρα, μπέ;

— Ντὲν πρόφταξα, γιαβρούμ, εἶπα. Ἄλλος πιὸ οὐστὰς ἤτρεξε καὶ πῆρε τὸ χαλί. Μοπυνοὺν-ἰτσοὺν πέντε χιλιάρικα, τώρα ποὺ γύρισα, πέρασα ἀπὸ ἰσπίτι σου καὶ ὑναῖκα σου ἤντωσα!

Ἀναγνώστη ἐφέντη ἀναντίμ; Μυαλὸ πουλάω. Ἰστὲ μπου! Καταφερτζῆς εἶμαι!

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Πῶς ΒΛΕΠΟΥΝ τὰ ζῶα

Ἡ ὅρασί τους εἶναι προσαρμοσμένη στὶς ἀνάγκες τους

ΕΝΩ στὸν ἄνθρωπο εἶναι ἀπαραίτητη ἡ ὅρασι, δὲ συμβαίνει τὸ ἴδιο σ' ὅλα τὰ ζῶα. Ἀρκετὰ ἀπ' αὐτὰ δὲν ἔχουν ἀνάγκη καθόλου ἀπ' αὐτὴ τὴν αἴσθησι, ὅπως π.χ. οἱ νυχτερίδες ποὺ ζοῦνε σὲ βαθειὲς σπηλιὲς ὅπου δὲν εἰσχωρεῖ ποτὲ τὸ φῶς, τὰ ψάρια ποὺ πλέουν σὲ ὑπόγειες λίμνες, τὰ παράσιτα ποὺ περνοῦν τὴ ζωή τους μέσα σ' ἕναν ἄλλο ζωντανὸ ὀργανισμό, κλπ. Τὰ πλάσματα αὐτὰ τῶν σκοταδιῶν ἔχουν μάθει νὰ ζοῦνε δίχως φῶς, καὶ συχνὰ δὲν ἔχουν καθόλου μάτια.

Ἐξ ἄλλου, πολλὰ ζῶα ἔχουν μιὰ ἀτελεστάτη ὅρασι. Τὰ μονοκύτταρα πλάσματα, ὅπως οἱ ἀμοιβάδες, μποροῦν ν' ἀντιληφθοῦν τὸ φῶς ποὺ πέφτει πάνω τους, καὶ νὰ κινηθοῦν πρὸς τὴν πηγή του ἢ ν' ἀπομακρυνθοῦν ἀπ' αὐτή. Φαίνεται μάλιστα ὅτι τὸ φῶς προκαλεῖ κάποιες χημικὲς μεταβολὲς στὰ κύτταρά τους. Ἐνῶ ὅμως μποροῦν νὰ διακρίνουν τὴν προέλευσί του, δὲν εἶναι σὲ θέσι νὰ τὸ μεταχειρισθοῦν γιὰ νὰ ἰδοῦν τὸ σχῆμα τῶν γύρω πραγμάτων, τὸ χρῶμα, τὶς κινήσεις τους.

Ὅσο γίνονται πολυπλοκώτεροι οἱ ζωϊκοὶ ὀργανισμοί, τόσο ἡ ὅρασί τους τελειοποιεῖται καὶ γίνεται πιὸ ἀκριβής. Τὰ πολυκύτταρα ζῶα ἔχουν εἰδικὰ κύτταρα εὐαίσθητα στὸ φῶς

Κάποτε, τὰ κύτταρα αὐτὰ εἶναι σκορπισμένα σ' ὅλη τὴν ἐπιφάνεια τοῦ σώματος τοῦ ζώου. Ἔτσι, τὰ κοινὰ σκουλήκια τοῦ χώματος μποροῦν νὰ δοῦνε πρὸς ὅλες τὶς διευθύνσεις μαζί.

Τὸ ἑπόμενο βῆμα πρὸς τὴν τελειοποίησι τῆς ὁράσεως εἶναι ἡ συγκέντρωσι τῶν εὐαισθήτων κυττάρων σὲ ὡρισμένα σημεῖα τοῦ σώματος. Τὰ σημεῖα αὐτὰ ἀποτελοῦν πρωτόγονα «μάτια». Πολλὲς φορὲς μάλιστα, βρίσκονται στὸ βάθος μιᾶς γούβας, καὶ τὸ φῶς φτάνει σ' αὐτὰ ἀπὸ μιὰ μικρὴ τρύπα ποὺ ἐκτελεῖ χρέη φακοῦ. Ἔτσι βλέπουν π.χ. οἱ πεταλίδες. Μικραίνοντας δὲ τὴν τρύπα μποροῦν νὰ ἐλαττώσουν τὸ φῶς ποὺ μπαίνει στὸ μάτι τους, νὰ περιορίσουν τὸ ὀπτικὸ πεδίο τους καὶ ἔτσι νὰ διακρίνουν καθαρώτερα ὅ,τι ὑπάρχει σ' αὐτὸ καὶ ν' ἀναγνωρίσουν τὴν τροφή τους.

Ὡστόσο, μ' αὐτὸ τὸ σύστημα οἱ εἰκόνες εἶναι πάντα θαμπές. Γιὰ νὰ γίνουν καθαρώτερες, χρειάζεται ἕνας φακὸς ποὺ νὰ δέχεται περισσότερο φῶς καὶ νὰ τὸ συγκεντρώνη πάντα στὰ εὐαίσθητα κύτταρα Τὰ χταπόδια καὶ τὰ σαλιγκάρια ἔχουν στὰ μάτια τους ἕνα στρῶμα διαφανοῦς καὶ κυρτοῦ ἱστοῦ, ποὺ ἀποτελεῖ ἕνα ἁπλὸ φακό.

Στὰ καλαμάρια αὐτὸ τὸ δέρμα σκεπάζεται ἀπὸ ἕνα ἄλλο, ἐπίσης διαφανές, ποὺ τὸ προστατεύει. Μ' ἄλλα λόγια, τὰ μάτια τους ἔχουν καὶ κερατοειδῆ χιτῶνα.

Τὰ μάτια τῶν σπονδυλωτῶν ζώων εἶναι τὰ τελειότερα, ἔχουν δὲ τὸ ἴδιο περίπου σχῆμα μὲ τὰ ἀνθρώπινα. Ἕνα διάφραγμα ποὺ ἀνοιγοκλείνει, ὅπως ἡ ἴρις, ρυθμίζει τὸ ποσὸν τοῦ φωτὸς ποὺ μπαίνει σ' αὐτή.

Ὁ κερατοειδὴς χιτὼν εἶναι κυρτὸς στὰ χερσαῖα ζῶα. Στὰ ψάρια ὅμως εἶναι ἐπίπεδος συνήθως. Δὲ χρειάζεται δὲ βλέφαρα ποὺ νὰ τὸν προστατεύουν καὶ νὰ τὸν διατηροῦν ὑγρὸ — πρῶτον γιατὶ δὲν ὑπάρχει κίνδυνος νὰ στεγνώση ποτὲ καὶ δεύτερον γιατὶ οἱ τυχαῖες βλάβες του δὲν ἐπηρεάζουν καθόλου τὴν ὅρασι.

Ἔτσι, τὰ ψάρια δὲν κλείνουν ποτὲ τὰ μάτια τους. Γιὰ νὰ κοιμηθοῦνε, φαίνεται πὼς διακόπτουν τὴ λειτουργία τῆς ὁράσεώς τους μὲ κάποιο ἐσωτερικὸ μηχανισμό.

Ἀντίθετα, τὰ ἑρπετὰ ἔχουν βλέφαρα διαφανῆ, ποὺ σκεπάζουν τὰ μάτια τους.

Ἐφόσον τὰ ψάρια βρίσκονται συνεχῶς σ' ἕνα διαφανὲς περιβάλλον μὲ σταθερὸ φωτισμό, δὲν ἔχουν ἀνάγκη ἀπὸ ρύθμισι τῆς ποσότητος τοῦ φωτός, κι' ἔτσι τὰ μάτια τους δὲν ἔχουν καθόλου ἴριδα. Τὰ χερσαῖα νυκτόβια ζῶα ὅμως μποροῦν ν' ἀνοίξουν πολὺ τὴν κόρη τῶν ματιῶν τους τὴ νύχτα, ὥστε νὰ δεχθοῦν ὅσο τὸ δυνατὸν περισσότερο φῶς, ἐνῶ τὴν ἡμέρα τὴν κλείνουν τόσο ποὺ γίνεται μιὰ στενὴ σχισμή. Σ' ἄλλα τὸ ἄνοιγμά της εἶναι στρογγυλὸ καὶ σ' ἄλλα μακρόστενο, ὁριζόντιο ἢ κατακόρυφο.

Τὰ φείδια μποροῦν νὰ κλείσουν τελείως τὴ σχισμὴ τῆς κόρης τους, ὅταν θέλουν ν' ἀναπαυθοῦν.

Στὸ ἀνθρώπινο μάτι, ὁ φακὸς εἶναι ἐλαστικὸς καὶ ἔχει μῦς ποὺ τὸν κάνουν κάνουν περισσότερο ἢ λιγώτερο κυρτό, ὥστε νὰ βλέπουμε τὰ κοντυνότερα ἢ τὰ μακρυνότερα ἀντικείμενα. Ἕνα παιδὶ 1 χρόνου μπορεῖ νὰ δῆ ἀντικείμενα ποὺ ἀπέχουν μόλις 7—8 πόντους ἀπὸ τὸ μάτι του, γιατὶ ὁ φακός του εἶναι ὑπερβολικὰ ἐλαστικός. Ἀργότερα ἡ ἐλαστικότης αὐτὴ ἐλαττώνεται, καὶ συνεπῶς μεγαλώνει ἡ ἐλαχίστη ἀπόστασι, στὴν ὁποία μποροῦμε νὰ δοῦμε. Στοὺς ἡλικιωμένους εἶναι τόσο λίγη ἡ ἐλαστικότης τοῦ φακοῦ, ὥστε χρειάζονται πιὰ ματογυάλια γιὰ νὰ τὸν ὑποβοηθήσουν.

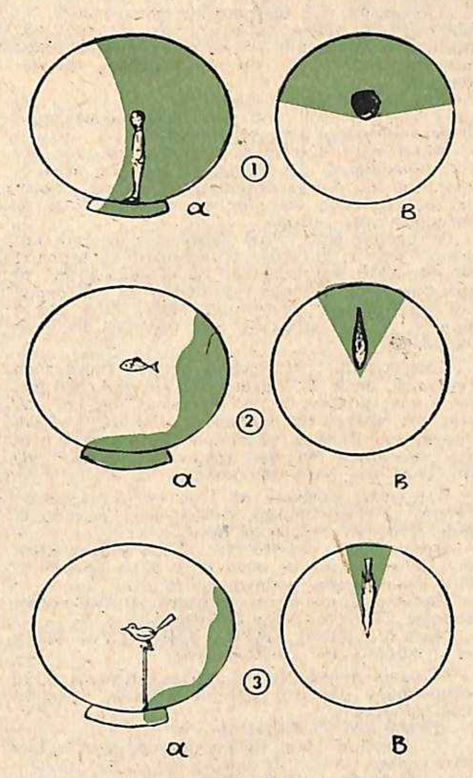

Τὸ ὀπτικὸ πεδίο ἑνὸς ἀνθρώπου (1), ἑνὸς ψαριοῦ (2) κι' ἑνὸς πουλιοῦ (3). Τὸ πράσινο τμῆμα παριστάνει τὴν περιοχὴ ποὺ μένει ἀόρατη, τόσο ὅταν κυττάζη κανεὶς ὁριζόντια (α), ὅσο κι' ὅταν κυττάζη κατακόρυφα, ἀπὸ πάνω πρὸς τὰ κάτω (β).

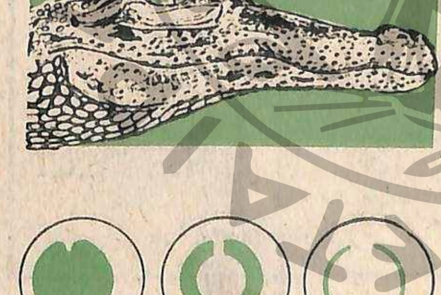

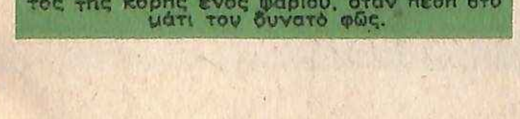

Ἄνω: Οἱ ἀλλιγάτορες μποροῦν νὰ κλείσουν τελείως τὴ σχιστὴ κόρη τῶν ματιῶν τους, ὅταν θέλουν νὰ κοιμηθοῦν. Κάτω: Οἱ τρεῖς διαδοχικὲς φάσεις τοῦ κλεισίματος τῆς κόρης ἑνὸς ψαριοῦ, ὅταν πέση στὸ μάτι του δυνατὸ φῶς.

Πολλὰ ζῶα ἐξαρτοῦν τὴ ζωή τους ἀπ' τὴν ἱκανότητά τους νὰ πιάνουν μικρὰ καὶ εὐκίνητα ἔντομα. Σ' αὐτὰ λοιπόν, ὁ φακὸς τοῦ ματιοῦ πιέζεται μὲ μεγάλη ἐξωτερικὴ δύναμι, ὥστε νὰ γίνεται κυρτότερος.

Στὰ πουλιὰ καὶ στὶς σαῦρες, πιέζεται τόσο ὁ φακός, ὥστε ἐξογκώνεται καὶ πετιέται ἔξω ἀπὸ τὴν κόρη.

Ἀλλὰ κι' ὁ ἀμφιβληστροειδὴς παρουσιάζει διαφορὲς ἀπὸ ἕνα σὲ ἄλλο ζῶο. Στὰ ψάρια ἔχει τέτοια κατασκευή, ὥστε νἆναι πολὺ εὐαίσθητος στὸ ἀδύνατο φῶς. Τὰ μάτια τῶν ψαριῶν εἶναι πολὺ μεγάλα, ἀλλὰ δὲ μποροῦν νὰ διακρίνουν καλὰ τὰ σχήματα καὶ τὰ χρώματα (πρᾶγμα ποὺ δὲν τοὺς χρειάζεται ἄλλωστε, στὸ περιβάλλον ποὺ ζοῦνε).

Τὸ ἴδιο συμβαίνει καὶ σὲ πολλὰ νυκτόβια ζῶα, ποὺ ἔχουν στὸν ἀμφιβληστροειδῆ τους εἰδικὰ ἀντανακλαστικὰ κύτταρα. Αὐτὰ τὰ κύτταρα κάνουν νὰ φαίνωνται πράσινα τὰ μάτια τους τὴ νύχτα, ὅταν πέση πάνω τους λίγο φῶς.

Συγχρόνως ὅμως ἐλαττώνουν τὴν ὀξύτητα τῆς ὁράσεως τὴν ἡμέρα. Πράγματι, ὁ ἄνθρωπος βλέπει τὴν ἡμέρα ἔξη φορὲς καλλίτερα ἀπὸ τὴ γάτα.

Ἐπίσης τὰ νυκτόβια ζῶα δὲν διακρίνουν καθόλου τὰ χρώματα. Αὐτὸ ἔχει ἀποδειχθῆ π.χ. γιὰ τὶς γάτες.

Τὰ περισσότερα πουλιὰ εἶναι ἡμερόβια. Χρειάζονται λοιπὸν πολὺ φῶς γιὰ νὰ δοῦνε, διακρίνουν ὅμως καθαρὰ τὶς παραμικρότερες λεπτομέρειες

Ἔτσι, μποροῦν νὰ πιάνουν τὰ μικρὰ ἔντομα ποὺ ἀποτελοῦν τὴν τροφή τους. Ἐξ ἄλλου, τοὺς εἶναι ἀπαραίτητο νὰ διακρίνουν τὰ χρώματα, ὥστε νὰ μὴν ξεγελιοῦνται ἀπ' τὸ συνηθισμένο καμουφλάρισμα τῶν ἐντόμων.

Ἀντίθετα, οἱ ταῦροι δὲν ξεχωρίζουν τὰ χρώματα.

Ὁ κόσμος γι' αὐτοὺς εἶναι ἄσπρος, μαῦρος καὶ γκρίζος.

Ἕνα κόκκινο πανὶ λοιπὸν δὲν τοὺς ἐξαγριώνει περισσότερο ἀπὸ ἕνα μπλὲ ἢ ἕνα κίτρινο.

Ἐκεῖνο ποὺ τοὺς ἐξερεθίζει, εἶναι ἁπλῶς ἡ κίνησι τοῦ πανιοῦ ποὺ κρατάει ὁ ταυρομάχος.

Τέλος, τὰ ζῶα ποὺ κυνηγᾶνε τὰ ἄλλα ἔχουν μάτια τοποθετημένα πρὸς τὰ ἐμπρὸς — ὅπως τὰ ἀνθρώπινα — καὶ ἱκανὰ νὰ σχηματίσουν ὁλοκάθαρες εἰκόνες τῆς λείας τους.

Ἔχουν ἐπίσης στερεοσκοπικὴ ὅρασι, κι' ἔτσι μποροῦν νὰ ὑπολογίσουν μὲ ἀρκετὴ προσέγγισι τὴν ἀπόστασι τῶν διαφόρων ἀντικειμένων.

Τὰ ζῶα ὅμως ποὺ κυνηγιοῦνται, χρειάζεται νὰ ἔχουν μεγαλείτερο ὀπτικὸ πεδίο, ὥστε νὰ βλέπουν τί γίνεται γύρω τους καὶ νὰ φυλάγωνται ἀπ' τοὺς ἐχθρούς τους.

Τὰ περιστέρια, τὰ κουνέλια, τὰ ποντίκια ἔχουν τὰ μάτια τους στὰ πλάγια τοῦ κεφαλιοῦ τους, γιὰ νὰ βλέπουν καλά, τόσο πρὸς τὰ δεξιά, ὅσο καὶ πρὸς τ' ἀριστερά τους.

Ὁ λαγὸς μπορεῖ νὰ δῆ ὁλόγυρα χωρὶς νὰ κουνήση καθόλου τὸ κεφάλι του.

Τὰ σπουργίτια, τέλος, συνδυάζουν τὴ στερεοσκοπικὴ ὅρασι, τὴν ὀξύτητα τῆς ὁράσεως καὶ τὸ μεγάλο ὀπτικὸ πεδίο.

✪ ✪

Οἱ ἔρωτες τῶν ἀρχαίων

Ποιὸς θὰ πίστευε ὅτι ὅλοι σχεδὸν οἱ μεγάλοι ἄνδρες τῆς ἀρχαιότητος καὶ αὐτοὶ ἀκόμη, ποὺ ἐθεωροῦντο ὡς τύποι ἀρετῆς, εἶχαν σκανδαλωδέστατα ἐρωτικὰ ἐπεισόδια τῆς ζωῆς τους.

Καὶ αὐτὸς ἀκόμη ὁ Διογένης, ὁ κυνικὸς φιλόσοφος, ὁ πιὸ ἀδιάφορος καὶ ἀσυγκίνητος τῶν ἀνθρώπων, ἐρωτεύτηκε τρελλὰ τὴν πιὸ ὡραία καὶ πιὸ ἰδιότροπη γυναῖκα τῆς ἐποχῆς του, τὴ Λαΐδα.

Εἶχε ἐγκαταστήσει μάλιστα τὸ πιθάρι του μπροστὰ στὸ πολυτελὲς μέγαρό της καὶ ἐκεῖ, στὴν πόρτα της ἀπ' ἔξω καθόταν σὰν τὸ σκυλάκι, ἀπὸ τὸ πρωῒ ὡς τὸ βράδυ.

Πολλὲς φορὲς ἡ Λαΐδα, γιὰ νὰ τὸν γάνη γοῦστο —γιατὶ τῆς ἄρεσε πολὺ ἡ δαιμονισμένη ἐξυπνάδα του καὶ τὸ καυστικὸ χιοῦμορ του— ἔβγαινε στὸ παράθυρο καὶ τοῦ μιλοῦσε.

— Ἔλα ἀπάνω Διογένη! τοῦ ἔλεγε. Ἔλα νὰ κουβεντιάσουμε λιγάκι.

— Ὄχι, ἔλα ἐσὺ κάτω στὸ πιθάρι μου! τῆς ἀπαντοῦσε ἐκεῖνος.

Λένε ὅμως, ὅτι ὅλα αὐτὰ λεγόντουσαν στὰ φανερά, γιὰ τὰ μάτια τοῦ κόσμου, γιατὶ στὰ κρυφὰ εἶναι ἐξακριβωμένο ὅτι πολλὲς φορὲς ἡ Λαΐς καὶ ὁ Διογένης εἶχαν τρυφερώτατα ραντεβοῦ...

Τὴν ἴδια τὴν Λαΐδα, τὴν ἀγαποῦσε μὲ πάθος καὶ ὁ μέγας Δημοσθένης, ποὺ ἔφθανε μέχρι τοῦ σημείου νὰ βγαίνη μαζί της ἔξω στοὺς δημοσίους περιπάτους.

ΠΑΙΔΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Χωρὶς ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

Ε. ΜΑΛΟ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ὁ Ρεμῆς ἔμαθε ἀπὸ ἕνα γράμμα, ποὺ εἶχε στείλει ὁ Μπαρμπερῆς πρὶν πεθάνη στὴν μάνα Μπαρμπερίνα, ὅτι οἱ δικηγόροι τοῦ Λονδίνου, ποὺ ζητοῦσαν νὰ βροῦν τὸ χαμένο παιδὶ ἦταν οἱ Γκρὴθ καὶ Γκράλεϋ καὶ εἶχαν τὸ γραφεῖο τους στὸ Γκρὴν-σκουαὶρ Λίνκολν'ς-Ἴν. Ἔτσι ὁ μικρὸς ἥρως μας ξεκίνησε μὲ τὸ Ματτία γιὰ τὴ Βουλώνη καὶ ἀπὸ ἐκεῖ πῆρε τὸ βαπόρι τοῦ Λονδίνου μαζὶ μὲ τὸ φίλο του. Μόλις ὅμως βγῆκαν στ' ἀνοιχτά, τὸ πλοῖο ἄρχισε νὰ κουνιέται φοβερά...

47ον — Τί ὡραῖα ποὺ γλυστρᾶμε! μοῦ εἶπε περιπαιχτικὰ ὁ Ματτίας.

Τί νὰ τοῦ πῶ; Μιλιά!

Σὲ λίγο βρήκαμε μιὰ θάλασσα φουρτουνιασμένη.

Ξαφνικά, ὁ Ματτίας ποὺ δὲ μιλοῦσε κάμποση ὥρα, σηκώθηκε ἀκόμα.

— Τί ἔχεις; τοῦ εἶπε.

— Ἄσε με, γιατὶ δὲν εἶμαι καλά. Παραχορεύουμε καὶ μοὔρχεται νὰ κάνω ἐμετό.

Κι' ἔτρεξε στὴν κουπαστή.

Ἄ! πόσο ὑπέφερε ὁ καϋμένος ὁ Ματτίας! Τὸν πῆρα στὴν ἀγκαλιά μου, τὸν κάθισα ἀναπαυτικὰ σ' ἕνα κασσόνι καὶ τὸν ἔβαλα ν' ἀκουμπήση τὸ κεφάλι του στὸ στῆθος μου. Τοῦ κάκου! Ἀναστέναζε, βογγοῦσε, ἔτρεχε στὴν κουπαστὴ καὶ γύριζε τρικλίζοντας κοντά μου.

Καὶ κάθε τόσο μοὔλεγε μισσογελῶντας καὶ μισοθυμωμένος:

— Ἄχ! ἐσεῖς οἱ Ἄγγλοι! Δὲν ἔχετε σωθικά, νὰ σᾶς τ' ἀνακατεύη ἡ θάλασσα;

— Ὄχι, εὐτυχῶς!

Ὅταν ξημέρωσε—κι' ἦταν μιὰ μέρα χλωμὴ — βρεθήκαμε μπροστὰ σὲ βραχώδη ἀκτή. Βλέπαμε ἐδῶ κι' ἐκεῖ καράβια ἀκίνητα. Ἡ τρικυμία ἡσύχασε λίγο καὶ τὸ βαπόρι μας γλυστροῦσε σὲ γαλήνια νερά, ὅπως ὁ «Κύκνος» στὸ κανάλι. Δεξιὰ κι' ἀριστερὰ βλέπαμε ὄχθες δασωμένες. Εἴχαμε μπῆ στὸν Τάμεσι.

— Φτάσαμε στὴν Ἀγγλία! εἶπα τοῦ Ματτία.

Μὰ τὴν εἴδησι αὐτὴ δὲ τὴν ὑποδέχτηκε μὲ χαρά. Ἦταν ξαπλωμένος φαρδὺς-πλατὺς χάμω καὶ μουρμούρισε:

— Ἄσε με νὰ κοιμηθῶ!

Ἐπειδὴ ἡ θάλασσα δὲ μὲ πείραζε, δὲν εἶχα ἀνάγκη νὰ κοιμηθῶ. Ἄφησα, λοιπόν, τὸ Ματτία ξαπλωμένο κι' ἐγὼ μὲ τὸν Κάπη ἀνέβηκα κι' κάθησα στὸ ψηλότερο κασσόνι.

Ἀπὸ κεῖ ἔβλεπα ὅλον τὸν ποταμό. Στὴ μέση στεκόταν ὁλόκληρος στόλος ἀπὸ ἀγκυροβολημένα πλοῖα. Ἀνάμεσα σ' αὐτὰ ἔτρεχαν βαπόρια, βαποράκια, ρυμουλκά, ποὺ ἄφηναν πίσω ταινίες ἀπὸ μαῦρο καπνό.

Ποτὲ δὲ φανταζόμουν πὼς ἕνας ποταμὸς μποροῦσε νἄχη τέτοιο πλάτος! Ὁ Γαρούνας, ποὺ μοῦ εἶχε κάνει τόση ἐντύπωσι, δὲν ἦταν τίποτα μπροστὰ στὸν Τάμεσι.

Πολλὰ πλοῖα ἑτοιμάζονταν νὰ φύγουν. Στὰ κατάρτια ἔβλεπες τοὺς ναῦτες ν' ἀνεβοκατεβαίνουν σὲ σκάλες σκοινένιες.

Γιατί νὰ κοιμᾶται ὁ Ματτίας; Καλύτερα θἄκανε νὰ ξυπνήση. Ἦταν ἕνα θέαμα, ποὺ ἄξιζε νὰ τὸ δῆ κανείς.

Δὲν κρατήθηκα, λοιπόν, καὶ τὸν ξύπνησα. Ἡ ναυτία τοῦ εἶχε περάσει. Ἦταν τώρα πιὸ εὐδιάθετος. Ἔτσι ἀνέβηκε κι' αὐτὸς στὸ ψηλὸ κασσόνι. Ἔβλεπε καὶ ἔτριβε τὰ μάτια του!

Τὸ κακὸ ὅμως εἶναι ποὺ σιγὰ-σιγὰ ἁπλώθηκε ἡ ὁμίχλη.

Τὸ βαπόρι μας τώρα ἀργοσάλευε. Σὲ λίγο ἡ μηχανὴ σταμάτησε καὶ τὰ παλαμάρια ρίχτηκαν ἔξω. Ἤμαστε στὸ Λονδῖνο! Ἀποβιβαστήκαμε. Οἱ ἄνθρωποι μᾶς κύτταζαν, ἀλλὰ δὲ μᾶς μιλοῦσαν.

— Ἦρθε ἡ ὥρα νὰ χρησιμοποιήσης τ' ἀγγλικά σου! εἶπα στὸ Ματτία.

Κι' ὁ Ματτίας πλησίασε ἕνα χοντρὸ κοκκινογένη καὶ τὸν ρώτησε ἀπὸ ποῦ πήγαιναν στὸ Γκρὴν-Σκουεΐρ.

Μοῦ φάνηκε πὼς ἄργησαν νὰ συνεννοηθοῦν. Ὁ κοκκινογένης ἀνάγκασε τὸ Ματτία νὰ τοῦ ἐπαναλάβη τὰ λόγια του. Ἀλλὰ δὲν ἤθελα νὰ δείξω πὼς ἀμφέβαλλα γιὰ τὴν ἀγγλομάθεια τοῦ φίλου μου...

Ἐπὶ τέλους γύρισε σὲ μένα.

— Πολὺ εὔκολο, μοῦ εἶπε. Δὲν ἔχουμε παρὰ ν' ἀκολουθήσουμε ἴσια τὸν Τάμεσι.

Ἀλλὰ πῶς; Ἐκεῖνο τὸν καιρὸ ὁ ποταμὸς δὲν εἶχε προκυμαῖες. Τὰ σπίτια ἔφταναν ὡς στὴν ἀκροποταμιά. Ἀναγκαζόμαστε λοιπὸν νὰ πάρουμε τοὺς δρόμους ποὺ μᾶς φαινόντουσαν πὼς ἀκολουθοῦν τὸν ποταμό.

Οἱ δρόμοι ὅμως ἦταν σκοτεινοί, γεμᾶτοι λάσπες.. Καὶ τί ἀμάξια, τί κιβώτια, τί δέματα! Μὲ δυσκολία κατορθώναμε νὰ περάσωμε ἀπ' τὰ ἐμπόδια αὐτά. Ἔδεσα τὸν Κάπη μὲ τὸ σκοινὶ καὶ τὸν κράτησα κοντά μου. Μόλις ἦταν μία ἡ ὥρα κι' ὅμως τὰ φῶτα στὰ μαγαζιὰ ἦταν ἀναμμένα.

Προχωρήσαμε. Τὸ Λονδῖνο δὲ μᾶς ἔκανε τόση ἐντύπωσι, ὅπως ὁ Τάμεσις. Ὁ Ματτίας ρώτησε, ἂν ἤμαστε μακρυὰ ἀπὸ τὸ Λίνκολνς Ἴνν καὶ μοῦ εἶπε ὅτι πρέπει νὰ περάσουμε ἀπὸ μιὰ μεγάλη πόρτα, ποὺ ἔκλεινε τὸ δρόμο. Αὐτὸ μοῦ φαινόταν παράξενο. Μὰ δὲν τολμοῦσα νὰ τοῦ πῶ ὅτι ἴσως δὲν κατάλαβε καλά.

Πράγματι, φτάσαμε σὲ λίγο σὲ μιὰ καμάρα. Ἦταν τὸ Τὲμπλ-Μπάρ. Καὶ πάλι ρωτήσαμε. Μᾶς εἶπαν νὰ στρίψουμε δεξιά.

Βρισκόμαστε τώρα σ' ἕνα δρόμο γεμᾶτο κίνησι. Προχωροῦμε καὶ συναντᾶμε ἄλλα δρομάκια. Μᾶς φαίνεται ὅτι χαθήκαμε πιά...

Ξαφνικὰ βρισκόμαστε μπροστὰ σ' ἕνα νεκροταφεῖο. Εἶναι τὸ Γκρὴν-Σκουεΐρ!

Ἐνῶ ὁ Ματτίας ρωτᾶ ἕνα διαβάτη, ἐγὼ στέκω κι' ἡ καρδιά μου χτυπᾶ δυνατά.

Ἔπειτα ἀκολουθῶ τὸ Ματτία. Καὶ σὲ λίγο σταματοῦμε μπροστὰ σὲ μιὰ χάλκινη πινακίδα ποὺ γράφει:

«Γκρὴθ καὶ Γκάλεϋ».

Ὁ Ματτίας κάνει νὰ χτυπήση κι' ἐγὼ τρέμω ὁλόκληρος.

— Τί ἔπαθες; μὲ ρωτᾶ. Γιατί εἶσαι ἔτσι χλωμός;

— Στάσου μιὰ στιγμὴ νὰ συνέλθω.

Κτυπᾶ, μᾶς ἀνοίγουν, μπαίνουμε.

Εἶμαι τόσο συγκινημένος, ποὺ δὲν διακρίνω καθαρὰ γύρω μου. Μοῦ φαίνεται πὼς βρισκόμαστε σ' ἕνα γραφεῖο, ὅπου δυὸ-τρεῖς ἄνθρωποι γράφουν σκυμμένοι.

Σ' ἕναν ἀπ' αὐτοὺς μιλᾶ ὁ Ματτίας. Κι' ἀκούω πολλὲς φορὲς τὶς λέξεις φάμιλυ (οἰκογένεια) μπόϋ (παιδὶ) καὶ Μπαρμπερῆς.

Τὸ ὄνομα Μπαρμπερῆς τοὺς κάνει ἐντύπωσι. Μᾶς κυττάζουν ὅλοι. Κι' ἐκεῖνος ποὺ μίλησε τοῦ Ματτία, σηκώνεται καὶ μᾶς ἀνοίγει μιὰ πόρτα.

Μπαίνουμε σ' ἕνα δωμάτιο γεμᾶτο βιβλία καὶ χαρτιά. Ἕνας κύριος κάθεται μπροστὰ στὸ τραπέζι του. Κι' ἕνας ἄλλος μὲ μαύρη ρόμπα καὶ περροῦκα, κρατῶντας γαλάζιους φακέλλους, μιλᾶ μαζί του.

Ἐκεῖνος ποὺ μᾶς ἔμπασε ἐξηγεῖ ποιοί εἴμαστε. Οἱ δυὸ κύριοι μᾶς κυττάζουν καλὰ-καλά.

— Ποιὸς ἀπὸ σᾶς εἶναι τὸ παιδὶ ποὺ εἶχε ὁ Μπαρμπερῆς; μὲ ρωτᾶ γαλλικὰ ὁ ἕνας.

Παίρνω θάρρος ἀκούγοντας νὰ μιλοῦν στὴ γλῶσσα μου καὶ ἀπαντῶ:

— Ἐγώ, κύριε!

— Καὶ ποῦ εἶναι ὁ Μπαρμπερῆς;

— Πέθανε...

Οἱ δυὸ κύριοι κυττάζονται μεταξύ τους. Ἔπειτα αὐτὸς μὲ τὴν περρούκα βγαίνει ἔξω.

— Λοιπόν, πῶς ἤρθατε;

— Πεζῆ ὡς τὴ Βουλώνη, κι' ἀπ' τὴ Βουλώνη ὡς τὸ Λονδῖνο μὲ τὸ καράβι. Τώρα μόλις φτάσαμε.

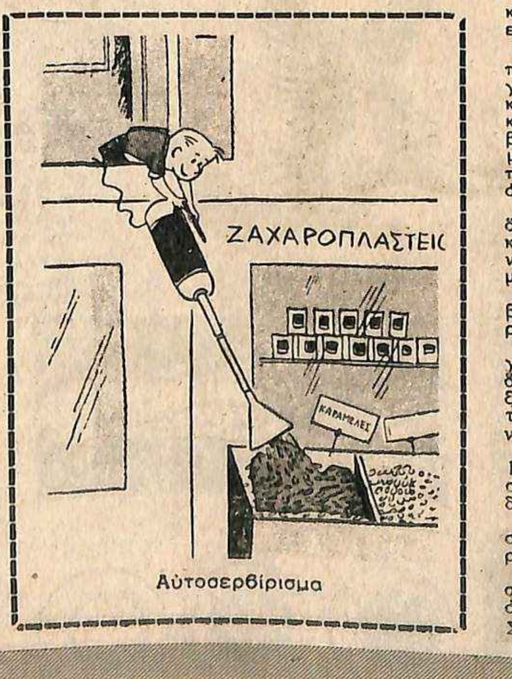

Αὐτοσερβίρισμα

— Ὁ Μπαρμπερῆς σᾶς ἔδωσε λεπτὰ γιὰ τὸ ταξίδι;

— Δὲν εἴδαμε τὸν Μπαρμπερῆ...

— Καὶ πῶς μάθατε ὅτι ἔπρεπε νἄρθετε ἐδῶ;

Ὅσο πιὸ σύντομα μποροῦσα τοῦ διηγήθηκα τὴν ἱστορία μου.

Ἐνῶ μιλοῦσα, ὁ κύριος κρατοῦσε σημειώσεις. Αὐτό, κι' ὁ τρόπος ποὺ μὲ κύτταζε, μὲ στενοχωροῦσε.

— Κι' αὐτὸ τὸ παιδὶ τί εἶναι; ρώτησε δείχνοντας τὸ Ματτία.

— Εἶναι φίλος μου, σύντροφος, ἀδελφός...

— Πολὺ καλά, ἁπλῆ γνωριμία τοῦ δρόμου, δὲν εἶν' ἔτσι;

Τόσο μοῦ κακοφάνηκε ἡ τελευταία του παρατήρησι, ποὺ γιὰ νὰ σταματήσω τὴ φόρα ποὺ εἶχε πάρει γιὰ ἀνάκρισι, τὸν ρώτησα:

— Καὶ ἡ οἰκογένειά μου, κύριε, μένει στὴν Ἀγγλία;

— Μάλιστα. Ἐδῶ στὸ Λονδῖνο.

— Ὥστε μπορῶ νὰ τὴ δῶ;

— Ναί. Θὰ σᾶς στείλω τώρα μὲ ἄνθρωπό μου...

Καὶ χτύπησε τὸ κουδοῦνι.

— Ἀκόμη μιὰ ἐρώτησι, κύριε: Ἔχω πατέρα; Μόλις μπόρεσα, ἀπὸ τὴ συγκίνησι νὰ προφέρω τὴ λέξι αὐτή.

— Βέβαια. Κι' ὄχι μόνο πατέρα, ἀλλὰ καὶ μητέρα κι' ἀδελφοὺς κι' ἀδελφές.

— Ἄχ, κύριε!

Ἡ πόρτα ἄνοιξε.

Ὁ κύριος μίλησε ἀγγλικὰ στὸν ἄνθρωπο ποὺ μπῆκε. Κατάλαβα ὅτι τοῦ ἔλεγε νὰ μᾶς ὁδηγήση.

Σηκώθηκα γιὰ νὰ φύγουμε.

— Ἄ, λησμόνησα, εἶπε ὁ κύριος. Τὸ ὄνομά σας εἶναι Ντρίσκολ. Ἔτσι λέγεται ὁ πατέρας σας.

Μ' ὅλη του τὴν ἀσχήμια, μοῦ ἦρθε νὰ τὸν ἀγκαλιάσω. Ἀλλὰ δὲν πρόφτασα. Μᾶς ἔδειξε τὴν πόρτα καὶ βγήκαμε.

Ἡ οἰκογένεια Ντρίσκολ

Ὁ ὑπάλληλος τοῦ γραφείου, ποὺ πῆρε τὴν ἐντολὴ νὰ μὲ ὁδηγήση στοὺς γονεῖς μου, ἦταν ἕνας γέρος σκεβρωμένος μὲ μαύρη γυαλιστερὴ ἀπ' τὴν πολυκαιρία φορεσιὰ καὶ ἄσπρη γραβάτα. Ἅμα βγήκαμε, ἔτριψε τὰ χέρια του, κούνησε τὰ πόδια του σὰ νἄθελε νὰ τινάξη μακρυὰ τὰ παλιοπάπουτσά του καὶ σηκώνοντας ψηλὰ τὸ κεφάλι ἄρχισε νὰ ρουφᾶ τὴν ὁμίχλη. Φαινόταν ἄνθρωπος πολὺν καιρὸ κλεισμένος στὰ γραφεῖα.

— Τοῦ φαίνεται πὼς ἡ ὁμίχλη μυρίζει ὡραῖα! μοῦ εἶπε ἰταλικὰ ὁ Ματτίας.

Ὁ γέρος μᾶς κύτταξε χωρὶς νὰ μιλήση. Μᾶς ἔκανε μόνο ἕνα «ψίτ! ψίτ!» σὰ νἄμαστε γάτες, ποὺ σήμαινε πὼς ἔπρεπε νὰ πηγαίνουμε κοντά του γιὰ νὰ μὴ τὸν χάσουμε.

Δὲν ἀργήσαμε νὰ μποῦμε σ' ἕνα μεγάλο δρόμο γεμᾶτο ἀμάξια. Ὁ γέρος σταμάτησε ἕνα, ποὺ ὁ ἀμαξᾶς του ἦταν σκαρφαλωμένος πίσω στὴν κορυφὴ τῆς κουκούλας. Ὕστερα ἔμαθα πὼς τ' ἀμάξια αὐτὰ τὰ ἔλεγαν «κάμπ».

Μᾶς ἀνέβασε, ἐνῶ αὐτὸς ἔπιασε ἀμέσως ὁμιλία μὲ τὸν ἀμαξᾶ. Πολλὲς φορὲς ἄκουσα τὶς λέξεις Μπέθναλ-Γκρήν. Καὶ σκέφτηκα πὼς ἔτσι θὰ λεγόταν ἡ συνοικία ποὺ κάθονταν οἱ γονεῖς μου.

Ἡ συνομιλία ὁδηγοῦ καὶ ἀμαξᾶ γινόταν ὅλο καὶ πιὸ ζωηρή, ἐνῶ ἐγώ, ὁ Ματτίας κι' ὁ Κάπης εἴχαμε στριμωχτῆ σὲ μιὰ γωνιά.

Τρέχαμε τώρα γρήγορα σὲ δρόμους πλατεῖς, ἔπειτα στενούς, μὰ χωρὶς νὰ βλέπουμε τίποτα, γιατὶ ἡ ὁμίχλη ποὺ μᾶς τύλιγε, ἦταν πυκνή. Ἔκανε κρύο κι' ὅμως δυσκολοαναπνέαμε σὰν νἄκανε ζέστη. Ἀντίθετα ὁ ὁδηγός μας ἀνάσαινε βαθειά, σὰν νἄθελε ν' ἀποθηκεύση ἀέρα στὰ πλεμόνια του καὶ κάθε τόσο ἔτριβε τὰ χέρια καὶ τέντωνε τὰ πόδια του. Μὰ πόσα χρόνια εἶχε μείνει ἀκίνητος αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος;

Μ' ὅλη τὴ συγκίνησι ποὺ μοῦ προξενεῖ ἡ ἰδέα ὅτι σὲ λίγη ὥρα, σὲ λίγες στιγμὲς ἴσως, θ' ἀγκαλιάσω τοὺς δικούς μου, ἔχω καὶ τὴν ἐπιθυμία νὰ βλέπω τὴν πόλι. Μήπως δὲν εἶναι ὁ τόπος μου, ἡ πατρίδα μου;

Ἀλλ' ὅσο κι' ἂν ἀνοίγω τὰ μάτια μου, δὲν βλέπω τίποτα, ἐκτὸς ἀπὸ τὰ γκάζια καὶ τὰ φανάρια τῶν ἀμαξιῶν, ποὺ ἔρχονται ἀντίθετα.

Εἶναι πολλὴ ὥρα ἀφ' ὅτου βγήκαμε ἀπ' τὸ γραφεῖο τῶν Γκρὴθ καὶ Γκάλεϋ. Αὐτὸ μοῦ λέει ὅτι οἱ γονεῖς μου μένουν στὴν ἐξοχή. Κι' οἱ λέξεις, ποὺ εἶχα ἀκούσει πρίν, Μπέθναλ-Γκρήν, γιατὶ «γκρὴν» ἀγγλικὰ σημαίνει πράσινο, μ' ἔκαναν νὰ φαντάζωμαι συνοικία μὲ ὡραῖα δέντρα.

Ἡ χαρά μου, ὅσο πηγαίνουμε, μεγαλώνει. Κρατῶ τὸ Ματτία ἀπ' τὸ χέρι, ποὺ τοῦ τὸ σφίγγω δυνατά. Αἰσθάνομαι τὴν ἀνάγκη νὰ τοῦ δείξω ὅτι εἶναι ὁ παντοτινός μου φίλος...

Ἀλλ' ἀντὶ νὰ φτάσουμε στὴν ἐξοχή, μπαίνουμε σὲ δρόμους στενούς, κι' ἀκοῦμε ἀπὸ μακρυὰ σφυρίγματα σιδηροδρόμου.

Λέω τότε τοῦ Ματτία νὰ ρωτήση, ἂν κοντεύουμε νὰ φτάσουμε. Ἡ ἀπάντησι τοῦ Ματτία εἶναι ἀπελπιστική.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

Η ΣΕΛΙΣ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΣΑΣ

Η ΓΚΡΙΝΙΑ ΚΙ' Ο ΘΥΜΟΣ

Μιὰ φορὰ κι' ἕνα καιρὸ ζοῦσαν σ' ἕνα νοικοκυρεμένο σπιτάκι ἕνας πετεινὸς καὶ μιὰ ὄρνιθα. Ὁ πετεινός, ποὺ τὸν ἔλεγαν Κουκουρῖκο, ζοῦσε εὐτυχισμένος μὲ τὴ γυναῖκα του τὴν κόττα. Ἡ μοναξιὰ ὅμως τοὺς ἔτρωγε, γιατὶ δὲν εἶχαν ἀποκτήσει κοττόπουλα. Κι' ἀποφάσισαν νὰ υἱοθετήσουν ἕνα ποντικάκι, ποὺ δὲν εἶχε γνωρίσει γονεῖς.

Στὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ βουνοῦ ἦταν ἕνα ἄλλο σπιτάκι κι' ἕνα μικρὸ ποτάμι χώριζε τὰ δυὸ σπίτια. Μὰ ὅσο τὸ πρῶτο ἦταν νοικοκυρεμένο, τόσο τὸ ἄλλο ἦταν σὲ κακὰ χάλια. Σ' αὐτὸ καθόταν μιὰ ἀλεποῦ μὲ τὰ τέσσερα παιδιά της. Ἡ ἀλεποῦ ἦταν μεγάλη τεμπέλα. Καθόταν ὅλη τὴν ἡμέρα καὶ δὲ τῆς καιγόταν καρφί, ἂν τὰ παιδιά της πεινοῦσαν. Κι' ὅταν πιὰ δὲ μπόρεσαν νὰ βαστάξουν περισσότερο, ἀποφάσισαν νὰ τῆς κάνουν τὰ παράπονά τους.

Ἄρχισαν, λοιπόν, νὰ φωνάζουν καὶ νὰ κλαῖνε. Ἡ ἄπονη μητέρα ὅμως ἄκουγε τὰ παράπονά τους στὸ βρόντο. Ἐκεῖνα τότε ζάρωσαν σὲ μιὰ γωνιὰ ἀπογοητευμένα. Ἦρθε ὅμως στιγμή, ποὺ ἡ ἀλεποῦ φοβήθηκε μήπως πεθάνουν καὶ σκέφτηκε νὰ πάη νὰ τοὺς βρῆ τροφή. Τὰ φώναξε λοιπὸν καὶ τοὺς εἶπε:

— Βλέπετε ἐκεῖ στὸ λόφο ἕνα σπιτάκι; Κάθεται σ' αὐτὸ ὁ κὺρ-Κουκουρῖκος μὲ τὴ γυναῖκα του, ποὺ εἶναι καλοθρεμένη. Κάθε τέτοια ὥρα ὁ κὺρ Κουκουρῖκος συνηθίζει νὰ κατεβαίνη στὰ χωράφια. Περιμένετε, λοιπόν, νὰ πάω ν' ἁρπάξω τὴν κόττα κι' ἔφτασα στὸ λεφτό... Πιστεύω πὼς μ' αὐτὴν θὰ χορτάσουμε κι' οἱ πέντε...

— Μπράβο, τώρα σ' ἀναγνωρίζουμε γιὰ μάνα μας! φώναξαν καὶ τὰ τέσσερα παιδιά.

Κι' ὕστερα τὸ καθένα εἶπε:

— Ἐγὼ θὰ πάω νὰ ἑτοιμάσω τὴ φωτιά!

— Ἐγὼ θὰ πλύνω τὴ χύτρα!

— Ἐγὼ θὰ στρώσω τραπέζι!

Καὶ τὸ πιὸ μικρὸ ποὺ ἔμοιαζε πολὺ τῆς μάνας του, φώναξε:

— Ἐγὼ θὰ περιμένω γιὰ νὰ καθίσουμε νὰ φᾶμε ὅλοι μαζί...

Ἔτσι, ἡ κυρία Ἀλεποῦ πῆρε ἕνα σάκκο κι' ἔφυγε.

Ἀλλὰ γιὰ κακή της τύχη ὁ κὺρ Κουκουρῖκος ἐκεῖνο τὸ πρωῒ δὲ βγῆκε ἔξω. Εἶχε μαλλώσει μὲ τὸ ποντικάκι στὰ γερά. Κακόκεφοι λοιπὸν κι' οἱ δυὸ καὶ μὲ κατεβασμένα μοῦτρα, πῆγαν νὰ καθίσουν στὸ τραπέζι, ὅπου τοὺς εἶχε ἑτοιμάσει τὸ πρωϊνὸ ἡ νοικοκυρὰ κυρὰ Κουκουρίκου.

— Ἡ σοῦπα μυρίζει ἄσχημα! φώναξε ὁ κὺρ Κουκουρῖκος.

Καὶ συμπλήρωνε τὸ ποντικάκι:

— Εἶναι κακοζυμωμένο τὸ ψωμί!

— Ἂν δὲ σ' ἀρέση τὸ ψωμί, μὴ τὸ τρῶς! εἶπε ἡ κόττα στὸ μικρό.

Καὶ γυρίζοντας στὸν ἄντρα της, πρόσθεσε:

— Νὰ μοῦ κάνης τὴ χάρι νὰ πάψης τὶς μουρμοῦρες!

Εἴχανε μοιράσει τὶς δουλειές. Ὁ κὺρ Κουκουρῖκος, πρὶν κατεβῆ στὰ χωράφια, κουβαλοῦσε νερὸ ἀπ' τὸ πηγάδι. Τὸ ποντικάκι πάλι σπούπιζε τὸ σπίτι. Μὰ τὸ πρωῒ ἐκεῖνο, γιὰ νἆναι θυμωμένοι, οὔτε ἐκεῖνος πῆγε γιὰ νερό, οὔτε καὶ τὸ μικρὸ σκούπισε. Ἔτσι, ὅλες οἱ δουλειὲς πέσανε στὴν κόττα. Πῆγε, λοιπόν, μόνη της στὸ πηγάδι. Σὲ λίγο χτύπησε ἡ πόρτα. Τὸ ποντικάκι πῆγε ν' ἀνοίξη. Μόλις ὅμως ἀντίκρυσε τὴν κυρὰ ἀλεποῦ, τὄβαλε στὰ πόδια. Ἐκείνη δὲ τοὔδωσε σημασία καὶ τράβηξε γιὰ τὸν κὺρ Κουκουρῖκο, ποὺ διάβαζε τὴν ἐφημερίδα του καὶ δὲν τὴ πρόσεξε. Τὸν ἅρπαξε ἀμέσως ἀπὸ τὸ λαιμὸ καὶ τὸν ἔχωσε στὸ σάκκο της.

Τὸ ποντικάκι κρυμμένο σὲ μιὰ γωνιά, παρακολουθοῦσε. Μόλις εἶδε τὴν ἀλεποῦ νὰ παίρνη τὸν πατέρα του, ἔτρεξε νὰ εἰδοποιήση στὸ πηγάδι τὴν κυρὰ Κουκουρίκου.

— Ἡ κακιὰ μέρα ἀπ' τὸ πρωῒ φαίνεται, τῆς εἶπε λαχανιασμένο. Τρέξε κι' ὁ ἄντρας σου χάνεται! Τρέξε νὰ τὸν σώσουμε!...

Καὶ τῆς εἶπε μὲ δυὸ λόγια ὅσα εἶδε κι' ὅσα ἄκουσε.

Ἡ κυρὰ Κουκουρίκου σκέφτηκε λίγο κι' εἶπε στὸ ποντικάκι:

— Πήγαινε στὴν ἀποθήκη καὶ φέρε μου τέσσερα μπουκάλια ἀπ' τὸ καλὸ κρασί!...

Ἔπειτα, ἡ κυρὰ Κουκουρίκου τὰ πῆρε καὶ τρέχοντας κατέβηκε στὴν ὄχθη τοῦ ποταμοῦ. Ἤξερε πὼς ἐκεῖ θὰ συναντοῦσε τὴν κυρὰ ἀλεποῦ, γιατὶ εἶχε φτάσει πρὶν ἀπὸ αὐτή. Ἀκούμπησε λοιπὸν τὰ δυὸ μπουκάλια στὴ μέση τοῦ δρόμου. Τ' ἄλλα δυὸ τ' ἄφησε λίγο πιὸ πέρα, στὴ ρίζα ἑνὸς δέντρου. Ἡ ἴδια κρύφτηκε πίσω ἀπὸ κάτι θάμνους καὶ παραμόνευε.

Σὲ λίγο, νά σου κουνιστὴ καὶ λυγιστὴ ἡ κυρὰ ἀλεποῦ.

Μόλις ἀντίκρυσε τὶς μπουκάλες παράτησε κατὰ γῆς τὸ σακκί. Κι' ἀφοῦ τράβηξε μὲ τὰ δόντια της τὸ φελὸ ἤπιε ὅλο τὸ κρασί. Κι' εὐχαριστημένη, ποὺ ξεδίψασε, πῆρε πάλι τὸ δρόμο.

Μὰ λίγο πιὸ κάτω εἶδε καὶ τὶς ἄλλες δυὸ μπουκάλες καὶ χωρὶς νὰ χάση καιρό, ἄφησε τὸ σάκκο καὶ ρούφηξε μονορροῦφι καὶ τ' ἄλλο κρασί.

Ἔννοιωσε τότε τὰ πόδια της κομμένα καὶ ξάπλωσε νὰ πάρη ἕναν ὑπνάκο.

Ἡ κυρὰ Κουκουρίκου, μόλις τὴν ἄκουσε νὰ ροχαλίζη, ἔλυσε τὸ σακκὶ καὶ λευτέρωσε τὸν ἄντρα της.

— Πήγαινε καὶ φέρε μου μιὰ μεγάλη πέτρα, τοῦ εἶπε.

Ὁ κὺρ Κουκουρίκος ἔφυγε καὶ σὲ λίγο γύρισε μὲ τὴ πέτρα.

— Τώρα, κύλα την μέσα στὸ σακκί, τοῦ εἶπε ἡ κυρά του.

Κι' ὅταν ἐκεῖνος τὴν ἔβαλε στὸ σακκί, ἐκεῖ ὅπου ἦταν πρὶν λίγη ὥρα ὁ ἴδιος, ἡ κυρὰ Κουκουρίκου τὸ ἔδεσε σφιχτά, πρὶν ξυπνήση ἡ ἀλεποῦ.

Ἔπειτα ἔφυγαν γρήγορα καὶ γύρισαν στὸ σπιτάκι τους. Κλείσανε πόρτες καὶ παράθυρα καὶ κάθισαν νὰ ξεκουραστοῦν.

— Αὐτὸ νὰ σᾶς γίνη μάθημα! εἶπε ἡ κυρὰ Κουκουρίκου περήφανη γιὰ τὸ κατόρθωμά της.

Καὶ σὲ λίγο πρόσθεσε:

— Ἂν τὸ πρωῒ δὲν ξυπνούσατε μὲ νεῦρα καὶ μουρμούρα, δὲ θὰ γινόταν τίποτα!

Στὸ μεταξὺ ἡ κυρὰ ἀλεποῦ ξύπνησε μὲ τρομερὸ πονοκέφαλο γιατὶ τὴν εἶχε πειράξει τὸ πολὺ κρασί.

Σηκώθηκε μὲ κόπο, πῆρε τὸ σακκὶ καὶ τράβηξε γιὰ τὸ σπίτι της. Μὰ ὅταν πῆγε νὰ περάση τὸ ποτάμι, ἄρχισε νὰ βουλιάζη σιγὰ-σιγά, ὥσπου ἔφτασε στὸ βυθό.

Ἔτσι τὰ δυστυχισμένα ἀλεπουδάκια, μείνανε πάλι νηστικά. Καὶ θὰ πεθαίνανε ἀπὸ τὴν πεῖνα, ἂν δὲν τἄπαιρνε μιὰ θειά τους, στὸ σπίτι της, ἐξασφαλίζοντάς τους ἔτσι τὸ φαγητὸ καὶ τὸν ὕπνο.

Ἀπὸ τότε, ὁ κὺρ Κουκουρῖκος, ἡ κυρὰ ὄρνιθα καὶ τὸ ποντικάκι ἐξακολουθοῦσαν νὰ ζοῦν μονιασμένοι κι' ἀγαπημένοι. Κατάλαβαν ὅτι ὁ θυμὸς κακὸ φέρνει, μὰ ποτὲ καλό.

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

ΣΑΣ ΙΚΑΤΑΜΗΙΟΠ ΟΤ

Στὴ μάνα

Μὲ κάθε φύσημα ἐλαφρό,
ποὺ φέρνει ἡ δροσερὴ νοτιά,
σοῦ στέλνω, μάνα μου, φιλὶ
γεμᾶτο δάκρυ ἀπ' τὴν καρδιά.

★

Μὲ κάθε ἀχτίδα ἀστεριοῦ
νἄρθῶ θέλω σιμά σου
νὰ δῶ τὴ γλυκειά σου τὴ μορφή,
ν' ἀκούσω τὴ λαλιά σου.

★

Νὰ γονατίσω μιὰ στιγμὴ
γλυκὰ νὰ σὲ φιλήσω
κι' ὕστερα πιὰ ἂς ἔφευγα
ἂς γύριζα ὀπίσω!

★

Ἄχ μάνα μου, εἶνε πικρὴ
κι' εἶν' ἔρμη ἡ ξενητειά,
σὰν πρωτοφύγη τὸ παιδὶ
ἀπὸ μανούλας ἀγκαλιά.

ΜΙΧ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΑ ΣΑΣ

Ἡ χωρίστρα

Ἡ μητέρα τοῦ Μάκη τὸν παίρνει μιὰ μέρα μαζί της καὶ πᾶνε στὸ φωτογραφεῖο.

— Τί θὰ κάνουμε στὸ φωτογράφο; ρωτάει στὸ δρόμο μὲ περιέργεια ὁ Μάκης.

— Θὰ κάνουμε μεγέθυνσι μιᾶς φωτογραφίας τοῦ πατέρα σου. Ὁ φωτογράφος δηλαδὴ θὰ μᾶς κάνη μιὰ φωτογραφία δυὸ - τρεῖς φορὲς πιὸ μεγάλη ἀπ' αὐτὴ ποὺ θὰ τοῦ δώσουμε.. τοῦ ἐξηγεῖ ἡ μητέρα του.

Ἔτσι φτάνουν μὲ τὴ μητέρα του στὸ φωτογραφεῖο.

— Προσέξτε, κύριε... λέει τότε ἐκείνη στὸ φωτογράφο, ἀφοῦ τοῦ ἔδωσε τὴ φωτογραφία. Θέλω τὸν ἄντρα μου χωρὶς καπέλλο. Μπορεῖτε νὰ τὸ βγάλετε;

— Εὔκολο, κυρία μου, ἀπαντάει ὁ φωτογράφος. Ἀλλὰ πρέπει νὰ μοῦ πῆτε ἀπὸ ποιὸ μέρος ὁ ἄντρας σας κάνει τὴ χωρίστρα του;..

Πρὶν ὅμως προλάβη ν' ἀπαντήση ἡ μητέρα του, ὁ Μάκης πετιέται καὶ λέει στὸ φωτογράφο:

— Ἐγὼ δὲ θυμᾶμαι!... Ἀλλὰ θὰ τὸ δῆτε εὔκολα ὅταν θὰ τοῦ βγάλετε τὸ καπέλλο!...

ΜΙΚΥ — ΜΑΟΥΣ

Χιοῦμορ

Μαμᾶ: Παυλάκη, ἔρριξες τὸ γράμμα ποὺ σοὔδωσα στὸ κουτί;

Παυλάκης: Τὄρριξα.

Μαμᾶ: Κι' ἔβαλες γραμματόσημο;

Παυλάκης: Ὄχι, μαμᾶ, γιατὶ ἐκείνη τὴν ὥρα δὲ μ' ἔβλεπε κανείς.

★

Ὁ Τοτὸς τρώγοντας τὸ παγωτό του, γυρίζει καὶ λέει στὸ φίλο του:

— Γιαννάκη, ἂν ἐδῶ τὸ παγωτὸ εἶναι τόσο κρύο, φαντάσου πόσο θἆναι στὴ Ρωσία!...

★

Δάσκαλος: Τὰ γραπτά σου, Νίκο, εἶναι καλά, μὰ μοιάζουν λέξι πρὸς λέξι μὲ τὰ γραπτὰ τοῦ Κωστάκη. Τί συμπεραίνεις;

Νίκος: Ὅτι καὶ τὰ γραπτὰ τοῦ Κωστάκη εἶναι καλά!..

★

Μητέρα: Γιατί, Λιλίκα, βασανίζεις τὴ γάτα μὲ τὸ παποῦτσι τοῦ μπαμπᾶ σου;

Λιλίκα: Δὲν τὴ βασανίζω, μαμᾶ. Παίζω τὸν... παπουτσωμένο γάτο!

★

Μαιρούλα: Μπαμπᾶ, τὸ περόνι κάνει σπόρο;

Μπαμπᾶς: Τί ἀνοησίες εἶν' αὐτὲς ποὺ λές;

Μαιρούλα: Μὰ... τότε, λοιπόν, γιατί λένε περονόσπορος;

★

Ρωτοῦν τὴ Σταυρούλα:

— Μοῦ χαρίζεις, μικρή μου, τὸ ὄνομά σου;

Κι' ἡ Σταυρούλα, ποὺ πρώτη φορὰ ἀκούει αὐτὴ τὴ φρᾶσι, ἀπαντάει μὲ παράπονο:

— Μπᾶ! Κι' ἐγὼ νὰ μείνω χωρὶς ὄνομα;

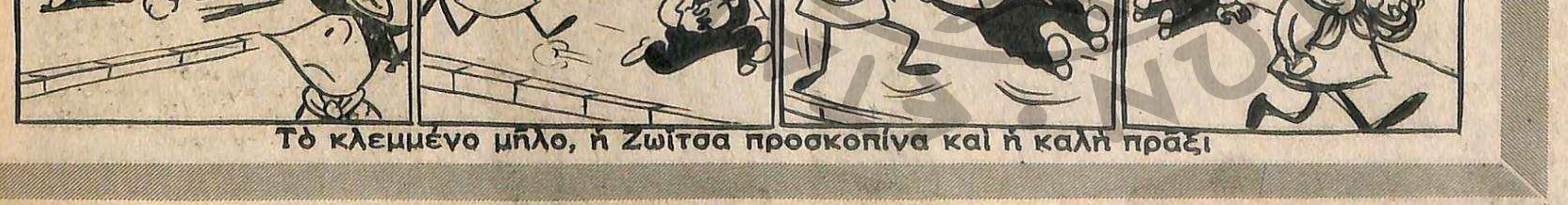

Τὸ κλεμμένο μῆλο, ἡ Ζωίτσα προσκοπίνα καὶ ἡ καλὴ πρᾶξι

Ἡ σελὶς τῆς γυναίκας

ΝΕΟ ΒΡΑΔΥΝΟ ΣΥΝΟΛΟ

Τὸ Παρίσι μᾶς ἔχει συνηθίσει σ' ἐκπλήξεις. Τὴ στιγμὴ αὐτὴ λανσάρεται ἐκεῖ ἕνα νέο σύνολο γιὰ βράδυ, ποὺ ἀποτελεῖται ἀπὸ μπλουζάκι «κάρντιγκαν» μεταξωτό, χωρὶς μανίκια καὶ μὲ ντεκολτὲ «μπατώ», φούστα βελούδινη φαρδειά, μὲ ἀσιδέρωτες πιέττες τριγύρω ἀπὸ τὴν τάλλια καὶ μιὰ ἰδιότροπη ζώνη, ποὺ λέγεται «Χίλιες καὶ μιὰ νύχτες» καὶ ποὺ συνδέει τὸ βραδυνὸ αὐτὸ σύνολο!

Ἐκεῖνο ποὺ ἔχει σημασία εἶναι. ὅτι ὁ συνδυασμὸς τῆς μπλούζας μὲ τὴν βελούδινη φούστα γίνεται στὸν ἴδιο χρωματισμό, ἀλλὰ σὲ διαφορετικὴ ἀπόχρωσι.

Ἀνοικτότερη εἶναι ἡ μπλούζα. πιὸ σκούρα ἡ φούστα καὶ ἡ ζώνη πολύχρωμη καὶ κεντημένη μὲ χρυσό, ἀσῆμι καὶ πολύχρωμες πέτρες.

Ὅλη ἡ προσοχὴ δηλαδὴ τοῦ νέου βραδυνοῦ συνόλου συγκεντρώνεται στὴ ζήνη, ποὺ εἶναι πραγματικὰ ἐξαιρετικοῦ γούστου καὶ μεγάλης πολυτελείας.

Οἱ μοντέρνες αὐτὲς ζῶνες, ποὺ συνοδεύουν τὸ καινούργιο βραδυνὸ ντύσιμο, εἶναι φαρδειὲς καὶ χρυσοποίκιλτες.

Μπορεῖτε δὲ νὰ τὶς κάνετε καὶ μόνη σας, εὐκολώτατα, ἀρκεῖ νὰ ψάξετε καὶ νὰ βρῆτε τὰ κατάλληλα ὑλικά.

Θαυμάσια ἐξυπηρετοῦν γι' αὐτὴ τὴ δουλειὰ τὰ βαμβακερὰ γαλόνια τῆς ταπετσαρίας, ὡς καὶ αὐτά, ποὺ χρησιμοποιοῦνται γιὰ τὴν κατασκευὴ τῶν ἀμπαζούρ.

Συνδυᾶστε ἁρμονικὰ τοὺς χρωματισμοὺς τοῦ γαλονιοῦ, ποὺ θὰ ἀγοράσετε γιὰ ζώνη, μὲ τὸ χρῶμα τοῦ βραδυνοῦ συνόλου, ποὺ μ' αὐτὸ πρόκειται νὰ τὴ φορέσετε καὶ κατόπιν ράβετε τὸ γαλόνι ἀπάνω σὲ μιὰ σκληρὴ «γκρογκραίν», ἀναλόγου φάρδους, ἀπὸ αὐτὲς ποὺ βάζουμε στὶς φοῦστες.

Κι' ἀφοῦ τὸ γαζώσετε ἀπάνω καὶ κάτω, ράβετε καὶ τὶς ἀπαιτούμενες κόπιτσες στὴν ἄκρη, γιὰ τὸ κούμπωμα τῆς ζώνης, καὶ ἀρχίζετε τὴ διακόσμησι.

Ἀπάνω στὰ ἴδια σχέδια τοῦ γαλονιοῦ, θὰ ρίξετε μερικὲς βελονιὲς μὲ χρυσῆ ἢ ἀσημένια κλωστὴ καὶ ὅπου τὸ σχέδιο ἐπιτρέπει, θὰ ράψετε μιὰ-δυὸ παγιέττες ἢ μεγάλες πολύχρωμες πέτρες, ἀπὸ αὐτὲς ποὺ πωλοῦνται μὲ τὸ δράμι στὰ διάφορα εἰδικὰ καταστήματα.

Οἱ πέτρες αὐτὲς ἔχουν τρυπίτσες, ἀπὸ τὶς ὁποῖες περνᾶτε τὴν βελόνα σας καὶ τὶς ράβετε ἀπάνω στὴ ζώνη. Ἄλλες δὲ στερεώνονται μὲ καρφιτσάκι, ποὺ ἔχουν στὸ κάτω μέρος.

Μοντέρνο βραδυνὸ σύνολον, ἀποτελούμενο ἀπὸ μπλούζα μεταξωτή, ποὺ κουμπώνει ἐμπρός, φούστα βελούδινη καὶ ζώνη «Χίλιες καὶ μία νύχτες».

Μὲ τὸν ἁπλὸ αὐτὸ τρόπο καὶ μὲ ἐλαχίστη δαπάνη ἀποκτᾶτε ἕνα ἐξαιρετικὰ κομψὸ καὶ πολὺ μοντέρνο ἀξεσουὰρ γιὰ τὸ βράδυ, ποὺ μπορεῖτε θαυμάσια νὰ τὸ φορέσετε καὶ μὲ κατάμαυρο ἢ κάτασπρο φόρεμα.

Οἱ ζῶνες αὐτές ποὺ ὀνομάζονται χαρακτηριστικὰ «Χίλιες καὶ μιὰ νύχτες» εἶναι ἐξαιρετικὰ διακοσμητικὲς καὶ ἐπισημοποιοῦν ἀκόμη καὶ τὸ ἁπλούστερο φουστανάκι, ὅταν χρειαστῆ νὰ τὸ φορέσετε σὲ εἰδικὴ περίπτωσι. Μιὰ τέτοια ζώνη μπορεῖ νὰ γίνη καὶ ἀπὸ ἑλληνικὸ κέντημα.

Παλιὰ χρυσοκέντητα ταγάρια ἢ κομμάτια ἀπὸ παλιὲς φορεσιὲς καὶ σιγκοῦνια, εἶναι πολύτιμα εὑρήματα γιὰ τὴν κομψὴ γυναῖκα, ποὺ θέλει νὰ κάνη μιὰ βαρύτιμη ζώνη τῆς τελευταίας μόδας.

ΠΟΥΚΑΜΙΣΑ «ΑΝΓΚΟΡΑ»

Ὅλα γενικῶς τὰ πλεχτὰ εἶναι ἐφέτος πολὺ τῆς μόδας καὶ ἀρέσουν ὑπερβολικὰ στὶς κομψὲς γυναῖκες ὡς μοντέρνο, πρακτικὸ καὶ πολὺ ζεστὸ ντύσιμο.

Ἐκτὸς ὅμως ἀπὸ τὰ πλεχτὰ φορέματα, τὰ ἐπανωφόρια καὶ τὰ μοντέρνα πουλόβερ, ποὺ γίνονται ἀπὸ μαλλὶ σκέτο ἢ «μπουκλὲ» σὲ διάφορες πλέξεις, ἡ τελευταία παρισινὴ «νουβωτὲ» εἶναι τὰ πλεχτὰ πουκάμισα, ἀπὸ μαλλὶ «ἀνγκορὰ» σὲ ζωηροὺς χρωματισμούς.

Μιὰ λεπτομέρεια πολὺ σημαντική, γιὰ νὰ μὴν «πίνη» κατὰ τὸ πλύσιμο, νὰ μὴ «στουπιάζη» τὸ πλεχτὸ καὶ νὰ μὴν ξεχειλώνη, εἶναι νὰ βάζετε κατὰ τὸ πλέξιμο μιὰ κλωστὴ ἀπὸ μετάξι, φυτικὸ ἢ ζωϊκό, στὸν ἴδιο ἀκριβῶς χρωματισμὸ τοῦ «ἀνγκορά»

Μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ βαραίνει κιόλας τὸ πλεχτὸ καὶ «πέφτει» ὡραῖα τὸ πουκάμισο.

Τὸ μοντέλο, ποὺ σᾶς δίνουμε, εἶναι τὸ ἀντιπροσωπευτικώτερο πουκάμισο«ἀνγκορὰ» τῆς τελευταίας μόδας. Ὅπως βλέπετε ἔχει τὰ δύο χαρακτηριστικὰ ἀνοίγματα στὰ πλάγια, εἶναι κλειστὸ ἐμπρός, καὶ μανίκι τρουὰ-κάρ, ποὺ θεωτὰ πέττα, ποὺ ἀνοίγουν μονοκόμματα ἐμπρὸς καὶ μανίκι τρουὰ-κάρ, ποὺ θεωρεῖται τὸ μάκρος τῆς μόδας τοῦ 1958.

ΓΙΑΚΑΔΕΣ «ΚΑΠΥΣΟΝ»

Μιὰ ἐντελῶς καινούργια ἰδέα, ποὺ ἐφαρμόζεται στὰ περισσότερο χειμωνιάτικα ταγιέρ, εἶναι ἡ ἑξῆς: Ὁ πελώριος γιακᾶς τῆς ζακέττας νὰ εἶναι ἀσορτὶ μὲ τὴ μπλούζα, ποὺ συνοδεύει τὸ ταγιέρ, καὶ νὰ γίνεται «καπυσόν».

Ὁ «γιακᾶς-καπυσὸν» εἶναι πελώριος, ὅπως βλέπετε στὸ φιγουρίνι μας,καὶ γίνεται ἀπὸ γούνα μὲ μικρὸ τρίχωμα στὸ ἴδιο χρῶμα μὲ τὴ μπλούζα.

Καμμιὰ φορά, ἀντὶ γιὰ μπλούζα, ὑπάρχει ἕνα μικρὸ τρίγωνο πλαστρόν, ἀπὸ τὴν ἴδια γούνα, ποὺ κλείνει ἐμπρὸς τὸ ἄνοιγμα τοῦ ντεκολτὲ καὶ «ντύνει» περισσότερο χειμωνιάτικα τὸ χοντρὸ ταγιέρ, ποὺ συνήθως γίνεται σὲ ἴσια γραμμή.

Τὸ μοντέλο ποὺ σᾶς δίνουμε, εἶναι μιὰ παρισινὴ κρεασιὸν ἀπὸ τὶς ὡραιότερες. Ἡ φούστα εἶναι ἴσια καὶ στενή, ἡ ζακέττα σὲ στὺλ «σάκκος», ἐμπρὸς δὲ εἶναι πιὸ κοντή, ἐνῶ πίσω μακραίνει ἐλαφρῶς.

Ἡ καινούργια μόδα τοῦ ἀσύμμετρου τελειώματος τῆς ζακέττας εἶναι ἡ γραμμή, ποὺ θὰ ἐπικρατήση γιὰ τὰ ἀνοιξιάτικα ταγιέρ.

Ἐπίσης, οἱ μεγάλοι «γιακάδες-καπυσὸν» εἶναι μιὰ ἰδιοτροπία τῆς μόδας, ποὺ προβλέπεται πὼς θὰ συνεχιστῆ καὶ τὴν ἄνοιξι, ἀντὶ δὲ γούνας, θὰ χρησιμοποιηθῆ πικές, «πὼ-ντ'-ἀνζ» κλπ.

Ἀπὸ τὸ ἴδιο ὕφασμα τοῦ γιακᾶ θὰ γίνεται καὶ ἡ μπλούζα, ἡ ὁποία θὰ εἶναι ἁπλουστάτη σὲ γραμμὴ καὶ θὰ ἐφαρμόζη καλὰ στὸ σῶμα.

ΜΟΝΤΕΡΝΟ ΝΤΥΣΙΜΟ

Ἡ μόδα τελευταῖα λανσάρει τὸ ἰδεῶδες ντύσιμο γιὰ σπουδάστριες καὶ νεαρὲς ἐργαζόμενες.

Τὸ ντύσιμο αὐτὸ ἀποτελεῖται ἀπὸ ἕνα ἁπλούστατο καὶ ἐξαιρετικὰ κοκκέτικο φορεματάκι, δίχως μανίκια καὶ μὲ ἀνοιχτὸ ντεκολτέ, τόσο ἀνοιχτό, ὥστε νὰ ἀφίνη ἐλεύθερο τὸ ἐπάνω μέρος τοῦ κορσάζ, γιὰ νὰ φαίνεται καλὰ ἡ μπλούζα ἢ τὸ πουλόβερ, ποὺ φοριέται ἀπὸ μέσα καὶ συμπληρώνει νόστιμα τὸ νεανικὸ αὐτὸ ντύσιμο τῆς τελευταίας μόδας τοῦ 1958.

Τὸ κομψὸ καὶ μοντέρνο αὐτὸ σύνολο ἄλλοτε ἔχει ἴσια φούστα καὶ ἄλλοτε «ἀν-φόρμ». Ἔτσι ἱκανοποιεῖ ὅλα τὰ γούστα καὶ κυρίως πηγαίνει περίφημα σὲ κάθε σῶμα καὶ κολακεύει τόσο τὶς πολὺ λεπτές, ὅσο καὶ τὶς περισσότερο παχουλὲς γυναῖκες. Μόνο, ποὺ ὅταν γίνεται σὲ ἴσια γραμμή, ἡ ζώνη τοποθετεῖται λίγο χαμηλότερα τοῦ συνήθους.

Ὅταν ὅμως ἡ φούστα εἶναι κομμένη «ἀν-φόρμ», ἡ τάλλια σχηματίζεται στὴ φυσικὴ θέσι τῆς μέσης, χωρὶς νὰ σφίγγη ἡ ζώνη ὑπερβολικά.

Μιὰ λεπτομέρεια, ποὺ ἀφορᾶ τὰ ριγὲ ὑφάσματα, εἶναι νὰ σχηματίζεται ἡ πένσα τοῦ στήθους συμμετρικὰ καὶ κατὰ τέτοιον τρόπον, ὥστε ν' ἀποτελῆ ὡραῖο σχέδιο τοῦ ὑφάσματος, ἀκριβῶς ὅπως βλέπετε καὶ στὸ φιγουρίνι τοῦ ριγωτοῦ μοντέλου, ποὺ σᾶς δίνουμε.

Τὸ εἶδος τοῦ ὑφάσματος ἀπὸ τὸ ὁποῖο γίνονται τὰ ξεμανίκωτα αὐτὰ φορεματάκια τῆς μόδας, ποικίλλει ἀνάλογα μὲ τὸ γοῦστο τῆς γυναίκας καθὼς καὶ ἀπὸ τὴν ὥρα ποὺ θὰ φορεθῆ.

Γιὰ ἀπόγεμα καὶ βράδυ θὰ διαλέξετε ἕνα μπροκὰρ ἢ ἕνα «φασονὲ» ὁποσδήποτε ὕφασμα. Ἡ μπλούζα ἀπὸ μέσα γίνεται κατὰ προτίμησιν ἀπὸ μουσελῖνα, μὲ κλειστὸ ντεκολτὲ καὶ φαρδὺ μανίκι, ποὺ σουρώνει χαμηλὰ στὴ μανσέττα.

Γιὰ ὅλες τὶς ἄλλες ὧρες κάθε ὕφασμα ταιριάζει καὶ εἶναι κατάλληλο γιὰ τὸ χαριτωμένο αὐτὸ ντύσιμο. Θαυμάσια δὲ μπορεῖτε νὰ χρησιμοποιήσετε καὶ ἕνα μικρὸ ρετάλι, ἀπὸ αὐτὰ ποὺ πουλιοῦνται πάμφθηνα στὰ μαγαζιά, γιὰ τὸ λόγο πὼς δὲν εἶναι ἀρκετὰ γιὰ νὰ γίνη ἕνα σωστό, ὁλόκληρο φόρεμα.

①

②

③

1) Γιακᾶς «καπυσόν», ἀπὸ «ἀνιώραζέ», γκρὶ ἀνοιχτό, σὲ ταγιὲρ ἀπὸ γκρίζο καὶ ἄσπρο «τουίντ». 2) Πουκάμισο «ἀνγκορὰ» στὸ καινούργιο στὺλ τῆς μόδας τοῦ 1958. 3) Μοντέρνο ριγωτὸ μοντέλο, σὲ ἴσια γραμμὴ μὲ πλεχτὴ μπλούζα, ἡ ὁποία ἔχει φαρδὺ λάστιχο γύρω ἀπὸ τὸ λαιμό.

ΑΔΙΑΒΡΟΧΑ ΤΟΥ 1958

Τὰ μοντέρνα ἀδιάβροχα εἶναι ἐξαιρετικὰ ὄμορφα ἐφέτος καὶ χωρίζονται σὲ τρεῖς διαφορετικοὺς τύπους.

Τὸ περίεργο ὅμως εἶναι πὼς καθένας ἀπὸ τοὺς τύπους αὐτοὺς ἔχει μιὰ ἰδιαίτερη χάρι, ἐντελῶς δική του, ποὺ βάζει τὴ σφραγίδα τῆς κομψότητος καὶ τῆς μόδας τοῦ 1958 συγχρόνως.

Τὰ δυὸ μοντέλα, ποὺ βλέπετε στὶς φωτογραφίες τῶν φιγουρινιῶν μας, εἶναι ἀπὸ τὰ ἀντιπροσωπευτικώτερα τοῦ εἴδους των καὶ τὰ κομψότερα ἀπ' ὅλες τὶς παρισινὲς κολλεξιόν.

Ἕνα τρίτο ἀντιγράφει τὸ ντύσιμο τῶν Νορβηγῶν ναυτικῶν καὶ εἶναι ἐξαιρετικὰ μοντέρνο. Γίνεται ἀπὸ μαῦρο γυαλιστερὸ πλαστικὸ ὕφασμα καὶ ἔχει ἀσσορτὶ καπέλλα γιὰ τὴ βροχή, στὸ γνωστὸ κλασσικὸ τύπο τῶν ψαράδων τῆς Σκανδιναυΐας. Ἡ ζώνη σφίγγει στὴ μέση καὶ δένει ἐμπρός.

Τὸ ἕνα μοντέλο μας εἶναι ἕνα ἐξαιρετικὰ κοκκέτικο ἀδιάβροχο τῆς τελευταίας μόδας ἀπὸ βαμβακερὴ ποπλίνα ἀδιαβροχοποιημένη, χρώματος μαστίχας μὲ στρογγυλὸ γιακαδάκι ἀπὸ γούνα πλαστίκ, σὲ χρῶμα καφὲ ἀνοιχτὸ καὶ κουμπιὰ ἀπὸ δέρμα, στὸ χρωματισμὸ τῆς γούνας.

Ἡ ζώνη περνᾶ μέσα σὲ θηλειὰ καὶ δένει ἐμπρός. Τὸ τρίτο ἀδιάβροχο εἶναι κοντό, σὲ ἐντελῶς ἴσια γραμμή Μόλις φτάνει ὡς τὰ γόνατα.

Συνηθίζεται δὲ πάρα πολύ, λόγω τοῦ μάκρους του καὶ θεωρεῖται ἐξαιρετικὰ ἐξυπηρετικὸ γιὰ λίγη βροχή, γιατὶ εἶναι εὐκολοφόρετο καὶ χρησιμεύει γιὰ ἀδιάβροχο καὶ γιὰ μακρειὰ ζακέττα συγχρόνως.

Τὰ μανίκια, ὅπως βλέπετε εἶναι ἴσια καὶ κολλιοῦνται χαμηλά, κάτω ἀπὸ τὸ κατέβασμα τοῦ ὤμου. Ἔχει δὲ στενό, στρατιωτικὸ γιακαδάκι «Ἀλὰ κορεάνα».

Τὰ περισσότερα κοντὰ ἀδιάβροχα γίνονται ἀπὸ δέρμα «πλαστίκ» σὲ διάφορους χρωματισμοὺς καὶ κατὰ προτίμησιν ἄσπρα.

Τὸ ἄσπρο εἶναι τὸ εὐνοούμενο χρῶμα γιὰ τὸν ἐφετεινὸ χειμῶνα, τόσο γιὰ ἀδιάβροχα, ὅσο καὶ γιὰ ἐπανωφόρια καὶ ζακέττες καὶ συνδυάζεται νόστιμα μὲ τὸ μαῦρο, ποὺ εἶναι συνήθως τὸ χρῶμα ποὺ συνοδεύει τὸ ἄσπρο.

Τὰ πιὸ μοντέρνα χρώματα, ποὺ συνηθίζονται γιὰ τὰ ἀδιάβροχα τῆς μόδας τοῦ 1958 εἶναι τὸ ἄσπρο, τὸ μαῦρο καὶ τὸ χρῶμα τῆς μαστίχας.

Οἱ τρεῖς αὐτοὶ χρωματισμοὶ εἶναι μέσα στὴ μόδα καὶ εὐνοοῦνται ἰδιαιτέρως ἀπὸ ὅλες τὶς γυναῖκες τοῦ Παρισιοῦ, ποὺ παρακολουθοῦν ἄγρυπνα τὶς ἑκάστοτε ἰδιοτροπίες τῆς παράξενης θεᾶς.

1) Κοντὸ ἄσπρο ἀδιάβροχο, σὲ τύπο μακρυᾶς ζακέττας καὶ σὲ στὺλ «ἀλὰ-Κορεάνα». 2) Κλασσικὸ ἀδιάβροχο τῆς τελευταίας μόδας, ἀπὸ βαμβακερὴ ποπλίνα, μὲ γούνινο γιακᾶ νάϋλον, τοῦ ὁποίου ἡ ζώνη περνᾶ σὲ θηλειὰ καὶ σουρώνει γύρω ἀπὸ τὴν τάλια.

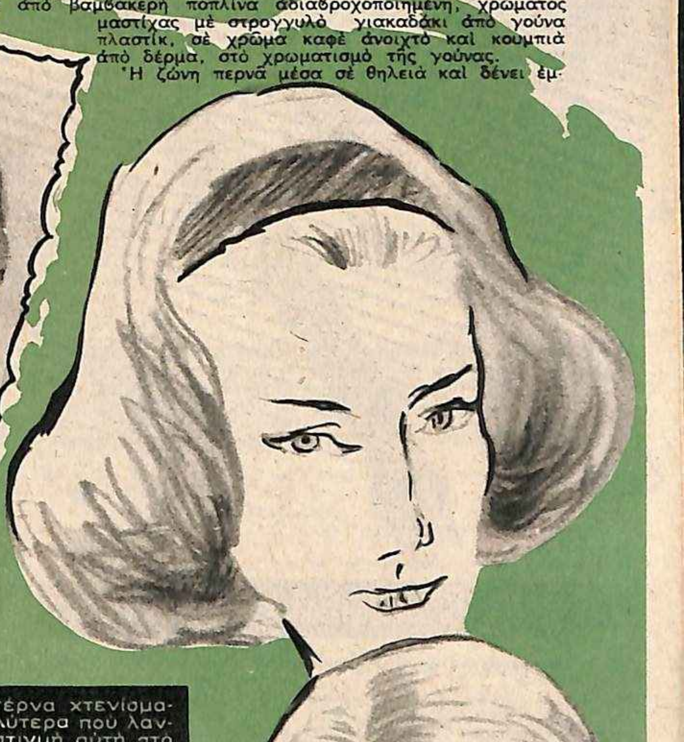

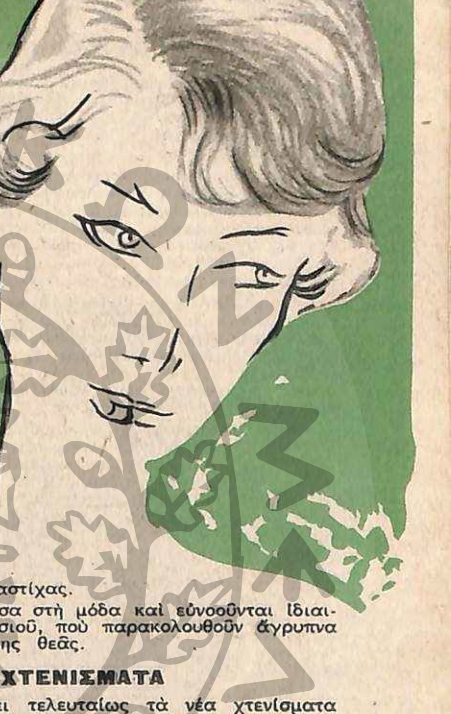

Διάφορα μοντέρνα χτενίσματα ἀπὸ τὰ καλύτερα ποὺ λανσάρονται τὴ στιγμὴ αὐτὴ στο Παρίσι.

ΤΑ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΑ ΧΤΕΝΙΣΜΑΤΑ

Ἡ γαλλικὴ «Ὡτ-κουαφὺρ» λανσάρει τελευταίως τὰ νέα χτενίσματα τοῦ 1958, ποὺ ἀφοροῦν ὅμως, μόνο τὶς πολὺ νέες κοπέλλες.

Τὰ μοντέρνα χτενίσματα εἶναι ἀνάλαφρα, γοητευτικὰ καὶ ἀναδεικνύουν ὅσο ποτὲ τὴ μαγικὴ χάρι τῶν νέων κοριτσιῶν.

Ἡ «οὐρὰ τοῦ ἀλόγου» καὶ οἱ κοτσίδες δὲ συνηθίζονται πιὰ καθόλου ἐφέτος καὶ οἱ μοντέρνες «κουαφὺρ» εἶναι ἐντελῶς πρωτότυπες, χαριτωμένες καὶ κολακεύουν ἀφάνταστα τὶς κομψὲς σιλουέττες τῶν νέων κοριτσιῶν μεταξὺ 16 καὶ 22 χρόνων.

Τὰ νέα χτενίσματα, ὅπως βλέπετε καὶ στὰ φιγουρίνια μας, ἔχουν συγκρατημένη ἐπαναστατικότητα, χωρὶς νὰ φαίνωνται ἀχτένιστα τὰ μαλλιά.

Αὐτὸ τὸ χαρακτηριστικὸ φούσκωμα τοῦ κεφαλιοῦ, πρὸς τὴν κορυφὴ ἢ πρὸς τὰ πλάγια, δίνει μιὰ ἰδιαίτερη ἔκφρασι στὰ νεανικὰ προσωπάκια, ἀρκεῖ νὰ διαλέξουν τὸ χτένισμα, ποὺ πηγαίνει περισσότερο στὸν τύπο τους.

Τὰ «μπαντὼ» ἀπὸ βελοῦδο φαρδειὰ ἢ στενὰ καὶ σὲ διάφορα χρώματα, στολίζουν χαριτωμένα τὰ νεαρὰ κεφαλάκια, ἂν καὶ κατὰ μεγάλο μέρος, καλύπτονται μέσα στὰ μαλλιὰ καὶ συγκρατοῦν τὸ χτένισμα.

Τὸ μοντέρνο κόψιμο τῶν μαλλιῶν διακρίνεται ἀπὸ μιὰ ξεχωριστὴ τε-

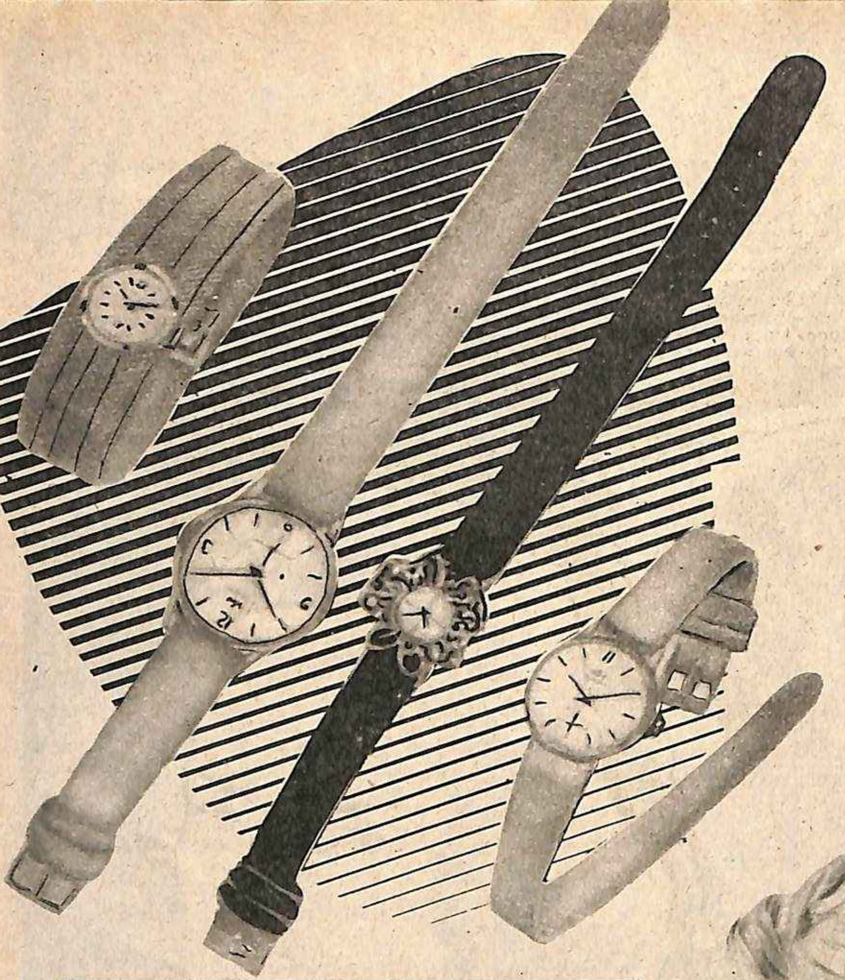

Διάφοροι τύποι ρολογιῶν τοῦ χεριοῦ, μὲ δερμάτινα καὶ μετάλλινα βραχιόλια.

χνοτροπία, τόσο ἀπὸ ἀπόψεως «κούπ», ὅσο καὶ χτενίσματος.

Ἡ ἀκολουθουμένη γραμμὴ εἶναι μαλακή, φουσκωτὴ καὶ πάντοτε ἔχει μιὰ λοξὴ κλίσι, ποὺ κολακεύει καὶ «γλυκαίνει» ἀπερίγραπτα τὸ πρόσωπο.

ΛΙΛΙΑΝ

Η ΜΟΔΑ ΣΤΑ ΡΟΛΟΓΙΑ

Τὰ ρολογάκια τοῦ χεριοῦ ἀκολουθοῦν κι' αὐτὰ τὴ μόδα τους κι' ἀνάλογα μὲ τὴν ἐμφάνισί τους συνοδεύουν μιὰ τουαλέττα ἢ ἕνα φόρεμα. Κάποτε δὲ ἡ πολυτέλειά τους εἶναι τόση, ὥστε νὰ συναγωνίζωνται τὸ πιὸ ἀκριβὸ κόσμημα.

Τὸ μέγεθός τους ποικίλλει. Γιὰ τὴν καθημερινὴ χρῆσι συνηθίζονται τὰ κάπως μεγάλα ρολογάκια, ἐνῶ γιὰ νὰ συνοδεύουν μιὰ ἀμπιγιὲ τουαλέττα πρέπει νὰ εἶναι μικροσκοπικά, τόσο μικροσκοπικὰ κάποτε, ὥστε νὰ διερωτᾶται κανεὶς πῶς μπορεῖ νὰ ἔχουν καλὸ μηχανισμὸ καὶ νὰ δουλεύουν μὲ ἀκρίβεια σημειώνοντας τὸ διαρκὲς πέρασμα τοῦ χρόνου.

Τὰ σχήματά τους εἶναι διάφορα καὶ πολλὲς φορὲς ποικίλλονται μὲ πετράδια. Τὸ βραχιόλι ποὺ τὰ συγκρατεῖ στὸ χέρι, εἶναι συνήθως μιὰ συνέχεια τοῦ ρολογιοῦ ἀπὸ μέταλλο καὶ εἶναι κι' αὐτὸ στολισμένο σὰν τὸ ρολόγι.

Δὲν παραγκωνίζονται ὅμως καὶ τὰ λουράκια ἀπὸ σουὲντ ἢ βελούδινη κορδέλλα.

Ἄλλο σκέρτσο πολὺ τῆς μόδας, εἶναι τὸ φαρδὺ ὁλόχρυσο βραχιόλι ἀπὸ λεπτότατο μέταλλο σὰν πλεκτό, πάνω στὸ ὁποῖο ἐφαρμόζεται τὸ ρολογάκι.

Γιὰ τὰ καθημερινὰ ρολογάκια, ποὺ καθὼς εἴπαμε εἶναι μεγαλύτερα, συνηθίζονται πάντα τὰ δερμάτινα βραχιολάκια σὲ ζωηρὰ χρώματα. Τὸ πράσινο, τὸ κοράϊγ, τὸ φωτεινὸ μπλέ, τὸ μπὲζ εἶναι πολὺ τῆς μόδας.

ΤΑ ΟΜΟΡΦΑ ΚΟΛΛΙΕ

Ὅπως εἴπαμε καὶ ἄλλοτε, τὰ κολλιὲ ἀπὸ πέρλες, δὲ χάνουν ποτὲ τὴν ἐπικαιρότητά τους καὶ ἀποτελοῦν ἕνα ἀπὸ τὰ ὡραιότερα στολίδια ἀνάμεσα στὰ τόσα ποὺ μᾶς παρουσιάζει ἡ μόδα.

Τὰ κολλιὲ μὲ τὶς ἀνώμαλες σὲ σχῆμα πέρλες εἶναι ἀσφαλῶς μιὰ ἀπὸ τὶς τελευταῖες ἰδιοτροπίες τῆς μόδας. Δὲν ἀποκλείονται ὅμως καὶ τὰ κολλιὲ μὲ ὁμοιόμορφες πέρλες ἢ καὶ ἄλλα, ποὺ ἔχουν μεγαλύτερες πέρλες μπροστὰ καὶ μικρότερες πίσω. Μερικὲς γυναῖκες, ποὺ ἀρέσκονται στὸν κλασσικὸ τύπο, τὰ προτιμοῦν μάλιστα. Μοδάτες εἶναι ἐπίσης οἱ δύο καὶ τρεῖς σειρὲς πέρλες ψιλές.

Ἡ μόδα τῶν συνδυασμῶν παίζει κι' ἐδῶ τὸ ρόλο της καὶ ὅλα αὐτὰ τὰ κολλιὲ συνοδεύονται ἀπὸ ὅμοια σκουλαρίκια. Μιὰ μεγάλη πέρλα στὸ λοβὸ τοῦ αὐτιοῦ ἢ μιὰ πέρλα κρεμαστή, κρεμασμένη ἀπὸ ἕνα μετάλλινο μοτίβο.

Τέλος μὴ σᾶς φανῆ παράξενο, ἂν σᾶς ποῦμε ὅτι ξαναῆρθαν στὴ μόδα τὰ διακριτικὰ μενταγιὸν τῆς ρωμαντικῆς ἐποχῆς, τὰ κρεμασμένα μὲ χρυσὴ ἁλυσιδίτσα. Πολλὲς φορὲς αὐτὸ τὸ μενταγιὸν δὲν εἶναι ἄλλο ἀπὸ ἕνα χρυσὸ παλιὸ νόμισμα.

ΥΠΟΔΗΜΑΤΑ ΚΑΘΕ ΕΙΔΟΥΣ

Ἡ μόδα μᾶς προσφέρει τόση ποικιλία παπουτσιῶν, ὥστε μποροῦμε νὰ διαλέξωμε ὅ,τι συνδυάζεται μὲ τὸ γοῦστο μας.

Καθὼς εἴπαμε καὶ ἄλλοτε τὸ ζήτημα τοῦ τακουνιοῦ δὲν εἶναι κάτι ὡρισμένο. Φοριοῦνται τὰ ψηλὰ τακούνια, φοριοῦνται καὶ τὰ λιγώτερο ψηλὰ καὶ τὰ ἐντελῶς χαμηλά.

Ἔτσι ἂν τὸ ψηλὸ τακοῦνι εἶναι κάτι ποὺ σᾶς κουράζει, μὴ διστάσετε νὰ φορέσετε πιὸ χαμηλὸ καὶ μὴ φοβηθῆτε ὅτι θὰ εἶστε στὸ περιθώριο. Διότι ἔχετε ὑπ' ὄψι σας ὅτι δὲν ὑπάρχει πιὸ ἀντιαισθητικὸ πρᾶγμα ἀπὸ τὸ νὰ δείχνετε μὲ τὸ περπάτημά σας πὼς κάτι σᾶς ἐνοχλεῖ στὸ παπούτσι σας.

Ὁ τύπος τῆς γόβας εἶναι βέβαια πάντοτε αὐτός, ποὺ θὰ προτιμήσετε γιὰ ἀμπιγιὲ παποῦτσι, ἄλλοτε λιγώτερο καὶ ἄλλοτε περισσότερο κλειστή.

Στὸ ζήτημα τοῦ σχήματος τοῦ μπροστινοῦ μέρους τῆς γόβας, ὑπάρχει μεγάλη ἐλαστικότης. Συνηθίζονται καὶ τὰ πολὺ μυτερὰ σχήματα, ἀλλὰ καὶ τὰ πιὸ στρογγυλά.

Ὅσο γιὰ τὰ σπορτὶφ παπούτσια εἶναι πρὸ πάντων ἀναπαυτικὰ καὶ ἄνετα. Γίνονται ἀρκετὰ χωστά, φτάνοντας κάποτε τὴ φόρμα τῆς χαμηλῆς μπότας μὲ γυρισματάκι ἐπάνω.

Φυσικά, δὲ φοροῦν ὅλες οἱ γυναῖκες μπότες, ἀλλὰ φοροῦν ἕνα εἶδος σκαρπίνια, ποὺ καταλήγουν πάνω σὲ λάστιχο, ποὺ τὰ κρατᾶ σφιχτὰ στὰ πόδια.

Οἱ σόλες σ' αὐτὰ τὰ σπορτὶφ παπούτσια εἶναι πάντα χοντρὲς καὶ τὰ τακούνια εἶναι χαμηλὰ 3—4 πόντους ἢ καὶ λιγώτερους.

Τὰ χρώματα συνδυάζονται πάντα μὲ κάποιο ἐξάρτημα: τὰ γάντια ἢ τὴν τσάντα.

Τρεῖς καὶ τέσσερις σειρὲς ἀπὸ πέρλες εἶναι πάντα ὁ κλασσικὸς τύπος τοῦ κολλιέ.

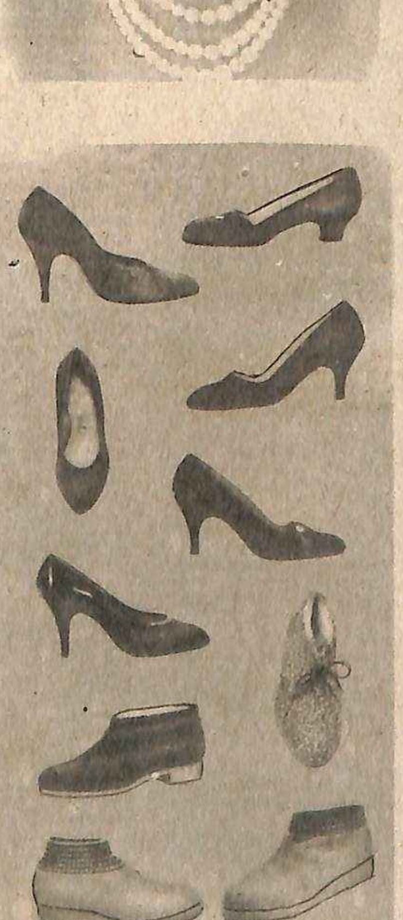

Διάφοροι τύποι γόβας καὶ σπορτὶφ μποτίνια μὲ χοντρὲς σόλες.

Η ΜΟΔΑ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ

Ριχτὰ ἢ ἐφαρμοστὰ στὴ μέση τὰ παιδικὰ ἐπανωφόρια ἐμφανίζονται ἐφέτος ἰδιαιτέρως κομψά.

Τὰ βλέπομε τόσο σὲ βαθύχρωμους τόνους, ὅσο καὶ σὲ ζωηροὺς ἢ κάποτε, ἐνῶ τὸ ἐπανωφόρι ἔχει σκοῦρο χρῶμα, τὸ γαρνίρομε μὲ ἀνοιχτὸ γιὰ νὰ τὸ ζωηρέψωμε.

Ἕνας πολὺ ὡραῖος τέτοιος συνδυασμὸς πετυχαίνεται μὲ τὸ μπλὲ μαρὲν καὶ κόκκινο. Δηλαδὴ σ' ἕνα ριχτὸ ἐπανωφοράκι ἀπὸ βαρὺ λαινὰζ μπλὲ μαρὲν βάζομε τὸ γιακᾶ-ἐσάρπα φοδραρισμένο μὲ κόκκινο λαινὰζ καὶ νὰ καταλήγη σὲ κόκκινα ἐπίσης κρόσια. Ἐπὶ πλέον τὰ κουμπιὰ στὸ κλείσιμο τοῦ ἐπανωφοριοῦ εἶναι κι' αὐτὰ κόκκινα κι' ἕνα κόκκινο ρελάκι στολίζει τὰ μανίκια καὶ τὸ γιακᾶ.

Ἕνα ἄλλο ἐπανωφοράκι μεσᾶτο αὐτὸ καὶ μὲ γκονταὶ ἰδίως πρὸς τὰ πίσω, γίνεται ἀπὸ λαινὰζ σὲ χρῶμα γκρὶ-μπέζ. Κι' ἐδῶ ἔρχεται ἡ χρωματιστὴ γαρνιτούρα νὰ προσθέση τὴ χάρι της σὲ χρῶμα πράσινο ἢ κοράϊγ, στολίζοντας τὸ γιακᾶ, τὰ καπάκια στὶς τσέπες καὶ τὰ ρεβὲρ τῶν μανικιῶν.

Ἄλλο ἐπανωφοράκι, ποὺ εἶναι καμωμένο ἀπὸ λαινὰζ σὲ ζωηρὸ χρῶμα καὶ κοὺπ ἐβαζὲ μὲ ἐλαφρειὰ κλίσι στὴ μέση, ἔχει γιὰ γαρνίρισμα μιὰ γκρὶ γούνα, ἀπὸ τὴν ὁποία εἶναι καμωμένος ὁ μικρὸς γιακᾶς-ἐσάρπα καὶ εἶναι ἐπίσης γαρνιρισμένα τὰ μανίκια μὲ μιὰ λουρίδα τοποθετημένη λίγο ψηλότερα ἀπὸ τὸ τέλος τῶν μανικιῶν.

Σ' ἕνα ἐπανωφοράκι ἀπὸ φασοναὶ ὕφασμα γκρὶ μὲ ραγκλὰν μανίκια καὶ σύνολο ριχτὸ εὐθύγραμμο, βλέπομε γιὰ γαρνίρισμα τὸ λευκὸ βελοῦδο. Σχηματίζει ἕνα δεύτερο γιακᾶ πάνω ἀπὸ τὸν κυρίως γιακᾶ τοῦ ἐπανωφοριοῦ καὶ γαρνίρει ἐπίσης μ' ἕνα μοτίβο τὶς δύο τσέπες.

Καὶ τὸ τελευταῖο μας μοντελάκι, ἐβαζὲ αὐτὸ μὲ ἐλαφρὰ κλίσι τῆς μέσης, γίνεται ἀπὸ καντριγιὲ λαινὰζ μὲ γαρνίρισμα ἕνα ρελάκι ἀπὸ μονόχρωμο λαινὰζ σ' ἕνα ἀπὸ τὰ χρώματα τοῦ καντριγιέ. Τὸ ἴδιο μονόχρωμο γαρνίρει τὸ μικρὸ κατεβαστὸ γιακᾶ καὶ τὶς δυὸ πὰτ ποὺ στολίζουν τὴ μέση. Ἴδιο χρῶμα μὲ τὸ ρελάκι θὰ ἔχουν καὶ τὰ κουμπιά, ποὺ τοποθετοῦνται σὲ δύο σειρὲς ἀπὸ τέσσερα στὴν κάθε μιά.

Ἕνα πολὺ πρωτότυπο κολλιὲ ἀπὸ χρωματιστὰ κρύσταλλα.

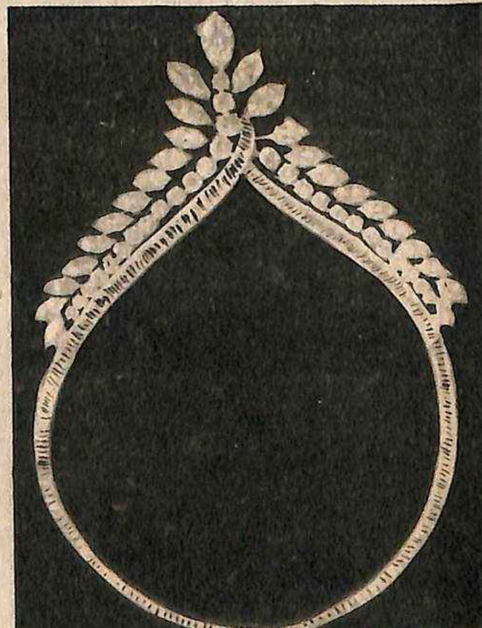

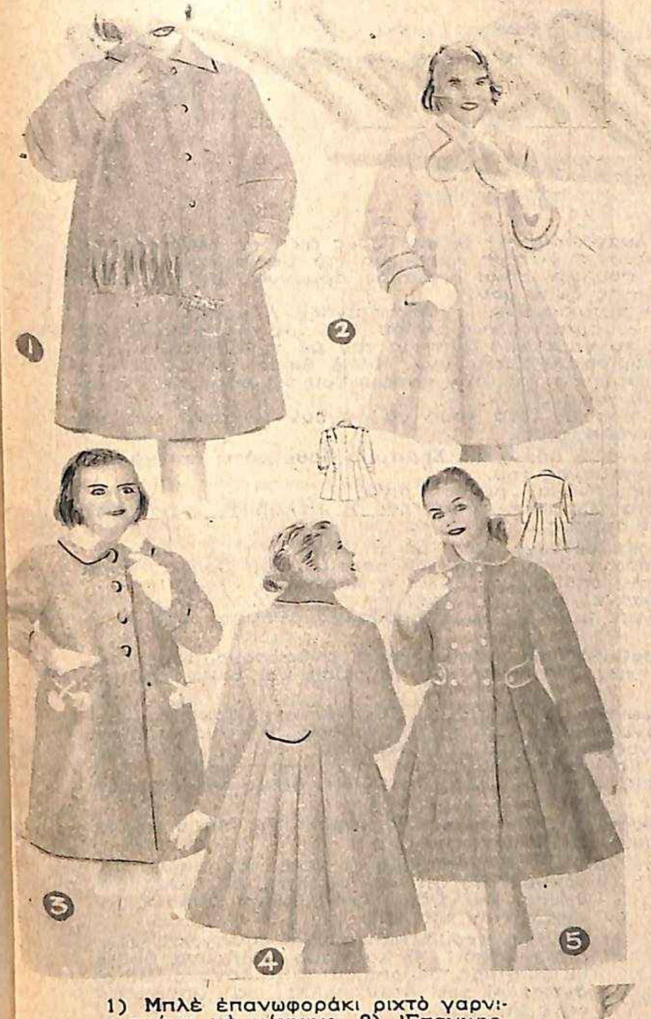

1) Μπλὲ ἐπανωφοράκι ριχτὸ γαρνιρισμένο μὲ κόκκινο. 2) Ἐπανωφοράκι μὲ λόξες γαρνιρισμένο μὲ γουνίτσα. 3) Φανταιζὶ ἐπανωφοράκι γαρνιρισμένο μὲ ἄσπρο βελοῦδο. 4) Ἕνα κοκέττικο σχέδιο ἐπανωφοριοῦ γαρνιρισμένο μὲ χρωματιστὸ γιακᾶ καὶ ρελάκια. 5) Σκωτσέζικο σταυρωτὸ ἐπανωφοράκι μὲ δυὸ σειρὲς κουμπιὰ καὶ γαρνιρισμένο μὲ ἄσπρο ρελάκι.

ΠΑΙΔΙΚΕΣ ΤΟΥΛΕΤΤΙΤΣΕΣ

Στὶς παιδικὲς τουαλέττες παίζει μεγάλο ρόλο τὸ βελοῦδο. Μὲ τὴν στιλπνότητά του ἀφ' ἑνὸς καὶ ἀφ' ἑτέρου τὴν ἀπαλότητά του, εἶναι ἀσφαλῶς ἐνδεδειγμένο νὰ ντύνη μὲ χάρι καὶ κομψότητα τὶς μικροσκοπικὲς ντεμουαζελλίτσες, ποὺ νοσταλγοῦν ὅσο καὶ οἱ μαμάδες τους νὰ μὴ περάση ἀπαρατήρητη ἡ ἐμφάνισί τους σὲ μιὰ παιδικὴ συγκέντρωσι.

Ὅλα τὰ χρώματα εἶναι τῆς μόδας, ἀπὸ τὰ πιὸ ἀπαλὰ ὡς τὰ πιὸ φανταχτερά, χωρὶς νὰ παραμερίζωνται καὶ μερικὰ βαθύχρωμα, ὅπως τὸ μπλὲ μαρέν, τὸ καφέ, τὸ σκοῦρο πράσινο καὶ τὸ μαῦρο. Φτάνει νὰ διαλέξη ἡ κάθε μητέρα τὸ χρῶμα, ποὺ πηγαίνει στὴν κοπελλίτσα της ἀνάλογα μὲ τὸ χρῶμα τῆς ἐπιδερμίδας της, τὸ χρῶμα τῶν μαλλιῶν της, τῶν ματιῶν της.

Τὰ βελούδινα φουστανάκια γίνονται σὲ πολὺ ἁπλὲς κούπ, μὲ ἐλαφρὰ ἐφαρμοστὰ μπουστάκια, μὲ μανικάκια ζαπονὲ ἢ ἐφαρμοστὰ στοὺς ὤμους.

Τὰ περισσότερα σχηματίζουν φουσκίτσες.

Ἡ φούστα γίνεται φαρδειὰ σουρωτὴ ὁλοτρίγυρα μὲ μιὰ φαρδειὰ ὁριζόντια πιέτα ἀμέσως ἐπάνω ἀπὸ τὸ τέλος τοῦ στριφώματος.

Τὸ ὡραιότερο στόλισμα γι' αὐτὲς τὶς βελούδινες τουαλεττίτσες εἶναι τὰ δαντελλένια γιακαδάκια ἢ ἀπὸ κεντητὸ ὀργκαντί. Τὸ στόλισμα αὐτὸ ἐπεκτείνεται κάποτε καὶ στὰ μανικάκια μ' ἕνα ὁμοιόμορφο ρεβεράκι στὸ καθένα.

ΣΠΟΡΤΙΒ ΕΜΦΑΝΙΣΕΙΣ

Ἡ κάθε ὥρα ἔχει τὸ ντύσιμό της κι' ἂν ταιριάζη στὰ παιδιὰ τὸ λοῦσο ὅταν τὸ ἀπαιτῆ ἡ περίστασι. τόσο ταιριάζει καὶ τὸ σπορτὶφ κοστοῦμι σὲ ἄλλες στιγμές.

Τὸ παντελόνι π.χ. παίζει μεγάλο ρόλο γιὰ ὡρισμένες ὧρες. Καὶ στὰ μεγαλύτερα παιδιὰ καὶ στὰ πιὸ μικρά. Εἶναι πρακτικὸ καὶ προφυλάσσει ἀπὸ τὸ κρῦο.

Ἐκεῖνο ποὺ συνηθίζεται τελευταίως εἶναι τὸ μακρὺ παντελόνι, ποὺ καταλήγει σ' ἕνα σφίξιμο στοὺς ἀστραγάλους. Τὸ σφίξιμο αὐτὸ ἐπιτυγχάνεται πολλὲς φορὲς μὲ προσθήκη λίγου πλεκτοῦ σὲ πλέξι λάστιχο. Ἔτσι μὲ αὐτὸ τὸ σφίξιμο τὸ παντελόνι πάνω ἀπ' αὐτὸ εἶναι ἐλαφρῶς φουσκωτό.

Τὸ παντελόνι συγκρατεῖται στὴ μέση μὲ ἐφαρομοστὴ ζώνη κάτω ἀπὸ τὴν ὁποία σχηματίζονται ἐλεύθερες πένσες.

Ἕνα τέτοιο παντελόνι φοριέται μὲ κάθε εἶδος πουλόβερ μονόχρωμο σὲ ἀντίθετο χρῶμα ἀπὸ τὸ παντελόνι ἢ ὅμοιο μὲ αὐτὸ ἢ φανταιζὶ πολύχρωμο. Ἡ πλέξι «ζακὰρ» χρησιμοποιεῖται διαφοροτρόπως.

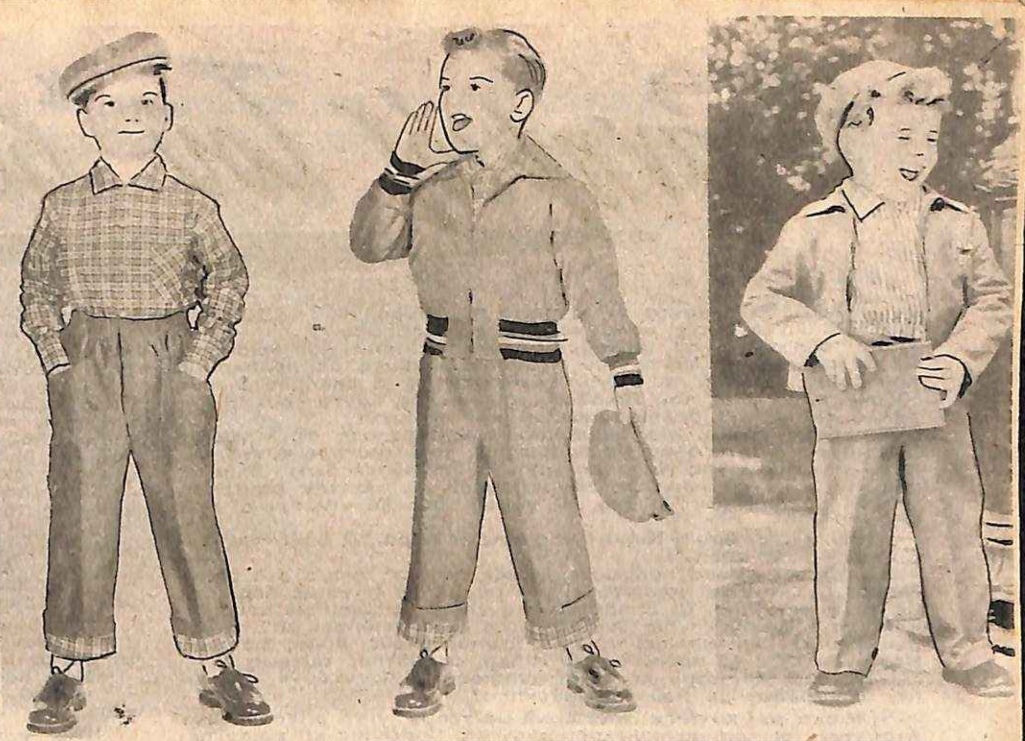

1) Μπλούζα σκωτσέζικη φανελλένια καὶ μακρὺ παντελόνι μὲ ρεβὲρ σκωτσέζικο. 2) Κομψὴ βέστα ἐφαρμοστὴ μὲ δίχρωμο λάστιχο στὴ μέση καὶ στὰ μανίκια. 3) Μπλουζίτσα ριγωτὴ καὶ ριχτὴ βέστα.

ΜΙΑ ΜΑΤΙΑ ΣΤΟΥΣ ΜΙΚΡΟΥΣ

Τὸ ντύσιμο ποὺ συμβουλεύει σήμερα στ' ἀγοράκια ἡ μόδα, τοὺς δίνει ἕνα ὕφος ἀρειμάνιο. Τὰ βοηθεῖ, θἄλεγε κανείς, νὰ ἔχουν αὐτοπεποίθησι, πρᾶγμα ποὺ θὰ τὰ κάμη νὰ τὰ βγάλουν πέρα στὴ ζωή.

Ρῖξτε μιὰ ματιὰ στὰ φιγουρίνια μας καὶ καμαρῶστε τ' ἀγοράκια μὲ τὶς καρρεδάτες μπλουζίτσες, μὲ τὶς βέστες μὲ τὸ μακρὺ παντελόνι, ποὺ ἔχει τὸ τόσο σκερτσόζικο ρεβὲρ ἀπὸ τὸ καρρεδᾶτο ὕφασμα τῆς μπλούζας. Φυσικά, τὸ καρρεδᾶτο αὐτὸ εἶναι φανελλίτσα. Τὸ παντελόνι σχηματίζει ἄφθονες σουρίτσες στὴ μέση καὶ εἶναι ἀρκετὰ σφιχτό. Ὅσο γιὰ τὴ βέστα κλείνει μὲ ἐκλαὶρ καὶ εἶναι γαρνιρισμένη μὲ πλεχτὸ λάστιχο στὰ μανίκια καὶ στὴ μέση. Τὸ πλεχτὸ εἶναι δίχρωμο.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Ἄ ν ω: Παντελόνι ποὺ σφίγγει κάτω μὲ λάστιχο καὶ πουλόβερ ζακάρ. Δ ε ξ ι ά: Βελούδινη τουαλεττίτσα, γαρνιρισμένη μὲ κεντημένο ὀργκαντί.

Ὁ ἀνηψιός τοῦ "σογκούν"

ΚΑΘΙΣΜΕΝΗ κοντὰ στ' ἀνοιχτὸ παράθυρο, ἡ Μιάκα ἔρριχνε μελαγχολικὲς ματιὲς πρὸς τὸ ποτάμι, ποὺ περνοῦσε κάτω ἀπ' τὸ σπίτι τοῦ θείου της καὶ ποὺ οἱ ὄχθες του ἦταν στολισμένες μὲ πολύχρωμα λουλούδια. Ἐκείνη τὴ στιγμή, ὁ θεῖος της, ὁ σκληρὸς Σισοῦε Ὀζάκι σύμβουλος τοῦ Μικάδου, τὴν κάλεσε κοντά του. Ἡ κοπέλλα ἔκανε μιὰ βαθειὰ ὑπόκλισι καὶ περίμενε.

Μά, ὅταν γύρισε στὸ διαμέρισμά της, ξέσπασε σὲ λυγμούς. Ἀπομάκρυνε τότε ὅλες τὶς ὑπηρέτριές της, κράτησε κοντά της μόνο τὴν πιστή της Μάρα καὶ τῆς τὰ διηγήθηκε ὅλα: Ὁ θεῖος της τῆς εἶχε ἀνακοινώσει τὴν ἀπόφασί του νὰ τὴν παντρέψη μ' ἕνα αὐλικό, τὸν Ἰσοῦκο. Ὁ γάμος τους θὰ γινόταν σ' ἕνα μῆνα.

— Μὴν κλαῖς, ὡραία Μιάκα! τῆς εἶπε ἡ Μάρα. Ὁ ἄρχοντας Χοριτάμο θὰ σὲ σώσῃ...

Χοριτάμο!... Πόσα πράγματα θύμιζε αὐτὸ τ' ὄνομα στὴ μικρὴ Μιάκα!... Τὸν εἶχε συναντήσει μιὰ μέρα ποὺ πήγαινε περίπατο μὲ τὸ φορεῖο της. Οἱ ὑπηρέτες της εἶχαν μαλώσει μὲ τοὺς δικούς του. Ἐκεῖνος εἶχε θυμώσει τότε, εἶχε πηδήσει ἀπ' τὸ φορεῖο του κι' εἶχε ἀρχίσει νὰ τοὺς χτυπάῃ ὅλους, δίχως διάκρισι. Μά, ὅταν εἶδε τὸ πρόσωπο τῆς Μιάκα, σταμάτησε ἀμέσως.

— Λέγομαι Χοριτάμο κι' εἶμαι ἀνηψιὸς τοῦ «σογκούν», τῆς εἶπε. Συχωρέστε με ποὺ παραφέρθηκα!

Ἡ Μιάκα τὸν κύτταξε στὴν ἀρχὴ μὲ τρόμο, γιατὶ οἱ «σογκοὺν» ἦταν τότε οἱ πραγματικοὶ κυρίαρχοι τῆς Ἰαπωνίας κι' εἶχαν περιορίσει τὸ Μικάδο μόνο στὰ θρησκευτικά του καθήκοντα. Ὕστερα τὸν κύτταξε μὲ θαυμασμό, γιατὶ ἦταν ὡραῖος κι' εἶχε μιὰ πολὺ εὐγενικὴ φυσιογνωμία...

Ἐπὶ δεκαπέντε μέρες, διάταζε τοὺς ὑπηρέτες της νὰ περνᾶνε τὸ φορεῖο της ἀπ' τὸ μέρος, ποὺ εἶχε συναντήσει τὸ Χοριτάμο. Κι' ἐπὶ δεκαπέντε μέρες εὕρισκε πάντα τὸ νέο νὰ στέκεται στὸ ἴδιο μέρος... Μά, ὅταν συναντοῦσε τὴ ματιά του, χαμήλωνε ἀμέσως τὰ μεγάλα μάτια της μὲ τὶς μακρειὲς βλεφαρίδες...

Τέλος, ἕνα πρωΐ, ἡ Μάρα τῆς εἶπε πὼς ὁ ἄρχοντας Χοριτάμο τὴν εἶχε σταματήσει στὸ δρόμο καὶ τῆς εἶχε ἀναθέσει ν' ἀνακοινώσῃ στὴν κυρία της ὅτι τὴν ἀγαποῦσε ἀπ' τὴν πρώτη στιγμὴ ποὺ τὴν εἶδε κι' ὅτι ἐπιθυμοῦσε πολὺ νὰ τὴ συναντήσῃ κρυφά.

— Μὰ αὐτὸ εἶν' ἀδύνατο! φώναξε ἡ Μιάκα, χαρούμενη καὶ τρομαγμένη μαζί. Ἂν μᾶς ἀνακάλυπτε ὁ θεῖος μου, θὰ μᾶς σκότωνε καὶ τοὺς δυό!...

Κι' ὅμως πῆγε ἡ Μιάκα στὸ ραντεβοῦ καὶ περίμενε τὸ Χοριτάμο. Μὰ ἐκεῖνος δὲν ἦρθε. Μήπως λοιπὸν τοῦ εἶχε συμβῆ τίποτα;

Ἡ ἀνηψιὰ τοῦ σκληροῦ Σεσοῦε Ὀζάκι πέρασε μιὰ νύχτα ἀγωνίας. Τ' ἄλλο πρωΐ ὅμως, ἡ πιστὴ Μάρα ἔτρεξε κοντά της καὶ τῆς εἶπε:

— Ἀφέντρα μου, ὁ ἄρχοντας Χοριτάμο εἶν' ἐδῶ καὶ σὲ περιμένει. Κατώρθωσε νἄρθῃ κρυφά, ἀπ' τὸ μέρος τοῦ κήπου...

Τρέμοντας ἀπὸ συγκίνησι, ἡ Μιάκα ἔτρεξε κοντά του. Ἔκλαιγε ἀπὸ εὐτυχία.

— Δὲ μπόρεσα νἄρθῶ χτές, τῆς ψιθύρισε ὁ νέος. Θὰ μὲ συχωρέσῃς, φῶς τῆς ζωῆς μου;

Ἡ Μιάκα τοῦ χαμογέλασε ἀνάμεσα στὰ δάκρυά της.

— Ὁ θεῖος μου, ὁ «σογκούν», πρόσθεσε ἐκεῖνος, ἔμαθε τοὺς περιπάτους μου πρὸς τὸ μέρος τοῦ σπιτιοῦ τοῦ δικοῦ σου θείου. Νόμισε λοιπὸν πὼς τὸν πρόδινα καὶ διάταξε τοὺς φρουρούς του νὰ μὴ μ' ἀφίσουν νὰ βγῶ καθόλου. Κατὰ τὰ ξημερώματα ὅμως, κατώρθωσα νὰ τοὺς ξεφύγω κι' ἦρθα ἐδῶ...

— Θὰ προτιμοῦσα νὰ πεθάνω, παρὰ νὰ πάθῃς κακὸ ἐξ αἰτίας μου, ἀπάντησε ἡ κοπέλλα. Οἱ ψυχὲς τῶν προγόνων μας ἂς μᾶς προστατέψουνε...

Ὁ νέος πῆρε τότε τὰ μικρὰ χέρια της μέσα στὰ δικά του καὶ τῆς ψιθύρισε:

— Τὰ ὁλόλευκα ἄνθη τῆς κερασιᾶς εἶναι λιγώτερο τρυφερὰ ἀπ' τὸ πρόσωπό σου, ὦ πολυαγαπημένη! Οἱ φλογερὲς ἀχτίδες τοῦ ἥλιου ἔχουν λιγώτερη λάμψι ἀπ' τὰ μάτια σου, καὶ τὸ κελάδημα τῶν πουλιῶν εἶναι λιγώτερο ἁρμονικὸ ἀπ' τὴ φωνή σου, ὦ εὐτυχία τῆς ζωῆς μου!

— Πόσο εἶμαι εὐτυχισμένη!... ἀναστέναξε ἡ κοπέλλα.

Μὰ ὁ ἔρωτάς τους ἦταν δίχως ἐλπίδα. Ὁ θεῖος τῆς Μιάκα δὲ θὰ ἐπέτρεπε ποτὲ τὸ γάμο τῆς ἀνηψιᾶς του μὲ τὸ Χοριτάμο, τὸν ἀνηψιὸ τοῦ λαομίσητου «σογκούν». Κι' ὁ θεῖος τοῦ Χοριτάμο πάλι δὲ θὰ ἐπέτρεπε ποτὲ στὸν ἀνηψιό του νὰ πάρῃ τὴν ἀνηψιὰ ἑνὸς ἐχθροῦ του.

Ἔτσι, ἀποφάσισαν οἱ δυό τους νὰ φύγουν μακρυά, γιὰ νὰ χαροῦνε τὴν ἀγάπη τους.

Τὸ βράδυ ἐκεῖνο, ὁ ἄρχοντας Χοριτάμο ἦρθε κάτω ἀπ' τὸ παράθυρο τῆς ἀγαπημένης του.

— Εἶσαι ἕτοιμη, Μιάκα; ρώτησε σιγά.

— Ναί, ἄρχοντα Χοριτάμο, ἀπάντησε ἡ μελωδικὴ φωνὴ τῆς νέας. Ἔρχομαι ἀμέσως...

Κι' ἐμφανίστηκε σὲ λίγο, μαζὶ μὲ τὴ Μάρα.

Μά, ὅταν φτάσανε στὴν ὄχθη τοῦ ποταμοῦ, δὲ βρῆκαν ἐκεῖ τὴ βάρκα μὲ τὴν ὁποία εἶχε ἔρθει ὁ Χοριτάμο.

— Μᾶς προδώσανε! εἶπε ὁ νέος.

Τὴν ἴδια στιγμή, μερικὲς σκιὲς πρόβαλαν ἀνάμεσα στὰ δέντρα.

Ἦταν ὁ Σεσοῦε Ὀζάκι, μὲ μερικοὺς ἀνθρώπους του. Πιάσανε τὴ Μάρα, τὴν ἀνάγκασαν νὰ γονατίσῃ καὶ σήκωσε ἕνας τὸ σπαθί του.

— Σταθῆτε! φώναξε ὁ Χοριτάμο. Εὐγενέστατε ἄρχοντα Σεσοῦε Ὀζάκι, κάνε μου τὴ χάρι νὰ μ' ἀκούσῃς. Ἡ γυναίκα αὐτὴ εἶν' ἀθώα.. Μόνος μου μπῆκα στὸ σπίτι σου... Μὰ δὲν ἔχω κακοὺς σκοπούς. Ἐπιθυμῶ νὰ παντρευτῶ τὴν ἀνηψιά σου...

— Τί περιμένεις, Χίτο; πρόφερε ὁ Ὀζάκι, δίχως νὰ κυττάξῃ καθόλου τὸ νέο.

Μιὰ λάμψι ἔσκισε τὸ σκοτάδι, καὶ τὸ κεφάλι τῆς Μάρα ἔπεσε κάτω ἀπ' τὸ σπαθὶ τοῦ Χίτο.

Ἔξαλλος τότε, ὁ Χοριτάμο τράβηξε τὸ δικό του σπαθὶ καὶ τὄχωσε στὸ στῆθος τοῦ Χίτο. Οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι τοῦ Ὀζάκι ξεσπάθωσαν ἀμέσως κι' ἐπιτέθηκαν στὸ νέο.

Ἦταν τρομαχτικὴ αὐτὴ ἡ συμπλοκή, μέσ' στὸ σκοτάδι! Ὁ Χοριτάμο χτυποῦσε δεξιὰ κι' ἀριστερά, σκορπίζοντας τὸ θάνατο. Μὰ οἱ ἀντίπαλοί του ἦταν πολλοί, κι' ὑπερισχύσανε στὸ τέλος.

Ἕνα δυνατὸ χτύπημα στὸ στῆθος τὸν ἔκαμε νὰ κυλιστῇ χάμω.

— Μιάκα!.. φώναξε μὲ σβυσμένη φωνή, πρὶν νὰ χάσῃ τὶς αἰσθήσεις του.

Ἡ κοπέλλα ἔτρεξε κοντά του...

★

Ὅταν συνῆλθε, ὁ Χοριτάμο βρέθηκε σ' ἕνα ἄγνωστο σπιτάκι. Πῶς εἶχε πάει ἐκεῖ; Ποιὸς τὸν εἶχε μεταφέρει;

Ξαφνικά, ἄκουσε δίπλα του μιὰ μελωδικὴ φωνὴ νὰ λέῃ:

— Ζῆς λοιπόν, ἀγαπητὲ ἄρχοντα Χοριτάμο;... Ζῆς;

Γύρισε μὲ κόπο τὰ μάτια του. Ἦταν ἡ Μιάκα. Σκυμμένη πάνω του, τὸν κύτταζε μ' ἀγάπη καὶ τρυφερότητα.

— Μά... πῶς βρίσκομαι ἐδῶ; μουρμούρισε ὁ νέος.

Ἡ Μιάκα τοὔδειξε ἕναν ἄνθρωπο μ' ἀθλητικὸ κορμί, ποὺ στεκόταν σὲ μιὰ γωνιά.

— Χάγια! φώναξε ὁ Χοριτάμο. Τί γυρεύεις ἐδῶ; Ἐξήγησέ μου..

Ὁ Χάγια ἄρχισε τότε νὰ μιλάῃ.

Ἦταν ὁ καλύτερος παλαιστὴς τῆς Ἰαπωνίας.

Ὁ Χοριτάμο τὸν εἶχε σώσει μιὰ μέρα ἀπ' τὸ θάνατο, κι' ἀπὸ τότε τοῦ εἶχε ἀφοσιωθῆ μ' ὅλη του τὴν ψυχή.

— Ἄρχοντα, τοῦ εἶπε, σὲ παρακολούθησα χτὲς τὸ βράδυ, γιὰ νἆμαι κοντά σου ἂν σοῦ συμβῆ τίποτα. Εἶδα λοιπὸν τὴ σκηνή. Πῆρα τότε τὸ θάρρος νὰ ἐπιτεθῶ στοὺς ἐχθρούς σου, κι' ἐπειδὴ εἶμαι πολὺ δυνατὸς κατάφερα νὰ τοὺς διασκορπίσω... Ὕστερα σ' ἔφερα ἐδῶ...

Λίγο ἀργότερα, ὁ Χοριτάμο εἶχε γιατρευτῆ ἀπ' τὶς πληγές του.

Ἔφυγαν τότε μακρυά, μὲ τὴ Μιάκα, κι' ἔκαναν τοὺς γάμους τους.

Ὅταν πέθανε ὁ σκληρὸς Σεσοῦε Ὀζάκι, γύρισαν στὸ Τόκιο. Στὸ μεταξὺ ὁ καινούργιος αὐτοκράτορας Μούτσου-Χίτο εἶχε κατορθώσει νὰ συγκεντρώσῃ ὅλη τὴν ἐξουσία στὰ χέρια του κι' ἐξώρισε τὸν τελευταῖο «σογκούν», τὸ θεῖο τοῦ Χοριτάμο.

Ἔτσι, δὲν ὑπῆρχε πιὰ κανένα ἐμπόδιο στὴν εὐτυχία τῶν δύο νέων.

Ν. ΣΑΝΣΕΠΕ

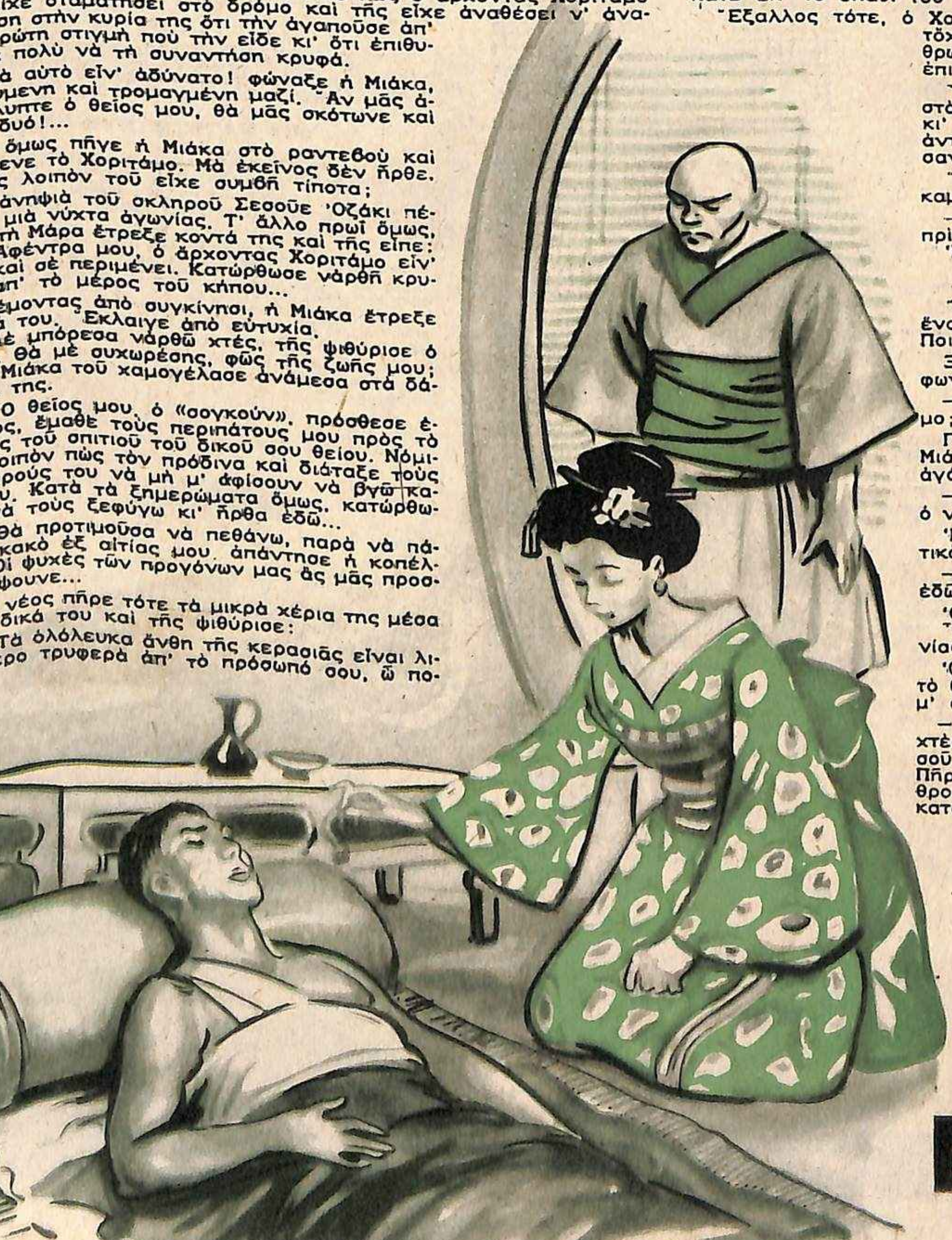

— Ζῆς, λοιπόν, ἀγαπητὲ ἄρχονται Χοριτάμο; ἄκουσε νὰ λέῃ δίπλα του μιὰ μελωδικὴ φωνή.

Συγκλονιστικὸ ἀστυνομικὸ μυθιστόρημα ὑπὸ ΤΣΑΡΛΥ ΟΥΕΛΣ

Ὁ ἐκδικητὴς ἔρχεται...

6ον

— Θέλει ρώτημα; ἀπάντησε.

Ἤπιε καὶ τὸ ὑπόλοιπο πιοτό, ἔβαλε μπροστὰ ἕνα ἠλεκτρικὸ ἀνεμιστῆρα ποὺ βρισκότανε πάνω στὸ κομμό, καὶ κάθησε στὸ κρεβάτι.

Βλέποντάς την νὰ βγάζῃ τὶς παντοῦφλες της, παραξενεύτηκα λίγο, ἀλλὰ δὲν τὄδειξα. Ἔβγαλε ἔπειτα τὶς κάλτσες της καὶ τὶς ἀκούμπησε στὰ πόδια τοῦ κρεβατιοῦ της. Πέταξε ἀπὸ πάνω της τὴ ρόμπα της καὶ χώθηκε στὸ κρεβάτι. Τὸ σῶμα της θἆταν ὡραῖο ἄλλοτε, τώρα ὅμως εἶχε χάσει πιὰ τὶς γραμμές του κι' εἶχε γίνει πλαδαρό.

Ἀλλοίμονο! Τί ἔπρεπε νὰ κάνω γιὰ νὰ πετύχω τὴ διεύθυνσι αὐτοῦ τοῦ ζώου, τοῦ Ρῆντ! Μὰ τὄχα πάρει ἀπόφασι...

Σκεπτόμουνα πὼς εἶχε γελαστῆ γιὰ τὸν τρόπο ποὺ θὰ κέρδιζε τὰ λεφτὰ ποὺ τῆς ἔταξα... Ὡστόσο, τράβηξα τὴν πολυθρόνα μου κοντὰ στὸ κρεβάτι της. Ἐκείνη ἔσκυψε πρὸς τὸ μέρος μου, ἀκουμπῶντας στὸν ἀγκῶνα της.

Ἂν εἶχε μερικὰ χρόνια λιγώτερα, θἆταν ἴσως ὄμορφη...

Παρατήρησα ὡστόσο πὼς ἔφευγα ἀπ' τὸ θέμα μου καὶ πὼς εἶχα ἀρχίσει νὰ παρακολουθῶ τὸ στῆθος της ποὺ ἀνεβοκατέβαινε μὲ τὸ ρυθμὸ τῆ, ἀναπνοῆς της...

Τεντώθηκε νωχελικά, χασμουρήθηκε καὶ ψιθύρισε:

— Λοιπόν, θὰ μοῦ δώσῃς τώρα τὸ δωράκι μου;

Γιὰ νὰ παίξω ὡς τὸ τέλος τὴν κωμωδία, ἄφισα δίπλα της, πάνω στὸ κρεβάτι, ἕνα χαρτονόμισμα τῶν 5 δολλαρίων. Τὸ κύτταξε μια στιγμὴ καὶ ζάρωσε τὰ φρύδια της. Ὅταν φάνηκε νὰ μὲ προσέχῃ καὶ πάλι, τὴ ρώτησα ἂν εἶχε δῆ τελευταίως τὸ Ρῆντ.

— Πῶς;... εἶπε σαστισμένη.

Δὲν περίμενε καθόλου αὐτὴ τὴν ἐρώτησί μου.

— Ναί, τὸ Ρῆντ, ξαναεῖπα. Ἔμαθα ἀπ' τὸ Σάντυ πὼς ἐσὺ θὰ ξέρῃς...

— Μὰ ὄχι... Δὲν τὸν ξαναεῖδα καθόλου, ἀπὸ τότε ποὺ ἔφυγε. Τί τὸν θέλεις;

— Νὰ τοῦ μιλήσω.

Ξανακύτταξε, σαστισμένη, τὸ χαρτονόμισμα κι' ἐμένα.

— Ἔχει τίποτα μπελάδες; μὲ ρώτησε.

— Ὄχι. Τὸν θέλω γιὰ κάποια δουλειά.

— Πάντως, ἐγὼ δὲν τὸν ἔχω δῆ καθόλου. Μοῦ ἔχουνε πῆ μονάχα πὼς ἔπιασε μιὰ κάμαρα στὸ «Μπελβύ».

Σηκώθηκα καὶ εἶπα:

— Σ' εὐχαριστῶ... Κέρδισες 5 δολλάρια δίχως κόπο.

Ἡ γυναῖκα πετάχτηκε ἀπ' τὸ κρεβάτι.

— Πῶς! Αὐτὸ μονάχα ἤθελες; φώναξε.

— Ναί, αὐτό.

Καθὼς ἔφευγα, τὴν ἄκουσα νὰ μουρμουρίζῃ, νευριασμένη:

— Ἄει νὰ χαθῇς, βλάκα!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ'

Τὸ ξενοδοχεῖο «Μπελβὺ» ἀπεῖχε τρεῖς δρόμους ἀπ' τὸ «Στόνεληφ». Ἦταν ἀκόμα χειρότερο ἀπὸ κεῖνο. Ἡ σκάλα του ἦταν πιο στενὴ καὶ πιὸ σκοτεινή.

Κατάφερα ν' ἀνεβῶ μὲ κόπο ὡς τὸ πρῶτο πάτωμα. Βρέθηκα σ' ἕνα χώλλ, ἀδειανό, ἐπιπλωμένο μονάχα μ' ἕνα μακρὺ γραφεῖο καὶ μ' ἕνα βρώμικο καὶ ξεκοιλιασμένο ντιβάνι.

Μιὰ λάμπα, ἀναμμένη πάνω ἀπ' τὸ γραφεῖο, φώτιζε ἕναν εὔσωμο ἄντρα, μὲ φαρδειὲς πλάτες, ποὺ κοιμότανε στὴν ψάθινη πολυθρόνα του, ἀκουμπῶντας τὸ κεφάλι του στὸν τοῖχο.

Εἶδα ἕνα κουδοῦνι πάνω στὸ γραφεῖο. Τὸ χτύπησα. Μὲ τὸ πρῶτο κουδούνισμα, ὁ κοιμισμένος ξύπνησε ἀπότομα, κούνησε τὸ κεφάλι του καὶ μισόκλεισε τὰ μάτια του, σὰν κουκουβάγια ποὺ ἀντικρύζει ξαφνικὰ τὸ φῶς τῆς ἡμέρας.

— Νὰ πάρῃ ἡ ὀργή! Μὲ ξαφνιάσατε! μουρμούρισε.

Ξανακούνησε τὸ κεφάλι του, γιὰ νὰ διώξῃ τὴ νύστα του, ἔρριξε τὰ μαλλιά του πρὸς τὰ πίσω καὶ μὲ κύτταξε.

— Θέλετε δωμάτιο; μὲ ρώτησε.

— Ὄχι, εὐχαριστῶ. Ζητάω κάποιον Ρῆντ.

— Ρῆντ;... εἶπε ξανανάβοντας ἕνα μισοκαπνισμένο τσιγάρο ποὺ κρατοῦσε στὴν ἄκρη τῶν χειλιῶν του. Ἐδῶ μένει·

— Ἔτσι φαίνετα..

— Μιὰ στιγμή, νὰ κυττάξω...

Τράβηξε πρὸς τὸ μέρος του ἕνα παλιὸ κουτὶ ἀπὸ ποῦρα, πῆρε ἀπὸ μέσα ἕνα μάτσο ἀπὸ βρώμικες κάρτες κι' ἄρχισε νὰ τὶς διαβάζῃ μιὰ-μιά. Ὅταν ἔφτασε στὴν ἕκτη, ἀνασήκωσε τὸ κεφάλι του καὶ εἶπε:

— Ὑπάρχει ἕνας Ρῆντ, στὸ νούμερο 2. Πάω νὰ δῶ ἂν εἶναι μέσα.

Ἐνῶ ἀπομακρυνότανε στὸ διάδρομο, ἔρριξα μιὰ ματιὰ στὴν κάρτα κι' εἶδα πὼς ὁ Ρῆντ εἶχε φτάσει ἐκεῖ τὴν προηγούμενη μέρα. Μόλις εἶχα ἀφήσει πάλι τὴν κάρτα στὴ θέσι της, ξαναγύρισε ὁ θυρωρός.

— Δὲν εἶν' ἐδῶ, μοῦ εἶπε.

— Ἴσως νὰ κοιμᾶται.

— Ἀφοῦ σᾶς λέω πὼς δὲν εἶναι ἐδῶ... Κύτταξα στὴν κάμαρά του!

Χασμουρήθηκε καὶ ξανακάθησε στὴν πολυθρόνα του.

— Μήπως τυχὸν ξέρετε ποῦ μπορῶ νὰ τὸν βρῶ; ρώτησα.

— Ὄχι. Δὲν τὸν ἔχω δῆ καθόλου, ἀπὸ τότε ποὺ ἦρθε κι' ἔμεινε ἐδῶ... Πῆγα ὡστόσο νὰ κυττάξω στὴν κάμαρά του, γιατὶ μποροῦσε νἆχε γυρίσει τὴν ὥρα ποὺ κοιμόμουνα... Ξαναελᾶτε αὔριο, ἂν θέλετε.

— Εὐχαριστῶ. Ναί, θἄρθῶ.

Πρὶν ἀκόμα φτάσω στὴ σκάλα, ὁ θυρωρὸς εἶχε ξαναρχίσει νὰ ροχαλίζῃ.

Τί νὰ κάνω τώρα;... Ὁ Ρῆντ ἀντιπροσώπευε τὴ μόνη ἐλπίδα μου νὰ φτάσω ὡς τὴν Πάτ. Ἂν δὲν τὸν ξανάβρισκα τὸ γρηγορώτερο, θἄμενα ἀναγκαστικὰ μὲ δεμένα τὰ χέρια...

Ὅταν ἔφτασα ἀντίκρυ στὸ σπίτι τῆς Τζοῦντυ, παρατήρησα πὼς εἶχε σβύσει τὸ φῶς της. Ἔβαλα τ' αὐτοκίνητο στὸ γκαράζ κι' ἀνέβηκα στὴν κάμαρά μου.

Βρῆκα ἕνα σημείωμα τῆς Τζοῦντυ, καρφιτσωμένο πάνω στὸ μαξιλάρι μου: Μοῦ συνιστοῦσε νὰ μὴν ξεχάσω νὰ πάρω τὶς σουλφαμίδες μου.

Τὶς ἤπια, μ' ἕνα ποτῆρι νερό. Ἔπειτα γδύθηκα, πλάγιασα καὶ κάπνισα ἕνα τελευταῖο τσιγάρο, πρὶν σβύσω τὸ φῶς.

Ἄκουσα τὸ ρολόϊ τοῦ χώλλ νὰ χτυπάῃ τρεῖς φορές. Αὐτὴ ἦταν ἡ τελευταία ἀνάμνησι τῆς βραδυᾶς μου. Ὕστερα μὲ πῆρε ὁ ὕπνος...

Ξύπνησα ἀπὸ ἐπανειλημμένα χτυπήματα στὴν πόρτα μου. Κύτταξα τὸ ρολόϊ μου. Ἦταν 1 ἡ ὥρα!

— Δὲν πεινάσατε ἀκόμα; μοῦ φώναξε ἡ Τζοῦντυ.

— Καὶ βέβαια! Ἔρχομαι ἀμέσως.

Εἴκοσι λεπτὰ ἀργότερα, ξυρισμένος καὶ ντυμένος, εἶχα καθήσει ἀντίκρυ στὴ Τζοῦντυ, κι' ἡ Μαίρη μοῦ σερβίριζε κοτόπουλο μὲ σάλτσα, σαλάτα, μῆλα καὶ καφέ. Δοκίμαζα τὴν ἐντύπωσι πως εἶχα γίνει ὁ κύριος τοῦ σπιτιοῦ... Εἶχαν βάλει μάλιστα μιὰ ἐφημερίδα διπλωμένη πλάϊ στὸ πιάτο μου...

Ἐνῶ ἔτρωγα, ἐξήγησα μὲ συντομία στὴ Τζοῦντυ πὼς δὲν εἶχα κατορθώσει νὰ βρῶ τὸ Ρῆντ.

— Πρέπει νὰ σοφιστῶ κανέναν ἄλλο τρόπο γιὰ νὰ φτάσω ὡς τὴν Πάτ, πρόσθεσα. Ἔχω τὴν ἐντύπωσι πὼς αὐτὴ εἶναι τὸ κλειδὶ τοῦ αἰνίγματος... Ἂν εἴχαμε περισσότερες πληροφορίες γιὰ λογαριασμό της, πιστεύω πὼς θὰ καταλαβαίναμε καλλίτερα γιὰ ποιοὺς λόγους ὁ Σάνσον ἤθελε ν' ἀπαλλαγῇ ἀπ' τὸν Τόμας.

Ἡ Τζοῦντυ μοῦ σερβίρισε ἄλλο ἕνα φλυτζάνι καφέ.

— Ἀλήθεια, εἶπε ξαφνικά, ξέχασα νὰ σᾶς πῶ... Τὸ γράμμα ποὺ περιμένατε, ἔφτασε σήμερα τὸ πρωΐ. Πάω νὰ σᾶς τὸ φέρω.

Βγῆκε βιαστικά, κι' ἐγὼ ἐπωφελήθηκα ἀπ' τὴν εὐκαιρία γιὰ νὰ ρίξω μιὰ ματιὰ στὴν ἐφημερίδα. Ἦταν ἀδύνατο νὰ μὴν προσέξῃ κανεὶς τὸ ἄρθρο ποὺ φιγουράριζε στὴν πρώτη σελίδα, μὲ τεράστιους τίτλους.

Μιὰ ὁλόκληρη παράγραφος ἦταν ἀφιερωμένη στὸ Μπέρυ ποὺ — ὅπως ἔγραφε ἡ ἐφ[illegible] — εἶχε σκοτωθῆ σ' ἕνα αὐτοκινητικὸ δυστύχημα, καθὼς προσπαθοῦσε νὰ ξεφύγῃ ἀπ' τὴν ἀστυνομίαα. Οἱ ντέτεκτιβ εἶχαν θελήσει νὰ τὸν ἀνακρίνουν γιὰ τὸ θάνατο τοῦ Μπρόκ, κι' αὐτὸς ὁ ἠλίθιος εἶχε πανικοβληθῆ. Εἶχε περάσει ἀπὸ ἕνα σταυροδρόμι, ἐνῶ ἦταν ἀναμμένο τὸ κόκκινο φῶς τῆς τροχαί-

---

Μικρές ἱστορίες

Χάλασε ἡ πλάκα...

Ὁ κ. Κουταβάκης, ὅταν ἀπολύθηκε ἀπὸ τὴν ἑταιρεία δίσκων καὶ γραμμοφώνων, ὅπου ἐργαζότανε δέκα ὁλόκληρα χρόνια ἔπαθε νευρικὸ κλονισμό. Εἶδαν κι' ἀπόειδαν οἱ δικοί του κι' ἀποφάσισαν νὰ τὸν κλείσουν σὲ μιὰ νευρολογικὴ κλινική. Ἐκεῖ, μὲ τὰ ἠλεκτροσὸκ καὶ τὴν κατάλληλη θεραπεία βελτιώθηκε ἡ κατάστασί του, καὶ σὲ λίγους μῆνες ὁ διευθυντὴς βρῆκε πὼς δὲν ὑπῆρχε λόγος πιὰ νὰ κρατάῃ τὸν Κουταβάκη. Πρὶν ὅμως ὑπογράψῃ τὸ ἐξιτήριό του, ἄρχισε νὰ τὸν ρωτάῃ:

— Ποῦ δουλεύατε, πρὶν ἀρρωστήσετε;

— Στὴ Γενικὴ Ἑταιρεία Δίσκων καὶ Γραμμοφώνων... ἀποκρίνεται ὁ Κουταβάκης.

— Ὡραῖα... Μνημονικὸ ἄριστο!... συμπεραίνει ὁ γιατρὸς κατ ἰδίαν.

Κι' ἀμέσως τὸν ξαναρωτάει:

— Πρὶν πάθετε αὐτὸ ποὺ πάθατε, εἴχατε ἀρρωστήσει ἄλλη φορά;

— Ναί, ἀπὸ δάγκειο! Θυμᾶμαι πὼς μὲ εἶχαν πάει στὸ νοσοκομεῖο καὶ μοῦ ἔκαναν μιὰ σειρὰ ἀπὸ ἐνέσεις...

— Περίφημα!... Εἱρμὸς σκέψεως ἐξαίρετος!... συμπεραίνει πάλι κατ' ἰδίαν ὁ γιατρός.

Καὶ συνεχίζει:

— Τί ἐνέσεις ἦταν αὐτές;

— Δὲν θυμᾶμαι ἀκριβῶς. Πάντως μοῦ τὶς ἔκαναν μὲ μιὰ βελόνα γραμμοφώνου... ἐξηγεῖ ὁ Κουταβάκης.

— Τί ἔκανε λέει! φωνάζει ὁ γιατρὸς καὶ τινάζεται ἀπ' τὴν καρέκλα του.

— Ναὶ μὲ μιὰ βελόντα γραμμοφώνου, ἀλλ' αὐτὸ ξέρετε, συνεχίζει ὁ Κουταβάκης, δὲν μ' ἐνοχλεῖ, δὲν μ' ἐνοχλεῖ, δὲν μ' ἐνοχλεῖ, δὲν μ' ἐνο...

— Σταμάτα! τοῦ φωνάζει ἀπογοητευμένος ὁ γιατρός. Καὶ ξαναγύρισε στὸ δωμάτιό σου!

Μὰ ὁ Κουταβάκης δὲν τὸ κουνάει.

— Δὲν μπορῶ, γιατρέ, νὰ σταματήσω, γιατὶ χάλασε ἡ... πλάκα!...

Κ' ἄρχισε νὰ ἐπαναλαμβάνῃ: «Δὲν μ' ἐνοχλεῖ... δὲν μ' ἐνοχλεῖ... δὲν μ' ἐνοχλεῖ...» ὥσπου ἔτρεξαν οἱ νοσοκόμοι καὶ τοῦ φόρεσαν τὸν ζουρλομανδύα.

ας. Ἕνα καμιόνι εἶχε πέσει πάνω στ' αὐτοκίνητό του καὶ τὸν εἶχε ἀφίσει στὸν τόπο.

Ὁ ἐπιθεωρητὴς Σάνφορντ εἶχε δηλώσει στοὺς δημοσιογράφους ὅτι ὁ Μπέρυ ἦταν ὁ κύριος ὕποπτος τῆς δολοφονίας τοῦ Μπρόκ. Τὸ γεγονὸς πὼς εἶχε προσπαθήσει νὰ τὸ σκάση, ἐπιβεβαίωνε τὶς ὑποψίες τῆς ἀστυνομίας.

Ὁ Σάνφορντ εἶχε φερθῆ ἐν τάξει: Δὲν εἶχε ἀναφέρει καθόλου τ' ὄνομά μου. Μιὰ μονάχα φράσι τοῦ ἀφοροῦσε κάποιον ἀνώνυμο τρίτο, ποὺ εἶχε ἀνακριθῆ γι' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι ἀλλὰ εἶχε ἀπαλλαγῆ τελείως.

Ὣς ἐδῶ, τὰ πράγματα φαίνονταν νὰ πηγαίνουν καλὰ γιὰ μένα. Δυστυχῶς ὅμως, ὅταν διάβασα μιὰ δεύτερη εἴδησι, ἄλλαξα γρήγορα γνώμη.

Αὐτὴ ἦταν πολὺ σύντομη: Ἀνέφερε, σὲ δυὸ παραγράφους, ὅτι εἶχε βρεθῆ τὸ πτῶμα τοῦ Ρῆντ, τρυπημένο μὲ δυὸ σφαῖρες, σ' ἕνα ἀδιέξοδο δρομάκι, κοντὰ στὸ λιμάνι.

Ξαναδιάβαζα γιὰ δεύτερη φορὰ αὐτὴ τὴν εἴδησι, ὅταν ξαναγύρισε ἡ Τζοῦντυ καὶ μοῦδωσε τὸ γράμμα μου. Τῆς ἔδειξα τότε τὴν ἐφημερίδα.

— Πάντως, δὲ σᾶς ὑποπτεύονται πιὰ γιὰ τὸ θάνατο τοῦ Μπρόκ, μοῦ εἶπε.

— Ναί, ἀλλὰ τώρα θὰ πρέπει νὰ ξεκινήσω πάλι ἀπ' τὸ μηδέν, γιὰ νὰ ξαναβρῶ τὴν Πάτ.

Ἔρριξα μιὰ ματιὰ στὸ γράμμα: Ἦταν πραγματικὰ ἡ ἀπάντησι ποὺ περίμενα ἀπ' τὸ Λὸς Ἄντζελες.

Ὁ φάκελλος εἶχε μέσα ἕνα χαρτονόμισμα τοῦ 1 δολλαρίου κι' ἕνα σύντομο γράμμα ποὺ ἔλεγε:

«Κύριε. Εἰς ἀπάντησιν τῆς ἐπιστολῆς σας ποὺ μᾶς ζητοῦσε μιὰ φωτοτυπία τοῦ πιστοποιητικοῦ θανάτου τῆς Τζάνις Σάνσον, σᾶς πληροφοροῦμε μετὰ λύπης μας ὅτι ἐψάξαμε λεπτομερῶς στὰ ἀρχεῖα τῶν ἐτῶν ποὺ μᾶς ὑποδείξατε, ἀλλὰ δὲ βρήκαμε νὰ ἀναφέρεται πουθενὰ ὁ θάνατος ἑνὸς ἀτόμου μ' αὐτὸ τὸ ὄνομα στὸ Λὸς Ἄντζελες. Πιθανὸν νὰ κάνετε κάποιο λάθος σχετικὰ μὲ τὸ ὄνομα ἢ μὲ τὴ χρονολογία τοῦ θανάτου. Στὴν περίπτωσι αὐτή, θὰ εἴμεθα πάντοτε στὴ διάθεσί σας γιὰ τὴν φωτοτυπία ποὺ ζητᾶτε, ἐφ' ὅσον μᾶς στείλετε τὰ σωστὰ στοιχεῖα.

Μετὰ τιμῆς

Τίμοθυ Χόρτον ὑπάλληλος τοῦ Ληξιαρχείου».

— Καμμιὰ κακὴ εἴδησι; μὲ ρώτησε ἡ Τζοῦντυ.

Τῆς ἔδωσα τὸ γράμμα, δίχως ν' ἀπαντήσω. Τὸ διάβασε γρήγορα, μὲ σιγανὴ φωνή. Ὅταν μὲ ξανακύτταξε, εἶδα στὰ μάτια της μιὰ ἔκφρασι ἐκπλήξεως καὶ δυσπιστίας.

— Μὰ εἶναι ἀδύνατο, Μπίλ! εἶπε κουνῶντας τὸ κεφάλι της. Γιατί ὁ θεῖος μου θ' ἄφηνε νὰ πιστευτῆ πὼς πέθανε ἡ κόρη του, ἂν δὲν ἦταν ἀλήθεια;

Δὲ μοῦ ἦταν δύσκολο νὰ τῆς ἀπαντήσω. Εἶχα βρῆ τὸ κλειδὶ τοῦ αἰνίγματος...

Ἡ Τζάνις Σάνσον ζοῦσε. Ἦταν ἀπίστευτο, ἀλλ' ἀληθινό...

Ἡ Τζοῦντυ, μὲ τὸ στόμα ἀνοιχτό, περίμενε πάντα τὶς ἐξηγήσεις μου. Μὰ δὲν εἶχε φτάσει ἀκόμα ἡ κατάλληλη στιγμή... Ἴσως, ἀργότερα, ὅταν θἄχα ὅλες τὶς ἀποδείξεις στὰ χέρια μου...

— Δὲν ἀπαντήσατε στὴν ἐρώτησί μου, ἐπέμεινε ἡ Τζοῦντυ.

— Δὲν εἶμαι ἀκόμα βέβαιος γιὰ τίποτε. Ἔχω νὰ διαλευκάνω πολλὰ σημεῖα τοῦ προβλήματος.

— Πέστε μου τοὐλάχιστον γιατί ζητήσατε αὐτὴ τὴν πληροφορία.

Ἀνασήκωσα τοὺς ὤμους μου κι' ἀπάντησα:

— Δὲν ξέρω κι' ἐγώ... Εἶχα ἀμφιβολίες... Θυμᾶστε πὼς σᾶς μίλησα γι' αὐτήν, τὴν ἑπόμενη τῆς ἡμέρας ποὺ σᾶς πρωτογνώρισα; Ὁ ἐργάτης ἐκεῖνος ποὺ δούλευε στὸ μαγαζὶ τοῦ θείου σας, μοῦ εἶχε πῆ κάτι τι σχετικό, ἀλλ' ἡ ἱστορία του ἦταν ἀβέβαιη, σὰν τὴ δική σας... Ἂς ποῦμε πὼς εἶχα μιὰ διαίσθησι...

— Ὥστε ζῆ λοιπὸν ἡ Τζάνις;... ἄρχισε ἡ Τζοῦντυ.

Σταμάτησε ἀμέσως, ζάρωσε τὰ φρύδια της κι' ἔσκυψε μπροστά.

— Μπίλ! πρόσθεσε. Δὲν πιστεύω νὰ φαντάζεστε... ὄχι, εἶν' ἀδύνατο... Δὲ μπορεῖ νὰ σκέπτεστε πὼς ἔχει δοσοληψίες μὲ τὸν Τόμας!

— Δὲν ξέρω τίποτε ἀκόμα. Ἐφόσον δὲ βρῶ τὴν Πάτ, θὰ περιορίζωμαι ἀναγκαστικὰ σὲ ὑποθέσεις μονάχα.

Σηκώθηκα. Ἡ Τζοῦντυ ἅπλωσε τὸ χέρι της καὶ μ' ἔπιασε ἀπ' τὸ μπράτσο.

— Τί θὰ κάμετε τώρα; μὲ ρώτησε.

—Θὰ ξαναβρῶ πρῶτα τὴν Πάτ, κι' ὕστερα θὰ κανονίσω τοὺς λογαριασμούς μου μὲ τὸν Τόμας.

Ἡ Τζοῦντυ μ' ἀκολούθησε στὸ πρῶτο πάτωμα. Κάθησε πάνω στὸ κρεβάτι μου, ἐνῶ ἐγὼ ἔπαιρνα τὸ σακκάκι μου ἀπ' τὴ ντουλάπα. Βλέποντας νὰ φουσκώνη τὸ πιστόλι μέσα στὴν τσέπη μου, εἶπε θλιμμένα:

— Μοῦ φαίνεται πὼς θἄχουμε κι' ἄλλους καυγάδες... κι' ἄλλους θανάτους! Κι' αὐτὴ τὴ φορὰ δὲ θἄχετε ἴσως τόση τύχη...

»Ἀκοῦστε με, Μπίλ! Παρατῆστε αὐτὴ τὴν ἱστορία. Τί σημασία ἔχουν πιὰ ὅλ' αὐτά;

Ἦρθε πιὸ κοντά μου. Κι' εἶδα δυὸ δάκρυα νὰ γυαλίζουν στὶς ἄκρες τῶν ματιῶν της.

— Ξεχᾶστε τὴν ἐκδίκησί σας, πρόσθεσε. Τί μπορεῖτε νὰ κάνετε; Δὲν πρόκειται ν' ἀναστήσετε τὴν ἀδελφή σας, οὔτε τὸ φίλο σας, ἂν στείλετε τὸν Τόμας στὴ φυλακή... Φύγετε ἀπ' αὐτὴ τὴν πόλι, Μπίλ! Πᾶρτε με μαζί σας... καὶ μὴ ξανασκεφτῆτε ποτὲ πιὰ τὸ παλιό σας μῖσος!

Ἡ φωνή της ἔγινε ἕνας ἱκετευτικὸς ψίθυρος.

— Κάντε το γιὰ μένα! συνέχισε. Δὲ θέλω νὰ σᾶς συμβῆ κανένα ἄλλο ἀτύχημα!

Πέρασα τὸ μπράτσο μου γύρω ἀπ' τὴ μέση της καὶ τῆς ἀνασήκωσα τὸ πρόσωπο, γιὰ νὰ σκουπίσω τὰ δάκρυά της.

— Δὲν εἶν' εὔκολο νὰ σᾶς ἐξηγήσω τὸ λόγο, ἀπάντησα, μὰ πρέπει νὰ προχωρήσω ὣς τὸ τέλος... Δὲ μ' ἀρέσουν κι' ἐμένα καθόλου ὅλ' αὐτά, δὲ μπορῶ ὅμως ν' ἀνεχτῶ τὴν ἰδέα πὼς ἕνα ὑποκείμενο σὰν τὸν Τόμας καταδίκασε σὲ θάνατο τὴν ἀδελφή μου! Ἔπειτα ἔχομε καὶ τὶς δολοφονίες τοῦ Σμύλι καὶ τοῦ Ρότζερ... Ὄχι, ὅλ' αὐτὰ ἔχουν γίνει τώρα σκοπὸς τῆς ζωῆς μου! Πρέπει νὰ τελειώνω!

— Κι' ἐμένα δὲ μὲ λογαριάζετε καθόλου; ψιθύρισε.

— Λέτε ἀνοησίες, ἀπάντησα τρυφερά.

Τὴν πῆρα στὴν ἀγκαλιά μου καὶ χάϊδεψα τὰ ξανθὰ μετάξια τῶν μαλλιῶν της, ποὺ πέφτανε στοὺς ὤμους της. Ἔνοιωσα τὶς μακρυὲς βλεφαρίδες της νὰ χαϊδεύουν τὸ πρόσωπό μου καὶ μάντεψα πὼς προσπαθοῦσε νὰ καταπιῆ τὰ δάκρυά της.

NIVEA

Ὀμορφαίνει

Διατηρεῖ

NIVEA CREME

Προφυλάσσει τὸ δέρμα

NIVEA

Γιὰ τὴν οἰκογένεια!

Πέρασε τὸ χέρι της πάνω ἀπ' τὴν πλάτη μου καὶ μὲ τράβηξε πιὸ κοντά της. Τὰ μάτια της καρφώθηκαν στὰ δικά μου καὶ τὰ χείλη της μοῦ χαμογέλασαν.

Τὰ φίλησα πολύ, μὲ πάθος, ξεχνῶντας τὸ κάθε τι, ἐκτὸς ἀπ' τὴ γλυκειὰ παρουσία της μέσα στὴν ἀγκαλιά μου...

Μὰ τὸ καθῆκον μὲ καλοῦσε. Ἔλυσα τρυφερὰ τὰ δυό της μπράτσα ποὺ μὲ σφίγγανε καὶ φίλησα τὶς μπουκλίτσες ποὺ τριγυρίζανε τ' αὐτί της.

Πῆγα ὣς τὴν πόρτα καὶ κύτταξα πίσω. Ἡ Τζοῦντυ εἶχε μείνει στὸ ἴδιο μέρος ποὺ τὴν εἶχα ἀφίσει, γυρισμένη πρὸς τὸ παράθυρο, σκεπτική...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΕ'

Εἶχα πῆ μὲ τὸ νοῦ μου πὼς ὁ Κόλσον θὰ ἦταν πολύτιμος σύμμαχός μου. Ἀφιέρωσα λοιπὸν σ' αὐτὸν τὶς πρῶτες ἔρευνές μου.

Πῆγα στὸ μπὰρ τῆς Τάνκι καὶ τῆς ἐξήγησα λεπτομερῶς τοὺς λόγους ποὺ μ' εἶχαν ἀναγκάσει νὰ καταφύγω στὴ βοήθειά της γιὰ τὸ ἄλλοθί μου, τὴν περασμένη νύχτα.

Ἐκείνη μοῦ μίλησε γιὰ τὸν Κόλσον. Τὰ πράγματα εἶχαν συμβῆ ὅπως ἀκριβῶς εἶχα ὑποθέσει: Ὁ Κόλσον εἶχε φτάσει στὸ μπὰρ λίγο μετὰ τὸ τηλεφώνημά μου, κι' ἡ Τάνκι τοῦ εἶχε κάνει μάθημα...

— Τὸν ξαναεῖδες σήμερα; ρώτησα.

— Ὄχι, δὲν πέρασε καθόλου. Χτὲς τὸ βράδυ, φεύγοντας, μὲ ρώτησε πῶς λεγόταν ἡ μικρὴ ποὺ εἶχες μαζί σου. Καὶ μοῦ εἶπε πὼς θ' ἀπευθυνόταν σ' αὐτήν, γιὰ νὰ προσπαθήση ναρθῆ σ' ἐπαφὴ μαζί σου. Δὲ μοῦ ἐξήγησε ὅμως ποῦ θὰ μποροῦσες νὰ τὸν βρῆς.

— Τόσο τὸ χειρότερο... μουρμούρισα. Εὐχαριστῶ καὶ πάλι. Γειά σου, Τάνκι!

Ὅταν βγῆκα στὸ δρόμο, προσπάθησα νὰ μαντέψω ποῦ μποροῦσε νὰ βρίσκεται ὁ Κόλσον. Στὶς 2 τ' ἀπόγεμα, κι' ἔπειτα ἀπὸ μιὰ νύχτα τόσο ταραγμένη, σίγουρα θὰ διψοῦσε. Τὸν ἤξερα καλά... Συνεπῶς, θὰ εἶχε πάει σὲ κάποιο μπάρ.

Τὰ μόνα μπὰρ ποὺ τὸν εἶχαν ἄλλοτε πελάτη, βρίσκονταν στὴ γαλλικὴ συνοικία. Ἀλλά, μὲ τὸ τραυματισμένο πόδι μου, θὰ χρειαζόμουν ἀρκετὴ ὥρα γιὰ νὰ τὰ γυρίσω ὅλα...

Ἄρχισα ὡστόσο τὸ γῦρο μου ἀπὸ κεῖνα ποὺ ἤξερα. Πουθενὰ ὅμως δὲν εἶχαν δῆ τὸν Κόλσον. Πολλοὶ μπάρμαν τὸν γνωρίζανε, μὰ μὲ βεβαιώσανε πὼς εἶχε ἀρκετὸ καιρὸ νὰ φανῆ στὸ μαγαζί τους.

Κατὰ τὶς 3, σταμάτησα σ' ἕνα μπαράκι τῆς ὁδοῦ Μπουρμπόν, γιὰ νὰ ξεκουράσω λίγο τὸ πόδι μου καὶ νὰ τσιμπήσω ἕνα σάντουϊτς. Ὕστερα συνέχισα τὶς ἔρευνές μου. Αὐτὴ τὴ φορά, πῆρα στὴ σειρὰ ὅλα τὰ καινούργια κέντρα, ποὺ δὲν ὑπῆρχαν ἀκόμα στὸν καιρό μου.

Στὸ τρίτο ἀπ' αὐτά, βρῆκα ἐπιτέλους κάποιον ποὺ γνώριζε τὸ Κόλσον.

— Ναί, μοῦ εἶπε ὁ καταστηματάρχης, καταλαβαίνω γιὰ ποιὸν μὲ ρωτᾶτε. Τὸν εἶδα πρὶν ἀπὸ δυὸ-τρεῖς μέρες. Τοῦ χτύπησε μάλιστα στὸ μάτι μιὰ ἀπ' τὶς μικρὲς ποὺ συχνάζουνε στὸ μαγαζί μου...

Μὲ πῆρε ἀπ' τὸ χέρι, μὲ πῆγε μπροστὰ σὲ κάμποσες φωτογραφίες καρφιτσωμένες στὸν τοῖχο, καὶ μοῦδειξε τὸ πορτραῖτο μιᾶς μελαχροινῆς κοπέλλας, πολὺ καλοφτιαγμένης, ποὺ ποζάριζε σὰν στὰρ τοῦ Χόλλυγουντ.

— Ναί, αὐτὴ εἶναι. Ἡ Μπέτ[illegible]... Ξεμυαλίστηκε καὶ

τοῦ λόγου της μαζί του, μὲ τὴν πρώτη ματιά.

— Θἄθελα πολὺ νὰ τὸν ξαναβρῶ. Ἴσως νὰ ξέρη αὐτὴ νὰ μοῦ δώση πληροφορίες. Ἔχει τηλέφωνο;

— Βέβαια. Σταθῆτε μιὰ στιγμὴ νὰ βρῶ τὸν ἀριθμό της...

Ξεφύλλισε ἕνα μικρὸ σημειωματάριο.

— Ἆ, νά τος! πρόσθεσε. Εἶναι 36.646.

Τὸν εὐχαρίστησα καὶ μπῆκα στὸν τηλεφωνικὸ θάλαμο. Πῆρα τὸν ἀριθμὸ ἐκεῖνο. Δὲ μοῦ ἀπαντήσανε ἀμέσως. Μὰ δὲ λυπήθηκα καθόλου γιὰ τὴν ὥρα ποὺ ἔχασα περιμένοντας, γιατὶ ἄκουσα ἐπιτέλους, ἀπ' τὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ σύρματος, τὴ φωνὴ τοῦ Κόλσον! Τοῦ ἐξήγησα ποιὸς ἤμουν καὶ πῶς ἤθελα νὰ τὸν δῶ.

— Ἆ, ἐσὺ εἶσαι; μοῦ εἶπε. Ἄκουσε, μικρέ μου! Ἔχω τὰ χάλια μου σήμερα. Εἶχα μεθύσει χτὲς τὸ βράδυ καὶ κοιμόμουνα ὣς αὐτὴ τὴ στιγμή... Δὲν κάνει νὰ τὰ ποῦμε μιὰ ἄλλη μέρα;

— Μά, ξέρεις... πῆγα νὰ πῶ.

— Ἀλήθεια, τί ἦταν ἐκείνη ἡ ἱστορία ποὺ μ' ἔμπλεξες χτὲς τὸ βράδυ; μὲ διέκοψε ὁ Κόλσον.

— Εἶναι ἡ συνέχεια μιᾶς ἄλλης, ποὺ κόστισε στὸ Σμύλι τὴ ζωή του!

— Τὸν καϋμένο! Τί τοῦ συνέβη;

— Γι' αὐτὸ σοῦ τηλεφώνησα... Ἔχω νὰ σοῦ διηγηθῶ ἕνα σωρὸ πράγματα. Χρειάζομαι τὴ βοήθειά σου... Ἔχεις αὐτοκίνητο;

— Ναί... ἕνα σαραβαλάκι!

— Ἔλα λοιπὸν νὰ μὲ βρῆς στὸ «Λουνάτικ», ἔπειτα ἀπὸ ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας.

— Ὁ κεῦ! Μοῦ χαλᾶς ὅλο μου τ' ἀπόγεμα... μὰ πῶς μπορῶ νὰ σοῦ ἀρνηθῶ;

Ἀφοῦ εὐχαρίστησα τὸν καταστηματάρχη, ξεκίνησα γιὰ τὸ καμπαρὲ τῆς Πάτ. Τὸ θερμόμετρο πλησίαζε στοὺς 40 βαθμοὺς κι' ὁ οὐρανὸς δὲν εἶχε οὔτ' ἕνα σύννεφο. Προχωροῦσα σιγὰ-σιγά, ἀπολαμβάνοντας τὴ μικρὴ ἐκείνη ἀνακωχὴ πρὶν ἀπ' τὴν τελευταία μάχη...

Σταμάτησα σ' ἕνα σταυροδρόμι κι' ἄναψα ἕνα τσιγάρο.

Πόσους μπελάδες εἶχα βάλει στὸ κεφάλι μου!...

Ἦταν πρῶτα ὁ Τόμας. Τί νἄχε γίνει, αὐτός;... Κι' ἡ Πάτ; Ὁ Ρῆντ θὰ μποροῦσε νὰ μὲ βοηθήση, ἀλλὰ δὲ ζοῦσε πιά.

Τί νὰ κάνω λοιπόν; Νὰ ψάξω γιὰ τὸ Ζίνο; Δὲ θἄταν εὐκολώτερο ἀπ' τὸ νὰ βρῶ τὴν Πὰτ ἢ τὸν Τόμας...

Μά, στὸ κάτω-κάτω, δὲν εἶχα νὰ χάσω τίποτα, ἂν προσπαθοῦσα ν' ἀνακαλύψω καὶ τοὺς τρεῖς...

Δυὸ δρόμους μακρύτερα, ἀντίκρυσα τὴν πόρτα τοῦ «Λουνάτικ», μὲ τὴ φωτεινὴ ἐπιγραφή της. Τὸ κέντρο ἦταν ἄδειανό, αὐτὴ τὴν ὥρα, ἐκτὸς ἀπὸ τρεῖς πελάτες ποὺ κάθονταν στὸ μπάρ. Ἐγκαταστάθηκα σ' ἕνα σκαμνί, κοντὰ στὴν πόρτα, καὶ παράγγειλα μιὰ μπύρα.

— Εἶν' ἐδῶ ἡ Πάτ; ρώτησα τὸ μπάρμαν, ἐνῶ μοῦ γέμιζε τὸ ποτῆρι μου.

— Ποιὰ εἴπατε, κύριε;

— Ἡ Πάτ, ἡ ἰδιοκτήτρια τοῦ μαγαζιοῦ.

— Λείπει στὴν ἐξοχή.

Ὁ μπάρμαν ἄφισε μπροστά μου τὴ μποτίλια, δίπλα στὸ ποτῆρι. Πῆρε τὸ χαρτονόμισμα ποὺ τοὔδινα, πῆγε ὣς τὸ ταμεῖο καὶ ξαναγύρισε φέρνοντάς μου τὰ ρέστα.

— Ποιὸς τὴν ἀντικαθιστᾶ, ὅταν λείπη; ἐπέμεινα.

— Ὁ κ. Μὰκ Ντάνιελ.

— Εἶν' ἐδῶ;

— Ὄχι, κύριε. Θαρθῆ ἀργότερα. Μήπως μπορῶ νὰ σᾶς φανῶ ἐγὼ χρήσιμος;

Ἤπια μιὰ γουλιὰ μπύρα.

— Ξέρετε κάποιον Ζίνο; ρώτησα.

— Δὲ μοῦ λέει τίποτε αὐτὸ τ' ὄνομα... ἀπάντησε ὁ μπάρμαν, μὲ μιὰ ἀρνητικὴ χειρονομία.

— Ἔρχεται ἐδῶ συχνά, μαζὶ μὲ τὸ Φράνκι Τόμας.

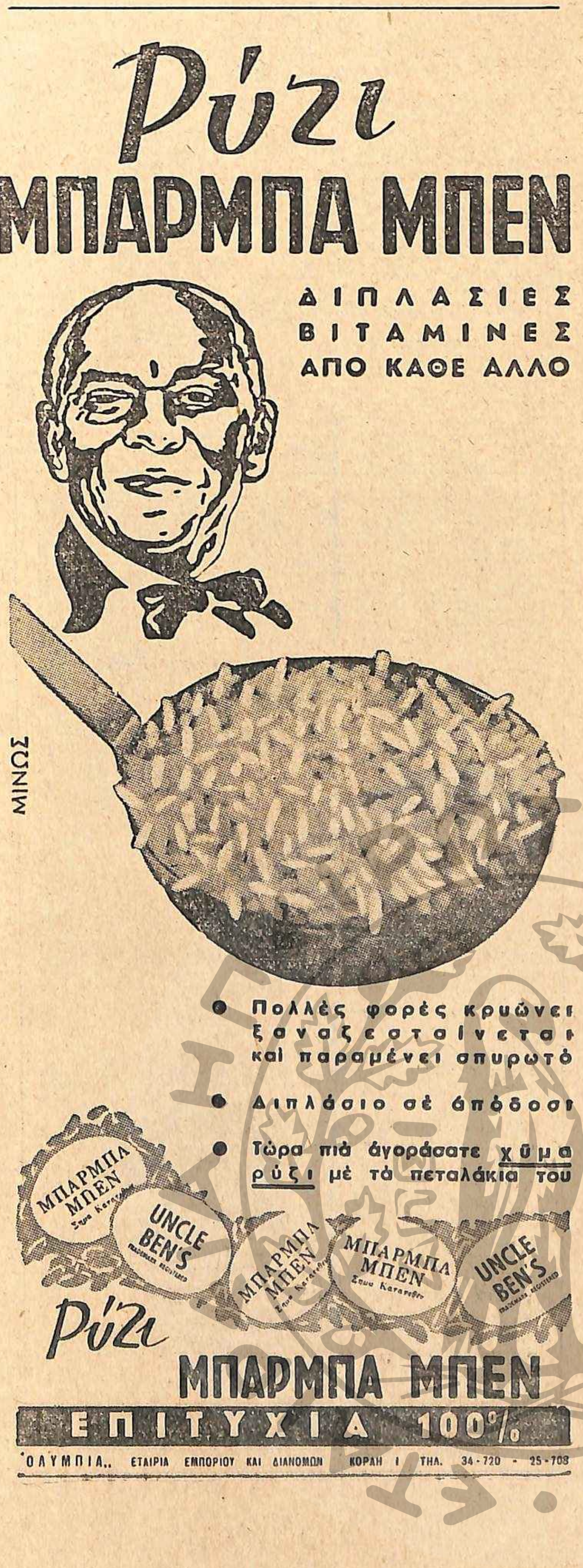
Ρύζι
ΜΠΑΡΜΠΑ ΜΠΕΝ
ΔΙΠΛΑΣΙΕΣ
ΒΙΤΑΜΙΝΕΣ
ΑΠΟ ΚΑΘΕ ΑΛΛΟ

- Πολλές φορές κρυώνει ξαναζεσταίνεται καὶ παραμένει σπυρωτό
- Διπλάσιο σὲ ἀπόδοσι
- Τώρα πιὰ ἀγοράσατε χῦμα ρύζι μὲ τὰ πεταλάκια του

Ρύζι
ΜΠΑΡΜΠΑ ΜΠΕΝ
ΕΠΙΤΥΧΙΑ 100%
ΟΛΥΜΠΙΑ.. ΕΤΑΙΡΙΑ ΕΜΠΟΡΙΟΥ ΚΑΙ ΔΙΑΝΟΜΩΝ ΚΟΡΑΗ 1 ΤΗΛ. 34-720 - 25-708

— Πῶς τὸ εἴπατε τ' ὄνομά του;...

— Ζίνο... Δὲν ξέρω γι' αὐτόν, παρὰ μονάχα πὼς εἶναι μᾶλλον κοντός, γεροδεμένος καὶ πολὺ μελαχροινός. Φαίνεται σὰν ξένος.

— Λυποῦμαι, κύριε, ἀλλὰ δὲν τὸν γνωρίζω.

Κι' ὁ μπάρμαν μ' ἄφισε, γιὰ νὰ περιποιηθῆ κάποιον ἄλλο πελάτη.

Τὰ τελευταῖα λόγια ποὺ εἶχα προφέρει, φώτισαν ξαφνικὰ τὸ μυαλό μου, σὰν μιὰ ἀστραπή. «Φαίνεται σὰν ξένος...». Οἱ λίγες αὐτὲς λέξεις ἔμεναν χαραγμένες στὸ νοῦ μου καὶ τὶς ἐπαναλάβαινα χωρὶς νὰ θέλω... «Φαίνεται σὰν ξένος... Φαίνεται σὰν ξένος...»

Ξαφνικὰ ἄλλαξαν λίγο κι' ἔγιναν: «Πιστεύω πὼς εἶναι ξένος».

Δὲν ἤμουν ὡστόσο ἐγὼ ποὺ τὶς εἶχα προφέρει. Ἦταν κάποιος ἄλλος... Μὰ βέβαια! Ἦταν ὁ Ρῆντ, ὅταν μοῦ μίλησε γιὰ τὸν ἄνθρωπο ποὺ τοῦ παράδινε τὸ ναρκωτικό...

Θυμήθηκα τὰ λόγια ἀκριβῶς ποὺ εἶχε μεταχειριστῆ: «Μοῦ φαίνεται πὼς εἶναι ξένος... Αὐτὸ μονάχα ξέρω...».

Ὥστε λοιπὸν ὑπῆρχε κάποιος δεσμὸς μεταξὺ τοῦ Ζίνο, τοῦ Ρῆντ καὶ τῆς Πάτ... Ἔ, κι' ὕστερα; Ὁ Ρῆντ εἶχε πεθάνει, ἀγνοοῦσα δὲ τί εἶχαν ἀπογίνει ὁ Ζίνο κι' ἡ Πάτ.

Γιὰ νὰ δοῦμε... Ὁ Ζίνο εἶχε κλέψει τὰ χαρτιὰ τοῦ Σάνσον, γιὰ λογαριασμὸ τοῦ Τόμας... Ἂν εἶχε παραδώσει στὸν Τόμας τὰ στοιχεῖα αὐτὰ μὲ τὴν ὑπογραφὴ τοῦ Μπέρυ, πῶς θὰ ἐμπιστευόταν ἐκεῖνος τὸν ἰδιωτικὸ ντέτεκτιβ καὶ θὰ τοῦ ἀνάθετε νὰ μὲ ξεκάνη, μαζὶ μὲ τὸ Μπρόκ;

Κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, τὰ χαρτιὰ δὲν εἶχαν καμμιὰ ἀξία δίχως τὸ κλειδὶ τοῦ κρυπτογραφικοῦ κώδικος ποὺ ἔμενε στὴν κατοχή μου. Κι' ὅμως κάποιος εἶχε θελήσει νὰ τ' ἀποχτήση.

Αὐτὸς ὁ κάποιος ἤξερε πὼς ὑπῆρχε κίνδυνος νὰ καταστρέψουν τὰ ντοκουμέντα ἐκεῖνα ὁλόκληρη τὴν «ἐπιχείρησι» τῶν ναρκωτικῶν. Δὲ μποροῦσε λοιπὸν νἆναι παρὰ ὁ Τόμας...

Ἐκτὸς ἂν κάποιος ἄλλος ἐπιδίωκε νὰ ἐξασφαλίση ἕνα ὅπλο ἐναντίον τοῦ Φρὰνκ Τόμας!

Μὰ ποιὸς ἤξερε πὼς ὑπῆρχαν αὐτὰ τὰ στοιχεῖα; Ὁ Σάνσον, ὁ Μπέρυ κι' ἐγώ. Ἦταν πολὺ ἀπίθανο νἄκανε ὁ Μπέρυ λόγο γι' αὐτὰ σὲ ἄλλους. Κι' ὁ Σάνσον δὲ θἄχε ἀσφαλῶς ποτὲ τόση ἀφέλεια... Ὅσο γιὰ τὸ Ζίνο δὲ λογαριαζότανε. Δὲν ἦταν παρὰ ἕνας ἄνθρωπος τῆς Πάτ...

Κόντεψα νὰ πνιγῶ ξαφνικὰ ἀπ' τὴ μπύρα μου... Αὐτὸ ἦταν! Ὁ Ζίνο δούλευε γιὰ τὴν Πάτ. Ἐκείνη ἦταν ἐν γνώσει τοῦ ραντεβοῦ μου μὲ τὸ Σάνσον στὸ «Πρέζιντεντ», καὶ θἄχε μάθει τὴν ὕπαρξι τῶν χαρτιῶν... Ὑπῆρχε ἕνα ἀντρικὸ κοστοῦμι στὸ σπίτι της, στὴν ὁδὸ Πρέντις — ἕνα κοστοῦμι ποὺ πήγαινε περίφημα στὸ Ζίνο...

Ἡ Πὰτ μποροῦσε νἄθελε τὰ ντοκουμέντα ἐκεῖνα γιὰ νὰ ἐκβιάση τὸν Τόμας. Μήπως ἄλλωστε δὲν εἶχε κρύψει στὸ σπίτι της τὸ ρεβόλβερ, ποὺ βρῆκε ὁ Μπέρυ μέσα στὸ μικρὸ χρηματοκιβώτιο;

Μὰ ἔπρεπε νὰ τὴν εἶχε πληροφορήσει κάποιος γιὰ ὅλ' αὐτά. Κι' αὐτὸς ὁ κάποιος δὲν ἤμουν ἐγώ. Ἔμενε ὁ Σάνσον. Μὰ γιατί θὰ τῆς ἔκανε λόγο ἐκεῖνος;...

Ἄναψα ἕνα τσιγάρο κι' ἄφισα τὶς ἰδέες μου νὰ πλανιῶνται στὴν τύχη. Σκεπτόμουν τὴν Πάτ, τὸ σημάδι τῆς πληγῆς στὸ μπράτσο της, τὴ φωτογραφία τῆς κόρης τοῦ Σάνσον μὲ τὸ χέρι στὸ γῦψο... τῆς κόρης ἐκείνης ποὺ δὲν εἶχε πεθάνει στὸ Λὸς Ἄντζελες, ἀλλὰ βρισκότανε πάντα στὴ ζωή, σὲ κάποιο μέρος τοῦ κόσμου...

Τὸ μυαλό μου ξαναγύρισε στὴν Πάτ καὶ στὸν τρόπο ποὺ εἶχε πληροφορηθῆ τὸ ραντεβοῦ μου μὲ τὸ Σάνσον... Σιγὰ-σιγά, οἱ ἰδέες μου τακτοποιόντανε. Δὲν ὑπῆρχε παρὰ ἕνα δυνατὸ συμπέρασμα. Θέλησα νὰ τὸ διώξω ἀπ' τὸ μυαλό μου, μὰ αὐτὸ ἐπικράτησε, πανίσχυρο, μὲ μιὰ λάμψι ἐκτυφλωτική.

Δὲν ἀναζητοῦσα τὴν Πάτ, τὴν ἰδιοκτήτρια τοῦ «Λουνάτικ». Ἡ γυναῖκα ποὺ ἤθελα νὰ βρῶ, ἦταν ἡ Τζάνις Σάνσον!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΣΤ'

Κύτταξα τὸ ρολόϊ μου. Ὁ Κόλσον θὰ βρισκόταν ἐκεῖ...

Κάποιος μὲ χτύπησε στὸν ὦμο, ἀπὸ πίσω. Γύρισα καὶ κύτταξα. Ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος φαινόταν ἀσφαλῶς σὰν ξένος. Φοροῦσε μπλὲ ἀνοιχτὸ παντελόνι κι' ἕνα σακκάκι σπόρ, τόσο φαρδύ, ὥστε εἶδα εὔκολα τί εἶχε πιάσει μὲ τὸ χέρι του: τὴ λαβὴ ἑνὸς πιστολιοῦ. Συγχρόνως ἐξακολουθοῦσε νὰ μοῦ χαμογελάῃ φιλοφρονητικά.

— Γειά σου, Φόξ, μοῦ εἶπε. Χαίρω πολὺ ποὺ σὲ ξαναβλέπω.

Γλύστρησε ἀνάμεσα στοὺς ἄλλους πελάτες καὶ σὲ μένα, φροντίζοντας νὰ γυρίζῃ τὶς φαρδειὲς πλάτες του πρὸς τὸ μπάρ.

— Ἔλα σ' ἕνα τραπέζι, νὰ κουβεντιάσουμε ἥσυχα, μοῦ εἶπε.

— Ναί, πᾶμε, ἀγαπητέ μου Ζίνο! ἀπάντησα. Δὲ φαντάζεσαι πόσο ἤθελα κι' ἐγὼ νὰ σὲ ξαναδῶ!

— Ναί, μοῦ τὸ εἴπανε πὼς ρωτοῦσες γιὰ μένα

Ἔρριξε μιὰ ματιὰ πίσω του καὶ εἶπε στὸ μπάρμαν μὲ τὶς ἄκρες τῶν χειλιῶν του:

— Σ' εὐχαριστῶ, Τζώρτζ, ποὺ μὲ εἰδοποίησες... Ἐσὺ πήγαινε νὰ καθήσῃς σ' ἕνα τραπέζι — μοῦ ψιθύρισε στ' αὐτί. Καὶ μὴν ξεχνᾶς πὼς αὐτὴ τὴ φορὰ δὲ θαρθῆ κανεὶς νὰ μᾶς διακόψῃ!...

Ἀνασήκωσα τοὺς ὤμους μου κι' ὑπάκουσα. Ὁ Ζίνο μοὔδειξε μιὰ καρέκλα, ἀπέναντι στὸ μπάρ, καὶ κάθησε κι' αὐτὸς σὲ μιὰ ἄλλη, δεξιά μου. Ἔχωσε μὲ τρόπο τὸ χέρι του στὴν τσέπη τοῦ σακκακιοῦ μου, μοῦ πῆρε τὸ πιστόλι μου καὶ τὸ φύλαξε στὴν τσέπη του.

Κανεὶς δὲν κύτταζε πρὸς τὸ μέρος μας. Ὁ Ζίνο κάθησε πιὸ ἄνετα στὴν καρέκλα του, χαμογελῶντας μὲ ἱκανοποίησι. Τώρα ἤμουν πιὰ ἐκτὸς μάχης...

— Λοιπόν; εἶπε. Φαίνεται πὼς ἤθελες νὰ μὲ δῇς... Τί νὰ μὲ κάνῃς;

— Γιὰ νᾆμαι ἀκριβής, ἤθελα μᾶλλον νὰ βρῶ τ' ἀφεντικό σου.

— Τὸν Τόμας; ρώτησε.

— Δὲν τὸ πέτυχες, εἶπα κουνῶντας τὸ κεφάλι μου. Ἀπὸ τότε ποὺ ἔχομε νὰ ἰδωθοῦμε, ἔμαθα πολλὰ πράγματα...

— Σὰν τί δηλαδή;

— Πρῶτα-πρῶτα, ξέρω πὼς τ' ἀφεντικό σου δὲν εἶναι ὁ Τόμας. Ξέρω ἐπίσης πὼς ἡ Πὰτ δὲν εἶναι ἐκεῖνο ποὺ φαίνεται.

— Τρελλάθηκες!

—Ἔτσι λές;

Ἔρριξε μιὰ γρήγορη ματιὰ γύρω του, σὰν νὰ φοβότανε μήπως μᾶς ἀκούσῃ κανείς.

—Ἴσως νὰ μὴν ξέρῃς οὔτε καὶ σὺ καλὰ-καλὰ γιὰ ποιὸν δουλεύεις, πρόσθεσα.

Ἄρχιζα νὰ δυσκολεύωμαι νὰ βρῶ θέμα συζητήσεως. Προσπαθοῦσα ὅμως νὰ κερδίσω καιρό. Δὲ θ' ἀργοῦσε νὰ φτάσῃ ὁ Κόλσον. Κι' ἀπὸ κεῖ ποὺ καθόμουνα, θὰ μποροῦσα νὰ τοῦ κάνω νόημα ὅταν θάμπαινε.

—Ἂν θέλῃς νὰ μοῦ πῇς αὐτὸ μόνο, γκρίνιασε ὁ Ζίνο, εἶναι περιττὸ νὰ χάνω τὸν καιρό μου. Τ' αὐτοκίνητό μου περιμένει ἀπ' ἔξω. Θὰ κάνουμε ἕνα γῦρο μαζί... Σοῦ συνιστῶ νὰ καθήσῃς φρόνιμα!

Μ' ἄφισε νὰ σηκωθῶ πρῶτος καὶ μ' ἀκολούθησε ἀπὸ κοντὰ προσπαθῶντας νὰ κρύβῃ ὅσο μποροῦσε τὸ δεξιὸ χέρι του, ποὺ τὸ εἶχε χωμένο στὴν τσέπη τοῦ σακκακιοῦ του. Ἔκαμα δυὸ βήματα μπροστὰ κι' ὕστερα ἔτρεξα ὣς τὸ μπάρ.

— Ἔρχομαι ἀμέσως! τοῦ φώναξα, χωρὶς νὰ γυρίσω τὸ κεφάλι μου.

Τὸν ἔβλεπα μέσα στὸν καθρέφτη. Φαινόταν στενοχωρημένος, σὰν νὰ μὴν ἤξερε τί νὰ κάνῃ... Ἤθελε νὰ μὲ πάρῃ ἔξω, μαζί του, μὰ δύσκολα μποροῦσε νὰ τραβήξῃ τὸ ρεβόλβερ του μπροστὰ στοὺς τρεῖς πελάτες ποὺ κάθονταν στὰ ψηλὰ σκαμνιά. Σκούπισε τὸ μέτωπό του μὲ τὴν ἀνάποδη τοῦ ἀριστεροῦ χεριοῦ του.

Κάλεσα μ' ἕνα νόημα τὸ μπάρμαν.

— Τί τρέχει; μὲ ρώτησε ἐκεῖνος διστακτικά.

— Πόσα σᾶς χρωστάω;

Σήκωσα τὰ μάτια μου στὸν καθρέφτη. Ὁ Ζίνο φαινόταν τώρα κάπως ἀνακουφισμένος. Ὁ μπάρμαν θέλησε νὰ κρύψῃ τὴν ἀνησυχία του, πλένοντας κάτι βρώμικα ποτήρια. Μὰ τὸ πρῶτο ποὺ πῆρε τοῦ ξέφυγε ἀπ' τὰ χέρια, ἔπεσε κι' ἔσπασε.

Ἔσκυψε γιὰ νὰ μαζέψῃ τὰ κομμάτια, κάνοντάς μου ἕνα μικρὸ μορφασμό.

— Εἴσαστε βέβαιος πὼς πλήρωσα τὴν τελευταία μπύρα μου; τὸν ρώτησα.

—Ἀπολύτως βέβαιος, ἀπάντησε ξερά.

Τώρα μᾶς ἄκουγαν οἱ ἄλλοι πελάτες. Φαίνονταν παραξενεμένοι ἀπ' αὐτὴ τὴν κουβέντα μας.

— Λοιπόν, Φόξ, θὰ τελειώσῃς καμμιὰ φορά; μοῦ φώναξε ὁ Ζίνο.

— Μιὰ στιγμή... Ἔχω νὰ κάνω ἕνα τηλεφώνημα.

Ἦρθε κοντά μου, καθὼς ἔμπαινα στὸν τηλεφωνικὸ θάλαμο.

— Θὰ κρατήσῃ πολὺ ἀκόμα αὐτὸ τὸ παιχνίδι; μουρμούρισε.

—Μὰ τί σ' ἔπιασε; Γιατί βιάζεσαι τόσο;

—Ἔλα, ξεμπέρδευε! Μπορεῖς νὰ τηλεφωνήσῃς κι' ἀπ' τὸ σπίτι μου.

Πρόφερε δυνατὰ τὶς τελευταῖες λέξεις, γιὰ νὰ τὸν ἀκούσουν οἱ ἄλλοι. Τώρα ἔπαιζε κι' αὐτὸς κωμωδία, ἐνῷ συγχρόνως ἔρριχνε γύρω του κρυφὲς ματιές.

—Ὄχι, προτιμῶ ἀπὸ δῶ, ἀπάντησα. Εἶναι ἐπεῖγον.

Αὐτὸ ἐνδιαφέρει ὅλες τὶς νέες κοπέλλες

Τί κρῖμα νὰ βλέπῃ κανεὶς τόσες νέες κοπέλλες μὲ μπιμπίκια, μὲ μαῦρα στίγματα μὲ ἀνοιχτοὺς πόρους! Θὰ ἦταν τόσο πιὸ δροσερές, τόσο πιὸ ὡραῖες χωρὶς αὐτὰ τὰ μικρὰ ἐλαττώματα.

Γιὰ μιὰ νέα κοπέλλα ἕνα ὡραῖο δέρμα εἶναι ἡ μεγαλύτερή της ἐπιτυχία. Ἀλλὰ σήμερα εἶναι πολὺ εὔκολο νάχῃ κανεὶς δέρμα ἁπαλό, καθαρό, βελούδινο ἐὰν μεταχειρίζεται τὴν κρέμα ἡμέρας ΤΟΚΑΛΟΝ, ποὺ κάνει πραγματικὰ θαύματα. Ἀμέσως οἱ κοκκινίλες, τὰ μαῦρα στίγματα, οἱ ἀνοιχτοὶ πόροι, τὰ μπιμπίκια ἐξαφανίζονται καὶ ἀφήνουν νὰ φαίνεται ἕνα νέο θαυμάσιο δέρμα ποὺ λάμπει ἀπὸ νειᾶτα καὶ φρεσκάδα.

Δοκιμάστε ἀπὸ σήμερα τὴν Κρέμα ἡμέρας ΤΟΚΑΛΟΝ

* * *

Τὴ στιγμὴ ποὺ ἔμπαινα στὸν τηλεφωνικὸ θάλαμο, εἶδα τὸν Κόλσον νὰ κυττάζῃ μέσα στὸ κέντρο ἀπ' τὴ τζαμόπορτα. Ξαναβγῆκα τόσο βιαστικά, ὥστε λίγο ἔλειψε νὰ πετάξω χάμω τὸ Ζίνο.

Ξαναβρῆκε τὴν ἰσορροπία του καὶ κόλλησε τὴν κάννη τοῦ πιστολιοῦ του στὴ γοῦβα τῆς μέσης μου.

— Προχώρησε μπροστά, ψιθύρισε σφυριχτά.

Δὲν εἶδε τὸ νόημα ποὺ ἔκανα στὸν Κόλσον, γιὰ νὰ τοῦ δώσω νὰ καταλάβῃ τὴ δυσάρεστη θέσι μου. Ὕστερα προχώρησα ἀναγκαστικά, ἐμπιστευόμενος στὸ καλό μου ἄστρο...

Ὁ Κόλσον ζάρωσε τὰ φρύδια του, καθὼς περνοῦσα μπροστά του. Δὲν ἔκαμε ὅμως καμμιὰ κίνησι γιὰ νὰ ἐπέμβῃ.

Ὁ Ζίνο, ποὺ περπατοῦσε δίπλα μου, δεξιά μου, ἔξυσε τὸ λαιμό του μὲ τ' ἀριστερό του χέρι. Ἦταν ἕνα τέχνασμα, γιὰ νὰ μὴν προσέξῃ κανεὶς τὸ φούσκωμα ποὺ σχημάτιζε τὸ σακκάκι του, κάτω ἀπ' τὸν ἀριστερὸ ἀγκῶνα του.

— Νὰ τ' αὐτοκίνητό μου, εἶπε ἀνάμεσα στὰ δόντια του δείχνοντάς μου μιὰ Φόρτ.

Εἴχαμε νὰ κανουμε καμμιὰ εἰκοσαριὰ βήματα ὣς ἐκεῖ. Ἦταν πολὺ λίγα! Περπατοῦσα ὅσο πιὸ σιγὰ μποροῦσα κι' ἔρριξα μιὰ κρυφὴ ματιὰ πίσω μου. Φοβήθηκα γιὰ μιὰ στιγμὴ μήπως δὲν εἶχε ἀντιληφθῆ τίποτα ὁ Κόλσον. Ἀλλ' ἀνάσανα μὲ ἀνακούφισι, βλέποντας πὼς μᾶς παρακολουθοῦσε ἀπὸ κάποια ἀπόστασι.

Σταμάτησε κοντὰ στ' αὐτοκίνητο καὶ φάνηκε πὼς κύτταζε μ' ἐνδιαφέρον μιὰ βιτρίνα.

—Ἀνέβα, μοῦ εἶπε ὁ Ζίνο ὅταν φτάσαμε δίπλα στὴ Φόρτ. Θὰ ὁδηγήσῃς ἐσύ.

Ἀκούμπησα τὸ χέρι μου στὸ πόμολο, ἄνοιξα τὴν πόρτα καὶ γύρισα ὕστερα στὸ Ζίνο.

— Νὰ πάρῃ ὁ διάβολος! φώναξα. Ξέχασα τὰ τσιγάρα μου.

—Ἀνέβα! γαύγισε ἐκεῖνος.

Ὁ Κόλσον μᾶς πλησίαζε. Εἶχε καταλαβει... Τὸ μάντευα ἀπ' τὸ χαμόγελό του κι' ἀπ' τὸν τρόπο που ἔσφιγγε στὸ χέρι του τὸ λαιμὸ μιας γεμάτης μποτίλιας.

Ἀνέβηκα πρῶτος στ' αὐτοκίνητο. Μὰ ὁ Ζίνο δὲν πρόλαβε νὰ μ' ἀκολουθήσῃ. Τὴ στιγμὴ ἀκριβῶς ποὺ θὰ πατοῦσε τὸ πόδι του μέσα στ' ἀμάξι, τὸ μπουκάλι ποὺ κρατοῦσε ὁ Κόλσον τὸν χτύπησε πίσω ἀπ' τὸ δεξιὸ αὐτί.

Τὸ κεφάλι του ἔγειρε μπροστά. Τοῦ πῆρα τὸ ὅπλο του δίχως δυσκολία, ἐνῷ ὁ Κόλσον τὸν ἔσπρωχνε μέσα στ' αὐτοκίνητο καὶ καθόταν κι' αὐτὸς δίπλα του.

Ἔκλεισε τὴν πόρτα καὶ ρώτησε:

— Τί θὰ γίνῃ τώρα; Θὰ παίξουμε τοὺς ἀστυνομικοὺς καὶ τοὺς κλέφτες;

—Ἄσε τ' ἀστεῖα, τοῦ σύστησα. Βρὲς τὰ κλειδιὰ τοῦ αὐτοκινήτου. Πρέπει νὰ φύγουμε ἀμέσως! Τὰ εἶδε ὅλα κάποιος ἀπ' τὸ ἀντικρυνὸ καφενεῖο.

Ὁ Κόλσον ἔψαξε γρήγορα τὶς τσέπες τοῦ Ζίνο, πῆρε τὰ κλειδιὰ καὶ μοῦ τἄδωσε. Βρῆκα εὐτυχῶς ἀμέσως ἐκεῖνο ποὺ ταίριαζε στὸ διακόπτη τῆς μηχανῆς.

Τ' αὐτοκίνητο ξεκίνησε τόσο ἀπότομα, ὥστε τὸ κεφάλι τοῦ Ζίνο χτύπησε στὸ παρμπρίζ.

Ἔστριψα στὴν πρώτη γωνία κι' ἔρριξα μιὰ ματιὰ στὸν Κόλσον. Κρατοῦσε τὸ πιστόλι μου στὸ δεξιό του χέρι κι' ἐπέβλεπε μὲ προσοχὴ τὸ Ζίνο.

— Εὐτυχῶς ποὺ δὲ χρειάστηκε νὰ τοῦ σπάσω τὴ μποτίλια στὸ κεφάλι! εἶπε. Θὰ πήγαινε χαμένη ἡ μπύρα ποὺ ἔχει μέσα. καὶ θὰ σ' ἔβαζα ὕστερα νὰ τὴν πληρώσῃς... Θὰ μοῦ ἐξηγήσῃς τώρα τί συμβαίνει;

— Εἶναι μιὰ ὁλόκληρη ἱστορία, ἀπάντησα. Εὐτυχῶς ποὺ ἦρθες ἐγκαίρως...

Ἔδειξε μὲ τὸ πιστόλι μου τὸ Ζίνο καὶ μὲ ρώτησε:

— Ποιὸς εἶν' αὐτὸς ὁ ἀσκημομούρης;

—Ἕνας κάποιος Ζίνο.

— Μὲ φώτισες τώρα!... Δός μου ἕνα τσιγάρο.

Τοὔδωσα τὸ πακέτο μου.

— Θὰ σοῦ ἐξηγήσω, εἶπα. Πρέπει ὅμως πρῶτα ν' ἀφίσουμε κάπου τ' αὐτοκίνητο. Δὲ θ' ἀργήσῃ νὰ συνέλθῃ αὐτὸς ὁ βρωμιάρης. Προτιμῶ λοιπὸν νὰ βρισκόμαστε τότε σὲ κάποιο ἥσυχο μέρος, ὅπου θὰ μποροῦμε νὰ κουβεντιάσουμε... Τί λὲς καὶ σύ;

Σκέφτηκε μιὰ στιγμὴ καὶ μοῦ πρότεινε ὕστερα:

—Ὑπάρχει ἐκείνη ἡ μικρὴ ἀκρογιαλιὰ ποὺ πηγαίναμε ἄλλοτε, ἀριστερὰ ἀπ' τὸ βουλεβάρτο Πονσαρτραίν...

Δὲν ἦταν ἄσχημη ἡ ἰδέα του. Τὸ μέρος μοῦ φάνηκε κατάλληλο. Ἦταν ἀπόμερο καὶ ἔρημο.

Τράβηξα πρὸς τὰ ἐκεῖ. Σταμάτησα τ' αὐτοκίνητο στὴν ἄκρη τοῦ δρόμου καί, μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Κόλσον, κουβάλησα τὸ Ζίνο ὣς τὴν ἀκροθαλασσιά, στὸ κούφωμα ἑνὸς βράχου, ὥστε νὰ μὴ μᾶς βλέπουν ἀπ' τὸ δρόμο.

Διηγήθηκα τότε ὅλη τὴν ἱστορία στὸν Κόλσον. Ὅταν τελείωσα, μοιραστήκαμε ἀδελφικὰ τὴ μποτίλια μὲ τὴ μπύρα.

Ὁ Ζίνο συνῆλθε σιγὰ-σιγά. Ἔτριψε τὸ πρήξιμο ποὺ εἶχε σχηματιστῆ πίσω ἀπ' τ' αὐτί του καὶ μᾶς κύτταξε, σὰν παραζαλισμένος. Γούρλωσε τὰ μάτια του, ὅταν εἶδε τὸ πιστόλι στὸ χέρι μου.

— Τί σκοπὸ ἔχεις;... μουρμούρισε.

— Θὰ τὸ δῇς... Πές μου πρῶτα, ποῦ εἶν' ἡ Πάτ;

— Ποῦ νὰ ξέρω; γκρίνιασε καρφώνοντας τὰ μάτια του στὴν ἄμμο.

— Πρέπει νὰ τὸ ξέρῃς, ἀφοῦ εἶναι αὐτὴ τ' ἀφεντικό σου... Ἀπορεῖς πῶς τὸ ἀνακάλυψα, ἔ; Μοῦ ἦρθε ξαφνικὰ ἡ ἰδέα, ὅταν σὲ εἶδα νὰ μπαίνῃς πρὸ ὀλίγου στὸ «Λουνάτικ».

»Τὸ φάκελλο ποὺ ἅρπαξες ἀπ' τὴ Τζοῦντυ Γκάρετ, τὸν πῆγες ἀσφαλῶς στὴν Πάτ. Δὲ μποροῦσες νὰ μαντέψῃς τη σπουδαιότητά του... Μὰ ὁ Ρὴντ εἶχε μιλήσει, πρὶν τὸν ξεκάνετε. Μοῦ εἶπε γιὰ τὸν ἄνθρωπο ποὺ τοὔδινε τὸ ναρκωτικό. Ἀπ' τὴν περιγραφή του, κατάλαβα πὼς ἤσουν ἐσύ.

— Κάποιο λάθος θὰ κάνῃς... εἶπε, ἀνασηκώνοντας τοὺς ὤμους του.

— Μὰ εἶναι καὶ τὰ ἀντρικὰ ροῦχα ποὺ βρῆκα στὸ σπίτι τῆς Πάτ. Σοῦ πηγαίνουνε ἴσα-ἴσα.

Σταμάτησα γιὰ ν' ἀνάψω ἕνα τσιγάρο. Ὕστερα συνέχισα:

—Ἂν δὲ σοῦ φτάνουν αὐτὲς οἱ ἀποδείξεις, ὑπάρχει καὶ τὸ σημείωμα ποὺ βρῆκε ὁ φίλος μου στὴν κάμαρα τοῦ Ρήντ... Ξέρεις, ἐκεῖνο ποὺ τοὔλεγες νὰ τηλεφωνήσῃ στὴν Πάτ. Βάζω στοίχημα πὼς ἐσὺ σκότωσες τὸ Ρήντ! Εἴχατε τρομάξει, ἡ κυρά σου καὶ σύ, κι ἀνέλαβες ἐσὺ νὰ τὸν ξεκάνῃς. Ἔτσι δὲν εἶναι;

Ἔμεινε γιὰ μερικὲς στιγμὲς ἀμίλητος. Ὕστερα εἶπε:

— Τρελλάθηκες, μοῦ φαίνεται! Σοῦ σηκώσανε τὰ μυαλὰ τὰ φὶλμ τοῦ κινηματογράφου.

Ἔδωσα τὸ πιστόλι στὸν Κόλσον καὶ τοῦ σύστησα:

— Μὴ τὸν χάσῃς καθόλου ἀπ' τὰ μάτια σου.

Πῆγα ἔπειτα κοντὰ στὸ Ζίνο τὸν ἔπιασα ἀπ' τὰ πέτα τοῦ σακκακιοῦ καὶ τὸν ἔστησα ὄρθιο. Μὲ κύτταζε, ξετρελλαμένος.

— Σοῦ ὁρκίζομαι πὼς κάνεις λάθος! διαμαρτυρήθηκε. Δὲν καταλαβαίνω τί μοῦ λές...

— Πάντως, ἔχομε ἐμεῖς οἱ δυὸ ἕνα παλιὸ λογαριασμό.

Ἔστριψα τὸ κολλάρο του ἀνάμεσα στὰ δάχτυλά μου, ὥσπου κόντεψε νὰ πνιγῇ. Τὸ πρόσωπό του μελάνιασε κι' ἡ γλῶσσα του κρεμάστηκε ἔξω ἀπ' τὸ στόμα του. Τὰ μάτια του εἶχαν πεταχτῆ ἀπ' τὶς κόγχες, σὰν μπάλες τοῦ γκόλφ.

— Θυμᾶσαι τὴν ἡμέρα ποὺ μοῦ χτυποῦσες τὸ κεφάλι στὸν τοῖχο, κάθαρμα; τοῦ εἶπα.

Καὶ χτύπησα τὸ δικό του κεφάλι πάνω στὸ βράχο, μιά, δυό, τρεῖς φορές. Ξέσφιξα λίγο τὸ κολλάρο του, γιὰ ν' ἀνασάνῃ, καὶ περίμενα νὰ συνέλθῃ. Ὅταν ἄνοιξε τὸ στόμα του γιὰ νὰ πῇ κάτι, ἡ γροθιά μου τοῦ μάτωσε τὰ χείλια. Ἔπεσε γονατιστός, βογγῶντας ἀπ' τὸν πόνο.

Ἀκριβῶς... ὅτι ἀγαποῦν...
ΚΟΥΣΕΝΤΟΣ
ΙΟΝ Κακάο
ΙΟΝ
ΙΟΝ Κακάο

ΕΝΑ ΦΛΥΤΖΑΝΙ ΑΠΟ
ΤΟ ΠΙΟ ΕΥΓΕΥΣΤΟ,
ΤΟ ΠΙΟ ΠΛΟΥΣΙΟ
ΣΕ ΑΡΩΜΑ ΚΑΙ
ΒΙΤΑΜΙΝΕΣ
ΚΑΚΑΟ

ΕΝΑ ΦΛΥΤΖΑΝΙ ΚΑΚΑΟ ΙΟΝ

— Ποῦ εἶναι ἡ Πάτ; τὸν ξαναρώτησα.

— Εἶναι... εἶναι...

Ἔφτυσε στὴν ἄμμο σάλιο καὶ αἷμα.

— Σ' ἕνα σπίτι... στὴν ὁδὸ Σαὶν-Ζοζέφ... πρόσθεσε. Θὰ σοῦ τὸ δείξω... Ἔχει μιὰ κάμαρα ἐκεῖ...

Ὁ Κόλσον πλησίασε.

— Θὰ δῶ ἂν εἶν' ἐλεύθερος ὁ δρόμος, εἶπε.

Ἀπομακρύνθηκε λίγο. Ὅταν μοὔκανε νόημα, προχώρησα κι' ἐγὼ πρὸς τὸ μέρος του, σπρώχνοντας μπροστά μου τὸ Ζίνο.

★

— Σταματῆστε ἐδῶ, εἶπε ξαφνικὰ ὁ Ζίνο.

Φρενάρισα δίπλα στὸ πεζοδρόμιο κι' ἔσβυσα τὴ μηχανή. Ὁ Ζίνο μοὔδειξε μιὰ πόρτα, στὴν ἄκρη ἑνὸς διώροφου κτιρίου ἀπὸ τοῦβλα. Δίπλα σ' αὐτήν, ὑπῆρχαν τρία μεγάλα παράθυρα μὲ πράσινα παντζούρια.

Τὸ σπίτι φαινόταν ἐγκαταλελειμμένο. Μὰ ἤξερα καλὰ αὐτὸ τὸ δρόμο... Στὶς 7, θ' ἄνοιγαν ὅλα τὰ παντζούρια, καὶ σὲ κάθε παράθυρο θὰ πρόβαλλε μιὰ νέα γυναῖκα μὲ φανταχτερὴ ρόμπα, γιὰ νὰ προσπαθήσῃ νὰ τραβήξῃ τοὺς πελάτες...

— Εἶναι μέσα τὰ κορίτσια, αὐτὴ τὴν ὥρα; ρώτησα.

— Μερικὰ ἴσως.

—Ποῦ βρίσκεται ἡ κάμαρα τῆς Πάτ;

— Στὸ πρῶτο πάτωμα, πρὸς τὸ δρόμο. Φαίνεται ἀπὸ δῶ.

Ἔσκυψα ἔξω ἀπὸ τ' αὐτοκίνητο καὶ διαπίστωσα πὼς ἕνα παράθυρο ἦταν πραγματικὰ ἀνοιχτό.

—Ἀπὸ ποῦ θὰ μποῦμε; ρώτησα...

—Ἀπ' τὴν πόρτα, φυσικά! ἀπάντησε ἀνασηκώνοντας τοὺς ὤμους του.

—Ἐγὼ προτιμῶ τὴν εἴσοδο τῆς ὑπηρεσίας. Ποῦ εἶναι;

— Σ' ἕνα δρομάκι, στὴ γωνιὰ τοῦ σπιτιοῦ.

Στράφηκα στὸν Κόλσον.

—Ἐσὺ θὰ χτυπήσῃς τὸ κουδοῦνι, τοῦ εἶπα. Ὁ Ζίνο κι' ἐγὼ θὰ πᾶμε ἀπὸ πίσω. Ὅταν ἀκούσῃς νάρχεται κάποιος ν' ἀνοίξῃ, κάνε μου ἕνα σινιάλο...

—Ἐν τάξει... Λὲς νἄχουμε φασαρίες;

— Ποιὸς ξέρει! Ἔχε πρόχειρο πάντως τὸ πιστόλι σου.

Κάναμε τὸ γῦρο τοῦ σπιτιοῦ, ὁ Ζίνο κι' ἐγώ. Τὴ στιγμὴ ποὺ φτάναμε στὸ δρομάκι, ἄκουσα τὸν Κόλσον νὰ χτυπάῃ τὸ κουδοῦνι τῆς ἐξώπορτας.

Μόλις μᾶς ἔδωσε τὸ σύνθημα ποὺ εἴχαμε συμφωνήσει, ἔσπρωξα τὸ Ζίνο πρὸς τὴ σιδερένια σκάλα κινδύνου, συνιστῶντας του νὰ μὴν κάνῃ θόρυβο. Ἡ σκάλα αὐτὴ κατέληγε σ' ἕνα μετάλλινο κεφαλόσκαλο, μπροστὰ σ' ἕνα παράθυρο. Ὁ Ζίνο μοῦ ψιθύρισε πὼς ὑπῆρχε ἐκεῖ ἕνας διάδρομος. Τοὔκανα νόημα νὰ προχωρήσῃ πρῶτος.

Ὅλες οἱ πόρτες ποὺ βλέπανε σ' αὐτὸν τὸν ἔρημο διάδρομο, ἦταν κλειστές. Ἀπ' τὸ ἰσόγειο ἀκούγονταν ὁμιλίες. Ἀναγνώρισα τὴ φωνὴ τοῦ Κόλσον.

Ἔσπρωξα μπροστά μου τον Ζίνο, ὣς τὴν τελευταία πόρτα δεξιά. Σταματήσαμε ἀπ' ἔξω καὶ τοῦ ἔκανα νόημα νὰ χτυπήσῃ, ἐνῷ κολλοῦσα στὸν τοῖχο, συγκρατῶντας τὴν ἀνάσα μου.

Ἀφοῦ χτύπησε πολλὲς φορὲς τὴν πόρτα χωρὶς νὰ πάρῃ ἀπάντησι, στράφηκε σὲ μένα κι' ἀνασήκωσε τοὺς ὤμους του μ' ἀμηχανία. Τοὔδειξα τὸ πόμολο. Ἅπλωσε τὸ χέρι του ποὺ ἔτρεμε, καὶ τὸ γύρισε σιγὰ-σιγά.

Ἡ πόρτα ἄνοιξε καὶ μπήκαμε στὸ δωμάτιο. Ἦταν ἄδειανό.

Ὁ Ζίνο γύρισε πάλι καὶ μὲ κύτταξε. Ἡ ἔκφρασί του μοῦ φάνηκε παράξενη. Ὑποψιάστηκα κάτι... ἀλλὰ πολὺ ἀργά, γιατὶ ἔνοιωσα κάτι σκληρὸ νὰ κολλάῃ στὸν ὦμο μου! Πρὶν ἀκόμα ἀνοίξῃ τὸ στόμα της ἡ Πάτ, εἶχα ἀναγνωρίσει τὸ ἄρωμά της.

— Πάρε του τὸ πιστόλι του, διάταξε. Ὕστερα πήγαινε κάτω καὶ φρόντισε γιὰ τὸ σύντροφό του.

Ὁ Ζίνο πῆρε τὸ ὅπλο μου. Κι' ἔνοιωσα μεμιᾶς τὸν ἑαυτό μου γυμνὸ σὰν σκουλῆκι.

••• Κάθε γυναῖκα μπορεῖ νά ἀποκτήση τά ὡραιότερα λαμπερά μάτια.

- Ἡ Κρέμα βλεφαρίδων «Σαμπρίνα» μεγαλώνει καί δυναμώνει τίς ἀδύνατες κοντές καί σπασμένες βλεφαρίδες
- Τό Ρίμμελς «Σαμπρίνα» διατηρεῖ τίς βλεφαρίδες γυρισμένες πρός τά ἐπάνω καθ' ὅλην τήν διάρκειαν τῆς ἡμέρας.
- Τό μολύβι φρυδιῶν «Σαμπρίνα» συμπληρώνει τήν γοητεία τῆς γυναικείας ὀμορφιάς σας.
- Μάτια λαμπερά σάν ἀστέρια μέ Sabrina

MENTIOYM
Ἑλένη Κικίδου
ΤΗΣ ΕΤΑΙΡΙΑΣ ΨΥΧΙΚΩΝ ΕΡΕΥΝΩΝ (ΒΡΑΒΕΙΟΝ ΤΗΛΕΠΑΘΕΙΑΣ ΜΑΚΡΑΣ ΑΠΟΣΤΑΣΕΩΣ)
Δέχεται: 9—1 π.μ. καί 5—7 μ.μ. ὁδός Μετσόβου 25, 1ος ὄροφος (στάσις Μουσείου). Τηλ. 810-975

Βάσις τῆς Ὑγείας εἶναι ἡ καλή λειτουργία τοῦ ἐντέρου
Sveltine
ΔΑΜΒΕΡΓΗ
ἀβλαβές ΚΑΘΑΡΤΙΚΟΝ καί ΧΟΛΑΓΩΓΟΝ

ΚΑΛΛΥΝΤΙΚΑ „LYDIA P"
Τά συνιστοῦν οἱ γιατροί γιατί παρασκευάζονται μέ τήν τελευταία λέξι τῆς ἐπιστήμης. ΓΑΛΑ ΚΑΘΑΡΙΣΜΟΥ Νο 1 διά ξηρόν, Νο 2 διά κανονικόν, Νο 3 διά λιπαρόν δέρμα. Κρέμες: ΒΙΤΑΜΙΝΗΣ Α διά ξηρό δέρμα, ΛΕΚΙΘΙΝΗΣ προλαμβάνει τίς ρυτίδες. ΤΟΝΩΤΙΚΗ ΛΟΣΙΟΝ. ΣΤΥΠΤΙΚΗ ΛΟΣΙΟΝ. Κρέμα χεριῶν σάς προφυλάττει ἀπό σκάσιμο καί χιονίστρες. Ὁδηγίαι ἐντός. Πωλοῦνται στά Φαρμακεία καί Μυροπωλεῖα. Σέκερη 4 Τηλ. 612-450.

— Τὴν ἔπαθες! μοῦ εἶπε σαρκαστικὰ ὁ Ζίνο, πρὶν βγῆ ἀπ' τὸ δωμάτιο. Ἤθελες νὰ μᾶς κάνης τὸν ἔξυπνο...

— Ἐμπρός, μὴ χασομερᾶς! τὸν ἔκοψε ξερὰ ἡ Πάτ.

Πέρασε μπροστά μου καὶ ξανάκλεισε τὴν πόρτα.

— Κάθησε στὸ κρεβάτι, Μπίλ, μοῦ εἶπε ἥσυχα.

Ὀπισθοχώρησε ὣς τὴν πόρτα, ἅπλωσε τὸ χέρι πίσω της καὶ γύρισε τὸ κλειδὶ στὴν κλειδαριά. Τράβηξε ὕστερα μιὰ καρέκλα στὴ μέση τῆς κάμαρας, κάθησε καὶ σταύρωσε τὰ πόδια της.

— Ἴσως ἔχει λίγο δίκιο ὁ Ζίνο, παρατήρησε. Δὲν ἦταν καθόλου ἐξυπνάδα σου ναρθῆς νὰ πέσης ἔτσι στὸ στόμα τοῦ λύκου... Ὅταν εἶδα νὰ φτάνη τ' αὐτοκίνητο, πῆγα σ' ἕνα ἄλλο δωμάτιο καὶ περίμενα. Δὲν εἶναι πολὺ ἔξυπνος ὁ Ζίνο... μὰ καταλάβαινα πὼς δὲ θἄκανε τὴν ἀνοησία νὰ σὲ φέρη κατ' εὐθεῖαν σὲ μένα.

— Καλά, παραδέχομαι πὼς μὲ ξεγελάσατε. Ἔχω ὅμως κάτω ἕνα σύντροφο...

— Τὸ ξέρω, εἶπε γελῶντας. Πῆγε νὰ τοῦ ἀνοίξη ἡ Τέλμα. Αὐτὴ τὴ στιγμή, θὰ τὸν ἔχη κλείσει στὸ ὑπόγειο ὁ Ζίνο.

Ἔπαιζε μὲ τὸ μαργαριταρένιο κολλιὲ ποὺ κρεμότανε πολὺ χαμηλὰ στὸ ντεκολτέ της.

— Μ' εὐχαριστεῖ κατὰ βάθος ποὺ ἦρθες, πρόσθεσε. Θὰ σὲ εἰδοποιοῦσα μάλιστα νωρίτερα, ἂν μποροῦσα... Ἔχω τόσα πράγματα νὰ σοῦ πῶ, ἀπὸ τότε ποὺ συναντηθήκαμε στὸ «Πρέζιντεντ»!

— Μοὔπαιξες μιὰ φάρσα, ἐκεῖνο τὸ βράδυ... Καὶ δὲν ἦρθες ὕστερα νὰ μὲ βρῆς

— Ἀλήθεια. Μὰ δὲ μποροῦσα νὰ κάνω ἀλλοιῶς. Ἤμουν πολὺ ἀπασχολημένη... Ξέρεις τὸ λόγο!

— Ναί, ναί, ξέρω, ἀπάντησε. Καὶ ξέρω κι' ἄλλα πράγματα...

Ἀνασήκωσε τὰ φρύδια της καὶ πέρασε τὸ μπράτσο της πάνω ἀπ' τὴ ράχη τῆς καρέκλας της. Στὴ στάσι αὐτή, φούσκωνε τὸ στῆθος της τόσο, ποὔλεγες πὼς θὰ ξεσκίση τὸ ὕφασμα τοῦ κορσάζ.

Πρόσεξε τὴ ματιὰ ποὺ τῆς ἔρριχνα, χαμογέλασε κι' ἄναψε ἕνα τσιγάρο.

— Τί θὲς νὰ πῆς; μὲ ρώτησε.

— Ὤ, τίποτα... Ἐννοῶ πὼς κυκλοφοροῦνε κάτι διαδόσεις... Γιὰ τὴν κόρη τοῦ Σάνσον, ἂς ποῦμε! Φαίνεται πὼς αὐτὴ ἡ καϋμένη δὲν τὰ πῆγε καλά, ἀφοῦ τὄσκασε ἀπ' τὸ σπίτι τοῦ πατέρα της. Ἔφυγε γιὰ τὶς ἀνατολικὲς πολιτεῖες καὶ πέθανε στὸ Λὸς Ἄντζελες...

Τὸ χαμόγελο τῆς Πὰτ ἔσβυνε σιγὰ-σιγά.

— Τὸ παράξενο μ' αὐτήν, συνέχισα, εἶναι πὼς χάθηκε μιὰ μέρα, χωρὶς νὰ ξέρη κανεὶς ποῦ καὶ πῶς πέθανε.

— Μὰ ἐσὺ θὰ τὸ ξέρης, ὑποθέτω...

Εἶχε χαθῆ τώρα τελείως τὸ χαμόγελό της. Κι' ἔσκυβε λίγο μπροστά, περιμένοντας ἀνυπόμονα τὴν ἀπάντησί μου.

— Πραγματικά. Εἶχα τὴν περιέργεια νὰ ζητήσω ἕνα πιστοποιητικὸ τοῦ θανάτου της.

— Δὲ βλέπω κατὰ τί μὲ ἀφορᾶ αὐτό, εἶπε ἀργὰ ἡ Πάτ.

— Ἔλα τώρα! Μὴν κάνης τὴν κουτή... Δὲν πέθανε ἡ κόρη τοῦ Ρότζερ Σάνσον. Οὔτε στὸ Λὸς Ἄντζελες, οὔτε πουθενὰ ἀλλοῦ. Εἶναι ζωντανὴ ἀκόμη... δυστυχῶς γιὰ τὸν κόσμο!

Ἡ Πὰτ ζάρωσε τὰ φρύδια της, περιμένοντας τὴ συνέχεια.

— Γιὰ πές μου, Τζάνις, πρόσθεσα, τί ἐντύπωσι σοῦ κάνει ποὺ βρίσκεται πάλι στὴ ζωὴ σήμερα;

Ἔκανε ἕνα περιφρονητικὸ μορφασμὸ κι' ἀπάντησε μὲ βραχνὴ φωνή:

— Νομίζεις πὼς εἶσ' ἔξυπνος, ἔ; Εἶσαι εὐχαριστημένος τώρα ἀπ' τὸν ἑαυτό σου;

Πέταξε χάμω τὸ τσιγάρο της καὶ τὸ πάτησε γιὰ νὰ τὸ σβύση.

— Τί κέρδισες τώρα; πρόσθεσε. Τί σ' ὠφελοῦνε αὐτὰ ποὺ ἀνακάλυψες, ἂν πρόκειται νὰ πεθάνης ἐδῶ, σὲ πέντε λεπτά; Χαρὰ στὴν ἐπιτυχία σου!

Ἀνασήκωσα τοὺς ὤμους μου.

— Μὰ δὲν ἔχει σημασία αὐτό, συνέχισε ἐκείνη μὲ μαλακώτερη φωνή. Ἀπ' τὴν ἀρχὴ ἀκόμη, δὲ μποροῦσα νὰ καταλάβω τί μᾶς ἐμπόδιζε νὰ συμφωνήσουμε ἐμεῖς οἱ δυό. Στὸ κάτω-κάτω, ἀποβλέπαμε στὸν ἴδιο σκοπό: Θέλομε κι' οἱ δυὸ νὰ ξεκάνουμε τὸν Τόμας — ἀλλὰ γιὰ διαφορετικοὺς λόγους ὁ ἕνας ἀπ' τὸν ἄλλο. Αὐτὸ μονάχα δὲ σκεπτόσουνα, ὅσο ἤσουνα στὴ φυλακή;

— Ναί, αὐτό, παραδέχτηκα.

Πέταξε μὲ τὸ δάχτυλό της λίγη στάχτη ποὺ εἶχε πέσει πάνω στὸ γυαλιστερὸ νάϋλον τοῦ κορσάζ της.

Τὸ ἄσπρο σημάδι τοῦ μπράτσου της ξεχώριζε καθαρά. Κύτταξα ἐρευνητικὰ τὸ πρόσωπό της, ἀναζητῶντας τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς κοπελλίτσας ποὺ εἶχα δῆ στὴν παλιὰ φωτογραφία ποὺ μοὔδειξε ἡ Τζοῦντυ.

Κάτι ἐλάχιστο στὰ μάτια ἴσως... καὶ στὰ μαλλιά... Μὰ τὰ χρόνια εἶχαν ἀλλάξει ὅλα τὰ ὑπόλοιπα. Χρόνια ταραγμένα, δίχως ἄλλο...

— Ἡ περίπτωσί σου μὲ κάνει νὰ παραξενεύωμαι, εἶπα.

— Μπᾶ! Γιατί; ρώτησε, ἀνασηκώνοντας τὰ φρύδια της.

— Δὲν καταλαβαίνω πῶς πῆρες τόσο κακὸ δρόμο, ἀφοῦ στὴν ἀρχὴ τὰ εἶχες ὅλα... Ὁ πατέρας σου δὲ σοῦ ἀρνιότανε τίποτα, ὑποθέτω. Εἶχες τὸ ὡραῖο σπίτι σου, τὰ κομψὰ φορέματά σου, λεφτά, μιὰ καλὴ μόρφωσι... Δὲ μιλάω καὶ γιὰ τὴν ὀμορφιά σου.

— Ἀρχίσαμε τὰ κομπλιμέντα τώρα;

— Ξέρεις πὼς εἶν' ἀλήθεια... Φαίνεται ὡστόσο πὼς σοὔλειπε πάντα κάτι... Δὲ μπορῶ νὰ πῶ, νὰ μαντέψω τί ἀκριβῶς. Ἴσως να τὸ κατώρθωνε ἕνας ψυχαναλυτής, ἐγὼ ὅμως ὄχι.

»Τὸ βέβαιο εἶναι πὼς κατάντησες μιὰ παλιογυναῖκα! Ὅσο σκέπτομαι πὼς εἶχα τσιμπηθῆ στὴν ἀρχὴ μαζί σου, ἀηδιάζω τὸν ἑαυτό μου...

Χλώμιασε λίγο κι' ἔσφιξε τὰ χείλια της.

— Δὲ μπορεῖς νὰ τ' ἀρνηθῆς πάντως πὼς σοὔκανα μεγάλη ἐντύπωσι, εἶπε μὲ χαμηλὴ φωνή.

— Ὅταν πρόκειται γιὰ τὶς γυναῖκες, ὅλοι οἱ ἄντρες γίνονται ἠλίθιοι, ἀπάντησα ἀνασηκώνοντας τοὺς ὤμους μου. Μὰ τώρα σὲ ξέρω κατὰ βάθος. Μοῦ λείπουν ἴσως ἀκόμα μερικὲς λεπτομέρειες τῆς ἱστορίας σου, εἶμαι ὅμως βέβαιος γιὰ τὶς γενικὲς γραμμές.

»Στὸ διάστημα τῆς πολυτάραχης ζωῆς σου, σχετίστηκες κατὰ κάποιον τρόπο μὲ τὸ Φρὰνκ Τόμας. Τὸν εἶχες στὸ χέρι — ἴσως χάρις στὸ ρεβόλβερ ποὺ ἔκρυβες στὴν κάσσα σου, στὸ σπίτι σου. Ἐπωφελήθηκες λοιπὸν γιὰ ν' ἀποκτήσης μιὰ θέσι στὴν ὀργάνωσί του, μὲ γενναῖο κέρδος. Συγχρόνως φρόντιζες νὰ ξεμυαλίσης τὸ Ζίνο, γιὰ νὰ τὸν ἔχης σύμμαχο. Ξέρω τὸ δεσμό σας, γιατὶ βρῆκα τὰ ροῦχα του στὸ σπίτι σου!

»Ὁ Ρότζερ Σάνσον εἶχε διακόψει τελείως τὶς σχέσεις μαζί σου. Εἶχε διαδώσει μάλιστα σ' ὅλο τὸν κόσμο πὼς εἶχες πεθάνει... Ἀργότερα ὅμως ἄλλαξε γνώμη. Σὰν ὅλους τοὺς πατέρες, δὲ μποροῦσε κι' αὐτὸς ν' ἀπαρνηθῆ ἐντελῶς τὸ παιδί του.

»Ἀποτάθηκε λοιπὸν στὸ Μπέρυ, κάνοντας τὴ σκέψι πώς, ἂν κατώρθωνε νὰ μαζέψη ἀρκετὰ στοιχεῖα ἐναντίον τοῦ Τόμας καὶ νὰ τὸν στείλη στὴ φυλακή, θὰ διακόπτονταν αὐτομάτως οἱ δεσμοί σας, καὶ ἡ ἄσωτος κόρη θὰ ξαναγύριζε στὴν οἰκογενειακὴ ἑστία.

Ἡ Πὰτ στριφογύρισε νευρικὰ πάνω στὴν καρέκλα της καὶ μὲ κεραυνοβόλησε μὲ τὴ ματιά της.

— Ἦταν ἀληθινὰ ἐπιεικὴς πατέρας, πρόσθεσα.

— Ἦταν ἠλίθιος!

— Τὸ παραδέχομαι, ἀφοῦ τὸ θέλεις. Πάντως, πλήρωσε 5 χιλιάδες δολλάρια γιὰ τὰ ντοκουμέντα ποὺ εἶχε μαζέψει ὁ Μπέρυ... Ὁ ντέτεκτιβ τοῦ εἶπε ἀκόμα πὼς ἤθελα κι' ἐγὼ νὰ ξεκάνω τὸν Τόμας. Ὅταν ξαναγύρισα λοιπὸν ἐδῶ, ὁ Μπέρυ προσπάθησε νὰ μὲ πλησιάση, γιὰ νὰ μὲ φέρη σ' ἐπαφὴ μὲ τὸ Ρότζερ Σάνσον, ποὺ προτιμοῦσε νὰ μεταχειρίζεται μεσίτες στὶς δουλειές του.

»Βέβαια, ἀγνοοῦσε τὸ σχέδιο ποὺ εἶχε σκαρώσει ὁ Τόμας γιὰ νὰ μὲ βγάλη ἀπ' τὴ μέση. Ἦταν ἔξυπνο κόλπο: νὰ μοῦ βάλουνε στὴν τσέπη τὸ πιστόλι ποὺ εἶχε χρησιμοποιηθῆ γιὰ τὴ ληστεία. Ἀπέτυχε ὅμως, ἀπὸ ἀδεξιότητα τοῦ Ράϋαν.

»Τὸ βράδυ ἐκεῖνο, ὅταν ἔφτασα στὸ «Λουνάτικ», ὁ Τόμας σάστισε ποὺ μὲ εἶδε κι' ἀνάθεσε στὸ Ζίνο νὰ μὲ κανονίση... Μὰ ὕστερα σκέφτηκε, φαίνεται, πὼς θὰ τὰ κατάφερνες καλύτερα ἐσύ, μὲ τὸ μαλακό, νὰ μοῦ πάρης πίσω τὸ πιστόλι του. Γι' αὐτὸ σ' ἔστειλε νὰ διώξης τὸ Ζίνο καὶ νὰ μὲ πάρης σπίτι σου...

Ἡ Πὰτ ἔμενε ἀμίλητη, γυρμένη πρὸς τὰ πίσω στὴν καρέκλα της. Ἦταν ὄμορφη, πολὺ ὄμορφη μ' ὅλο ποὺ βρισκότανε μέσα σ' ἐκεῖνο τὸ βρώμικο περιβάλλον...

Πῆρα ἕνα τσιγάρο.

— Δός μου κι' ἐμένα ἕνα, μοῦ εἶπε.

Σηκώθηκα γιὰ νὰ τῆς δώσω τὸ πακέτο μου. Ἀλλὰ κούνησε ἀρνητικὰ τὸ κεφάλι της.

— Μεῖνε στὴ θέσι σου καὶ πέταξέ μου το, πρόσθεσε.

Τὸ πακέτο ἔπεσε πάνω στὰ γόνατά της. Πῆρε ἀπὸ μέσα ἕνα τσιγάρο, χωρὶς νὰ μ' ἀφίση ἀπ' τὰ μάτια της. Ἔβγαλε ὕστερα τὴν ἀναπτῆρα της.

— Εὐχαριστῶ, εἶπε πετῶντας μου πίσω τὸ πακέτο. Λοιπόν, μιλοῦσες γιὰ τοὺς λόγους ποὺ εἶχα νὰ σὲ γλυτώσω ἀπ' τὰ χέρια τοῦ Ζίνο, τὸ πρῶτο βράδυ.

— Μιὰ στιγμή! Πρέπει νὰ προχωρήσουμε μὲ τὴ σειρά... Προηγουμένως, μὲ τὴ μεσολάβησι κάποιου φίλου μου, εἶχα κάνει τὴ γνωριμία ἑνὸς ἀπ' τοὺς ἀνθρώπους σου. Ἐννοῶ τὸ Ρήντ.

»Ἴσως ἐσὺ δὲν τὸν ἤξερες καλὰ-καλά. Δὲν καταδεχόσουνα ν' ἀσχοληθῆς μὲ τέτοιες ψιλοδουλειές. Μὰ ὁ φίλος μου βρῆκε στὴν κάμαρά του τὶς ὁδηγίες ποὺ τοὔστελνες... κι' αὐτὸ τοῦ στοίχισε τὴ ζωή! Ὣς τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ἐσὺ δὲν εἶχες κάνει καθόλου τὴν ἐμφάνισί σου. Μὰ εἶμαι βέβαιος πὼς παρακολουθοῦσες ὅ,τι γινότανε.

— Εἶσαι βέβαιος γιὰ πολλὰ πράγματα! Προχώρει τελοσπάντων...

— Τὴ βραδυὰ ποὺ σὲ εἶδα πάνω στὸ «Πρέζιντεντ», ἤμουν ἐκνευρισμένος καὶ δὲ μπόρεσα νὰ καταλάβω ἀκόμα ὅλη τὴν ἀλήθεια. Τὰ σκέφτηκα ὅμως ἀργότερα... Ὁ Ρότζερ κι' ἐγὼ ἤμαστε οἱ μόνοι ποὺ ξέραμε τὸ ραντεβού μας, κι' ὅμως εἶχες ἔρθει καὶ σὺ ἐκεῖ.

»Ὅταν ἔμαθα ὕστερα πὼς συνεργαζόσουνα μὲ τὸν Τόμας, κατάλαβα... Ὁ πατέρας σου σοῦ εἶχε τηλεφωνήσει. Σοῦ εἶχε μιλήσει γιὰ τὰ χαρτιὰ ποὺ εἶχε στὴν κατοχή του, καὶ σοῦ πρόσφερε μιὰ τελευταία εὐκαιρία ν' ἀλλάξης δρόμο... Ὑποθέτω λοιπὸν ὅτι ὑποσχέθηκες τότε στὸν Τόμας νὰ μὲ ὑποδείξης στὸ Μπρὸκς γιὰ νὰ μὲ σκοτώση. Στὴν πραγματικότητα ὅμως, σκόπευες νὰ τοῦ ὑποδείξης τὸν πατέρα σου! Ἤθελες νὰ τοῦ πάρης τὰ χαρτιὰ καὶ νὰ ἐκβιάσης μ' αὐτὰ τὸν Τόμας, ὥστε να κερδίζης πιὸ πολλά.

»Μπόρεσες ὅμως νὰ τὰ βάλης στὸ χέρι ἀργότερα: ὅταν τἄκλεψε ὁ Ζίνο ἀπ' τὴ Τζοῦντυ... Αὐτὰ εἶν' ὅλα...

Κι' ἀνασήκωσα τοὺς ὤμους μου.

— Θἄλεγε κανεὶς πὼς ἔκανες τὴν ἀνάλυσι ἑνὸς κλινικοῦ περιστατικοῦ, παρατήρησε ἡ Πὰτ εἰρωνικά. Δὲ μένει παρὰ ἡ διάγνωσι κι' ἡ πρόγνωσι.

— Ἅ, ἡ διάγνωσι εἶν' εὔκολη: Εἶσαι ὄμορφη, ἔξυπνη, πλούσια, φιλόδοξη, προπάντων ὅμως εἶσαι μιὰ παλιογυναῖκα!

Ἀνοιγόκλεισε νευρικὰ τὰ μάτια της κι' ἕνας μορφασμὸς ἀσχήμηνε τὸ στόμα της. Σχεδὸν ἀμέσως ὅμως ἄλλαξε ἔκφρασι. Μὲ κύτταξε προσεχτικά, ἔβρεξε τὰ χείλια της μὲ τὴν ἄκρη τῆς γλώσσας της καὶ τράβηξε μιὰ ρουφηξιὰ ἀπ' τὸ τσιγάρο της.

— Κι' ἡ πρόγνωσι; εἶπε μὲ ἀπάθεια.

— Δυσμενής... πολὺ δυσμενής!

— Τί τύπος ποὺ εἶσαι! πρόσθεσε ἡ Πάτ, μὲ φωνὴ ποὺ εἶχε ξαναβρῆ κάπως τὴν παλιὰ γλύκα της. Δυνατός, ἔξυπνος, γεμάτος αὐτοπεποίθησι... Γι' αὐτὸ μ' ἄρεσες πάντα.

— Ὤ, σὲ παρακαλῶ! διαμαρτυρήθηκα. Δὲν κολλᾶνε πιὰ αὐτὰ τὰ κόλπα σου.

— Βλέπω πὼς δὲ μὲ πιστεύεις. Εἶναι φυσικό... Μὰ δὲ συμπλήρωσες τὴν ἱστορία σου.

Σταμάτησε ξαφνικά.

— Μ' ἀκοῦς; εἶπε μ' ἀνυπομονησία.

— Φυσικά, ἀπάντησα.

Στὴν πραγματικότητα ὅμως, εἶχα ἀλλοῦ τὸ μυαλό μου: Ἕν αὐτοκίνητο εἶχε σταματήσει στὴν ἀντικρυνὴ μεριὰ τοῦ δρόμου: μιὰ μπλὲ Φόρτ, κονβερτίμπλ.

Ἕνα φανάρι τοῦ δρόμου φώτισε τὸ πρόσωπο τοῦ ὁδηγοῦ. Ἦταν ἡ Τζοῦντυ!

Δὲ μποροῦσα νὰ πιστέψω στὰ μάτια μου... Πῶς εἶχε κατορθώσει νὰ μὲ παρακολουθήση ὣς ἐκεῖ;...

«Φτάνει νὰ μὴν τῆς κατεβῆ ἡ ἰδέα νὰ χτυπήση τὴν πόρτα! εἶπα μὲ τὸ νοῦ μου. Τί ἤθελε καὶ μπλέχτηκε κι' αὐτή; Δὲ φτάναμε ὁ Κόλσον κι' ἐγώ;...»

Μὰ δὲ μποροῦσα νὰ κάνω τίποτα... Σκεπτόμουνα μονάχα πὼς ἡ Φὸρτ θὰ μᾶς ἦταν πολὺ ἐξυπηρετική, ἂν τυχὸν καταφέρναμε νὰ ξεφύγουμε ἀπ' τὸ Ζίνο καὶ τὴν Πάτ...

Στράφηκα καὶ πλησίασα πάλι στὸ κρεβάτι.

— Βέβαια σ' ἀκούω, πρόσθεσα.

Ἡ Πὰτ μὲ κύτταξε μιὰ στιγμή. Ὕστερα σηκώθηκε καὶ πῆγε ὣς τὸ παράθυρο. Ἔρριξε μιὰ ματιὰ ἔξω καὶ ψιθύρισε:

— Καλὰ τὄλεγα ἐγὼ πὼς κάτι ἀνώμαλο συνέβαινε!... Τί εὐγενικὴ καὶ τρυφερὴ ποὺ εἶναι ἡ ξαδερφούλα μου! Ἦρθε νὰ περιμένη τὸν ἀγαπημένο της... Φτάνει νὰ μὴ βαρεθῆ καὶ φύγη...

»Λοιπόν, ὅπως σοὔλεγα, τώρα ποὺ κρατάω ἐκεῖνα τὰ χαρτιά, ὁ Φρὰνκ εἶναι ξοφλημένος... Ἄλλωστε γερνάει πιὰ καὶ ξεπέφτει... Στὴν ἀρχὴ ἦταν χρήσιμος, μὰ τώρα τελείωσε πιά. Ξέρω ὅλη τὴ «δουλειὰ» κι' εἶμαι σὲ θέσι νὰ τὴ διευθύνω. Χρειάζομαι ὅμως ἕνα βοηθό... κάποιον ποὺ νὰ τὰ καταφέρνη καλὰ σὲ κάθε δύσκολη περίστασι.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Τὸ τέλος.

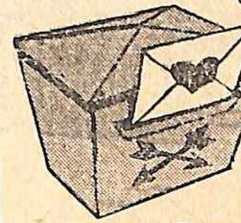

Ἐρωτικό ΓΡΑΜΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟ

Μιὰ παράξενη ζωὴ

Ἡ «Μικροπαντρεμένη τῆς Θεσσαλονίκης» στέλνει ἕνα ἁπλό, πονεμένο γραμματάκι: «Οἱ γονεῖς μου μὲ πάντρεψαν στὴν Ἀθήνα, σὲ ἡλικία δεκαπέντε ἐτῶν, μ' ἕναν ἄντρα ἡλικιωμένο, πενῆντα περίπου χρόνων — ὅπως λέει ὁ ἴδιος — μὰ ἐμένα μοῦ φαίνεται παραπάνω. Χρωστοῦσε ὁ πατέρας μου δέκα νοίκια καὶ θὰ μᾶς ἔκαναν ἔξωσι. Ἔτσι, σώθηκε μ' αὐτὸ τὸ γάμο...

»Ὁ ἄντρας μου δὲν κοιμήθηκε οὔτε μιὰ νύχτα στὸ σπίτι μας. Δὲν ξέρω τί δουλειὰ κάνει. Ἔρχεται κάθε πρωῒ στὶς ὀχτὼ-ἐννιά, τοῦ δίνω νὰ φάη, καὶ στέκουμαι ὄρθια πλάϊ του γιὰ νὰ τελειώση. Ἐκεῖνος ἔπειτα σηκώνεται, μοῦ δίνει ἕνα φιλί, μοῦ ἀφίνει πάνω στὸ τραπέζι ἕνα πενηντάρι καὶ φεύγει πάλι, γιὰ νὰ τὸν ξαναδῶ τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωΐ!..

«Τί νὰ τοῦ πῶ; Τί νὰ κάνω; Δὲ μοῦ μιλᾶ. Μοῦ χαμογελᾶ μόνο ὅταν θάφθῆ κι' ὅταν θὰ φύγη κι' αὐτὸ εἶναι ὅλο.

»Χτὲς ὅμως, μοῦ εἶπε: —«Ντύσου!» Ντύθηκα καὶ μὲ πῆγε σ' ἕνα δικηγόρο. Μ' ἔβαλε καὶ ὑπόγραψα κάτι χαρτιά. Ὅταν βγήκαμε ἀπὸ τὸ γραφεῖο, μοῦ εἶπε: «Εἶσαι καλὸ κορίτσι κι' ἀξίζεις καλύτερη τύχη. Θὰ σοῦ δώσω διαζύγιο καὶ θὰ παντρευτῆς μὲ τὸ γυιό μου, ποὺ ἔρχεται σ' ἕνα μῆνα ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴ μὲ πολλὰ λεφτά. Εἶναι κι' αὐτὸς καλὸ παιδί, σὰν κι' ἐσένα!»

»Δὲν εἶπα τίποτα. Τί νὰ πῶ; Ἐσεῖς ὅμως τί μὲ συμβουλεύετε;»

Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς φέρθηκε πολὺ τίμια ἀπέναντί σας καὶ σᾶς φρόντισε σὰν πατέρας. Ἀκόμη καὶ τώρα γυρεύει νὰ σᾶς ἀποκαταστήση, ὅπως σᾶς πρέπει. Ἀκολουθῆστε τὶς συμβουλές του.

Ε. Α. Χ. Κ.: Κάνετε πολὺ ἄσχημα, ποὺ φέρνεστε ἔτσι στὸν ἄντρα σας.

Οἱ ἄντρες εἶναι σὰν τὰ μικρὰ παιδιά. Γυρεύουν ἀπὸ μᾶς τὰ χάδια μας, τὴν ἀγάπη μας, τὴ στοργή μας. Μπορεῖ νὰ πέφτουν καμμιὰ φορὰ σὲ παραπτώματα, ἀλλὰ πάλι ξαναγυρίζουν στὸ σπίτι τους, στὴ γυναῖκα τους, στὰ παιδιά τους, μετανοιωμένοι.

Ἀκριβῶς τότε, ὅπως στὴν περίπτωσι τὴ δική σας, πρέπει νὰ φανῆτε πιὸ στοργική, πιὸ θερμή, γιὰ νὰ νοιώση τὴν ἀδικία, ποὺ σᾶς ἔκανε.

Μὴ τὸν ἀπομακρύνετε πάλι μὲ τοὺς τρόπους σας. Μὴν τὸν κάνετε ν' ἀγαναχτήση καὶ νὰ ξαναρχίση τὰ ἴδια. Λέτε, ὅτι δὲ μπορεῖτε νὰ ξεχάσετε, κι' ὅμως πρέπει νὰ ξεχάσετε τὸ κάθε τί. Πρὸ πάντων προσέξετε τὰ λόγια σας καὶ τοὺς τρόπους σας. Νὰ μὴ τοῦ ὑπενθυμίζουν ποτὲ τὸ παράπτωμά του.

Κυπριωτοπούλα: Ἐπειδή, ἀκριβῶς, εἶναι ἡ πρώτη φορά, ποὺ σᾶς συμβαίνει ἕνα τέτοιο πρᾶγμα, κι' ἐπειδὴ εἶστε μικρή, ἔχετε ἀνάγκη ἀπὸ καλοὺς προστάτες καὶ οἱ μόνοι προστάτες σὲ τέτοιες περιπτώσεις εἶναι οἱ γονεῖς.

Αὐτοὶ θὰ φροντίσουν προηγουμένως νὰ ρωτήσουν γιὰ τὸν ξένο κι' αὐτοὶ θὰ σᾶς συμβουλέψουν νὰ συνεχίσετε ἢ ὄχι ἢ ἂν πρέπει νὰ τὸν καλέσετε στὸ σπίτι σας.

Προσέξετε πολύ, μὴ θελήσετε νὰ δώσετε μιὰ λύσι μόνη σας. Μπορεῖ ὁ νέος νὰ εἶναι καλὸς καὶ νὰ χάσετε μιὰ καλὴ τύχη. Μπορεῖ ὅμως καὶ νὰ μὴ σᾶς ταιριάζη.

Νικηφόρον Δημήτριον: Ἐκάνατε λάθος στὸ πρόσωπο καὶ στὴ διεύθυνσι. Γιὰ καμμιὰ ἄλλη θὰ διαβάσατε.

Πολινιάκ: Δὲ νομίζω ὅτι πρέπει νὰ θεωρῆτε τὸν ἑαυτό σας τόσο πολὺ δυστυχισμένο καὶ νὰ φτάνετε μέχρι τοῦ σημείου νὰ σκέπτεστε τὸ θάνατο. Τώρα, ὅμως βρίσκεστε σὲ ἡλικία ποὺ σᾶς πνίγει τὸ παράπονο, γιατὶ ἡ λογικὴ ἄρχισε νὰ δουλεύη σὲ ὅλη της τὴν ἔντασι, καὶ νὰ βλέπετε γύρω σας, κάπως ἀλλοιώτικα τὰ πράγματα

Θὰ κάνετε, λοιπόν, ὅ,τι ἔκαναν πολλὲς κοπέλλες στὴ θέσι τὴ δική σας καὶ κράτησαν μόνο μιὰ γλυκειὰ ἀνάμνησι ἀπὸ τὸ παρελθόν.

Δηλαδή, θὰ βρῆτε ἕναν καλὸ νέο, μοντέρνο, καὶ θὰ δημιουργήσετε μιὰ καλὴ φιλία μαζί του. Ἀλλὰ σκοπὸς τῆς φιλίας σας αὐτῆς πρέπει νὰ εἶναι ὁ γάμος!

Νάρκισσο: Καταλαβαίνω ὅτι ἡ θέσι σας εἶναι πολὺ δύσκολη, ἀλλὰ καὶ πολὺ ἀνώμαλη ὡς πρὸς τὶς σχέσεις σας μ' αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο.

Δὲ μοῦ γράφετε τὴν ἡλικία του, γιὰ νὰ συμπεράνω τοὐλάχιστον ὡρισμένα πράγματα. Πάντως, ἡ καθημερινὴ καὶ συνεχὴς σχέσις, φέρνει τέτοια ἀποτελέσματα. Δὲν εἶναι κακό, γιατὶ δὲν πρόκειται περὶ συγγενείας. Εἶναι ὅμως ἀντικοινωνικὸ κι' ὅλος ὁ κόσμος θὰ ρίξη τὰ βάρη ἐπάνω του. Αὐτὸς εἶναι ὁ λόγος ποὺ ἐκεῖνος δὲν τολμᾶ νὰ σᾶς πῆ τίποτα. Ὁπωσδήποτε δὲ νομίζω ὅτι πρέπει νὰ φοβᾶστε. Καὶ χωρὶς νὰ νομίζετε τὸν ἑαυτό σας δυστυχισμένο, πρέπει νὰ πάρετε τὸ θάρρος καὶ νὰ τοῦ ἐξηγήσετε μ' ὅλη τὴν σοβαρότητα ὅτι ἡ ἀπομάκρυνσί σας, σὲ περίπτωσι γάμου, θὰ σᾶς δυσαρεστοῦσε πολύ, κι' ὅτι θέλετε νὰ ἐλπίζετε πὼς θὰ σᾶς κρατήση γιὰ πάντα κοντά του. Ἂν ρωτήση μὲ ποιὸ τρόπο, τότε τοῦ τὸ λέτε καθαρά: μὲ τὰ δεσμὰ τοῦ γάμου.

Ἀποφύγετε πρὸς τὸ παρόν, ὅμως, τὶς αἰσθηματικὲς ἐκδηλώσεις. Αὐτὲς θάρθοῦν μόνες τους.

Ρωμαῖο, Κ. Χ.: Εἶστε πολὺ νέος ἀκόμη καὶ σκέπτεστε ἐπιπόλαια καὶ ἀνεύθυνα. Ἐπὶ πλέον, δὲν ἔχετε τὸ θάρρος τῆς γνώμης σας. Καὶ ὅμως, θὰ ἔπρεπε, γιατὶ εἶστε ἕνας φοιτητὴς σήμερα καὶ αὔριο ἕνας μέλλων ἐπιστήμων. Γι' αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ ἐπιτρέπετε στὸν ἑαυτό σας τέτοιου εἴδους παιχνίδια, ποὺ μποροῦν νὰ βλάψουν τὴν τιμή, ἀλλὰ καὶ τὴ ζωὴ ἑνὸς κοριτσιοῦ.

Παραδέχομαι ὅτι φερθήκατε τίμια ἀπέναντί της, ὅτι κρατήσατε ὅλα τὰ προσχήματα καὶ δὲν ἐπωφεληθήκατε, οὔτε στιγμή, τῆς ἀδυναμίας της. Ἀλλά, εἶναι ἐξ ἴσου κακὸ καὶ ἀνάξιο γιὰ ἕνα τίμιο νέο νὰ σιωπᾶ καὶ νὰ παρασύρη μιὰ κοπέλλα σὲ ὄνειρα. Πρέπει νὰ βρῆτε τὸ θάρρος νὰ τῆς πῆτε: «Ἔλπιζα ὅτι μᾶς συνέδεε μιὰ ἁγνὴ φιλία, τώρα ὅμως βλέπω ὅτι οὔτε ἐγώ, οὔτε ἐσὺ μποροῦμε νὰ διατηρήσουμε τὴν ἁγνότητά μας κι' ἑπομένως πρέπει νὰ σταματήσουμε. Κι' αὐτό, γιατὶ δὲ μποροῦμε νὰ καταλήξουμε σὲ γάμο».

Καὶ τῆς ἐξηγεῖτε τὸ λόγο. Ἔτσι διακόπτετε τὶς σχέσεις φιλικά.

Γ. Κ. Ἀλβυῶν — Ἐνταῦθα: Δὲ θὰ περιμένατε, βέβαια, συγχαρητήρια, ἀπὸ ὅσα μοῦ γράφετε. Σᾶς περιέβαλαν μὲ τὴν ἐμπιστοσύνη τους, σᾶς παρέδωσαν μιὰ κοπέλλα γιὰ νὰ τῆς φερθῆτε σὰν ἀδελφὸς κι' ἐσεῖς τὴ βλέπατε ὡς... φιλενάδα! Ἕνα πρᾶγμα σᾶς σώζει: παρ' ὅλες σας τὶς νεώτερες περιπέτειες καὶ τὰ ταξίδια σας, δὲν ἐπάψατε νὰ τὴν ἀγαπᾶτε καὶ θέλετε νὰ τὴν πάρετε γυναῖκα σας. Πρέπει ὅμως νὰ συμφωνήσουν πρῶτα οἱ μητέρες σας καὶ τὰ ὑπόλοιπα εἶναι εὔκολα.

ΜΙΡΑΝΤΑ

«Γνώμη»

Ὅ,τι θέλει τὸ σπίτι...

ΕΠΙΠΛΑ
ΡΑΔΙΟΦΩΝΑ
ΔΙΣΚΟΙ
ΚΟΥΖΙΝΕΣ
ΗΛ. ΨΥΓΕΙΑ
ΠΛΥΝΤΗΡΙΑ

Μὲ μεγάλες εὐκολίες πληρωμῆς
ΣΠΙΤΙ
Πανεπιστημίου 53

ΝΕΑ ΚΑΤΑΚΤΗΣΙΣ ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ ΣΤΗΝ ΔΙΑΘΕΣΙ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

Τὸ νεοπλαστικὸ βερνίκι ὀνύχων MIRACLE, ποὺ δὲν σπάζει τὰ νύχια, δὲν πνίγει τὴν ἀναπνοή τους καὶ τοῦ ὁποίου ἡ στιλπνότης καὶ ἡ ἀντοχὴ εἶναι καταπληκτικές, ἐκυκλοφόρησε εἰς τὴν ἑλληνικὴν ἀγορὰν διὰ πρώτην φοράν.
Laboratoires MIRACLE S.C.
Ὅλα τὰ μοντέρνα καλλυντικά, εἰδικὰ προσηρμοσμένα στὸ κλῖμα τῆς Ἑλλάδος.
Ζητᾶτε δείγματα δωρεάν.

Γιατί ἀρκεῖσθε σέ ἕνα μόνον εἰσόδημα;

ΠΛΕΚΤΟΜΗΧΑΝΑΙ
PASSAP
ΝΙΚΗΣ 21 • ΑΘΗΝΑΙ

ΜΕΝΤΙΟΥΜ
Δάφνη
Βραβεῖον τηλεπαθείας μακρᾶς ἀποστάσεως, τῆς Ἑταιρείας Ψυχικῶν Ἐρευνῶν. Ὁδὸς Κυψέλης 34Β. Ὧραι ἐπισκέψεως 9—1 καὶ 4—6½. Τηλ. 812-278.

Τὰ παράξενα ΤΟΥ ΠΑΓΩΜΕΝΟΥ ΝΕΡΟΥ

Χιόνι, χαλάζι, παγετῶνες...

ΕΝΩ τὸ νερό, ὡς ὑγρό, δὲν ἔχει καμμιὰ ἰδιαίτερη ὀμορφιά, ὅταν παγώνη παρουσιάζει ξεχωριστὸ ἐνδιαφέρον, τόσο ἀπὸ ἐπιστημονικὴ ὅσο καὶ ἀπὸ καλλιτεχνικὴ ἄποψι. Ἂς ἰδοῦμε λοιπὸν τὶς κυριώτερες μορφὲς ποὺ παίρνει τὸ παγωμένο νερό.

ΧΙΟΝΙ.— Σχηματίζεται ὅταν ἡ θερμοκρασία εἶναι κάτω ἀπὸ τὸ μηδὲν κι' οἱ ὑδρατμοὶ τοῦ ἀέρος μεταβάλλονται ἀπ' εὐθείας ἀπὸ ἀέριο σὲ στερεό, χωρὶς νὰ περάσουν προηγουμένως ἀπὸ τὴν ὑγρὴ κατάστασι. Γιὰ νὰ κρυσταλλωθῆ ὅμως ἕνα μόριο νεροῦ, χρειάζεται νὰ ἔχη ἕνα στερεὸ σωματίδιο σὰν πυρῆνα.

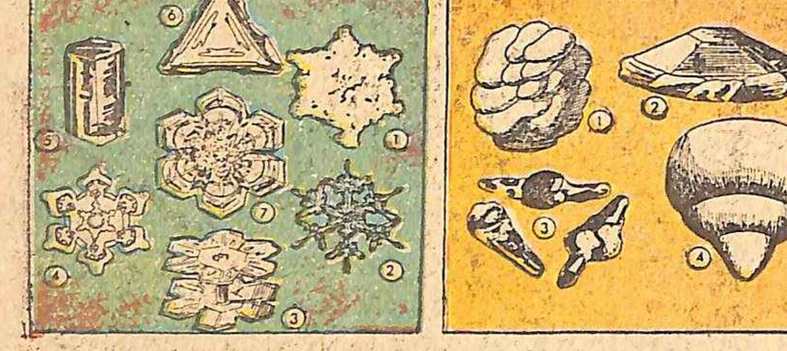

*Ἀριστερά: Διάφορα χαρακτηριστικὰ σχήματα νιφάδων χιονιοῦ, ἑξάγωνα τὰ περισσότερα, ἐκτὸς ἀπὸ ἕνα τριγωνικὸ (6). Ἡ νιφὰς 1 ἔχει κοκκώδη σύστασι καὶ ἡ 5 ἔχει σχῆμα πρίσματος. Δεξιά: Οἱ κόκκοι τοῦ χαλαζιοῦ παίρνουν συχνὰ παράξενα σχήματα, ὅπως αὐτὰ ποὺ βλέπετε στὴν εἰκόνα μας.

Στὰ ψηλὰ λοιπὸν ἀτμοσφαιρικὰ στρώματα ὑπάρχουν ἀρκετὰ τέτοια σωματίδια ἀπὸ σκόνη, κρυστάλλους θαλασσινοῦ ἁλατιοῦ, γῦρι φυτῶν, κλπ. Ἔτσι, τὰ μόρια τοῦ νεροῦ βρίσκουν πυρῆνες συμπυκνώσεως, στερεοποιοῦνται καὶ ἑνώνονται τὸ ἕνα μὲ τ' ἄλλο, ἀποτελῶντας μιὰ νιφάδα χιονιοῦ.

Τὰ συμμετρικὰ σχέδια τῶν νιφάδων, μὲ τὴν ἄπειρη ποικιλία τους, ἔγιναν γνωστὰ ἀφ' ὅτου ἐφευρέθηκε τὸ μικροσκόπιο — μολονότι ὡρισμένες νιφάδες διακρίνονται καὶ μὲ γυμνὸ μάτι. Μιὰ καινούργια μέθοδος ἐπιτρέπει νὰ διατηροῦνται οἱ νιφάδες ἀναλλοίωτες μέσα σ' ἕνα πλαστικὸ ὑγρὸ ποὺ στερεοποιεῖται ταχύτατα, ὥστε νὰ μποροῦμε πιὰ νὰ τὶς ἐξετάσωμε μὲ τὴν ἡσυχία μας ἢ καὶ νὰ τὶς φωτογραφίσωμε.

Παρατηρήθηκε ἔτσι ὅτι κάθε νιφάδα διαφέρει ἀπὸ τὶς ἄλλες, πάντως ὅμως ἔχουν ὅλες τους βασικὸ ἑξάγωνο σχῆμα μὲ ἕξη ἀκτῖνες ὁλόγυρα. Μερικὲς σχηματίζουν ἑξάγωνα πρίσματα, σὰν κολῶνες. Σπάνια ὑπάρχουν καὶ νιφάδες τριγωνικές.

Ἕνας εἰδικὸς ἔχει φωτογραφίσει πάνω ἀπὸ 4.000 διαφορετικὲς νιφάδες. Κι' ἕνας ἄλλος ἐπιστήμων ὑπολόγισε ὅτι σ' ἕνα στρέμμα γῆς μπορεῖ νὰ πέσουν 250 δισεκατομμύρια νιφάδες, ποὺ διαφέρουν ὅλες μεταξύ τους στὸ σχῆμα.

Τί χρῶμα ἔχει τὸ χιόνι; Ἄσπρο—θ' ἀπαντήσετε. Κι' ὅμως, στὴν πραγματικότητα, καθένας κρύσταλλός του εἶναι ἄχρωμος καὶ διαφανὴς σὰν γυαλί. Ὅταν ὅμως μαζεύωνται πολλοὶ κρύσταλλοι μαζί, ἀντανακλοῦν τὸ φῶς πρὸς ὅλες τὶς διευθύνσεις καὶ δημιουργοῦν ἔτσι τὴν ἐντύπωσι τοῦ ἄσπρου χρώματος.

Τὸ χιόνι εἶναι ἐλαφρότατο, γιατὶ κλείνει πολὺ ἀέρα μέσα στὴ μᾶζα του: Ἔχει 15 φορὲς λιγώτερο βάρος ἀπ' τὸν πάγο — ὁ ὁποῖος πάλι εἶναι λίγο ἐλαφρότερος ἀπ' τὸ νερό.

Τὸ περίεργο εἶναι ὅτι, σὲ χαμηλότερη θερμοκρασία, σχηματίζονται μικρότεροι κρύσταλλοι χιονιοῦ. Στὶς πολικὲς περιοχὲς π. χ. οἱ νιφάδες εἶναι μικρὲς σὰν κόκκοι ἄμμου, ἀλλὰ τόσο σκληρές, ὥστε φθείρουν τὰ σκὶ καὶ τὰ πατίνια τῶν ἑλκήθρων.

Μιὰ ἄλλη μορφὴ χιονιοῦ εἶναι ἡ «διαμαντόσκονη», ποὺ παρατηρεῖται συνήθως στὶς πολικὲς χῶρες, κάποτε ὅμως καὶ στὴν Κεντρικὴ Εὐρώπη. Ἀποτελεῖται ἀπὸ νιφάδες τόσο μικρές, ὥστε φαίνονται νὰ αἰωροῦνται στὸν ἀέρα, ἀντὶ νὰ πέφτουν στὴ γῆ, καὶ λάμπουν στὸν ἥλιο σὰν ἑκατομμύρια διαμαντάκια.

ΧΑΛΑΖΙ.— Ἀποτελεῖται ἀπὸ μπάλες παγωμένου νεροῦ, ποὺ πέφτουν ἀπ' τὰ σύννεφα. Τὸ χαλάζι σχηματίζεται ὅταν οἱ πρῶτοι παγωμένοι κρύσταλλοι, κατεβαίνοντας, συναντήσουν ἕνα θερμὸ σύννεφο κι' ὕστερα τοὺς ξανανεβάση ψηλότερα ἕνα ρεῦμα ἀέρος, ὡς ἕνα ψυχρὸ στρῶμα, ὅπου παγώνει καὶ τὸ καινούργιο στρῶμα νεροῦ ποὺ ἔχει ἐπικαθήσει γύρω τους. Μ' αὐτὰ τὰ διαδοχικὰ ἀνεβοκατεβάσματα, αὐξάνει συνεχῶς ὁ ὄγκος τῶν κόκκων τοῦ χαλαζιοῦ, ὡς ὅτου τὸ ρεῦμα τοῦ ἀέρος δὲν μπορεῖ πιὰ νὰ τοὺς συγκρατήση καὶ πέφτουν στὸ ἔδαφος. Τὸ μέγεθός τους μπορεῖ νὰ ἔχη γίνει τόσο, ὥστε νὰ προκαλέσουν σοβαρὲς ζημιές, νὰ τραυματίσουν ἀνθρώπους, κλπ.

Τὸ χαλάζι πέφτει σχεδὸν πάντα τὸ καλοκαίρι, ὅταν συντρέξουν ὡρισμένες ἀτμοσφαιρικὲς συνθῆκες. Ὑπάρχει ὅμως καὶ μιὰ ἄλλη μορφή του, ποὺ λέγεται «μαλακὸ χαλάζι» καὶ εἶναι στὴν πραγματικότητα παγωμένο χιόνι, πέφτει δὲ τὴν ἄνοιξι, ἔπειτα ἀπὸ ἕνα κυκλῶνα.

ΝΕΡΟΧΙΟΝΟ ΚΑΙ ΠΑΓΟΣ.— Τὸ νερόχιονο εἶναι νερὸ μισοπαγωμένο. Ξεκινάει ἀπ' τὰ ψηλὰ ἀτμοσφαιρικὰ στρώματα σὰν βροχὴ καὶ παγώνει, συναντῶντας στὸ δρόμο του ψυχρότερα στρώματα ἀέρος. Ἢ ἀντιθέτως, ξεκινάει σὰν χιόνι, συναντάει ἕνα στρῶμα λίγο θερμότερο καὶ λυώνει.

Ὁ πάγος εἶναι μιὰ ἄχρωμη κρυσταλλικὴ οὐσία, ποὺ σχηματίζεται πάνω ἀπὸ τὸ γλυκὸ νερό, ὅταν ἡ θερμοκρασία τοῦ ἀέρος διατηρηθῆ γιὰ πολὺ στὸ μηδὲν ἢ χαμηλότερα ἀπ' αὐτό. Γιὰ ν' ἀρχίση νὰ παγώνη τὸ νερό, πρέπει πρῶτα νὰ ψυχθῆ ὁλόκληρη ἡ μᾶζα του στοὺς 4 βαθμοὺς (ὅπου ἔχει τὴ μεγαλύτερη πυκνότητα), ὥστε νὰ μὴ σχηματίζωνται πιὰ ρεύματα στὸ ἐσωτερικό της.

Τὸ θαλασσινὸ νερὸ παγώνει δυσκολώτερα: Ὅταν ἡ θερμοκρασία φτάση περίπου στοὺς 3 βαθμοὺς ὑπὸ τὸ μηδέν, κι' ἀφοῦ ἀποβάλη σχεδὸν ὅλο τὸ ἁλάτι του.

Τὰ παγόβουνα δὲν ἀποτελοῦνται πάντα ἀπὸ γνήσιο πάγο ἀλλὰ κάποτε ἀπὸ σκληρὸ χιόνι. Κόβονται ἀπ' τοὺς παγετῶνες τῶν πολικῶν χωρῶν καὶ παρασύρονται ἀπ' τὰ θαλάσσια ρεύματα σὲ μεγάλες ἀποστάσεις, παίρνοντας σχήματα ἀλλόκοτα καὶ φαντασμαγορικά, ὡς ὅτου λυώσουν σιγὰ-σιγὰ κι' ἐξαφανιστοῦν.

ΠΑΓΕΤΩΝΕΣ.— Δὲν ἀποτελοῦνται ἀπὸ πάγο, ἀλλ' ἀπὸ συμπαγὲς χιόνι. Σχηματίζονται ὅταν τὸ χιόνι μιᾶς χρονιᾶς μείνη ἄλυωτο καὶ σκεπαστῆ ἀπὸ τὸ χιόνι τῆς ἑπομένης, κ.ο.κ. Οἱ νιφάδες γίνονται σιγὰ-σιγὰ κόκκοι, γιατὶ οἱ γωνίες καὶ οἱ αἰχμές τους λυώνουν εὐκολώτερα ἀπὸ τὴν κεντρικὴ μᾶζα τους. Οἱ παγετῶνες μετακινοῦνται σιγὰ-σιγὰ πρὸς τὰ κάτω, μὲ τὸ βάρος τους, ἀπ' τὰ βουνὰ ὅπου σχηματίστηκαν. Στὴν Ἑλβετία ἡ ταχύτης αὐτῆς τῆς μετακινήσεως κυμαίνεται ἀπὸ 2 ὡς 120 πόντους τὴν ἡμέρα. Στὴν Ἀλάσκα εἶναι 2 μέτρα καὶ στὴ Γροιλανδία πάνω ἀπὸ 20 μέτρα.

ΠΑΧΝΗ.— Εἶναι κι' αὐτὴ ὄμορφη σὰν τὸ χιόνι. Σχηματίζεται ἰδίως πάνω στὰ τζάμια, τὸ χειμῶνα, σκεπάζοντάς τα μὲ σχέδια ποὺ μοιάζουν σὰν κλωνάρια φτέρης μὲ διάφορα σχήματα. Δημιουργεῖται ἀπ' τοὺς ὑδρατμοὺς τῆς ἀτμοσφαίρας, ποὺ στερεοποιοῦνται πάνω σὲ μιὰ ἐπιφάνεια, ὅταν ἡ θερμοκρασία της κατεβῆ κάτω ἀπ' τὸ μηδέν.

Τὸ ἔδαφος σκεπάζεται ἀπὸ πάχνη, ἂν ἔχη θερμοκρασία χαμηλότερη ἀπ' τὸ μηδέν, ἔστω κι' ἂν ὁ ἀέρας ποὺ βρίσκεται ἀμέσως ἀπὸ πάνω του εἶναι λίγο θερμότερος. Τὰ διάφορα σπαρτὰ μπορεῖ τότε νὰ καταστραφοῦν.

Ὁ κίνδυνος τῆς πάχνης ἐλαττώνεται, ὅταν τὸ ἔδαφος εἶναι πολὺ ὑγρό. Ἐπίσης ἕνα στρῶμα καπνοῦ ἐμποδίζει τὸ σχηματισμὸ πάχνης. Γι' αὐτό, ὅταν φοβοῦνται πάχνη, οἱ καλλιεργηταὶ ποτίζουν πολὺ τὸ σπαρμένο ἔδαφος, ἢ καῖνε οὐσίες ποὺ παράγουν πυκνὸ καπνό.

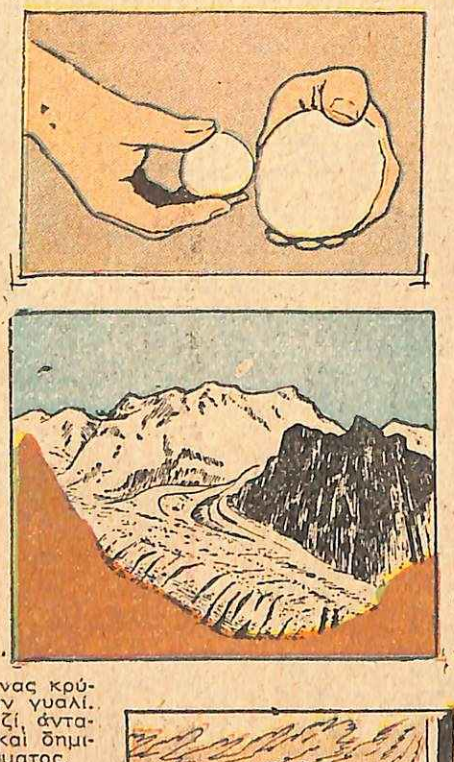

Ἄνω: Κάποτε, τὸ χαλάζι ἔχει τεράστιες διαστάσεις, σὰν ἐκεῖνο ποὺ ἔπεσε ἕνα καλοκαῖρι στὸ Ἰλλινόϊς. Δεξιά, ἕνας κόκκος ἀπ' αὐτό, συγκρινόμενος μ' ἕνα αὐγὸ κόττας (ἀριστερά). Κάτω: Ὁ παγετὼν Ζέρματ τῶν Ἑλβετικῶν Ἄλπεων (σχεδίασμα τοῦ 1840).

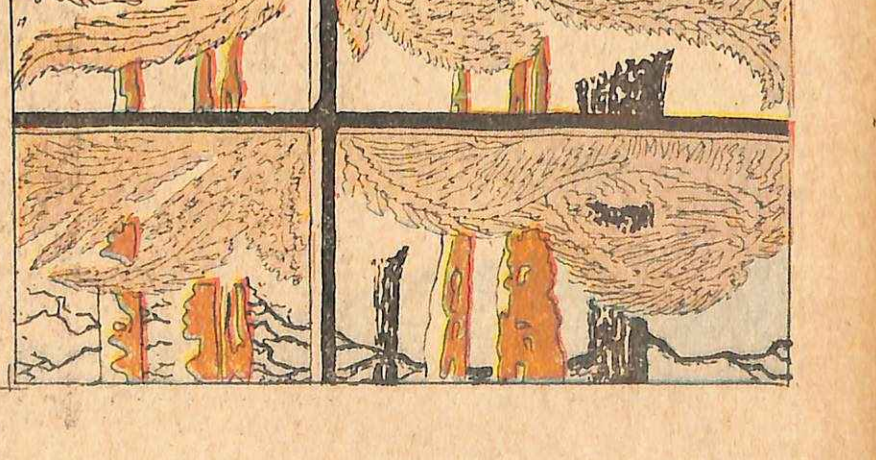

*Ἡ πάχνη σχηματίζει πάνω στὰ τζάμια περίεργα σχέδια κλωναριῶν φτέρης.

Τὸ ἀποχαιρετιστήριο ΤΑΞΙΔΙ τοῦ «Πασσάτ»

Κανένα ἱστιοφόρο πιὰ δὲ θὰ ἐπιχειρήση νὰ διαπλεύση τὸν ὠκεανὸ

ΣΤΗΝ Γερμανία, οἱ ναυτικὲς ἀρχὲς πήρανε μιὰ ἀπόφασι, ποὺ λύπησε κατάκαρδα ὅλους τοὺς φίλους τῶν ρομαντικῶν θαλασσινῶν περιπετειῶν: Στὸ ἑξῆς, δὲ θὰ ἐπιτραπῆ σὲ κανένα ἱστιοφόρο νὰ σηκώση ἄγκυρα γιὰ μακρυνὸ ταξίδι! Τὸ κατάρτι, σύμβολο τῆς ἡρωϊκῆς ἐποχῆς τοῦ ναυτικοῦ, ἔχασε καὶ τὴν τελευταία του μάχη μὲ τὸν ἀτμὸ—ποὺ δὲν ἦταν πιὰ παρὰ μιὰ μάχη συμβολικῆς ἐπιβιώσεως.

Ὁ λόγος, ποὺ ὡδήγησε τὶς γερμανικὲς ναυτικὲς ἀρχὲς σ' αὐτὴ τὴν ἀπόφασι, ἦταν τὸ ἄδοξο τέλος τοῦ μεγάλου ὑπερατλαντικοῦ ταξιδιοῦ, ποὺ ἐπιχείρησε τὸ ἱστιοφόρο «Πασσάτ» καὶ ποὺ ἦρθε λίγο μόλις καιρὸ μετὰ τὸ τραγικὸ ναυάγιο τοῦ δίδυμου ἀδελφιοῦ του «Παμίρ».

Ἀπὸ τὶς εἰδήσεις καὶ τὶς περιγραφές, ποὺ δημοσιεύτηκαν τότε στὸν ἡμερήσιο τύπο, θὰ θυμοῦνται, ἴσως, οἱ ἀναγνῶστες μας πῶς βυθίστηκε τὸ «Παμίρ», τὸ ἱστιοφόρο, ποὺ ξεκίνησε γεμᾶτο ὑπερηφάνεια γιὰ νὰ διαπλεύση τὸν Ἀτλαντικὸ πλάϊ στὰ κολοσσιαῖα ὑπερωκεάνεια. Τὸ «Παμίρ», ποὺ δὲν ἔφτασε ποτὲ στὸν προορισμό του, πῆρε μαζί του στὴν ὑγρὴ ἄβυσσο ὀγδόντα ἀνθρώπινες ψυχές, βυθίζοντας στὸ πένθος ὁλόκληρη τὴν γερμανικὴ ναυτικὴ οἰκογένεια.

Ὡστόσο, παρ' ὅλο τὸν ὀδυνηρὸ ἀντίκτυπο, ποὺ εἶχε τὸ ναυάγιο τοῦ «Παμίρ», ὄχι μόνο στὴν Γερμανία, μὰ καὶ σὲ ὅλο τὸν κόσμο, δὲ θ' ἀποτελοῦσε τὴν ἀφορμὴ γιὰ μιὰ τέτοια τελεσίδικη ἀπόφασι, ἄν, πρὶν ἀκόμη κοπάση αὐτὸς ὁ ἀντίκτυπος, ἡ ἴδια δραματικὴ τύχη δὲν ἀπειλοῦσε καὶ δεύτερο γερμανικὸ ἱστιοφόρο, τὸ «Πασσάτ». Τὸ πρῶτο μέρος τῆς ὀδύσσειας τοῦ «Πασσάτ», ποὺ εἶχε ξεκινήσει ἀπὸ τὸ Ἀμβοῦργο γιὰ τὴ Νότια Ἀμερική, πέρασε χωρὶς κανένα ἀπευκταῖο. Στὰ λιμάνια τῆς Βραζιλίας καὶ τῆς Ἀργεντινῆς, οἱ κάτοικοι ὑποδέχτηκαν μὲ ἐκδηλώσεις ἀκράτητου ἐνθουσιασμοῦ τὸ πολαιϊκὸ αὐτὸ καράβι, ποὺ ἔφτανε μὲ ἁπλωμένα ὅλα τὰ πανιά του, ἀφοῦ εἶχε νικήσει τὴ μανία τῶν στοιχείων.

Στὸν γυρισμό του, ὅμως, τὸ «Πασσὰα» δὲν ἔμελλε νὰ εἶναι τόσο τυχερό. Ἐνῶ βρισκόταν σὲ μερικὲς δεκάδες μόλις μίλια ἀπὸ τὶς πορτογαλικὲς ἀκτές, συνάντησε ἕναν τρομερὸ τυφῶνα, ἀπὸ ἐκείνους, ποὺ ἀποτελοῦν σοβαρὴ ἀπειλὴ ἀκόμη καὶ γιὰ τοὺς ἀτμοκίνητους μετάλλινους κολοσσούς. Τὸ εὔθραυστο ἱστιοφόρο γύρισε μονόπαντα, πλημμύρισε νερά, μουσκέψανε, στ' ἀμπάρι, τὰ λίγα ἐμπορεύματα, ποὺ μετέφερε γιὰ νὰ καλύψη τὰ ἔξοδά του. Μὲ μαύρη καρδιά, ὁ καπετάνιος Γκροῦμπε διέταξε νὰ σταλῆ τὸ σῆμα κινδύνου.

Ὅταν ἔγινε γνωστὸ πῶς τὸ «Πασσὰτ» κινδύνευε, στὴ Γερμανία σφίχτηκαν ὅλες οἱ καρδιές. «Θὰ βρῆ ἄραγε κι' αὐτὸ τὴν τύχη τοῦ Παμίρ;» ἀναρωτιόντουσαν ὅλοι. Τὰ μέλη τοῦ πληρώματός του, ποὺ, ἀψηφῶντας τὸ προηγούμενο τοῦ «Παμίρ», τολμήσανε νὰ ἐπιχειρήσουν ἕνα τέτοιο ταξίδι μ' αὐτὸ τὸ καρυδότσουφλο, τὸ ναυπηγημένο... στὰ 1911, τἄχαν σχεδὸν ξεγράψει ἀπὸ τὸν κατάλογο τῶν ζωντανῶν.

Εὐτυχῶς, τὸ «Πασσὰτ» σώθηκε ἀπὸ τὴν τραγικὴ αὐτὴ μοῖρα. Σὲ ἄθλια κατάστασι, ἀλλά, τουλάχιστον, μὲ σῶο ὅλο τὸ πλήρωμά του, κατάφερε νὰ φτάση ὅταν ξαναγύρισε στὸν ὠκεανὸ ἡ γαλήνη, ὡς τὸ λιμάνι τῆς Λισσαβώνας, ὅπου ἐπισκεύασε τὶς ζημιές του καὶ παράτησε τὸ χαλασμένο του ἐμπόρευμα.

Στὴν Ἀγγλία, ἔπειτα, χρειάστηκε νὰ κάνη νέα στάσι γιὰ νέα ἐπισκευή. Καὶ μόνον ἔτσι, κι' ἐπειδὴ δὲν τοὔτυχε κι' ἄλλη τρικυμία μπόρεσε νὰ γυρίση στὸ λιμάνι τοῦ ξεκινήματός του, τὸ Ἀμβοῦργο!

Συνολικά, εἶχε χρειαστῆ, γιὰ τὸ ταξίδι τῆς ἐπιστροφῆς 138 ἀκριβῶς ἡμέρες!

Ὡστόσο, μ' ὅλο ποὺ τό... ρεκὸρ αὐτὸ μόνο χαμόγελα, στὴν ἐποχή μας, μπορεῖ νὰ προκαλέση, τὸ Ἀμβοῦργο ἐπιφύλαξε στὸ καταρρακωμένο ἱστιοφόρο μιὰ ὑποδοχὴ τόσο ἐνθουσιώδη, ποὺ τὰ μέλη τοῦ πληρώματος τοῦ «Πασσὰτ» θὰ τὴ θυμοῦνται γιὰ ὅλη τους τὴν ζωή. Μὲ ἀναπτερωμένο τὸ ἠθικό τους, δὲν δίστασαν, ὅταν, ἀργότερα, τοὺς ρώτησαν, ἂν θὰ δεχόντουσαν νὰ ἐπιχειρήσουν ἕνα δεύτερο ὑπερατλαντικὸ ταξίδι μὲ ἱστιοφόρο, ν' ἀπαντήσουν μ' ἕνα ὁλοπρόθυμο «ναί». Ἀπὸ τὸν καπετάνιο ὡς τὸν τελευταῖο ἀπὸ τοὺς 98 ὑπαξιωματικοὺς καὶ ναῦτες, κανένας δὲν ἐξέφρασε τὴν παραμικρὴ ἐπιφύλαξι!

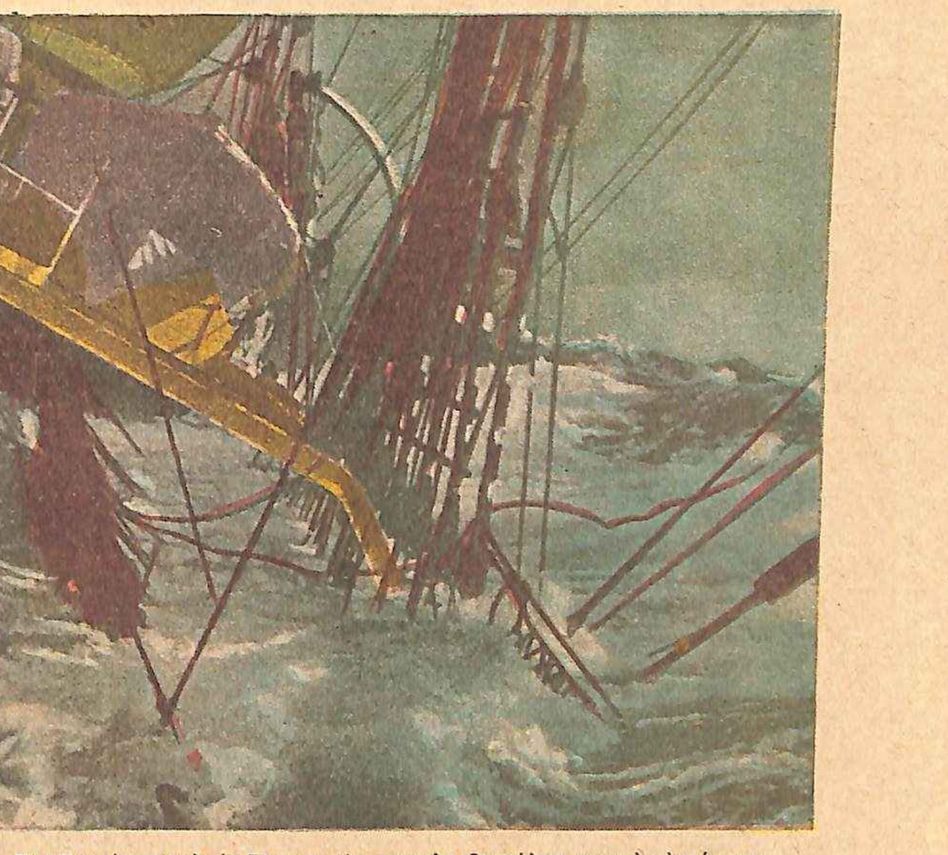

Τὸ «Πασσὰτ» κατὰ τὶς δραματικὲς στιγμὲς τῆς πάλης του μὲ τὰ κύματα.

Ὅμως, τὴν ἐπιθυμία αὐτή, ποὺ ἐκφράσανε, δὲν πρόκειται καὶ νὰ τοὺς δοθῆ ἡ εὐκαιρία νὰ τὴν πραγματοποιήσουν. Πρὶν ἀκόμη τελειώσουν οἱ ἀνακρίσεις γιὰ τὶς συνθῆκες, ὑπὸ τὶς ὁποῖες τὸ «Πασσὰτ» βρέθηκε στὴν ἀνάγκη νὰ στείλη τὸ σῆμα κινδύνου, ἀνακοινώθηκε πὼς τὸ πλοῖο αὐτό, τὸ τελευταῖο μεγάλο ἱστιοφόρο τοῦ γερμανικοῦ ναυτικοῦ, δὲ θὰ ξαναταξιδέψη πιὰ καὶ θὰ μείνη δεμένο γιὰ πάντα, ὥσπου νὰ διαλυθῆ, στὸ λιμάνι τοῦ Ἀμβούργου!

Τὴν ἀπόφασι αὐτή, ποὺ πάρθηκε στὴν Γερμανία, θὰ τὴ μιμηθοῦν, κατὰ τὶς πληροφορίες ποὺ ὑπάρχουν, καὶ ὅλες οἱ ἄλλες εὐρωπαϊκὲς χῶρες. Τὰ μακρυνὰ ταξίδια μὲ ἱστιοφόρα, ὅσο ρωμαντικὰ κι' ἂν εἶναι, ἐπιβάλλεται νὰ καταργηθοῦν, τόσο γιὰ τὸν κίνδυνο, ποὺ συνεπάγονται γιὰ τὶς ἀνθρώπινες ζωές, ὅσο καὶ γιὰ τὶς οἰκονομικὲς ζημίες ποὺ προκαλοῦν.

Οἱ ζημίες τῆς γερμανικῆς ναυτιλίας ἀπὸ τὸ ναυάγιο τοῦ «Παμὶρ» καὶ τὶς ἐπισκευὲς καὶ τὴν καταστροφὴ τῶν ἐμπορευμάτων τοῦ «Πασσὰτ» ἀθροίζονται σὲ 400.000 μάρκα, δηλαδὴ σὲ 2.800.000 δραχμές.

Οὔτε, ἄλλωστε, μπορεῖ εὔκολα νὰ ὑποθέτη κανεὶς πὼς ἄλλα ἱστιοφόρα θἆταν πιὸ ἱκανὰ νὰ ἐπιχειρήσουν ἕνα τέτοιο ταξίδι. Ὅσο παληᾶς κατασκευῆς κι' ἂν ἦταν τὸ «Παμὶρ» καὶ τὸ «Πασσάτ», μὲ τέσσερα κατάρτια τὸ καθένα, μὲ πανιὰ 4.000 τετραγωνικῶν μέτρων καὶ μὲ κατάστρωμα μήκους 100 μέτρων, ἀποτελοῦσαν... μεγαθήρια γιὰ τὸ εἶδος τους.

Ἡ χρεωκοπία τους, καθὼς ἐπιγραμματικὰ παρατηρεῖ ἕνα γερμανικὸ περιοδικό, σημαίνει τὴν χρεωκοπία τοῦ ἱστιοφόρου—καὶ τοῦ ρωμαντισμοῦ—στὸν καιρό μας!

Ὁ πλοίαρχος τοῦ «Πασσὰτ» Γκροῦμπε, ἐνῶ ἐξιστορεῖ τὶς περιπέτειες τοῦ καραβιοῦ του.

⁂

Τὰ χέλια ἔχουν δηλητήριο

Ἂς προσέχουν ὅσοι ἀγαποῦν τὰ χέλια. Ἕνας Ἰταλὸς γιατρὸς ἀνεκοίνωσεν ὅτι ἀνεκάλυψε στὸ αἷμα τῶν χελιῶν δηλητήριο παρόμοιο μὲ τὸ τῆς ὀχιᾶς! Ἕνα χέλι δηλαδὴ βάρους δυὸ χιλιογράμμων, περιέχει στὸ αἷμα του ποσότητα δηλητηρίου ἀρκετὴ γιὰ νὰ ἐπιφέρη ἀκαριαῖο θάνατο σὲ δέκα ἀνθρώπους. Εὐτυχῶς, ὅμως, τὸ δηλητήριο αὐτὸ τῶν χελιῶν εἶναι ἀβλαβές, ὅταν ἡ σάρκα τους καταναλίσκεται ὡς τροφή. Τὸ δηλητήριο καταστρέφεται σὲ θερμοκρασία 100 βαθμῶν καὶ ἐπὶ πλέον δὲν ἐπενεργεῖ διὰ τοῦ στομάχου.

Ἡ ἀλληλογραφία μας

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΕΣ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΕΣ

Σεναριογράφο, Θεσσαλονίκη: Οἱ διευθύνσεις ποὺ μᾶς ζητᾶτε εἶναι: Walt Disney Productions, 2400 W. Alameda Avenue Burbank, Calif. U.S.A., Samuel Goldwyn, 1041 N. Formosa Ave, Hollywood, Calif. U.S.A. καὶ J. Arthur Organisation, 21—23 Shaftesbury Avenue, London W. 1, England.

Νοσταλγὸ τῆς «Ρεβέκκας», Ἐνταῦθα: Ἡ Τζόαν Φονταίν εἶναι ἀπὸ τὸ Νοέμβριο τοῦ 1952 σύζυγος τοῦ Κόλλιερ Γιάνγκ καὶ ἔχει δυὸ κόρες, τὴ Ντεμπόρα καὶ τὴ Μαρτίτα. Αὐτὸς εἶναι ὁ τρίτος γάμος τῆς στὰρ ποὺ ὑπῆρξε προηγουμένως σύζυγος τοῦ Μπράϊαν Ἄχερν (1939—1945) καὶ τοῦ παραγωγοῦ Οὐΐλλιαμ Ντόζιε (1946—1951). Ἡ Τζόαν γεννήθηκε στὸ Τόκιο στὶς 22 Ὀκτωβρίου 1917 καὶ τὸ πραγματικό της ὄνομα εἶναι Τζόαν Ντὲ Χάβιλλαντ. Εἶναι ἀδελφὴ τῆς Ὀλίβια ντὲ Χάβιλλαντ. Ἔχει ξανθὰ μαλλιά, ὕψος 1 μ. καὶ 62 καὶ γαλανὰ μάτια.

Ἀλέξανδρο Π., Ἐνταῦθα: Ἡ διεύθυνσι τοῦ Karlheinz Böhm εἶναι: Alois Wohlgemuth Str. 10, München - Harlaching, Deutschland καὶ τῆς Jean Simmons: 680 Bel Air Road, Los Angeles 24, Calif. U.S.A.

Ἀστέρι τῆς Ἀθήνας: Εἶναι ἐσφαλμένη ἡ πληροφορία ὅτι ὁ Βίλλυ Φρὶτς σκοτώθηκε κατὰ τὸν πόλεμο. Τὸν εἴδαμε τελευταῖα σὲ πολλὰ γερμανικὰ φίλμ, δὲν παίζει ὅμως πιὰ ρόλους πρωταγωνιστοῦ ἀλλὰ περιορίζεται σὲ δευτερευούσης σημασίας. Ἡ διεύθυνσί του εἶναι: Willy Fritsh, Bebeiallee 141 A, Hamburg 39, Germany.

Φραγκομαχαλᾶ, Παγκράτι: Ἡ διεύθυνσι τοῦ Ἀλέκου Ἀλεξανδράκη εἶναι τώρα: Θέατρο «Ἀκροπόλ», ὁδὸς Ἱπποκράτους, Ἀθῆναι. Ἡ πληροφορία σας ὅσον ἀφορᾶ τὴ Τζέννη Καρέζη εἶναι σωστή. Δὲ συμβαίνει ὅμως τὸ ἴδιο καὶ γιὰ τὴν Ἀλίκη Βουγιουκλάκη. Ἡ διεύθυνσι τοῦ Tony Curtis εἶναι: 236 S. Medio, Brentwood, Calif. U.S.A. καὶ τοῦ Tyrone Power: 407 N. Rokingham, Brentwood, Calif. U.S.A. Θὰ γράψετε καὶ στοὺς δυὸ ἀγγλικὰ ἢ γαλλικά. Στὶς ὑπόλοιπες ἀπαντήσεις σας θὰ ἀπαντήσωμε σὲ προσεχὲς τεῦχος μας.

Θαυμαστὴ τῆς Λολό, Βόλο: Ἡ Τζίνα καὶ ἡ Σοφία Λόρεν δήλωσαν κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος τὰ ἴδια ἔσοδα στὴν ἐφορία. Οἱ δυὸ στὰρ εἶναι ἐξ ἴσου δημοφιλεῖς. Ἡ Λόρεν θὰ γυρίζη τώρα ἀναγκαστικὰ φίλμ γιὰ λογαριασμὸ ἀμερικανικῶν ἢ ἄλλων εὐρωπαϊκῶν ἑταιρειῶν, δεδομένου ὅτι δὲ μπορεῖ νὰ ἐπιστρέψη στὴν πατρίδα της. Ἡ Τζίνα γεννήθηκε στὸ Σουμπιάκο στὶς 4 Ἰουλίου 1928. Ἔχει μαῦρα μαλλιὰ καὶ μάτια, ὕψος 1 μ. 66 καὶ ζυγίζει 56 κιλά. Ἡ περίμετρος τοῦ στήθους της εἶναι 0,91, τῆς μέσης 0,54 καὶ τῶν γοφῶν 0,92. Φέρει τὸ πραγματικό της ὄνομα. Πρωτόπαιξε στὸν κινηματογράφο τὸ 1946 καὶ παντρεύτηκε τὸ γιατρὸ Μίλκο Σκόφικ τὸ 1949.

Μαῦρο Ἱππότη, Λευκωσία: Ἡ Τζαῖκυ Λέην, εἶναι ἡ μικρότερη ἀδελφὴ τῆς Μάρα Λέην ἡ ὁποία γεννήθηκε στὴ Βιέννη τὴν 1η Αὐγούστου 1930. Ἔχει γυρίσει μέχρι σήμερα τρία φίλμ παίζοντας φυσικὰ δευτερεύοντες ρόλους. Τὴν εἴδαμε τελευταῖα στὸ ἔγχρωμο φίλμ «Τὸ σπαθὶ τοῦ Ρομπὲν τῶν Δασῶν» μαζὶ μὲ τὸ Ντὸν Ταίηλορ καὶ τὴν Ἔλλεν Μούρ.

Ὁ ἀναγνώστης μας Τζέημς Κουντούρης ἀπὸ τὸ Τορόντο τοῦ Καναδᾶ μᾶς πληροφορεῖ πὼς οἱ τρεῖς ταινίες ποὺ ἄρεσαν ἰδιαιτέρως στοὺς συμπολίτες του ἦσαν: «Ἀνατολικὰ τῆς Ἐδὲμ» μὲ τὸν Τζέημς Ντήν, «Ὀκλαχόμα» μὲ τὸν Γκόρντον Μὰκ Ρὲ καὶ «Γραμμένο στὸν ἄνεμο» μὲ τὸν Ρὸκ Χάτσον καὶ τὴ Λωρὴν Μπακώλ. 45.000 θεατές, ὅλοι θαυμασταὶ τοῦ Ἔλβις Πρίσλεϋ παρακολούθησαν τὰ δυὸ ρεσιτὰλ ποὺ ἔδωσε ἐκεῖ ὁ καλλιτέχνης τὸν περασμένο Ἀπρίλιο. Ἀκολούθως ἐπισκέφθηκε τὴν πόλι ὁ κωμικὸς Τζέρρυ Λιούϊς ὁ ὁποῖος ξετρέλλανε τοὺς κατοίκους μὲ τὰ καταπληκτικὰ ἀστεῖα του. Ἐπίσης ἐπισκέφτηκε τὸ Τορόντο ἡ Τζέην Μάνσφιλντ ἡ ὁποία θάμπωσε τοὺς πάντας μὲ τὴ γοητεία της καὶ ὑπέγραφε ἐπὶ δυὸ ὧρες αὐτόγραφα γιὰ τοὺς θαυμαστάς της.

Βάνα, Θεσσαλονίκη: Δὲν ἔχομε τὴ διεύθυνσι τῆς οἰκίας τοῦ Ἀλ. Ἀλεξανδράκη. Θὰ βρῆτε ὅμως πιὸ πάνω τὴ διεύθυνσι τοῦ θεάτρου στὸ ὁποῖο ἐργάζεται τώρα.

Μαίρη, Ἐνταῦθα: Ἡ προηγουμένη ἀπάντησι ἰσχύει καὶ γιὰ σᾶς.

Πόπη Παυλοπούλου, Πάτρας καὶ Ὤντυ Μάρφυ, Λάρισα: Θὰ βρῆτε πιὸ πάνω τὴ διεύθυνσι τοῦ Ἀλέκου Ἀλεξανδράκη.

Ἀλίκη Στ.: Ἡ Ἐτσίκα Σουρὼ γεννήθηκε στὶς 12 Νοεμβρίου 1923 στὸ Παρίσι. Παίζει στὸν κινηματογράφο ἀπὸ τὸ 1952 καὶ ἔχει γυρίσει μέχρι σήμερα 11 φίλμ, τὰ δυὸ τελευταῖα στὸ Χόλλυγουντ. Ἡ διεύθυνσί της εἶναι: Etchika Choureau, 2 Rue Raynouard, Paris 16e, France. Στὸ Χόλλυγουντ ἡ διεύθυνσί της εἶναι: C)o Metro - Goldwyn - Mayer 10202 W. Washington Blvd, Culver City, Calif. U.S.A.

Π. Ἀγγελόπουλο, Ἐνταῦθα: Ἐκτὸς τῆς ταινίας «Μαρία Πενταγιώτισσα» θὰ δοῦμε ἐφέτος μὲ τὴν Ἀλίκη Βουγιουκλάκη καὶ σὲ τέσσερα ἄλλα φίλμ: στὰ «Διακοπὲς στὴν Αἴγινα» μαζὶ μὲ τὸ Λάμπρο Κωνσταντάρα καὶ τὸν Ἀνδρέα Μπάρκουλη, «Θολὰ νερὰ» μὲ τὸ Γιώργιο Φούντα, «Δυὸ χαρούμενοι ἀλῆτες» (μουσικοχορευτικὸ) μὲ τοὺς Στολίγκα, Ρίζο, Σταματίου καὶ τὸ Γριμάνη, καὶ «Τὸ σκιάχτρο» μὲ τὸν Ἀνδρέα Μπάρκουλη καὶ τὸ Γιάννη Ἀργύρη. Ἡ διεύθυνσί της εἶναι: Θέατρο «Κατερίνας», ὁδὸς Ἐλ. Βενιζέλου 36, Ἀθῆναι.

Ἄννα, Λαμία: Ὁ Στὴβ Κόχραν γεννήθηκε στὴν Καλιφόρνια στὶς 25 Μαΐου 1917. Ἔχει πράσινα μάτια, σκοῦρα μαλλιὰ καὶ ὕψος 1 μ. 85. Ἔχει παντρευτῆ δυὸ φορές. Ἔχει χωρίσει καὶ τὶς δυό του γυναῖκες. Παίζει στὸν κινηματογράφο ἀπὸ τὸ 1945.

Ἀνδρέα καὶ Ἀθηνᾶ, Ἐνταῦθα: Ἡ σημερινὴ διεύθυνσι τῆς Ulla Jacobson εἶναι: Zandvoort, Amsterdam, Rosengracht 160, Holland, καὶ τῆς Maria Meneghini Callas: Via M. Buonarroti 20, Milano, Italia.

Η ΚΑΘΑΡΩΤΕΡΗ ΠΛΥΣΗ
Η ΛΕΥΚΟΤΕΡΗ ΠΛΥΣΗ
Τό ΣΕΡΦ σᾶς δίδει καί τά ΔΥΟ!
Surf
LATHERS LIKE MAGIC
X. SUR 24/10-2341

Ζαμπανό, Ἐνταῦθα: Ἡ διεύθυνσι τοῦ Ἰταλοῦ σκηνοθέτη Federico Fellini εἶναι: Via Lutezia 11, Roma, Italia.

Γιῶργο Δημητρίου, Μαροῦσι: Ἡ διεύθυνσι τοῦ Ric Battaglia εἶναι: Via Amba Aradam 28 Roma, Italia.

ΖΗΤΟΥΝ ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΚΥΠΡΙΟΙ

Ὁ Στυλιανὸς Ν. Νικολαΐδης, Μόρφου, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν ἀναγνώστρια μας «Χ. Χ. Χ.» τοῦ 996 τεύχους.

Ὁ Γεώργιος Μαξιμιλιανός, Ρήγαινας Νο 6, Στρόβολος, Λευκωσία, Κύπρος, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Γιασεμί».

Ὁ Ἀνδρέας Γ. Κρητικός, Πυροσβεστικὸν Σῶμα Λάρνακος, Κύπρος, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο καὶ κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα.

Ὁ Χαράλαμπος Τζιαπούρας (16 χρόνων), Σουλίου 12, Νεάπολις, Λευκωσία, Κύπρος, μαθητής, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ μαθήτριες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς ἁγνῆς φιλίας.

Ὁ Κώστας Πέτρου, Βατυλή, Ἀμμόχωστος, Κύπρος, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας 16—20 χρόνων.

Ὁ Δημητράκης Μ. Σάντη, Λευκόνοικον, Κύπρος, μαθητὴς 5ης τάξεως, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέους καὶ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, Πειραιᾶ, Κέρκυρα καὶ Ἀγρίνιο, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ σκέψεων καὶ τὴ δημιουργία μιᾶς ἁγνῆς φιλίας. Ὅσες ἀπαντήσουν νὰ στείλουν μιὰ φωτογραφία τους.

Ὁ Νεόφυτος Κουκουλῆς (18 χρόνων), Λεωφόρος Ἀθηνᾶς 35, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας μέχρι 20 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴ δημιουργία μιᾶς ἁγνῆς φιλίας.

Ὁ Φάνος Χρ. Κωνσταντίνου (19 χρόνων) καὶ ὁ Γεώργιος Ἠλία (20), Ἑρμοῦ Νο 18, Βαρώσια, Κύπρος, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλην τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας μέχρι 22 χρόνων.

Ὁ Σταυράκης Σωκράτους καὶ ὁ Κωστάκης Γεωργίου, Ἁγίου Ἀντωνίου 11, Λευκωσία, Κύπρος, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν ἀντιστοίχως μὲ τὶς ἀναγνώστριές μας ποὺ κρύβονται κάτω ἀπὸ τὰ ψευδώνυμα «Ξανθὴ ἀμαζόνα» καὶ «Μελαχροινὴ Ντόλυ» τοῦ 996 τεύχους.

Ὁ Κωστάκης Ἀντωνίου (17 χρόνων), Δαλίων, Νεάπολις, Βαρώσια, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας ἀπὸ τὸ Λονδίνο, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Πράσινος κρίνος».

Ὁ Ἀνδρέας Ψάριας (18 χρόνων), Μητροπόλεως Νο 86, Λάρνακα, Κύπρος, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ μαθήτριες καὶ μαθητὲς ἀπὸ τὴν Εὐρώπη, στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ Γιαννάκης Γεωργίου (15 χρόνων), Μόρφου, Λευκωσία, Κύπρος, μαθητής, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο.

Ὁ Ἀνδρέας Παναγιώτου (16 χρόνων), Ἁγίου Νικολάου 41, Παλλουριώτισσα, Κύπρος, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς ἁγνῆς φιλίας.

Ὁ Ἀνδρέας Φιλίππου (15 χρόνων), 28ης Ὀκτωβρίου, Βαρώσια, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέους ἀπὸ τὸ ἐξωτερικό, στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ γραμματοσήμων καὶ τὴ δημιουργία μιᾶς ἁγνῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ Γεώργιος Πτωχόπουλος, Γιαλοῦσα, Ἀμμόχωστος, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ Ἕλληνες, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ γραμματοσήμων.

Τρεῖς φίλοι, ὁ Ἀνδρέας Ἀθανασίου (18 χρόνων), ὁ Κωστάκης Χαριλάου (19) καὶ ὁ Ἀνδρίκος Νικολάου (19), Περικλέους Νο 27, Λευκωσία, Κύπρος, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας κάτω τῶν 19 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιᾶς φιλίας.

ΚΥΠΡΙΕΣ

Ἡ Μαρίνα Στυλιανίδου (20 χρόνων), Ζαΐμη Νο 2, Νεάπολις, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέους ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, ἡλικίας 24—27 χρόνων.

Ἡ Ἀθανασούλα Κ. Ρούβα, Νιρβάνα Νο 4, Βαρώσια, Κύπρος, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, ἰδιαιτέρως ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας 16—20 χρόνων, στὴν ἑλληνικὴ καὶ ἀγγλικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς ἁγνῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ἡ Ζωούλα Π. Πουλλῆ, Λ. Στυλιανοῦ Νο 15Α, Βαρώσια, Κύπρος, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴ δημιουργία μιᾶς σταθερῆς φιλίας.

Ἡ «Ἀνθισμένη γαζία» (17 χρόνων), ἀπὸ τὴ Λευκωσία, μορφωμένη καὶ εὐπαρουσίαστη, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ Κυπρίους, ποὺ σπουδάζουν στὸ ἐξωτερικό. Ἡ «Πάντα ἄτυχη» (19 χρόνων), ἐπίσης ἀπὸ τὴ Λευκωσία, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ κυρίους ἀπὸ τὸ ἐξωτερικό, κατὰ προτίμησι μὲ ὁμογενεῖς ἀπὸ τὴ Ροδεσία. Τὸ «Τρελλὸ ἐλαφάκι» (17 χρόνων), ἀπὸ τὰ Βαρώσια, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέους ἀπὸ τὴν Ἀθήνα καὶ τὸν Πειραιᾶ, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιᾶς φιλικῆς γνωριμίας. Ὅσοι θέλουν νὰ λάβουν γράμμα ἀπὸ τὶς ἀναγνώστριές μας αὐτές, ἂς στείλουν τὴ διεύθυνσί τους στὶς στῆλες τῆς ἀλληλογραφίας.

ΝΑΥΤΙΚΟΙ

Ὁ Bill Sfake, S)S National Leader, Co National Shipping Trading Corp. 10 Columbus Circle, New York, 19 N.Y., U.S.A., ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ μιὰ νέα ἠθική, εὐπαρουσίαστη, μετρίου ἀναστήματος, ἡλικίας 18—22 χρόνων, μὲ μοναδικὸ σκοπὸ τὸ γάμο.

Ὁ Apostolos Apostolopoulos (35 χρόνων), M)S Fernhilfearnley E. Eger, Radhusgl 25, Oslo, Norway, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴ ἢ τὸν Καναδᾶ, ἡλικίας ἄνω τῶν 26 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο καὶ τὴ μετανάστευσι.

Ὁ Akis Zarifopoulos, S)T Napier, Triton Shipping Inc., 26 Broadway, New York, N.Y., U.S.A., ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Τὸ κορίτσι τοῦ βελουδένιου νησιοῦ» τοῦ 995 τεύχους.

Ὁ δόκιμος πλοίαρχος Minas Papas (22 χρόνων), S)S Taurus, Mar-Trade Corporation, Whitehall 44, New York 4, N.Y., U.S.A., θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὸν Καναδᾶ καὶ τὴν Ἀμερική, στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ ὅ,τι ἐπακολουθήση.

Ὁ C. Milas, S)S Andros Neptune, Orion Shipping Co, 80 Broad St. New York 4, U.S.A., ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ Ἑλληνίδες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας ἄνω τῶν 30 χρόνων.

Ὁ K. Theodosiou, S)S Centaurus, Rethymnis and Kulukundis Clare House, 30) 33 Minories St., London E.C. 3, England, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο.

Ὁ Stamatis Ioannou (21 χρόνων), S)S Andros County, Orion Shipping Co, 80 Broad St., New York 4, U.S.A., ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἡλικίας 17—20 χρόνων. Παρακαλεῖ ὅσες ἀπαντήσουν, νὰ στείλουν μιὰ φωτογραφία τους.

Ὁ Georgios Mastorakis, S)T Marathon, United Operators, Shipping Agencies Corp., 80 Broad St., New York 4, N.Y., U.S.A., δόκιμος πλοίαρχος, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ Ἑλληνίδες τοῦ ἐσωτερικοῦ καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι ἑνὸς φιλικοῦ δεσμοῦ.

Οἱ δόκιμοι μηχανικοὶ Antonis Papadopoulos (20 χρόνων) καὶ Costas Giasimacos (21), Opportunity Co S. G. Empiricos Ltd, Dunste House 17) 19 Mark Lane, London E.C. 3, England, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, εὐπαρουσίαστες, ἡλικίας 16—19 χρόνων, κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴν Ἀθήνα καὶ τὸν Πειραιᾶ.

Ὁ John Lemonis, S)S Theogennitor, Co Sp. Polemis Sons Ltd, 80 Broad St., New York 4, N.Y., U.S.A., ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴ «Μόνα Λίζα» καὶ τὴ «Ρὸζ Μαρί» τοῦ 989 τεύχους.

Ὁ δόκιμος μηχανικὸς Nicolaos Nicolaou, S)S Pelops, Co Hermes 33 Agency, 80 Broad Str. 80, New York 4, N.Y., U.S.A., θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ μιὰ νέας ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, ἡλικίας 16—18 χρόνων.

Ὁ Kl. Maniotis (24 χρόνων), S)S George S., Edison Corp. 25, Broadway, New York 4, N.Y., U.S.A., ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὸ «Γλυκὸ μαϊστράλι» τοῦ 990 τεύχους.

Ὁ Apostolo Papadopoulos (18 χρόνων), S)T Speedway Co C. M. Lemos Co Ltd 92, Fenchurch Str., London E.C. M, England, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας τοῦ 996 τεύχους, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Γαλάζιο σύννεφο Σ. Κ.».

Ὁ γ' μηχανικὸς Nikol. Karavas, S)T Atlantic Visoutess, Co Lago Oil and Transport, Aruba N. W. 1, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας 16—20 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴ δημιουργία μιᾶς καλῆς φιλίας καὶ ὅ,τι ἄλλο ἤθελε ἐπακολουθήσει.

Δυὸ φίλοι, ὁ Panayiotis Efstathiou καὶ ὁ Andreas Georgopoulos, S)S Oceanis, Clarke and Carter Hard, West Mersey, Essex, England, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ τὶς ἀναγνώστριές μας τοῦ 996 τεύχους, ποὺ κρύβονται κάτω ἀπὸ τὰ ψευδώνυμα «Μεγάλος πόνος σὲ μικρὴ καρδιὰ» καὶ «Σ' ἐρωτεύθηκα στὸ ὄνειρό μου».

Ὁ Constantinos Gumas, M)S Athinai, Agengia Maritima Lockman, Avenida Rio Branco 4. 10, Ander, P.O.B. 1629 Rio de Janeiro, Brazil, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὶς τρεῖς φίλες τοῦ 996 τεύχους ποὺ κρύβονται κάτω ἀπὸ τὰ ψευδώνυμα «Πὰτ 13 Μ.», «Βίβιαν» καὶ «Καίτη 15 Κ.».

Ὁ δόκιμος πλοίαρχος Paul Lepuoris (21 χρόνων), S)T Sweet Mar. Trade Corp. 44, Whitehall St., New York 4, N.Y., U.S.A., ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς φιλίας.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Δυὸ φίλοι, ὁ A. Farmakis καὶ ὁ A. Tourtouras (23 χρόνων), 7 Lewellyn St. Marrickville, Sydney, Australia, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες, ἡλικίας 18—22 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴ δημιουργία μιᾶς αἰσθηματικῆς φιλίας. Παρακαλοῦν ὅσες ἀπαντήσουν, νὰ στείλουν μὲ τὸ πρῶτο γράμμα μιὰ φωτογραφία τους.

Ὁ Bill Lathouras (21 χρόνων), E.W.S. Via Williamstown Para, S. Australia, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν «Ἰβάιοβα». Τὴν παρακαλεῖ ὅταν γράψη, νὰ στείλη μιὰ φωτογραφία της.

Ὁ Nicky Raptis (21 χρόνων), 33 Edde St. Highett S. 21 Vic. Australia, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας 17—21 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο.

Ὁ Elias Simeonidis, Carsikapi, Gulhan No 22—1, Istanbul, Turkiye, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο καὶ κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴν Αὐστραλία καὶ τὴν Ἀμερική, ἡλικίας 20—26 χρόνων, στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴ μετανάστευσι.

Ὁ C. Stathis (30 χρόνων) 220 Wright St., Adelaide, Australia, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, ἡλικίας 20—25 χρόνων, σχετικῶς μορφωμένες, μὲ σκοπὸ τὴ δημιουργία μιᾶς φιλίας καὶ ὅ,τι ἄλλο ἤθελε ἐπακολουθήσει. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

Ὁ Timoleon Avgerinos, Probus Weg. 22, Bei Fran. Noll., Zurich, 11) 57, Suisse, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, στὴν ἰταλική, ἑλληνικὴ καὶ γερμανικὴ γλῶσσα.

Ὁ Adam Anastasopoulos, Largo da Concordia No 120, Sao Paulo, Brasil, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο.

Ὁ Charilaos Ioannidis (18 χρόνων), Uskudar Bag'arbasii, Camlica Sokak No 59, Istanbul, Turkiye, ζητεῖ ἀλληλογραφία με νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ Toni Rossini (21 χρόνων), φοιτητής, P)SO Lavagetto, Via Cavour No 4, Pisa, Italia, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὸ ἐξωτερικό, στὴν ἑλληνικὴ καὶ ἰταλικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ Nick Georgiou, 3—5 Dock St., London E. 1, England, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας ἀπὸ τὰ Βαρώσια, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Νυχτολούλουδο».

Ὁ Constantinos Georgiou, 20 Omar Ibn Kutbia, Boulac, Le Caire, Egypte, τελειόφοιτος Γυμνασίου, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες ἀπ' ὅλη τὴν Ἑλλάδα καὶ ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, ἡλικίας 15—17 χρόνων.

Ὁ Christos Aglamisis, H.E.C. Bronte Park, Tasmania, Australia, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὶς ἀναγνώστριές μας, ποὺ κρύβοται κάτω ἀπὸ τὰ ψευδώνυμα «Φλογισμένη καρδιὰ» καὶ «Τσιγγάνικα μάτια» τοῦ 963 τεύχους. Παρακαλεῖ ὅσες ἀπαντήσουν, νὰ στείλουν μιὰ φωτογραφία τους.

Ὁ Andreas Anagnostou, E.W.S., Dept. S. Para Via Willimstown, S. Australia, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ μορφωμένες νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἰταλικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιᾶς ἁγνῆς φιλίας.

Ὁ Mario Martino, P) SO Faso Isolato 30 N. 46, Viale S. Martino, Messina, Italia, φοιτητὴς Κτηνιατρικῆς, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ Ἑλληνίδες στὴν ἑλληνική, γαλλικὴ καὶ ἀγγλικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ ὅ,τι ἐπακολουθήση. Παρακαλεῖ ὅσες ἀπαντήσουν, νὰ συνοδεύσουν τὸ γράμμα μὲ μιὰ φωτογραφία τους.

Ὁ Dinos Fakitsas (25 χρόνων), Haznex No 105, Herstal Liege, Belgique, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο.

Ὁ Theodoros Kokkinos, Rue Mascaux 656, Marcinelle, Belgique, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ Ἑλληνίδες, ἡλικίας κάτω τῶν 25 χρόνων, μὲ σκοπὸ ὅ,τι ἐπακολουθήση.

Ὁ Iosif Baros καὶ ὁ Parashcos Mantis, Torenlaan No 36, Zwartberg, Libourg, Belgique, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, ἡλικίας 18—22 χρόνων, στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιᾶς ἁγνῆς φιλίας.

Ὁ Y. Antoniadis (23 χρόνων) καὶ ὁ K. Antoniadis (24), Aynali Lokanta Sokak Buyuk Bahki No 49, Istanbul, Turkiye, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν ἀντιστοίχως μὲ τὴν «Ἰδανικὴ μορφὴ» καὶ τὴν «Ὡραία τῶν Ἀθηνῶν» τοῦ 989 τεύχους.

Τρεῖς φίλοι, ὁ Nicolaos Meneklis, ὁ Vassilios Stefanos καὶ ὁ Christos Zaharakis, Iron Knob, B.H.P., S. Australia, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ τὶς τρεῖς ἀναγνώστριές μας ποὺ κρύβονται κάτω ἀπὸ τὰ ψευδώνυμα «Πονεμένη Μακεδονοπούλα», «Ἀγριολούλουδο τοῦ Αἰγίου» καὶ «Ἀνεμώνη» ἀπὸ τὸ Αἰγάλεω.

Ὁ Ioannis Papadopoulos (26 χρόνων), μηχανικός, Rue 111 Beausselle de Bruxelle, Jumet, Belgique, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπ' ὅλη τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας 18—20 χρόνων, στὴν ἑλληνική, γαλλικὴ καὶ ἀγγλικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ ὅ,τι ἐπακολουθήση. Παρακαλεῖ ὅσες ἀπαντήσουν, νὰ ἐσωκλείσουν στὸ γράμμα μιὰ φωτογραφία τους.

Ὁ Nicolaos Latsinos

2-11 Μαρτίου 1958
M
DEWAG BERLIN 57 HACKER

ΜΙΑ ΕΚΘΕΣΙΣ ΩΡΑΙΩΝ ΥΦΑΣΜΑΤΩΝ
σὲ ἐξαιρετικές, ἐκλεκτὲς ποιότητες, καὶ ἀπολύτως τῆς μόδας.
Τιμήσατέ μας μὲ τὴν ἐπίσκεψίν σας κατὰ τὴν
ΕΑΡΙΝΗΝ ΕΚΘΕΣΙΝ ΤΗΣ ΛΕΙΨΙΑΣ ἀπὸ 2 ἕως 11 Μαρτίου 1958
εἰς τὸ RINGMESSEHAUS, Trödlinring.

Διὰ πᾶσαν ἐπιθυμίαν σας νὰ ἀπευθύνεσθε εἰς τὴν ἀντιπροσωπείαν μας Νικόλαος Μεταξᾶς Ἑρμοῦ 64 Τηλ. 20-102
DEUTSCHER INNEN- UND AUSSENHANDEL TEXTIL
Berlin W 8 Telegramme DIATEX, Telex 011 311 ΓΕΡΜΑΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

«Γνώμη»

Ἡ φούξια
ΣΚΙΑΠΑΡΕΛΛΙ
Μὲ τοὺς 14 ἀπαράμιλλους χρωματισμούς της ἀποτελεῖ τὴν τελευταία λέξιν τοῦ μακιγιάζ.
Schiaparelli
Οἱ 5 νέοι χρωματισμοὶ OCRÉ, ÉTÉ, PRINTEMPS, BRONZÉ, CENDRÉ ποὺ κυκλοφόρησαν εἶναι προσφορὰ στὴν ἐφετεινὴ Παριζιάνικη μόδα ἀπὸ τὴν μεγάλη δημιουργὸ Κυρία ELSA SCHIAPARELLI

ΑΡΙΑΔΝΗ–ΝΙΚΟΛΑΪΔΟΥ
ΛΕΛΟΥΔΑ
ΙΑΤΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ
ΜΑΙΕΥΤΗΡ
Ὁδὸς Δελφῶν 3 (πάροδος ὁδοῦ Σκουφά, ὄπισθ. ἀριθ. 64) τηλ. 612-515. Ὧραι ἐπισκέψεων 11 π.μ.—1 μ.μ. καὶ 5—7 μ.μ.

Αὐτὴ εἶναι ἡ γνησία
Κοτόσουπα «Φεντέλε»

Ο ΝΕΥΡΟΛΟΓΟΣ — ΨΥΧΙΑΤΡΟΣ
ΚΩΝ. ΓΑΡΟΦΑΛΙΔΗΣ
Δέχεται Πανεπιστημίου 46, Γωνία Χαρ. Τρικούπη. Τηλ. 614.620.

Κολώνιες
ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΗΣ ΠΟΙΟΤΗΤΟΣ
μὲ φυσικὰ αἰθέρια ἔλαια
ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ ΔΑΜΒΕΡΓΗ
ΕΛ. ΒΕΝΙΖΕΛΟΥ 39 (ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ)

(28 χρόνων), 41 George St. Redfern, Sydney, Australia, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὸ ἐξωτερικό, μορφωμένες, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς καλῆς φιλίας καὶ τὴν ἀνταλλαγὴ κὰρτ-ποστάλ. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

Ὁ B. Sideris, Golden Gylly, Isabella, Via Burraga, N.S.W., Australia, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Ἰδανικὴ μορφὴ» τοῦ 989 τεύχους.

Ὁ Georgios Pentafountis, Rue de la Chapelle No 9, Wanfarcee, Baulet, Belgique, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Κὶμ Νόβακ» τοῦ 993 τεύχους.

Ὁ Georgios Coromilis, ὁ Christos Kalamboukas, ὁ C. Biros καὶ ὁ Christos Papathanasiou, Rue des Cayats No 193, Marcinelle, Belgique, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ Ἑλληνίδες τοῦ ἐσωτερικοῦ.

Ὁ G. Costas, 48 Pora St., Mayfield, Newcastele, N.S.W., Australia, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες, ἡλικίας κάτω τῶν 22 χρόνων.

Ὁ John Platas, 110 S. Albany St., Ithaca, N.Y., U.S.A., ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας 17—22 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς καλῆς φιλίας. Παρακαλεῖ ὅσες ἀπαντήσουν, νὰ στείλουν μιὰ φωτογραφία τους.

Ὁ George Dimitracopoulos (28 χρόνων), 110 S. Albany St., Ithaca, N.Y., U.S.A., θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν Αἴγυπτο, ἡλικίας 22—25 χρόνων. Παρακαλεῖ ὅσες γράψουν, νὰ συνοδεύσουν τὸ γράμμα μὲ μιὰ φωτογραφία τους.

Δυὸ φίλοι, ὁ Nick Tonis καὶ ὁ Christos Raptis (21 χρόνων καὶ οἱ δυό), Railway Camp. D. 62, Greenacre, Sydney, Australia, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας 18—22 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴ μετανάστευσι στὴν Αὐστραλία.

Ὁ Anastasios Vassilakis (28 χρόνων), Rue Leon Mignon No 13, Liege, Belgique, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ μιὰ νέα ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας 20—25 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο.

Ὁ Jack Miller, 4.504 W. George Str., Chicago Ill., U.S.A., ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὸ «Ἄγουρο φροῦτο» καὶ τὸ «Ἀνοιξιάτικο λουλούδι». Παρακαλεῖ ὅσες ἀπαντήσουν νὰ στείλουν μιὰ φωτογραφία τους.

Ὁ P. Athanassidis, Hotel Louise No 15B, Liege, Belgique, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὸ ἐξωτερικό, ἡλικίας κάτω τῶν 22 χρόνων, μὲ σκοπὸ ὅ,τι ἐπακολουθήση.

Ὁ Cleanthis Keskinidis (25 χρόνων), Rue de Joe No 12, Liege, Belgique, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας 20—25 χρόνων, μὲ σκοπο τὸ γάμο. Ὁ Aris Pousidis (25 χρόνων), γιὰ τὸν ὁποῖον ἰσχύει ἡ ἰδία διεύθυνσι, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ Ἑλληνίδες, ἡλικίας 18—22 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴ δημιουργία μιᾶς ἁγνῆς καὶ σταθερῆς φιλίας. Παρακαλεῖ ὅσες ἀπαντήσουν, νὰ στείλουν μιὰ φωτογραφία τους.

Ὁ Paul Douvartsidis, 9 Henty St. Mt. Gambier, S. Australia, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας 16—18 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο. Παρακαλεῖ ὅσες ἀπαντήσουν, νὰ ἐσωκλείσουν στὸ γράμμα μιὰ φωτογραφία τους.

Δυὸ φίλοι ἀπόφοιτοι τοῦ Πανεπιστημίου, ὁ Leonidas Costopoulos καὶ ὁ Mimis Fotiadis, Damga Sok. 14)2 Kadikoy, Istanbul, Turkiye, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, κατὰ προτίμησι μὲ Ἑλληνίδες, ἐγκατεστημένες στὴν Ἀμερική. Παρακαλοῦν ὅσες ἀπαντήσουν, νὰ στείλουν μιὰ φωτογραφία τους.

Ὁ Dimitrios Mavridis «Elektriker» Kino, Dortmund-Mengede, Sperbestrasse No 36, Deutschland, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὸ «Κορίτσι τοῦ Νείλου» τοῦ 994 τεύχους.

Ὁ Nicolas Goulouris, 25 Rue Armant, Cleopatra les Bains, Alexandrie, Egypte, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες, ἡλικίας μέχρι 19 χρόνων ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιᾶς ἁγνῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ M. Zourakis (26 χρόνων), 291 Cleveland St., Redtern N.S.W., Australia, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας ἀπὸ τὴ Νέα Κίο τοῦ Ἄργους, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Γλυκειὰ φωνή».

Ὁ Michael Vassiliadis, 13 Evelyn St. East St. Kilda, Vistoria, Australia, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ μιὰ φτωχιὰ Ἑλληνίδα ἀπὸ καλὴ οἰκογένεια, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο. Παρακαλεῖ ὅσες ἀπαντήσουν, νὰ στείλουν μιὰ φωτογραφία τους.

Ὁ Dimitrios Motsis, Rue Leoumaine No 102, Strepes Braeguegnes, Hainaut, Belgique, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ἠθικὲς καὶ μὲ λίγες γραμματικὲς γνώσεις, ἡλικίας 20—25 χρόνων. Παρακαλεῖ ὅσες ἀπαντήσουν, νὰ στείλουν μιὰ φωτογραφία τους.

Ὁ Elias Fanavis (26 χρόνων) καὶ ὁ Anastasios Dionellis ((21), Ship - Hotel, Haven St. 2 Brugge, Belgique, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας 18— 23 χρόνων, μὲ σκοπὸ ὅ,τι ἤθελε προκύψει. Παρακαλοῦν ὅσες ἀπαντήσουν, νὰ στείλουν μιὰ φωτογραφία τους.

Ὁ Leo Antonakis, Kino Monter Assist. Kammer., Drotmund-Mengede, Sperbestrasse 36, Deutschland, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας τοῦ 992 τεύχους ἀπὸ τὸ Σουδάν, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Πονεμένη μικρούλα.

Τέσσαρες φίλοι, ὁ Sarantos Casapidis, ὁ N. Plascovitis, ὁ C. Mouscountis καὶ ὁ Ioannis Coracovounis, Rue Central No 51, Maurage, Belgique, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, στὴν ἑλληνικὴ ἢ γαλλικὴ γλῶσσα. Παρακαλοῦν ὅσες γράψουν, νὰ ἐσωκλείσουν στὸ γράμμα μιὰ φωτογραφία τους.

Ὁ Christos Danas, Hotel Luise No 1 Rez, Micheroux Hasard, Prov. de Liege, Belgique, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας ἀπὸ τὴ Θεσσαλονίκη, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Μαῦρος κύκνος».

ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

Δυὸ φίλοι, ὁ Χρῆστος Κορωνίδης καὶ ὁ Μιχαὴλ Ἀξιωτέλλης (22 χρόνων), Ἀμερικανικὴ καὶ Γεωργικὴ Σχολὴ Θεσσαλονίκης, Θεσσαλονίκη, Grece, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπὸ τὸ ἐξωτερικό, ἡλικίας 17—20 χρόνων, στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ ὅ,τι ἐπακολουθήση. Ὁ Μιχαὴλ Γρηγοράκης, Μεταμόρφωσις, Ἡράκλειον, Ἀττική, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο ἡ «Δασκάλα μὲ τὰ χρυσᾶ μάτια». Ὁ Κωνστ. Ἀγγέλου, Νεοσητζιωτίσσης 78, Ἀμαρούσιον, Grèce, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας ἀπὸ τὴ Ν. Ἀφρική, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Μεγάλη ἐλπίδα». Μὲ τὴν ἰδία θέλει ν' ἀλληλογραφήση καὶ ὁ Νίκος Γεωργίου, Γενναίου Κολοκοτρώνη 29, Κουκάκι, Ἀθῆναι. Ὁ χωροφύλαξ Εὐάγ. Παπασωτηρίου (23 χρόνων), Σ. Λ. Θουρίας, Καλάμαι, Grece, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα.

Ὁ Κωνστ. Θεοδωρίδης, Ἁγίας Φωτεινῆς 36, Νέα Σμύρνη, Ἀθῆναι, Grece, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τη «Μεγάλη ἐλπίδα». Ὁ Ἀντώνιος Καρμῆς (17 χρονων), Δώριον, Τριφυλλία, Μεσσηνία, Grece, θέλει ν' ἀλληλογραφηση μὲ νέους καὶ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, κατὰ προτίμησι μὲ μαθήτριες καὶ μαθητές. Ὁ Σ. Δαγκουρας καὶ ὁ Β. Ντόρας, Νοσοκομεῖον Σ'ν. Σωτηρία, 6ος θάλαμος, Ἀθῆναι, Grece, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέους καὶ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο. Ὁ Γεώργιος Κοντογιώργος, Ἁγίων Ἀσωμάτων 23, Ἀθῆναι, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Ἄσχημη μελαχροινή». Ὁ Ἰωάννης Ρήγας, Poste Restante, Παγκράτι, Ἀθῆναι, Grèce, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα. Ὁ Ἠλίας Κουτσόγλου, ὁδὸς Π.Ι.Κ.Π.Α., Γιαννιτσά, Grèce, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες, κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴν Ἀφρική, στὴν ἑλληνικὴ καὶ γαλλικὴ γλῶσσα. Τὸ ἴδιο ζητεῖ καὶ ὁ Χρῆστος Παρτσαλίδης, ὁδὸς Ὡρολογίου, Γιαννιτσά, Μακεδονία, Grèce.

Ὁ Νικόλαος Ἰωακειμίδης καὶ ὁ Κ. Νούλιας (21 χρόνων καὶ οἱ δυό), Συνοικία Ζαβλάνη Β. Η. ἀριθ. 1, Πάτραι, Grèce, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπ ὅλον τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνική, γερμανική, ἰταλικὴ καὶ ἀγγλικὴ γλῶσσα. Παρακαλοῦν ὅσες ἀπαντήσουν, νὰ στείλουν μιὰ φωτογραφία τους. Ὁ Ἠλίας Χρυσὸς (17 χρόνων), Βουρνάζου 13, Ἀμπελόκηποι, Ἀθῆναι, Grece, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴ Λευκάδα, ἡλικιας 17—19 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴ δημιουργία μιᾶς ἁγνῆς φιλίας.

Ὁ Μαρῖνος Καλαϊτζίδης, Γιαννιτσῶν 34 Θεσσαλονίκη, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὸ «Μελανοῦρι τῆς Μεσογείου». Δυὸ φιλοι, ὁ Ὀδυσσέας Παύλης καὶ ὁ Πάρις Ἀλεξάνδρου, Παντοπωλεῖον Νικ. Νταμπαλῆ, Ἁγίου Κωνσταντίνου, Τρίκαλα, Θεσσαλία, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ τὴ «Rose-Marie» καὶ τὴν «Ντιάνα». Ὁ Νικόλαος Παπαϊωάννου Potse Restante, Ψυχικόν, Ἀθῆναι Grèce, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας ἀπὸ τὴν Κύπρο, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Ντιάνα» τοῦ 991 τεύχους. Ὁ Ἀλέξ. Λιαδάκης καὶ ὁ Θεοχάρης Ἀθανασάκος, Φιλαδέλφιον, Σωχοῦ Θεσσαλονίκη, Grèce, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο. Ὁ Νικόλαος Μπαλάσκας, Πλωτίνου No 4, Παγκράτι, Ἀθῆναι, Grèce, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Μεγάλη ἐλπίδα».

Ὁ Δημήτριος Ι. Παπίτσης, Ἀντωνίου Καμπάνη 6, Ἀθῆναι, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Ζητῶ μιὰ καρδιά». Ὁ Βασίλ. Εὐσταθίου, Καλαμπάκι Δράμας, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὶς ἀναγνώστριες μας, ποὺ κρύβονται κάτω ἀπὸ τὰ ψευδώνυμα «Ἄννυ», «Σίμπυλ» καὶ «Νυχτερινὴ ὀπτασία» ἀπὸ τὸν Καναδᾶ. Ὁ Χρῆστος Λαβδιώτης, Ξενοδοχεῖον Ἀτλαντίς, Θήρα, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολι ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Νεράϊδα τοῦ γιαλοῦ». Δυο φίλοι ὁ Αἰμίλιος Ἀρχιτεκτονίδης καὶ ὁ Γεώργιος Δημητριάδης, Προύσης No 8, Κομοτινή, Grèce, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, κατὰ προτίμησι ὅσες ἀγαποῦν τὴ μουσική, στὴν ἑλληνικὴ καὶ ἀγγλικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιᾶς ἁγνῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ Π. Λυσίας, φοιτητής, Ἱπποκράτους No 15, Ἀθῆναι, Grèce, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ Ἑλληνίδες, ἡλικίας 16—22 χρόνων, ἀπ' ὅλες τὶς χῶρες τῆς Ἀφρικῆς. Ὁ Σταμάτιος Χιώτης, Πλαγιά, Λέσβος, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέους καὶ νέες στὴν ἑλληνικὴ καὶ ἀγγλικὴ γλῶσσα μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ σκέψεων σὲ καλλιτεχνικὰ θέματα. Ὁ Γρηγόριος Δημητρίου (21 χρόνων), ὁ Γρηγόριος Παπαμιχαὴλ (20) καὶ ὁ Γεώργιος Νικολάου (12), Δωδώνης 44, Ἰωάννινα, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν ἀντιστοίχως μὲ τὶς ἀναγνώστριές μας, ποὺ κρύβονται κάτω ἀπο τὰ ψευδώνυμα «Μίλυ Λίζυ», «Λόνα Λίζυ» καὶ «Κάθριν Λίζυ». Ὁ Νικόλαος Παπαγεωργίου (18 χρόνων), Γαλατᾶ, Μεσολόγγιον, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴ «Νεράϊδα τοῦ γιαλοῦ». Ὁ Ἀθαν. Ἀθανασόπουλος (20 χρόνων), Σόλωνος 71, Θεσσαλονίκη, Grèce, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, ἡλικίας 18—20 χρόνων, στὴν ἑλληνικὴ καὶ γαλλικὴ γλῶσσα. Παρακαλεῖ ὅσες ἀπαντήσουν, νὰ στείλουν μιὰ φωτογραφία τους. Ὁ Γεώργ. Ἀρώνης, Νικηφόρου Θεοτόκη 30, Κέρκυρα, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὶς ἀναγνώστριές μας, ποὺ κρύβονται κάτω ἀπὸ τὰ ψευδώνυμα «Ἀντίο εὐτυχία» καὶ «Μαριέλλα» τοῦ 994 τεύχους. Ὁ Κωνστ. Γουσίδης, Συν)σμὸς Ἁγίας Φωτεινῆς Μ. 7, Θεσσαλονίκη, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Δυὸ ὡραῖα μάτια».

Ὁ Βασίλ. Σαπουνᾶς, Φ. Ἰωάννου 80, (Βούλας), Grèce, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, ἡλικίας κάτω τῶν 20 χρονων. Παρακαλεῖ ὅσες ἀπαντήσουν, νὰ ἐσωκλείσουν στὸ γράμμα μιὰ φωτογραφία τους. Ὁ Φώτης Δανάσκος, Ἀρκτίνου 6, Ἀθῆναι 5, Grece, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας ἀπὸ τὸν Καναδᾶ, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπο τὸ ψευδώνυμο «Μαρίκα Ε.» τοῦ 990 τεύχους. Ὁ Γεώργιος Γεραλῆς, Poste Restante, Παγκράτι, Ἀθῆναι, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, μορφωμένες καὶ μὲ ἠθικὲς ἀρχές. Παρακαλεῖ ὅσες γράψουν, νὰ στείλουν μιὰ φωτογραφία τους.

Ὁ Περικλῆς Παπαδόπουλος (24 χρόνων), Δοϊράνης 120, Καλλιθέα, Ἀθῆναι, Grèce, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, ἡλικίας 17—24 χρόνων, στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα. Τρεῖς φίλοι, ὁ Σωτήριος Ἀνδρέου, ὁ Ἀθανάσιος Π. Κωτσαρᾶς καὶ ὁ Ἰωάννης Ἰωάννου, Παιανία, Ἀττική, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ Ἑλληνίδες. Ὁ Ἀνδρ. Π. Πασχαλίδης, Μάνου 10, Παγκράτι, Ἀθῆναι, ποὺ κατάγεται ἀπὸ τὴν Κύπρο, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας κάτω τῶν 25 χρόνων. Ὁ Παναγιώτης Κιτσάκης (20 χρόνων), Πατριάρχου Γρηγορίου, 5ος τομεύς, Ἡλιούπολις, Grèce, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἀμερική, Αἴγυπτο, Γαλλία καὶ Γερμανία, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς φιλίας καὶ ὅ,τι ἄλλο ἤθελε ἐπακολουθήσει. Ὁ Ἰωάννης Κλαψάκης (25 χρόνων), Θεοδώρου Δεληγιάννη 12, Ἀθῆναι, Grèce, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο, Ἀμερικὴ καὶ Καναδᾶ. Ὁ Θεοφάνης Διαμαντῆς, Poste Restante, Κεντρικόν, Ἀθῆναι, Grèce, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἡλικίας 17—22 χρόνων, στὴν ἑλληνικὴ καὶ ἀγγλικὴ γλῶσσα. Ὁ Κ. Χατζάκης, Ἁγίων Ἀναργύρων 18, Πλατεῖα Ψυρῆ, ἀερομηχανικός, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Κόκκινο μπουμπουκάκι». Ὁ Γεώργ. Θεοδωρᾶκος, Σκαρλάτου Σούτσου 10, Ἀθῆναι, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν «Κεραυνοχτυπημένη ἀνεμώνη». Ὁ Νῖκος Γιαννακόπουλος, Δ. Ράλλη 38, Πατήσια, Ἀθῆναι, Grèce, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὶς δυὸ ἀναγνώστριές μας «Ντορέττα» καὶ «Λὴ Σμάϊλυ».

Ὁ Νικόλαος Κουτσουράκης, Σ. Χ. Παντανάσσης, Ἀμάριον Ρεθύμνης, Κρήτη, Grèce, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπ ὅλον τὸν κόσμο, ἡλικίας κάτω τῶν 25 χρόνων. Ὁ Ἄλκης Ρόδης, ὁ Μίμης Ἀγγελόπουλος, ὁ Ἄκης Γαλάνης καὶ ὁ Μιλτιάδης Λεοντερίτης, σπουδαστὲς Δασικῆς Σχολῆς Ἀγιᾶς, Λάρισα, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ μαθήτριες Γυμνασίου ἢ μὲ ἄλλες νέες, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας. Ὁ Γεώργιος Μπαλτόπουλος, Poste Restante, Κεντρικόν, Ἀθῆναι, Grèce, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπ' ὅλον τον κόσμο καὶ ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα. Ὁ Βασίλειος Πεντζουρίδης (17 χρόνων), Νοταρᾶ No 49, Grece, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπο τὸ ἐξωτερικό. Ὁ Θέμης Νικολαΐδης, Χαροκόπου 87, Ζαχαροπλαστεῖον Κρυστάλ, Καλλιθέα, Ἀθῆναι, Grèce, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ δεσποινίδες καὶ κυρίες ἀπὸ τὸ ἐξωτερικό. Ὁ Ἐρρῖκος Λεοντόπουλος, Δημοσθένους 94, Καλλιθέα, Ἀθῆναι, Grèce, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὸ ἐξωτερικό, στὴ γαλλική, ἰταλικὴ καὶ γερμανικὴ γλῶσσα. Ὁ Δημήτριος Ἰω. Δραγοῦτσος, Κωλέτη 31, Τρίκαλα, Θεσσαλία, Grece, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴ «Μεγάλη ἐλπίδα» ἀπὸ τὴ Ν. Ἀφρική. Ὁ Ἀριστείδης Λαμπρόπουλος (16 χρόνων), Poste Restante, Κεντρικον Ταχυδρομεῖον, Grece, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο. Ὁ Χρῆστος Σαμολαδᾶς, Πανδρόσου 17, Ἀθῆναι, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Μικρὴ κουκλίτσα» τοῦ 991 τεύχους. Ὁ Ἀπόστολος Μπάκας, Μεταλλεῖα Δουσκοῦ, Φθιῶτις, Grèce, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Κρινολούλουδο».

Δυὸ φίλοι, ὁ Ν. Μπούρας (17 χρόνων), Μεθώνη Πιερίας καὶ ὁ Ἀντώνιος Στοῦμπος (16 χρόνων), Αἰγίνιον, Κατερίνη, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν ἀντιστοίχως μὲ τις ἀναγνώστριές μας, ποὺ κρύβονται κάτω ἀπο τὰ ψευδώνυμα «Γκρατσιέλα» καὶ «Μελανοῦρι τῆς Μεσογείου». Ὁ Χρῆστος Ἀκράτος, Κεδρηνοῦ 37, Ἀμπελόκηποι, Ἀθῆναι, Grece, μαθητὴς Γυμνασίου, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴ «Μαρίκα Ε.». Ὁ Δημήτριος Θεοφίλου, Poste Restante, Ν. Φιλαδέλφεια, Ἀθῆναι, Grece, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες τοῦ ἐσωτερικοῦ καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ.

ΣΤΡΑΤΙΩΤΕΣ

Ὁ Ἄρης Ἀλκιβιάδης, 161 Μ.Μ.Π., ΒΣΤ 901, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴ νέα ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Μαίρη Σ.» τοῦ 981 τεύχους. Ὁ Χρῆστος Μπουρνάκας, 399 ΣΚΑ, 1η Ἴλη, ΣΤΓ 904Β, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας ἀπὸ τὴ Θεσσαλονίκη, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Ἄγουρο φροῦτο». Ὁ Νικόλαος Μαυρόπουλος, 515 Τ.Π., Λόχος Διοικήσεως, ΣΤΓ 914Β, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ Ἑλληνίδες. Ὁ Εὐάγγελος Ἀγραπίδης, Σ.Δ.Λ. Βόλου, ΣΤΓ 904Α, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, μὲ σκοπὸ τὴ γνωριμία καὶ τὴ φιλία. Ὁ διαβιβαστὴς Ἐλευθ. Χριστουλάκης, 493 Τ.Δ., 1ος Λόχος, ΣΤΓ 916, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὸ ἐσωτερικό, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας. Ὁ Α. Βασιλείου, 161 Μ.Μ.Π)Δ, ΒΣΤ 901, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας ἀπὸ τὸν Πειραιᾶ, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Μαίρη Σ.» τοῦ 981 τεύχους. Ὁ Πέτρος Τσολάκης, 513 ΕΣΠ, 3ος Λόχος, ΣΤΓ 914Α, Grece, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, ἡλικίας 16—20 χρόνων. Ὁ Παναγιώτης Ἐξομολόγος, 702 Τ. Μ., 2ος Λόχος, ΣΤΓ 912, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν «Κινεζούλα» τοῦ 982 τεύχους. Οἱ ὑπαξιωματικοὶ Ἄκης Ἀκριβόπουλος καὶ Σπῦρος Βλαχογιάννης, ΚΕΝ Κερκύρας, 6ος Λόχος, ΣΤΓ 910, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ τὶς ἀναγνώστριές μας, ποὺ κρύβονται κάτω ἀπο τὰ ψευδώνυμα «Καναρίνι» καὶ «Μελαψο ρόδο». Ὁ δεκανεὺς Ἰωάννης Φίτσιος, 999 Σ. Μουσική, ΒΣΤ 904, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὸ «Μικρὸ τρυγονάκι» τοῦ 988 τεύχους. Ὁ Δημήτριος Μιχαηλίδης, Ε.Μ.Κ., Δ)σεων, ΣΤΓ 914Γ, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο τὸ «Ξανθὸ διαβολάκι» τοῦ 991 τεύχους.

Ὁ Ἰωάννης Μαρκακίδης, 607 Τ.Π., 3ος Λόχος, ΣΤΓ 920Α, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας, ποὺ κρύβεται πίσω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Κυκλάμινο» ἀπὸ τὴ Θεσσαλονίκη. Ὁ ὑπαξιωματικὸς Χρῆστος Φλῶρος Κ.Ε. Καταδρομῶν, Β΄ Σ.Σ., ΣΤΓ 912Α, Grèce, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας ἀπὸ τὸν Καναδᾶ, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Μαίρη Ε». Ὁ Δημήτριος Κατσιαμπᾶς, 527 Τ.Π., 3ος Λόχος, ΣΤΓ 912Β, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὰ «Διψασμένα χείλη». Ὁ λοχίας Ἀναστάσιος Τασιούλας, 626 Τ.Π., 3ος Λόχος, ΒΣΤ 903, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὸ «Μικρο τρυγονάκι» τοῦ 988 τεύχους.

Ὁ δόκιμος ἔφεδρος ἀξιωματικὸς Ἐμμανουὴλ Σταθόπουλος, 424 Κ.Ε.Υ., ΒΣΤ 903, Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας. Ὁ Κωνστ. Μπουφέας, ΚΤΕ) ΕΣΤ Ἴλη Ὄρχου, ΒΣΤ 902, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο ἡ «Δασκάλα μὲ τὰ χρυσᾶ μάτια» τοῦ 988 τεύχους. Ὁ Κωνσταντῖνος Ἀλτίνογλου, 563 Τ.Π., 1ος Λόχος, ΒΣΤ 903, Grèce, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴ «Μεγάλη ἐλπίδα» καὶ τὸ «Μικρὸ τρυγονάκι» τοῦ 998 τεύχους. Ὁ λοχίας Ἀργύρης Μαρκουλάκης, 503 Τ.Π., 3ος Λόχος, ΒΣΤ 903, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὸ «Μικρὸ τρυγονάκι». Ὁ Γεώρ. Παΐσιος, 607 Τ.Π., 2ος Λόχος, ΣΤΓ 920Α, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὸ ἐξωτερικὸ στὴν ἑλληνικὴ καὶ γαλλικὴ γλῶσσα.

Ὁ ὑπαξιωματικὸς Τάκης Οἰκονόμου, ΚΕΕΜ, 8ος Λόχος, ΣΤΓ 909Α, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας τοῦ 988 τεύχους, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Βενετσιάνικη νύχτα». Ὁ Εὐάγ. Μαρικάκης καὶ ὁ Ἐμμανουὴλ Μάνος, ΚΕΝ Κορίνθου, 12ος Λόχος, ΣΤΓ 909, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν ἀντιστοίχως μὲ τὶς ἀναγνώστριές μας «Μαλαγγένια» καὶ «Κρυστάλλινο νερό». Δυὸ φίλοι, ὁ Σταῦρος Ἀνδρεάδης καὶ ὁ Εὐστάθιος Κουπίδης, 757 ΛΟΜ, ΣΤΓ 917, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέους καὶ νέες ἀπ' ὅλην τὴν Ἑλλάδα. Ὁ λοχίας Ἀναστάσιος Μακρίδης, 105 Μ.Π.Π.)Π.Λ., ΣΤΓ 912Γ, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν «Κρητικοπούλα» ἀπὸ τὸν Πειραιᾶ.

Ὁ Ἀντώνιος Γαλιατσᾶτος, 200 Μ. Ἐνσεσίου Παρατηρήσεως, 16ον ΕΣΕ, ΣΤΓ 904Α, Grèce, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνική, ἀγγλικὴ καὶ γερμανικὴ γλῶσσα. Ὁ Δ. Μπεκτασιάδης, 134 Μ.Π.Π., ΣΤΓ 917, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὶς δυὸ ἀχώριστες φίλες ἀπὸ τὰ Γιαννιτσὰ «Μελανοῦρι τῆς Μεσογείου» καὶ «Γκρατσιέλα». Ὁ ἴδιος ἐπιθυμεῖ νὰ λάβη γράμμα ἀπὸ τὴ «Μαρίκα Ε.» ἀπὸ τὸν Καναδᾶ. Ὁ Ἐμμανουὴλ Φεραγάδης, 391 Σ)Α, 1η Ἴλη, ΣΤΓ 901Α, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Ἀΐντα» τοῦ 990 τεύχους. Ὁ Σταμάτιος Λεβάκης, 724 Τ. Μηχανικοῦ, 1ος Λόχος, ΒΣΤ 904, Κλιμάκιον Τεμπῶν, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπ ὅλην τὴν Ἑλλάδα, κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴ Χαλκίδα.

Ὁ λοχίας Ἠλίας Βαρβάκης, ΚΕΝ Σύρου, 4ος Λόχος, ΒΣΤ 902, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας ἀπὸ τὴν Πελοπόννησο, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Ἄννα Χριστιάνα» τοῦ 991 τεύχους. Ὁ Αἰμίλιος Παπαδημητρίου καὶ ὁ Γεράσιμος Παπαδάτος, Σ.Δ.Λ. Βόλου, ΣΤΓ 994Α, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα. Ὁ ὑπαξιωματικὸς Γρηγόριος Μουγιάκος, Βα Ε.Τ.Ι., 2α Ἴλη, ΣΤΓ 904Β, Grèce, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας ἀπὸ τὸν Καναδᾶ, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Μαρίκα Ε.». Τὴν παρακαλεῖ ὅταν γράψη, νὰ στείλη μιὰ φωτογραφία της.

Ὁ Ἀνδρέας Κολώνης, 628 Τ.Π., 2ος Λόχος, ΒΣΤ 918Β καὶ ὁ Δημήτριος Σταματίου, γιὰ τὸν ὁποῖον ἰσχύει ἡ ἰδία διεύθυνσι, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν ἀντιστοίχως μὲ τὶς ἀναγνώστριές μας, ποὺ κρύβονται κάτω ἀπὸ τὰ ψευδώνυμα «Πονεμένο ἀηδόνι» καὶ «Ἀπελπισμένη καρδερίνα». Ὁ δεκανεὺς Βασίλ. Πυρρῆς, 613 Τ.Π., 3ος Λόχος, ΣΤΓ 920Γ, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴ «Μικρὴ κουκλίτσα» τοῦ 991 τεύχους.

Ὁ Ἰωάννης Καρατσούλας, 613 Τ.Π., 1ος Λόχος, ΣΤΓ 920Γ, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας, ποὺ κρύβεται κατω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Κρινολούλουδο» τοῦ 991 τεύχους. Ὁ Δημήτριος Δάγλας, γιὰ τὸν ὁποῖον ἰσχύει ἡ ἰδία διεύθυνσι, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ Ἑλληνίδες τοῦ ἐσωτερικοῦ, μὲ σκοπὸ ὅ,τι ἐπακολουθήση.

Ὁ Ντῖνος Θεοχάρης, 562 Τ.Π., ΛΒΟ, ΣΤΓ 916, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὸ «Ταξιδιάρικο πουλὶ» ἀπὸ τὴν Ἀλεξανδρούπολι. Ὁ Δημήτριος Ἀντωνίου, ΚΕΝ Σύρου, 5ος Λόχος, ΒΣΤ 902, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν «Ἀνυπόμονη καρδιὰ» τοῦ 992 τεύχους.

ΚΟΜΜΩΤΙΚΗ ΣΧΟΛΗ ΑΘΗΝΩΝ
(Ἐγκεκριμένη ὑπὸ τοῦ Κράτους)
Ὁδὸς Νίκης 39, Πλατεία Συντάγματος Διευθυντὴς Κων)νος Ἀνδριακόπουλος τέως Πρόεδρος Συλλόγου Κομμωτῶν Καταστηματαρχῶν Ἀθηνῶν.
— Καθηγηταὶ οἱ ἄριστοι τοῦ κομμωτικοῦ ἐπαγγέλματος κ. κ. ΖΩΡΖ ΚΑΡΑΚΑΤΣΑΝΗΣ, ΓΙΑΝΝΗΣ ΣΤΥΛΙΑΝΙΔΗΣ.
— Ντεμονστρατὲρ διὰ τὴν ἐφαρμογὴν τῶν προϊόντων τῶν μεγάλων Εὐρωπαϊκῶν Οἴκων οἱ κ. κ. ΣΠΥΡΙΔΩΝ ΚΤΕΝΑΣ, ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΣ ΑΛΙΦΡΑΓΚΗΣ, καὶ ΑΓΓΕΛΟΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΙΔΗΣ.
— Ἡ Κομμωτικὴ Σχολὴ Ἀθηνῶν εἶναι ἀνεξάρτητος καὶ δὲν ἀνήκει εἰς οὐδένα Οἶκον παρασκευῆς κομμωτικῶν προϊόντων.
— Τμήματα: Μετεκπαιδεύσεως κομμωτῶν, βοηθῶν κομμωτῶν καὶ ἀρχαρίων. Ἐγγραφαὶ καθ' ἑκάστην 9 — 1 καὶ 4 — 7.

ΔΥΣΠΕΨΙΑ;
ALKA SELTZER
Πάρετε ΑΛΚΑ-ΣΕΛΤΖΕΡ ἀνακουφίζει ἀμέσως
1-2 δισκία σ' ἕνα ποτήρι νερὸ
ALKA-SELTZER
Registered Trade Mark
Προϊὸν τῶν Ἀμερικανικῶν Ἐργοστασίων MILES LABORATORIES, INC., U.S.A.

Τὸ ἀπαραίτητο βιβλίο γιὰ κάθε γυναῖκα
ΙΑΤΡΙΚΗ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΕΙΑ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ
ΙΑΤΡΟΥ
Δ. ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΥ
Πλουσίως εἰκονογραφημένη
Σελίδες 320
ΠΩΛΕΙΤΑΙ εἰς ὅλα τὰ βιβλιοπωλεῖα. Ἀποστέλλεται παντοῦ συστημένο μὲ ταχυδρομικὴ ἐπιταγὴ δρχ. 60 εἰς τὴν διεύθυνσι τοῦ συγγραφέως. ΣΕΚΕΡΗ 8, Ἀθῆναι.

«Γνώμη»

Σὲ 5 λεπτά
Λούζετε καὶ βάφετε τὰ μαλλιά σας μὲ
ΒΕΛΛΑΤΟΝ
Τὸ Μοναδικὸ ΧΡΩΜΟ ΣΑΜΠΟΥΑΝ ΤΩΝ ΓΕΡΜ. ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΩΝ WELLA
ΒΕΛΛΑ ΕΛΛΑΣ
Ξενοφῶντος 14 τηλ. 32-749

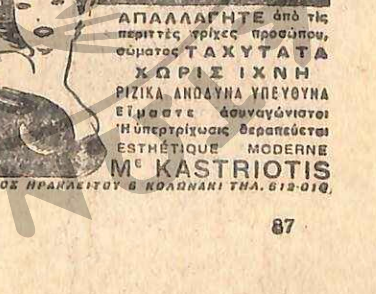

100%
ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ
ΑΠΑΛΛΑΓΗΤΕ ἀπὸ τὶς περιττὲς τρίχες προσώπου, σώματος ΤΑΧΥΤΑΤΑ
ΧΩΡΙΣ ΙΧΝΗ
ΡΙΖΙΚΑ ΑΝΩΔΥΝΑ ΥΠΕΥΘΥΝΑ
Εἴμαστε ἀσυναγώνιστοι
Ἡ ὑπερτρίχωσις θεραπεύεται
ESTHÉTIQUE MODERNE
Me KASTRIOTIS
ΟΔΟΣ ΗΡΑΚΛΕΙΤΟΥ 6 ΚΟΛΩΝΑΚΙ ΤΗΛ. 612-010

Ὡραία χειμωνιάτικη μέρα μὲ λιακάδα, στὰ βουνὰ τῆς Ἑλβετίας. Καιρὸς καταλληλότατος γιὰ τὴν ἐκγύμνασι τῶν λυκόσκυλων ἀπὸ τοὺς ἐκπαιδευτάς των. Ἀριστερά: Ὁ «Γκάλιξ», τὸ περιφημότερο σκυλὶ τοῦ Σμούτς, μὲ 17 διασώσεις στὸ ἐνεργητικό του.

ΤΑ ΛΥΚΟΣΚΥΛΑ ΣΩΖΟΥΝ ΤΟΥΣ ΟΡΕΙΒΑΤΕΣ

Μερικὲς χαρακτηριστικὲς περιπτώσεις

Καθὼς οἱ τρεῖς σκιὲρ κατέβαιναν τὴν πλαγιὰ τοῦ βουνοῦ, πλησιάζοντας στὸ ἑλβετικὸ χωριὸ Σαβέν, ἀκούστηκε ξαφνικὰ κάτι σὰν βροντή. Ἔφτανε μιὰ χιονοστιβάδα!

Οἱ δυὸ ἀπ' τοὺς ἄντρες τὴν ἀπόφυγαν, τρέχοντας πρὸς τὴ σωστὴ κατεύθυνσι. Ὁ ἄλλος ὅμως ἔκανε λάθος καί, σὲ λίγα λεπτά, ἦταν θαμμένος κάτω ἀπ' τὸ χιόνι. Δὲ φαινόταν πουθενὰ τὸ παραμικρὸ ἴχνος του!

Οἱ φίλοι του ἔβγαλαν τὰ σκί, ἔτρεξαν στὸ χωριὸ καὶ διηγήθηκαν τὴν ἱστορία τους σ' ἕνα χωροφύλακα.

— Ἂς μὴ χάνουμε καιρό! τοὺς εἶπε ἐκεῖνος.

Πίσω ἀπ' τὸ μικρὸ ἀστυνομικὸ σταθμό, συνάντησαν ἕνα ἄντρα μὲ δυὸ μεγάλα λυκόσκυλα. Τοῦ ἐξήγησαν σύντομα τί συνέβη, κι' ἐκεῖνος ὥρμησε ἀμέσως μαζὶ μὲ τὰ σκυλιά, πρὸς τὸν τόπο τῆς τραγωδίας. Τὸν ἀκολούθησαν κι' ἄλλοι χωρικοί.

Οἱ σκύλοι πήγαιναν πολὺ μπροστά. Ὅταν, λοιπόν, τοὺς ἔφτασαν οἱ ἄνθρωποι, 300 μέτρα περίπου πάνω ἀπ' τὴν κοιλάδα, ἔσκαβαν κιόλας τὸ χιόνι. Σὲ λίγο, εἶχαν ξεθάψει τὸν ἀναίσθητο σκιὲρ ἀπὸ βάθος 1½ μέτρου, κι' ἔγλυφαν τὸ χιόνι ἀπὸ τὴ μύτη καὶ τὸ στόμα του, γιὰ νὰ μπορῆ ν' ἀναπνεύση. Τοῦ εἶχαν σώσει τὴ ζωή!

Τέτοια περιστατικὰ δὲν εἶναι καθόλου σπάνια. Τὰ λυκόσκυλα αὐτὰ τοῦ Ἑλβετοῦ Φερδινάνδου Σμούτς, ἔχουν γίνει σήμερα τὰ περιφημότερα σκυλιὰ τοῦ κόσμου. Δὲν περνάει βδομάδα χωρὶς νὰ σώσουν τουλάχιστον ἕνα ὀρειβάτη, συχνὰ δὲ καὶ δυὸ ἢ τρεῖς.

Ὡς τὸν Ἰούλιο τοῦ περασμένου ἔτους, εἶχαν στὸ ἐνεργητικό τους 11.000 διασώσεις — μολονότι ὁ ἀφεντικός τους συνέλαβε τὴν ἰδέα καὶ ἄρχισε τὴν ἐκγύμνασί τους μόλις πρὶν κηρυχτῆ ὁ δεύτερος παγκόσμιος πόλεμος.

Ἦταν τότε θυρωρὸς τῆς Ἐθνικῆς Βιβλιοθήκης τῆς Βέρνης. Ἕνα πρωῒ λοιπὸν τοῦ 1937, ἔκανε περίπατο μὲ τὸ ἀγαπημένο του λυκόσκυλο, ὅταν συνάντησε μιὰ ὁμάδα βουνήσιων, ποὺ ψάχνανε γιὰ κάποιον ποὺ εἶχε χαθῆ. Ἀποφάσισε τότε νὰ δοκιμάση τὴν ἐξυπνάδα τοῦ σκυλιοῦ του, γιὰ τὴν ὁποία καυχιότανε.

— Ἐμπρός! Βρές τον! τοῦ φώναξε.

Ἐκεῖνο κατάλαβε καὶ πῆρε διεύθυνσι τελείως ἀντίθετη ἀπὸ κείνη, ποὺ ἀκολουθοῦσαν οἱ βουνήσιοι. Ὕστερα ἀπὸ λίγο, τὸ βρῆκαν νὰ σκάβη τὸ χιόνι σ' ἕνα σημεῖο. Τὸ βοήθησαν κι' ἔβγαλαν τὸ χαμένο ὀρειβάτη. Μὰ ἦταν πιὰ ἀργά. Ὁ δυστυχισμένος εἶχε πεθάνει!

Ὡστόσο, ὁ Σμοὺτς κατάλαβε ἀπ' τὴν ἡμέρα ἐκείνη, ὅτι τὰ λυκόσκυλα μποροῦν νὰ ἐξασκηθοῦν γιὰ νὰ σώζουν ἀνθρώπους θαμμένους στὸ χιόνι. Κι' ἐπιδόθηκε ἀμέσως στὸ ἔργο αὐτό.

Εἶχε μερικὰ καθαρόαιμα λυκόσκυλα, ποὺ τὰ λάτρευε. Ἄρχισε, λοιπόν, τὴν ἐξάσκησί τους, κρύβοντας μέσ' στὸ χιόνι ἕνα παλιὸ ροῦχο του κι' ἀφίνοντας ἔπειτα ἐλεύθερα τὰ σκυλιά. Τὰ ζῶα τὸ βρίσκανε πάντοτε σὲ λίγα δευτερόλεπτα. Τὴν ἴδια ἐπιτυχία σημείωσαν καὶ μὲ ροῦχα ἄλλων ἀνθρώπων, θαμμένα σὲ βάθος 1½ μέτρου.

Ἡ ἀξία τους ἀποδείχτηκε τὴν πρώτη φορὰ ποὺ ὁ Σμοὺτς πληροφορήθηκε πὼς εἶχε χαθῆ μιὰ ὁμάδα ὀρειβατῶν. Ξεκίνησε ἀμέσως, μαζὶ μὲ τρία λυκόσκυλά του. Τὰ ζῶα βρῆκαν γρήγορα τὸ σημεῖο ποὺ εἶχαν ταφῆ τὰ θύματα, τὰ ξέθαψαν καὶ καθάρισαν μὲ τὴ γλῶσσα τους τὸ χιόνι ἀπ' τὸ πρόσωπό τους, ὥσπου νὰ φτάσουν ἐπὶ τόπου οἱ ἄνθρωποι ποὺ τ' ἀκολουθοῦσαν.

Ὁ Σμοὺτς διέθεσε ἐπίσης ἀρκετοὺς μῆνες, γιὰ νὰ γυμνάση τὰ σκυλιά του νὰ τραβᾶνε ἕνα ἄνθρωπο μακρυὰ ἀπὸ ἕνα ἐπικίνδυνο τόπο. Γιὰ νὰ τὸ ἐπιτύχη, σκέφτηκε ν' ἀπομιμῆται τὴ βροντὴ τῆς χιονοστιβάδας. Κι' ἡ ἰδέα του ἀποδείχτηκε περίφημη.

Ἕνα χρόνο ἀργότερα, εἶχε πάει στὸ Μούρεν, ὅπου μιὰ χιονοστιβάδα εἶχε θάψει τέσσερα ἄτομα. Οἱ σκύλοι του τὰ βρῆκαν, ὅπως συνήθως, καὶ τὰ ξέθαψαν. Ἐνῶ ὅμως ἔγλυφαν τὴ μύτη καὶ τὸ στόμα τους, ἀκούστηκε ὁ πάταγος μιᾶς καινούργιας χιονοστιβάδας ποὺ ἔφτανε! Ἀμέσως τὰ σκυλιὰ πιάσανε μὲ τὰ δόντια τους τοὺς ἀναίσθητους ἀνθρώπους καὶ τοὺς τράβηξαν σὲ ἀσφαλισμένο μέρος.

Ὅταν κηρύχτηκε ὁ πόλεμος, τὰ λυκόσκυλα τοῦ Σμοὺτς εἶχαν γίνει κιόλας ξακουστὰ καὶ περιζήτητα. Ὁ ἑλβετικὸς στρατὸς τὸν ἐπιφόρτισε νὰ γυμνάση ἕνα ὁλόκληρο σύνταγμα ἀπὸ τέτοια σκυλιά, γιὰ ὑπηρεσία στὶς ἑλβετικὲς Ἄλπεις.

Τὰ ζῶα αὐτὰ σώσανε πολυάριθμους φυγάδες, ποὺ εἶχαν χαθῆ στὰ χιόνια. Τὸ 1943, ὅταν μιὰ τεράστια χιονοστιβάδα σάρωσε ὁλόκληρο τὸ Σαβὲν καὶ χάθηκαν 1000 ἄτομα, τὰ λυκόσκυλα διέσωσαν ἑκατοντάδες ἀπ' αὐτά.

Τὸ περιφημότερο ἀπ' τὰ λυκόσκυλα τοῦ Σμοὺτς λέγεται «Γκάλιξ» κι' ἔχει ἤδη 17 διασώσεις στὸ ἐνεργητικό του. Σὲ καθεμιὰ ἀπ' αὐτές, τὸ θῦμα ἦταν θαμμένο ἀπ' τὸ χιόνι καὶ θὰ πέθαινε, χωρὶς τὴν ἔγκαιρη ἐπέμβασι τοῦ σκυλιοῦ. (Πρέπει νὰ σημειωθῆ ὅτι ἕνας ἄνθρωπος θαμμένος στὸ χιόνι δὲ μπορεῖ νὰ ζήση περισσότερο ἀπὸ 15 λεπτὰ τῆς ὥρας).

Ἕνα βράδυ, τὸν καιρὸ τοῦ πολέμου, μιὰ γυναίκα ποὺ εἶχε δραπετεύσει ἀπὸ τὴν κατεχομένη Εὐρώπη, ἔφτασε, τελείως ἐξαντλημένη, σὲ κάποιο χωριό. Εἶχε ἀναγκαστῆ ν' ἀφίση πίσω της τὸ μωρό της, γιατὶ δὲν εἶχε τὴ δύναμι πιὰ νὰ τὸ κρατήση. Δὲ θυμόταν δὲ ἀκριβῶς σὲ ποιὸ σημεῖο...

Ἀμέσως ξεκίνησαν σκυλιὰ καὶ ἄνθρωποι. Σὲ δυὸ ὧρες, οἱ βουνήσιοι βρῆκαν τὰ λυκόσκυλα δίπλα στὸ μωρὸ ποὺ ἔκλαιγε. Εἶχαν ξαπλωθῆ δεξιὰ κι' ἀριστερά του καὶ τὸ ζέσταιναν μὲ τὸ σῶμα τους καὶ μὲ τὴν ἀναπνοή τους!

Σὲ μιὰ ἄλλη περίπτωσι, στὰ τέλη τοῦ 1944, δυὸ χωροφύλακες, ποὺ εἶχαν βγάλει ἔξω δυὸ λυκόσκυλα γιὰ νὰ τὰ γυμνάσουν, τὰ εἶδαν νὰ τρέχουν ξαφνικὰ πρὸς μιὰ χιονοσκεπασμένη κοιλάδα. Ἀπόρησαν τότε, γιατὶ δὲν εἶχε ἀναφερθῆ καμμιὰ ἐξαφάνισι. Ὡστόσο τὰ ἀκολούθησαν καὶ τὰ βρῆκαν νὰ σκάβουν στὸ χιόνι ὥσπου ξέθαψαν ἕνα παιδὶ 12 χρονῶν, ἀναίσθητο ἀλλὰ ζωντανὸ ἀκόμη.

Μολονότι εἶναι σήμερα πάνω ἀπὸ 60 χρονῶν, ὁ Σμοὺτς ἐξακολουθεῖ τὴν ἐκγύμνασι τῶν σκυλιῶν του. Ὅταν ἡ ἑλβετικὴ κυβέρνησι θέλησε νὰ τὸν τιμήση γιὰ τὸ μεγάλο ἔργο του, αὐτὸς χαμογέλασε, κούνησε τὸ κεφάλι του καὶ εἶπε:

— Ἀρκετὴ ἀμοιβή μου εἶναι νὰ ξέρω πὼς ἐξυπηρέτησα τὴν ἀνθρωπότητα!

ΓΙΑ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

★ Ἡ πραγματικὴ ἀγάπη δὲν εἶναι τὸ μαγικὸ παλάτι ποὺ ξεπροβάλλει ἀπὸ τὸ ἔδαφος μὲ τὸ ραβδὶ τῆς νεράϊδας. Εἶναι ἕνας ναὸς ποὺ τὸν χτίζουμε μόνοι μας, πέτρα μὲ πέτρα.

Ζὰν Βιολὲτ

★ Τὸ μεγαλύτερο κακό, ποὺ μπορεῖς νὰ κάνης στὴ γυναῖκα, εἶναι νὰ τῆς ἀποδείξης ὅτι τὴν ξέρεις πολὺ καλά.

★ Ἡ γυναῖκα εἶναι ἕνα πλᾶσμα, ποὺ ντύνεται, φλυαρεῖ καὶ γδύνεται!...

★ Ἡ ὄμορφη γυναῖκα ἱκανοποιεῖ τὰ μάτια μας καὶ ἡ φρόνιμη τὴν καρδιά μας. Ἡ πρώτη εἶναι πολύτιμο πετράδι, ἡ δεύτερη ὁλόκληρος θησαυρός.

★ Ἡ γυναῖκα μονάχα πόνους μπορεῖ νὰ χαρίση στὸν ἄντρα, ἀλλὰ τόσο γλυκοὺς πόνους!...

★ Δίκαια ἡ Ἰθάκη ἔγινε ξακουστὴ σ' ὅλο τὸν κόσμο, γιατὶ ἔζησε σ' αὐτὴ μιὰ γυναῖκα πιστὴ στὸν ἄντρα της.

★ Ὁ Θεὸς πάντοτε εἶναι μετανοιωμένος ποὺ ἔπλασε τὸν ἄντρα, ἀλλὰ ποτὲ δὲ μετάνοιωσε, γιατὶ ἔπλασε τὴ γυναῖκα. Κι' ὅμως, ὅταν ἔπλασε τὴ γυναῖκα, δὲ δημιούργησε πιὰ τίποτε ἄλλο, γιατὶ φοβήθηκε μήπως κάνη καὶ κανένα ἄλλο λάθος...

★ Δὲν ὑπάρχει πιὸ δυνατὸς δεσμὸς ἀπὸ τὴ γυναῖκα.

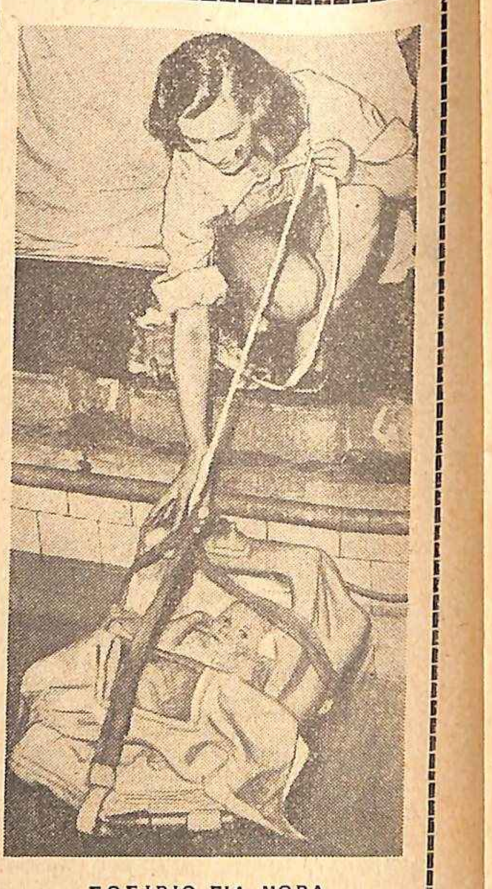

ΣΩΣΙΒΙΟ ΓΙΑ ΜΩΡΑ

Μὲ φανερὴ ἀγωνία ἡ κυρία Κίνγκ δοκιμάζει στὴ φωτογραφία μας τὸ νέο σωσίβιο λίκνο ποὺ κατασκεύασε ἕνας γιατρὸς τῆς Ἰατρικῆς Σχολῆς τοῦ Φάρνμποροου. Ἡ ἀγωνία της ὀφείλεται στὸ γεγονὸς ὅτι μέσα στὸ σωσίβιο ἔχει τοποθετήσει τὴν ἴδια τὴν κορούλα της. Ἡ συσκευὴ αὐτὴ θὰ σώζη στὸ μέλλον ἀπὸ τὸν πνιγμὸ τὰ μωρὰ ποὺ ἐπιβαίνουν ἀεροπλάνων, τὸ ὁποῖο λόγω βλάβης πέφτει καὶ βυθίζεται στὴ θάλασσα.

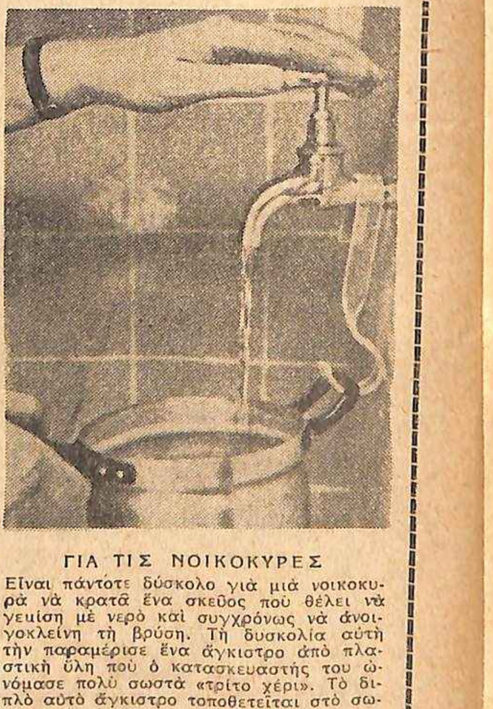

ΓΙΑ ΤΙΣ ΝΟΙΚΟΚΥΡΕΣ

Εἶναι πάντοτε δύσκολο γιὰ μιὰ νοικοκυρὰ νὰ κρατᾶ ἕνα σκεῦος ποὺ θέλει νὰ γεμίση μὲ νερὸ καὶ συγχρόνως νὰ ἀνοιγοκλείνη τὴ βρύση. Τὴ δυσκολία αὐτὴ τὴν παραμέρισε ἕνα ἄγκιστρο ἀπὸ πλαστικὴ ὕλη ποὺ ὁ κατασκευαστής του ὠνόμασε πολὺ σωστὰ «τρίτο χέρι». Τὸ διπλὸ αὐτὸ ἄγκιστρο τοποθετεῖται στὸ σωλῆνα, ὅπως δείχνει ἡ φωτογραφία μας καὶ τὸ κάτω μέρος του προορίζεται γιὰ τὸ χερούλι τοῦ μαγειρικοῦ σκεύους, ποὺ γεμίζει ἔτσι μὲ μεγάλη εὐκολία καὶ ἀφίνει στὴ νοικοκυρὰ ἕνα χέρι ἐλεύθερο.

ΠΟΝΕΜΕΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ἡ ἀγωνία τῆς ψυχῆς

Ὅλες οἱ ἱστορίες ποὺ γράφονται συνήθως εἶνε ἐρωτικές. Ἡ δική μου ἡ ἱστορία εἶναι ἀληθινὴ καὶ εἶνε πρὸ πάντων πονεμένη, γεμάτη ἀπὸ μνησικακία, ἀπὸ μίσος θάλεγα, γιατὶ ἔτσι τὸ θέλησε ἡ σκληρή μου μοῖρα.

Γεννήθηκα στὰ 1919 καὶ ἤμουνα ἡ τελευταία ἀπ' τὶς τρεῖς ἀδελφές μου. Ἡ Ἄννα, ἡ πρώτη, ἦταν πάρα πολὺ ὡραία, ἡ Ντόρα, λιγώτερο ὡραία ἀπ' τὴν Ἄννα, μὰ ψηλὴ καὶ λυγερή, μὲ κάτι τὸ αἰθέριο. Οἱ γονεῖς μου, ὕστερα ἀπὸ ὀχτὼ χρόνια δὲν περίμεναν πιὰ παιδιά, μὰ ὅταν ἐπρόκειτο νὰ γεννηθῶ, ἔλπισαν πὼς θἆταν ἀγόρι.

Ὅταν ἡ μητέρα μου μὲ γέννησε, ἀρρώστησε πολὺ βαρειὰ καὶ μὲ παράδωσαν τότε σὲ μιὰ παραμάνα. Μὰ κάποια μέρα, ποὺ ὁ πατέρας μου ἦρθε νὰ μὲ δῆ, μὲ βρῆκε βρώμικη, τόσο ἀπεριποίητη, ἀδύνατη καὶ μὲ πυρετό, ποὺ μὲ πῆρε ἀμέσως στὸ σπίτι. Ἔτσι μεγάλωσα κάπως ἀσθενική.

Δυὸ μῆνες ἀργότερα, παίζοντας μ' ἄλλα παιδιά—ἤμουνα τότε τριῶν χρονῶν — ἔπεσα καὶ χτύπησα στὴ σπονδυλική μου στήλη. Ὁ γιατρὸς διέταξε νὰ μὲ μεταφέρουν ἀμέσως στὸ νοσοκομεῖο.

Ἔμεινα ἐκεῖ ἀρκετοὺς μῆνες, μὰ ὅταν βγῆκα, ἤμουνα τὸ ἴδιο ἀδύνατη, κοντή, δὲ μποροῦσα νὰ σταθῶ καλὰ-καλὰ στὰ πόδια μου κι' ἔνοιωθα μέσα μου ἕνα ἀνεξήγητο μίσος γιὰ ὅλους.

Μὲ βάφτισαν Ἐλπίδα, μὰ μάταια ἔλπισα στὴ ζωή μου. Ἡ Ἄννα καὶ ἡ Ντόρα, ὅσο περνοῦσαν τὰ χρόνια, μεγάλωναν γερὲς κι' ὄμορφες, ἐνῶ ἐγὼ ἤμουν πάντα ἀρρωστιάρα καὶ σχεδὸν καμπούρα.

Οἱ γονεῖς μου μ' ἀγαποῦσαν καὶ μὲ περιποιόντανε καὶ συχνὰ ἡ μητέρα μου ξενυχτοῦσε κοντά μου ὅταν ἀρρώσταινα.

Ἤμουνα σχεδὸν ἕξη χρονῶν ὅταν, κάποια τρομερὴ νύχτα, ἔπεσα ἀπ' τὸ κρεβάτι μου μὲ τόση δύναμι στὸ πάτωμα, ποὺ ἡ σπονδυλική μου στήλη λύγισε σχεδὸν στὰ δύο κι' ἔγινα πραγματικὴ καμπούρα. Ἀπὸ τότε, ἡ ζωή μου ἔγινε σωστὸ μαρτύριο. Σχολεῖο δὲν πήγαινα γιὰ νὰ μὴ μὲ κοροϊδεύουν καὶ μάθαινα λίγα γράμματα στὸ σπίτι.

Ἔτσι κυλοῦσαν οἱ μῆνες, ὥσπου μιὰ μέρα ἡ μητέρα μου ἀρρώστησε βαρειὰ καὶ μέσα σὲ λίγες μέρες πέθανε.

Ἔπειτα ἀπὸ δυὸ χρόνια, ἡ Ἄννα, ποὖχε γίνει μιὰ ὡραιότατη κοπέλα, παντρεύτηκε μ' ἕνα νέο ἀπ' τὴν Ἀμερικὴ κι' ἔφυγε μὲ τὸν ἄντρα της γιὰ τὴ Νέα Ὑόρκη. Λίγο ἀργότερα, ἀρραβωνιάστηκε καὶ ἡ Ντόρα μ' ἕναν πιλότο ἀξιωματικὸ κι' ἀποφάσισαν νὰ κάνουν γρήγορα τοὺς γάμους τους. Ὁ Ἀλέκος, ὁ ἀρραβωνιαστικός της, ἦταν ἕνα συμπαθητικὸ καὶ τολμηρὸ παλληκάρι κι' ἀγαποῦσε πολὺ τὴ Ντόρα κι' ἐμένα σὰν ἀδελφή. Μὰ σὲ κάποιες ἀσκήσεις, ἔπεσε μὲ τὸ ἀεροπλάνο του καὶ τὸν βρῆκαν ἀπανθρακωμένο. Ἡ Ντόρα πῆγε νὰ τρελλαθῆ ἀπ' τὴν ὀδύνη της. Ἀδυνάτισε, ἔβλεπε στὸν ὕπνο της διαρκῶς ἐφιάλτες καὶ περνοῦσε τὶς μέρες της τραγουδώντας ἀσυνάρτητα τραγούδια.

Ἕνα πρωΐ, δὲ σηκώθηκε ἀπ' τὸ κρεβάτι της. Ἔνοιωθε τὸν ἑαυτό της πολὺ ἄσχημα κι' ὅταν πῆγα κοντά της μοῦ εἶπε λυπημένα:

— Ἐλπίδα, ἀδελφούλα μου, σὲ λίγο θὰ σᾶς ἀφήσω.

Ἤμουν ἀκόμα μικρὴ γιὰ νὰ καταλάβω τὸν κίνδυνο, ποὺ διέτρεχε, μὰ ὁ γιατρὸς ποὺ τὴν ἐξέτασε, διαπίστωσε καλπάζουσα φυματίωσι. Τὸ ἄλλο βράδυ, ἡ Ντόρα μας πέθανε, ὕστερ' ἀπὸ μιὰ δυνατὴ αἱμόπτυσι. Τὴ ντύσαμε μὲ τὰ νυφικά της καὶ τὴ θάψαμε, συνοδεύοντάς την μὲ τοὺς λυγμούς μας. Ἔγραψα στὴν Ἄννα ποὺ μοῦ ἀπάντησε, παρηγορώντας μας, μὰ δὲν μποροῦσε, τουλάχιστον γιὰ τὴν ὥρα, νἄρθη νὰ μᾶς δῆ.

Δὲν εἶχε περάσει καλὰ-καλὰ ἕνας χρόνος ἀπ' τὸ θάνατο τῆς Ντόρας, ὅταν, μιὰ μέρα, ὁ πατέρας μου ἦρθε στὸ σπίτι μὲ μιὰ νεαρὴ γυναίκα καὶ μοῦ εἶπε:

— Ἐλπίδα, αὐτὴ εἶναι ἡ γυναίκα μου καὶ θὰ εἶναι στὸ μέλλον ἡ μητέρα σου!

Ἀπόμεινα ἀποσβολωμένη καὶ τὄσκασα στὴν κάμαρά μου, κλαίγοντας.

Ἀπὸ τότε ἄρχισε, ὁ γολγοθᾶς μου. Ἡ Μαίρη, — ἔτσι λεγόταν ἡ μητρυιά μου — ἦταν μιὰ γυναίκα ἐλαφρόμυαλη, πονηρὴ καὶ μοχθηρὴ καὶ κάθε τόσο μὲ ταπείνωνε. Στὸ σπίτι εἶχα καταντήσει μιὰ δούλα κι' ἔκανα ὅλες τὶς δουλειές, ἀκόμα καὶ τὶς πιὸ βαρειές. Ἡ μητρυιά μου παραπονιόταν στὸν πατέρα μου πὼς δὲν τὴ βοηθοῦσα σὲ τίποτα κι' ἔλεγε πὼς ἦταν πάντα κουρασμένη. Ἤθελα νὰ φωνάξω στὸν πατέρα μου τὴν ἀλήθεια, μὰ φοβόμουνα πὼς ἡ Μαίρη θὰ μ' ἔσπαζε στὸ ξύλο. Ἤμουν δώδεκα χρονῶν.

Μιὰ μέρα, καθὼς ἡ μητρυιά μου ἦταν ἀκόμα στὸ κρεβάτι — ἡ ὥρα ἦταν ἕντεκα — κι' ἐγὼ σφουγγάριζα τὴν κουζίνα, ἦρθε ξαφνικὰ ὁ πατέρας μου. Ὅταν μὲ εἶδε, μὲ ρώτησε ποῦ ἦταν ἡ γυναίκα του.

— Στὸ κρεβάτι, τοῦ ἀπάντησα.

— Εἶναι ἄρρωστη;

— Ὄχι, εἶπα μὲ κακία, πάντα τέτοια ὥρα κοιμᾶται. Δὲ σηκώνεται πρὶν ἀπ' τὸ μεσημέρι κάθε μέρα.

— Γιὰ πές μου, λοιπόν, κορίτσι μου, ἐσὺ κάνεις ὅλες τὶς δουλειές;

— Ἐγὼ πατέρα.

— Κι' ἐγὼ ποὺ πολλὲς φορὲς σὲ μάλωνα καὶ σ' ἔδερνα γιὰ τὴν τεμπελιά σου.

— Δὲν πειράζει, πατέρα. Φτάνει πὼς μ' ἀγαπᾶς...

— Συχώρα με, Ἐλπίδα. Νὰ μὴν πῆς πὼς ἦρθα.

Κι' ἔφυγε. Ὅταν ξαναγύρισε τὴ συνηθισμένη του ὥρα, ἡ μητρυιά μου ἄνοιξε τὸ στόμα της γιὰ νὰ πῆ τὶς ἴδιες πάντα φράσεις:

— Εἶμαι πεθαμένη ἀπ' τὴν κούρασι.

Μὰ δὲ μπόρεσε νὰ συνεχίση γιατὶ ὁ πατέρας μου τῆς ἔδωσε δυὸ γερὰ χαστούκια ποὺ τὴν ἔκαναν νὰ μὴ μπορῆ νὰ σταθῆ στὰ πόδια της. Τότε μὲ κύτταξε ἀπειλητικὰ κι' ὅταν, ἀργότερα, μείναμε μόνες μ' ἔβρισε μὲ τὰ χειρότερα λόγια καὶ μὲ χτύπησε τόσο δυνατά, ποὺ ἔπεσα ἄρρωστη στὸ κρεβάτι μὲ πυρετό. Ἡ μητρυιά μου δὲν ἔμπαινε ποτὲ στὴν κάμαρά μου ὅσο βάσταξε ἡ ἀρρώστια μου. Ἔλπιζα νὰ πεθάνω καὶ νὰ γλυτώσω, μὰ ἔγινα καλά.

Μὲ τὰ χρόνια ὁ πατέρας μου ἄρχισε νὰ γερνάη καὶ συχνὰ ἀρρώσταινε. Ἡ Μαίρη, ἡ μητρυιά μου, στὸ τέλος, τὸν βαρέθηκε κι' ἔφυγε ἕνα πρωῒ μ' ἕνα φίλο της, ἀφοῦ ἔκλεψε ὅλες τὶς οἰκονομίες μας.

Ἤμουν τότε δεκάξη χρονῶν. Ὁ πατέρας μου γιὰ νὰ ξεχάση τὴ μητρυιά μου, ποὺ φαίνεται πὼς τὴν ἀγαποῦσε, ἄρχισε νὰ πίνη καὶ σιγὰ-σιγὰ νὰ καταρρέη. Στὸ χρόνο ἀπάνω πέθανε ἀπὸ συγκοπή.

Τὸν θάψαμε κοντὰ στὴ Ντόρα καὶ στὴ μητέρα μου. Ἀπόμεινα ἔτσι, ὁλομόναχη, ἀνυπεράσπιστη, στὴ ζωή. Τότε, πούλησα ὅ,τι εἶχα καὶ δὲν εἶχα. Ἔγραψα στὴν Ἄννα, στὴ Νέα Ὑόρκη, μὰ δὲν ἔλαβα ποτὲ ἀπάντησι. Ἀπογοητευμένη μιὰ μέρα, πῆρα τὸ δρόμο τοῦ μοναστηριοῦ.

Ἐκεῖ ἔκλεισα πιὰ τὴ δυστυχισμένη ζωή μου. Ὅλες οἱ ἱστορίες οἱ πραγματικὲς δὲν εἶναι πάντα ἐρωτικές, ὑπάρχουν κι' ἄλλες ποὺ μιλοῦν γιὰ τὴν ἀγωνία τῆς ἀνθρώπινης ψυχῆς.

ΜΙΡΑΝΤΑ

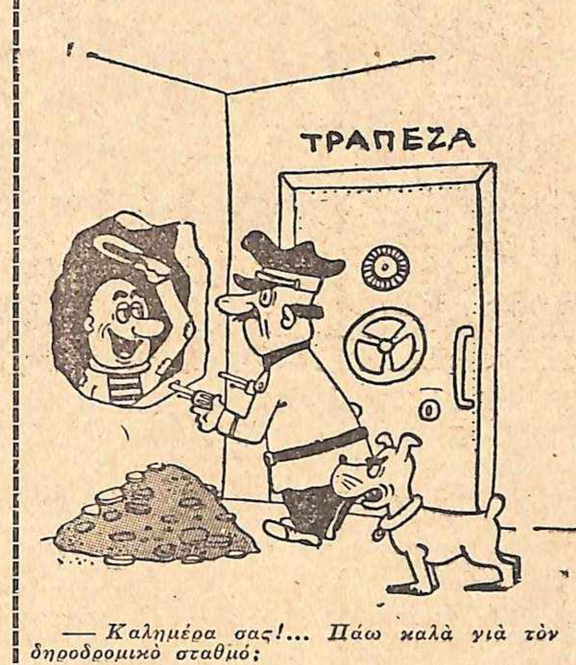

— Καλημέρα σας!... Πάω καλὰ γιὰ τὸν σιδηροδρομικὸ σταθμό;

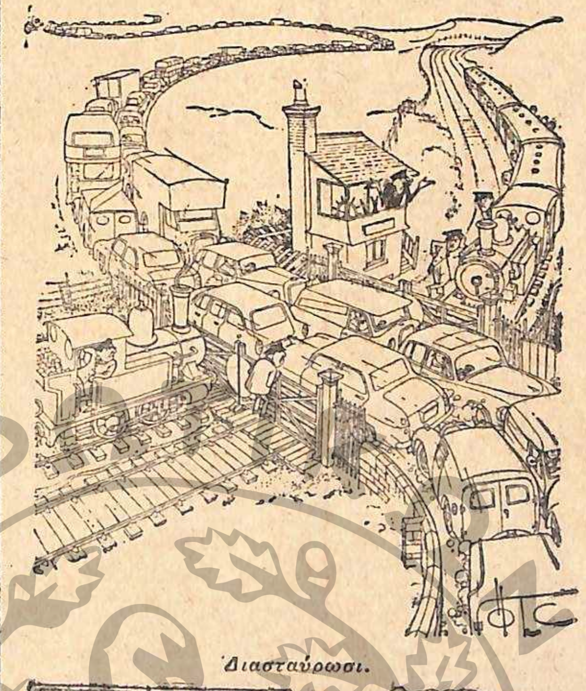

Διασταύρωσι.

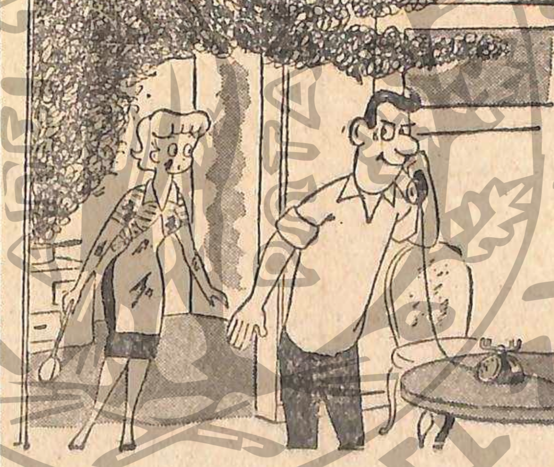

— Σὲ ποιὸν τηλεφωνεῖς;
— Στὴ μητέρα σου... Θὰ τὴν καλέσω νὰ φάη μαζί μας σήμερα!...

Ὁ Διεθνὴς
ΣΤΙΒΟΣ

ΚΟΝΡΑΝΤΣ ΚΑΙ ΝΤΕΒΙΤ ΤΑ ΑΥΣΤΡΑΛΙΑΝΑ ΔΕΛΦΙΝΙΑ

Δυὸ ἀδέλφια 13 καὶ 15 ἐτῶν, οἱ Κόνραντς, καταρρίπτουν τὰ παγκόσμια ρεκὸρ τῶν γυναικῶν καὶ τῶν ἀνδρῶν

Τοὺς διεθνεῖς κολυμβητικοὺς κύκλους κατέπληξε τελευταῖα ἕνα νέο κολυμβητικὸ φαινόμενο ἤ, μᾶλλον...δύο, τ' ἀδέλφια Κόνραντς. Ὁ Τζὼν Κόνραντς, Αὐστραλός, μόλις 15 ἐτῶν, κατέρριψε, μέσα σὲ μιὰ βδομάδα, ἕξ (6) παγκόσμια κολυμβητικὰ ρεκὸρ τῶν ἀνδρῶν στὰ 200 μ., 400 μ., 800 μ., 220 γυάρδες, 440 γυάρδες καὶ 880 γυάρδες. Πρόκειται γιὰ καταπληκτικὸ ἀστέρι τοῦ ὑγροῦ στίβου. Ἀφοῦ, παιδὶ ἀκόμη, μπορεῖ νὰ σαρώνη τὶς ἐπιδόσεις τῶν ἀνδρῶν μὲ τόση εὐχέρεια, φαντασθῆτε τί θὰ πραγματοποιήση ὅταν θὰ ἐνηλικιωθῆ!

Στοὺς κολυμβητικοὺς ἀγῶνες γιὰ τὸ πρωτάθλημα τῆς νέας Νοτίου Οὐαλλίας, στὸ Σίδνεϋ, ὁ νεαρὸς Τζὼν Κόνραντς βελτίωσε τὸ ρεκὸρ τῆς Αὐστραλίας στὶς 880 γυάρδες καὶ 800 μέτρα μὲ 9΄24΄΄7, ἔναντι 9΄34΄΄3 τοῦ παλαιοῦ, ποὺ κατεῖχε ὁ Μάρραιϋ Ρόουζ. Στὸν τελικὸ ἀγῶνα συνέτριψε τὸ παγκόσμιο ρεκὸρ στὶς ἴδιες ἀποστάσεις, μὲ 9΄17΄΄7. Τὸ παλιὸ ρεκὸρ τοῦ κόσμου κατεῖχε ὁ Ἀμερικανὸς ἄσσος Τζὼρτζ Μπρὴν μὲ 9΄19΄΄2. Πρέπει νὰ σημειωθῆ πὼς ὁ Κόνραντς νίκησε πρὶν καταρρίψη τὸ παγκόσμιο ρεκὸρ τῶν 880 γυαρδῶν καὶ 800 μ., καὶ σὲ μιὰ κούρσα 110 γυαρδῶν κρόουλ μὲ 58΄΄5 ἰσοφαρίσας τὸ αὐστραλιανὸ ρεκὸρ παίδων τοῦ Γκούντμαν μὲ 58΄΄5!!! Τὸ ρεκὸρ τῶν Γκούντμαν καὶ Κόνραντς εἶναι καὶ παγκόσμιο.

★

Πρὶν ἀκόμη συνέλθουν οἱ παγκόσμιοι ἐμπειρογνώμονες ἀπὸ τὰ κολυμβητικὰ κατορθώματα τοῦ ἐκπληκτικοῦ Κόνραντς ὁ ἀσύρματος μετέδωσε νέους ἄθλους. Σὲ ἀγῶνες 440 γυαρδῶν κατέρριψε τὸ παγκόσμιο ρεκὸρ τοῦ συμπατριώτη του Μάρραιη Ρόουζ (4΄27΄΄) μὲ 4΄25΄΄9. Ὁ χρόνος αὐτὸς ἀντιστοιχεῖ μὲ 4΄24΄΄5 γιὰ τὰ 400 μ., ἀλλὰ δὲ χρονομετρήθηκε. Ἀκοῦστε πὼς πέρασε τὶς ἐνδιάμεσες ἀποστάσεις ὁ νεαρὸς Τζών: 110 γυάρδες σὲ 1΄33΄΄7, 220 γυάρδες σὲ 2΄10΄΄, 330 γυάρδες σὲ 3΄18΄΄1, 430 γυάρδες σὲ 4΄25΄΄9.

Σᾶς παραθέτουμε τοὺς δέκα καλύτερους κολυμβητὲς τοῦ κόσμου στὰ 400 μ. κρόουλ: 1) Κόνραντς (Αὐστραλὸς) 4΄25΄΄9 (1958). 2) Ρόουζ (Αὐστρ.) 4΄27΄΄ (1956). 3) Γιαμανάκα (Ἰάπ.) 4΄28΄΄5 (1957). 4) Νικίτιν (Ρῶσ.) 4΄30΄΄1 (1957). 5) Μπουατὲ (Γάλλ) 4΄30΄΄7 (1952). 6) Κόννο (Ἀμερικ.) 4΄31΄΄3 (1952). 7) Ζίρολντ (Ἀνατ. Γερμανία) 4΄31΄΄4 (1957). 8) Μπρὴν (Ἀμερικ.) 4΄32΄΄5 (1956). 9) Χάλλοραν (Αὐστραλ.) 4΄32΄΄9 (1956). 10) Φουρουχάσι (Ἰάπων) 4΄33΄΄ (1948).

Θὰ προσθέσουμε ὅμως πὼς τὰ παγκόσμια ρεκόρ, γιὰ ν' ἀναγνωρίζωνται, πρέπει νὰ πραγματοποιοῦνται σὲ κολυμβητήριο 50 μέτρων ἢ 55 γυαρδῶν. Ἐπομένως, ἀπὸ τὶς παραπάνω ἐπιδόσεις θὰ πρέπει νὰ διαλέξουμε μονάχα ἐκεῖνες ποὺ ἔχουν πραγματοποιηθῆ σὲ μεγάλα κολυμβητήρια (50 μ.), ὅπως οἱ παρακάτω:

1) Κόνραντς (Αὐστρ.) 4΄25΄΄9 (1958).

2) Ρόουζ (Αὐστρ.) 4΄27΄΄ (1956).

3) Μπουατὲ (Γάλλ.) 4΄30΄΄7 (1952).

4) Φουρουχάσι (Ἰαπ.) 4΄33΄΄ (1948).

5) Ζανὺ (Γάλλ.) 4΄35΄΄2 (1947).

6) Σμὶθ (Ἀμερ.) 4΄39΄΄6 (1942).

★

Τὸ καλό... τρίτωσε! Ὁ Τζὼν Κόνραντς, στοὺς ἀγῶνες τοῦ Σίδνεϋ, μετὰ τοὺς ἄθλους του στὰ 800, 400 μέτρα καὶ 880, 440 γυάρδες, κατέρριψε ἀκόμα δύο παγκόσμια ρεκὸρ στὰ 200 μ. καὶ 220 γυάρδες σὲ 2΄04΄΄8!

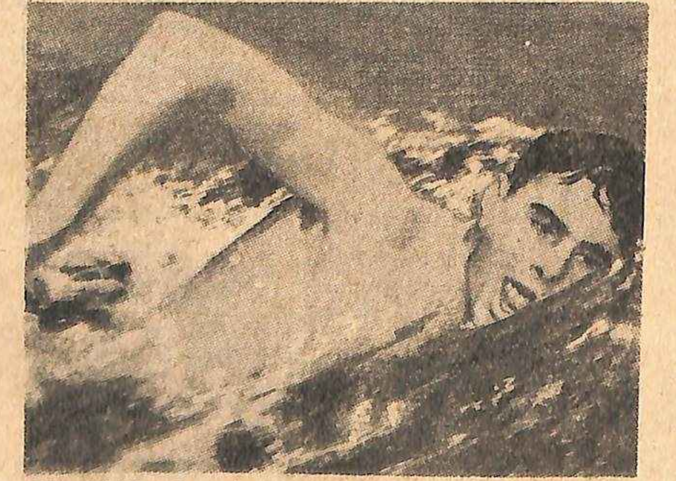

Τζὼν Ντέβιτ, ὁ ταχύτερος κολυμβητὴς τοῦ κόσμου μὲ 54΄΄6 στὰ 100 μ. κρόουλ.

• Ὁ Κόνραντς ἔχει ἀδελφή, τὴν Ἴλσα Κόνραντς 13 μόλις ἐτῶν, ποὺ μιὰ βδομάδα πρὶν ὁ Τζὼν κάνη τὴ μεγαλειώδη ἐμφάνισί του, κατώρθωσε νὰ καταρρίψη, κορασίδα καὶ αὐτή, τὰ παγκόσμια ρεκὸρ τῶν 880 γυαρδῶν καὶ 800 μ. γυναικῶν κρόουλ.

Φαίνεται πὼς τὰ δελφίνια αὐτὰ τῆς Αὐστραλίας ἄρχισαν πολὺ μικρὰ τὴν κολυμβητικὴ ἐκπαίδευσί τους.

★

Ἀκόμα ἕνας Αὐστραλὸς καὶ Τζὼν τ' ὄνομά του, ὁ Ντέβιτ, φιγουράρει στὴν πλειάδα τῶν κολυμβητικῶν ἀστέρων τῆς «Πρασίνης Ἠπείρου». Ὁ Τζὼν Ντέβιτ εἶναι 20 ἐτῶν, ἀλλὰ κατέχει τὸ παγκόσμιο ρεκὸρ τῶν 100 μ. κρόουλ μὲ 54΄΄6.

Οἱ φίλαθλοι τῆς Αὐστραλίας λατρεύουν «τὸ δελφίνι», ὅπως χαϊδευτικὰ τὸν προσονομάζουν. Στοὺς Ὀλυμπιακοὺς Ἀγῶνες τοῦ 1956, ὁ Ντέβιτ, χωρὶς καμμιὰ ἰδιαίτερη προετοιμασία, κατώρθωσε νἄρθη δεύτερος στὸ 100 μ. κρόουλ, μετὰ ἀπὸ τὸ θρυλικὸ Χέντριξ, καὶ νὰ κατακτήση τὸ ἀργυροῦν ὀλυμπιακὸ μετάλλιο. Στὴ σκυταλοδρομία 4Χ200 μ. ἦταν ὁ μεγαλύτερος συντελεστὴς τῆς πρώτης νίκης τῶν Αὐστραλῶν.

Τὰ δυὸ ὀλυμπιακὰ μετάλλια ἔδωσαν φτερὰ στὸ νεαρὸ Τζών. Γοητευμένος ἀπὸ τὶς νίκες του καὶ θερμὸς λάτρης τοῦ ὑγροῦ στοιχείου, ἀποφάσισε νὰ ἐπιδοθῆ πιὰ συστηματικὰ στὸ κολύμπι. Τὸν παρέλαβε ὁ περίφημος προπονητὴς Σὰμ Χέρφορντ, ποὺ ἀνέδειξε τὸν ὀλυμπιονίκη τῶν 1500 καὶ 400 μ. Μάρραιη Ρόουζ.

— Συγκαταλέγω τὸν Ντέβιτ μεταξὺ τῶν μεγαλυτέρων ταλέντων, ποὺ ἀνέδειξε τὸ διεθνὲς κολύμπι, εἶπε ὁ Χέρφορντ. Εἶναι πολὺ φυσικὸς στὶς κινήσεις καὶ ἐπὶ πλέον διαθέτει πηγαῖο δυναμισμό. Προβλέπω πὼς πολὺ σύντομα θὰ κατέβη κάτω ἀπὸ 54΄΄ στὰ 100 μ. Καὶ τότε θὰ εἶναι πολὺ δύσκολο γιὰ τὸν καθένα νὰ τὸν πλησιάση! Βέβαια, ἔχει ἀκόμη ἀρκετὲς ἐλλείψεις. Ὅπως, ἐπὶ παραδείγματι, στὴ στροφὴ δὲν εἶναι ὅσο πρέπει ταχύς. Ἐὰν βελτιώση ὡρισμένες τεχνικὲς λεπτομέρειες, τότε θὰ συντρίψη ὅλα τὰ ρεκὸρ ἀπὸ τὰ 100 μ. μέχρι τὰ 400 μ.

Ὁ Ντέβιτ, μέχρι σήμερα, κατέχει τὰ παγκόσμια ρεκὸρ στὶς 110 γυάρδες κρόουλ μὲ 55΄΄2 καὶ στὰ 100 μέτρα κρόουλ μὲ 54΄΄6.

Τ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

✪✪

Ἡ φυλακὴ - παράδεισος

Ἡ Σουηδία δοκιμάζει κάθε καινούργια ἰδέα γιὰ τὸ καλὸ τῆς ἀνθρωπότητος. Τώρα, λοιπόν, κάνει τὸ δαπανηρότερο πείραμά της, μὲ μιὰ φυλακή, ποὺ ἱδρύθηκε στὸ Σόγκομ καὶ ποὺ στοίχισε 60 ἑκατομμύρια δραχμές. Οἱ 230 φυλακισμένοι, ποὺ θὰ κλειστοῦν σ' αὐτήν, θὰ μένουν σὲ 15 μονώροφα περίπτερα μὲ ἄθραυστα τζάμια στὰ παράθυρα (ποὺ κοστίζουν 5.000 δραχμὲς τὸ καθένα), μὲ καλοριφὲρ «χωνευτὰ» στοὺς τοίχους, μὲ στρώματα ἀπὸ ἀφρώδες ἐλαστικὸ μὲ τηλέφωνα σὲ κάθε κελλί. Συσκευὲς τηλεοράσεως, ἐγκατεστημένες στοὺς διαδρόμους καὶ συνδεόμενες μ' ἕνα κεντρικὸ δέκτη, θὰ ἐπιτρέψουν τὸν περιορισμὸ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν δεσμοφυλάκων στὸ ἐλάχιστο.

Κάθε κελλὶ θὰ ἔχη ἐπίσης τὸ ραδιόφωνό του κουρτίνες ἐμπριμέ, γραφεῖο, ράφια γιὰ βιβλία καὶ νιπτῆρα μὲ ζεστὸ καὶ κρύο νερό.

ΛΥΣΕΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΓΝΙΔΙΩΝ τοῦ παρόντος τεύχους

Ρομβόλεξο

1) ΜΑΔΗΜΑ. 2) ΑΝΑΝΑΣ. 3) ΡΟΔΙΝΑ. 4) ΚΙΣΣΟΣ. 5) ΔΟΚΙΜΗ 6) ΑΡΑΙΟΝ. 7) ΔΕΚΑΡΙ. 8) ΣΤΑΝΕΣ. 9) ΚΑΠΑΚΙ. 10) ΑΘΗΝΑΙ. 11) ΚΑΛΑΘΑ. 12) ΑΤΑΜΑΝ. 13) ΠΟΡΕΙΑ. 14) ΗΡΑΙΟΝ. 15) ΛΑΒΑΡΑ. 16) ΑΒΡΑΑΜ.

Ποιὰ ἀπὸ τὶς τρεῖς;

1) 13 χρόνων. 2) Ὁ Ζεύς. 3) Τέσσερις (Μποὲμ — Εντγκαρ — Ἀδελφὴ Ἀντζέλικα — Τόσκα). 4) Μετέτρεψε τὸ νερὸ σὲ κρασί. 5) Ὁ Τζὼν Ἄνταμς. 6) Στὴν Ἀγγλία. 7) Στὴν Κριμαία. 8) 11. 9) 5 (Βαγδάτη — Ἰράκ, Μπογκότα — Κολομβίας, Καμποὺλ — Ἀφγανιστάν, Σόφια — Βουλγαρίας, Βαντοὺζ — Λιχτενστάιν) 10) Συνορεύουν καὶ οἱ τέσσερις μὲ τὴν Ἰταλία.

Ποιὸς ἀριθμός;

Τὸ 37.

Μαγικὴ εἰκὼν χωρὶς εἰκόνα

Ροσσίνι (ἀπὸ ΡΩ. ΣΥ.ΝΙνα...

Οἱ δύο ὅμοιοι σερίφηδες

Εἶναι ὁ 1ος τῆς Β΄ σειρᾶς καὶ ὁ 4ος τῆς τετάρτης.

✪✪

Ἡ λύσις τοῦ ὑπ' ἀριθ. 677 σταυρολέξου

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) ΧΗΝ — ΤΑΔΕ — ΣΩΜΑ — ΚΑΣ. 2) ΑΜΕΣΟΣ — ΑΛΒΑΝΗ. 3) ΝΑΖΗΣ — ΤΣΑΚΑ — ΦΑΡΟΣ. 4) ΘΕΜΑΤΑ — ΠΡΑΝΕΣ. 5) ΑΙΡΑ — ΙΜΑΛΑΪΑ — ΑΣΤΥ. 6) ΓΑ — ΙΑ — ΑΚΟΜΑ — ΕΝ — ΑΛ. 7) ΚΑΡΑ — ΤΣΑ — ΑΠΑΣ. 8) ΝΕΑ — ΧΡΕΗ — ΡΑΜΙ — ΗΩΣ. 9) ΤΙΑΡΑ — ΜΑΛΙΚ. 10) ΑΝΩ — ΙΕΡΑ — ΚΟΡΟΟΡΑ. 11) ΝΕΟΝ — ΥΜΑ — ΑΓΙΣ. 12) ΑΡ — ΡΣ — ΑΤΟΝΑ — ΗΛ — ΒΑ. 13) ΣΟΔΑ — ΑΠΑΡΤΙΑ — ΑΡΑΜ. 14) ΚΑΝΟΝΙ — ΜΠΙΡΗΣ. 15) ΡΑΚΟΣ — ΣΠΑΛΑ — ΔΟΣΙΣ. 16) ΑΝΟΣΙΑ — ΙΑΣΙΜΑ. 17) ΣΙΣ — ΑΧΩΡ — ΤΑΩΣ — ΣΑΝ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) ΧΑΝ — ΑΠΑΝ — ΑΒΑΣ — ΡΑΣ 2) ΗΜΑΘΙΑ — ΡΟΚΑΝΙ. 3) ΝΕΖΕΡ — ΚΑΤΩΝ — ΔΑΚΟΣ. 4) ΣΗΜΙΑΛ — ΕΡΑΝΟΣ. 5) ΤΟΣΑ — ΑΡΧΑΙΟΣ — ΟΣΙΑ. 6) ΑΣ — ΤΙ — ΑΡΡΕΝ — ΑΝ — ΑΧ. 7) ΤΑΜΑ — ΕΑΡ — ΑΠΙΣ. 8) ΕΡΣ — ΑΚΤΗ — ΑΥΤΑ — ΠΥΡ. 9) ΑΥΛΟΣ — ΜΟΡΙΑ. 10) ΣΟΚ — ΑΜΑΡ — ΚΑΝΤ — ΛΩΤ. 11) ΑΠΙΑ — ΑΜΟ—ΑΙΜΑ. 12) ΜΑ — ΡΑ — ΑΜΑΡΑ — ΑΠ — ΙΩ. 13) ΑΛΦΑ — ΕΠΙΛΟΓΗ — ΙΔΑΣ. 14) ΒΑΝΑΝΑ — ΙΛΑΡΟΣ. 15) ΚΑΡΕΣ — ΣΗΚΟΣ — ΡΗΣΙΣ. 16) ΑΝΟΣΤΑ — ΒΑΣΙΜΑ. 177) ΣΗΣ — ΥΛΕΣ — ΑΔΑΜ — ΣΑΝ.

✪✪

Ἡ λέξις «πὸστ - ρεστάντ»

Μιὰ φορὰ ὁ Γαβριηλίδης, μὴ ἔχοντας μὲ ποιὸν νὰ τὰ βάλη, τὰ ἔβαλε μὲ τὴ λέξι «Poste - Restante».

Κι' ἕνα πρωΐ ἡ «Ἀκρόπολις» βγῆκε μ' ἕναν μεγάλο διαγωνισμὸ καὶ μὲ πολλὰ καὶ πλούσια βραβεῖα γιὰ κεῖνον ποὺ θαὕρισκε μιὰ ἄλλη ἐπιτυχημένη λέξι πρὸς ἀντικατάστασί της.

Ἄρχισαν λοιπὸν νὰ φτάνουν στὴν «Ἀκρόπολι» σωροὶ ἐπιστολῶν. Ἄλλοι ἐπρότειναν τὴ λέξι «ζητητέα», ἄλλοι «φυλακτέα», ἄλλοι «ἀνευρετέα». Ὁ Σ. Λοβέρδος τῆς Λαϊκῆς Τραπέζης ἐπρότεινε τὴ λέξη «Μενετή», ἀλλὰ τίποτα... Κι' ὁ Γαβριηλίδης ἀπελπισμένος εἶπε:

— Εὐκολώτερο εἶναι νὰ βρεθῆ ἕνα μεγάλο δάνειο, ἕνας νέος τηλέγραφος, τὸ ράδιο, παρὰ μιὰ λέξις.

Κι' ὁ μακαρίτης Ρέπουλης πρόσθεσε, κουνῶντας τὸ κεφάλι του:

— Καὶ νὰ φανταστῆ κανείς, ὅτι τὴ λέξι αὐτή, δὲν κατορθώνει νὰ τὴ βρῆ ἕνα ὁλόκληρο ἔθνος, ποὺ συγγράφει ἀπὸ καταβολῆς κόσμου καὶ κατέκλυσε γῆν καὶ οὐρανὸν μὲ πάπυρο καὶ μὲ χαρτί!...

ΤΟ ΑΝΘΙΣΜΕΝΟ ΔΕΝΤΡΟ

Πρωτότυπο διήγημα

Ὁ Ἀντρὲ Σερὰν εἶχε ἐγκαταλείψει μιὰ μέρα τὴν Εὐρώπη κι' εἶχε καταφύγει στὴ Νότιο Ἀφρικὴ μαζὶ μὲ τὴν ὡραία γυναίκα του, γιὰ νὰ προστατέψη τὴν εὐτυχία του ἀπ' τὴν ἐκδίκησι τοῦ Χάρρυ Μπέρνς.

Τὴν ἴδια μέρα τοῦ γάμου του, εἶχε φύγει γρήγορα ἀπ' τὴ Μασσαλία, γιὰ νὰ γλυτώση ἀπ' τὰ ἐγκληματικὰ χέρια τοῦ ἀντιζήλου του.

Ὁ Μπέρνς ἦταν ἕνας γερὸς ναύτης, μὲ βίαιο χαρακτήρα, ποὺ ταξείδευε ἕξη μῆνες τὸ χρόνο σ' ὅλες τὶς θάλασσες καὶ τοὺς ἄλλους ἕξη ξόδευε τὰ λεφτά του στὰ ὕποπτα κέντρα μὲ τοὺς ἀνθρώπους τοῦ ὑποκόσμου.

Ὁ Σερὰν κι' ὁ Μπέρνς εἶχαν γνωρίσει κατὰ τύχην τὴν ἴδια γυναίκα κι' εἶχαν γίνει ξαφνικὰ ἀντίζηλοι. Μὰ ἡ γυναίκα ἐκείνη εἶχε δείξει ἀπ' τὴν πρώτη στιγμὴ μιὰ ἰδιαίτερη συμπάθεια στὸ Σεράν, ποὺ τὴ λάτρευε. Τότε ὁ Μπέρνς δήλωσε, ἔξαλλος ἀπ' τὸ θυμό του:

— Ὅταν ἐπιθυμῶ ἐγὼ κάτι, τὸ παίρνω μὲ κάθε τρόπο! Αὐτὴ ἡ γυναίκα θὰ γίνη δική μου ἢ κανενός... Ἔμαθα πὼς ὁ Σερὰν τὴν παντρεύτηκε κι' ἔφυγαν κρυφὰ ἀπ' τὴν Εὐρώπη. Ἔ λοιπόν, θὰ τοὺς βρῶ καὶ θὰ τοὺς σκοτώσω καὶ τοὺς δυό!

Ὕστερα ὅμως εἶχε καταλήξει στὴ φυλακή, γιατὶ εἶχε σκοτώσει ἕνα ἀξιωματικὸ τοῦ ἐμπορικοῦ ναυτικοῦ, σ' ἕνα ταξείδι του στὸν Ἀτλαντικό.

Στὸ μεταξύ, ὁ Ἀντρὲ Σερὰν εἶχε κάνει τὴν τύχη του στὴ Νότιο Ἀφρικὴ καὶ ζοῦσε τώρα μὲ τὴ γυναῖκα του σ' ἕνα ὡραῖο ἀγρόκτημα.

Τὴν εὐτυχία τους συμπλήρωνε ἕνα ἔξυπνο κι' ἀξιολάτρευτο ἀγοράκι, δεκατεσσάρων χρόνων.

Εἶχαν περάσει τόσα χρόνια ἀπ' τὶς ἀγωνιώδεις ἐκεῖνες ἡμέρες τῆς Μασσαλίας κι' ὁ Χάρρυ Μπέρνς εἶχε πιὰ ξεχαστῆ, ὅταν ἔξαφνα, ἕνα βράδυ, φτάσανε στὸ κτῆμα δυὸ περαστικοὶ τυχοδιῶκτες καὶ ζήτησαν ἀπ' τὸν Ἀντρὲ Σερὰν νὰ τοὺς φιλοξενήση.

Ἐκείνη τὴν ὥρα, ἡ γυναῖκα του, ἡ Εὐγενία, ἔλειπε στὴν πόλι. Εἶχε πάει νὰ ἐπισκεφθῆ μιὰ φίλη της. Ἐπίσης ἀπουσίαζε κι' ὁ ὑπηρέτης τοῦ κτήματος, γιατὶ τὴν εἶχε συνοδέψει.

Ὑποδέχθηκε λοιπὸν τοὺς δυὸ ξένους μόνο ὁ Ἀντρὲ Σεράν, μὲ τὸ μικρὸ γυιό του.

Φαντασθῆτε ὅμως τὴν κατάπληξι καὶ τὸ φόβο του, ὅταν ἀναγνώρισε, στὸ πρόσωπο τοῦ ἑνὸς ἀπ' τοὺς τυχοδιῶκτες, τὸν παληὸ ἐχθρό του, τὸ Χάρρυ Μπέρνς!

Ἐκεῖνος τὸ κατάλαβε καὶ ξέσπασε σ' ἕνα σαρκαστικὸ γέλιο.

— Ἐπὶ τέλους, σὲ βρῆκα! τοῦ εἶπε. Ποῦ εἶναι ἡ Εὐγενία;

— Πέθανε... ψιθύρισε ὁ Σεράν, μὲ μιὰ ἐκπληκτικὴ ἑτοιμότητα πνεύματος καὶ μὲ προσποιητὴ λύπη.

— Τόσο τὸ χειρότερο γιὰ σένα! φώναξε ὁ Μπέρνς. Αὐτὸς ἐδῶ ὁ μικρὸς θἆναι γυιός σου, δίχως ἄλλο. Ἔ λοιπόν, θὰ σᾶς στείλω τώρα καὶ τοὺς δυὸ νὰ βρῆτε τὴ μακαρίτισσα, στὸν ἄλλο κόσμο!

Ὁ Μπέρνς κι' ὁ σύντροφός του κρατοῦσαν τώρα στὸ χέρι τὰ πιστόλια τους καὶ σημάδευαν μ' αὐτὰ τὸ Σερὰν καὶ τὸ γυιό του.

— Μπλάνκ, εἶπε ὁ Μπέρνς στὸν ἄλλο, δέσε σὺ τὸ μικρό. Ἐγὼ ἀναλαμβάνω τὸν παληό μου φίλο... Καὶ ξέρεις τί θὰ κάνουμε; Θὰ τοὺς κρεμάσουμε καὶ τοὺς δυό!

Σὲ λίγο, οἱ δυὸ τυχοδιῶκτες ὁδηγοῦσαν τὰ θύματά τους στὴ γειτονικὴ ζούγκλα. Ὁ Μπέρνς εἶχε μαζί του δυὸ γερὰ σκοινιά. Στάθηκε λοιπὸν μπροστὰ σ' ἕνα μεγάλο δέντρο κι' ἑτοιμάστηκε νὰ σκαρφαλώση σ' αὐτὸ γιὰ νὰ δέση τὰ σκοινιά.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ὅμως, ὁ Ζάν, ὁ μικρὸς γυιὸς τοῦ Σεράν, τὸν παρακάλεσε:

— Θὰ μοῦ κάνετε μιὰ χάρι;... Χτὲς τὸ βράδυ, ποὺ εἶχα πυρετό, ὀνειρεύτηκα τὴ μητέρα μου... καὶ μοῦ προφήτεψε πὼς θὰ μὲ κρεμούσανε σ' ἕνα ἀνθισμένο δέντρο. Νά, σ' ἕνα δέντρο σὰν αὐτὸ ἐκεῖ ποὺ βλέπετε λίγο πιὸ πέρα! Σᾶς παρακαλῶ, κάντε μου αὐτὴ τὴ χάρι!

— Γιὰ μένα εἶναι τὸ ἴδιο! ἀπάντησε ὁ Μπέρνς, ξεσπῶντας σ' ἕνα σατανικὸ γέλιο. Ὥστε εἶδες στ' ὄνειρό σου τὴ μητέρα σου; Καὶ σοῦ προφήτεψε τὸ θάνατό σου; Θαυμάσια! Βλέπω πὼς ἡ ἐκδίκησί μου μοιάζει τώρα μ' ἕνα εἶδος τιμωρίας!

Ὁ Ἀντρὲ Σερὰν κύτταζε τὸ γυιό του, δίχως νὰ ξέρη τί σήμαιναν ἐκεῖνα τὰ λόγια του. Μὰ ὁ Ζὰν προχώρησε ἀποφασιστικὰ πρὸς τὸ ἀνθισμένο δέντρο.

Ὁ Χάρρυ Μπέρνς εἶχε σκαρφαλώσει κι' ὅλας σ' αὐτό. Σὲ λίγο, βρισκόταν ἀνάμεσα στὰ κλαδιά του κι' ἑτοιμαζότανε νὰ δέση τὸ σκοινί.

Ξαφνικὰ ὅμως, ἔμπηξε ἕνα σπαραχτικὸ οὔρλιασμα πόνου:

— Βοήθεια! Βοήθεια! Ἕνα φεῖδι!

Πραγματικά, ἕνας πελώριος βόας εἶχε τυλιχτῆ γύρω ἀπ' τὸ κορμί του κι' εἶχε καρφώσει τὰ δόντια του στὸ σβέρκο του!

Μπροστὰ στὸ τρομαχτικὸ ἐκεῖνο θέαμα, ὁ σύντροφός του τὄβαλε στὰ πόδια, πανικόβλητος, καὶ χάθηκε.

Ὁ Σερὰν κι' ὁ γυιός του γύρισαν στὸ σπίτι τους, ἐλεύθεροι, γιὰ νὰ κόψουν τὰ δεσμά τους. Κι' ὁ πρῶτος ρώτησε τὸ μικρὸ μὲ περιέργεια:

— Μὰ πῶς, Ζάν;... Ἤξερες λοιπόν;...

— Ναί, μπαμπᾶ, ἤξερα πὼς στὸ ἀνθισμένο ἐκεῖνο δέντρο εἶχαν τὴ φωληά τους κάτι μεγάλα φίδια. Χτὲς μάλιστα ἤθελα νὰ σοῦ τὸ πῶ, ἀλλὰ τὸ ξέχασα... Γι' αὐτὸ εἶπα σ' ἐκεῖνο τὸν ἄνθρωπο ν' ἀνεβῆ στὸ ἀνθισμένο δέντρο!

Τ. ΑΛΙΠ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ἐτησία	Δρχ. 340.—
Ἑξάμηνος	» 170.—
Τρίμηνος	» 85.—

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ἐτησία	Λίρες 7.—
»	Δολλάρια 20.—
»	Φρ. Γαλ. 8.000
»	Φρ. Βελγ. 1.000

Ἐμβάσματα Ἐσωτερικοῦ διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς καὶ Ἐξωτερικοῦ διὰ τραπεζιτικῆς τοιαύτης πρὸς τὸ περιοδικὸ «ΘΗΣΑΥΡΟΣ» Δραγατσανίου 4 (Πλατεῖα Κλαυθμῶνος), ΑΘΗΝΑΙ.

Ἀπαγορεύεται ἡ ἀναδημοσίευσις ὁποιουδήποτε θέματος τοῦ παρόντος τεύχους ἄνευ τῆς ἐγγράφου ἀδείας τῆς διευθύνσεως τοῦ «Θησαυροῦ».

Διευθύνσεις συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 6 καὶ 7 τοῦ Α. Ν. 1092)1938. Ἰδιοκτησία: Ε.Ε.Ε. «ΑΛΚΥΩΝ» — Ἰωάνν. Γ. Παπαγεωργίου καὶ Σία, Δραγατσανίου 4. Διευθυντὴς - Διαχειριστὴς καὶ ὑπεύθυνος: Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ, Βησσαρίωνος 3. Ὑπεύθυνος Τυπογραφείου: Σπῦρος Μπέλλας, ὁδὸς Βούλγαρη 11, Ἀθῆναι

✪✪

Ἀκρίβηναν οἱ μαϊμοῦδες

Κοντὰ σ' ὅλα τ' ἄλλα, ἀκρίβηναν τὸν τελευταῖο καιρὸ καί... οἱ πίθηκοι! Αὐτοὶ ποὺ τοὺς πιάνουν ζωντανοὺς καὶ τοὺς πουλᾶνε στοὺς ἐμπόρους—ἰδίως στὶν Ἰνδίες—ζητοῦσαν ἄλλοτε περὶ τὶς 250 δραχμὲς γιὰ καθένα. Σήμερα θέλουν τὰ διπλά, κάποτε δὲ φτάνουν τὶς 650 δραχμὲς γιὰ ὡρισμένα εἴδη πιθήκων.

Ὁ ΓΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

Ἡ βιταμίνη Β

Εἴπαμε πὼς οἱ βιταμίνες εἶναι ἀπαραίτητες γιὰ τὴ διατροφὴ τοῦ ἀνθρώπου. Ἡ βιταμίνη Β ἀποτελεῖται ἀπὸ πολλὲς βιταμίνες. Ὡς τὰ 1925 τὴν θεωροῦσαν γιὰ μιὰ καὶ τῆς ἔδωσαν τὸ γράμμα Β, πρὸς διάκρισι ἀπὸ τὶς βιταμίνες A, C, D καὶ E. Ἀποδείχτηκε ὅμως ἀργότερα πὼς ἀποτελεῖται ἀπὸ πολλὲς βιταμίνες, τὶς βιταμίνες Β1, Β2, Β6, Η, Β12, τὸ νικοτινικὸ ὀξύ, τὸ παντοθενικὸ ὀξύ, τὸν ἰνοσίτη, τὸ φολλικὸ ὀξὺ καὶ τὴ χολίνη. Ἀκόμη ὅμως δὲ συμπληρώθηκε ἡ ἔρευνα ὅσον ἀφορᾶ τὸ σύμπλεγμα τῶν βιταμινῶν Β. Στὴν ἀρχὴ ξεχώρισαν δύο βιταμίνες ἀπὸ τὴ βιταμίνη Β, τὴν βιταμίνη Β1 ποὺ ἐπηρεάζεται ἀπὸ τὴ μεγάλη θερμότητα καὶ τὴν βιταμίνη Β2 ποὺ δὲν παθαίνει τίποτε ἀπ' αὐτή.

Ἡ βιταμίνη Β1 ἢ ἀνευρίνη ἢ ἀντινευριτιδικὴ ἢ θειαμίνη βρίσκεται σὲ μεγάλες ποσότητες στὴ μαγιὰ τῆς μπύρας, στὸ φύτρο καὶ στὰ πίτυρα τοῦ σιταριοῦ, στὸ φλοῦδι τοῦ ρυζιοῦ, στὰ πράσινα λαχανικά, στὰ ὄσπρια, στὰ καρύδια, στὸ συκώτι, στὰ νεφρά, στὸ χοιρινὸ κρέας καὶ στὸν κρόκο τοῦ αὐγοῦ. Μὲ τὴ βοήθεια διαφόρων μικροοργανισμῶν, ποὺ βρίσκονται στὸ στομάχι καὶ στὰ ἔντερα πολλὰ ζῶα φτιάνουν βιταμίνη Β, ἀπὸ τὶς τροφές, ποὺ παίρνουν. Τὸ ἴδιο συμβαίνει καὶ στὰ βρέφη, μὰ ὄχι στοὺς μεγάλους ἀνθρώπους.

Οἱ πολυνευρίτιδες, οἱ πόνοι στὶς ἀρθρώσεις, οἱ διαταραχὲς στὸ στομάχι καὶ στὰ ἔντερα καὶ ἡ ἀνορεξία προκαλοῦνται πολὺ συχνὰ ἀπὸ τὴν ἔλλειψι τῆς βιταμίνης Β1. Τὸ μπέρι-μπέρι, μιὰ ἀρρώστια, ποὺ βασάνιζε πολὺ τοὺς Κινέζους καὶ τοὺς Ἰάπωνες, ποὺ τρώγανε ξεφλουδισμένο ρύζι, ὀφειλόταν στὴν ἔλλειψι αὐτῆς τῆς βιταμίνης. Τὴν βιταμίνη Β1 τὴν χορηγοῦν σὲ ὅλες τὶς νευρίτιδες, στὶς νευραλγίες, στὸν ἕρπητα ζωστῆρα, σὲ καρδιακὲς διαταραχές, σὲ ἀκατάσχετους ἐμέτους καὶ κυρίως στοὺς ἐμέτους τῆς ἐγκυμοσύνης κ. ἄ. Παρατηρήθηκαν σοβαρὲς διαταραχὲς μὲ τὴν χορήγησί της καὶ γι' αὐτὸ πρέπει νὰ χορηγῆται ἀπὸ τὰ φαρμακεῖα μόνο μὲ συνταγὴ γιατροῦ, ποὺ θὰ ἐπιβλέπη τὸν ἄρρωστο καὶ θὰ προλάβη διαταραχές.

Σύμπλεγμα βιταμίνης Β2. Τὸ σύμπλεγμα αὐτὸ ἀποτελεῖται ἀπὸ πολλὲς βιταμίνες, ποὺ ἀκόμη δὲν ἔχουν μελετηθῆ ὅλες. Ἡ πρώτη ποὺ ξεχωρίστηκε εἶναι ἡ ριμποφλαβίνη ἢ λακτοφλαβίνη. Αὐτὴ βρίσκεται σὲ μεγάλη ποσότητα στὸ φύτρο τοῦ σιταριοῦ, στὴ μαγιὰ τῆς μπύρας, στὰ παντζάρια, στὴ ντομάτα, στὴ σόγια, στὰ λάχανα, στὶς φακές, στὰ πράσινα μπιζέλια, στὸ σπανάκι, στὶς μπανάνες, στὰ ἀμύγδαλα, στὰ καρύδια, στὸ βούτυρο, στὸ τυρί, στὰ αὐγά, στὸ γάλα, στὸ συκώτι, στὰ νεφρὰ καὶ στὶς σαρδέλλες.

Ἡ ἔλλειψι τῆς βιταμίνης αὐτῆς σταματᾶ τὴν ἀνάπτυξι τοῦ σώματος. Προκαλεῖ τὴν ἀριμποφλαβίνωσι, ποὺ παρουσιάζεται μὲ μεγάλη κοκκινίλα τῆς γλώσσας, ποὺ εἶναι ἀνώμαλη, κοκκώδης καὶ ξηρὰ στὸ ἐπάνω μέρος καὶ στὰ πλάγια. Στὸ δέρμα τοῦ προσώπου παρουσιάζεται σὰν σμηγματορροϊκὴ δερματίτις, μὲ παχυὰ λέπια, κυρίως γύρω στὴ μύτη, στὰ ρουθούνια, στὰ αὐτιὰ καὶ στὶς γωνίες τῶν ματιῶν. Καμμιὰ φορὰ παρατηροῦνται βλάβες στὰ μάτια, φωτοφοβία καὶ θόλωσι τοῦ κερατοειδοῦς.

Τὸ νικοτινικὸ ὀξὺ ἢ ἀντιπελλαγρικὸς παράγων ἢ νιασίνη εἶναι βιταμίνη τοῦ συμπλέγματος Β2 καὶ βρίσκεται στὴ μαγιὰ τῆς μπύρας, στὰ σιτηρά, στὶς πατάτες, τὰ καρύδια, τὸ σπανάκι, τὶς ντομάτες, τὸ γάλα, τὰ αὐγά, τὸ συκώτι, τὰ νεφρὰ καὶ τὰ ψάρια.

Ἡ μαύρη γλῶσσα καὶ ἡ πελλάγρα προκαλοῦνται ἀπὸ τὴν ἔλλειψί της. Ἡ πελλάγρα εἶναι πολὺ σοβαρὴ ἀρρώστια καὶ παρουσιάζεται κατὰ τὴν ἄνοιξι, μὲ ἐξανθήματα στὰ χέρια καὶ στὸ πρόσωπο καὶ στὸ ἐπάνω μέρος τοῦ στέρνου, ἀκριβῶς ὅπου τὰ βλέπει ὁ ἥλιος. Ἐκτὸς ἀπὸ τὰ ἐξανθήματα παρατηρεῖται καὶ μεγάλη ἀδυναμία καὶ ἀπίσχνανσι, ποὺ προκαλεῖται ἀπὸ τὴ διάρροια, ποὺ συνοδεύει τὴν ἀρρώστια. Συχνὰ παρατηροῦνται στὴν πελλάγρα καὶ νευρικὲς διαταραχές.

Τὸ παντοθενικὸ ὀξὺ βρίσκεται στὴ μαγιὰ τῆς μπύρας, στὰ μπρόκολα, στὸ κουνουπίδι, στὰ μανιτάρια, στὰ πίτυρα τοῦ σιταριοῦ, στὸ κριθάρι, στὴ βρώμη, στὰ ξηρὰ μπιζέλια, στὰ ἀράπικα φυστίκια, στὴ σόγια, στὸ συκώτι, στὴν καρδιά, στὸ μυαλό, στοὺς μῦς καὶ στὰ αὐγά. Ἡ ἔλλειψί της ἐπηρεάζει τὴν ἀνάπτυξι καὶ προκαλεῖ αἱμορραγίες καὶ ἀτροφία τῶν ἐπινεφριδίων. Τὴ δίνουν σὲ διάφορες ἀρρώστιες τοῦ συκωτιοῦ, στὴ πτῶσι τῶν μαλλιῶν καὶ στὴν πιτυρίδα.

Τὸ παραμινοβενζοϊκὸ ὀξύ. Βρίσκεται στὸ συκώτι καὶ στὴ μαγιά. Τὴν βιταμίνη αὐτὴ τὴ θεωροῦν ὅτι ἐμποδίζει τὸ ἄσπρισμα τῶν μαλλιῶν. Τὴ δίνουν γιὰ τὸ πέσιμο τῶν μαλλιῶν, στὴ λεύκη, στὸν ἐρυθηματώδη λύκο καὶ στὸν ἐξανθηματικὸ πυρετό.

Βιταμίνη Β6 ἢ πυριδοξίνη ἢ ἀδερμίνη. Βρίσκεται στὴ μαγιὰ τῆς μπύρας, στὰ πράσινα λαχανικά, στὰ φύτρα τῶν σιτηρῶν, στὰ ψάρια καὶ στὸ συκώτι. Τὴ χορηγοῦν στὰ νευρικὰ φαινόμενα τῆς πελλάγρας καὶ γενικὰ σὲ διάφορες νευρικὲς καὶ νευρομυϊκὲς διαταραχές.

Βιοτίνη ἢ βιταμίνη Η. Περιέχεται στὸ συκώτι καὶ στὰ νεφρά, στὴν μαγιὰ τῆς μπύρας, στὸ κρόκο τῶν αὐγῶν, στὰ ρεβίθια, στὸ σιτάρι, στὴ σίκαλι καὶ στὸ κριθάρι. Ἡ στέρησί της προκαλεῖ πέσιμο τῶν μαλλιῶν καὶ σμηγματόρροια.

Φολλικὸν ὀξύ. Βρίσκεται στὸ συκώτι, τὰ νεφρὰ καὶ τὴ μαγιὰ τῆς μπύρας καὶ χορηγεῖται στὴν κακοήθη ἀναιμία.

Πολλὲς ἀπὸ τὶς βιταμίνες τοῦ συμπλέγματος Β2 χορηγοῦνται συγχρόνως μὲ δισκία ἢ ἐνέσεις.

ΛΥΔΙΑ ΠΟΥΛΙΕΖΟΥ—ΔΟΥΚΑ
Ἰατρὸς Δερματολόγος

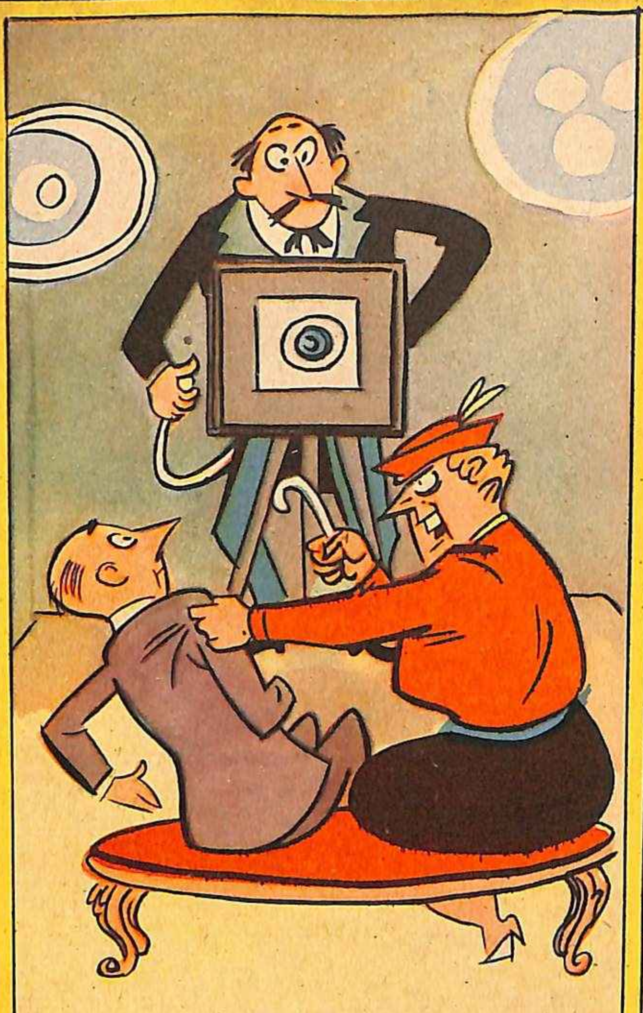

— Δὲν ἀκοῦς ποὺ σοῦ λέει νὰ χαμογελάσης;

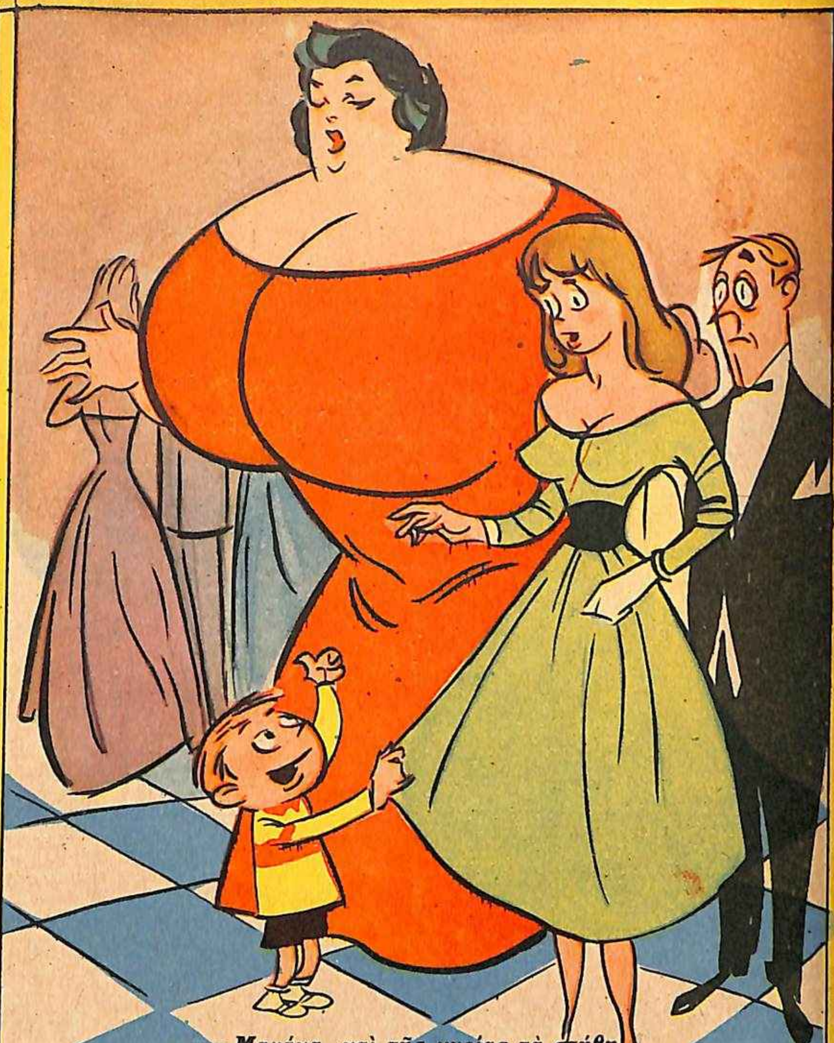

— Μαμάκα, καὶ τῆς κυρίας τὰ στήθη εἶναι ψεύτικα, ὅπως τὰ δικά σου;

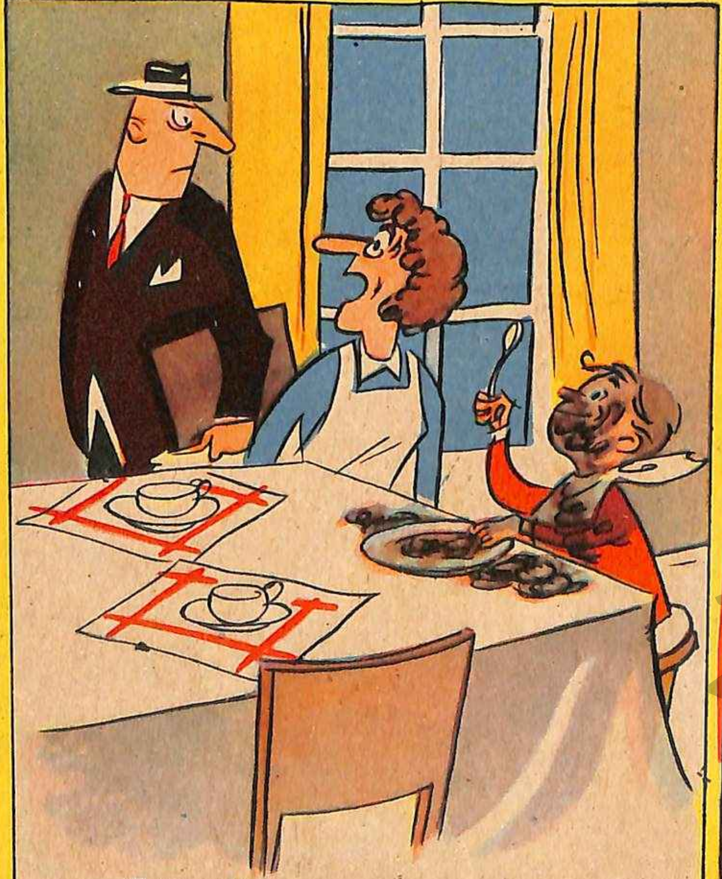

— Γιάννη, δὲ θὰ φιλήσης τὸ παιδὶ πρὶν φύγης;

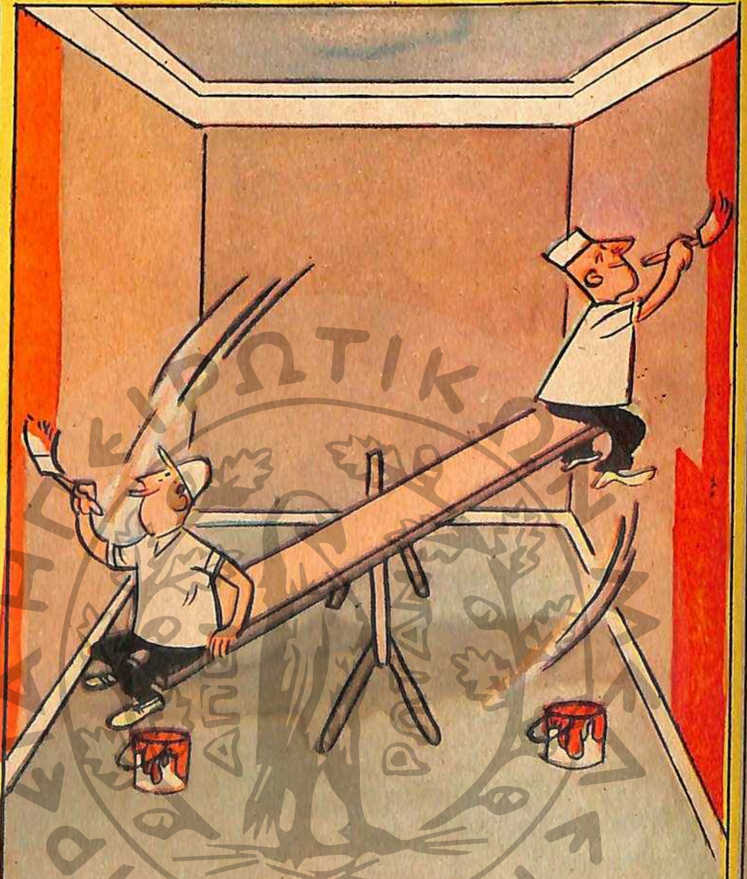

Ἀμοιβαία ἐξυπηρέτησι.

ΕΚΤΥΠΩΣΙΣ Β. ΛΑΜΠΡΙΝΑΚΟΥ